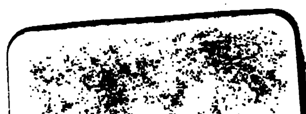

600094196Z

600094196Z

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

SCRIPTORES GRAECOS.

VARIAE LECTIONES

QUIBUS CONTINENTUR

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

SCRIPTORES GRAECOS.

SCRIPSIT

C. G. COBET.

LUGDUNI-BATAVORUM,
APUD E. I. BRILL,
ACADEMIAE TYPOGRAPHUM.

MDCCCLIV.

EX TYPOGRAPHEO J. G. LA LAU.

VIRIS CELEBERRIMIS

IOHANNI BAKIO

ET

IACOBO GEELIO

OPTIME DE SE MERITIS

CARISSIMIS AMICIS

HOS STUDIORUM FRUCTUS

D. D. D.

AUCTOR.

PRAEFATIO.

„Nulla facile ars ac disciplina plus vel invidiae vel infamiae suscepit quam quae a primario, quod in iudicando cernitur, munere Critica appellatur." Centum fere anni sunt, ex quo Ruhnkenius his verbis Hemsterhusii *Elogium* exorsus est, necdum longa dies perversa iudicia de arte una omnium praestantissima ex popularium nostrorum animis exemit. Etiamnunc opus est illis, qui Criticae dignitatem et gloriam vindicent et, ut suaviter Ruhnkenius dixit, *innocentiam tueantur*. Etiamnunc hominum vitia ad ipsam artem traducuntur et Critica modo temeritatis et audaciae mater, modo nugatoria syllabarum auceps dicitur et habetur. Sunt qui praeclaram rem iocis facetiisque ludificentur et criticam facultatem urbana dicacitate eludant et rideant. Facile ferimus et non illepida res est adversarios habere tam ridiculos. Alii aetate et ingenio graviores ingeniosam rem esse opinantur et mentis agitationem non inutilem afferre, sed nihil quod certum et exploratum sit parere posse; itaque ornamentum magis et oblectamentum esse hominibus ingenii elegantioris, quam omnibus praeclarum et prorsus necessarium disciplinae Litterariae praesidium et adiumentum. Aliis denique res est plena formidinis et suspicionis, qui Criticam artem propemodum oderunt, omnia quae vera et

sincera non sint labefactantem, et ea quoque magna cum libertate convellentem, in quibus errare malunt quam verum videre. Hos si audis, Critici nil nisi difficiles nugas agunt, et ut SOCRATES ARISTOPHANI λεπτοτάτων λήρων βασιλεύς appellatur, sic iis Criticorum opera videtur tota versari circa argutias tam subtiles et tenues, quam inutiles et otiosas. Queruntur multi aut indignantur fidem veterum monumentorum sperni et pro nihilo duci, quibus si stari non possit nihil esse satis certum: omnia revocari ad paucorum arbitrium et libidinem quidlibet addentium, dementium, mutantium: non hoc agendum, sed interpretando potius locos difficiles et intricatos expedire oportere, non temere rescribere id quod unusquisque nullo negotio intelligat.

Non sunt hae opiniones imperitae multitudinis tantum et vulgi omnium rerum ignari: bona pars eruditorum et qui alios erudiunt et principes in rep. viri in eodem opinionis errore versantur. Quum ante hos paucos annos apud amplissimum Ordinem de emendanda institutione Academica mentio iniecta esset, et censerent nonnulli non temere ad Lectiones Academicas eos esse admittendos, qui ad illa studia immaturi nimium et impares accederent (quod quam salubre et frugiferum sit me quidem usus docuit), vehementer obstitit vir nec meo iudicio stultus et suo valde sapiens, qui se iudice adolescentes sic satis paratos et peritos esse dixit, „namque nihil opus esse ut Academica iuventus ad Criticam sublimiorem informetur." Multis visus est aliquid dixisse, quibus et res et nomen Criticae odiosum et molestum est, praesertim sublimioris. Ceteri, qui verborum sententiam diligenter solent perpendere, fatebuntur facilius esse hoc dictum admirari quam intelligere. Equidem quae sit Critica *sublimior* et an sit aliqua *humilior* Critica nec

scio nec intelligo: hoc scio institutionem litterariam, qualem iis impertiri debemus, qui flos et robur sunt patriae iuventutis, ita comparatam esse oportere, ut iudicandi et veri inveniendi facultas in iuvenilibus animis omnibus modis excitetur et alatur, et nihil esse sanae rationi perniciosius quam mature assuefieri id, quod malesanum et absurdum est, inepte et temere interpretando concoquere et ferre, nonnumquam et probare et admirari, et tamdiu iudicio vim inferre donec hebescat et tandem depravatum et obtusum omnia, quae propter vitium intelligi non possunt, nullo negotio sibi explicare posse videatur.

Quamquam quid attinet in illorum erroribus refutandis operam perdere, qui de iis rebus iudicant, quas nondum satis perspexerunt, et ea volunt contemnere videri, quae numquam cognoscere conati sunt? Si quis eorum id aetatis est et eo ingenio praeditus, ut possit admonitus mutare sententiam et resipiscere, facillima res est causam hanc noscere et quod verum sit dispicere. Componat mihi aliquis scriptoris Graeci cuiuslibet aut Aldinam aut quamvis veterem editionem cum ea, quae nunc Criticorum sollertia emendatissima est, et in cuiusque emendationis originem et auctorem inquirat, admirabitur (sat scio) illorum incredibilem sagacitatem et acumen iudicii et felix ingenium, quibus se haec debere gratus comperiet, et fatebitur nullam aliam esse artem, quae plura et luculentiora et certiora pepererit, et duratura quamdiu haec ab hominibus intelligentur. Sunt quidam ad haec duriores et eo stomacho ut omnia concoquant et aegra, vitiosa, malesana ab rectis et veris et probis discernere iam plane nequeant. Supersunt illius generis reliquiae, quod notavit Bentleius in illo „sacrifico, qui per xxx annos *Mumsimus* legere solitus pro *Sumsimus*, quum monstretur a docto, ut erro-

rem emendaret respondit se nolle mutare suum antiquum *Mumsimus* ipsius novo *Sumsimus*" [1]. Non minus ridicula sunt quae in vetustissimis membranis passim leguntur: etiam ineptiora saepe apparent. In CICERONIS Epistola ad ATTICUM (IV. 5.) venerandae antiquitatis monumenta hanc tibi scripturam, qui Criticam contemnis, dabunt legendam et explicandam: *quoniam qui nihil possunt ii me nolunt amare, demus operam ut ab iis qui possunt diligamur. Dices: vellem iampridem; scio te voluisse* ET ME AST NUM GERAM MANUM FUISSE, aut: ET ME AST. NUM GERMANUM FUISSE. Utrum haec mavis interpretari an MURETO credere (in *Var. Lect.* XIV. 9.) CICERONEM scripsisse: ET ME ASINUM GERMANUM FUISSE? Utrum in EURIPIDE retinebis:

ἄκαν θεῶν τις εἴπαθ' οἱ καταςένοι,

an gratus a G. CANTERO (in *Nov. Lectt.* V. 2.) accipies:

ἃ κἂν θεῶν τις εἰ πάθοι καταςένοι,

aut in ATHENAEO *Δάματρα μ' ἔαπω* pro *μέλπω* (*N. L.* IV. 5.) aut in ANDOCIDE: *ψήφισμα* ὃ *εἶπεν εἰς ὅτι μὴ δ' ἴσον* pro ὃ *εἶπεν Ἰσοτιμίδης* (*N. L.* VIII. 10.) et permulta eiusdemmodi ab eodem aut aliis veris Criticis reperta? Innumerabilis est locorum copia, ubi scripturae omnium librorum veterum auctoritate et unanimi consensu nixae nihilo sunt saniores quam illud Bentleianum *mumsimus*, quod suaviter ridemus omnes. Ea monstra et portenta statim post renatas litteras certatim ab optimo et acutissimo quoque ita procurata et emendata videbis, idque tam manifestis et evidentibus remediis, ut vetustas scribarum hallucinationes retinere et fovere velle tibi quoque stultum ac stolidum videatur, et idem nos reprehendes et cavillaberis, qui immortalem maiorum in hoc genere

---

1) BENTLEIUS in praefat. *Respons. ad C. Boyleum*, pag. LIII.

laudem ac gloriam summa ope vindicare et tueri enitimur? aut putabis satis iam esse emendata omnia tot ingeniosorum hominum tam sollertibus curis, ut supersederi aliquando hac opera possit et tempus iam sit frui bonis per tot annos paratis. Quis serio his respondere dignabitur, qui optimum quemque scriptorem Graecum longo usu noverit ad hunc diem vitiis et erroribus omne genus esse oppletum, quorum partem plerique tum demum agnoscunt, quum simul deprensa fraus est et certa emendatio reperta. Aequo animo in EURIPIDIS *Phoenissis* 175. eruditi omnes legebant:

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Ἁλίου Σελαναία,

quum nuperrime BADHAM (in praef. ad EURIPIDIS *Iphig. in Tauris et Hel.* pag. 17.) ex ΑΛΙΟΥΣΕΛΑΝΑΙΑ eruit ΛΑΤΟΥΣΣΕΛΑΝΑΙΑ et veram scripturam restituit hanc:

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Λατοῦς Σελαναία.

Innumerabilis locorum vis superest, ubi antiquo scripturae vitio sana mens impedita haeret, qui in integrum restitui manifesta correctione omnes non possunt, at bona pars tamen, ubi semel labes scripturae certis indiciis comperta erit, Criticorum acumine sanabitur, damnumque lectionis, postquam fraus librariorum patebit, continuo sarcietur. In hanc ego ingenii et iudicii palaestram iuvenes ingeniosos et indolis generosioris vocare non desinam, et dabo operam ut omnes intelligant interpretandi facultatem et usum sine hac emendandi sollertia debilem et mancum esse, et passim nugas agere Interpretem, nisi interpretationem emendata lectio praecedat. Nondum poenitet operae: est in popularibus nostris egregia ad Criticam artem indoles,

οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων,

vel potius τῶν δαιμονίων ἀνδρῶν, qui olim in hoc genere studiorum principatum tenuerunt; inest indefessa in-

dustria et verae laudis amor lenta patientia optima et perfectissima quaerens, nil actum reputans dum quid supersit agendum, non plausum multitudinis captans sed prudentissimis probari satis habens, quibus duratura placent *τὰ ἐξειργασμένα καὶ διηκριβωμένα.* Si quis igitur horum egregiam indolem cum doctrina multiplici solidaque feliciter coniunxerit, spretis indoctorum obstrepentium voculis et tenens illud Theocriteum: *αὐτὰρ ἐγὼ βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν,* interpretationem Veterum cum emendatione semper consociabit, quorum utrumque per se indigens alterum alterius auxilio eget. Non minus peccat qui corrupta temere interpretatur quam qui sana inconsulto vellicat. Tertium est vitii genus, in quod saepe iuniores implicari video, qui locum vitiosum nacti levibus et temerariis correctiunculis vexare malunt quam intactum relinquere, et saepe vitiosis vitiosiora substituunt: hoc vero est *κακοῖσιν ἰᾶσθαι κακά,* et male imperiteque medendo augere morbum. Haec ipsa res est, quae apud multos etiam saniores Criticam in contemtum adduxit et praeclarissimae rei tantum invidiae conflavit. In Ciceronis loco ridiculum in modum depravato, quem supra attulimus, pro: *et me* AST. NUM *germanum fuisse* Malaspina correxit scilicet: *et me* MASTIGIAM *germanum fuisse*, idque de se Ciceronem iocatum esse putavit. In Sosipatri versu depravato:

ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα καὶ πάντες σχεδὸν
εἶναι μάγειροί φασιν οὐδὲν εἰδότες,

fuit qui *πέπραται* reponeret et sententiae et metro novam perniciem afferens. Porsonus *πέπλυται* reperit, et millena huiusmodi ex Principum Criticorum scriptis colligi possunt. Discant mihi ex his iuvenes quam praeclarum sit emendandi praesidium in arte Palaeographica, quae sola

palmarias emendationes non facit et invenit, sed certas praestat et demonstrat. Non satis est ad crisin feliciter exercendam et sapere et linguae usum ac rationem omnem accuratissime tenere et in promtu habere: opus est vetustos Codices scriptos diu et multum versasse, et scribarum inscitiam et socordiam sexcenties ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehendisse, et passim vidisse nascens vitium et gliscentem labem, et ut error errorem trahere et parere soleat, et quae menda ex quo scribendi genere, ex quibus siglis compendiisve oriantur, et quemadmodum vetus scriptura primum leviter affecta correctorum temeritate ruat in peius, et antiquum dicendi genus ad sequiorum negligentiam refingatur, et insulsa sciolorum additamenta olim in margine adscripta, aut inter versus interposita, male irrepant, et observasse denique quae sit peccandi veluti constantia quaedam et analogia, ut in eadem re idem vitium frequens et commune sit, et semel deprensus error egregiam opem ferat non simili malo sed prorsus eidem alio loco aut in alio scriptore. Si quis Codicum auxilio sic utetur, emendatio emendationem novam pariet, et omnes pariter certam fidem et πειθανάγκην habebunt. Sic desultoria levitas arguetur et castigabitur temeritas eorum, qui illotis manibus haec sacra attrectant, et quod verum est, quia omnes veritatis numeros habebit, consensu agnoscetur. Quicumque nondum longo usu exercitatus in antiquo scriptore vitium tibi visus es deprehendisse, et fraudem librariorum tenere te putas, ostende mihi errorem eiusdemmodi in simili re commissum, exprome locum ubi hoc ipsum, quod tu reponis, emendate scriptum est, et erit cur te diligenter audiamus. Negas hoc fieri posse et vel sic tibi credi postulas, aut ineptus aut impudens esse videberis. O quantum ineptarum correctiuncularum aut

EX TYPOGRAPHEO J. G. LA LAU.

VIRIS CELEBERRIMIS

IOHANNI BAKIO

ET

IACOBO GEELIO

OPTIME DE SE MERITIS

CARISSIMIS AMICIS

HOS STUDIORUM FRUCTUS

D. D. D.

AUCTOR.

PRAEFATIO.

„Nulla facile ars ac disciplina plus vel invidiae vel infamiae suscepit quam quae a primario, quod in iudicando cernitur, munere Critica appellatur." Centum fere anni sunt, ex quo Ruhnkenius his verbis Hemsterhusii *Elogium* exorsus est, necdum longa dies perversa iudicia de arte una omnium praestantissima ex popularium nostrorum animis exemit. Etiamnunc opus est illis, qui Criticae dignitatem et gloriam vindicent et, ut suaviter Ruhnkenius dixit, *innocentiam tueantur*. Etiamnunc hominum vitia ad ipsam artem traducuntur et Critica modo temeritatis et audaciae mater, modo nugatoria syllabarum auceps dicitur et habetur. Sunt qui praeclaram rem iocis facetiisque ludificentur et criticam facultatem urbana dicacitate eludant et rideant. Facile ferimus et non illepida res est adversarios habere tam ridiculos. Alii aetate et ingenio graviores ingeniosam rem esse opinantur et mentis agitationem non inutilem afferre, sed nihil quod certum et exploratum sit parere posse; itaque ornamentum magis et oblectamentum esse hominibus ingenii elegantioris, quam omnibus praeclarum et prorsus necessarium disciplinae Litterariae praesidium et adiumentum. Aliis denique res est plena formidinis et suspicionis, qui Criticam artem propemodum oderunt, omnia quae vera et

sincera non sint labefactantem, et ea quoque magna cum libertate convellentem, in quibus errare malunt quam verum videre. Hos si audis, Critici nil nisi difficiles nugas agunt, et ut SOCRATES ARISTOPHANI λεπτοτάτων λήρων βασιλεύς appellatur, sic iis Criticorum opera videtur tota versari circa argutias tam subtiles et tenues, quam inutiles et otiosas. Queruntur multi aut indignantur fidem veterum monumentorum sperni et pro nihilo duci, quibus si stari non possit nihil esse satis certum: omnia revocari ad paucorum arbitrium et libidinem quidlibet addentium, dementium, mutantium: non hoc agendum, sed interpretando potius locos difficiles et intricatos expedire oportere, non temere rescribere id quod unusquisque nullo negotio intelligat.

Non sunt hae opiniones imperitae multitudinis tantum et vulgi omnium rerum ignari: bona pars eruditorum et qui alios erudiunt et principes in rep. viri in eodem opinionis errore versantur. Quum ante hos paucos annos apud amplissimum Ordinem de emendanda institutione Academica mentio iniecta esset, et censerent nonnulli non temere ad Lectiones Academicas eos esse admittendos, qui ad illa studia immaturi nimium et impares accederent (quod quam salubre et frugiferum sit me quidem usus docuit), vehementer obstitit vir nec meo iudicio stultus et suo valde sapiens, qui se iudice adolescentes sic satis paratos et peritos esse dixit, "namque nihil opus esse ut Academica iuventus ad Criticam sublimiorem informetur." Multis visus est aliquid dixisse, quibus et res et nomen Criticae odiosum et molestum est, praesertim sublimioris. Ceteri, qui verborum sententiam diligenter solent perpendere, fatebuntur facilius esse hoc dictum admirari quam intelligere. Equidem quae sit Critica *sublimior* et an sit aliqua *humilior* Critica nec

scio nec intelligo: hoc scio institutionem litterariam, qualem iis impertiri debemus, qui flos et robur sunt patriae iuventutis, ita comparatam esse oportere, ut iudicandi et veri inveniendi facultas in iuvenilibus animis omnibus modis excitetur et alatur, et nihil esse sanae rationi perniciosius quam mature assuefieri id, quod malesanum et absurdum est, inepte et temere interpretando concoquere et ferre, nonnumquam et probare et admirari, et tamdiu iudicio vim inferre donec hebescat et tandem depravatum et obtusum omnia, quae propter vitium intelligi non possunt, nullo negotio sibi explicare posse videatur.

Quamquam quid attinet in illorum erroribus refutandis operam perdere, qui de iis rebus iudicant, quas nondum satis perspexerunt, et ea volunt contemnere videri, quae numquam cognoscere conati sunt? Si quis eorum id aetatis est et eo ingenio praeditus, ut possit admonitus mutare sententiam et resipiscere, facillima res est causam hanc noscere et quod verum sit dispicere. Componat mihi aliquis scriptoris Graeci cuiuslibet aut Aldinam aut quamvis veterem editionem cum ea, quae nunc Criticorum sollertia emendatissima est, et in cuiusque emendationis originem et auctorem inquirat, admirabitur (sat scio) illorum incredibilem sagacitatem et acumen iudicii et felix ingenium, quibus se haec debere gratus comperiet, et fatebitur nullam aliam esse artem, quae plura et luculentiora et certiora pepererit, et duratura quamdiu haec ab hominibus intelligentur. Sunt quidam ad haec duriores et eo stomacho ut omnia concoquant et aegra, vitiosa, malesana ab rectis et veris et probis discernere iam plane nequeant. Supersunt illius generis reliquiae, quod notavit BENTLEIUS in illo „sacrifico, qui per XXX annos *Mumsimus* legere solitus pro *Sumsimus*, quum moneretur a docto, ut erro-

rem emendaret respondit se nolle mutare suum antiquum *Mumsimus* ipsius novo *Sumsimus*" [1]. Non minus ridicula sunt quae in vetustissimis membranis passim leguntur: etiam ineptiora saepe apparent. In CICERONIS Epistola ad ATTICUM (IV. 5.) venerandae antiquitatis monumenta hanc tibi scripturam, qui Criticam contemnis, dabunt legendam et explicandam: *quoniam qui nihil possunt ii me nolunt amare, demus operam ut ab iis qui possunt diligamur. Dices: vellem iampridem; scio te voluisse* ET ME AST NUM GERAM MANUM FUISSE, aut: ET ME AST. NUM GERMANUM FUISSE. Utrum haec mavis interpretari an MURETO credere (in *Var. Lect.* XIV. 9.) CICERONEM scripsisse: ET ME ASINUM GERMANUM FUISSE? Utrum in EURIPIDE retinebis:

ἄκαν θεῶν τις εἴπαθ' οἱ καταςένοι,

an gratus a G. CANTERO (in *Nov. Lectt.* V. 2.) accipies:

ἃ κἂν θεῶν τις εἰ πάθοι καταςένοι,

aut in ATHENAEO *Δάματρα μ' ἔαπω* pro *μέλπω* (*N. L.* IV. 5.) aut in ANDOCIDE: *ψήφισμα ὃ εἶπεν εἰς ὅτι μὴ δ' ἴσον* pro ὃ εἶπεν *Ἰσοτιμίδης* (*N. L.* VIII. 10.) et permulta eiusdemmodi ab eodem aut aliis veris Criticis reperta? Innumerabilis est locorum copia, ubi scripturae omnium librorum veterum auctoritate et unanimi consensu nixae nihilo sunt saniores quam illud Bentleianum *mumsimus*, quod suaviter ridemus omnes. Ea monstra et portenta statim post renatas litteras certatim ab optimo et acutissimo quoque ita procurata et emendata videbis, idque tam manifestis et evidentibus remediis, ut vetustas scribarum hallucinationes retinere et fovere velle tibi quoque stultum ac stolidum videatur, et idem nos reprehendes et cavillaberis, qui immortalem maiorum in hoc genere

---

1) BENTLEIUS in praefat. *Respons. ad C. Boyleum*, pag. LIII.

laudem ac gloriam summa ope vindicare et tueri enitimur? aut putabis satis iam esse emendata omnia tot ingeniosorum hominum tam sollertibus curis, ut supersederi aliquando hac opera possit et tempus iam sit frui bonis per tot annos paratis. Quis serio his respondere dignabitur, qui optimum quemque scriptorem Graecum longo usu noverit ad hunc diem vitiis et erroribus omne genus esse oppletum, quorum partem plerique tum demum agnoscunt, quum simul deprensa fraus est et certa emendatio reperta. Aequo animo in EURIPIDIS *Phoenissis* 175. eruditi omnes legebant:

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Ἁλίου Σελαναία,

quum nuperrime BADHAM (in praef. ad EURIPIDIS *Iphig. in Tauris et Hel.* pag. 17.) ex ΑΛΙΟΥϹЄΛΑΝΑΙΑ eruit ΛΑΤΟΥϹϹЄΛΑΝΑΙΑ et veram scripturam restituit hanc:

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Λατοῦς Σελαναία.

Innumerabilis locorum vis superest, ubi antiquo scripturae vitio sana mens impedita haeret, qui in integrum restitui manifesta correctione omnes non possunt, at bona pars tamen, ubi semel labes scripturae certis indiciis comperta erit, Criticorum acumine sanabitur, damnumque lectionis, postquam fraus librariorum patebit, continuo sarcietur. In hanc ego ingenii et iudicii palaestram iuvenes ingeniosos et indolis generosioris vocare non desinam, et dabo operam ut omnes intelligant interpretandi facultatem et usum sine hac emendandi sollertia debilem et mancum esse, et passim nugas agere Interpretem, nisi interpretationem emendata lectio praecedat. Nondum poenitet operae: est in popularibus nostris egregia ad Criticam artem indoles,

οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων,

vel potius τῶν δαιμονίων ἀνδρῶν, qui olim in hoc genere studiorum principatum tenuerunt; inest indefessa in-

dustria et verae laudis amor lenta patientia optima et perfectissima quaerens, nil actum reputans dum quid supersit agendum, non plausum multitudinis captans sed prudentissimis probari satis habens, quibus duratura placent *τὰ ἐξειργασμένα καὶ διηκριβωμένα*. Si quis igitur horum egregiam indolem cum doctrina multiplici solidaque feliciter coniunxerit, spretis indoctorum obstrepentium voculis et tenens illud Theocriteum: *αὐτὰρ ἐγὼ βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν*, interpretationem Veterum cum emendatione semper consociabit, quorum utrumque per se indigens alterum alterius auxilio eget. Non minus peccat qui corrupta temere interpretatur quam qui sana inconsulto vellicat. Tertium est vitii genus, in quod saepe iuniores implicari video, qui locum vitiosum nacti levibus et temerariis correctiunculis vexare malunt quam intactum relinquere, et saepe vitiosis vitiosiora substituunt: hoc vero est *κακοῖσιν ἰᾶσθαι κακά*, et male imperiteque medendo augere morbum. Haec ipsa res est, quae apud multos etiam saniores Criticam in contemtum adduxit et praeclarissimae rei tantum invidiae conflavit. In CICERONIS loco ridiculum in modum depravato, quem supra attulimus, pro: *et me* AST. NUM *germanum fuisse* MALASPINA correxit scilicet: *et me* MASTIGIAM *germanum fuisse*, idque de se CICERONEM iocatum esse putavit. In SOSIPATRI versu depravato:

ἀλλὰ πέπανται τὸ πρᾶγμα καὶ πάντες σχεδὸν
εἶναι μάγειροί φασιν οὐδὲν εἰδότες,

fuit qui *πέπραται* reponeret et sententiae et metro novam perniciem afferens. PORSONUS *πέπλυται* reperit, et millena huiusmodi ex Principum Criticorum scriptis colligi possunt. Discant mihi ex his iuvenes quam praeclarum sit emendandi praesidium in arte Palaeographica, quae sola

palmarias emendationes non facit et invenit, sed certas praestat et demonstrat. Non satis est ad crisin feliciter exercendam et sapere et linguae usum ac rationem omnem accuratissime tenere et in promtu habere: opus est vetustos Codices scriptos diu et multum versasse, et scribarum inscitiam et socordiam sexcenties ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehendisse, et passim vidisse nascens vitium et gliscentem labem, et ut error errorem trahere et parere soleat, et quae menda ex quo scribendi genere, ex quibus siglis compendiisve oriantur, et quemadmodum vetus scriptura primum leviter affecta correctorum temeritate ruat in peius, et antiquum dicendi genus ad sequiorum negligentiam refingatur, et insulsa sciolorum additamenta olim in margine adscripta, aut inter versus interposita, male irrepant, et observasse denique quae sit peccandi veluti constantia quaedam et analogia, ut in eadem re idem vitium frequens et commune sit, et semel deprensus error egregiam opem ferat non simili malo sed prorsus eidem alio loco aut in alio scriptore. Si quis Codicum auxilio sic utetur, emendatio emendationem novam pariet, et omnes pariter certam fidem et πειθανάγκην habebunt. Sic desultoria levitas arguetur et castigabitur temeritas eorum, qui illotis manibus haec sacra attrectant, et quod verum est, quia omnes veritatis numeros habebit, consensu agnoscetur. Quicumque nondum longo usu exercitatus in antiquo scriptore vitium tibi visus es deprehendisse, et fraudem librariorum tenere te putas, ostende mihi errorem eiusdemmodi in simili re commissum, exprome locum ubi hoc ipsum, quod tu reponis, emendate scriptum est, et erit cur te diligenter audiamus. Negas hoc fieri posse et vel sic tibi credi postulas, aut ineptus aut impudens esse videberis. O quantum ineptarum correctiuncularum aut

numquam natum esset aut statim oppressum, si hanc sibi quisque legem scribere voluisset, ut nihil proferret in medium nisi cuius idoneum exemplum ex probato scriptore suppeteret, et esset aberratio describentium eiusmodi, ut saepe in eadem re eodem modo librarios peccasse constaret. Qui hanc rationem experiri volet, ante omnia (si ullo pacto fieri poterit) ipsos vetustos Codices Graecos diligenter inspiciat et ex ipsis cognoscat, quid nobis iuris sit in libros sic habitos, deinde observet quibus modis scribae veteres peccare sint soliti, quae scriptura in quam aliam facile depravari possit, quae litterae sint inter se simillimae ac paene eaedem, quae compendia permisceri et confundi soleant, quae in scribendo omittant scribae antiquiores, quae a sequioribus male et inepte suppleta nos ludificantur, quae siglae sint ac notae certorum verborum, denique quae sit illa annotandi et explicandi consuetudo, unde tot inficeta et insulsa additamenta venustissimum quemque Veterum deturpent, et quae sit correctorum in summa inscitia rerum et sermonis antiqui incredibilis audacia mutandi et interpolandi quidquid corruptum est aut istis videtur. Quibus Codicum Graecorum inspiciendorum nulla est facultas, componant mihi Bastii egregias observationes Palaeographicas Gregorio Corinthio subiectas cum discrepantium scripturarum acervis, quos in quoque scriptore docti editores accumularunt, et ex eo stercore gemmas colligere discant exemplo summorum Criticorum, in quibus omnibus singularem Palaeographiae peritiam inesse animadvertent. Quam vellem docti homines hanc criticam supellectilem, quam undique comportatam et ex libris qualibuscumque optimis pessimis cum pulvisculo corrasam scriptoribus antiquis appendere solent, ita discernere et digerere delectu facto et quisquiliis abiectis voluissent,

ut acutus et ingeniosus iuvenis ad hunc apparatum Criticum cognoscendum et excutiendum alliceretur. Nunc contra est: nausea et fastidium capit animos in ista mole indigesta scripturarum nullius pretii, quas homunciones supra quam credi potest futiles et nugatorii fuderunt hallucinantes: inque eo gurgite hic illic natant optimorum librorum vetustissima quaedam menda, intus optimas lectiones servantia, quae simul atque perite et sollerter manum admoveris veluti igniculi quidam emicant et ex atra caligine claram lucem affundunt. Hae sunt discrepantes scripturae utiles et, ut ita dicam, foecundae, in quibus sunt semina emendationum in aliis locis et scriptoribus faciendarum. Ex his igitur elici possunt observationes Palaeographicae certae et stabiles scriptores Graecos emendaturis praesens ubique auxilium allaturae, quo qui destitutus erit, si iudicio valet, multas saepe ineptias et absurda multa inter legendum deprehendere poterit, sed tollere et corrigere neque poterit neque audebit, quia erroris originem excogitare et perspicere non potest. Quis enim, qui circumspecto iudicio est et ab omni temeritate ingenio et natura alienus, quales multi dantur apud nostrates, in animum inducet pro ἢ emendare *σημειῶσαι*, aut *παροιμίαν* pro *πόλιν*, aut *γάρ* pro *γράφεται*, aut *τινές* pro *γίγνεται*, aut *ὡς* pro *καί*, aut *πρός* pro *εἰς*, *κατά*, *καί*, *ὡς*, aut *κατά* pro *ἀπό*, aut sexcenta alia huiuscemodi, nisi haec omnia in Codicibus antiquis aut viderit aut a Bastio, Porsono, Dobraeo, Valckenaerio, Hemsterhusio didicerit eo modo exarari et pingi solere, ut nisi ab acuto et erudito lectore et hoc agente discerni non possint, et ab imperita scribarum natione sexcenties confusa et permutata sint. Serio credere potuerunt eruditi homines et in his unus omnium acutissimus Wolfius in *Prolegomenis ad* Homerum p. CXCII

Criticos quosdam veteres *„uni rei seu vocabulo Poëtae totam vitam insumpsisse"* quod ne tum quidem credibile fuisset si eos ineunte adolescentia raptos esse constaret. Producitur autem testis ex antiquo Marciano Codice PORPHYRIUS ad *Iliad.* I. 90. *ὅλου βίου ἐδέησε Δωροθέῳ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὁμήρῳ κλισίου.* et idem ad *Iliad. Θ.* 325. *Νεοτέλης ὅλον βίον γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας*, quem WOLFIUS *per totam vitam de ea re cogitasse* suspicatur pag. CXCIII. Compendium scribendi imperite expletum viros doctos elusit. In Codice est *ὅλου ϋ* et *ὅλον ϋ*, id est *ὅλου βιβλίου* et *ὅλον βιβλίον*, ut saepissime legitur *ϋϋ* pro *βιβλία*. Quis credat *β* et *ω* confundi facillime vel potius vix discerni posse, nisi scripturam Codicum semel viderit? Apud BASTIUM in *Comment. Palaeogr.* Tab. I. vs. 7. videbitur tibi *ἀνέωη* esse scriptum, quod *ἀνέβη* est. Itaque si apud EUNAPIUM pag. 25 dicitur CONSTANTIUS *κληρωθῆναι τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἕβιαν καθήκοντα* ipsam manum scriptoris in *εἰς τὴν ἑῴαν* agnosces, ut nullus dubitationi locus relinquatur. Addam unum tantum: apud HARPOCRATIONEM v. *Σκίρον* legimus: *τὸ σκίρον σκιάδειόν ἐστι μέγα, ὑφ' ᾧ φερομένῳ ἐξ ἀκροπόλεως πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου.* Absurdum est postremum vocabulum: in insula Rhodo ὁ *Ἥλιος* flaminem habebat et sacra et festum diem, *τὰ Ἁλίεια τὰ μεγάλα*, quae in DICAEARCHI *βίῳ τῆς Ἑλλάδος* (in HUDSONI *Geogr. min.* II. p. 11.) Comicus Atheniensis ridet his versibus:

τὰ γὰρ Ἁλίεια τὰ μεγάλ' εἰς χολήν μ' ἄγει,
τὸ δ' ἁλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ.
ὅταν δὲ τὴν λευκήν τις αὐτῶν πραέως
ἁλιακὸν εἶναι στέφανον εἴπῃ πνίγομαι·

Nihil horum umquam Athenis viderat. Quid multa? emendandum est *καὶ ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος*. Vetus est sigla, quae aut *ἥλιος* aut *Ἀπόλλων* significat, nonnumquam et *Ἀπολλώνιος*. Vide omnino Gaisfordum ad Hesiodum in *Poëtis Graecis Minor.* T. I. p. 113. Subiiciet eam oculis Bastius in *Comment. Palaeogr.* Tab. VII. 4. in verbis *ὁ Ἀπόλλων* (*ἥλιος*) *ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτω λέγεται*, in quo loco Bekkerus in *Anecd.* p. 344, 10 *ὁ ἥλιος* scripsit, melius Ruhnkenius ad Vell. Paterc. p. 15. *ὁ Ἀπόλλων*. Eandem monstrabit Gaisfordus in *Specimine Codicis Dorvilliani* ad Etymol. Magnum, et in Stobaei *Lectionibus e Cod. Ms. Vindob.*, quas addidit *Eclogis Physicis*, Tom. II. pag. 904. Ruhnkenium melius legisse *Ἀπόλλων* quam *ἥλιος* Bekkerum collegeris ex Harpocratione v. *Θεμιστεύειν*, ubi in omnibus libris est *Θέμιν ἐσχηκέναι τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἡλίου*, ubi olim *Φοίβου* reponebant, nunc Dindorf ex Epitome *πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος* recepit. Eadem opera emenda *Anecdota* Bekkeri p. 331, 33: *ἰδίους δέ φασιν εἶναι* (*τοὺς ἀγυιᾶς*) *Ἡλίου*, imo vero *Ἀπόλλωνος*, ut recte apud Harpocrationem scribitur v. *Ἀγυιᾶς*, et iterum in *Anecdotis* p. 443, 31: *οἱ δικασταὶ τρεῖς θεοὺς ὤμνυον, Δία, Δήμητραν καὶ Ἥλιον*, ubi certa emendatione repone *Δήμητρα καὶ Ἀπόλλωνα*. *Δημήτρα* dicebant Graeculi pro *Δημήτηρ*, unde tam saepe foeda barbaries *τῆς Δημήτρας, τὴν Δημήτραν* (*Δήμητραν*) insinuat sese in Antiquorum libros. *Ἥλιος* pro *Ἀπόλλων* turpissimo vitio irrepsit in scholion ad Euripidis *Alcestin*, quod ex Codice *Vaticano* edidi pag. 273, *προλογίζει ὁ Ἥλιος*, non nesciebant quis in *Alcestide* prologum ageret, sed ipsi inter scribendum alias res agebant. Hinc factum est, ut Sol nonnumquam in libris totus deficeret omisso prorsus compendio,

quod expedire scribae non possent, ut apud STRABONEM I. p. 4, ubi legitur nunc: *εἰς ὃν καὶ ἐξ οὗ τὰς δύσεις καὶ τὰς ἀνατολὰς ποιεῖται* pro *ποιεῖται ὁ ἥλιος*. Quidquid igitur est huiusmodi, et permagna est ubique copia, quis umquam emendabit nisi is, qui diu et multum libros Graecorum manu scriptos triverit aut Codicum vicem Palaeographicis observationibus aliorum suppleverit? Quantum sit in ea re boni discipulis meis sedulo demonstrare soleo et hac potissimum de causa has *Varias Lectiones* coepi conscribere. Institui haec primum scripto mandare, ut amicis quibusdam meis gratum facerem rogantibus, ut sibi aliquid impertirer, quod in Diarium Philologicum reciperent de Musarum matre nominatum et etiam alio nomine Musis, ut opinor, non ingratum: deinde reliqua in dulci Feriarum otio perfeci. Delegi operis formam et rationem huiusmodi, ut possem horis subsecivis et, si quid daretur otii, et interrumpere telam et redordiri, facile intermittere institutum opus, et ad alia transire, et novum argumentum attingere, et digredi, sicubi videretur, a proposito, et omnino, quum vitam tam occupatam et exercitam muneribus Academicis habeam, liberum et expeditum scribendi genus sequi placuit, ut de rebus diu et multum mihi olim perpensis meo arbitratu etiam minus otiosus aliquid scriptitarem. Interea MEINEKII ALCIPHRON et LUCIANUS BEKKERI prodierunt. Usus sum hac occasione, ut in utroque ostenderem, quid interesset inter Atticos et Atticistas, et aliud esse *Ἀττικίζειν* scribere, aliud *Ἀττικῶς*, quam rem affeci magis quam perfeci, quia nunc quidem satis esse visum est paucis rem ostendere et aliorum studia excitare imprimis iuventutis, quae quid sit rectum et sanum et egregium ita optime sentire et animadvertere solet, si cum pravis et aegris et vitiosis componuntur. In

scribendo secutus sum naturam meam, ut quod sentirem aperte et libere dicerem. Non minus abhorreo a foeda et abiecta adulatione quam a petulanti et proterva maledicentia. Non nescio quid viris magnis honoris et reverentiae debeatur, etiam si qua in re impegisse videantur. Nullius laudi et famae invidus obtrecto, εὐρεῖα γὰρ Μουσῶν κέλευθος, et superest in quo nostra omnium industria et ingenium appareant. Est unus et alter quem contemnam, fateor: εἰ τοῦτ' ἔς' ἀδίκημ', ἀδικῶ, sed hos ipsos numquam lacessam aut vellicabo: ut plurimum ne nominavi quidem, idem posthac etiam diligentius facturus. Pervelim omnes meam dicendi libertatem eodem animo ferant, quo ipse alienam semper tuli ac feram. Etiam qui mihi iracunde et odiose responsant non iram mihi umquam, non odium moverunt, sed risum fere aut iocum. Fieri non potest quin semper in nonnullis dissentiamus, et alia aliis placeant ac probentur:

λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας φιλολόγους ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,

et eum, credo, minime poenitebit qui bellum gesserit ut aliquando pacem compositurus et ut amaturus oderit. Equidem a Meinekio et Bekkero ita saepe dissentio, ut semper meminerim quam bene uterque de Graecis Litteris sit meritus, et cur dissentirem iis argumentis verbisque significavi voluique semper significare, ut nihil de eorum laude detractum voluerim. Eodem animo si quid mihi minus probandum visum est et videbitur, candide aperteque reprehendi et reprehendam. Nollem Meinekius tam tumultuaria opera scriptores Graecos ederet et multas potius mediocres et dubias correctiones effunderet, quam paucas bonas et palmarias delibaret. Mallem Bekkerus veterum librorum bonas scripturas diligenter colligere et ordine

explicare et sic de Litteris optime mereri pergeret, quam librorum auxilio destitutus solaque divinandi facultate, qua minus valet, fretus novas editiones celerius quam melius adornaret. Non est magni philologi cito peritura certis et duraturis anteponere, et aequalium plausum ferre malle quam serere quae et alteri saeculo prosint. Praeclarum est, quod PLUTARCHUS in *Periclis* vita dixit: *ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον οὐδὲ κάλλους ἀκρίβειαν, ὁ δ᾽ εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσιν*, sed hoc quoque egregium dictum socordia hominum turpi macula obscuratum est. Quicumque longo et assiduo labore aliquid perpolire et omnibus numeris perficere et elaborare volet intelliget verum esse: *ὅτι ὁ εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὸν τόκον ἀποδίδωσιν.*

Scribebam LUGDUNI-BATAVORUM
mense Octobri anni MDCCCLIV.

CAPUT I.

Ad medicinam melius et certius factitandam non mediocriter utile est scire quibus in rebus is qui aegrotat peccare solitus sit, quo et causa morbi facilius reperiatur et ad eam medendi ratio accommodetur. Sic et iis, qui se veterum scriptorum quasi medicos quosdam esse profitentur, nosse expedit quibus potissimum modis veteres librarii peccare soliti sint, ut latentia ulcera, quae in optimis quibusque scriptoribus inveterarunt, sagacius deprehendant. Haec praefatus MURETUS in *Variis Lectionibus* XVI. 16 eximias quasdam expromsit emendationes, quas ex diligenti observatione veterum codicum non reperit aut excogitavit, nam haec quoque πουλυμαθίη νόον οὐ διδάσκει, sed tam certas dedit et exploratas, ut ne CARNEADES quidem dubitare possit. Ex eodem observationum genere ut quisque plurimum critica arte, id est acuto iudicio et eruditione sana valuit, ita plurima feliciter et ingeniose reperta tam certa et manifesta dedit, ut nemo sit criticae *emendatricis* et *coniecturalis*, quam vocant, tam acer obtrectator, quin iis lubentissime nobiscum utatur. »*Centum minimum diversis modis*, ut scribit VALCKENAERIUS, in hoc quoque genere summus artifex (in *Diatr.* p. 277), *peccarunt librarii veteres, quos omnes in numerato habuisse magnam adfert vitia librorum antiquorum sanaturis utilitatem.*" Deinde de magna copia triplex errorum genus indicat et exemplis tam luculentis et certis hanc palaeographicam rationem confirmat, ut facile vicerit quod ab initio posuerat: *in uno hoc, si quis ita ve-*

[illegible] tamen [illegible]. Facile credimus viri summi, qui nemo vixit a [illegible] [illegible] quod quamquam [illegible] supersedit facere, nullo negotio quivis ex scriptis Valckenaerii omnibus fontes aperuerit errorum, unde certis vitiis certa medicina afferri possit. Quandoquidem apud me longe est satis constat nihil esse hac [illegible] ratione efficacius et ad eximendos errores, quos in omnibus veterum monumentis iniqua scribarum natio [illegible] commisit, quos tamen plerique nimium patienter ferimus aut extenuamus aut excusamus, multi ne suspicantur quidem, et imprimis ad excitanda et acuenda ingenia eorum, qui nescio quomodo iudicio suo vim malunt afferre quam ab auctoritate membranarum vetustarum vel latum unguem discedere. Quandoquidem igitur haec apud me satis constant, iuvat et ipsum fontes nonnullos aperire errorum ac docere quemadmodum eadem passim mala eadem medicina sanare possis, ut ex uno loco recte et feliciter restituto possint loci alii complusculi, quoniam morbo laborent eodem, eadem opera prope dixerim restitui et persanari. Locupletum exemplum huius rei iam statim exponam, unde coniectura fiat de reliquis. In Luciani codicibus legebatur in *Dial. Mortuorum* X. Tom. I. p. 374: [illegible]. Valckenaerius verum vidit: [illegible]. *Diatr.* p. 291. Applausum est, in ordinem receptum est, confirmavit, si huiusmodi emendatio etiam confirmari potest, codex optimae notae, *Gorlicensis*, diu post excessum. Quis est, qui huius loci non immemor non statim correxerit poëtae locum in Stobaei *Florilegio* CV. 29.

[illegible]
[illegible]

Satis certum videtur revocandum esse [illegible] deinde si [illegible] refinxeris ipsa perelegans allegoria ex eo naufragio evaserit. ΛΟ an ΛΘ esset scriptum in vetusta membrana librarii antiquiores neque oculis satis cernebant et [illegible]. Habeant enim haec aliquid excusationis, ut quae

doctissimos viros diu luserint, at quid iis facias, qui apud STRABONEM III. p. 172. τὴν ἀντίπλοιαν dederint pro ἀντιπάθειαν, aut in ANTIPATRI dicto apud STOB. *Floril.* CXX. 25 τὴν ἐκ Κιλικίας αὐτῷ γενομένην εἰς Ἀθήνας εὐπάθειαν pro εὔπλοιαν. Arguunt hi loci, quod innumeri alii confirmant, in vetustis libris ΕΥΠΑΘΙΑΝ et ΑΝΤΙΠΑΘΙΑΝ scribi solere pro -ειαν, quare non est trepidandum, si quando perveteris scripturae vestigia rimeris, quum ι solum apparet, ubi ει *Graecum* est. Prosit hoc LYSIAE, apud quem nunc *Orat.* IX. § 2 reus sic ad iudices: εἰ μέντοι ὑμᾶς οἴονται δι' εὔνοιαν ὑπὸ τῶν διαβολῶν πεισθέντας καταψηφιεῖσθαί μου οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, inepte, ut nihil supra. Novum est hoc εὐνοίας genus, qua iudex innocentem opprimit. Repone εὐήθειαν, quod ΕΥΗΘΙΑΝ scriptum peperit ioculare illud εὔνοιαν. Εὐήθης et εὐήθεια in ea re trita sunt, Cf. LYS. XII. § 87. Eiusdemmodi complura facile est ex assidua observatione codicum colligere, quibus inest ea πειθανάγκη, quae certas emendationes ab incertis correctionibus distinguit. Emendavit nuper pulcherrimum PLATONIS in *Protagora* locum CAROLUS BADHAM, qui verae criticae laudem apud populares suos vindicat et tuetur (in *Praefat. ad Plat. Phaedrum* p. IX), sed levis error, in quem implicatus est, τὴν ἐνάργειαν sustulit. PLATONIS verba sunt in PROTAGORAE suavissima fabula p. 321. A. πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιεννὺς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ στερεοῖς δέρμασιν ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα καὶ εἰς εὐνὰς ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχοι τὰ αὐτὰ ταῦτα στρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυὴς ἑκάστῳ καὶ ὑπὸ ποδῶν τὰ μὲν ὁπλαῖς τὰ δὲ θριξὶ καὶ δέρμασι στερεοῖς καὶ ἀναίμοις. In his ὑπὸ ποδῶν corrupta sunt. Rem acu tetigit BADHAM, qui brevissime l. l.: »pro ὑπὸ ποδῶν l. ὑποδέων. Cf. supra ἀμφιεννύς" at nemo dixerit quomodo ὑποδέων in ὑπὸ ποδῶν depravari potuerit. *Athenienses* autem non dicebant ὑποδέων sed ὑποδῶν, res certa est et nota. Sic λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας est in ARISTOPH. *Pluto* vs. 589. non ἀναδέων. Viden igitur quemadmodum ΥΠΟΔΩΝ pepererit vulgatam? Sunt huiusmodi errores admodum veteres, quemadmodum saepe in sequentibus demonstrabo, neque tantum indocti scribae sic hallucinari solebant sed docti, si *Musis* placet, Grammatici subinde non minus mirifice

litterarum *uncialium*, quas dicunt, ductus et formas paene similes confundebant. Hesychius scribit *κατὰ ϛοιχεῖον*·

περίσημον: *διαβόητον*.
περισιγᾶν: *ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου*.
περισκαίρουσι: *περισκαρίζουσι*.

Repererat in aliquo libro ΠΕΡΙCΠΑΝ: quam perite legerit videtis. In erudita *συναγωγῇ λέξεων χρησίμων* in Bekkeri *Anecd.* I. p. 441 scriptum est:

Ἄπυϛα: *ἀνήκουϛα*.
Ἄπυτοι: *οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως*.

Ridebantur *Athenienses* ΑΠΤΓΟΙ et *λισπόπυγοι*. In Platonis fragmento 180 ap. Meinek.

σκελετὸς, ἄπυγος, καλάμινα σκέλη φορῶν

libri *ἄπυιος* dederunt. Nemo autem frequentius et turpius sic peccat quam Photius, in cuius *Lexico* haec prostant:

φλήναφος: *μωρολόγος*.
φλιει: *μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων*.
φλιοῦντα: *ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί*.

decepit eum scriptura ΦΝϾΙ et pro Ν visus est sibi videre ΛΙ. Idem *θάρνυσθαι* bona fide dedit pro *θόρνυσθαι*, *εὐθυμοσύνη*: *τάξις* pro *εὐθημ.*, *κήνυγμα* (*κίν.*), *κήτταν* (*κίτ.*), *κνεόμενον* (*κναι.*), *καινοτάφια* (*κεν.*), *κυνοπίς* (*-ώπης*), *κυνόπιδος* (*-νώ-*), *κυρίσαι* (*κύσαι*), *λάβρα* (*λαῦρα*), *μαντινοσύνων* (*-τοσυνάων*), *προημωμένον* (*προμνώ-*), *Πτυόδωρος* (*Πτοιοδ.*), *σηγάνιοι* (*σητάνειοι*), et, ut cetera omittam, *τολόται* pro *τοξόται*.

Quid scribae *faciant, peccant ubi talia* docti?

Et sane mirificum est videre, quos illi ludos iocosque faciant quum incertos ductus litterarum uncialium dormitantes sequuntur et vix singula verba intelligentes, sententiae securi. Harpocration annotaverat *χιλιωθέντα* apud *Oratores* significare *χιλίας ὀφλόντα*. Librarii ex his ΧΙΛΙΑCΟΦΛΟΝΤΑ elicuerunt *χίλια σοφὰ ὄντα* nec quidquam suspicantur mali. Photius scripserat: *Στοιχεῖον ἐκάλουν τὴν αὐτῶν σκιὰν, ᾗ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντο*, librarii *τὴν ναυτῶν σκιάν* supposuerunt. Phrynichus Bekkeri (*Anecd.* I. p. 4, 22) nunc docet: *Ἀωρίᾳ, οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν, οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον ἀλλ' ἁπλῶς.* Stipitem esse oportet qui nobis *νοητῶν* scripserit pro *νυκτῶν*, sed quoniam *η* et *κ*

in veteri scriptura *nil* differunt, ut Hesychius in ordinem receperit *ἐνιηλᾶν* pro *ἐνικλᾶν*, *ἤρινε* pro *κρῖνε*, et sexcenta eiusdemmodi et ipse et ceteri peccaverint, arripit confidenter vocabulum quodlibet. Υἱός quia scribi solebat ΥC nonnumquam in *ὗς* abiit, semel vidi *sues* in *filiosfamilias* conversos apud Apollon. *Lex Hom.* p. 132. v. *ἀνακτορίῃσι*. Apud Sextum Empiricum *adv. Grammat.* VIII. § 59. vidi librarios pro *ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων* ex ΥΨΗΛΩΝΟΡЄΩΝ effinxisse *ὑψηλῷ νοερῶν* et ita edebatur ante Fabricium. Addam unum exemplum incredibilis incogitantiae, quae viros doctos iculariter fefellit. Exstat *Scholion* eximium ad *Odyss. γ.* 71 ex Aristarchi commentariis *αὐτολεξεὶ* descriptum: — *δοτέον δὲ τῷ ποιητῇ τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ νῦν* (*scrib. οὖν.* inserit Buttmannus) *αὐτὸν παράγει εἰδότα*,

ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα.

καὶ συνίησιν Ἑλληνίδα φωνήν — Aristarchus scripserat non *νῦν*, opinor, multo minus *οὖν*, sed *ναῦν*. Istorum igitur scribarum inscitia coniuncta cum incogitantia et socordia, qualem ostendimus, grassatur per omnes scriptos libros aetatis cuiuslibet et pro diversis temporibus diversoque more scribendi diversa genera fudit errorum, in quibus quum sit quaedam constantia et veluti norma, sequitur ut medendi quoque et emendandi quaedam esse debeat analogia, quapropter omnem hanc disputationem ingressi sumus. In ea re hoc primum animadvertendum est scribarum errores, quo sint antiquiores, eo simpliciore et certiore medicina posse tolli. Nondum grassatur temeraria et impudens interpolatio, nondum male seduli correctores suo arbitratu quod non satis capiunt delendo aut addendo refingunt et antiquae scripturae vestigia omnia conturbant. Litterae *quadratae* sive *unciales*, ut nunc pervulgato usu appellantur [1], ocu-

---

2) *Litterae unciales* apud antiquiores uno tantum loco, quod sciam, nominantur Hieronymi in Praefat. ad librum *Iobi* »*Habeant*, inquit, *qui volunt, veteres libros vel in membranis purpureis auro argentoque descriptos vel* uncialibus, *ut vulgo aiunt*, litteris *onera magis exarata quam codices, dummodo mihi meisque permittant pauperes habere schedulas et non tam pulchros codices quam emendatos*, quem locum qui mihi indicavit Eckhel recte explicat litteras unciales, *quod haberent unciae seu pollicis magnitudinem*, in *Doctr. Numm.* V. p. 4.

Criticos quosdam veteres *„uni rei seu vocabulo Poëtae totam vitam insumpsisse"* quod ne tum quidem credibile fuisset si eos ineunte adolescentia raptos esse constaret. Producitur autem testis ex antiquo Marciano Codice PORPHYRIUS ad *Iliad.* I. 90. *ὅλον βίον ἐδέησε Δωροθέῳ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὁμήρῳ κλισίου.* et idem ad *Iliad.* Θ. 325. *Νεοτέλης ὅλον βίον γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας*, quem WOLFIUS *per totam vitam de ea re cogitasse* suspicatur pag. CXCIII. Compendium scribendi imperite expletum viros doctos elusit. In Codice est *ὅλου ι̃ι* et *ὅλον ύ̃*, id est *ὅλου βιβλίου* et *ὅλον βιβλίον*, ut saepissime legitur *ύ̃ύ̃* pro *βιβλία.* Quis credat *β* et *ω* confundi facillime vel potius vix discerni posse, nisi scripturam Codicum semel viderit? Apud BASTIUM in *Comment. Palaeogr.* Tab. I. vs. 7. videbitur tibi *ἀνέωη* esse scriptum, quod *ἀνέβη* est. Itaque si apud EUNAPIUM pag. 25 dicitur CONSTANTIUS *κληρωθῆναι τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἔβιαν καθήκοντα* ipsam manum scriptoris in *εἰς τὴν ἑῴαν* agnosces, ut nullus dubitationi locus relinquatur. Addam unum tantum: apud HARPOCRATIONEM v. *Σκίρον* legimus: *τὸ σκίρον σκιάδειόν ἐςι μέγα, ὑφ' ᾧ φερομένῳ ἐξ ἀκροπόλεως πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου.* Absurdum est postremum vocabulum: in insula Rhodo ὁ *Ἥλιος* flaminem habebat et sacra et festum diem, *τὰ Ἁλίεια τὰ μεγάλα*, quae in DICAEARCHI *βίῳ τῆς Ἑλλάδος* (in HUDSONI *Geogr. min.* II. p. 11.) Comicus Atheniensis ridet his versibus:

τὰ γὰρ Ἁλίεια τὰ μεγάλ' εἰς χολήν μ' ἄγει,
τὸ δ' ἁλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ.
ὅταν δὲ τὴν λευκήν τις αὐτῶν πραέως
ἁλιακὸν εἶναι ςέφανον εἴπῃ πνίγομαι.

Nihil horum umquam Athenis viderat. Quid multa? emendandum est *καὶ ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος*. Vetus est sigla, quae aut *ἥλιος* aut *Ἀπόλλων* significat, nonnumquam et *Ἀπολλώνιος*. Vide omnino GAISFORDUM ad HESIODUM in *Poëtis Graecis Minor.* T. I. p. 113. Subiiciet eam oculis BASTIUS in *Comment. Palaeogr.* Tab. VII. 4. in verbis *ὁ Ἀπόλλων* (*ἥλιος*) *ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτω λέγεται*, in quo loco BEKKERUS in *Anecd.* p. 344, 10 *ὁ ἥλιος* scripsit, melius RUHNKENIUS ad VELL. PATERC. p. 15. *ὁ Ἀπόλλων*. Eandem monstrabit GAISFORDUS in *Specimine Codicis Dorvilliani* ad ETYMOL. MAGNUM, et in STOBAEI *Lectionibus e Cod. Ms. Vindob.*, quas addidit *Eclogis Physicis*, Tom. II. pag. 904. RUHNKENIUM melius legisse *Ἀπόλλων* quam *ἥλιος* BEKKERUM collegeris ex HARPOCRATIONE v. *Θεμιςεύειν*, ubi in omnibus libris est *Θέμιν ἐσχηκέναι τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἡλίου*, ubi olim *Φοίβου* reponebant, nunc DINDORF ex Epitome *πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος* recepit. Eadem opera emenda *Anecdota* BEKKERI p. 331, 33: *ἰδίους δέ φασιν εἶναι* (*τοὺς ἀγυιᾶς*) *Ἡλίου*, imo vero *Ἀπόλλωνος*, ut recte apud HARPOCRATIONEM scribitur v. *Ἀγυιᾶς*, et iterum in *Anecdotis* p. 443, 31: *οἱ δικαςαὶ τρεῖς θεοὺς ὤμνυον, Δία, Δήμητραν καὶ Ἥλιον*, ubi certa emendatione repone *Δήμητρα καὶ Ἀπόλλωνα*. *Δημήτρα* dicebant Graeculi pro *Δημήτηρ*, unde tam saepe foeda barbaries *τῆς Δημήτρας, τὴν Δημήτραν* (*Δήμητραν*) insinuat sese in Antiquorum libros. *Ἥλιος* pro *Ἀπόλλων* turpissimo vitio irrepsit in scholion ad EURIPIDIS *Alcestin*, quod ex Codice *Vaticano* edidi pag. 273, *προλογίζει ὁ Ἥλιος*, non nesciebant quis in *Alcestide* prologum ageret, sed ipsi inter scribendum alias res agebant. Hinc factum est, ut Sol nonnumquam in libris totus deficeret omisso prorsus compendio,

quod expedire scribae non possent, ut apud STRABONEM I. p. 4, ubi legitur nunc: *εἰς ὃν καὶ ἐξ οὗ τὰς δύσεις καὶ τὰς ἀνατολὰς ποιεῖται* pro *ποιεῖται ὁ ἥλιος*. Quidquid igitur est huiusmodi, et permagna est ubique copia, quis umquam emendabit nisi is, qui diu et multum libros Graecorum manu scriptos triverit aut Codicum vicem Palaeographicis observationibus aliorum suppleverit? Quantum sit in ea re boni discipulis meis sedulo demonstrare soleo et hac potissimum de causa has *Varias Lectiones* coepi conscribere. Institui haec primum scripto mandare, ut amicis quibusdam meis gratum facerem rogantibus, ut sibi aliquid impertirer, quod in Diarium Philologicum reciperent de Musarum matre nominatum et etiam alio nomine Musis, ut opinor, non ingratum: deinde reliqua in dulci Feriarum otio perfeci. Delegi operis formam et rationem huiusmodi, ut possem horis subsecivis et, si quid daretur otii, et interrumpere telam et redordiri, facile intermittere institutum opus, et ad alia transire, et novum argumentum attingere, et digredi, sicubi videretur, a proposito, et omnino, quum vitam tam occupatam et exercitam muneribus Academicis habeam, liberum et expeditum scribendi genus sequi placuit, ut de rebus diu et multum mihi olim perpensis meo arbitratu etiam minus otiosus aliquid scriptitarem. Interea MEINEKII ALCIPHRON et LUCIANUS BEKKERI prodierunt. Usus sum hac occasione, ut in utroque ostenderem, quid interesset inter Atticos et Atticistas, et aliud esse *Ἀττικίζειν* scribere, aliud *Ἀττικῶς*, quam rem affeci magis quam perfeci, quia nunc quidem satis esse visum est paucis rem ostendere et aliorum studia excitare imprimis iuventutis, quae quid sit rectum et sanum et egregium ita optime sentire et animadvertere solet, si cum pravis et aegris et vitiosis componuntur. In

scribendo secutus sum naturam meam, ut quod sentirem aperte et libere dicerem. Non minus abhorreo a foeda et abiecta adulatione quam a petulanti et proterva maledicentia. Non nescio quid viris magnis honoris et reverentiae debeatur, etiam si qua in re impegisse videantur. Nullius laudi et famae invidus obtrecto, εὐρεῖα γὰρ Μουσῶν κέλευθος, et superest in quo nostra omnium industria et ingenium appareant. Est unus et alter quem contemnam, fateor: εἰ τοῦτ' ἔς' ἀδίκημ', ἀδικῶ, sed hos ipsos numquam lacessam aut vellicabo: ut plurimum ne nominavi quidem, idem posthac etiam diligentius facturus. Pervelim omnes meam dicendi libertatem eodem animo ferant, quo ipse alienam semper tuli ac feram. Etiam qui mihi iracunde et odiose responsant non iram mihi umquam, non odium moverunt, sed risum fere aut iocum. Fieri non potest quin semper in nonnullis dissentiamus, et alia aliis placeant ac probentur:

λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας φιλολόγους ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,

et eum, credo, minime poenitebit qui bellum gesserit ut aliquando pacem compositurus et ut amaturus oderit. Equidem a Meinekio et Bekkero ita saepe dissentio, ut semper meminerim quam bene uterque de Graecis Litteris sit meritus, et cur dissentirem iis argumentis verbisque significavi voluique semper significare, ut nihil de eorum laude detractum voluerim. Eodem animo si quid mihi minus probandum visum est et videbitur, candide aperteque reprehendi et reprehendam. Nollem Meinekius tam tumultuaria opera scriptores Graecos ederet et multas potius mediocres et dubias correctiones effunderet, quam paucas bonas et palmarias delibaret. Mallem Bekkerus veterum librorum bonas scripturas diligenter colligere et ordine

quod expedire scribae non possent, ut apud STRABONEM I. p. 4, ubi legitur nunc: *εἰς ὃν καὶ ἐξ οὗ τὰς δύσεις καὶ τὰς ἀνατολὰς ποιεῖται* pro *ποιεῖται ὁ ἥλιος*. Quidquid igitur est huiusmodi, et permagna est ubique copia, quis umquam emendabit nisi is, qui diu et multum libros Graecorum manu scriptos triverit aut Codicum vicem Palaeographicis observationibus aliorum suppleverit? Quantum sit in ea re boni discipulis meis sedulo demonstrare soleo et hac potissimum de causa has *Varias Lectiones* coepi conscribere. Institui haec primum scripto mandare, ut amicis quibusdam meis gratum facerem rogantibus, ut sibi aliquid impertirer, quod in Diarium Philologicum reciperent de Musarum matre nominatum et etiam alio nomine Musis, ut opinor, non ingratum: deinde reliqua in dulci Feriarum otio perfeci. Delegi operis formam et rationem huiusmodi, ut possem horis subsecivis et, si quid daretur otii, et interrumpere telam et redordiri, facile intermittere institutum opus, et ad alia transire, et novum argumentum attingere, et digredi, sicubi videretur, a proposito, et omnino, quum vitam tam occupatam et exercitam muneribus Academicis habeam, liberum et expeditum scribendi genus sequi placuit, ut de rebus diu et multum mihi olim perpensis meo arbitratu etiam minus otiosus aliquid scriptitarem. Interea MEINEKII ALCIPHRON et LUCIANUS BEKKERI prodierunt. Usus sum hac occasione, ut in utroque ostenderem, quid interesset inter Atticos et Atticistas, et aliud esse *Ἀττικιστί* scribere, aliud *Ἀττικῶς*, quam rem affeci magis quam perfeci, quia nunc quidem satis esse visum est paucis rem ostendere et aliorum studia excitare imprimis iuventutis, quae quid sit rectum et sanum et egregium ita optime sentire et animadvertere solet, si cum pravis et aegris et vitiosis componuntur. In

scribendo secutus sum naturam meam, ut quod sentirem aperte et libere dicerem. Non minus abhorreo a foeda et abiecta adulatione quam a petulanti et proterva maledicentia. Non nescio quid viris magnis honoris et reverentiae debeatur, etiam si qua in re impegisse videantur. Nullius laudi et famae invidus obtrecto, *εὐρεῖα γὰρ Μουσῶν κέλευθος*, et superest in quo nostra omnium industria et ingenium appareant. Est unus et alter quem contemnam, fateor: *εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ*, sed hos ipsos numquam lacessam aut vellicabo: ut plurimum ne nominavi quidem, idem posthac etiam diligentius facturus. Pervelim omnes meam dicendi libertatem eodem animo ferant, quo ipse alienam semper tuli ac feram. Etiam qui mihi iracunde et odiose responsant non iram mihi umquam, non odium moverunt, sed risum fere aut iocum. Fieri non potest quin semper in nonnullis dissentiamus, et alia aliis placeant ac probentur:

λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας φιλολόγους ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,

et eum, credo, minime poenitebit qui bellum gesserit ut aliquando pacem compositurus et ut amaturus oderit. Equidem a Meinekio et Bekkero ita saepe dissentio, ut semper meminerim quam bene uterque de Graecis Litteris sit meritus, et cur dissentirem iis argumentis verbisque significavi voluique semper significare, ut nihil de eorum laude detractum voluerim. Eodem animo si quid mihi minus probandum visum est et videbitur, candide aperteque reprehendi et reprehendam. Nollem Meinekius tam tumultuaria opera scriptores Graecos ederet et multas potius mediocres et dubias correctiones effunderet, quam paucas bonas et palmarias delibaret. Mallem Bekkerus veterum librorum bonas scripturas diligenter colligere et ordine

explicare et sic de Litteris optime mereri pergeret, quam librorum auxilio destitutus solaque divinandi facultate, qua minus valet, fretus novas editiones celerius quam melius adornaret. Non est magni philologi cito peritura certis et duraturis anteponere, et aequalium plausum ferre malle quam serere quae et alteri saeculo prosint. Praeclarum est, quod Plutarchus in *Periclis* vita dixit: *ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον οὐδὲ κάλλους ἀκρίβειαν, ὁ δ᾽ εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσιν*, sed hoc quoque egregium dictum socordia hominum turpi macula obscuratum est. Quicumque longo et assiduo labore aliquid perpolire et omnibus numeris perficere et elaborare volet intelliget verum esse: *ὅτι ὁ εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὸν τόκον ἀποδίδωσιν.*

Scribebam Lugduni-Batavorum
mense Octobri anni MDCCCLIV.

CAPUT I.

Ad medicinam melius et certius factitandam non mediocriter utile est scire quibus in rebus is qui aegrotat peccare solitus sit, quo et causa morbi facilius reperiatur et ad eam medendi ratio accommodetur. Sic et iis, qui se veterum scriptorum quasi medicos quosdam esse profitentur, nosse expedit quibus potissimum modis veteres librarii peccare soliti sint, ut latentia ulcera, quae in optimis quibusque scriptoribus inveterarunt, sagacius deprehendant. Haec praefatus MURETUS in *Variis Lectionibus* XVI. 16 eximias quasdam expromsit emendationes, quas ex diligenti observatione veterum codicum non reperit aut excogitavit, nam haec quoque *πουλυμαθίη νόον οὐ διδάσκει*, sed tam certas dedit et exploratas, ut ne CARNEADES quidem dubitare possit. Ex eodem observationum genere ut quisque plurimum critica arte, id est acuto iudicio et eruditione sana valuit, ita plurima feliciter et ingeniose reperta tam certa et manifesta dedit, ut nemo sit criticae *emendatricis* et *coniecturalis*, quam vocant, tam acer obtrectator, quin iis lubentissime nobiscum utatur. »*Centum minimum diversis modis*, ut scribit VALCKENAERIUS, in hoc quoque genere summus artifex (in *Diatr.* p. 277), *peccarunt librarii veteres, quos omnes in numerato habuisse magnam adfert vitia librorum antiquorum sanaturis utilitatem.*" Deinde de magna copia triplex errorum genus indicat et exemplis tam luculentis et certis hanc palaeographicam rationem confirmat, ut facile vicerit quod ab initio posuerat: *in uno hoc, si quis ita ve-*

lit, coniecturali genere studiorum, hac tamen parte Mathematicos imitamur. Facile credimus viro summo, quo nemo vixit a *κενοδοξίᾳ* alienior, quum addit: *paucis forte poteram exemplis novis centum diversos errorum fontes iuvenibus harum rerum studiosis demonstrare*, quod quamquam istic supersedit facere, nullo negotio quilibet ex scriptis Valckenaerii centenos fontes aperuerit errorum, unde certis vitiis certa medicina afferri possit. Quandoquidem apud me longo usu satis constat nihil esse hac palaeographica ratione efficacius et ad eximendos errores, quos in omnibus veterum monumentis inepta scribarum natio sexcentos commisit (quos tamen plerique nimium patienter ferimus aut extenuamus aut excusamus, multi ne suspicantur quidem), et imprimis ad excitanda et acuenda ingenia eorum, qui nescio quomodo iudicio suo vim malunt afferre quam ab auctoritate membranarum vetustarum vel latum unguem discedere, quandoquidem igitur haec apud me satis constant, iuvat et ipsum fontes nonnullos aperire errorum ac docere quemadmodum eadem passim mala eadem medicina sanare possis, ut ex uno loco recte et feliciter restituto possint loci alii complusculi, quoniam morbo laborant eodem, eadem opera prope dixerim restitui et persanari. Luculentum exemplum huius rei iam statim expromam, unde coniectura fiat de reliquis. In Luciani codicibus legebatur (in *Dial. Mortuorum* X. Tom. I. p. 374): *πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὖ πάθωμεν.* Valckenaerius verum vidit: *εὐπλοῶμεν. Diatr.* p. 281. Applausum est, in ordinem receptum est, confirmavit, si huiusmodi emendatio etiam confirmari potest, codex optimae notae, *Gorlicensis*, diu post excussus. Quis est, qui huius loci non immemor non statim correxerit poëtae locum in Stobaei *Florilegio* CV. 29.

τοῖς εὖ παθοῦσιν ἀντιπνεύσασ' ἡ τύχη
τὰ πάντα συγχεῖ· πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ.

Satin certum videtur revocandum esse *εὐπλοοῦσιν*? deinde si *κᾆτα ναυαγεῖν* refinxeris ipsa perelegans allegoria ex eo naufragio evaserit. ΛΟ an ΑΘ esset scriptum in vetusta membrana librarii antiquiores neque oculis satis cernebant et *ὁ νοῦς παρὼν ἀπεδήμει.* Habeant enim haec aliquid excusationis, ut quae

doctissimos viros diu luserint, at quid iis facias, qui apud STRABONEM III. p. 172. τὴν ἀντίπλοιαν dederint pro ἀντιπάθειαν, aut in ANTIPATRI dicto apud STOB. *Floril.* CXX. 25 τὴν ἐκ Κιλικίας αὐτῷ γενομένην εἰς Ἀθήνας ε ὐ π ά θ ε ι α ν pro εὔπλοιαν. Arguunt hi loci, quod innumeri alii confirmant, in vetustis libris ΕΥΠΑΘΙΑΝ et ΑΝΤΙΠΑΘΙΑΝ scribi solere pro -ειαν, quare non est trepidandum, si quando perveteris scripturae vestigia rimeris, quum ι solum apparet, ubi ει *Graecum* est. Prosit hoc LYSIAE, apud quem nunc *Orat.* IX. § 2 reus sic ad iudices: εἰ μέντοι ὑμᾶς οἴονται δι' ε ὔ ν ο ι α ν ὑπὸ τῶν διαβολῶν πεισθέντας καταψηφιεῖσθαί μου οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, inepte, ut nihil supra. Novum est hoc εὐνοίας genus, qua iudex innocentem opprimit. Repone εὐήθειαν, quod ΕΥΗΘΙΑΝ scriptum peperit ioculare illud εὔνοιαν. Εὐήθης et εὐήθεια in ea re trita sunt, Cf. LYS. XII. § 87. Eiusdemmodi complura facile est ex assidua observatione codicum colligere, quibus inest ea πειθανάγκη, quae certas emendationes ab incertis correctionibus distinguit. Emendavit nuper pulcherrimum PLATONIS in *Protagora* locum CAROLUS BADHAM, qui verae criticae laudem apud populares suos vindicat et tuetur (in *Praefat. ad Plat. Phaedrum* p. IX), sed levis error, in quem implicatus est, τὴν ἐνάργειαν sustulit. PLATONIS verba sunt in PROTAGORAE suavissima fabula p. 321. A. πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιεννὺς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ στερεοῖς δέρμασιν ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα καὶ εἰς εὐνὰς ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχοι τὰ αὐτὰ ταῦτα στρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυὴς ἑκάστῳ καὶ ὑ π ὸ π ο δ ῶ ν τὰ μὲν ὁπλαῖς τὰ δὲ θριξὶ καὶ δέρμασι στερεοῖς καὶ ἀναίμοις. In his ὑπὸ ποδῶν corrupta sunt. Rem acu tetigit BADHAM, qui brevissime l. l.: »pro ὑπὸ ποδῶν l. ὑποδέων. Cf. supra ἀμφιεννύς" at nemo dixerit quomodo ὑποδέων in ὑπὸ ποδῶν depravari potuerit. *Athenienses* autem non dicebant ὑποδέων sed ὑποδῶν, res certa est et nota. Sic λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας est in ARISTOPH. *Pluto* vs. 589. non ἀναδέων. Viden igitur quemadmodum ΥΠΟΔΩΝ pepererit vulgatam? Sunt huiusmodi errores admodum veteres, quemadmodum saepe in sequentibus demonstrabo, neque tantum indocti scribae sic hallucinari solebant sed docti, si *Musis* placet, Grammatici subinde non minus mirifice

litterarum *uncialium*, quas dicunt, ductus et formas paene similes confundebant. Hesychius scribit κατὰ ϛοιχεῖον·

περίσημον: διαβόητον.

περισιγᾶν: ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου.

περισκαίρουσι: περισκαρίζουσι.

Repererat in aliquo libro ΠΕΡΙϹΠΑΝ: quam perite legerit videtis. In erudita συναγωγῇ λέξεων χρησίμων in Bekkeri *Anecd.* I. p. 441 scriptum est:

Ἄπυϛα: ἀνήκουϛα.

Ἄπυτοι: οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως.

Ridebantur *Athenienses* ΑΠΥΓΟΙ et λισπόπυγοι. In Platonis fragmento 180 ap. Meinek.

σκελετὸς, ἄπυγος, καλάμινα σκέλη φορῶν

libri ἄπυιος dederunt. Nemo autem frequentius et turpius sic peccat quam Photius, in cuius *Lexico* haec prostant:

φλήναφος: μωρολόγος.

φλιει: μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων.

φλιοῦντα: ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί.

decepit eum scriptura ΦΝϚΙ et pro Ν visus est sibi videre ΛΙ. Idem θάρνυσθαι bona fide dedit pro θόρνυσθαι, εὐθυμοσύνη: τάξις pro εὐθημ., κήνυγμα (κίν.), κήτταν (κίτ.), κνεόμενον (κναι.), καινοτάφια (κεν.), κυνοπίς (-ώπης), κυνόπιδος (-νώ-), κυρίσαι (κύσαι), λάβρα (λαῦρα), μαντινοσύνων (-τοσυνάων), προημωμένον (προμνώ-), Πτυόδωρος (Πτοιοδ.), σηγάνιοι (σητάνειοι), et, ut cetera omittam, τολόται pro τοξόται.

Quid scribae *faciant, peccant ubi talia* docti?

Et sane mirificum est videre, quos illi ludos iocosque faciant quum incertos ductus litterarum uncialium dormitantes sequuntur et vix singula verba intelligentes, sententiae securi. Harpocration annotaverat χιλιωθέντα apud *Oratores* significare χιλίας ὀφλόντα. Librarii ex his ΧΙΛΙΑϹΟΦΛΟΝΤΑ elicuerunt χίλια σοφὰ ὄντα nec quidquam suspicantur mali. Photius scripserat: Στοιχεῖον ἐκάλουν τὴν αὐτῶν σκιὰν, ᾗ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντο, librarii τὴν ναυτῶν σκιάν supposuerunt. Phrynichus Bekkeri (*Anecd.* I. p. 4, 22) nunc docet: Ἀωρίᾳ, οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν, οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον ἀλλ' ἁπλῶς. Stipitem esse oportet qui nobis νοητῶν scripserit pro νυκτῶν, sed quoniam η et κ

in veteri scriptura *nil* differunt, ut Hesychius in ordinem receperit *ἐνιηλᾶν* pro *ἐνικλᾶν*, *ἤρινε* pro *κρῖνε*, et sexcenta eiusdemmodi et ipse et ceteri peccaverint, arripit confidenter vocabulum quodlibet. *Υἱός* quia scribi solebat ΥC nonnumquam in *ὗς* abiit, semel vidi *sues* in *filiosfamilias* conversos apud Apollon. *Lex Hom.* p. 132. v. *ἀνακτορίῃσι*. Apud Sextum Empiricum *adv. Grammat.* VIII. § 59. vidi librarios pro *ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων* ex ΤΨΗΛΩΝΟΡЄΩΝ effinxisse *ὑψηλῷ νοερῶν* et ita edebatur ante Fabricium. Addam unum exemplum incredibilis incogitantiae, quae viros doctos iosculariter fefellit. Exstat *Scholion* eximium ad *Odyss. γ.* 71 ex Aristarchi commentariis *αὐτολεξεὶ* descriptum: — *ἰστέον δὲ τῷ ποιητῇ τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ νῦν* (*scrib. οὖν.* inserit Buttmannus) *αὐτὸν παράγει εἰδότα*,

ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα.

καὶ συνίησιν 'Ελληνίδα φωνήν — Aristarchus scripserat non *νῦν*, opinor, multo minus *οὖν*, sed *ναῦν*. Istorum igitur scribarum inscitia coniuncta cum incogitantia et socordia, qualem ostendimus, grassatur per omnes scriptos libros aetatis cuiuslibet et pro diversis temporibus diversoque more scribendi diversa genera fudit errorum, in quibus quum sit quaedam constantia et veluti norma, sequitur ut medendi quoque et emendandi quaedam esse debeat analogia, quapropter omnem hanc disputationem ingressi sumus. In ea re hoc primum animadvertendum est scribarum errores, quo sint antiquiores, eo simpliciore et certiore medicina posse tolli. Nondum grassatur temeraria et impudens interpolatio, nondum male seduli correctores suo arbitratu quod non satis capiunt delendo aut addendo refingunt et antiquae scripturae vestigia omnia conturbant. Litterae *quadratae* sive *unciales*, ut nunc pervulgato usu appellantur [1], ocu-

---

2) *Litterae unciales* apud antiquiores uno tantum loco, quod sciam, nominantur Hieronymi in Praefat. ad librum *Iobi* » *Habeant*, inquit, *qui volunt*, *veteres libros vel in membranis purpureis auro argentoque descriptos vel* uncialibus, *ut vulgo aiunt*, litteris *onera magis exarata quam codices*, *dummodo mihi meisque permittant pauperes habere schedulas et non tam pulchros codices quam emendatos*, quem locum qui mihi indicavit Eckhel recte explicat litteras unciales, *quod haberent unciae seu pollicis magnitudinem*, in *Doctr. Numm.* V. p. 4.

los ineruditos hominum aliud agentium fallebant, sed ita fallebant, ut ipsa vitia hinc nata certa vestigia verae lectionis et imaginem quamdam retinerent, obscuram et fugientem illam quidem sed quae acute cernentibus oculis eorum, qui res ipsas et certum dicendi usum teneant agnosci et pristinam figuram recipere possit et expressa apparere.

Nam praeterquam quod distrahenda coniungunt, coniungenda distrahunt, quae res mirificas turbas dare solet, sed sine ullo damno antiqui monumenti ludit lectores minus acutos, litterarum formas paene similes aut non multum dissimiles ridiculum in modum miscere solent. Α an Δ an Λ sit scriptum aut scribendum nec sciunt nec cogitant, similiter passim Γ et Τ confundunt et Ε, Θ, Ο, C, et Ζ, Τ, et Η, Ν, ΤΙ, ΙΤ, et Ι, Γ, Τ et Κ, ΙC, et Μ, ΛΛ, ΑΛ, ΛΑ, ΝΙ, et Ν, ΛΙ et Ξ, Ζ et Π, Η, ΤΙ, ΤΤ, ΙΤ, ΓΙ, ΙΓ, et Ψ, Τ, denique omnes hos errores coniungendo et miscendo prope innumeros faciunt.

Nascuntur ex hac socordia aut monstra vocabulorum, quae facile ab omnibus procurantur quia fallunt neminem, aut alia ex aliis mutata repente forma verba *Graeca* apparent. *Animus* qui fuerat necopinato vertit in *fortunam* fitque τύχη ex ψυχή, sequuntur εὐτυχία — εὐψυχία, εὐτυχῶς — εὐψύχως, cetera ad eandem normam. Si magnum est *nil mirari*, iniquus sit qui hanc laudem librariis nolit impertiri. Dicuntur a Dionys. Halic. IX. 29 in praelio occubuisse τῶν ϛρατιωτῶν τινὲς ε ὐ τ υ χ ῶ ς ἀγωνιζόμενοι, Reiskio contra hoc *miserum* videbatur et ἀτυχῶς reposuit, sed veteres sic neque cogitant neque loquuntur. Romani milites de more εὐψύχως pugnaverant. Apud eundem urbs magna et opulenta in unas aedes contrahitur III. 11. ἡ πόλις εἰς ἐλάττονα ο ἶ κ ο ν συνῆκται, quod qui non capiet mecum ὄγκον probabit. Nihil est adversus hos errores satis tutum vel munitum. Ipse summus Iupiter in nummo *Cretensi* vertit in articulum et ΖΑΝ Κρηταγενής qui fuerat repente τάν factus est, vid. Eckhel. D. N. II. p. 301. qui τάν *Doricam* formam pro Ζάν esse comminiscitur, quam nemo vidit et nemo videbit. Librariorum autem in hoc genere errores, quamquam numero carere videntur et verborum sic depravatorum varietatem esse credideris propemodum infinitam, tamen in permultis cernitur illa errandi constantia, qua

in iisdem eodem modo peccatur, unde vitium semel deprehensum statim arguitur et alibi delitescens et ex una emendatione nascuntur compluscula e, quod non ita dico, quasi illa palaeographica peritia bonas et veras emendationes parere possit, sed ea observandi consuetudo et nonnihil ingenii *vim promovet insitam* et, quod maximum est, certa et explorata et manifesta dare solet. Etiamnunc multi boni viri *Criticam* sive artem sive facultatem aut oderunt aut non amant utique nec probant, suspiciosi nescio quomodo ac veluti reformidantes ne quid apportet mali iis rebus, quibus maxime salvis sit opus et intactis illaesisque. Horum pauci quidam sunt durae et perfrictae frontis, quibus si non in ore est at taciti secum cogitant illud *Aristophaneum:* *οὐ γὰρ πείσεις οὐδ' ἢν πείσῃς.* His ego non duriter sed per iocum et subridens reposuerim dictum Diogenis: *εἴ σε ἐδυνάμην πεῖσαι ἔπεισά σ' ἂν ἀπάγξασθαι.* At alii sunt permulti clementioris ingenii, quibus *Critica* sordet, ut quae nil afferat quod certum ac stabile sit et necessarium et evidens. His igitur et quicumque amant quod verum est, proponam emendationes nonnullas ex una eademque palaeographica observatione non natas sed, uti opinor, tam exploratas et manifestas, ut nihil desiderent quod fidem facere possit. Ex emendatione Dobraei, qui in paucis sagax et sollers fuit criticus et sanitatem illam popularium servat, quae nil molitur inepte, veluti nectam et suspendam, quae eadem veritatis indicia et signa contineant. Legebatur apud Dinarchum *contra Aristogit.* § 21. p. 107, 32 *σωφρόνων ἐςὶ δικαςῶν — μὴ προδοῦναι τὴν θ ε ί α ν καὶ τὴν εὔορκον ψῆφον.* Qui criticam aspernantur scire pervelim quemadmodum *τὴν θείαν ψῆφον*, *divinam* iudicum *sententiam* dici aut cogitari posse existiment. Reiskius festinanter, ut saepe, *εὐθεῖαν* restituebat. Dobraeus in *Advers.* I. p. 315 (ac vide quid levis correctiuncula ab certa emendatione distet) verum vidit: *τὴν ὁσίαν — ψῆφον*, comparatis duobus locis apud Demosthenem, (quibus complures alios, si fuisset opus, adiecisset) hisce: in *Midianae* peroratione p. 587. *τὴν ὁσίαν καὶ δικαίαν θέμενοι ψῆφον τιμωρήσασθε τοῦτον*, et ex oratione in *Everg. et Mnesib.* p. 464. *ὁσίαν καὶ δικαίαν ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν τίθεσθε τὴν ψῆφον.* Videtisne ipsam oratoris manum *τὴν* ΟCΙΑΝ pellucen-

los ineruditos hominum aliud agentium fallebant, sed ita bant, ut ipsa vitia hinc nata certa vestigia verae lectio imaginem quamdam retinerent, obscuram et fugientem quidem sed quae acute cernentibus oculis eorum, qui r et certum dicendi usum teneant agnosci et pristinam recipere possit et expressa apparere.

Nam praeterquam quod distrahenda coniungunt, co distrahunt, quae res mirificas turbas dare solet, se damno antiqui monumenti ludit lectores minus acut rum formas paene similes aut non multum dissimile in modum miscere solent. Α an Δ an Λ sit script bendum nec sciunt nec cogitant, similiter passim fundunt et Є, Θ, Ο, C, et Ζ, Τ, et Η, Ν, Τ Γ, Τ et Κ, IC, et Μ, ΛΛ, ΑΛ, ΛΑ, ΝΙ, et Ζ et Π, Η, ΤΙ, ΤΤ, ΙΤ, ΓΙ, ΙΓ, et Ψ, Τ, d hos errores coniungendo et miscendo prope innu

Nascuntur ex hac socordia aut monstra voca facile ab omnibus procurantur quia fallunt nen ex aliis mutata repente forma verba *Graeca* ap qui fuerat necopinato vertit in *fortunam* fitqu sequuntur *εὐτυχία* — *εὐψυχία*, *εὐτυχῶς* — *εὐ* eandem normam. Si magnum est *nil mirari* hanc laudem librariis nolit impertiri. Dicuntu IX. 29 in praelio occubuisse *τῶν ϛρατιωτῶν τι νιζόμενοι*, Reiskio contra hoc *miserum* videbat suit, sed veteres sic neque cogitant neque l milites de more *εὐψύχως* pugnaverant. Apu gna et opulenta in unas aedes contrahitu *ἐλάττονα οἶκον συνῆκται*, quod qui non cap babit. Nihil est adversus hos errores satis Ipse summus Iupiter in nummo *Cretensi* ΖΑΝ Κρηταγενής qui fuerat repente *τάν* f D. N. II. p. 301. qui *τάν Doricam* formam citur, quam nemo vidit et nemo videbit. Li genere errores, quamquam numero carc sic depravatorum varietatem esse cred nitam, tamen in permultis cernitur ill

tem ex absurdo errore ΘЄΙΑΝ? Praeterea expungite mihi alterum articulum, ne iudices contra ius binas sententias ferre iubeantur, ut scribatur: τὴν ὁσίαν καὶ εὔορκον ψῆφον. DOBRAEUS ipse ex huius erroris observatione AELIANI locum in *Variis Historiis* optime restitutum esse admonuit VIII. 1. ubi SOCRATES non φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ὁσίαν πομπῆς ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ sed θείᾳ πομπῇ. Obiter addo συγκεκληρωμένην genuinum esse pro ἐγκ. Quam facile et quam saepe ἐν et σύν fuerint permutata in sequentibus ostendam, nunc ὅσιος et θεῖος et, qui idem prorsus error est, ὁσιότης et θειότης subinde permutata esse docebo. In ISOCRATIS *Busiride* § 26. pag. 226. per multa saecula haec fuit lectio vulgata: πολλὰς γὰρ αὐτοῖς καὶ παντοδαπὰς (τοῖς Αἰγυπτίοις) ἀσκήσεις τῆς θειότητος ἐκεῖνος κατέστησεν. Vera scriptura quamquam in vicinia apparebat. § 28. ἔχοι δ' ἄν τις — πολλὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ τῆς ὁσιότητος αὐτῶν διελθεῖν, tamen non prius emersit quam codex optimus URBINAS a BEKKERO excussus τῆς ὁσιότητος obtulit. At PLUTARCHO nullus liber scriptus opem tulit in libro *de Malignitate Herodoti* cap. XII. p. 857. ubi nunc scribitur: οὕτω δὲ φιλοβάρβαρός ἐστιν (HERODOTUS) ὥστε Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας καὶ πᾶσιν Αἰγυπτίοις θειότητα πολλὴν καὶ δικαιοσύνην μαρτυρήσας ἐφ' Ἕλληνας ἀναστρέφει τὸ μύσος. Quis multis verbis sibi postulabit demonstrari non esse θειότητα a PLUTARCHO scriptum sed ΟΣΙΟΤΗΤΑ? Qui mihi hoc dederit non diu repugnabit alterum locum eiusdem scriptoris eodem modo restituenti. In SYLLAE vita cap. VI: SYLLA, inquit, res praeclare a se gestas ad Deos referre solet auctores et quidquid fortiter et strenue gessit εὐτυχίαν τινὰ θείαν αἰτιᾶται. Deinde, ubi huius rei unum et alterum insigne exemplum protulit, ταῦτα μὲν οὖν, inquit, περὶ τῆς θειότητος. Immo vero ὁσιότητος, nisi forte qui Deos pie colit θεῖος pro ὅσιος dici posse videbitur. In STOBAEI *Florilegio* LXXXV. 19 ubi scribit PERICTYONE: κρατέουσα ὧν (γυνὴ) ἐπιθυμίας (leg. — ίης) καὶ θυμοῦ θείη καὶ ἁρμονίη γίγνεται, quis dubitabit ὁσίη revocare, quod in θείη pollucet? Contrarii erroris manifestum exemplum, ut opinor, est in fragmento SOPHOCLIS, quod in STOBAEI *Eclog. Phys.* exstat cap. III. 48. Tom. I. p. 130. HEER.

εἰ δείν' ἔδρασας δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ
δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον φάος.

Recte GAISFORDUS nuper codicum scripturam revocavit, quam interpolaverat GROTIUS:

δίκας δ' ἐξέλαμψε ὅσιον φάος

nisi quod *ἐξέλαμψεν* dedit. Repone mecum duos dochmios:

δίκας δ' ἐξέλαμψε θεῖον φάος.

et dirime duo fragmenta, quae male coaluerunt, ut saepe in utroque STOBAEI opere factum est. Qui *φάος ὅσιον* quid sit negant se videre non multo facilius reperient quae sit *ὁσία ἀνάγκη* in poëtae loco, quem servavit STOBAEUS in *Ecl. Phys.* V. 2. p. 154.

Ὁσία δ' ἀνάγκη πολεμικωτάτη θεός.

satisne perspicuum est *θεία δ' ἀνάγκη* a poëta esse? In THEOGNIDE autem vs. 131.

οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλεθ' ὅσοις ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

cave tangas *ὁσίην δίκην*, quae *ὁσιότητος* sive *εὐσεβείας* vicem iure obtinet. Nihil in hoc loco vitiosum est praeter *ἀνθρώποισι*, quod qui aurem habent in *ἀνθρώποις* refingent. Nomen ipsum *θεός*, quod nemo nescit in antiquis libris ΘC scribi solere et θυ, θω, θν, quamquam omnium nominum est notissimum, tamen saepe scribas fefellit oscitantes. Quale hoc est apud XENOPHONTEM in *Oeconomico* V. § 12. *ἔτι δὲ ἡ γῆ θέλουσα τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει· τοὺς γὰρ ἄριστα θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ*, venustissimi loci periit lepos, ne sensus quidem nisi perobscurus quidam ex totius sententiae conformatione elicitur. Codices pro *θέλουσα* satis constanter *θέουσα* exhibent, idque apparet ex ΘCOTCA stolide effictum: *ἡ γῆ θεὸς οὖσα — τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστ' ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ*, hoc venustum et *Xenophonteum* est, hoc sanum est denique et verum. Peius etiam mulcatus est locus incerti philosophi apud STOB. *Ecl. Phys.* II. cap. I. 17. *πότερον οὖν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ πεποιῆσθαί σοι δοκεῖ ἢ πρὸς κοινωνίαν*; mirifica sane quaestio ponitur; tu lege: *αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ*, recte respondetur: *πρὸς κοινωνίαν. Ὑπὸ τίνος; ὑπὸ τῆς φύσεως. Τίνος οὔσης καὶ πῶς; διοικούσης τὰ ὅλα. Καὶ πότερον*

οὔσης ἢ μή; id est; Heerenio interprete: *haec vero natura num omnino exsistit nec ne?* Qui sic philosophatur satin sanus esse aut sobrius videatur? Revoca duas litterulas fugientes καὶ πότερον ΘΤΟΤCΗC ἢ μή, id est θεοῦ οὔσης, sic demum intelliges cur respondeatur: ταῦτα οὐκέτι ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν. Quid vetat eadem opera argumentationem Chrysippi iocantis, sed non ineptientis, in integrum restituere, quam incogitantia scribarum plane pervertit apud Stobaeum in *Florilegio* LXIII. 31. εἰπόντος τινός· οὐκ ἐρασθήσεται ὁ σοφός. μαρτυρεῖ γοῦν Μενέδημος, Ἐπίκουρος, Ἀλεξῖνος. ταύτῃ, ἔφη (ὁ Χρύσιππος), χρήσομαι ἀποδείξει. εἰ γὰρ Ἀλεξῖνος ὁ ἀνάγωγος καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος καὶ Μενέδημος, οὔ φησιν ἐρασθήσεται ἄρα. Parcam verbis et locum sanatum apponam: τῇ αὐτῇ, ἔφη, χρήσομαι ἀποδείξει, εἰ γὰρ Ἀλεξῖνος ὁ ἀνάγωγος καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος καὶ Μενέδημος ὁ λῆρος οὔ φασιν, ἐρασθήσεται ἄρα. Quo iure ὁ λῆρος suppleverim vide apud Diog. Laërt. II. § 140. Addam unum locum ex *Appendice Florentina*, quam olim ex Iohanne Damasceno excerptam Gaisfordus *Florilegio* Stobaei subiecit, nuper multis nominibus emendatam et diligentius ex apographo *Ruhnkeniano* descriptam repetiit in editione *Eclogarum Phys. et Ethic. Oxonii*, 1850. Legitur istic p. 105 C (p. 798 novae edit.): ἰῷ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας οὐδὲν αὐτὸς φροντίζω τῶν σοφισμάτων ὑμῶν. Pro ἰῷ, quod nauci non est, video Halmium τῷ δικαίῳ corrigere. Multo facilius hac negotium est: in ἰῷ prima littera non est ex antiquo libro sumta sed temere, ut mox demonstrabo, ab inepto homuncione adpicta. Littera initialis periit et superest ῷ. Ecquid esse potest certius quam θῷ in veteri codice exaratum fuisse et legendum: Θεῷ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας κτὲ.?

CAPUT II.

Appendix Florentina, cuius mentionem iniecimus, quia observationibus criticis de genere palaeographico uberrimam materiam praebere potest, huius capitis argumentum esto. Servatur *Florentiae* in *Bibliotheca Laurentiana* codex, quo Iohannis Damasceni *Parallela Sacra* continentur. Is homo bonam partem

ex Stobaei libris descripsit et cum scriptorum *Christianorum* locis composuit. Nactus Stobaei *Eclogas* multo integriores quam ad nos pervenerunt permultos locos veterum egregios ab interitu solus servavit. Cuius rei quum indicium fecisset Bandinius, Ruhnkenius nihil habuit antiquius quam ut sibi huius codicis apographum compararet. Agit cum Bandinio; is negotium dedit Sartio ut quidquid in eo libro videretur ex Stobaeo sumtum diligenter describeret, descriptum ad Ruhnkenium perferendum curaret. Sic confectum est apographum illud *Sartianum*, unde novas has reliquias bis Gaisfordus edidit, nuperrime ex ipso apographo, quod ei Geelius iuvandis his litteris natus peramice miserat. Fecit Gaisfordus operae pretium et plurima restituit, quae in priore editione »*cum omissa tum commissa*" cum dolore vidit. Complura alia is solus restituet, qui bene *Graece* sciens et codicum excutiendorum peritus ipsum *Florentinum* codicem per otium tractabit. Equidem versavi olim librum, scriptura tenui et intricatiore exaratum sed non ineleganti neque difficili, si quis hoc agit et aciem intendit oculorum et mentis; sed unde quis *Florentiae* sibi Gaisfordi Stobaeum comparet? *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι* Μιλήσιοι, *Appendicem Florentinam* ubivis facilius quam apud *Florentinos* repereris. Itaque invitus, postquam compluscula non incuriose perlustravi et notavi diligentius, librum de manibus deposui. Sartius quemadmodum describendi negotio functus fuerit quid attinet dicere? Fecit homo bonus et sedulus quod potuit, sed neque *Graece* sciens neque in codicibus versandis et expediendis exercitatus istiusmodi provinciae erat impar et multos errores commisit, quos partim critica ars tollet, alios codex inspectus aliquando arguet. Ex illo genere nunc ipse nonnullos abstergebo, ubi primum fontem quemdam aperuero errorum, quibus liber totus est obsitus. In quemcumque locum codicis primum incideris, videbis passim litteris rubricatis distinctum. Non tantum, quod assolet, novi argumenti aut loci aut sententiae initium rubrica notatur, sed identidem in medio versu apparet littera discolor, ut credas eam rem aut ioci causa aut forte ornamenti librario placuisse. Non movet ea res magnam admirationem nec multum laboramus cur id iis studio fuerit

vel oblectamento. At aliud quid est quod nos magno opere in ea re moveat et advertat. Qui eas litteras post librum descriptum de more adpinxit et immiscuit sive idem librarius sive alius, quod mihi ex scriptura non satis compertum, incredibili socordia ac temeritate usus litteras adpinxit et addidit non quas omissas esse cuivis apparebat sed quas casus aut lubido subiecit. Si quis linguae *Graecae* plane ignarus et nil nisi elementorum *Graecorum* figuras calamo ducere doctus ea intervalla suo arbitratu littera discolori qualibet explevisset non poterat ineptius errare et omnia corrumpere, quam istum hominem id fecisse comperi. De industria ita factum esse et libri usum consulto impeditum quis inducat in animum? Habemus specimen peritiae librariorum. Destitutus nescio quis scripti libri subsidio maluit litteram supplere quamlibet quam hiantem lacunis librum relinquere. Vel sic tamen ea socordia non multum detrimenti attulisset, si quis scivisset unde ea monstra lectionum essent nata et quam nihil iis elementis esset tribuendum. Enumerabo primum aliquot errores hinc susceptos, quos docti sustulerunt, deinde caeteros paucis ipse quomodo tollendi sint exponam. Dedit librarius pro *Δίωνος* *τίωνος*, *τιήρουν* pro *διήρουν*, *τρύγες* pro *Φρύγες*, *κύκιοι* pro *Λύκιοι*, *ἡσίοδος* pro Πισίδαι, *ζήνου* pro Εὐηνοῦ, *φύσων* pro Μύσων, *δξίθεος*, si *Musis* placet, pro Εὐξίθεος, *παμβλίων* saepius pro Ἰάμβλιχος (*χ* superscriptum refert formam compendii *ων*, quod medium secat acutus, unde subinde -*ων* et -*χος* permiscentur), *θέλων* pro Γέλων, *βέλει μοι* pro *μέλει*, *μιλήτου* pro Φιλητοῦ, *καιάνων* pro *παιάνων*, *ξάθωνος* pro Βάθωνος, Solon fit *φόλων*, Eryximachus appellatur *ὀρυξίμαχος*, Cato denique repente mutatus est in *τάτων*. Idem subinde officii immemor litterulam addere supersedit: apparet *ρατῖνος*, *λάτων*; *υμεών*, quem Wyttenbachius in Musonium volebat mutare, Symeon est, *άλευκος*, *οσίδιππος*, *ἐναιχμος* et *οφῶν* pro Ἰοφῶν. Opem tulerunt eruditi: duo tantum nondum revixerunt. Est in codice locus ubi *ω* legitur cum compendio, quo *κτ* significatur: *πόνῳ τῷ λόγῳ — παρακαταθετέον τὸν βίον*. Sartius, cui illud compendium obscurum erat annotavit: »quodnam auctoris nomen sub illa compendiaria voce lateat divinare non potui." Σωκράτης est, qui dixerat:

μόνῳ τῷ λόγῳ κτέ. nam *πόνῳ* incipit a rubrica. Idem compendium *κτ* suprascriptum syllabis *Δημο* — peperit nobis novum scriptorem, quem nemo veterum umquam vel fando andivit, Democratem. Quis in ea scriptura lateat magnus et nobilis philosophus vel unus hic locus declarabit in *Append.* p. 733 *Δημοκράτους: ἡ φύσις καὶ ἡ διδαχὴ παραπλήσιόν ἐστι. καὶ γὰρ ἡ διδαχὴ μετὰ ῥυσμοῦ τὸν ἄνθρωπον, μετὰ ῥυσμοῦ δὲ φύσις ποιεῖ* (*ποιέει* leg.). Quis haec praeter *Abderitam* Democritum scripsisse potest? confidenter igitur Democratem illum passim expellemus, ut Democritus tandem aliquando sua recuperet. Eodem modo et alius philosophus nunc latet in eo nomine, quod ei imperiti scribae imposuerunt. In codice aut *ρόδωρος* dicitur aut *ιρόδωρος* aut denique *Ἡρόδωρος*, idque ei nomen adhaesit in *Append.* p. 689, 6 et 733, 67. Verum nomen ex *ρόδωρος* eruendum est, cui non vocalis aliqua erat adaptanda, sed littera M, in qua scriptura *μρόδωρος* pervulgato more scribarum inest nomen *Μητρόδωρος*, nempe *μηρ*, *μρὸς*, *μρὶ*, *μρα* pro *μήτηρ*, *μητρός* etc. librariis etiam pervetustis trita sunt. *Schol. ad Odyss.* α. 275 *τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγέγραπτο μηρ.* Similiter *πηρ*, *πρὸς*, *πρὶ*, *πρα*, *περ* et composita aut derivata multas saepe turbas dederunt, de quibus alio loco dicemus. Denique suum nomen restitutum est ei, qui in codice *Καθέας ὁ Μασσαλιήτης* appellatur. Notus homo est et multos olim decepit *Πυθέας ὁ Μασσαλιώτης*, quem Gaisfordus reduxit p. 774. Idem p. 775 *Πλουτάρχου* eruit ex *πλούτωνος*. Satis apparet ex iis quae dedimus codicem, unde *Florentinus* descriptus est, per compendia scriptum fuisse et nexus litterarum intricatiores, iis utique qui numquam viderunt aut non possunt ista, quasi lacunae forent, certa correctione supplere. Sartius quam saepe et quam imperite in iis haeserit quid prodest ostendere? Aliquanto utilius erit demonstrare, quantum vitiorum et errorum is ipse commiserit, qui antiquum librum describebat, ex scribendi compendiis non intellectis. Ecquid magis ridiculum esse potest quam est hic locus Platonis, quem primum sanum apponam ex libro *de Legg.* II. p. 672. *ἐν τούτῳ δὴ τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν φρόνησιν.* Librarius autem bona fide dedit: *ἐν τούτῳ*

δὴ τῷ χρυσοςόμῳ, ἐν ᾧ. — Similiter mox in his: ἔςι που σύνεσις νέων καὶ γερόντων ἀσυνεσία. χρυσόςομος γὰρ οὐ διδάσκει Φρόνησιν ἀλλὰ Φύσις καὶ ὀρθὴ δίαιτα. (Cf. p. 734, 16). Littera χ implexum habens ρ et χρόνος et Χρυσόςομος significat: qui haec in tali loco confundere potest, ei mandes si quid recte curatum velis. Ex eodem fonte manarunt errores huiusmodi ut SOPHOCLES σοφός dicatur, DEMOSTHENES δῆμος, XENOPHON ξένος, ARISTOTELES ἄριςος: contra apud HARPOCRAT. v. Ζεῦξις nobilis pictor dicitur Ἀριςοτέλης τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων in omnibus codd. pro ἄριςος. Notanda est nominis depravatio in STOBAEI *Florilegio* XC. 9 ubi editiones Ἐκδώρου nomen praeferunt, codex optimus ἐκιδώρου servavit. K et IC confundi solere notum esse arbitror et εἰσιδώρου appellant scribae quod Ἰσιδώρου est, quia ῑ productum per ει diphthongum satis constanter scribi solebat in antiquis libris, grammatici adeo certabant utra scriptura esset potior, quod me SEXTUS EMPIRICUS docuit *adv. Grammat.* I. IX. 169 ζητοῦμεν εἰ εὐχάλινον καὶ εὐώδινας τῷ ῑ μόνον γραπτέον ἢ τῇ ει. Sed de his omnibus alius dabitur dicendi locus, ad STOBAEUM revertor. ANTIPHONTIS locus legitur p. 730 πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν οὐρανοῖς ἐςὶ παίδευσις, lepidum hominem qui ex ἄνοις, i. e. ἀνθρώποις, in his verbis delabi potuit ad οὔνοις i. e. οὐρανοῖς, ne hoc quidem cogitans οὐρανούς pro οὐρανόν *Graecis* esse inauditum ac temere coelum ac terras miscens. Duplex vitium est p. 737. Δίων ἔλεγε καθ' Ἡσίοδον τρία γένη εἶναι μαθημάτων, χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν. χρυσοῦν μὲν τὸ τῶν διδόντων καὶ μὴ μανθανόντων, ἀργυροῦν δὲ τὸ τῶν διδόντων καὶ μανθανόντων, χαλκοῦν δὲ τὸ τῶν μανθανόντων μὲν οὐ διδόντων δέ. Res ipsa clamat μαθητῶν esse emendandum pro μαθημάτων, at quis est qui hoc dixerit? Facile negotium est reperire quis hoc et senserit et tam iocose dixerit, si ἰων solum memineris esse genuinum, δ adiectum ab eo, qui adscribit quidquid collibuit. Nempe quemadmodum ea dicere SOCRATES numquam potuit, sic satis certum est *Borysthenitam* BIONEM hoc lusisse. Nemo nunc dubitare possit quin recte pro ἰῷ, in quo ῑ adventicium est, θῷ i. e. θεῷ repositum sit. In codice fertur ut Μιλήτου versiculus, quem editus STOBAEUS Φιλη-

τοῦ esse arguit, sic scriptus: ἐννόμιζε καὶ σέβου, ζήτει δὲ μή. Videsne Θ̄NNOMIZE i. e. θεὸν νόμιζε quomodo in ἐννόμιζε abierit. Non simplici malo laborat versiculus sine poëtae nomine laudatus p. 717.

σὺ δ' οὐ τάδ' εἶπας μὴ λέγειν ἃ τις φρονεῖ.

tu repone ex Euripidis *Phoenissis* vs. 392.

δούλου τόδ' εἶπας κτἑ.

omissa litterula Δ apparet ΟΤΛΟΤ in σὺ δ' οὐ esse depravatum, unde colligas litteras initiales non fuisse adscriptas, aut non ubique, in veteri libro, unde *Florentinus* descriptus est. In sententia, quae Pythagorae tribuitur p. 703 ἐπιδείκνυσο μὴ ἐν τοῖς λόγοις ἃ φρονεῖν ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖν, decepit librarium nexus quidam syllabae ευ, qui oscitanter legenti a littera α nihil discrepat, ut sit legendum εὖ φρονεῖν et εὖ ποιεῖν. Eodem modo ἁ et ευ passim permiscentur et quamquam ex hoc errore *contrarium* saepe dicitur quam quod dixerat aliquis et mens sana postulat, diutissime etiam hae ineptiae eruditorum oculos fefellerunt. Non feram diutius Solonem sic ineptientem apud Plutarchum in vita cap. XXVII. Ἕλλησιν, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ Λυδῶν, πρός τε τἆλλα μετρίως ἔχειν ὁ θεὸς ἔδωκε καὶ σοφίας τινὸς εὐθαρσοῦς, ὡς ἔοικε, καὶ δημοτικῆς, οὐ βασιλικῆς οὐδὲ λαμπρᾶς ὑπὸ μετριότητος ἡμῖν μέτεστιν, quis admonitus non videbit ἀθαρσοῦς verum esse?

In fragmento Sophoclis p. 699 Σοφοκλέους Ἐριφύλῃ.

..γλῶσσ' ἐν οἶσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει
ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

cave existimes ab initio quidquam deesse, ut passim, rubrica supplendum. In hunc modum damnum resarci:

γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει.

Eiusdem poëtae locus p. 726 nimium diu mendum aluit (ex *Aiace* vs. 964.)

οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τἀγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι πρίν τις ἐκβάλῃ.

eadem lectio in Sophoclis codd. fertur, ut vetus esse mendum appareat. Nempe τἀγαθόν in his verbis absonum est: quo sensu τἀγαθόν dicatur optime sentiri potest ex hoc nobili Euripidis loco:

αἰαῖ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν
ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, δράσῃ δὲ μή.

de quo vide VALCKEN. *Diatr.* p. 22: *quod rectum est* vides dici: at non hoc dicit SOPHOCLES, *bona* sua negat nosse stultos antequam amiserint et *τἀγαθά* debebat dicere. O et Є confusa olim sunt et emendandum:

τἀγάθ' ἐν χεροῖν | ἔχοντες οὐκ ἴσασι.

In vicinia p. 726, 12 una litterula extrita fecit ut ANTIPHANIS dictum sensu careret. Dicit poëta solere eos, qui artes ingenuas fideliter didicerint

τῶν ἀδικημάτων
μὴ λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας
ἑλεῖν δὲ πάντως.

ἑλεῖν quid sit nemo umquam capiet. *ἐλεεῖν* rescribendum esse facile mihi dabitur, sed non est satis: ut recte dicatur *ἐλεεῖν τι* in simili re necessarium est. *τι* latet, ut saepissime, in littera *π* et legendum:

ἐλεεῖν δέ τι πάντως.

Pag. 733. CLEANTHES ad amicum, qui ex eius disciplina in patriam revertens quaerebat: *πῶς ἂν ἥκιστα ἁμαρτάνοιμι*; respondisse fertur: *εἰ παρ' ἕκαστα ὧν πράττεις δοκοίης με παρεῖναι.* nescio cur *μοι* unus et alter maluerit. Revocata fugitiva littera ex C praecedente scribe quod unusquisque in tali re dixisset: *δοκοίης ἐμὲ παρεῖναι.*

Servavit nobis IOHANNES DAMASCENUS luculentum locum ARCHYTAE *Tarentini*, *Dorica* dialecto scriptum sed miserrimum in modum a librariis mulcatum. Legitur p. 741, habuitque GAISFORDUS ELMSLEI apographum, quo meliorem auctorem ac testem nemo requirat. ELMSLEIUS autem describere locum satis habuit, emendare supersedit. Sustulere nonnulla vitia WYTTENBACHIUS et GAISFORDUS. Palmaria emendatione BADHAM (in praefat. ad EURIP. *Helen* p. 6) restituit hunc locum: *ταὶ γὰρ εὐφυΐαι καὶ ταὶ καλαὶ τροφαὶ πολλάκις φθάνοντι τὰς διδασκαλίας ἐς ὀρθότατα ἄγοισαι, ἀποδέοντι δὲ μόνον λόγω ἀγεμόνος, τὸν ἐν τήθῃ τῇ ἐπιστάμα.* VALCKENAERIO dignum est et PORSONO quod reperit: *τὸν ἐντίθητι ἐπιστάμα.* Alia pauca ipse corrigam; quod in codice est *καθομολογᾶ τε τὰ φύσει ἔθεα* editur, p. 741, 9,

καθ' ὁμό λογά τε τᾷ φύσει ἴθεα, verum est *καθομόλογά τε τᾷ φύσι*. p. 741, 25. *τὰν φάμεσεν ἐνέργειαν ἀρετᾶς* codex, editur *φάμες*, rectius *φαμές*, ut ab initio *φαντί*, non *φάντι*, quod participium est. 741, 27. *ἁ γὰρ τέλος διάνοια* nihil est: *τέ*, quod in cod. est, significat *τέλειος*, quod Gaisfordus reperit. 742, 2. *τάν τε κοινὰν νίκαν* Sartius, *τάν τε κοινὰν νίκας νίκαν* Elmsl. *τάν τε κοινωνατικάν* Gaisfordus. Quid verum sit certis vestigiis indagari potest. Ex antiqua forma *ξυνάονες* natum est *ξυνήονες* *Ionum*, *Atticorum* *ξυνῶνες*, *Doriensium* *ξυνᾶνες*, ut *παρήορος*, *πάραρος*, *μετέωρος*. Eodem modo ex *κοινάονες*, *κοινῶνες* *Attici*, *Dores* formarunt *κοινᾶνες*, ut ex *θεάορος* illi *θεωροί* at hi receperunt *θεαροί*; hinc *Dores* *κοινανέω* dicebant, non *κοινωνέω*, et pro *κοινωνικός* illi *κοινανικός* ponebant. Obscurarunt passim has formas scribae, at non potuerunt omnia vestigia delere sic ut litura non appareret. Peropportunum vitium in Thucydidis codd. V. 79. *ταὶ δὲ ἄλλαι πόλιες ταὶ ἐν Πελοποννάσῳ κοινᾶν ἐόντων τᾶν σπονδᾶν καὶ τᾶν ξυμμαχιᾶν* ipsam historici manum ad nos propagavit intactam *κοινανεόντων*, indice Valckenaerio ad *Phoen.* vs. 196, qui locus nondum persanatus est tamen, nam *τᾶς ξυμμαχίας* reponendum. Ex his igitur facile est colligere Archytae *κοινανικάν* esse reddendum: *ποτὶ δύο ἀρχὰς — τάν τε κοινανικὰν καὶ τὰν εἰδημονικάν*. Sequitur: *καὶ γὰρ αἱ κατὰ τοίας ἀντιλήψιας δοκέοντι ἀντιθλίβεν ἀλλάλας τᾷ ἀγωγᾷ, τᾷ μὲν γὰρ πολιτικᾷ ἀφέλκουσαι τᾶς θεωρίας, τὰ δὲ θεωρητικᾷ ἀπὸ τᾶς πολιτείας μετάγοισα ἐς ἀσυχίαν· ἄλλων τὰ πέρατα, ὧν ἀψαμένα ἁ φύσις ἀπέδειξεν ἐν τωυτῷ ἀλωμένα*. Scribe: *καὶ γὰρ αἱ — δοκέοντι ἀντιθλίβεν ἀλλάλας ταὶ ἀγωγαί, ταὶ μὲν γὰρ πολιτικαὶ ἀφέλκουσαι τᾶς θεωρίας, ταὶ δὲ θεωρητικαὶ — ἐς ἀσυχίαν, ἀλλ' ὧν τὰ πέρατα συναψαμένα ἁ φύσις — ἀλωμένα*. Ultro apparet in seqq. *οὐ γὰρ ἀντιπαθέες ἐντὶ τᾷ ἀρετᾷ* legendum esse *ταὶ ἀρεταί*. quod continuo sequitur: *αἰ δέ κά τις ἐκ νέων ὁρμαθεὶς αὐτὸς ἁρμόζηται εἰς τὰς ἀρχὰς τὰν ἀρετὰν — εὔροον βίον διεξάγει* sanum erit si legeris *ἐκ νέω*, *τᾶν ἀρετᾶν* et *διαξεῖ*. Pag. 741, 14 *αἰ δὲ μήτ' αὐτὸς νέοιτο ποτίφορα*, corrige *νοέοι τὰ ποτίφορα*. Pag. 743, 14 *ἡ ἐμέσης δὴ δὲ καὶ ἁ φύσις*, latet in hoc monstro *ἐνεμεσήθη*. denique p. 743, 16 *ἀλλ' ἡμεῖς γε λέγοντες σῶμα μὲν εἶμεν ψυχᾶς ὄργανον, νόον δὲ ἀγεμόνα κτέ*. Perspicuum est *λέγομες* genuinum esse, deinde *ἁμές* non *ἡμεῖς*.

Quamquam certum est *Dores* constanter omnes pro ἡμεῖς ἁμές, pro ἡμᾶς dixisse ἁμέ, quamquam constat librarios illis formis substituere solere *Atticas* aut *Homericas* ἄμμες et ἄμμε, tamen video plerosque omnes editores malle cum codicibus errare quam cum criticis vera sentire. Eadem ratio est in ὑμές et ὑμέ. Indubitata haec sunt, tamen, ut queritur HIERONYMUS in *praefat. ad Psalterium* »*videtis plus antiquum errorem quam novam emendationem valere.* Perlubenter PLUTARCHUS *Spartanos* inducit λακωνίζοντας, sed per librarios non licuit. PLISTONAX oratori *Attico*, qui *Lacedaemonios* ἀμαθεῖς appellitarat, ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις, μόνοι γὰρ Ἑλλήνων ἄμμες οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμεν παρ' ὑμῶν ap. PLUT. in *Lycurg.* XX. unum vocabulum evasit sed non sine malo: ridicule nunc Homericum ἄμμες inseritur verbis *Atticis*: μόνοι γὰρ Ἑλλάνων, dixerat, ἁμὲς οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμες πὰρ ὑμέων. Notissima *Spartanorum* cantilena ibid. c. XXI etiamnunc sic editur:

Ἄμμες ποκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.
ἄμμες δέ γ' εἰμέν. αἰ δὲ λῇς πεῖραν λαβέ.
ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

quasi umquam sic quisquam *Lacedaemone* esset locutus. Quam saepe apud PLUTARCHUM *Lacones* νὴ τὼ σιώ aut, quod multo peius est, νὴ τὼ θεώ habent in ore, quum certum sit et dixisse illos et PLUTARCHUM scripsisse: ναὶ τὼ σιώ. Unum locum addam ex vita ALEXANDRI cap. XL. Λάκων πρεσβευτὴς παραγενόμενος αὐτῷ λέοντα καταβάλλοντι μέγαν εἶπε· καλῶς γε, Ἀλέξανδρε, πρὸς τὸν λέοντα ἠγώνισαι περὶ τὰς βασιλείας, una vocula, in qua accentus tantum depravatus est, indicium facit *Laconis* sua lingua loquentis, nam περὶ τᾶς βασιλείας verum esse palam est. Itaque reliqua olim sic scripta fuerunt: ποττὸν λέοντα ἀγώνιξαι περὶ τᾶς βασιλείας.

Dativus *Doriensium* ἁμῖν non meliore fortuna uti solet, ut in PLUT. *Agesil.* cap. II. οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει, ubi ἁμῖν et γεννασεῖ reponendum eademque medicina passim in eodem morbo utendum.

Ad STOBAEUM et *Appendicem Florentinam* redeo. In ARCHYTAE loco sub initium mendum latet in his: κattὰν ἔφεσιν τᾶς σοφίας διὰ ταύταν p. 741, 5. διὰ ταύταν intelligi non potest. Sapientia *ob se ipsa* dicitur expetenda: emenda igitur δι' αὐ-

ταύταν. Sed manum de tabula; finem faciam in emendando SOPHOCLIS fragmento, quod et apud IOHANNEM DAMASCENUM et in STOBAEI libris turpiter corruptum circumfertur:

αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ
ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Quum in vetusto libro δὼς γὰρ esset scriptum stipes explevit ὀδὼς, αἰδὼς recte scriptum exstat in *Floril.* XIII. 9. Conspirant omnes in τῷ λαλοῦντι, quod verbum de trivio sumtum a Sophoclea grandiloquentia abhorret et, quod etiam peius est, SOPHOCLES nihil dicit. Si mecum repones:

ἡ γὰρ σιωπὴ τὠγκαλοῦντι σύμμαχος.

utrique malo medeberis et unde ortum sit intelligetur.

CAPUT III.

Quod saepius dixi post ALEXANDRI mortem, quum *Macedones* et Macedonica occupassent omnia, sinceritatem *Graeci* sermonis labi et contaminari *apud omnes* primum coeptam esse, deinde magis magisque esse depravatam, ut quicunque esset eruditior, spreta lingua popularium vitiosa et inepta, artificialem sibi linguam ex antiquorum *Atheniensium* scriptis colligeret, qua et in scribendo uteretur et si quando ad eruditos et elegantes auditores verba faceret, eam autem linguam arte et studio quaesitam sinceritatem naturalis linguae non illibatam et intactam servare sed vitiis quibusdam suis et ineptiis apud omnes infectam et inquinatam esse, id nunc quale sit uberius in uno alteroque scriptore *Graeco* ostendam. Quum facile negotium sit ostendere hoc in scriptore quolibet, qui deseruit populi vitiosam consuetudinem, ut se totum ad *Atticorum* imitationem componeret, ostendam nunc in duobus, qui et summo studio τὸ ἀττικίζειν excoluerunt et in omnium manibus sunt, exemplaria videlicet nitoris et venustatis *Atticae* feliciter imitando expressae, et ob eam rem multorum curis iam dudum illustrati et recentissima memoria a magnis philologis de novo expoliti, ALCIPHRONEM dico et LUCIANUM, quorum hunc BEKKERUS nuperrime, illum MEINEKIUS paulo ante edidit. De utroque scriptore ita dicam, ut demonstrem primum quam parum sint id assecuti, quod summa ope nitebantur, id est ut *Atticae* dictionis

sanitatem et elegantiam scribendo referrent, deinde ubi librariorum vitio, non scriptoris, laborat orationis nitor feram opem et quodcumque genus vitiorum insigniorum indicare obiter et arguere potero, diligenter faciam. Eadem opera dicam de Meinekii et Bekkeri editionibus *οὐδὲν ὑποςειλάμενος*, ut neque vera laus iis detracta neque falsa afficta esse videatur. Equidem utrumque editorem magni facio, quo magis, si quid videbuntur errasse, demonstrabo et redarguam, non facturus idem in iis, quos contemnerem et negligendos putarem.

Erunt fortasse et nunc qui me inhumanum esse vociferentur et magnis clamoribus agant aut maledictis certent et conviciis, quibus nihil reponam praeter duos versiculos Horatianos paucis mutatis in meam rem accommodatos:

Di bene fecerunt *hilaris* me quodque *iocosi*
Finxere ingenii, raro et perpauca *timentem.*

In ea quoque re Porsonum probo et sequar, qui, teste Dobraeo (in *Advers.* I. p. 5) carebat » *ficta illa fucataque humanitate, quae quum bonis atque malis, amicis inimicisque iuxta blandiatur, non mirum si tam valde laudatur a stultis atque improbis.*" Caeterum id agam, ut quae scribam Meinekio ipsi potissimum Bekkeroque probentur, quod si effecero, caeteri, spero, aut hisce acquiescent aut rectius etiam negligentur.

Lucianus et Luciano aliquanto recentior Alciphron (nam quem tam saepe et tam manifesto imitatur, ut si quid ab illo lepide repertum aut venuste dictum sit in suas Epistolas verbis paene totidem transferat, ei aequalis aut prope aequalis fuisse non potest) scriptitarunt illis temporibus, quum nemo videretur bene dicere posse au scribere, qui non omnem sermonis copiam ex veterum scriptis collegisset et dicendi usum in omnibus ad veterum consuetudinem exegisset, denique quum apud doctos nullum verbum satis *Graecum* et probum videretur, quod non idoneum testem et auctorem ex antiquis *Atticis* haberet. Plena exemplorum sunt scripta Athenaei et Pollucis. Plebs interea in diem magis dicendi sinceritatem depravabat utebaturque dictione incredibilem in modum vitiosa, cuius rei exempla sexcenta sunt apud istos, qui Ἀττικιςαί appellantur, Phrynichum v. c. et Moeridem, qui omnes non hoc agunt, ut quae fuerit antiquae Ἀτθίδος ratio et usus doceant (nam nihil foret horum

libris confusius et absurdius) sed aequalium vitiosam loquenid consuetudinem ita arguunt, ut *Attici* sermonis incorruptam normam opponant. Sic fiebat ut docti alia lingua inter se, alia ad indoctam plebem et servulos uterentur, plebs eruditum istud eloquium non tantum non intelligeret, sed etiam, quod nemo mirabitur, suaviter rideret. Quamquam est paulo longior, adscribam locum ex Sexto Empirico *adv. Mathem.* I. 10. p. 265 Fabr., quo non est alius ad id quod volo demonstrandum magis idoneus: *ἔστι δέ*, inquit, *βιωτική τις ἀφελὴς συνήθεια τῶν ἰδιωτῶν κατὰ πόλεις καὶ ἔθνη διαφέρουσα — — τὸ αὐτὸ ἀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ σταμνίον καὶ ἀμίδιον καὶ ἴγδις καὶ θυεία, ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ σαφῶς καὶ τοῦ μὴ γελᾶσθαι ὑπὸ τῶν διακονούντων ἡμῖν παιδαρίων καὶ ἰδιωτῶν πανάριον ἐροῦμεν, εἰ καὶ βάρβαρόν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἀρτοφόριον, καὶ σταμνίον ἀλλ' οὐκ ἀμίδα, καὶ θυείαν μᾶλλον ἢ ἴγδιν, καὶ πάλιν ἐν διαλέξει ἀποβλέποντες πρὸς τοὺς παρόντας τὰς μὲν ἰδιωτικὰς λέξεις παραπέμψομεν, τὴν δὲ ἀστειοτέραν καὶ φιλόλογον συνήθειαν μεταδιώξομεν· ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις.* Utrique, ita uti fit, excedebant modum. Homines indocti de plebe excusari possunt, qui istis temporibus nativam linguae patriae sinceritatem servare non potuerint; docti non possunt, qui ad omne genus ineptiarum sunt delapsi, ut linguae intermortuae rationem populo et plebi obtruderent, *quam ipsi non satis diligenter tenebant.* Grammatica ars et critica ita sunt natura comparatae, ut, si secus utaris, in absurda omnia exeant et degenerent in malesanam quamdam *ἀτεχνίαν* et *ἀκρισίαν.* Bona autem pars eorum, qui seriore aetate Grammatici dicebantur, arte, quam profitebantur, perperam et praepostere utebantur, molesti et odiosi verborum censores et dictionis probatae exactores; dum toti erant in verbis et syllabis et apicibus notandis, id quod erat rei caput, ut recte cogitaretur et quod recte esset cogitatum verbis aptis et idoneis diceretur, nescio quomodo praetervideruut et sic tandem amiserunt. Rerum igitur et sententiarum inopes et ioculariter ignari hoc unum retinebant, ut verba carperent et cum barbarismis et soloecismis bella gererent nullos habitura triumphos. Castigat istorum ineptias saepe Gel-

vel oblectamento. At aliud quid est quod nos magno opere in ea re moveat et advertat. Qui eas litteras post librum descriptum de more adpinxit et immiscuit sive idem librarius sive alius, quod mihi ex scriptura non satis compertum, incredibili socordia ac temeritate usus litteras adpinxit et addidit non quas omissas esse cuivis apparebat sed quas casus aut lubido subiecit. Si quis linguae *Graecae* plane ignarus et nil nisi elementorum *Graecorum* figuras calamo ducere doctus ea intervalla suo arbitratu littera discolori qualibet explevisset non poterat ineptius errare et omnia corrumpere, quam istum hominem id fecisse comperi. De industria ita factum esse et libri usum consulto impeditum quis inducat in animum? Habemus specimen peritiae librariorum. Destitutus nescio quis scripti libri subsidio maluit litteram supplere quamlibet quam hiantem lacunis librum relinquere. Vel sic tamen ea socordia non multum detrimenti attulisset, si quis scivisset unde ea monstra lectionum essent nata et quam nihil iis elementis esset tribuendum. Enumerabo primum aliquot errores hinc susceptos, quos docti sustulerunt, deinde caeteros paucis ipse quomodo tollendi sint exponam. Dedit librarius pro *Δίωνος* *τίωνος*, *τιήρουν* pro *διήρουν*, *τρύγες* pro *Φρύγες*, *κύκιοι* pro *Λύκιοι*, *ἡσίοδος* pro Πισίδαι, *ζήνου* pro Εὐηνοῦ, *φύσων* pro Μύσων, *δξίθεος*, si *Musis* placet, pro Εὐξίθεος, *παμβλίων* saepius pro Ἰάμβλιχος (*χ* superscriptum refert formam compendii *ων*, quod medium secat acutus, unde subinde *-ων* et *-χος* permiscentur), *θέλων* pro Γέλων, *βέλει μοι* pro *μέλει*, *μιλήτου* pro Φιλητοῦ, *καιάνων* pro *παιάνων*, *ξάθωνος* pro Βάθωνος, Solon fit *φόλων*, Eryximachus appellatur *δρυξίμαχος*, Cato denique repente mutatus est in *τάτων*. Idem subinde officii immemor litterulam addere supersedit: apparet *ρατῖνος*, *λάτων*; *υμεών*, quem Wyttenbachius in Musonium volebat mutare, Symeon est, *άλευκος*, *οσίδιππος*, *ένιαιχμος* et *οφῶν* pro Ἰοφῶν. Opem tulerunt eruditi: duo tantum nondum revixerunt. Est in codice locus ubi *ω* legitur cum compendio, quo *κτ* significatur: *πόνῳ τῷ λόγῳ* — *παρακαταθετέον τὸν βίον*. Sartius, cui illud compendium obscurum erat annotavit: »quodnam auctoris nomen sub illa compendiaria voce lateat divinare non potui.” *Σωκράτης* est, qui dixerat:

μόνῳ τῷ λόγῳ κτἑ. nam πόνῳ incipit a rubrica. Idem compendium κτ suprascriptum syllabis Δημο — peperit nobis novum scriptorem, quem nemo veterum umquam vel fando audivit, Democratem. Quis in ea scriptura lateat magnus et nobilis philosophus vel unus hic locus declarabit in *Append.* p. 733 Δημοκράτους: ἡ φύσις καὶ ἡ διδαχὴ παραπλήσιόν ἐςι. καὶ γὰρ ἡ διδαχὴ μετὰ ῥυσμοῦ τὸν ἄνθρωπον, μετὰ ῥυσμοῦ δὲ φύσις ποιεῖ (ποιέει leg.). Quis haec praeter *Abderitam* Democritum scripsisse potest? confidenter igitur Democratem illum passim expellemus, ut Democritus tandem aliquando sua recuperet. Eodem modo et alius philosophus nunc latet in eo nomine, quod ei imperiti scribae imposuerunt. In codice aut ρόδωρος dicitur aut ιρόδωρος aut denique Ἡρόδωρος, idque ei nomen adhaesit in *Append.* p. 689, 6 et 733, 67. Verum nomen ex ρόδωρος eruendum est, cui non vocalis aliqua erat adaptanda, sed littera M, in qua scriptura μρόδωρος pervulgato more scribarum inest nomen Μητρόδωρος, nempe μηρ, μρὸς, μρὶ, μρα pro μήτηρ, μητρός etc. librariis etiam pervetustis trita sunt. *Schol. ad Odyss.* α. 275 τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγέγραπτο μηρ. Similiter πηρ, πρὸς, πρὶ, πρα, περ et composita aut derivata multas saepe turbas dederunt, de quibus alio loco dicemus. Denique suum nomen restitutum est ei, qui in codice Καθέας ὁ Μασσαλιήτης appellatur. Notus homo est et multos olim decepit Πυθέας ὁ Μασσαλιώτης, quem Gaisfordus reduxit p. 774. Idem p. 775 Πλουτάρχου eruit ex πλούτωνος. Satis apparet ex iis quae dedimus codicem, unde *Florentinus* descriptus est, per compendia scriptum fuisse et nexus litterarum intricatiores, iis utique qui numquam viderunt aut non possunt ista, quasi lacunae forent, certa correctione supplere. Sartius quam saepe et quam imperite in iis haeserit quid prodest ostendere? Aliquanto utilius erit demonstrare, quantum vitiorum et errorum is ipse commiserit, qui antiquum librum describebat, ex scribendi compendiis non intellectis. Ecquid magis ridiculum esse potest quam est hic locus Platonis, quem primum sanum apponam ex libro *de Legg.* II. p. 672. ἐν τούτῳ δὴ τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν φρόνησιν. Librarius autem bona fide dedit: ἐν τούτῳ

δὴ τῷ χρυσοςόμῳ, ἐν ᾧ. — Similiter mox in his: ἔςι που σύνεσις νέων καὶ γερόντων ἀσυνεσία. χρυσόςομος γὰρ οὐ διδάσκει Φρόνησιν ἀλλὰ Φύσις καὶ ὀρθὴ δίαιτα. (Cf. p. 734, 16). Littera χ implexum habens ρ et χρόνος et Χρυσόςομος significat: qui haec in tali loco confundere potest, ei mandes si quid recte curatum velis. Ex eodem fonte manarunt errores huiusmodi ut SOPHOCLES σοφός dicatur, DEMOSTHENES δῆμος, XENOPHON ξένος, ARISTOTELES ἄριςος: contra apud HARPOCRAT. v. Ζεῦξις nobilis pictor dicitur Ἀριςοτέλης τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων in omnibus codd. pro ἄριςος. Notanda est nominis depravatio in STOBAEI *Florilegio* XC. 9 ubi editiones Ἐκδώρου nomen praeferunt, codex optimus ἐκιδώρου servavit. K et IC confundi solere notum esse arbitror et εἰσιδώρου appellant scribae quod Ἰσιδώρου est, quia ῑ productum per ει diphthongum satis constanter scribi solebat in antiquis libris, grammatici adeo certabant utra scriptura esset potior, quod me SEXTUS EMPIRICUS docuit *adv. Grammat.* I. IX. 169 ζητοῦμεν εἰ εὐχάλινον καὶ εὐώδινας τῷ ῑ μόνον γραπτέον ἢ τῇ ει. Sed de his omnibus alius dabitur dicendi locus, ad STOBAEUM revertor. ANTIPHONTIS locus legitur p. 730 πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν οὐρανοῖς ἐςὶ παίδευσις, lepidum hominem qui ex ανοις, i. e. ἀνθρώποις, in his verbis delabi potuit ad ουνοις i. e. οὐρανοῖς, ne hoc quidem cogitans οὐρανούς pro οὐρανόν *Graecis* esse inauditum ac temere coelum ac terras miscens. Duplex vitium est p. 737. Δίων ἔλεγε καθ' Ἡσίοδον τρία γένη εἶναι μαθημάτων, χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν. χρυσοῦν μὲν τὸ τῶν διδόντων καὶ μὴ μανθανόντων, ἀργυροῦν δὲ τὸ τῶν διδόντων καὶ μανθανόντων, χαλκοῦν δὲ τὸ τῶν μανθανόντων μὲν οὐ διδόντων δέ. Res ipsa clamat μαθητῶν esse emendandum pro μαθημάτων, at quis est qui hoc dixerit? Facile negotium est reperire quis hoc et senserit et tam iocose dixerit, si Ἴων solum memineris esse genuinum, δ adiectum ab eo, qui adscribit quidquid collibuit. Nempe quemadmodum ea dicere SOCRATES numquam potuit, sic satis certum est *Borysthenitam* BIONEM hoc lusisse. Nemo nunc dubitare possit quin recte pro ἰῷ, in quo ῑ adventicium est, θῷ i. e. θεῷ repositum sit. In codice fertur ut Μιλήτου versiculus, quem editus STOBAEUS Φιλη-

τοῦ esse arguit, sic scriptus: ἐννόμιζε καὶ σέβου, ζήτει δὲ μή. Videsne ΘΝΝΟΜΙΖΕ i. e. θεὸν νόμιζε quomodo in ἐννόμιζε abierit. Non simplici malo laborat versiculus sine poëtae nomine laudatus p. 717.

σὺ δ' οὐ τάδ' εἶπας μὴ λέγειν ἃ τις φρονεῖ.

tu repone ex Euripidis *Phoenissis* vs. 392.

δούλου τόδ' εἶπας κτἑ.

omissa litterula Δ apparet ΟΤΛΟΤ in σὺ δ' οὐ esse depravatum, unde colligas litteras initiales non fuisse adscriptas, aut non ubique, in veteri libro, unde *Florentinus* descriptus est. In sententia, quae Pythagorae tribuitur p. 703 ἐπιδείκνυσο μὴ ἐν τοῖς λόγοις ἃ φρονεῖν ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖν, decepit librarium nexus quidam syllabae ευ, qui oscitanter legenti a littera α nihil discrepat, ut sit legendum εὖ φρονεῖν et εὖ ποιεῖν. Eodem modo α et ευ passim permiscentur et quamquam ex hoc errore *contrarium* saepe dicitur quam quod dixerat aliquis et mens sana postulat, diutissime etiam hae ineptiae eruditorum oculos fefellerunt. Non feram diutius Solonem sic ineptientem apud Plutarchum in vita cap. XXVII. Ἕλλησιν, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ Λυδῶν, πρός τε τἄλλα μετρίως ἔχειν ὁ θεὸς ἔδωκε καὶ σοφίας τινὸς εὐθαρσοῦς, ὡς ἔοικε, καὶ δημοτικῆς, οὐ βασιλικῆς οὐδὲ λαμπρᾶς ὑπὸ μετριότητος ἡμῖν μέτεστιν, quis admonitus non videbit ἀθαρσοῦς verum esse?

In fragmento Sophoclis p. 699 Σοφοκλέους Ἐριφύλῃ.

. . γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει
ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

cave existimes ab initio quidquam deesse, ut passim, rubrica supplendum. In hunc modum damnum resarci:

γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει.

Eiusdem poëtae locus p. 726 nimium diu mendum aluit (ex *Aiace* vs. 964.)

οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τἀγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι πρίν τις ἐκβάλῃ.

eadem lectio in Sophoclis codd. fertur, ut vetus esse mendum appareat. Nempe τἀγαθόν in his verbis absonum est: quo sensu τἀγαθόν dicatur optime sentiri potest ex hoc nobili Euripidis loco:

αἰαῖ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν
ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, δράσῃ δὲ μή.

de quo vide VALCKEN. *Diatr.* p. 22: *quod rectum est* vides dici: at non hoc dicit SOPHOCLES, *bona* sua negat nosse stultos antequam amiserint et τἀγαθά debebat dicere. O et Є confusa olim sunt et emendandum:

τἀγάθ' ἐν χεροῖν | ἔχοντες οὐκ ἴσασι.

In vicinia p. 726, 12 una litterula extrita fecit ut ANTIPHANIS dictum sensu careret. Dicit poëta solere eos, qui artes ingenuas fideliter didicerint

τῶν ἀδικημάτων
μὴ λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας
ἑλεῖν δὲ πάντως.

ἑλεῖν quid sit nemo umquam capiet. ἐλεεῖν rescribendum esse facile mihi dabitur, sed non est satis: ut recte dicatur ἐλεεῖν τι in simili re necessarium est. τι latet, ut saepissime, in littera π et legendum:

ἐλεεῖν δέ τι πάντως.

Pag. 733. CLEANTHES ad amicum, qui ex eius disciplina in patriam revertens quaerebat: πῶς ἂν ἥκιϛα ἁμαρτάνοιμι; respondisse fertur: εἰ παρ' ἕκαϛα ὧν πράττεις δοκοίης με παρεῖναι. nescio cur μοι unus et alter maluerit. Revocata fugitiva littera ex C praecedente scribe quod unusquisque in tali re dixisset: δοκοίης ἐμὲ παρεῖναι.

Servavit nobis IOHANNES DAMASCENUS luculentum locum ARCHYTAE *Tarentini*, *Dorica* dialecto scriptum sed miserrimum in modum a librariis mulcatum. Legitur p. 741, habuitque GAISFORDUS ELMSLEI apographum, quo meliorem auctorem ac testem nemo requirat. ELMSLEIUS autem describere locum satis habuit, emendare supersedit. Sustulere nonnulla vitia WYTTENBACHIUS et GAISFORDUS. Palmaria emendatione BADHAM (in praefat. ad EURIP. *Helen* p. 6) restituit hunc locum: ταὶ γὰρ εὐφυΐαι καὶ ταὶ καλαὶ τροφαὶ πολλάκις φθάνοντι τὰς διδασκαλίας ἐς ὀρθότατα ἄγοισαι, ἀποδέοντι δὲ μόνον λόγω ἀγεμόνος, τὸν ἐν τήθῃ τῇ ἐπιϛάμα. VALCKENAERIO dignum est et PORSONO quod reperit: τὸν ἐντίθητι ἐπιϛάμα. Alia pauca ipse corrigam; quod in codice est καθομολογᾶ τε τὰ φύσει ἔθεα editur, p. 741, 9,

καθ' ὁμόλογά τε τᾷ φύσει ἴθεα, verum est *καθομόλογά τε τᾷ φύσι*. p. 741, 25. *τὰν φάμεσεν ἐνέργειαν ἀρετᾶς* codex, editur *φάμες*, rectius *φαμές*, ut ab initio *φαντί*, non *φάντι*, quod participium est. 741, 27. *ἁ γὰρ τέλος διάνοια* nihil est: *τε*, quod in cod. est, significat *τέλειος*, quod GAISFORDUS reperit. 742, 2. *τάν τε κοινὰν νίκαν* SARTIUS, *τάν τε κοινὰν νίκας νίκαν* ELMSL. *τάν τε κοινωνατικάν* GAISFORDUS. Quid verum sit certis vestigiis indagari potest. Ex antiqua forma *ξυνάονες* natum est *ξυνήονες* *Ionum*, *Atticorum* *ξυνῶνες*, *Doriensium* *ξυνᾶνες*, ut *παρήορος*, *πάραρος*, *μετέωρος*. Eodem modo ex *κοινάονες*, *κοινῶνες* *Attici*, *Dores* formarunt *κοινᾶνες*, ut ex *θεάορος* illi *θεωροί* at hi receperunt *θεαροί*; hinc *Dores* *κοινανέω* dicebant, non *κοινωνέω*, et pro *κοινωνικός* illi *κοινανικός* ponebant. Obscurarunt passim has formas scribae, at non potuerunt omnia vestigia delere sic ut litura non appareret. Peropportunum vitium in THUCYDIDIS codd. V. 79. *ταὶ δὲ ἄλλαι πόλιες ταὶ ἐν Πελοποννάσῳ κοινᾶν ἐόντων τᾶν σπονδᾶν καὶ τᾶν ξυμμαχιᾶν* ipsam historici manum ad nos propagavit intactam *κοινανεόντων*, indice VALCKENAERIO ad *Phoen.* vs. 196, qui locus nondum persanatus est tamen, nam *τᾶς ξυμμαχίας* reponendum. Ex his igitur facile est colligere ARCHYTAE *κοινανικάν* esse reddendum: *ποτὶ δύο ἀρχὰς* — *τάν τε κοινανικὰν καὶ τὰν εἰδημονικάν*. Sequitur: *καὶ γὰρ αἱ κατὰ τοίας ἀντιλήψιας δοκέοντι ἀντιθλίβεν ἀλλάλας τᾷ ἀγωγᾷ, τᾷ μὲν γὰρ πολιτικᾷ ἀφέλκουσαι τᾶς θεωρίας, τὰ δὲ θεωρητικᾷ ἀπὸ τᾶς πολιτείας μετάγοισα ἐς ἀσυχίαν· ἄλλων τὰ πέρατα, ὧν ἀψαμένα ἁ φύσις ἀπέδειξεν ἐν τωυτῷ ἀλωμένα*. Scribe: *καὶ γὰρ αἱ* — *δοκέοντι ἀντιθλίβεν ἀλλάλας ταὶ ἀγωγαὶ, ταὶ μὲν γὰρ πολιτικαὶ ἀφέλκουσαι τᾶς θεωρίας, ταὶ δὲ θεωρητικαὶ* — *ἐς ἀσυχίαν, ἀλλ' ὧν τὰ πέρατα συναψαμένα ἁ φύσις* — *ἀλωμένα*. Ultro apparet in seqq. *οὐ γὰρ ἀντιπαθέες ἐντὶ τᾷ ἀρετᾷ* legendum esse *ταὶ ἀρεταί*. quod continuo sequitur: *αἱ δέ κά τις ἐκ νέων ὁρμαθεὶς αὐτὸς ἁρμόζηται εἰς τὰς ἀρχὰς τὰν ἀρετὰν* — *εὔροον βίον διεξάγει* sanum erit si legeris *ἐκ νέω*, *τᾶν ἀρετᾶν* et *διαξεῖ*. Pag. 741, 14 *αἱ δὲ μήτ' αὐτὸς νέοιτο ποτίφορα*, corrige *νοέοι τὰ ποτίφορα*. Pag. 743, 14 *ἡ ἐμέσης δὴ δὲ καὶ ἁ φύσις*, latet in hoc monstro *ἐνεμεσήθη*. denique p. 743, 16 *ἀλλ' ἡμεῖς γε λέγοντες σῶμα μὲν εἶμεν ψυχᾶς ὄργανον, νόον δὲ ἁγεμόνα κτέ*. Perspicuum est *λέγομες* genuinum esse, deinde *ἁμές* non *ἡμεῖς*.

Quamquam certum est *Dores* constanter omnes pro ἡμεῖς ἀμές, pro ἡμᾶς dixisse ἀμέ, quamquam constat librarios illis formis substituere solere *Atticas* aut *Homericas* ἄμμες et ἄμμε, tamen video plerosque omnes editores malle cum codicibus errare quam cum criticis vera sentire. Eadem ratio est in ὑμές et ὑμέ. Indubitata haec sunt, tamen, ut queritur HIERONYMUS in *praefat. ad Psalterium* »*videtis plus antiquum errorem quam novam emendationem valere.* Perlubenter PLUTARCHUS *Spartanos* inducit λακωνίζοντας, sed per librarios non licuit. PLISTONAX oratori *Attico*, qui *Lacedaemonios* ἀμαθεῖς appellitarat, ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις, μόνοι γὰρ Ἑλλήνων ἄμμες οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμεν παρ' ὑμῶν ap. PLUT. in *Lycurg.* XX. unum vocabulum evasit sed non sine malo: ridicule nunc Homericum ἄμμες inseritur verbis *Atticis*: μόνοι γὰρ Ἑλλάνων, dixerat, ἀμὲς οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμες πὰρ ὑμέων. Notissima *Spartanorum* cantilena ibid. c. XXI etiamnunc sic editur:

Ἄμμες ποκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.
ἄμμες δέ γ' εἰμέν. αἰ δὲ λῇς πεῖραν λαβέ.
ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

quasi umquam sic quisquam *Lacedaemone* esset locutus. Quam saepe apud PLUTARCHUM *Lacones* νὴ τὼ σιώ aut, quod multo peius est, νὴ τὼ θεώ habent in ore, quum certum sit et dixisse illos et PLUTARCHUM scripsisse: ναὶ τὼ σιώ. Unum locum addam ex vita ALEXANDRI cap. XL. Λάκων πρεσβευτὴς παραγενόμενος αὐτῷ λέοντα καταβάλλοντι μέγαν εἶπε· καλῶς γε, Ἀλέξανδρε, πρὸς τὸν λέοντα ἠγώνισαι περὶ τὰς βασιλείας, una vocula, in qua accentus tantum depravatus est, indicium facit *Laconis* sua lingua loquentis, nam περὶ τᾶς βασιλείας verum esse palam est. Itaque reliqua olim sic scripta fuerunt: ποττὸν λέοντα ἀγώνιξαι περὶ τᾶς βασιλείας.

Dativus *Doriensium* ἀμῖν non meliore fortuna uti solet, ut in PLUT. *Agesil.* cap. II. οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει, ubi ἀμῖν et γεννασεῖ reponendum eademque medicina passim in eodem morbo utendum.

Ad STOBAEUM et *Appendicem Florentinam* redeo. In ARCHYTAE loco sub initium mendum latet in his: καττὰν ἔφεσιν τᾶς σοφίας διὰ ταύταν p. 741, 5. διὰ ταύταν intelligi non potest. Sapientia *ob se ipsa* dicitur expetenda: emenda igitur δι' αὐ-

ταύταν. Sed manum de tabula; finem faciam in emendando Sophoclis fragmento, quod et apud Iohannem Damascenum et in Stobaei libris turpiter corruptum circumfertur:

αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ
ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Quum in vetusto libro δὼς γὰρ esset scriptum stipes explevit ὀδὼς, αἰδὼς recte scriptum exstat in *Floril.* XIII. 9. Conspirant omnes in τῷ λαλοῦντι, quod verbum de trivio sumtum a Sophoclea grandiloquentia abhorret et, quod etiam peius est, Sophocles nihil dicit. Si mecum repones:

ἡ γὰρ σιωπὴ τὠγκαλοῦντι σύμμαχος.

utrique malo medeberis et unde ortum sit intelligetur.

CAPUT III.

Quod saepius dixi post Alexandri mortem, quum *Macedones* et Macedonica occupassent omnia, sinceritatem *Graeci* sermonis labi et contaminari *apud omnes* primum coeptam esse, deinde magis magisque esse depravatam, ut quicunque esset eruditior, spreta lingua popularium vitiosa et inepta, artificialem sibi linguam ex antiquorum *Atheniensium* scriptis colligeret, qua et in scribendo uteretur et si quando ad eruditos et elegantes auditores verba faceret, eam autem linguam arte et studio quaesitam sinceritatem naturalis linguae non illibatam et intactam servare sed vitiis quibusdam suis et ineptiis apud omnes infectam et inquinatam esse, id nunc quale sit uberius in uno alteroque scriptore *Graeco* ostendam. Quum facile negotium sit ostendere hoc in scriptore quolibet, qui deseruit populi vitiosam consuetudinem, ut se totum ad *Atticorum* imitationem componeret, ostendam nunc in duobus, qui et summo studio τὸ ἀττικίζειν excoluerunt et in omnium manibus sunt, exemplaria videlicet nitoris et venustatis *Atticae* feliciter imitando expressae, et ob eam rem multorum curis iam dudum illustrati et recentissima memoria a magnis philologis de novo expoliti, Alciphronem dico et Lucianum, quorum hunc Bekkerus nuperrime, illum Meinekius paulo ante edidit. De utroque scriptore ita dicam, ut demonstrem primum quam parum sint id assecuti, quod summa ope nitebantur, id est ut *Atticae* dictionis

sanitatem et elegantiam scribendo referrent, deinde ubi librariorum vitio, non scriptoris, laborat orationis nitor feram opem et quodcumque genus vitiorum insigniorum indicare obiter et arguere potero, diligenter faciam. Eadem opera dicam de MEINEKII et BEKKERI editionibus οὐδὲν ὑποϛειλάμενος, ut neque vera laus iis detracta neque falsa afficta esse videatur. Equidem utrumque editorem magni facio, quo magis, si quid videbuntur errasse, demonstrabo et redarguam, non facturus idem in iis, quos contemnerem et negligendos putarem.

Erunt fortasse et nunc qui me inhumanum esse vociferentur et magnis clamoribus agant aut maledictis certent et conviciis, quibus nihil reponam praeter duos versiculos Horatianos paucis mutatis in meam rem accommodatos:

Di bene fecerunt *hilaris* me quodque *iocosi*
Finxere ingenii, raro et perpauca *timentem*.

In ea quoque re PORSONUM probo et sequar, qui, teste DOBRAEO (in *Advers.* I. p. 5) carebat » *ficta illa fucataque humanitate, quae quum bonis atque malis, amicis inimicisque iuxta blandiatur, non mirum si tam valde laudatur a stultis atque improbis.*" Caeterum id agam, ut quae scribam MEINEKIO ipsi potissimum BEKKEROque probentur, quod si effecero, caeteri, spero, aut hisce acquiescent aut rectius etiam negligentur.

LUCIANUS et LUCIANO aliquanto recentior ALCIPHRON (nam quem tam saepe et tam manifesto imitatur, ut si quid ab illo lepide repertum aut venuste dictum sit in suas Epistolas verbis paene totidem transferat, ei aequalis aut prope aequalis fuisse non potest) scriptitarunt illis temporibus, quum nemo videretur bene dicere posse au scribere, qui non omnem sermonis copiam ex veterum scriptis collegisset et dicendi usum in omnibus ad veterum consuetudinem exegisset, denique quum apud doctos nullum verbum satis *Graecum* et probum videretur, quod non idoneum testem et auctorem ex antiquis *Atticis* haberet. Plena exemplorum sunt scripta ATHENAEI et POLLUCIS. Plebs interea in diem magis dicendi sinceritatem depravabat utebaturque dictione incredibilem in modum vitiosa, cuius rei exempla sexcenta sunt apud istos, qui 'Αττικιϛαί appellantur, PHRYNICHUM v. c. et MOERIDEM, qui omnes non hoc agunt, ut quae fuerit antiquae 'Ατθίδος ratio et usus doceant (nam nihil foret horum

libris confusius et absurdius) sed aequalium vitiosam loquenid consuetudinem ita arguunt, ut *Attici* sermonis incorruptam normam opponant. Sic fiebat ut docti alia lingua inter se, alia ad indoctam plebem et servulos uterentur, plebs eruditum istud eloquium non tantum non intelligeret, sed etiam, quod nemo mirabitur, suaviter rideret. Quamquam est paulo longior, adscribam locum ex Sexto Empirico *adv. Mathem.* I. 10. p. 265 Fabr., quo non est alius ad id quod volo demonstrandum magis idoneus: *ἔστι δέ*, inquit, *βιωτική τις ἀφελὴς συνήθεια τῶν ἰδιωτῶν κατὰ πόλεις καὶ ἔθνη διαφέρουσα — — τὸ αὐτὸ ἀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ σταμνίον καὶ ἀμίδιον καὶ ἴγδις καὶ θυεία, ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ σαφῶς καὶ τοῦ μὴ γελᾶσθαι ὑπὸ τῶν διακονούντων ἡμῖν παιδαρίων καὶ ἰδιωτῶν πανάριον ἐροῦμεν, εἰ καὶ βάρβαρόν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἀρτοφόριον, καὶ σταμνίον ἀλλ' οὐκ ἀμίδα, καὶ θυείαν μᾶλλον ἢ ἴγδιν, καὶ πάλιν ἐν διαλέξει ἀποβλέποντες πρὸς τοὺς παρόντας τὰς μὲν ἰδιωτικὰς λέξεις παραπέμψομεν, τὴν δὲ ἀστειοτέραν καὶ φιλόλογον συνήθειαν μεταδιώξομεν· ὡς γὰρ ὁ φιλόλογος γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις.* Utrique, ita uti fit, excedebant modum. Homines indocti de plebe excusari possunt, qui istis temporibus nativam linguae patriae sinceritatem servare non potuerint; docti non possunt, qui ad omne genus ineptiarum sunt delapsi, ut linguae intermortuae rationem populo et plebi obtruderent, *quam ipsi non satis diligenter tenebant.* Grammatica ars et critica ita sunt natura comparatae, ut, si secus utaris, in absurda omnia exeant et degenerent in malesanam quamdam *ἀτεχνίαν* et *ἀκρισίαν*. Bona autem pars eorum, qui seriore aetate Grammatici dicebantur, arte, quam profitebantur, perperam et praepostere utebantur, molesti et odiosi verborum censores et dictionis probatae exactores; dum toti erant in verbis et syllabis et apicibus notandis, id quod erat rei caput, ut recte cogitaretur et quod recte esset cogitatum verbis aptis et idoneis diceretur, nescio quomodo praetervidenrunt et sic tandem amiserunt. Rerum igitur et sententiarum inopes et iculariter ignari hoc unum retinebant, ut verba carperent et cum barbarismis et soloecismis bella gererent nullos habitura triumphos. Castigat istorum ineptias saepe Gel-

LIUS: adscribam locum ex SEXTO EMPIRICO *adv. Mathem.* I. 5. p. 237. *Grammatici solent*, inquit, *τῶν κατὰ τὰ λοιπὰ κοσμουμένων μαθήματα κατατρέχειν ὡς μηδὲ τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων συνήθειαν ἐπιςαμένων, καὶ εἴποτε θλίβοιντο ἐν ζητήσει μὴ ἄλλην εὑρίσκειν πολλάκις ἀποφυγὴν εἰς τὸ περισπᾶν τοὺς συζητοῦντας αὐτοῖς ἢ τὸ ὅτι βάρβαρον ἢ σόλοικόν ἐςι τὸ ὑπ᾽ αὐτῶν λεχθέν.* Isti homines quam duriter et aspere soleant in adversarios vel secus sentientes invehi et debacchari nota res est, quam unaquaeque aetas apud populum litteratum vidit et videbit. Est hoc quoque et erit semper pervulgatum, ut eiusmodi petulantia et protervitas cum pari levitate et inscitia sit coniuncta. Non vidi hominem in hoc genere morosiorem et asperiorem quam PHRYNICHUS est, acerbissimus orationis exactor, in querelas effusus, ad maledicendum promtus, neque in laudando umquam neque in reprehendendo modum servans, at idem truculentus censor castigatorque aliorum videte in quos errores, quam foedos et pudendos, se implicare possit. In *Epitome nominum et verborum Atticorum* pag. 353. LOB. ita scribit: *τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ᾽ αὐτοῦ: Λυσίας ἐν τῷ κατ᾽ Αὐτοκράτους οὕτω τῇ συντάξει χρῆται, ἐχρῆν δὲ οὕτως εἰπεῖν· τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ. Τί ἂν οὖν φαίη τις; ἁμαρτεῖν τὸν Λυσίαν ἢ νοθεύειν καινοῦ σχήματος χρῆσιν; ἀλλ᾽ ἐπεὶ ξενικὴ* (adde *ἡ*) *σύνθεσις πάντη παραιτητέα, ῥητέον δὲ ἀκολουθεῖν αὐτῷ.* Non vidi magis. Attici constanter omnes in ea re dicebant *ἀκολουθεῖν μετά τινος* et *ἕπεσθαι μετά τινος*, neque aliter quam sic in populari sermone dicere ius est *de servulis dominum pone sequentibus, deque militibus qui signa sequi dicuntur. Ἕπου μετ᾽ ἐμοῦ, παιδάριον*, in *Pluto* vs. 824 non erit *Atticum* si *ἕπου μοι* dicetur, contra in eadem fabula vs. 19.

ἢν μὴ φράσῃς ὅ τι τῷδ᾽ ἀκολουθοῦμέν ποτε,

si *μετὰ τοῦδε* esset scriptum, risum moveret. Sic *μετ᾽ Ἀλεξάνδρου ἀκολουθεῖν* dicuntur copiae, *Ἀλεξάνδρῳ ἀκολουθεῖν* ARISTOTELES, CALLISTHENES et si quis alius non militabat in ALEXANDRI castris. Huius rei quum sexcenta exempla sint, quid moroso Grammatico facias, qui alias res agens et dormitans LYSIAM stulte carpit? Contrario errore LOBECKIUS ad PHRYNICHI l. l. deceptus locis corruptis et testimoniis poëtastrorum serio induxit in animum *περιακολουθεῖν Graecum* esse et DEMOSTHENI obtru-

dendum et ἀκολουθεῖν, ἕπεσθαι et ὁμαρτεῖν optime accusativos recipere posse, ut γυνὴ εἵπετο τὸ φεῦγον v. c. ei bene *Graece* dictum videretur: credo, quia in Luciani codicibus deterrimis ea scriptura circumfertur. Valet in Grammaticis quoque Epicharmeum:

Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει, τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

Etiamnunc mihi diu et multum in Grammaticorum et Atticistarum lectione versato subinde admiratio subit animum, quî fieri potuerit ut in ea copia librorum veterum, qui aliquanto minus erant vitiosi quam quibus nunc utimur, tam plumbei sint, ut ea nesciant aut in iis haereant, titubent et turpiter se dare soleant, in quibus nunc post illam monumentorum stragem et libris qui superstites sunt tam vitiatis tamen acute cernimus et sincera a pravis tam certo iudicio discernimus. Nempe erat hoc temporum et hominum vitium egregiis doctrinae subsidiis negligenter admodum utentium, quum nemo unus iudicio et arte valebat et homines mediocres, et etiam aliquanto minus quam mediocres, sine censurae metu quidquid alicunde corrasissent aut levi opera et tenui filo conscribillassent in vulgus edebant. Quis est omnium, qui de genere hoc aetatem tulerunt, non dico iudicio ingenioque, sed Graecitatis interioris scientia et Litterarum copia et usu cum Bentleio aut Porsono comparandus? Et his et Elmsleio, Dobraeo, et si qui alii ad horum praestantiam accedunt, quid sit *Atticum* aut non sit definire utilius permittes quam Phrynicho aut Moeridi et quidquid est Atticistarum. Hi semper aequalium errores ac sordes praeceptis suis admiscebant et quidquid faciebant non poterant sese ex illis veluti laqueis domestici et quotidiani sermonis prorsus expedire. Sed quid illos reprehendimus homines obscuros et in ignoto latentes, quum illud ipsum appareat in iis, quorum et apud aequales magna gloria fuit et celebre nomen ob venustum et *aureum* dicendi genus ex felicissima imitatione *Atticorum* natum, et apud nos ad hunc diem perdurat. Quotus autem quisque est, qui vel possit vel audeat ignoratae et vitiatae Graecitatis reum agere aut Dionem τὸν Χρυσόστομον, aut Lucianum, aut Alciphronem, aut quicumque eadem laude et plausu ἀττικίζει? contra enim plerisque, ut olim sic nunc, quidquid illorum testium auctoritate nitatur satis probum et rectum videbitur, mul-

tique aut temerarium esse arbitrabuntur illos velle cogere in ordinem, qui in ea re regnare putantur, aut anceps et ambiguum negotium in his reliquiis monumentorum veterum liquido definire quid ferat usus et analogia linguae antiquioris, quid non ferat respuatque. Sunt adeo qui angusti animi esse putant mentis et cogitationum humanarum infinitam varietatem, velocitatem, libertatem, veluti compedibus quibusdam et carcere coërcere, domare et sic debilitare ac frangere conari, ut summis ingeniis facultatem eloquendi quod sentiant arctis finibus circumscribas, et esse hoc quasi pinnas animo incidentis, ne eo evolare possit quo nemo adhuc pervenerit. Non multum mihi difficultatis obiicient qui ita disputant, nam facile vincam *περιακολουθεῖν*, ut *περικαθεύδειν*, ut *περιτεθνάναι*, numquam a quoquam esse dictum aut fictum, quia quae notio cogitari plane non potest, novis verbis subiici non potest, et *ἕπομαι* vel *ἀκολουθεῖν* vel *ὁμαρτεῖν*, quia naturam suam exuere non possunt, numquam potuisse accusativum adsciscere, quidquid Quintus Calaber vel Coluthus vel imperiti scribae hallucinantur.

In re litteraria et grammatica non est periculosum quod fieri non possit numquam factum esse asseverare, neque hoc igitur magnopere laboro, sed aliud est cavendum ac sedulo animadvertendum, ne immerentes iniuria plectantur, et quod scribae et scioli deliquerint, id ipsis *Atticorum* imitatoribus imputetur. Lucianus et Alciphron, ne dicam de ceteris, nunc mendis et erroribus multis obsiti sunt, quibus sanioris Ἀτθίδος constans et perpetuus usus violatur, non quo ea nescirent quae futilissimus quisque magistellorum inculcat, sed quia, dum omnium manibus sedulo teruntur, traxerunt subinde aliquid novae corruptelae, quam affricuit lectorum tantum non omnium vitiosa dicendi consuetudo. Quum animi causa iocosa scripta plurimi versarent et describerent, facetias et lepores magis quam orationis formam curabant, quae paullatim ad vulgarem loquendi formulam reficta est, ut saepe antiqua scriptura ubique obliterata et deleta sit, nonnumquam in antiquis codicum vitiis tuto delitescat, unde acuti critici eruerunt, Graeculi quia non intelligebant abstinebant manum. Genus hoc vitiorum quale sit et quemadmodum vetera menda bonas formas ab interitu vindicare possint insigni exemplo ostendam.

Indocti ἰδιῶται, quos *Graeculos* dicere licebit, pro ὀλισθάνω dicebant ὀλισθαίνω et ὠλίσθησα pro ὤλισθον, ut passim antiqua forma aoristi apud istos abire solet in formam e vulgari analogia ductam, ut ἦξα, ἔτεξα, ἔλειψα, ἔφευξα, ἡμάρτησα, ἐβλάστησα, ἀπέδρασα (pro ἀπέδραν), ᾕρησα (pro εἷλον), ἔθρεξα (pro ἔδραμον), ἔπεσα plurimorum usu tritum, alia non pauca. Istas dicendi sordes et immunditiem librarii antiquis scriptoribus certa contagione solent affricare, docti partem tantum ex istis ausi sunt tollere, alia dubitanter retinent, alia sine ulla dubitatione habent pro integerrimis sanissimisque. Sic ἐντέξαι pro ἐντεκεῖν Atticum esse docti homines faciles credunt, quod si in Aristophane (*Lys.* 553) concoquere Th. Bergkius potuit, idque post veram lectionem ἐνστάξαι ab Hirschigio repertam, quid caeteros ferre posse censeas? Itaque sicubi ὤλισθον erat scriptum, facile ad suum ὠλίσθησα aberrant librarii ἰδιῶται, idque si pergunt facere tandem genuina forma sine vestigio perit. Periisset igitur in Alciphrone, nam pro ὤλισθεν I. 18. 1. ὠλίσθησεν irrepsit et III. 64. 3 κατολισθήσας pro κατολισθὼν et rhetor nitorem sermonis antiqui ea labe et macula infecisse poterat videri, nisi vitium felix II. 11. 2 commissum hominem absolveret, ubi in libris est: ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεῖσθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα, in quo mendo vera lectio ἀπώλισθε per multa saecula tuto delituit et manus indoctas effugit, ut renatis litteris perite in lucem revocaretur. Graeculi, si huius loci tenebras dispellere potuissent, sine ulla controversia ἀπωλίσθησε scripsissent, quemadmodum in Plutarchi *Cleomene* XIX. p. 813 quum optimi libri servent: ἔλαθε δὲ διολισθών, reliqui omnes διολισθήσας exhibent, quae vulgaris lectio fuit usque ad Sintenisium. Simillimo vitio librarii in Aristophanis lepidissimo loco *Lysistr.* 677 dederant:

ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή
κοὐκ ἀ ν α π ο λ ί σ θ α ι. τρέχοντος.

pro ἂν ἀπολίσθοι, quod quum Dawesius reperisset (*Miscell. Crit.* p. 339) meliores libri excussi confirmarunt. Ut igitur ὀλισθῆσαι ex plebeiae dictionis negligentia irrepere solet, sic frequentius etiam ὀλισθαίνω obtruditur invitis veterum imitatoribus, quae forma, siculi et οἰδαίνω, nihilo est sanior quam si quis ὀφλισκαίνω dicere voluisset. Poëtastri iis utuntur, qui miscent ele-

gantias e veterum lectione arreptas et sordes, quas a saeculi sui contagione traxerunt, ut rectissime iudicat Kiddius ad Dawesium p. 581.

Apparet ex his quam anceps et ambigua res sit statuere utrum scriptoris an librarii errorem deprehenderis. Sitne bene *Graecum* an non sit numquam fere esse potest dubitatio: quid *Attici* ipsi soliti fuerint in quaque re dicere sciri potest: et e multis vitiis Codicum, Grammaticorum, Editorum veluti e scoria purum putum aurum excerni. Sic igitur vitium manifestum tenetur, id quaeritur utrius negligentia sit peccatum. Videor mihi reperisse rationem, qua Atticistae paulo elegantiores multis erroribus absolvi possint, quos in scribas esse transferendos sic mihi quidem persuadeo: praecepta Atticistarum, ut supra dicebam, non hanc vim habebant, ut ex iis dialectus *Attica* cognosceretur, sed ut sermonis popularium vitia et negligentia, ad *Atheniensium* incorruptam consuetudinem exacta, apparerent et corrigerentur. Clamosus est in ea re et plagosus, opinor, fuit Phrynichus, qui ita solet: *ἐσχάτως ἀδόκιμον, πάνυ ἀμαθῶς, κάκιστα, ἐσχάτως βάρβαρα, ἀποτρέπου λέγειν; ἐνεκαλυψάμην ὁρῶν* p. 69, *ὁ τοῦτο λέγων ληρεῖ* p. 137, *ἐναυτίασα τοῦτ᾽ ἀκούσας* p. 194, aut *ναυτίας ἄξιον τοὔνομα* p. 226, aut similia. Moeris clementius agit et benignius, sed quoniam tecte et lenissime aequalium vitia arguit, factum est ut quid potissimum ageret a multis non satis animadverteretur. Quid inter utrumque magistrum sermonis intersit, ita ostendam: indocti *ἰδιῶται* dicebant *ἀπελεύσομαι*, quia nesciebant *ἄπειμι* esse dicendum. Ea res, quam nunc pueri non nesciunt, quamque omnium veterum usus perpetuus demonstrat, olim solis doctis erat nota et sedulo ab iis inculcatur. Quidquid de ea re sciri potest collectum est a Kiddio ad Dawesii *M. C.* p. 126. Unum addam: Pollux diligenter docet Commodum principem verbi *κατέρχομαι* futurum esse *κάτειμι*, ne forte erret. III. §. 93, *κατέρχεται καὶ κάτεισιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου.* Idem igitur Phrynichus et Moeris docuere. Phrynichus sic p. 37: *ἀπελεύσομαι· παντάπασι φυλάττου, οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες οὔτε ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε Πλάτων κέχρηται τῇ φωνῇ, ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ καὶ τοῖς ὁμοειδέσιν ὡσαύτως. ἐπεξελευσόμενος: ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς* (sic legendum), *τοῦτ᾽ οὖν ἔσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρῖνος, χρὴ γὰρ ἐπεξιὼν*

εἰπεῖν, καὶ γὰρ ἐπέξειμι λέγεται· ἀλλ' οὐκ ἐπεξελεύσομαι. Videte quos fluctus in simpulo excitet, at Moeris idem summa lenitate ita docet: ἄπεισιν Ἀττικῶς, ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς, cuius praecepti eadem vis est atque Phrynichei, neque valet ad aperiendam *Atticorum* consuetudinem sed ad arguendum aequalium errorem. Eadem est ratio omnium propemodum Moeridis praeceptorum, quibus sine ulla asperitate verborum, sine convicio aut opprobrio, veluti tacitus ac nutu popularium vitiosam consuetudinem corrigit. Sic quod in eadem pag. legitur: ἀκροᾷ Ἀττικῶς, ἀκροᾶσαι Ἑλληνικῶς, ecquis crediderit scriptum esse ut formae, qualis est ἀκροᾷ, observarentur, an ut vitiosum ἀκροᾶσαι notaretur? Moeris caeterique magistri paulo antiquiores (nam Thomas ipse indiget magistro, qui se meliora doceat et multa inepta dedoceat) si ita legentur ut cognoscatur, quibus in rebus οἱ ἰδιῶται impingere fuerint soliti, quae vitia sermonis fuerint pervulgata et hinc in antiquorum libros invecta, egregium usum habebunt ad veterum scripta passim purganda iis mendis, quae saeculi contagio affricuit turpissima et plurima. Perpauca sunt vitia de magna copia, quam Moeris expromsit, quae non saepe in optimi et probatissimi cuiusque scriptoris antiqui libris appareant et aequissimo animo ab Editoribus et Criticis ferantur. In eo loco, in quem fortuito incidimus, Moeris ordine haec dicendi vitia refutat: ἀπηλλάσθη pro ἀπηλλάχθη, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες pro ἀπαλλαξείοντες, ἀγέτωσαν, ᾀδέτωσαν et similia pro ἀγόντων, ᾀδόντων cet., ἀκροᾶσαι pro ἀκροᾷ, ἀπελεύσεται pro ἄπεισιν, ἀλέσεις pro ἀλεῖς cet. Haec omnia, quamquam manifesto sunt vitiosa et sequiore aetate apud Graeculos nata, tamen vetustos scriptores adhuc impune inquinant, alia raro et in paucis libris, alia frequenter, alia passim in omnibus. De quo genere est ἀγέτωσαν et ἀγέσθωσαν, quae in cuius scriptoris *Attici* Codicibus et Editionibus non leguntur? Constat formam esse sequiorem, *Macedonicam*; editores non audiunt. In poëtis metri ratio arcet soloecismum, nulli apparent; caeteris non est idem praesidium, exempla pullulant. Similiter quod vitium in ἀλέσεις Moeris notavit, quia omnes iam dudum ita peccaverant, omnia antiquorum scripta infecit. Nempe olim abierant in desuetudinem et in solis Veterum libris apparebant formae, quae antiquitus *solae*

fuerant in usu: ἀλῶ, καλῶ, τελῶ, γαμῶ, ὀλῶ, κορῶ, ςορῶ, ἀμφιῶ, μαχοῦμαι, et ἐλῶ, βιβῶ, κρεμῶ, πετῶ, κερῶ, σκεδῶ, πελῶ: rariora sunt κολῶ et κολῶμαι: singularia, nobis quidem, ἐξετῶ apud Isocratem p. 195. c. coll. *Antiatt.* Bekkeri p. 251, 32. et συσκιῶ in Sophoclis *Oedip. Colon.* vs. 406. His igitur formis *Attici solis* utebantur, ut numquam quisquam καλέσω, διατελέσω aut similiter diceret, neque ἐλάσω, βιβάσω, πετάσω aut quidquam de caeteris, neque adeo καλέσομαι aut ἀναβιβάσομαι aut aliud quid huiusmodi esset in usu. Animadverti has formas iam olim interiisse et antiquissimam esse labem, qua καλέσω, καλέσομαι, βιβάσω, βιβάσομαι, ἐλάσω, διατελέσω et similia omnes coeperint dicere et scribere. Hinc factum est ut novae formae passim subreperent in antiquarum sedem, unde sequitur restituenda esse ubique locorum quae constet vitio et fraude esse de loco deiecta. Itaque καλέσω, ut hoc utar, undique est expellendum, quo male pedem intulit (nisi forte coniunctivus sit, ut apud Sophoclem in *Philoct.* 1452,

φέρε νυν ςείχων χώραν καλέσω.

et in Aristophanis *Pluto* 960,

φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

et *Lysistr.* 851 et 864) et ἐγκαλέσω, ἐπικαλέσομαι, διατελέσω, quae aliquoties in Platone et Oratoribus et aliis occurrunt, certa emendatione refingenda sunt ad constantem et perpetuum *Atticorum* usum. Non magis parcendum est soloecismis, quales sunt βιβάσω, προσβιβάσω, ἀναβιβάσομαι etc., qui ubicumque apud veteres leguntur, Graeculorum vitio leguntur, non *Graecorum*. In animo est *Atticorum* locos, qui huc faciant, diligenter collectos inter se componere et demonstrare scripturas, quas improbem, non esse antiquas aut sanas sed antiquis et sanis substitutas. Poterit sibi quisque inter legendum facile explorare satisne verum et certum sit, quod nunc paucis expromam et eiusmodi est, ut eam controversiam vel solum dirimere possit. Librarii, magistri, lectores omne genus, qui veteres formas expellebant, ubicunque non satis apparebat futuri temporis eas formas esse, manus abstinebant; praesentis temporis esse suspicantur et servant intactas, ubi καλῶ v. c. futurum esse intelligunt in καλέσω refingunt, ubi non intelligunt nihil movent. Locus est in Aeschinis *Timarchea*, ubi bis

Orator καλῶ posuerat pro *vocabo*, in secunda parte loci non senserunt idem dici: itaque sic vulgo legitur § 67, οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλέσω τὸν Ἡγήσανδρον, γέγραφα δ' αὐτῷ μαρτυρίαν κοσμιωτέραν μὲν ἢ κατ' ἐκεῖνον, μικρῷ δὲ σαφεστέραν ἢ τῷ Μισγόλᾳ. οὐκ ἀγνοῶ δ' ὅτι ἀπομεῖται καὶ ἐπιορκήσει. διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν; ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω κτέ. Qui non sentit καλῶ futurum esse, nihil umquam de genere hoc sentiet, at librariis et sciolis nihil suboluit, itaque prius καλῶ ad suam consuetudinem revocarunt, alterum reliquerunt inviolatum. Si haec ratio constabit potestne certiore indicio confirmari id quod suapte natura satis erat certum, *unam* esse formam in usu, non *duas*, quibus suo arbitratu *Attici* promiscue uterentur. Praeterea, si quis hos locos diligentius inspiciet, in multis corruptelam subesse etiam aliis indiciis deprehendet, veluti in Lysiae oratione XVIII. § 24, οὐκ ἔχω, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὕστινας δεησομένους ὑπὲρ ἡμῶν ἀναβιβάσομαι, ubi ἀναβιβάσωμαι, ut opinor, est necessarium.

Itaque in Moeride et Atticistis, si quis eorum praeceptis sic uti volet, egregium paratum erit *Atticis* praesidium, non quo melius intelligantur, sed quo eluantur sordes nitorem *Atticae* venustatis obscurantes. Cavendum autem diligenter erit ne temere quid Grammatico credas neve caecum ducem temere sequaris. Quam saepe, quam turpiter, quam iculariter errare soleant, nota res est. Moeris pro *Atticis* venditat Homerica et *Ionica*, quibus Tragici soli delectabantur, aut vocabula prisca et casca e Solonis legibus sublecta: cf. v. v.: ἀὴρ βαθεῖα, ἧρω, ἱδρῶ, κυκεῶ, νέκτον, ψεδνός, ἄθυρμα, δημούμενον, δῃῆρες, βουλυτός. Solonea sunt in v. v.: σεισάχθειαν, ὀπύειν, ἐξίλλειν: aut usum et proprietatem *Atticorum* non satis callere arguitur, miscet aliena, diversa confundit, scriptura codicum depravata decipitur, ut in ἀνηλωμένα, ἀνασχήσεται, ἀπεῖπα, βλάβος, διωκάθειν (pro διωκαθεῖν aoristo, cf. Elmsleius ad *Medeam* 186), εἰς τρίτην ἡμέραν, κρεμάθρα, κνισᾶν, ὤφειλε, cet. ignorabat quo certo usu distarent γραψάμενος et γράψας, φαῦλον et φλαῦρον, δεσμοί et δεσμά, πεπραγώς et πεπραχώς, alia. Codices depravati eum deceperunt in ἀνακωχή pro ἀνοκωχή, κατακώχιμα pro κατοκώχιμα, alibi: ab his igitur si caveris, ut nihil erroris subesse certo scias Moeris in eum modum adhi-

bitus, quo diximus, *Atticis* scriptoribus egregium erit emendationis subsidium.

Atticorum imitatoribus sero natis, quorum causa hanc disputationem ingressi sumus, MOERIS, PHRYNICHUS caeterique magistri non prorsus eodem modo proderunt sed alio non multum dissimili. Quis enim serio in animum inducere sibi poterit, quae istis magistris tam nota et perspecta sint, ea LUCIANO et ALCIPHRONI aut ignota et inaudita esse aut non satis firmiter animis impressa, ut imprudentes et alias res agentes immemores harum legum in errores delabi potuerint. Ecquis est qui putet magistros scire ἄπεισι bene Graecum esse, non ἀπελεύσεται, LUCIANUM et ALCIPHRONEM nescire, vel modo meminisse, modo oblivisci? Quis tam est veterum membranarum inepte fautor, ut non hoc fateatur? Si mihi hoc dederis falsarios tenemus manifestos. Eosdem arguunt lectionum discrepantiae. Memoravimus supra dicendi vitium, quo Graeculi pro ἀκροᾶ dicebant ἀκροᾶσαι: fefellit eos analogiae species in ἠκρόασαι, τεθέασαι, πέπειρασαι similibusque et manifestus error est. Hinc igitur in ALCIPHRONIS optimo codice *Vindobonensi*, qui littera B notatur, nata scriptura est III. 11. 3, ἁμιλλᾶσαι ταῖς ἑταιραῖς ταυταισί, quam pro sua Graecitatis peritia WAGNERUS recepit pro ἁμιλλᾷ, perinde esse annotans. Quemadmodum igitur ἁμιλλᾶσαι apparet deberi Graeculo ad aequalium consuetudinem aberranti, sic ALCIPHRONI imputari non posse arbitror vitia et errores huiusmodi: I. 28. 2, ἀνάπνέεις: Fragm. 4, προσπνέειν, I. 28. 1, ἀεργός. III. 51. 3, ὀσέα. III. 26, προσοφλῆσαι pro προσοφλεῖν. III. 22. 2, Πνυκός. III. 61. 3, Πνύκα. III. 47. 2, ἀπελεύσῃ pro ἄπει. I. 36. 1, ἐν Μυρρινοῦντι pro adverbio Μυρρινοῦντι, ut Ῥαμνοῦντι, Ἀγνοῦντι (STEPH. BYZ. in v. Ἀγνοῦς) alia, ἐν Μυρρινοῦντι tam pravum est ac si quis ἐν Ἰσθμοῖ vel ἐν Ὀλυμπίασι vellet dicere: aeque vitiosum est, quamquam multis non videtur, ἐν Μαραθῶνι. I. 25. 1, τὸ χρέος pro τὸ χρεών. II. 2. 3, σωμυλεύεσθαι pro σωμύλλεσθαι. II. 2. 9, ἀπήλαυεν pro ἀπέλαυεν. III. 3. 3, καταλίποιτο pro καταλείποιτο. II. 4. 15, γαστριμαντεύεσθαι; qua forma pessime analogia corrumpitur. III. 3. 1; χρυσίνους pro χρυσοῦς. III. 47. 3, τὸν ὑδρορρόαν pro τὴν ὑδρορρόην. ibid. κατεκρύβην. III. 48. 4, ἀμοιβή pro χάρις. III. 49. 1, συνδέων pro συνδῶν. III. 52. 3, λήσεται (recte III. 70.

3, λήσω.) III. 64. 3, ῥεύσεις pro ῥυείη. III. 72. 2, κυσοδόχῃ pro κυσοδόκῃ. III. 7. 5, Πειραιοῖ pro ἐν Πειραιεῖ. III. 19. 2, εἰς σέ pro εἰς σοῦ. III. 42. 2, δίεισι pro διέρχεται. III. 53. 2, κεῖθι pro ἐκεῖ. III. 57, οἰνωμένος pro μεθύων et barbare ἐσκωψάμην pro ἔσκωψα. III. 59, κατ' ὄναρ pro ὄναρ. III. 60. 1, ἀναςρέφειν pro ἀναςρέφεσθαι. III. 70. 4, ἐπὶ μήκιςον χρόνον pro διὰ πλείςου χρόνου. III. 72. 2, ὑπετόπησεν pro ὑπώπτευσεν. I. 1. 1, οἱ βορρεῖς pro βορραῖ. I. 12. 2, κατακλιθείς, (recte et Attice in fragm. 6 κατακλινῶμεν.) I. 34. 6 ςασιάζει τὰ κοινά pro τὴν πόλιν εἰς ςάσιν καθίςησι sive ταράττει. III. 40. 4 et 41. 3, τοὺς πατέρας pro γονέας. III. 53. 1, εἰσέφρησα pro εἰσέφρησα ἐμαυτόν. III. 61. 3, ἀγαπῶ ἐκπορίζειν pro ἐκπορίζων. Sic φθάνειν contra naturam verbi et usum antiquitatis positum est III. 4. 17, φθήσεσθαι ἐλθεῖν pro ἐλθών. Non negaverim fieri posse, ut nonnulla ex his ipsi Alciphroni imputanda sint; omnia haec ab eo commissa esse, qui totus fuerit in poëtis antiquae comoediae lectitandis et Aristophane ante omnes, qui novae comoediae fabulas versabat et praecipue Menandreas, qui Platonem terebat et Demosthenem, ut ab his omnibus ἀττικίζειν disceret, eum igitur turpiter impegisse in iis omnibus, quae magister quilibet in numerato haberet et ad fastidium usque inculcaret, id mihi haudquaquam videtur credibile. Etiam in reliquis vitiis, quae iam indicabo, compluscula esse suspicor, quae mala manus invexit; satis habebo si id vicero, partem utique peccatorum ipsius Rhetoris negligentia esse commissam, qui, ut sequiores omnes, *Atticorum* sermonem non tam diligenter observavit et imbibit, ut non subinde laberetur. Ex eo genere est quod legitur III. 3. 6, ἡ Ἀρεοπαγῖτις βουλή pro ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. III. 10. 3, ἐνθύμιον ποιησάμενος pro ἐνθυμηθείς. III. 20. 4, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει pro ἐποιεῖτο, ut ἐκποδὼν ἐποιεῖτο, sic et I. 19. 1, ποιεῖν νουθεσίαν pravum est, pro νουθετεῖν dici potest νουθεσίαν ποιεῖσθαι non ποιεῖν. III. 42. 3, ἀμφιάσει pro ἀμφιεῖ III. 44. 1, ἀνέῳγεν οἰκία pro ἀνέῳκται, ut III. 47. 3, ἀνεῳγότα pro ἀνεῳγμένον, cuius vitii recte Alciphronem arguit Lobeck ad Phrynich. p. 158. I. 25, εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν pro ἔχοντα. I. 26, διὰ χειρὸς κατέχοντα, veteres ἔχοντα. II. 4. 5, κρωσαλίζειν, Menander ipse ἐπισημαίνεσθαι hoc appellabat. II. 4. 6, ὑπερθάλασσοι, Attici διαπόντιοι. II. 4. 14, χρηςηριασθῶμεν, illi

μαντευσώμεθα dicebant. III. 10. 3, *προχειρίσασθαι στρατηγόν*, id *Attici αἱρεῖσθαι* dicunt. Quos commemorat Alciphron. I. 11, *μαστῆρας Atticorum* ipse alicunde ex *Ionia* arripuit. *Atheniensibus ζητηταί* erant, sed in re diversissima. Quod dicit I. 22. 3, *ἤρχετο*, et in fragmento 6, *παρήρχοντο*, nesciebant veteres Magistri *ἠρχόμην* non esse in usu, sed *ᾖα* ubique in eius locum subire. Apud *omnes* veteres *ἠρχόμην* est *incipiebam*; et apud *Athenienses* quidem praeter ipsum *ἔρχομαι* nihil in usu est, nusquam *ἔρχεσθαι* aut *ἐρχόμενος* legitur sed *ἰέναι* et *ἰών*. Quod qui primus vidit et demonstravit Elmsleius ad Euripidis *Heraclidas* vs. 210, paucissima tantum nobis reliquit paulo melius constituenda. Miror virum acutissimum in Thucydide ferre potuisse duos soloecismos tam putidos, quales leguntur IV. 120, *περὶ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, Σκιώνη ἀπέστη* et IV. 121, *ἰδίᾳ δ' ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ*, in hoc loco vera scriptura reponi poterat ex Polluce III. 152, *Ξενοφῶν γὰρ εἴρηκεν· ἐταινίουν τε καὶ προσῄεσαν ὥσπερ ἀθλητῇ*, errore Xenophontem pro Thucydide nominat, quem turpi soloecismo liberat. Videor mihi perspexisse unde invectum fuerit vitium. Neque Thucydides neque *Atheniensium* antiquiorum quisquam *ᾔεσαν* aut *προσῄεσαν* aut *ἀπῄεσαν* aut *παρῄεσαν* umquam dixit, quemadmodum neque *ᾔειμεν* aut *ᾔειτε* dicebant, sed constanter omnes *ᾖμεν*, *ᾖτε* et *ᾖσαν*. Et de *ᾖμεν* quidem et *ᾖτε* nunc tandem inter Editores et Criticos satis videtur constare, et invitis codicibus tantum non omnibus *κατῆμεν*, *προσῆμεν*, *ἀπῆμεν*, *ἐξῆτε*, *ἀπῆτε* et similia passim *Atticis* restitui coepta sunt. Sic Bekkerus in Demosth. *de Coron.* p. 506, 11. *καὶ ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπῄειτε βεβουλευμένοι* contra libros omnes optime dedit *ἀπῆτε*. Ibid. p. 346, 16. *προσῄειμεν τῇ βουλῇ*, unus liber, *Parisinus S*, qui instar omnium est, *προσῆμεν* exhibuit. Utriusque lectionis vindex est Grammaticus antiquus ex codice *Vossiano* descriptus in Gaisfordi annotatione ad Etymol. M. p. 121, 39. In *ᾖσαν*, *παρῆσαν*, *προσῆσαν*, *ἀπῆσαν* et caeteris compositis, nescio quomodo iidem pertinaciter repugnant neque quidquam morantur poëtarum testimonia, Grammaticorum auctoritatem et codicum scripturas, quibus omnibus accedit analogiae *πειθανάγκη*. Putemusne Aristophanem quum scriberet in *Equit.* 605:

ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῆσαν στρώματα,

aliter dixisse quam solerent populares omnes? Luculentum est scholion in PLATONEM, quod PHOTIUS cum multis aliis in Lexici sui farraginem recepit, unde sublegit SUIDAS: ᾖα: δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφεται, οἱ γοῦν Ἴωνες ἤϊα λέγουσι καὶ ἤϊσαν τὸ ᾖσαν καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον ὅτι ἀκμάζοντές τε ᾖσαν ἐς αὐτόν, οἱ δὲ Ἴωνες ᾔεσαν καὶ ᾔισαν (vitiose: *Iones* tantum ἤϊσαν dicebant). Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν·

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην εἴπερ ᾖ' ἐπὶ ξύλα.

Quod autem dixi codicum scripturas hanc analogiam confirmare ita dico: saepenumero librarii, qui ι adscriptum negligere solebant, ἦσαν, παρῆσαν, παρεξῆσαν, ἐπεξῆσαν et similia retinuerunt, quia eas formas ad εἶναι referebant, quamquam ad ἰέναι esse referendas passim diligenter inspicienti constabit. Si his locis ι addideris habebis *Atticorum* manum; si ᾔεσαν reponas, quod nonnullos facere video, *Atticam* dialectum corrumpes, id quod scribae dudum fecissent, nisi eos alius opinionis error retinuisset. Apud DEMOSTHENEM editur in prima *Olynthiaca* p. 11: ὅθ' ἥκομεν Εὐβοεῦσιν βεβοηθηκότες καὶ παρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν Ἱέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα, manifesto errore. *Graecum* est ἀναβαίνειν, βαδίζειν, παριέναι ἐπὶ τὸ βῆμα et καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ βήματος DEMOSTH. *in Olympiod.* p. 1176: ARIST. *in Pluto* 382: οἱ ἐπὶ τοῦ βήματος λόγοι, DEMOSTH. *de Symmor.* p. 189: non possunt haec permutari: quid multa? παρῇσαν est reponendum. Eadem medicina locis compluscülis THUCYDIDIS, XENOPHONTIS et aliorum factitanda est. Vidi nuperrime qui in XENOPHONTIS *Hellenicis* II. 1. 18, Λύσανδρος ἐξ Ἀβύδου παρέπλει καὶ οἱ ἄλλοι παρῆσαν πεζῇ, reponeret παρῄεσαν. Perficiet emendationem, qui παρῇσαν dabit. Librarii dum sedulo formas sibi inauditas expellebant et ᾖσαν sive ἦσαν in ᾔεσαν refingebant, nonnumquam imperfectum ἀπῆσαν temere arripuerunt et per vim, ubi *aberant* requiritur, dederunt *abiere*. Bis hoc in THUCYDIDE deprehendi. IV. 39, περὶ εἴκοσιν ἡμέρας, ἐν αἷς οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῄεσαν, iocularem errorem vides, et turpius etiam cap. 42: ἐν Λευκαδίᾳ ἀπῄεσαν αὐτῶν πεντακόσιοι φρουροί. In XENOPHONTIS *Anabasi* III. 4. 23, εἴ που δέοι τι τῆς φάλαγγος ἐπιπαρῆσαν οὗτοι. participium in

ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῆσαν ςρώματα, aliter dixisse quam solerent populares omnes? Luculentum est scholion in Platonem, quod Photius cum multis aliis in Lexici sui farraginem recepit, unde sublegit Suidas: ἦα: δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφεται, οἱ γοῦν Ἴωνες ἤϊα λέγουσι καὶ ἤϊσαν τὸ ἦσαν καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωςέον ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτόν, οἱ δὲ Ἴωνες ἤιεσαν καὶ ἤισαν (vitiose. *Iones* tantum ἤϊσαν dicebant). Ἀριςοφάνης Ὁλκάσιν·

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἶπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα.

Quod autem dixi codicum scripturas hanc analogiam confirmare ita dico: saepenumero librarii, qui ι adscriptum negligere solebant, ἦσαν, παρῆσαν, παρεξῆσαν, ἐπεξῆσαν et similia retinuerunt, quia eas formas ad εἶναι referebant, quamquam ad ἰέναι esse referendas passim diligenter inspicienti constabit. Si his locis ι addideris habebis *Atticorum* manum; si ἤεσαν repones, quod nonnullos facere video, *Atticam* dialectum corrumpes, id quod scribae dudum fecissent, nisi eos alius opinionis error retinuisset. Apud Demosthenem editur in prima *Olynthiaca* p. 11: ὅθ' ἥκομεν Εὐβοεῦσιν βεβοηθηκότες καὶ παρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν Ἱέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα, manifesto errore. *Graecum* est ἀναβαίνειν, βαδίζειν, παριέναι ἐπὶ τὸ βῆμα et καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ βήματος Demosth. *in Olympiod.* p. 1176: Arist. *in Pluto* 382: οἱ ἐπὶ τοῦ βήματος λόγοι, Demosth. *de Symmor.* p. 189: non possunt haec permutari: quid multa? παρῄσαν est reponendum. Eadem medicina locis complusculis Thucydidis, Xenophontis et aliorum factitanda est. Vidi nuperrime qui in Xenophontis *Hellenicis* II. 1. 18, Λύσανδρος ἐξ Ἀβύδου παρέπλει καὶ οἱ ἄλλοι παρῆσαν πεζῇ, reponeret παρῄεσαν. Perficiet emendationem, qui παρῇσαν dabit. Librarii dum illas formas sibi inauditas expellebant et ἦσαν sive ἤεσαν infingebant, nonnumquam imperfectum ἀπῆσαν temere arripuerunt et per vim, ubi *aberant* requiritur, dederunt *abiere*. Hoc in Thucydide deprehendi. IV. 39, περὶ εἴκοσιν ἡμέρας, ἐν αἷς οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῄεσαν, iocularem errorem, et turpius etiam cap. 42: ἐν Λευκαδίᾳ ἀπῄεσαν αὐτόθι φρουροί. In Xenophontis *Anabasi* III. 4. 23, εἴ που τι τῆς φάλαγγος ἐπιπαρῆσαν οὗτοι, participium in

tique aut temerarium esse arbitrabuntur illos velle cogere in ordinem, qui in ea re regnare putantur, aut anceps et ambiguum negotium in his reliquiis monumentorum veterum liquido definire quid ferat usus et analogia linguae antiquioris, quid non ferat respuatque. Sunt adeo qui angusti animi esse putant mentis et cogitationum humanarum infinitam varietatem, velocitatem, libertatem, veluti compedibus quibusdam et carcere coërcere, domare et sic debilitare ac frangere conari, ut summis ingeniis facultatem eloquendi quod sentiant arctis finibus circumscribas, et esse hoc quasi pinnas animo incidentis, ne eo evolare possit quo nemo adhuc pervenerit. Non multum mihi difficultatis obiicient qui ita disputant, nam facile vincam περιακολουθεῖν, ut περικαθεύδειν, ut περιτεθνάναι, numquam a quoquam esse dictum aut fictum, quia quae notio cogitari plane non potest, novis verbis subiici non potest, et ἕπομαι vel ἀκολουθεῖν vel ὁμαρτεῖν, quia naturam suam exuere non possunt, numquam potuisse accusativum adsciscere, quidquid QUINTUS CALABER vel COLUTHUS vel imperiti scribae hallucinantur.

In re litteraria et grammatica non est periculosum quod fieri non possit numquam factum esse asseverare, neque hoc igitur magnopere laboro, sed aliud est cavendum ac sedulo animadvertendum, ne immerentes iniuria plectantur, et quod scribae et scioli deliquerint, id ipsis *Atticorum* imitatoribus imputetur. LUCIANUS et ALCIPHRON, ne dicam de ceteris, nunc mendis et erroribus multis obsiti sunt, quibus sanioris Ἀτθίδος constans et perpetuus usus violatur, non quo ea nescirent quae futilissimus quisque magistellorum inculcat, sed quia, dum omnium manibus sedulo teruntur, traxerunt subinde aliquid novae corruptelae, quam affricuit lectorum tantum non omnium vitiosa dicendi consuetudo. Quum animi causa iocosa scripta plurimi versarent et describerent, facetias et lepores magis quam orationis formam curabant, quae paullatim ad vulgarem loquendi formulam reficta est, ut saepe antiqua scriptura ubique obliterata et deleta sit, nonnumquam in antiquis codicum vitiis tuto delitescat, unde acuti critici eruerunt, Graeculi quia non intelligebant abstinebant manum. Genus hoc vitiorum quale sit et quemadmodum vetera menda bonas formas ab interitu vindicare possint insigni exemplo ostendam.

Indocti ἰδιῶται, quos *Graeculos* dicere licebit, pro ὀλισθάνω dicebant ὀλισθαίνω et ὠλίσθησα pro ὤλισθον, ut passim antiqua forma aoristi apud istos abire solet in formam e vulgari analogia ductam, ut ἦξα, ἔτεξα, ἔλειψα, ἔφευξα, ἡμάρτησα, ἐβλάστησα, ἀπέδραξα (pro ἀπέδραν), ἥρησα (pro εἷλον), ἔθρεξα (pro ἔδραμον), ἔπεσα plurimorum usu tritum, alia non pauca. Istas dicendi sordes et immunditiem librarii antiquis scriptoribus certa contagione solent affricare, docti partem tantum ex istis ausi sunt tollere, alia dubitanter retinent, alia sine ulla dubitatione habent pro integerrimis sanissimisque. Sic ἐντέξαι pro ἐντεκεῖν Atticum esse docti homines faciles credunt, quod si in Aristophane (*Lys.* 553) concoquere Th. Bergkius potuit, idque post veram lectionem ἐνστάξαι ab Hirschigio repertam, quid caeteros ferre posse censeas? Itaque sicubi ὤλισθον erat scriptum, facile ad suum ὠλίσθησα aberrant librarii ἰδιῶται, idque si pergunt facere tandem genuina forma sine vestigio perit. Periisset igitur in Alciphrone, nam pro ὤλισθεν I. 18. 1. ὠλίσθησεν irrepsit et III. 64. 3 κατολισθήσας pro κατολισθών et rhetor nitorem sermonis antiqui ea labe et macula infecisse poterat videri, nisi vitium felix II. 11. 2 commissum hominem absolveret, ubi in libris est: ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεῖσθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα, in quo mendo vera lectio ἀπώλισθε per multa saecula tuto delituit et manus indoctas effugit, ut renatis litteris perite in lucem revocaretur. Graeculi, si huius loci tenebras dispellere potuissent, sine ulla controversia ἀπωλίσθησε scripsissent, quemadmodum in Plutarchi *Cleomene* XIX. p. 813 quum optimi libri servent: ἔλαθε δὲ διολισθών, reliqui omnes διολισθήσας exhibent, quae vulgaris lectio fuit usque ad Sintenisium. Simillimo vitio librarii in Aristophanis lepidissimo loco *Lysistr.* 677 dederant:

ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή
κοὐκ ἀναπολίσθαι τρέχοντος.

pro ἂν ἀπολίσθοι, quod quum Dawesius reperisset (*Miscell. Crit.* p. 339) meliores libri excussi confirmarunt. Ut igitur ὀλισθῆσαι ex plebeiae dictionis negligentia irrepere solet, sic frequentius etiam ὀλισθαίνω obtruditur invitis veterum imitatoribus, quae forma, siculi et οἰδαίνω, nihilo est sanior quam si quis ὀφλισκαίνω dicere voluisset. Poëtastri iis utuntur, qui miscent ele-

gantias e veterum lectione arreptas et sordes, quas a saeculi sui contagione traxerunt, ut rectissime iudicat Kiddius ad Dawesium p. 581. Apparet ex his quam anceps et ambigua res sit statuere utrum scriptoris an librarii errorem deprehenderis. Sitne bene *Graecum* an non sit numquam fere esse potest dubitatio: quid *Attici* ipsi soliti fuerint in quaque re dicere sciri potest: et e multis vitiis Codicum, Grammaticorum, Editorum veluti e scoria purum putum aurum excerni. Sic igitur vitium manifestum tenetur, id quaeritur utrius negligentia sit peccatum. Videor mihi reperisse rationem, qua Atticistae paulo elegantiores multis erroribus absolvi possint, quos in scribas esse transferendos sic mihi quidem persuadeo: praecepta Atticistarum, ut supra dicebam, non hanc vim habebant, ut ex iis dialectus *Attica* cognosceretur, sed ut sermonis popularium vitia et negligentia, ad *Atheniensium* incorruptam consuetudinem exacta, apparerent et corrigerentur. Clamosus est in ea re et plagosus, opinor, fuit Phrynichus, qui ita solet: *ἐσχάτως ἀδόκιμον*, *πάνυ ἀμαθῶς*, *κάκιστα*, *ἐσχάτως βάρβαρα*, *ἀποτρέπου λέγειν*; *ἐνεκαλυψάμην ὁρῶν* p. 69, *ὁ τοῦτο λέγων ληρεῖ* p. 137, *ἐναυτίασα τοῦτ' ἀκούσας* p. 194, aut *ναυτίας ἄξιον τοὔνομα* p. 226, aut similia. Moeris clementius agit et benignius, sed quoniam tecte et lenissime aequalium vitia arguit, factum est ut quid potissimum ageret a multis non satis animadverteretur. Quid inter utrumque magistrum sermonis intersit, ita ostendam: indocti *ἰδιῶται* dicebant *ἀπελεύσομαι*, quia nesciebant *ἄπειμι* esse dicendum. Ea res, quam nunc pueri non nesciunt, quamque omnium veterum usus perpetuus demonstrat, olim solis doctis erat nota et sedulo ab iis inculcatur. Quidquid de ea re sciri potest collectum est a Kiddio ad Dawesii *M. C.* p. 126. Unum addam: Pollux diligenter docet Commodum principem verbi *κατέρχομαι* futurum esse *κάτειμι*, ne forte erret. III. §. 93, *κατέρχεται καὶ κάτεισιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου*. Idem igitur Phrynichus et Moeris docuere. Phrynichus sic p. 37: *ἀπελεύσομαι· παντάπασι φυλάττου, οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες οὔτε ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε Πλάτων κέχρηνται τῇ φωνῇ, ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ καὶ τοῖς ὁμοειδέσιν ὡσαύτως. ἐπεξελευσόμενος: ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς* (sic legendum), *τοῦτ' οὖν ἔσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρῖνος, χρὴ γὰρ ἐπεξιὼν*

εἰπεῖν, καὶ γὰρ ἐπέξειμι λέγεται ἀλλ' οὐκ ἐπεξελεύσομαι. Videte quos fluctus in simpulo excitet, at Moeris idem summa lenitate ita docet: ἄπεισιν Ἀττικῶς, ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς, cuius praecepti eadem vis est atque Phrynichei, neque valet ad aperiendam *Atticorum* consuetudinem sed ad arguendum aequalium errorem. Eadem est ratio omnium propemodum Moeridis praeceptorum, quibus sine ulla asperitate verborum, sine convicio aut opprobrio, veluti tacitus ac nutu popularium vitiosam consuetudinem corrigit. Sic quod in eadem pag. legitur: ἀκροᾶ Ἀττικῶς, ἀκροᾶσαι Ἑλληνικῶς, ecquis crediderit scriptum esse ut formae, qualis est ἀκροᾶ, observarentur, an ut vitiosum ἀκροᾶσαι notaretur? Moeris caeterique magistri paulo antiquiores (nam Thomas ipse indiget magistro, qui se meliora doceat et multa inepta dedoceat) si ita legentur ut cognoscatur, quibus in rebus οἱ ἰδιῶται impingere fuerint soliti, quae vitia sermonis fuerint pervulgata et hinc in antiquorum libros invecta, egregium usum habebunt ad veterum scripta passim purganda iis mendis, quae saeculi contagio affricuit turpissima et plurima. Perpauca sunt vitia de magna copia, quam Moeris expromsit, quae non saepe in optimi et probatissimi cuiusque scriptoris antiqui libris appareant et aequissimo animo ab Editoribus et Criticis ferantur. In eo loco, in quem fortuito incidimus, Moeris ordine haec dicendi vitia refutat: ἀπηλάσθη pro ἀπηλάθη, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες pro ἀπαλλαξείοντες, ἀγέτωσαν, ᾀδέτωσαν et similia pro ἀγόντων, ᾀδόντων cet., ἀκροᾶσαι pro ἀκροᾶ, ἀπελεύσεται pro ἄπεισιν, ἀλέσεις pro ἀλεῖς cet. Haec omnia, quamquam manifesto sunt vitiosa et sequiore aetate apud Graeculos nata, tamen vetustos scriptores adhuc impune inquinant, alia raro et in paucis libris, alia frequentius, alia passim in omnibus. De quo genere est ἀγέτωσαν et ἀγέσθωσαν, quae in cuius scriptoris *Attici* Codicibus et Editionibus non leguntur? Constat formam esse sequiorem, *Macedonicam*; editores non audiunt. In poëtis metri ratio arcet soloecismum, nulli apparent; caeteris non est idem praesidium, exempla pullulant. Similiter quod vitium in ἀλέσεις Moeris notavit, quia omnes iam dudum ita peccaverant, omnia antiquorum scripta infecit. Nempe olim abierant in desuetudinem et in solis Veterum libris apparebant formae, quae antiquitus *solae*

fuerant in usu: ἀλῶ, καλῶ, τελῶ, γαμῶ, ὀλῶ, κορῶ, ϛορῶ, ἀμφιῶ, μαχοῦμαι, et ἐλῶ, βιβῶ, κρεμῶ, πετῶ, κερῶ, σκεδῶ, πελῶ: rariora sunt κολῶ et κολῶμαι: singularia, nobis quidem, ἐξετῶ apud Isocratem p. 195. c. coll. *Antiatt.* Bekkeri p. 251, 32. et συσκιῶ in Sophoclis *Oedip. Colon.* vs. 406. His igitur formis *Attici solis* utebantur, ut numquam quisquam καλέσω, διατελέσω aut similiter diceret, neque ἐλάσω, βιβάσω, πετάσω aut quidquam de caeteris, neque adeo καλέσομαι aut ἀναβιβάσομαι aut aliud quid huiusmodi esset in usu. Animadverti has formas iam olim interiisse et antiquissimam esse labem, qua καλέσω, καλέσομαι, βιβάσω, βιβάσομαι, ἐλάσω, διατελέσω et similia omnes coeperint dicere et scribere. Hinc factum est ut novae formae passim subreperent in antiquarum sedem, unde sequitur restituenda esse ubique locorum quae constet vitio et fraude esse de loco deiecta. Itaque καλέσω, ut hoc utar, undique est expellendum, quo male pedem intulit (nisi forte coniunctivus sit, ut apud Sophoclem in *Philoct.* 1452,

φέρε νυν ϛείχων χώραν καλέσω.

et in Aristophanis *Pluto* 960,

φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

et *Lysistr.* 851 et 864) et ἐγκαλέσω, ἐπικαλέσομαι, διατελέσω, quae aliquoties in Platone et Oratoribus et aliis occurrunt, certa emendatione refingenda sunt ad constantem et perpetuum *Atticorum* usum. Non magis parcendum est soloecismis, quales sunt βιβάσω, προσβιβάσω, ἀναβιβάσομαι etc., qui ubicumque apud veteres leguntur, Graeculorum vitio leguntur, non *Graecorum*. In animo est *Atticorum* locos, qui huc faciant, diligenter collectos inter se componere et demonstrare scripturas, quas improbem, non esse antiquas aut sanas sed antiquis et sanis substitutas. Poterit sibi quisque inter legendum facile explorare satisne verum et certum sit, quod nunc paucis expromam et eiusmodi est, ut eam controversiam vel solum dirimere possit. Librarii, magistri, lectores omne genus, qui veteres formas expellebant, ubicunque non satis apparebat futuri temporis eas formas esse, manus abstinebant; praesentis temporis esse suspicantur et servant intactas, ubi καλῶ v. e. futurum esse intelligunt in καλέσω refingunt, ubi non intelligunt nihil movent. Locus est in Aeschinis *Timarchea*, ubi bis

Orator *καλῶ* posuerat pro *vocabo*, in secunda parte loci non senserunt idem dici: itaque sic vulgo legitur § 67, *οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλέσω τὸν Ἡγήσανδρον, γέγραφα δ' αὐτῷ μαρτυρίαν κοσμιωτέραν μὲν ἢ κατ' ἐκεῖνον, μικρῷ δὲ σαφεστέραν ἢ τῷ Μισγόλᾳ. οὐκ ἀγνοῶ δ' ὅτι ἀπομεῖται καὶ ἐπιορκήσει. διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν; ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω κτέ.* Qui non sentit *καλῶ* futurum esse, nihil umquam de genere hoc sentiet, at librariis et sciolis nihil suboluit, itaque prius *καλῶ* ad suam consuetudinem revocarunt, alterum reliquerunt inviolatum. Si haec ratio constabit potestne certiore indicio confirmari id quod suapte natura satis erat certum, *unam* esse formam in usu, non *duas*, quibus suo arbitratu *Attici* promiscue uterentur. Praeterea, si quis hos locos diligentius inspiciet, in multis corruptelam subesse etiam aliis indiciis deprehendet, veluti in Lysiae oratione XVIII. § 24, *οὐκ ἔχω, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὕστινας δεησομένους ὑπὲρ ἡμῶν ἀναβιβάσομαι*, ubi *ἀναβιβάσωμαι*, ut opinor, est necessarium.

Itaque in Moeride et Atticistis, si quis eorum praeceptis sic uti volet, egregium paratum erit *Atticis* praesidium, non quo melius intelligantur, sed quo eluantur sordes nitorem *Atticae* venustatis obscurantes. Cavendum autem diligenter erit ne temere quid Grammatico credas neve caecum ducem temere sequaris. Quam saepe, quam turpiter, quam iculariter errare soleant, nota res est. Moeris pro *Atticis* venditat Homerica et *Ionica*, quibus Tragici soli delectabantur, aut vocabula prisca et casca e Solonis legibus sublecta: cf. v. v.: *ἀὴρ βαθεῖα, ἦρω, ἰδρῶ, κυκεῶ, νέκτον, ψεδνός, ἄθυρμα, δημούμενον, δῃῆρες, βουλυτός.* Solonea sunt in v. v.: *σεισάχθειαν, ὀπύειν, ἐξίλλειν*: aut usum et proprietatem *Atticorum* non satis callere arguitur, miscet aliena, diversa confundit, scriptura codicum depravata decipitur, ut in *ἀνηλωμένα, ἀνασχήσεται, ἀπεῖπα, βλάβος, διωκάθειν* (pro *διωκαθεῖν* aoristo, cf. Elmsleius ad *Medeam* 186), *εἰς τρίτην ἡμέραν, κρεμάθρα, κνισᾶν, ὤφειλε,* cet. ignorabat quo certo usu distarent *γραψάμενος* et *γράψας*, *φαῦλον* et *φλαῦρον*, *δεσμοί* et *δεσμά*, *πεπραγώς* et *πεπραχώς*, alia. Codices depravati eum deceperunt in *ἀνακωχή* pro *ἀνοκωχή*, *κατακώχιμα* pro *κατοκώχιμα*, alibi: ab his igitur si caveris, ut nihil erroris subesse certo scias Moeris in eum modum adhi-

bitus, quo diximus, *Atticis* scriptoribus egregium erit emendationis subsidium.

Atticorum imitatoribus sero natis, quorum causa hanc disputationem ingressi sumus, Moeris, Phrynichus caeterique magistri non prorsus eodem modo proderunt: sed alio non multum dissimili. Quis enim serio in animum inducere sibi poterit, quae istis magistris tam nota et perspecta sint, ea Luciano et Alciphroni aut ignota et inaudita esse aut non satis firmiter animis impressa, ut imprudentes et alias res agentes immemores harum legum in errores delabi potuerint. Ecquis est qui putet magistros scire ἄπεισι bene *Graecum* esse, non ἀπελεύσεται, Lucianum et Alciphronem nescire, vel modo meminisse, modo oblivisci? Quis tam est veterum membranarum inepte fautor, ut non hoc fateatur? Si mihi hoc dederis falsarios tenemus manifestos. Eosdem arguunt lectionum discrepantiae. Memoravimus supra dicendi vitium, quo Graeculi pro ἀκροᾶ dicebant ἀκροᾶσαι: fefellit eos analogiae species in ἠκρόασαι, τεθέασαι, πεπείρασαι similibusque et manifestus error est. Hinc igitur in Alciphronis optimo codice *Vindobonensi*, qui littera B notatur, nata scriptura est III. 11. 3, ἁμιλλᾶσθαι ταῖς ἐπιχωρίαις ταυταισί, quam pro sua Graecitatis peritia Wagnerus recepit pro ἁμιλλᾶ, perinde esse annotans. Quemadmodum igitur ἁμιλλᾶσθαι apparet deberi Graeculo ad aequalium consuetudinem aberranti, sic Alciphroni imputari non posse arbitror vitia et errores huiusmodi: I. 28. 2, ἀνάπνεεις. Fragm. 4, προσπνέειν, I. 28. 1, ἀεργός. III. 51. 3, ὀςέα. III. 26, προσοφλῆσαι pro προσοφλεῖν. III. 22. 2, Πνυκός. III. 61. 3, Πνύκα. III. 17. 2, ἀπελεύσῃ pro ἄπει. I. 36. 1, ἐν Μυρρινοῦντι pro adverbio Μυρρινοῦντι, ut Ῥαμνοῦντι, Ἀγνοῦντι (Steph. Byz. in v. Ἀγνοῦς) alia, ἐν Μυρρινοῦντι tam pravum est ac si quis ἐν Ἰσθμοῖ vel ἐν Ὀλυμπίασι vellet dicere: aeque vitiosum est, quamquam multis non videtur, ἐν Μαραθῶνι. I. 25. 1, τὸ χρέος pro τὸ χρεών. II. 2. 3, ςωμυλεύεσθαι pro ςωμύλλεσθαι. II. 2. 9, ἀπήλαυεν pro ἀπέλαυεν. III. 3. 3, καταλίποιτο pro καταλείποιτο. II. 4. 15, ςρατιωτεύεσθαι, qua forma pessime analogia corrumpitur. III. 3. 1, χρυσίνους pro χρυσοῦς. III. 47. 3, τὸν ὑδρορρόαν pro τὴν ὑδρορρόην. ibid. κατεκρύβην. III. 48. 4, ἀμοιβή pro χάρις. III. 49. 1, συνδέων pro συνδῶν. III. 52. 3, λήσεται (recte. III. 70.

5, λήσω.) III. 64. 5, ῥεύσεις pro ῥυείη. III. 72. 2, κυσσόδοχη pro κυσοδόκη. III. 7. 5, Πειραιοῖ pro ἐν Πειραιεῖ. III. 19. 2, εἰς σέ pro εἰς σοῦ. III. 42. 2, δίεισι pro διέρχεται. III. 53. 2, κεῖθι pro ἐκεῖ. III. 57, οἰνωμένος pro μεθύων et barbare ἐσκαψάμην pro ἔσκαψα. III. 59, κατ' ὄναρ pro ὄναρ. III. 60. 1, ἀναςρέφειν pro ἀναςρέφεσθαι. III. 70. 4, ἐπὶ μήκιςον χρόνον pro διὰ πλείςου χρόνου. III. 72. 2, ὑπετόπησεν pro ὑπώπτευσεν. I. 1. 1, οἱ βορραῖς pro βορρᾶ. I. 12. 2, καταχλιθείς, (recte et Attice in fragm. 6 κατακλινῶμεν.) I. 34. 6 ςασιάζει τὰ κοινὰ pro τὴν πόλιν εἰς ςάσιν καθίςησι sive ταράττει. III. 40. 4 et 41. 3, τοὺς πατέρας pro γονέας. III. 53. 1, εἰσέφρησα pro εἰσέφρησα ἐμαυτόν. III. 61. 3, ἀγχαπῶ ἐκπορίζειν pro ἐκπορίζων. Sic φθάνειν contra naturam verbi et usum antiquitatis positum est III. 4. 17, φθήσεσθαι ἐλθεῖν pro ἐλθών. Non negaverim fieri posse, ut nonnulla ex his ipsi Alciphroni imputanda sint; omnia haec ab eo commissa esse, qui totus fuerit in poëtis antiquae comoediae lectitandis et Aristophane ante omnes, qui novae comoediae fabulas versabat et praecipue Menandreas, qui Platonem terebat et Demosthenem, ut ab his omnibus ἀττικίζειν disceret, eum igitur turpiter impegisse in iis omnibus, quae magister quilibet in numerato haberet et ad fastidium usque inculcaret, id mihi haudquaquam videtur credibile. Etiam in reliquis vitiis, quae iam indicabo, complura esse suspicor, quae mala manus invexit; satis habebo si id vicero, partem utique peccatorum ipsius Rhetoris negligentia esse commissam, qui, ut sequiores omnes, *Atticorum* sermonem non tam diligenter observavit et imbibit, ut non subinde laberetur. Ex eo genere est quod legitur III. 3. 6, ἡ Ἀρεοπαγῖτις βουλή pro ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. III. 10. 3, ἐνθύμιον ποιησάμενος pro ἐνθυμηθείς. III. 20. 4, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει pro ἐποιεῖτο, ut ἐκποδὼν ἐποιεῖτο, sic et I. 19. 1, ποιεῖν νουθεσίαν pravum est, pro νουθετεῖν dici potest νουθεσίαν ποιεῖσθαι non ποιεῖν. III. 42. 3, ἀμφιάσει pro ἀμφιεῖ III. 44. 1, ἀνέῳγεν οἰκία pro ἀνέῳκται, ut III. 47. 3, ἀνεῳγότα pro ἀνεῳγμένον, cuius vitii recte Alciphronem arguit Lobeck ad Phrynich. p. 158. I. 25, εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν pro ἔχοντα. I. 26, διὰ χειρὸς κατέχοντα, veteres ἔχοντα. II. 4. 5, κροταλίζειν, Menander ipse ἐπισημαίνεσθαι hoc appellabat. II. 4. 6, ὑπερθάλασσοι, Attici διαπόντιοι. II. 4. 14, χρηςηριασθῶμεν, illi

μαντευσώμεθα dicebant. III. 10. 3, *προχειρίσασθαι στρατηγόν*, id *Attici αἱρεῖσθαι* dicunt. Quos commemorat Alciphron. I. 11, *μαστῆρας Atticorum* ipse alicunde ex *Ionia* arripuit. *Atheniensibus ζητηταί* erant, sed in re diversissima. Quod dicit I. 22. 3, *ἤρχετο*, et in fragmento 6, *παρήρχοντο*, nesciebant veteres Magistri *ἠρχόμην* non esse in usu, sed *ᾖα* ubique in eius locum subire. Apud *omnes* veteres *ἠρχόμην* est *incipiebam*; et apud *Athenienses* quidem praeter ipsum *ἔρχομαι* nihil in usu est, nusquam *ἔρχεσθαι* aut *ἐρχόμενος* legitur sed *ἰέναι* et *ἰών*. Quod qui primus vidit et demonstravit Elmsleius ad Euripidis *Heraclidas* vs. 210, paucissima tantum nobis reliquit paulo melius constituenda. Miror virum acutissimum in Thucydide ferre potuisse duos soloecismos tam putidos, quales leguntur IV. 120, *περὶ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, Σκιώνη ἀπέστη* et IV. 121, *ἰδίᾳ δ' ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ*, in hoc loco vera scriptura reponi poterat ex Polluce III. 152, *Ξενοφῶν γὰρ εἴρηκεν· ἐταινίουν τε καὶ προσῄεσαν ὥσπερ ἀθλητῇ*, errore Xenophontem pro Thucydide nominat, quem turpi soloecismo liberat. Videor mihi perspexisse unde invectum fuerit vitium. Neque Thucydides neque *Atheniensium* antiquiorum quisquam *ᾔεσαν* aut *προσῄεσαν* aut *ἀπῄεσαν* aut *παρῄεσαν* umquam dixit, quemadmodum neque *ᾔειμεν* aut *ᾔειτε* dicebant, sed constanter omnes *ᾖμεν*, *ᾖτε* et *ᾖσαν*. Et de *ᾖμεν* quidem et *ᾖτε* nunc tandem inter Editores et Criticos satis videtur constare, et invitis codicibus tantum non omnibus *κατῇμεν*, *προσῇμεν*, *ἀπῇμεν*, *ἐξῇτε*, *ἀπῇτε* et similia passim *Atticis* restitui coepta sunt. Sic Bekkerus in Demosth. *de Coron.* p. 506, 11. *καὶ ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπῄειτε βεβουλευμένοι* contra libros omnes optime dedit *ἀπῇτε*. Ibid. p. 546, 16. *προσῄειμεν τῇ βουλῇ*, unus liber, *Parisinus S*, qui instar omnium est, *προσῇμεν* exhibuit. Utriusque lectionis vindex est Grammaticus antiquus ex codice *Vossiano* descriptus in Gaisfordi annotatione ad Etymol. M. p. 121, 39. In *ᾖσαν*, *παρῇσαν*, *προσῇσαν*, *ἀπῇσαν* et caeteris compositis, nescio quomodo iidem pertinaciter repugnant neque quidquam morantur poëtarum testimonia, Grammaticorum auctoritatem et codicum scripturas, quibus omnibus accedit analogiae *πειθανάγκη*. Putemusne Aristophanem quum scriberet in *Equit.* 605: . . . .

ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῆσαν ςρώματα,

aliter dixisse quam solerent populares omnes? Luculentum est scholion in PLATONEM, quod PHOTIUS cum multis aliis in Lexici sui farraginem recepit, unde sublegit SUIDAS: ᾖα: δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφεται, οἱ γοῦν Ἴωνες ἤϊα λέγουσι καὶ ἤϊσαν τὸ ᾖσαν καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωςέον ὅτι ἀκμάζοντές τε ᾖσαν ἐς αὐτόν, οἱ δὲ Ἴωνες ἤϊεσαν καὶ ἤισαν (vitiose. *Iones* tantum ἤϊσαν dicebant). Ἀριςοφάνης Ὁλκάσιν·

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἶπερ ᾖ' ἐπὶ ξύλα.

Quod autem dixi codicum scripturas hanc analogiam confirmare ita dico: saepenumero librarii, qui ι adscriptum negligere solebant, ἦσαν, παρῆσαν, παρεξῆσαν, ἐπεξῆσαν et similia retinuerunt, quia eas formas ad εἶναι referebant, quamquam ad ἰέναι esse referendas passim diligenter inspicienti constabit. Si his locis ι addideris habebis *Atticorum* manum; si ᾔεσαν repones, quod nonnullos facere video, *Atticam* dialectum corrumpes, id quod scribae dudum fecissent, nisi eos alius opinionis error retinuisset. Apud DEMOSTHENEM editur in prima *Olynthiaca* p. 11: ὅθ' ἥκομεν Εὐβοεῦσιν βεβοηθηκότες καὶ παρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν Ἱέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα, manifesto errore. *Graecum* est ἀναβαίνειν, βαδίζειν, παριέναι ἐπὶ τὸ βῆμα et καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ βήματος DEMOSTH. *in Olympiod.* p. 1176: ARIST. *in Pluto* 382: οἱ ἐπὶ τοῦ βήματος λόγοι, DEMOSTH. *de Symmor.* p. 189: non possunt haec permutari: quid multa? παρῇσαν est reponendum. Eadem medicina locis compluscul is THUCYDIDIS, XENOPHONTIS et aliorum factitanda est. Vidi nuperrime qui in XENOPHONTIS *Hellenicis* II. 1. 18, Λύσανδρος ἐξ Ἀβύδου παρέπλει καὶ οἱ ἄλλοι παρῆσαν πεζῇ, reponeret παρῄεσαν. Perficiet emendationem, qui παρῇσαν dabit. Librarii dum sedulo formas sibi inauditas expellebant et ᾖσαν sive ἦσαν in ᾔεσαν refingebant, nonnumquam imperfectum ἀπῆσαν temere arripuerunt et per vim, ubi *aberant* requiritur, dederunt *abiere.* Bis hoc in THUCYDIDE deprehendi. IV. 39, περὶ εἴκοσιν ἡμέρας, ἐν αἷς οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῄεσαν, iocularem errorem vides, et turpius etiam cap. 42: ἐν Λευκαδίᾳ ἀπῄεσαν αὐτῶν πεντακόσιοι φρουροί. In XENOPHONTIS *Anabasi* III. 4. 23, εἴ που δέοι τι τῆς φάλαγγος ἐπιπαρῆσαν οὗτοι, participium in

§ 30 ἐπιπαριόντες et Codicum lectiones ἐπεὶ παρήεσαν et res ipsa denique clamat ἐπιπαρῆσαν verum esse. Aeschines in *Ctesiph.* p. 63, 44 παρῆμεν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Manu ducit ad veram lectionem locus qui legitur p. 67, 16, παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, unde emergit, παρῆμεν. cf. p. 84, 12, παρελθόντα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Itaque Thucydides προσῆσαν ὥσπερ ἀθλητῇ scripserat, magistelli, qui Thucydidem multo poius quam vulgo creditur mulcarunt (ut in his *Lectionibus* primo quoque tempore ostendam), προσήρχοντο adscripserunt, idque, uti fit, irrepsit. In altero loco quid sit περὶ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, neminem vidi qui intelligeret, nam quod interpretantur esse *commeare*, *invicem visere*, *adire*, nauci non est; ἐπιμιξία haec est et ἐπιμίγνυσθαι dicitur, non ἐπιέναι, quod de *hostili* fere *invasione* ponitur. Aut monstri aliquid alitur in eo loco, aut αἷς ἐπήρχοντο ablegandum eo, unde male pedem intulit. In Aristophanis *Thesmoph.* 504:

ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκι' ὠνούμενος,

fugit Elmsleium ratio, quum περιῄειν vel περιῄρρει corrigeret, quorum hoc usitatum non est, illud barbarum. Repone:

ὁ δ' ἀνὴρ περιῄειν ὠκυτόκι' ὠνούμενος,

quam formam satis stabilivit noster omnium καθηγεμών Dawesius in *Miscell. Crit.*, a quo quum πεποίθειν, ᾔδειν, ᾔειν, προσῄειν omnes accepimus, subirascor iis qui in *Avibus* vs. 1298:

ὄρτυξ ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ ἧκεν ὄρτυγι,

concoquere potuerunt pro ᾔκειν a Dawesio reperto p. 301. Praeterea notandum est verbum ὑπέρχομαι, ubi significat θωπεύειν, πρὸς χάριν ὁμιλεῖν, ea lege non teneri. *Athenienses* enim ὑπέρχεσθαι dicunt eo sensu, non ὑπιέναι, et ὑπερχόμενος non ὑπιών. Exempla sunt apud Platonem, Demosthenem, alios. At nihil horum Alciphron aut caeteri *Atticorum* imitatores viderunt. Opportunum vitium, κάτιμεν I. 39. 7. servavit κατῆμεν, quod perite Seilerus eruit; ἤρχετο et παρήρχοντο auctori suo relinquenda.

Decepit Alciphronem, ut permultos alios multo antiquiores, fallax analogia, quum ex aoristo εἱλόμην, ἐξειλόμην, ἀφειλόμην cet. futuri formam ἑλοῦμαι, ἐξελοῦμαι, ἀφελοῦμαι cet. aut in activa forma καθελῶ, ἀνελῶ, ἐξελῶ contra certam analogiam et usum de suo finxerunt. Alciphron ita peccavit. I. 6. 3, ἐκ

τῆς πικρᾶς τῶν ἀγεραννόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρός; ubi *ἐξαιρήσονται* Graecum est. Fuit olim hoc vitium pervulgatum, quo plus excusationis habet, quamquam diligenter admonent Magistri auctoritatem veterum opponentes. Photius p. 121. 15, *καθαιρήσετε, οὐ καθελεῖτε: Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους*, non audebant dicere *καὶ οἱ ἄλλοι σύμπαντες*, propter auctoritatem futilis poëtae comici, Timostrati, quem adversarii tamquam machinam admovebant, vid. Bekkeri *Antiatticistam* p. 80. 12. E Photio emendandus Suidas, cuius locus corruptus Lobeckio fraudi fuit ad Phryn. p. 724. Quam frequens fuerit hoc vitium notabo in eo auctore, quo nemo diligentius Oratores *Atticos* et Historicos et Philosophos trivit, Dionysium dico Halicarnassensem in *Antiquitatibus Romanis*, I. 24, *ζῆλον ἀξιούμενοι*, verissime Vaticanus codex *ἐξελούμενοι*. IV. 75, *μεσοβασιλεῖα ἐλοῦμαι*. VII. 56, *ἐξελεῖ*. VIII. 34, *ἀνελούντων*. 86, *ἐξελοῦντες τὸ φρούριον*. IX. 26, *τὴν Ῥωμαίων καθελοῦντες ἀρχήν*. X. 49. *ἀφελεῖται τὸ εὐσεβές*, XI. 18, *ἀνελοῦμεν ἐκ μέσου τοὺς φλυάρους*. Recte Casaubonus XI. 5, *ἀφαιρεῖσθε* rescripsit pro *ἀφείλεσθε*. Simili modo VIII. 51, pro *ἀνεῖλε* emenda *ἀναιρεῖ* et X. 44, *ἐξαιροῦντες* refinge in *ἐξελοῦντες*. Si tam saepe deliquit Dionysius, Criticorum acerrimus, censura columbis parcere poterit.

Maiorem etiam ab ea parte excusationem habet error, quem nunc indicabo, non tantum communem omnibus, sed perpetuum. Legitur apud Alciphronem III. 52. 5, *λάλος γείτων ἢ ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοὐμφανές* et III. 69. 1, *ἐξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν*. Vitium, quod utrobique est, ita arguam ut labem eandem late gliscentem simul arguam, re paulo altius repetita. *Λέγειν dicendi* et *loquendi* significationem in tribus tantum compositis retinet, *ἀντιλέγειν*, *ἐπιλέγειν* et *προλέγειν*. Reliqua verbi *λέγειν* familia, ut ita dicam, et cognatio in compositis omnibus superest: *ἐρῶ*, *εἶπον*, *εἴρηκα*, *εἴρημαι*, *εἰρήσομαι*, *ἐρρήθην*, *ῥηθήσομαι*, *ῥῆσις*, *ῥητός*, *ῥητέον* non tantum in *ἀντερῶ* cet., *ἐπερῶ* cet., *προερῶ* cet. exstant, sed eadem omnia sunt in *ἀνερῶ*, *ἀνεῖπον*, *ἀνείρηκα*, *ἀνερρήθην*, *ἀνάρρησις* cet. Similiter in *ἀπερῶ*, *διερῶ*, *ἐξερῶ*, *κατερῶ*, *προσερῶ*, *συνερῶ* et *ὑπερῶ*, quibus quum forma in *λέγω* nulla responderet, in eius locum subiit ubique —*αγορεύω* et — *ηγόρευον*. Sic *ὁ κήρυξ ἀνερεῖ* aut *ἀνεῖπεν ὁ*

κήρυξ ubi ad praesens tempus est redigendum, quia ἀναλέγει eo sensu dici non potest, ἀναγορεύει ὁ κήρυξ dicitur. Eodem modo formae ἀπαγορεύειν, διαγορεύειν, ἐξαγορεύειν, καταγορεύειν, προσαγορεύειν, ἀντιπροσαγορεύειν, συναγορεύειν et ὑπαγορεύειν, quibus accedit προαγορεύειν pro προλέγειν, respondent formis, quas diximus, unde sequitur praesentis tantum et imperfecti formam in usu esse, in caeteris subire — ερῶ, — εἶπον cet. Apud Aeschinem in *Ctesiphontea* ubi multus est Orator in demonstrando ius non esse *renuntiari* in theatro, qui ex plebeiscito corona aurea donatus sit, passim omnes formas verbi ἀναγορεύειν usurpat. § 3, ἀναγορεύῃ. 40, ἀνειπεῖν. 45, ἀναρρηθῆναι. 122, ὁ κήρυξ ἀνεῖπε et mox καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς κήρυξ ἀνηγόρευε. 154, 155, προελθὼν ὁ κήρυξ — τί ποτ' ἀνερεῖ et 189, δεῖ γὰρ τὸν κήρυκα ἀψευδεῖν, ὅταν τὴν ἀνάρρησιν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιῆται. Eadem plane est ratio reliquorum omnium, ὁ νόμος διαγορεύει et διειρημένον et διάρρησις et διαρρήδην: ἀπαγορεύειν, ἀπερεῖν, ἀπειπεῖν et ἀπειρηκέναι sunt eiusdem verbi tempora diversa, quibus respondet nomen ἀπόρρησις, ut πρόρρησις verbo προαγορεύειν. Contraria sunt συναγορεύειν et ἀντιλέγειν, in reliquorum temporum formis conspirant, συνερῶ et ἀντερῶ, συνειπεῖν et ἀντειπεῖν, συνειρηκώς et ἀντειρηκώς. Perpetuus apud veteres omnes hic usus est: constat in carminibus Homericis, in Ionum libris omnibus, in *Atticorum*; ἐξαγορεύειν apud Homerum habet futurum ἐξερέω. Herodot. I. 21 et 22, προεῖπε Μιλησίοισι πλέειν et ταῦτα δὲ προαγόρευε τῶνδε εἵνεκεν. Xenoph. *Memorab.* III. 13. 1, προσειπών — τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη. Arist. *Plut.* 322:

Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστὶν, ὦνδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν.

Eurip. *Cyclop.* 101:

Χαίρειν προσεῖπα πρῶτα τὸν γεραίτατον.

Ὑπαγορεύειν, *verba praeire*, habet futurum in Aristophanis fragmento apud Ammon. *de D. V.* v. ὑπάγειν:

ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον.

sed quid plura? quicunque hoc aget inter legendum videbit quam constanter hoc veteres teneant. Idem nullo negotio ad hanc lucem corriget scribarum errores. In Aristophanis *Pace* vs. 107, quod editur:

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ,

a poëta scribi non potuit, nam κατείπῃ oportebat, scripsit καταγορεύῃ. Non est difficilis optio utrum in *Vespis* vs. 932:

ὅσας κατηγόρησε τὰς πανουργίας

an κατηγόρευσε sit probandum, nam hoc *Atticis* est inauditum; praeterea κατηγορεῖν et καταγορεύειν tam certo discrimine et tam perspicuo, ut opinor, diremta sunt, ut cuiusvis sit, qui modo scribarum errores *audeat* corrigere, ubique constituere utri verbo locus sit. Quid impedit ὁδοῦ πάρεργον ex hac observatione Lysiam triplici mendo liberare. Legitur Orat. XIII. §. 51. οὐκ ἐδόκει αὐτοῖς ἅπαντα τἀληθῆ πω κατηγορηκέναι. Agoratus, de quo haec dicuntur, non erat κατήγορος sed μηνυτής, itaque κατειρηκέναι requiro. Cf §. 50, ubi verba περὶ ὧν Ἀγόρατος κατείρηκεν ex ipsis ψηφίσμασι sumta sunt, et ab Lysiae verbis distinguenda. In eiusdem oratione VII. § 35. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ εἶναι εἰ περὶ αὐτῶν μὲν οἱ βασανιζόμενοι κατηγοροῦσιν εὖ εἰδότες ὅτι ἀποθανοῦνται, περὶ δὲ τῶν δεσποτῶν, οἷς πεφύκασι κακονούστατοι, μᾶλλον ἂν εἵλοντο ἀνέχεσθαι βασανιζόμενοι ἢ κατειπόντες ἀπηλλάχθαι τῶν παρόντων κακῶν; qui Lysiam bene norunt et περί τινος κατηγορεῖν non norunt, reponent καταγορεύουσιν et supplebunt: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄτοπον εἶναι. Miseret me praestantissimi Oratoris, cuius unus liber deterrimus pauculas orationes laceras et vitiis mendisque omne genus inquinatas ad nos propagavit. Si Theophrasti *Characteres* exceperis, omnium pessime Lysias mulcatus circumfertur. Quid iis facias, qui in oratione VI. § 4. Ἀνδοκίδης θυσιάσουσι scribere potuerunt pro θυσίας θύσει et XII. § 86 pro τῶν ξυνερούντων αὐτοῖς ἄξιον θαυμάζειν, dederunt ξυνεργούντων, quod emendavit Reiskius. Quo magis inclino in eam sententiam, in oratione nobilissima *De caede Eratosthenis* § 20 κατηγόρει πρῶτον μὲν ὡς μετὰ τὴν ἐκφορὰν αὐτῇ προσίοι κτέ., titubasse de more librarios et κατηγόρευε genuinum esse, ut § 32 ὡμολόγει ταῦτα ποιήσειν. Si quis hunc locum Lysiae habet ob oculos, videat an mihi expedire possit quid sit καὶ τὰς εἰσόδους οἷς τρόποις προσίοι. Qui non poterit et προσιέναι εἴσοδον quam sit absurdum sentiet, velim cogitet quid aliud quam ποιοῖτο pro προσίοι legi possit. Sed ad Lysiam aliquando revertar, nunc ad usum verbi ἀγορεύειν est revertendum.

Ex iis, quae diximus, sequitur ἀγορεύσω, ἠγόρευσα, ἠγόρευκα, ἀγόρευσις et cognata omnia neque in simplici forma, neque in composita in antiquo sermone *Graeco* usitata fuisse, neque earum formarum exempla apud veteres exstare, nisi forte in uno alteroque loco depravato. Sunt rarissima haec vitia et propemodum nulla: hoc unum longa observatione vidi, formas quasdam e verbo προαγορεύειν ductas satis certo praesidio esse munitas, caeterarum nec vola nec vestigium est, donec ad sequiores deveneris, qui quum se *Atticis* volunt esse quam simillimos et alia multa praeterviderunt et eum usum, quem demonstravimus, nemo unus ex omnibus vel suspicatus est. Errant omnes, Sophistae, Rhetores, Magistri, οἱ πεπαιδευμένοι omnes. Harpocration postquam ἀπαγορεύσειν explicuit: ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν, laudato Lysia ἐν τῷ Ἐρωτικῷ (quasi non passim ἀπαγορεύειν eo sensu apud omnes legeretur) paucis interiectis explicat quid sit ἀπειπεῖν: ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, non facturus, opinor, si scivisset verbi ἀπαγορεύειν non esse alium aoristum quam ἀπειπεῖν. Habet ea observatio etiam hunc usum, ut eos redarguat, qui se veteres *Atticos* mentiantur. Qui dolo malo supposuit Demostheni orationem IX πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου suo se indicio tamquam sorex prodidit, quum scriberet p. 167, 20: ἤδη γὰρ ἐκεῖνος καὶ προηγόρευκε τὸν πόλεμον καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε, namque ipse Demosthenes προείρηκε dixisset. Simplex ἀγορεύω apud Athenienses non tantum in vetusta formula praeconis usitatum est: τίς ἀγορεύειν βούλεται; pro λέγειν ἐν τῷ δήμῳ sive δημηγορεῖν, sed etiam quotidiano et domestico sermone tritum est in κακῶς ἀγορεύειν, διαρρήδην ἀγορεύειν et similibus: ipsum etiam ἀγορεύω in usu erat et ἠγόρευον, ut in *Pluto* 102:

οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμελλετόν μοι;

ubi ἐμελλέτην restituendum. Ἀγορεύσω autem et ἠγόρευσα et quidquid hinc nasci potest apud illos soloeca sunt. Praeterea ἀγορεύσω εἰς τοὐμφανές neque eleganter neque bene dictum est, quia εἰς τοὐμφανές cum dicendi verbo perperam iungitur, ἄγειν, προάγειν, καθιστάναι εἰς τοὐμφανές recte dicitur. Ἐξηγόρευσα apud Alciphronem III. 69. 1. non uno nomine est reprehenden-

dum, namque ἐξαγορεύειν idem est quod *ἐκφέρειν*, *vulgare*, *palam facere*, ut innotescat omnibus; requiritur *indicium facere* viro de uxoris flagitio, quod *καταγορεύειν* vel *μηνύειν* dicitur. *Atticus* igitur in ea re *κατεῖπον* scripsisset, 'Αττικισταί omnes perpetuo labi solent, quorum nullus est, apud quem non saepe legantur ea omnia, quae ab antiquorum sana et sincera lingua aliena esse demonstravimus. Exemplorum quum sit ingens copia, satis habebo pauca quaedam e LUCIANO afferre XLI. 24. *ὃν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά σοι*, pro *Atticis* *ἀναβιβῶμαι συνεροῦντα* XV. 18 *ἠγόρευσε κακῶς* pro *εἶπε* XXXIV. 5 *προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ γέλγη ἀπαντᾶν*, atque haec LEXIPHANES dicit *ὁ ὑπεραττικίζων*, qui *περὶ τὰ γέλγη* dixerat, EUPOLIDI sublectum apud POLLUCEM IX. 47. DEMONAX autem XXXVII. 11, flos et robur Cynicorum, dicit: *ὅτι — πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν*, corrige *ἐξαγορεύσει*, ubi veteres uno ore omnes *ἐξερεῖ* dicturi fuissent.

His denique addam indicium perpetui cuiusdam vitii, quo olim omnium libri inquinari solebant et *Atticorum*, et si qui eorum quam simillimi esse volebant: nunc *Atticorum* scripta nonnihil ea labe purgari coepta sunt, Atticistarum eodem modo purgari oportere nemo adhuc suspicari videtur. Primae personae in — *ομαι* exeunti respondet secunda in — *ει* exiens apud *Atticos*, in — *ῃ* apud Graeculos. Forma in — *ῃ* veteribus inaudita est in indicativis, contra forma in — *ει* apud sequiores omnes prorsus obsoleta est, praeterquam in *βούλει*, *οἴει*, *ὄψει*. Nulla autem in re Graeculi constantius antiquioris linguae usum obscurarunt. Quia *Macedones* formis in — *ῃ* utebantur, factum est, ut iam in vetustissimos libros *Alexandriae* scriptos irreperent, deinde serpsit malum ulterius et per omnes *Atheniensium* libros grassatur. Non est unus liber scriptus tam vetus, tam emendate descriptus, aut diligenter correctus, in quo non passim id vitium appareat. *Clarkianus* PLATONIS codex, *Urbinas* ISOCRATIS, *Laurentianus* AESCHYLI et SOPHOCLIS, *Parisinus S* DEMOSTHENIS, verbo optimus quisque et antiquissimus liber MS., turpi inconstantia formas veteres et novicias, *Atticas* et *Macedonicas*, permiscet. Ut casus et fortuna ferebat et scribarum correctorumque libido, modo genuina forma evasit, modo vitiosa surrepsit. Multi iam sunt, qui intel-

lexerunt, eam rem nostri ubique esse arbitrii iudiciique, qui antiquam linguam penitus callemus, non scribis esse permittendam sexcenties in manifesta fraude et interpolatione deprehensis. Complures *Attici* tandem nunc post multa saecula suam consuetudinem receperunt et in ea quidem re Ἀττικιςί loquuntur ut olim. Alii ex Editorum libidine, qui ipsi a Codicibus pendent, modo recte loquuntur, modo peccant, quae satis iocosa res est. Alii denique constanter peccant et ubique per vim ad Graeculorum usum coacti sunt se componere. In horum numero sunt LUCIANUS et ALCIPHRON, qui quamquam ipsi recte et ordine erant locuti, nunc vitio non suo ubique peccasse videntur. Αἰτιάσῃ est apud ALCIPHRONEM I. 29. 4, παρέρχῃ I. 34. 1, διανοῇ III. 11. 3, similia passim. Non erit mihi multis verbis opus ad demonstrandum *Atticorum* imitatores in ea re imitatos esse *Atticos*; utar uno loco LUCIANI, qui rem vel solus conficere poterit XXXVII. § 15 ubi Cynicus mordaci et spurco ioco molestum sibi protervum et petulantem adolescentulum confutat. Πύθωνός τινος, inquit, τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων νεανίσκου ὡραίου ἐρεσχηλοῦντος αὐτὸν καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιςικὸν καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν· Ἕν, ἔφη, οἶδα, τέκνον, ὅτι περαίνῃ. Periit aculeus et quod superest nihil est: ἐρώτημα apud eos, qui elegantius loquuntur, appellatur, quem caeteri συλλογισμόν appellant, iisdem ἐρωτᾶν aut συνερωτᾶν est συλλογίζεσθαι. Sic apud LUCIANUM, *Quomodo sit Historia scribenda*, § 17, εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς εἶτ' ἄλλος καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον, id est: *ex syllogismis cuiuscumque generis constabat.* Expunge igitur τοῦ συλλογισμοῦ, quod non minus insulse additum est, ac si τοῦ ἐρωτήματος repetiisset. Sic, credo, apparet περαίνει verum esse, ut ambiguum sit utrum τὸ ἐρώτημα an σύ sit cogitatione supplendum et dicatur *ratio concludit* an *tu pathicus es* et *muliebria pateris*, quod GESNERUS vidit. At nemo poterat sic iocari nisi σὺ περαίνει dicerent omnes, non περαίνῃ. Eiusdem plane generis argumentum duci potest ex LUCIANI *Pseudosophista.* § 6 et 7. Ἐρομένου δέ τινος εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον. Manifestum est numquam

quemquam ita ludere potuisse, nisi in secunda persona *μελετήσει* et *τεθνήξει* dixissent omnes. Hi loci et permulti alii similes efficient aliquando ut non tantum *Atticis* sed *Atticorum* quoque simiis sua forma reddatur, in qua re antiqua scripturae vitia veterem errorem subinde palam facient. Saepius enim factum est, ut — *ει* in — *εις* corrumperetur, cuius rei exempla *Attici* alias suppeditabunt, nunc uno ex Alciphrone defungar I. 19. 1, *τηνάλλως ποιεῖς τὴν πρὸς ἐμὲ νουθεσίαν*, ubi equidem nequeo in animum inducere Rhetorem Graecitatis sanioris tam imperitum fuisse, ut *ποιεῖσθαι νουθεσίαν* dictum oportuisse nesciverit; itaque *ποιεῖς* in *ποιεῖ* emendandum esse censeo.

CAPUT IV.

Iuvat nunc Alciphronis *Epistolas* ordine percurrere et, si quid observatione et animadversione dignum occurret, si quid reprehendendum aut emendandum videbitur, paucis significare in iisque nonnumquam ad illas litteras exspatiari et illos scriptores, qui sunt aliquanto quam Alciphron et totum agmen Atticistarum curis nostris digniores.

In libri I Epistola 1 § 3. receptum oportuit quod praecepit Hirschigius *ἔργου εἰχόμεθα* pro *ἔργων*. Perpetuo usu omnium dicitur *ἔργου ἔχεσθαι*, sed *τῶν ἔργων ἔχεσθαι*, *ἅπτεσθαι*, et *ἐπὶ τὰ ἔργα τραπέσθαι* vel *ἰέναι*, sed *ἐπ' ἔργον*. *Εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι* est apud Thucydidem II. 2, saepe legitur et apud alios et Dionys. Halic. *Ant. Rom.* VIII. 2 *σοῦ σπουδάζοντος ἔργου ἔχεσθαι* VIII. 11 *ἔργου ἐχώμεθα*, alibi. Eidem IX. 47 pro *ἔργου ἄρξομαι* restituerim *ἕξομαι*. Ibid. § 1. *ἀεργία* non minus est vitiosum quam *ἀεργός* I. 28. 2. Perperam huc traxeris ex Aeschinis *Ctesiphontea* § 108 *ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι* — *ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ*, quae sunt e vetusto carmine sumta, ut arguit initium *πολεμεῖν πάντ' ἤματα καὶ πάσας νύκτας*. Noluit rhetor *ἀργός* et *ἀργία* dicere, suspicans, opinor, *pigrum* et *desidem* ita dici, *vacantem ab opere* non dici, et confudit *Atticorum* linguam cum dialecto *Ionica*. Ibid. § 4. *ἐκ Φαλήρων*: *Attici Φαληρόθεν*.

I. 2. 2. *ἰχθύας*: *Attici ἰχθῦς*. Multo turpius etiam peccatur a Theocrito, qui XXI. 45 *ἰχθύα* scripsit pro *ἰχθύν*. Eadem socordia scribendi bis mihi in Stratone Sardiano notata est, Epigramm.

XXVIII et LV in *Anthol. Gr.* Iacobs. Tom. III. p. 73 et 81.

Ἄχρι τίνος ταύτην τὴν ὀφρύα τὴν ὑπέροπτον

et

τῷ τοίχῳ κέκλικας τὴν ὀσφύα τὴν περίβλεπτον

haeccine ut *Graeca* esse censeamus! Nihil est, quod isti non audeant, et leges dicendi negant sibi natas. Ferendum est, dummodo ne videatur eorum ulla ratio habenda in Graecitatis usu et ratione constituenda et cognoscenda. Complura illi faciunt παρακεκινδυνευμένα et βεβιασμένα, quae cum proprietate et analogia Graecitatis nihil quidquam commune habent. Theocrito visum est dicere III. 37.

ἆρά γ' ἰδησῶ Αὐτάν;

nihilominus solum ὄψομαι *Graecum* est, ἰδησῶ nihili est. Dixit XI. 60 νεῖν γε μαθεῦμαι, at numquam efficiet ut μαθεῦμαι pro μαθήσομαι (— σοῦμαι — σεῦμαι) *Graecum* esse videatur, neque ut γε non videatur πρὸς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ perinepte insertum. Eidem placuit XIV. 51 γεύμεθα dicere pro γενεύμεθα et linguae patriae hanc vim inferre. Idem quum ex forma ἴσασιν (ἴσαντι) deceptus fallaci analogia ἴσαμι (V. 119), ἴσης (XIV. 54) et ἴσατι (XV. 46) ausus est formare, quamquam *ferenda aliis illam boni* et clari poëtae, sed artificiali lingua usi, certum est, Graecitatem sic graviter corrupisse et in haec omnia convenire dictum Apollonii Dyscoli *de Pronomine* p. 118. ταῦτα ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθέντα οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστουμένης ἐλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ad Alciphronem redeo. In fine Epistolae 1 ἐμφορῆσαι monstrum verbi ex compendio scripturae non intellecto natum est pro ἐμφορηθῆναι. In extrema Epistola 2 unice verum est ἐπενθήσαμεν, πενθεῖν non de *absentibus* dicitur sed de *mortuis*.

Epist. 3. § 2. ἤκουσα ἑνός: *Attici* τινός, tum ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος vel sine librorum auxilio in ἀνυποδήτων καὶ ἐνεροχρώτων erat refingendum. Quid sit ἐπισύφειν ἄνοιαν ipse Alciphron, credo, nesciebat.

Epist. 4. § 1 γεωμορίᾳ προσανέχοντες: quam fatuum est pro γεωργὸς dicere velle γεωμόρος. Vitiosum esse crederem, si me alius Graeculus retineret, Isidorus in *Anthol.* Tom. III. p. 178.

ἔκ με γεωμορίης Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπὶς
εἵλκυσεν ἐθνείης ἔμπορον ἐργασίης,

mercator homo factus est ex *rustico*, ut vides. § 3 τεχνῆναι: *Attici* γενέσθαι. § 4 εἰς τὸν ἄνδρα: illi ὡς vel πρός.

Epist. 4. ἄγεις ὡς ἑαυτόν: lege σαυτόν. — Ibid. ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ τοῦ Νεοκλέους: Rhetor dixerat ὁ τοῦ Νεοκλέους, ut illis solemne est, ὁ τοῦ Σωφρονίσκου, ὁ τοῦ Ἀρίστωνος, ὁ τοῦ Κλεινίου, magistellus adscripsit ὁ Θεμιστοκλῆς, nunc utrumque coniunctum soloecam orationem facit. § 2 σὺν δικαίῳ πλούτει: *Graecum* est σὺν τῷ δικαίῳ.

Epist. 6. § 2 πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδισίων κεχυμένος: *Graeci* et *Romani* in ea re dicunt *effusus*, repone ἐκκεχυμένος. Quod praecedit τὼ ὀφθαλμώ nemo dicebat, sed τὠφθαλμώ, non τὰ ἐπιτήδεια (Epist. 9. 1), sed τἀπιτήδεια omnes. Sequiorum temporum scribae crasin *Atticam* passim obscurarunt, quod melius, si quid dabitur otii, in Platone et optimis *Atticis* aliquando ostendemus. § 2 κωμάζουσιν εἰς αὐτήν: lege πρὸς αὐτὴν et pro δῶρον ἀποφέρει repone προσφέρει. Sigla scribas fefellit; similiter mox προσπέμπεις requiro pro εἰσπέμπεις. In ultimis verbis καὶ σὲ γράψεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως apparet quam diligenter ex Oratorum lectione iudiciorum rationem et verba forensia cognoverit. Omnes in talibus ridicule impingunt. Mirificum sane ψήφισμα Lucianus in *Timone* expromit cap. 50 et 51, ut eum numquam talibus in Historicis et Oratoribus legendis dedisse operam suspiceris; quo gravius errant qui in Antiquitate *Atheniensium* illustranda istis testibus utuntur omnium rerum ignaris et ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔλθῃ veris et genuinis confidenter substituentibus.

In Epist. 7. ἐπειδὴ τἀμὰ κατεάγη: legitur de librarii coniectura non satis felici, quam ex *Veneto* codice Meinekius in ordinem recepit. Veram scripturam servat vetus mendum κατεάγετο, unde κατέαγε incolume evasit. Graeculi et librarii in eo verbo turbare solent. *Athenienses* dicebant κατεαγέναι et κατάγῆναι, Graeculi huius rei immemores κατεᾶχθαι dictitant et καταχθῆναι. Saepe Dio Chrysostomus, Lucianus, alii, sic peccant. In Luciani *Timone* 10 κατεαγμέναι καὶ ἀπεσομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες legitur vitiose pro κατεάγασι. Quia apud Alciphronem *perfectum* requirit sententia loci, salva res erit si κατέαγε repones.

Epist. 8. ἄκουε δέ: scribe δή. — τὴν γνώμην ἐξενεγκεῖν: *Attici*

ἀποδείξασθαι vel ἀποφήνασθαι. § 3. καθαρὰς ἀδικημάτων: ἀδικημάτων melius aberit. § 4. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς: sic negligenter admodum οἱ ἰδιῶται loquebantur pro ὅποι, quos castigat PHRYNICHUS p. 43. quo vivo ποῦ ἄπει securi dicebant, unde nunc huiusmodi vitia XENOPHONTEM, PLATONEM, DEMOSTHENEM, alios inquinant.

Epist. 9. quid sit ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων nescio, hoc scio pro λυπηρὰν φέρει τὴν παραμυθίαν verum esse λυπράν, *tenue solatium*. § 3. ἔςαι παρ' αὐτοῖς τις διὰ σοῦ παραμυθία: imo vero παρ' αὐτῶν. Διονυσίων ἢ Ἀπατουρίων τελουμένων: *Attici* ἀγομένων. — πολλοῦ δύνασθαι: pessime pro πολύ.

Epist. 10. πάντα πανταχόθεν συννέφελα: civis *Atticus* dixisset συννένοφεν, idque ipsum ALCIPHRONEM dedisse suspicor; librarios formam, quam non caperent, oblitterasse.

Epist. 11. classem mittere εἰς τὴν ὑπερορίαν nimis lepidum est. § 2. φεύγομεν ἢ μένομεν: lege φεύγωμεν ἢ μένωμεν. Memini me apud nescio quem legere senarium, apud EURIPIDEM, opinor:

φεύγωμεν ἢ μένωμεν ἢ τί δράσομεν;

Epist. 12. ὡς ἂν ἔχοι — περιπλεῖν: molles et delicatuli adolescentes *Attici* solebant animi causa παραπλεῖν. § 2. κατακλιθείς: revoca κατακλινείς. § 6. οὐδὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν δμοβίων: pro οὐδέ reposuerim εἶδον et mox in τἀργύριόν με διέχει requiro aoristum διέχεε.

Epist. 14. ὑπὸ χρόνου [παλαιότητος]: expunge.

Epist. 15. τίς γάρ σοι τῶν ἐμῶν φροντίς; male editur pro γάρ σοί. Bellissimum est quod sequitur ῥᾳθυμίας ἠξιωμένου: non enim, credo, quia ἐπιμελείας πολλῆς ἠξιωμένον bene dictum est, licet hoc in contrarium vertere.

Epist. 17. ἐλπίδες οὖν καὶ τῶν πλησίον τινὰς ἐκαλοῦμεν μέρμτας ἀποφαίνειν ἀπαγγελλόμενοι: Nihili est ἐλπίδες οὖν, revoca duas litterulas fugitivas et habebis Rhetoris manum: εὐέλπιδες οὖν κτέ. In ἀποφαίνειν tralaticius error est, emenda ἀποφανεῖν. Sexcenties sic peccatur, plerumque impune. § 3. τέλος μόγῳ πολλῷ: non is est ALCIPHRON, qui in oratione *Atticam* referre satagente nomine μόγος utatur. Restituendum esse arbitror quod in hac re saepe legitur et apud alios et in AESCHYLI *Persis* vs. 509 μόγις πολλῷ πόνῳ. — οὐχ ἵνα ἐπιγελάσῃς: pervulgatus codicum error: ἐπιγελᾶν est *arridere*, requiritur *irridere*, ἵν' ἐπεγγελάσῃς.

Epist. 18. τοῦτο γειτόνων ὁ βέλτιστος: transpone τοῦθ' ὁ γειτόνων. Pro ὠλίσθησεν verum videri ὤλισθεν in superioribus significavimus. § 2. ὁμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἠ ρ ά σ θ η ς καὶ τοῖς κρούμασιν: Meinekius ἠρεθίσθης coniecit, deinde ἠγάσθης. Neutri verbo in re amatoria locus est. Emendandum ἠρέθης, *captus es.*

Epist. 19. ἡ μ έ τ ε ρ ο ς οὖν πρὸς μητρὸς ὁ Ἔρως: quid sit ἡμέτερος non satis intelligitur. ἡμετέρειος *nostras* non ineleganter pro captu piscatoris dici poterat.

Epist. 21. εἰ γὰρ ὁ τρέφων δεῖται τοῦ θρέψοντος, τίς ἂν εἴη ὁ τρέφεσθαι ὀφείλων; quemadmodum in eadem re dicitur τί γένωμαι; *quid me fiet?* et οὐδέν εἰμ' ἄρα et similia alia, sic apud Alciphronem corrige τί ἂν εἴη.

Epist. 22. § 2. ἐξέτειναν, scribe ἐξέτεινον.

Epist. 23. κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι: incertum auctorisne an scribarum vitio ita legatur; certum est *Graecae* linguae et rationem et usum postulare ἡμᾶς, ut καταυλεῖν τινά vel καταψάλλειν dicitur Alciph. II. 1. § 2. σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς. Καταβοᾶν τινά apud Aristophanem eiusdem generis est et καταβροντᾶν et alia. Significant: *facere ut quis* strepitu et stridore, cantu tibiarum vel citharae, clamoribus, tonitruum fragore *non sit sui compos*, aut delinitus oblectamento aut terrore perculsus. Analogia eadem omnibus addit accusativos. — τῆς νιφάδος χ ύ μ α πάμπολυ: vitiosa admodum forma est χύμα, qua qui utuntur antiqui sermonis analogiam in talibus prorsus praetervideruut, quae penultimam produci iubet, ut in δῶμα, πῶμα, ἄρωμα, φῦμα, λῦμα, — δῦμα, κρῖμα, κλῖμα, βῆμα, στῆμα, — δημα, aliis, de quibus tum dicam accuratius quum primum occasio dabitur dicendi de Poëtastrorum licentia, qua linguam et metrum depravarunt. § 2. εἰς τὰς θόλους [ἢ τὰς καμίνους]: expunge emblema, ut mox [πενία]. § 3. τὸν νιφετὸν πηγυλὶς διεδέξατο: scribe ἡ πηγυλίς.

Epist. 24. ἐκτίσομεν α ὐ τ ὸ τ ὸ μ έ τ ρ ο ν καὶ λ ῷ ο ν, ἐὰν τις ἀφθονία γένηται: scribe αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώϊον, quae ex Hesiodo ducta sunt *O. et D.* vs. 348.

Epist. 25. μεμοίραται: veteres εἵμαρται. — καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς: imo vero ἐν ταῖς.

Epist. 26. οὐκ οἶ δ α τί παθών tam male dictum est ac si quis οὐκ οἶδα πῶς vellet dicere. Scribe οὐκ οἶδ' ὅ τι παθών. § 2 στη-

τῶν: *Attici* σέων. § 3. ὅμως ἐδίδου, necessarium est ὅμως δ' ἐ.

Epist. 27. ἐγὼ δὲ οἴσω βαρέως μὲν οἴσω δὲ ὅμως: *Graeci* in huiusmodi re ita verba componunt: ἐγὼ δὲ βαρέως μὲν, οἴσω δ' ὅμως idque Rhetori reddendum. cf. I. 39. 2. III. 57. 3.

Epist. 28. μετέπεμψε — ἥκειν ὡς ἑαυτήν: neque μετέπεμψε probandum pro μετεπέμψατο et μετέπεμψεν ἥκειν dici non potest. Suspicor corruptum esse μετέπεμψε. — ἐξαπιναῖος pro adverbio contra veterum morem dictum est, qui saepissime ἐξαίφνης, nonnumquam ἐξαπίνης dicebant.

Epist. 29. 1. οἶδας: lege οἶδα. Pro ὑστερῆσαι assentior iis qui ἐστερῆσθαι corrigunt, possis et στερέσθαι, et pro εἰωθότος qui accurate cogitant εἰωθότα probabunt. § 2. οἶδα γάρ sine sensu editur pro οἶδε. § 3. οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο. Graeculi omnes chorda oberrant eadem; consuetudo veterum pro τις postulat οὐδείς. Mox mendum manifestum est in τὸ δοκεῖν — οὐ πάνυ πείθομαι. § 5 κνισμός τις ἦ: dele ἦ.

Epist. 30. τὸν ἀγῶνα ἐπανείλετο: veteres ἐνεστήσατο. — τοῖς διδοῦσιν αἱ τυγχάνουσαι: dixisset *Atheniensis* τυχοῦσαι τοῖς διδοῦσιν, si αἱ additur, requiritur κριθήσονται. § 3. ὅπῃ ποτὲ βούλει: scribe ὅπου ποτέ.

Epist. 31. §. 2. στερούμενος: corrige στερόμενος. § 3. προσδέχου — ἀπ' αὐτοῦ δεήσεις. *Graecum* est παρ' αὐτοῦ. § 4. οὐδ' ἄν, imo οὐδὲν ἄν.

Epist. 33. οὐ προσιέμην: aoristo opus est προσείμην. § 2. ἀλῷα: nullum est adiectivum *Graecum* in -ῷος exiens, exeunt in -ῷος, Νειλῷος, Γελῷος, Κῷος, Ἀχελῷος, caeteraque sine exceptione omnia. Passim adversus hanc certam analogiam peccatur et omnia plena sunt errorum, quia ι adscriptum in *antiquissimis* tantum libris apparet, in caeteris negligitur. Ubique reponenda sunt ζῷα, ᾠά, θῳή, ἀθῷος, πρῴην, similia. Μινῴα non est *Graecum* nomen sed Μινῴα. Itaque Ἀλῷα est reponendum. — ἀγερωχίαν et ἀγέρωχος Graeculi HOMERO sublegerunt, non item *Attici*. § 5. βραχύ μοι μέλει περὶ τούτων: *Attici* ὀλίγον μοι τούτων μέλει.

Epist. 34. § 2. ἐμάνης, Εὐθύδημε, οὐκ οἶδας οἷός ἐστιν ὁ σοφιστής: οἶδας pro οἶσθα non debet ALCIPHRONI imputari, qui εἰδώς, ut opinor, scripserat. — προσιέμην; et hic προσείμην reposuerim. — λῆροι: revoca λῆρος ταῦτ' ἐστί. καὶ λήρους addere solent iis rebus, quas se contemnere volunt significare, ut in hac ipsa

Epistola sub finem. § 6. *τυραννίδας ὀνειροπολεῖ*: sanius *τυραννίδα*. § 7. *σύγκρινον* pro *ἀντεξέτασον* magistri non-iniuria improbabant, sed nemo audiebat. § 8. *νῦν μάλιστά γε*: expunge otiosam voculam.

Epist. 35. *εἰ ἡδονήν σοί τινα φέρειν οἴει*: satis hoc scire solemus, lege *φέρει* expuncto *οἴει*. § 2. *ἐνεφορησάμην*: melius *ἐνεφορήθην* et omnino minus antiquum et plebeium hoc verbum est. — *κλάοντας* et Atticis et Atticistis reddenda sunt passim *κλάειν* et *κάειν*, *κλαίειν* apud illos non minus est vitiosum quam *αἰετός* aut *αἰεί*. § 2. *μικρὰ δ᾽ ἔπεστί μοι παραψυχή*: solatium alicui *ἐπεῖναι* non potest. Aut *ἔτι ἐστί* verum est aut *περίεστι*. — *ὑπὸ τὴν λυπρὰν ἐν τῷ συμποσίῳ μέμψιν*: mirum accidit *tenuis* et *exilis* obiurgatio. Dele *λυπράν*: suspicor ad *μαραινόμενον παραμύθιον* adscriptum esse *λυπρόν*, deinde huc invectum. In sequentibus *ὡς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ᾽ ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη* fugit Bergleruм ratio, quum *ὡς μή* reponeret, quod reliqui retinuerunt. Infelix amator *στεφάνια καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ* mittebat amicae (Epist. 36. § 5) alia omnia cupienti. *Ἀχθομένη* igitur *πᾶσι τοῖς τοιούτοις* corollam sibi de capite detrahit eique *προσρίπτει*. § 4. *φοβοῦμαι μὴ μιμήσομαι*: verum est *μιμήσωμαι*.

Epist. 36. § 2. *οὐδ᾽ ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐμοὶ μέταλλον*: *Athenienses* hoc *ἔργον* appellant, — *τοῦ χρόνου τούτου*: oportebat *τὸν χρόνον τοῦτον*. § 3. *φιλεῖς, ἄνθρωπε, φιλεῖς*: lege *φιλεῖν, ἄνθρωπε, φῄς* ex vestigiis scripturae codicum.

Epist. 37. *ἐπίκωμος — ἐφοίτα*: *Graecum* est *ἐπὶ κῶμον*. § 2. *δῆλός ἐστι μηδ᾽ ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος*: *Graeculi* discrimen inter *οὐ* et *μή* ita negligunt, ut saepissime *μή* scribant ubi *οὐ* est necessarium; *οὐδ᾽ ὅλως* scriptum oportuit. § 3. *κοιμηθησόμενος*: veteres et veterum imitatores formas amant breviores, scribae suas obtrudunt longiores, *τιμηθήσομαι*, *ὠφεληθήσομαι*, *ζημιωθήσομαι*, alia. Repone *κοιμησόμενος* ut in § 1. In § 4. *ὃ — ἐγκαρήσαιεν*, *Graecum* est *ὅ τι — ἐγκορήσει*. illud Alciphron, hoc scribae peccarunt. § 5. *εἴωθε τὰ φίλτρα ἀποσκήψειν εἰς ὄλεθρον*: supple *ἐνίοτε* vel *ἔσθ᾽ ὅτε εἰς ὄλεθρον*, tum revoca *ἀποσκήπτειν*.

Epist. 38. § 4. *διωθεῖτο* pro *διεωθεῖτο* communis est describentium error, qui saepe in *ὠθεῖν* et compositis, saepe in *οὐρεῖν*, saepissime in *ὠνεῖσθαι* committitur. § 5. *ἀπεσκοράκισεν*

sero natum verbum est, quo et ipso oratio Demosthenis XI ubi p. 155, 15 legitur σκορακίζονται, spuria esse arguitur. § 5. εἰς οὐκ εὐδαίμονα βίου προαίρεσιν: quomodo προαίρεσις possit εὐδαίμων esse non video, intelligerem οὐκ εὐσχήμονα. — ὡς ἄδικον: lege ἀδίκως. § 6. ψαύω καὶ διαλέξομαι: scripsit ψαύσω. — οὐκέτι με Φαιδροῖς τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα: fallitur, nam ὄψεται est *videbit*; requiritur *adspiciet* προσβλέψεται. § 7. ἐκείνη γε: quid sibi velit γε difficile dictu. § 8. συλήσασα ἀνηλεῶς: melius νηλεῶς. § 9. καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν: unus codex λέγειν, ut veteres. Utrius sit error non facile est dispicere. Ridiculum est λαλεῖν sed omnes dudum ita errabant, ut impune ferrent omnes.

Epist. 39. μηδ' ἀκκριαίως: scribe ἀκαρῆ. Pro διαζευχθῆναι usitatius erat διαζυγῆναι. — Δέσποινα 'Αφροδίτη tam bene *Graece* sonat atque παρὰ 'Αθηναίοις, μετὰ 'Αλεξάνδρου cet., quae in codicibus leguntur, *Graecis* inaudita fuerunt; repone ubique Δέσποιν'. — κληθεῖσα τοσοῦτον χρόνον: restitue ἐκ τοσούτου χρόνου. § 2. ἀποκοιμήσασα: Verum est κατακοιμίσασα. § 3. Περσεφόνη: *Attici* Φερσεφόνη. § 5. ἀπεδύσατο τὸ χιτώνιον: Barbara forma δύσασθαι pro δῦναι apud omnes Graeculos in usu est, potuitque Alciphron uti cum reliquis; hic tamen sententiae ratio postulat: ἀποδῦσα δὴ τὸ χιτώνιον. § 6. νίκην ἀποφήνασθαι τῆς Θρυαλλίδος: et alio nomine haec suspiciosa sunt et quod τὴν νίκην utique scriptum oportuit. Legerim: νικᾶν ἀποφήνασθαι τὴν Θρυαλλίδα, ut ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον in *Ranis* 1473. — περὶ ἄλλων συγκρίσεις: male abundat praepositio. § 7. πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα: *Attici* πλουσίου πατρός, docebant hoc Magistri, vide Phrynichum p. 129. Frustra. § 8. ἑστιώμεθα: leg. ἑστιασόμεθα. — τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις: ultima verba arguunt σόν esse expungendum.

Libri II. Epist. 1. τῶν διαδημάτων: aliquanto melius τοῦ διαδήματος dedisset. § 2. καὶ ἠλογημένη σιωπῶ: quid sit ἠλογημένη frustra quaeritur. Suspicor καὶ διηπορημένη σιωπῶ. § 3. καὶ ἀγῶνα ἔχω εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑστέροις νικῶ: corrige ἀεὶ τὰ πρότερα τοῖς ὑστέροις νικᾶν. § 4. χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι: *Atticus* ἐμῷ omisisset. § 5. οὐδὲ προσέβλεψαν ἔτι πολλοὶ οὐδὲ ἐπείρασαν: qui intelligit quid significet οὐδὲ προσέβλεψαν mecum οὐδὲ ἐπείρασαν delebit. Perinde est ac si diceres οὐδὲ διενοήθησαν τοῦτο ποιεῖν οὐδὲ ἐποίησαν. — mox dele ἀπογνωσθείς, olim ad

ἀπελπίσας adscriptum. § 6. ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς: διακρατεῖν nihil est: veteres in ea re διάγειν ponebant et credo Alciphronem veteres esse imitatum. § 7. ὡς ἐπιδεικνύναι: corrige ὧς'. § 8. Θηριππιδίου: emenda Θηριππίδου. — ἐν ὅλῃ τῇ ['Αθηναίων] πόλει: dele importunum emblema. § 9. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων, σὺ δὲ: lege οὗτοι. — ἄριστα γὰρ ἣν βούλει: imo vero: ἣν σὺ βούλει.

Epist. 2. οὐδὲν δυσαρεστότερον — ἐστὶν ἄρτι πάλιν μειρακευομένου πρεσβύτου: ἄρτι vitiosum est, nam haec quoque insania ab initio tolerabilior est viresque acquirit eundo. Legerim ἄρα. — οἷά με Ἐπίκουρος διοικεῖ: quis hoc concoquere potest? Quamquam διοχλεῖ propius ad corruptam scripturam accedit, ob sequentia malim διέθηκε. — ἐπιστολὰς ἀδιαλείπτους μοι γράφων: potest ea res molestissima esse, sed est eadem saepe iucundissima. In codicibus est ἀδιαλύτους, in quo mendo credo latere διωλυγίους. Notissima est Ruhnkenii de eo vocabulo annotatio ad Timaeum p. 88, qui magnam exemplorum copiam effudit: unde ad nostrum locum duo sunt perquam accommodata Platonis μακρὰ καὶ διωλύγιος φλυαρία *Theaet.* p. 161 *E* et μήκη διωλύγια in *Legibus* p. 890 *E*. § 3. στωμυλεύεσθαι καὶ εἰρωνεύεσθαι: barbara forma pro στωμύλλεσθαι. Fefellit librarium ἡ παρήχησις. — Ἀλκιβιάδην τινὰ Πυθοκλέα νομίζει: certa lex sermonis postulat τὸν Πυθοκλέα. Hirschigius τινα in τόν mutabat, utroque opus est. — ἀναστᾶσα ὅπῃ ποτέ: lege ὁποίποτε. § 4. γνώμην σου βουλομένη λαβεῖν τί μοι ποιητέον: nemo sic veterum locutus est pro συμβουλεύσασθαί σοι. — ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν: Attici ἐν γειτόνων. Deceperunt Alciphronem loci, qualis hic est apud Lysiam. I. § 14. εἶτ' ἐκ τῶν γειτόνων ἐνάψασθαι, quorum diversa ratio est. Obiter illic repone: ἀνάψασθαι nempe ἀποσβεσθέντα τὸν λύχνον. § 6. μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω: emenda ταῦτ' ἐπελθέτω, rectius etiam ἐπέλθῃ scripsisset. — λαβέτω καὶ ἃ ἔχω: supple ἁγὼ ἔχω. § 7. quid sit καταλιπὼν τὴν ἑαυτοῦ νεότητα non exputo, neque quod bene substituam reperio. § 8. καὶ ἵδρωκα τὰ ἄκρα: pro ἵδρωκα, cuius mihi ratio non constat, ἰδίω reposuerim Atticorum. § 9. πρεσβευτάς: Athenienses libentius πρέσβεις dicunt. § 10. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὅμοια αὐτῷ ἀναίσχυντος: si hoc voluisset ὁμοίως scripsisset. Emenda: κἀγὼ 'ἔσομαι τοίνυν ὁμοία αὐτῷ, quibus magistellus ἀναίσχυντος adscripsit.

Epist. 5. *ὡς οὐδὲν ἐπαίρων*: *ὡς* onerat locum et abiiciendum est. — *ἐμοὶ χωρίς σου*: scrib. *χωρὶς σοῦ*. § 2. *τίνι δὲ — δυναίμην*: supple *δ' ἄν*. § 4. *σαλακωνείας*: genuina forma est *σαλακωνίας*. § 5. *ἀπὸ Πτολεμαίου γράμματα*: apage, necessarium est *παρά*. § 6. *σύ μοι — Ἀρεοπαγῖτις βουλὴ καὶ Ἡλιαία, ἅπαντα — ἀεὶ γέγονας καὶ νῦν ἔσῃ*: bis necessaria copula excidit; scribendum: *καὶ Ἡλιαία καὶ ἅπαντα ἀεί τε γέγονας καὶ νῦν ἔσει*. § 8. *πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτω καὶ ἀπῳκισμένην βασιλείαν οὖσαν*: contrario errore bis copula male irrepsit: apparet, opinor, coniungenda esse *μακρὰν οὕτω ἀπῳκισμένην*, nam iocularis est *μακρὰ βασιλεία*. In praecedentibus emenda: *πλεῖν μὲν γὰρ εἰς Αἴγυπτον* expuncto *ἀπιέναι*. — *ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε*: Verissimum est quod scite Hermannus dixit: *ne bruta quidem edunt sonos nihil significantes*, ex quo genere illud *γε* est. Lege *ταυτηί*: potueritne Alciphron *τῇ πλησίον* adiicere multum dubito. § 9. Vitiosum acumen docti homines invexerunt: *ἥδιον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἢ τὰς [αὐλὰς] ἁπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων*: de suo addiderunt *αὐλάς*, quod erat pro *ἀγκάλας* restituendum: *τὰς σὰς μᾶλλον αὐλὰς ἢ τὰς ἁπάντων κτέ.* Sequitur *ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ ἀτυχούμενον*, quae impedita sunt et depravata. Intelligi ita demum poterunt, si definitum erit quo haec referantur, ubi tandem et apud quos *τὸ εὐτυχούμενον ἄπιστον, τὸ κολακεῦον εὐκαταφρόνητον* esse dicatur. Nempe *in aula regia*, quam propterea sibi Menander vitandam esse scribat. Lege igitur: — *βασιλέων, ἵν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἀνελεύθερον κτέ.* Si hoc vicero, nullo negotio tollam stolidum mendum, quod superest: *τὸ ἀνελεύθερον* non solet esse *ἐπικίνδυνον*; quam vellem illic aetatem degere, ubi *τοῖς ἀνελευθέροις* non esset satis tutum. Praecipue autem *regia aula* apud libertatis amatores olim male audire solebat. Celebratum dictum Euripidis:

ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται
κείνου 'στὶ δοῦλος κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Pompeio in ore erat ad Ptolemaeum festinanti. Asperius etiam *Graeci in cruda servitute*:

αὐλὰς θεραπεύειν ἐστὶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἢ φυγάδος ἢ πεινῶντος ἢ μαστιγίου.

enuillorum igitur opinione tuto licebit reponere: ἵνα ἐπικαλύπτωνται μὲν τὸ ἐλεύθερον κτλ. § 10. τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπὶ φθονα: suspicor ἄφθονα genuinum esse. § 11. ποίαν αἵρεσιν; si sine vitio est, impegit Alciphron; ut in θεσμοθέταις κεκισσωμένοις, quos myrto coronatos fuisse satis constat, non hedera. Ipsum κεκισσωμένοις unde arripuerit non comperi. Athenienses κιττῷ ἐστεμμένος dicebant vel ἐστεφανωμένος. § 12. εἰς Αἴγυπτον διελθὼν χρυσὸν λαβεῖν: veteres ληψόμενος. ibid. χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον: mire additur καὶ πλοῦτον: male metalla nominat χρυσὸν καὶ ἄργυρον pro nummis χρυσίον καὶ ἀργύριον. quid multa? Rhetor flosculum Platonicum decerpserat, quem librarii interpolando sustulerunt. Legitur in *Legibus* VII. p. 801 B. οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἱδρυμένον ἐνοικεῖν, atque eae divitiae cum contemtu solent animi ingeniique divitiis veris opponi. Hinc igitur Menander: χρυσοῦν λαβεῖν καὶ ἀργυροῦν πλοῦτον. § 16. τὸν Ἀττικὸν ἀεὶ στέφεσθαι κισσόν; veteres στέφεσθαι κιττῷ vel κιττοῦ. — ἀγωνιῶντα [καὶ φοβούμενον] emblema est manifestum. § 17. ἄξιος τοιούτου ἀγαθοῦ: rectius τοσούτου.

Epist. 4. § 2. τί ἄρα, τί σοι: legendum: τί ἄρα σοι. — ἀλλοιοτέρα νῦν ἡμῖν τις πέφηνας: τις retineri non potest, sed delendum est. Obversatur Rhetori Homerus *Odyss.* π. 181:

Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν,

neque ἀλλοῖός τις dici potest, ut ποῖός τις, neque si hoc esset Graecum, dirimi haec possent, nisi particula interposita, ut ποῖος γάρ τις. § 3. ἔφρασαν iterum cedat vulgatae ἔφασαν, inquit est ἔφη non ἔφρασε. § 4. Αἰγυπτίοις ἀττικισμοῖς: non tantum pessimum hoc est ἀττικισμῶν genus, sed absurdum et in librariorum cerebro natum. Lege ἀσεισμοῖς. — ἀδύνατα σπουδάζειν: veteres σπεύδειν ἀδύνατα, ἀδυνάτων ἐρᾶν et περί τι σπουδάζειν solent dicere. § 6. ἐνστηνοβατουμένου: huiusmodi verba fingunt Graeculi et tamen se ἀττικωτάτους esse putant. § 9. παρεῖσα τὴν μητέρα — ἔσομαι συμπλέουσά σοι: παρεῖσα pro καταλιποῦσα Alciphronis error est, συμπλέουσα pro σύμπλους librariorum. — ἄτερ μίτων: melius μίτου. § 10. ἀμπλακήματα: ab huiusmodi oratione alienum verbum priscum, poëticum: de cuius vera forma vide Elmsleium ad *Medeam* vs. 115. — οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις: ἔρωτες πλήρεις

vel κοῖλοι vel κενοί neque cogitari neque dici possunt. Conieci εὐμενές, quod ad χωρίον refertur et sic peridoneam sententiam facit. § 12. ἀμιγὲς ἡδοναῖς: corrigendum ἡδονῆς. § 14. εἰδῶμεν τί λέγει τὰ ἱερά; pervulgatus error pro ἴδωμεν. — ἀπολογίαν ἕξομεν, [καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες] πρὸς ἀμφότερα τοὺς θεούς. Praecedit εἴτε λῷον ἀπιέναι εἴτε μένειν, neminem poenitebit emblema, quod indicavimus, sustulisse. § 16. καὶ πέμματα σελήνης καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἀνθρώπων. Occupavit Meinekius emendare καὶ [πέμματα] σελήνας: in ἀνθρώπων, id est in codicum scriptura ἀνων, delitescit ἄγνων, quod ita in libris exarari solet ut hoc an ανων scriptum sit, oculis discernere non possis. § 17. φθήσεσθαι Πειραιόθεν ἐλθεῖν: Attici constanter ἐκ Πειραιῶς dicebant et ἐλθών. § 18. ὅλως: lege ὅλος. § 19. εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως: neque βουλεύομαι neque μεταβουλεύομαι cum genitivo coniungi potest, quamobrem περί excidisse suspicor. — ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον: non hoc, puto, Glycera cogitat, ecquid illae fabulae regi *prodesse* possent, sed *placere*: non *utilitatem* magis quam *oblectamentum* habiturae apud hominem minime δημοκρατικόν: itaque pro ὀνῆσαι credo ἧσαι esse rescribendum. Verbum ἥδειν, sequioribus *Atticis* non infrequens, Graeculi saepius usurpant. Satis scitum est apud Synesium *Epist.* 154: τοὺς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει. § 20. ἀφείς, ut supra παρεῖσα, male pro καταλιπών. § 21. πρωρατεύειν: restituenda est ubique forma πρῷρα in compositis et derivatis. — κυβερνᾶν μνηθήσομαι: Neminem vidisse μαθήσομαι requiri! caetera et depravata sunt et vel sine vitio, opinor, inepta et insulsa fuerunt. Glycera κυβερνᾶν μαθοῦσα et clavum ipsa tenens ut navis sine infortunio in *Aegyptum* perveniat sophistici est et pravi acuminis, in quo immorari non lubet: ἀκύμων, in quo hic docti homines adhaeserunt, obiter Plutarcho reddendum in *Numa Pompilio* cap. XX, συμμετασχηματίζονται πρὸς τὸν ἐν φιλίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ — ἀμύμονα καὶ μακάριον βίον, ubi si quis dubitabit ἀκύμονα recipere eum ipse Plutarchus expugnato in *Galba* scribens cap. X, εἰς βίον ἀκύμονα καὶ γῆρας εἰρήνης καὶ ἡσυχίας μεστόν.

Libri III. Epist. 1. οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ: Atheniensibus solemne est ἐν ἐμαυτοῦ dicere.

Epist. 2. § 2. locus misere habitus est, in quo aliquid ha-

ridendum, v. c. καὶ κατὰ σαυτὴν τρέπου, τὸ κακὸν κτέ.

Epist. 3. § 3. ἕτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι: verba manifesto corrupta. § 4. Πασίωνα pro Πασίωνα dudum receptum oportuit. — μηδ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι: quidquid attigeris ulcus est, neque ἂν φθάνοιμι sanum est, neque φθάνειν pro μέλλειν recte est positum, neque infinitivum habere potest. Satius est abstinere manum.

Epist. 4. ἀπεσκληκέναι κινδυνεύω τῷ λιμῷ κεντούμενος: perfecto locus non est post verbum κινδυνεύω, non potest id iam factum esse quod ut fiat periculum sit: itaque κατασκλῆναι ab Eustathio grati accipimus, cuius testimonium ad praecedentem Epistolam Berglerus adduxit hocce p. 1508, 42. τοῦ δὲ σκλῶ παράγωγον σκλαίνω, ὅθεν παρὰ τῷ 'Αλκίφρονι τὸ· κατασκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ. De forma σκλαίνω autem vehementer fallitur, ut saepe Graeculi mirificas comminiscuntur formas verborum ex derivatis, ex κατέαξα repetunt κατεάσσω (ut πήσσω, ῥήσσω), ex ἀμφιέσαι ἀμφιέζειν, ex ἐδασάμην δάζομαι (pro δαίομαι), alia; κατασκλῆναι est a κατασκέλλω, quod apud recentiores est κατασκελετεύω. 'Αποσκλῆναι an κατασκλῆναι legatur perinde esse arbitror; ἀποσκλῆναι optimum auctorem habet Aristophanem in *Vespis* vs. 160, unde arripuit Moeris in v.: ἀποσκλῆναι, ad quem lectu dignissima Piersonus collegit utramque formam perite vindicans. Simillimum est Plautinum in *Boeotiae* fragmento:

maior pars populi aridi reptant fame.

Quid autem facias participio κεντούμενος, quod ab hoc argumento alienissimum est? κεντεῖν est *confodere* cominus, gladio, pugione. *Enecare fame* est ἀποκναίω. Nihil superest, nisi ut vocabulum importunum et molestum deleatur; ostendam statim quam proclives fuerint lectores acutuli ad inserendum aliquod fulcrum huiusmodi, ubi orationem non satis firmiter consistere suspicarentur. § 2. τάχιον: improbatur ab omnibus pro θᾶσσον.

Epist. 5. μένει: ex Graeculorum more pro οἰκεῖ.

Epist. 6. § 2. κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσταλῆναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος: Dubito nonnihil de συσταλῆναι, non enim oculus pugnis contusus συστέλλεται: cogitavi de συσκλῆναι, *contabuisse*, cuius verbi quamquam certa est auctoritas, tamen exempla mihi apud scriptores non lecta, apud

Grammaticos et λέξεων consarcinatores lecta sunt, Hesych. in v. συνέσκληκε, συμπέπηγε, et in ῥητορικαῖς λέξεσιν Bekk. *Anecd.* I. p. 304. At quocumque verbo Rhetor usus est, Parasitus altero oculo captum se scribit ὑπὸ ῥαπισμάτων, quod additur ἐνοχλούμενος e stolida interpolatione et manifesta, ut opinor, accessit. Neque enim participio qualicumque opus est neque ullum insulsius addi potest quam ἐνοχλούμενος, quasi vero qui cui oculum pugnis paene effodit, a sobrio dici possit homini *negotia facessivisse.* Apage ineptias. Magistelli saepiuscule eodem modo talibus de suo participium aliquod agglutinant, quod pro sua Graecitatis peritia supplendum esse suspicantur. Ea fraus manifesta tenetur si participium ab istis additum etiam alio nomine absurdum est. Exempla huius rei tres praestantissimi scriptores suppeditabunt, Plato, Thucydides et Herodotus. Aequissimo animo tulerunt editores Platonis in libro *de Republica*. VIII. p. 553. A. ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἴχνη διώκῃ, ἔπειτα αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει καὶ ἐκχέαντα τά θ' αὑτοῦ καὶ ἑαυτὸν ἢ στρατηγήσαντα ἤ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα εἶτ' εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα. Eximium locum totum apposui ut duplici mendo liberarem; alterum est in verbis ὥσπερ πρὸς ἕρματι [πρὸς] τῇ πόλει, in quo repetitum πρὸς comparationis vim frangit et venustatem perimit, non enim qui in republica offendit cum eo comparatur qui ad scopulum impingit, sed ipsa respublica veluti scopulus aliquis esse dicitur ad quem quis adhaeserit. Tum βλαπτόμενον inepto interpolatori deberi unusquisque *Graece* paulo doctior assentietur. Badhamo, qui in Praefat. ad *Phaedrum* p. X. haec posuit. »*Resp.* 8. 554, ἐμπεσόντα [βλαπτόμενον].« Non poterat interpolator ineptius participium in ea re ponere quam βλαπτόμενον, in eo quoque turpiter lapsus, quod participio credidit opus esse qualicumque ut fulciretur oratio. Nempe Graeculi non satis assequebantur qui tandem εἰς δικαστήριον ἐμπεσεῖν ὑπὸ συκοφαντῶν dici posset. Prorsus nesciebant usum antiquioris linguae, quo verbis ἐκβάλλειν, ἐμβάλλειν, περιβάλλειν, μεταβάλλειν aliis, verba ἐκπίπτειν, ἐμπίπτειν, περιπίπτειν, μεταπίπτειν

erant pro passivis ut formae activae ἐξέβαλον responderet passiva non ἐξεβλήθην sed ἐξέπεσον, ut non ἐκβέβλημαι diceretur sed ἐκπέπτωκα, non ἐκβληθήσομαι sed ἐκπεσοῦμαι; atque ita in caeteris. In Aristophanis *Pluto* vs. 244:

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

non est *foras excidi* aut *elapsus sum*, sed, ut Terentius dicit *exactus sum* foras. Haec omnia quemadmodum formae passivae significationem habent ita et syntacticam rationem sequuntur eandem: itaque qui *a populari factione in exilium eiectus est* dicitur ἐκπεσεῖν ὑπὸ τοῦ δήμου vel ἐκπεπτωκέναι ὑπὸ τοῦ δήμου vel (quod prorsus idem est) φεύγειν ὑπὸ τοῦ δήμου: quod active dicitur τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐξέβαλεν id per formam passivam ita dicendum est: οἱ μὲν ἀπέθανον, οἱ δ' ἐξέπεσον. Exemplorum affatim est apud historicos caeterosque passim. Quae autem ratio in ἀποκτείνειν et ἀποθνήσκειν, in τέθεικα et κεῖσθαι, in βάλλειν et πίπτειν passim obvia et nota est, eadem in aliis quoque cernitur, de quibus nunc duo tantum attingam. Λέγειν τινὰ εὖ, κακῶς, πολλὰ κακά, similia, si in passivam formam sunt convertenda, in locum formae λέγομαι, quae non est in usu, subit ἀκούω et pro λοιδορεῖν et λοιδορεῖσθαι dicitur κακῶς λέγειν et κακῶς ἀκούειν, sicuti pro εὐλογεῖν et εὐλογεῖσθαι antiqui dicebant εὖ λέγειν et εὖ ἀκούειν: hinc igitur κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος dicitur, vel πρός τινος, εὖ ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, similia. Cato censorius filium ipse docuit litteras: οὐ γὰρ ἠξίου τὸν υἱόν, ὥς φησιν αὐτός, ὑπὸ δούλου κακῶς ἀκούειν μανθάνοντα βράδιον (Plut. in vita, XX) id est λοιδορεῖσθαι, ut vides. Facile erit, ubi hoc accurate perspexeris, emendare locos, quos Graeculi ex huius rei ignoratione interpolarunt. In Platonis *Hippia maiore* p. 308. d. recte legitur ὑπό τε ἄλλων τινῶν τῶν ἐνθάδε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου πάντα κακὰ ἀκούω, sed interpolatio apparet in vicinis: συμβέβηκε δή μοι κακῶς μὲν ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν [καὶ ὀνειδίζεσθαι], κακῶς δὲ ὑπ' ἐκείνου, manifestum tenemus falsarium, non enim putide abundant tantum verba καὶ ὀνειδίζεσθαι sed concinnitatem membrorum in bipartita oratione moleste perturbant. Saepe Plato contraria contrariis opponens usum dicendi in talibus aperit, ut in *Critone* p. 50. e πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον, ὥστε ἅπερ πάσχοις καὶ ἀντιποιεῖν οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν οὔτε τυπτόμενον

τῶν: Attici σέων. § 3. ὅμως ἐδίδου, necessarium est ὅμως δ' ἐ.

Epist. 27. ἐγὼ δὲ οἴσω βαρέως μὲν οἴσω δὲ ὅμως: Graeci in huiusmodi re ita verba componunt: ἐγὼ δὲ βαρέως μὲν οἴσω δ' ὅμως idque Rhetori reddendum. cf. I. 39. 2. III. 57. 3.

Epist. 28. μετέπεμψε — ἥκειν ὡς ἑαυτήν: neque μετέπεμψε probandum pro μετεπέμψατο et μετέπεμψεν ἥκειν dici non potest. Suspicor corruptum esse μετέπεμψε. — ἐξαπιναῖος pro adverbio contra veterum morem dictum est, qui saepissime ἐξαίφνης, nonnumquam ἐξαπίνης dicebant.

Epist. 29. 1. οἶδας: lege οἶδα. Pro ὑστερῆσαι assentior iis qui ἐστερῆσθαι corrigunt, possis et στερέσθαι, et pro εἰωθότες qui accurate cogitant εἰωθότα probabunt. § 2. οἶδα γάρ sine sensu editur pro οἶδε. § 3. οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο. Graeculi omnes chorda oberrant eadem; consuetudo veterum pro τις postulat οὐδείς. Mox mendum manifestum est in τὸ δοκεῖν — οὐ πάνυ πείθομαι. § 5 κνισμός τις ἢ: dele ἢ.

Epist. 30. τὸν ἀγῶνα ἐπανείλετο: veteres ἐνεστήσατο. — τοῖς διδοῦσαι αἱ τυγχάνουσαι: dixisset Atheniensis τυχοῦσαι τοῖς διδοῦσιν, si ἂν additur, requiritur κριθήσονται. § 3. ὅπη ποτὲ βούλει: scribe ὅπου ποτέ.

Epist. 31. §. 2. στερούμενος: corrige στερόμενος. § 3. προσδέχου — ἀπ' αὐτοῦ δεήσεις: Graecum est παρ' αὐτοῦ. § 4. οὐδ' ἄν, imo οὐδὲν ἄν.

Epist. 33. οὐ προσιέμην: aoristo opus est προσείμην § 2. ἀλῷα: nullum est adiectivum Graecum in -ῶος exiens, exeunt in -ῷος, Νειλῷος, Γελῷος, Κῷος, Ἀχελῷος, caeteraque sine exceptione omnia. Passim adversus hanc certam analogiam peccatur et omnia plena sunt errorum, quia ι adscriptum in antiquissimis tantum libris apparet, in caeteris negligitur. Ubique reponenda sunt ζῷα, ᾠά, ᾠδή, ἀθῷος, πρῴην similia. Μινώα non est Graecum nomen sed Μινῴα. Itaque Ἀλῷα est reponendum. — ἀγερωχίαν et ἀγέρωχος Graeculi Homero sublegerunt, non item Attici. § 5. βραχύ μοι μέλει περὶ τούτων: Attici ὀλίγον μοι τούτων μέλει.

Epist. 34. § 2. ἐμάνης, Εὐθύδημε, οὐκ οἶδας οἷος ἐστιν ὁ σοφιστής: οἶδας pro οἶσθα non debet Alciphroni imputari, qui εἰδώς, ut opinor, scripserat. — προσιέμην; et hic προσείμην reposuerim. — λῆροι: revoca λῆρος ταῦτ' ἐστί. καὶ λήρους addere solent iis rebus, quas se contemnere volunt significare, ut in hac ipsa

Epistola sub finem. § 6. τυραννίδας ὀνειροπολεῖ: sanius τυραννίδα. § 7. σύγκρινον pro ἀντεξέταζον magistri non iniuria improbabant, sed nemo audiebat. § 8. νῦν μάλιστά γε, expunge otiosam voculam.

Epist. 35. εἰ ἡδονήν σοί τινα φέρειν οἴει: satis hoc scire solemus, lege φέρει expuncto οἴει. § 2. ἐνεφορησάμην: melius ἐμφορήθην et omnino minus antiquum et plebeium hoc verbum est. — κλάοντας et Atticis et Atticistis reddenda sunt passim κλάειν et κάειν, κλαίειν apud illos non minus est vitiosum quam αἰετός aut αἰεί. § 2. μικρὰ ἴσθ' ἔπεστί μοι παραψυχή: solatium alicui ἐπεῖναι non potest. Aut ἔτι ἐστὶ verum est aut περίεστι. — ὑπὸ τὴν λυπρὰν ἐν τῷ συμποσίῳ μέμψιν: mirum accidit lenuis et exilis obiurgatio. Dele λυπράν: suspicor ad μαραινόμενον παραμύθιον adscriptum esse λυπρόν, deinde huc invectum. In sequentibus ὡς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη fugit Berglerum ratio, quum ὡς μή reponeret, quod reliqui retinuerunt. Infelix amator στεφάνια καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ mittebat amicae (Epist. 36. § 5) alia omnia cupienti. 'Αχθομένη igitur πᾶσι τοῖς τοιούτοις corollam sibi de capite detrahit eique προσρίπτει. § 4. φοβοῦμαι μὴ μιμήσομαι: verum est μιμήσωμαι.

Epist. 36. § 2. οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐμοὶ μέταλλον: Athenienses hoc ἔργον appellant, — τοῦ χρόνου τούτου: oportebat τὸν χρόνον τοῦτον. § 3. φιλεῖς, ἄνθρωπε, φιλεῖς: lege φιλεῖν, ἄνθρωπε, φιλεῖς ex vestigiis scripturae codicum.

Epist. 37. ἐπίκωμος — ἐφοίτα: Graecum est ἐπὶ κῶμον. § 2. ἄλλως ἐστὶ μηδ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος: Graeculi discrimen inter οὐ et μή ita negligunt, ut saepissime μή scribant ubi οὐ est necessarium; οὐδ' ὅλως scriptum oportuit. § 3. κοιμηθησόμενος: veteres et veterum imitatores formas amant breviores, scribae suas obtrudunt longiores, τιμηθήσομαι, ὠφεληθήσομαι, ζημιωθήσομαι, alia. Repone κοιμησόμενος ut in § 1. In § 4. ἃ — ἐκκαρπώσαιεν, Graecum est ἅ τι — ἐκπορίσει. illud Alciphron, hoc scribae peccarunt. § 5. εἴωθε τὰ φίλτρα ἀποσκήψειν εἰς ὄλεθρον: supple ἐνίοτε vel ἔσθ' ὅτε εἰς ὄλεθρον, tum revoca ἀποσκήπτειν.

Epist. 38. § 4. διωθεῖτο pro διεωθεῖτο communis est describentium error, qui saepe in ὠθεῖν et compositis, saepe in οὐρεῖν, saepissime in ὠνεῖσθαι committitur. § 5. ἀπεσκοράκισεν

sero natum verbum est, quo et ipso oratio Demosthenis XI ubi p. 155, 15 legitur *σκορακίζονται*, spuria esse arguitur. § 5. *εἰς οὐκ εὐδαίμονα βίου προαίρεσιν*: quomodo *προαίρεσις* possit *εὐδαίμων* esse non video, intelligerem *οὐκ εὐσχήμονα*. — *ὡς ἄδικον*: lege *ἀδίκως*. § 6. *ψαύω καὶ διαλέξομαι*: scripsit *ψαύσω*. — *οὐκέτι με Φαιδροῖς τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα*: fallitur, nam *ὄψεται* est *videbit*; requiritur *adspiciet* *προσβλέψεται*. § 7. *ἐκείνη γε*: quid sibi velit *γε* difficile dictu. § 8. *συλήσασα ἀνηλεῶς*: melius *νηλεῶς*. § 9. *καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν*: unus codex *λέγειν*, ut veteres. Utrius sit error non facile est dispicere. Ridiculum est *λαλεῖν* sed omnes dudum ita errabant, ut impune ferrent omnes.

Epist. 39. *μηδ' ἀκκριαίως*: scribe *ἀκαρῆ*. Pro *διαζευχθῆναι* usitatius erat *διαζυγῆναι*. — *Δέσποινα Ἀφροδίτη* tam bene *Graece* sonat atque *παρὰ Ἀθηναίοις*, *μετὰ Ἀλεξάνδρου* cet., quae in codicibus leguntur, *Graecis* inaudita fuerunt; repone ubique *Δέσποιν'*. — *κληθεῖσα τοσοῦτον χρόνον*: restitue *ἐκ τοσούτου χρόνου*. § 2. *ἀποκοιμήσασα*: Verum est *κατακοιμίσασα*. § 3. *Περσεφόνη*: *Attici* *Φερσεφόνη*. § 5. *ἀπεδύσατο τὸ χιτώνιον*: Barbara forma *δύσασθαι* pro *δῦναι* apud omnes Graeculos in usu est, potuitque Alciphron uti cum reliquis; hic tamen sententiae ratio postulat: *ἀποδῦσα δὴ τὸ χιτώνιον*. § 6. *νίκην ἀποφήνασθαι τῆς Θρυαλλίδος*: et alio nomine haec suspiciosa sunt et quod *τὴν νίκην* utique scriptum oportuit. Legerim: *νικᾶν ἀποφήνασθαι τὴν Θρυαλλίδα*, ut *ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον* in *Ranis* 1473. — *περὶ ἄλλων συγκρίσεις*: male abundat praepositio. § 7. *πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα*: *Attici* *πλουσίου πατρός*, docebant hoc Magistri, vide Phrynichum p. 129. Frustra. § 8. *ἐςιώμεθα*: leg. *ἐςιασόμεθα*. — *τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις*: ultima verba arguunt *σόν* esse expungendum.

Libri II. Epist. 1. *τῶν διαδημάτων*: aliquanto melius *τοῦ διαδήματος* dedisset. § 2. *καὶ ἠλογημένη σιωπῶ*: quid sit *ἠλογημένη* frustra quaeritur. Suspicor *καὶ διηπορημένη σιωπῶ*. § 3. *καὶ ἀγωνιῶ ἔχω εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑςέροις νικῶ*: corrige *ἀεὶ τὰ πρότερα τοῖς ὑςέροις νικᾶν*. § 4. *χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι*: Atticus *ἐμῷ* omisisset. § 5. *οὐδὲ προσέβλεψαν ἔτι πολλοὶ οὐδὲ ἐπείρασαν*: qui intelligit quid significet *οὐδὲ προσέβλεψαν* mecum *οὐδὲ ἐπείρασαν* delebit. Perinde est ac si diceres *οὐδὲ διενοήθησαν τοῦτο ποιεῖν οὐδὲ ἐποίησαν*. — mox dele *ἀπογνωσθείς*, olim ad

ἀπελπίσας adscriptum. § 6. ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραςάς: διακρατεῖν nihil est: veteres in ea re διάγειν ponebant et credo Alciphronem veteres esse imitatum. § 7. ὡς ἐπιδεικνύναι: corrige ὥς'. § 8. Θηριππιδίου: emenda Θηριππίδου. — ἐν ὅλῃ τῇ ['Αθηναίων] πόλει: dele importunum emblema. § 9. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων, σὺ δὲ: lege οὗτοι. — ἄριςα γὰρ ἣν βούλει: imo vero: ἣν σὺ βούλει.

Epist. 2. οὐδὲν δυσαρεςότερον — ἐςὶν ἄρτι πάλιν μειρακευομένου πρεσβύτου: ἄρτι vitiosum est, nam haec quoque insania ab initio tolerabilior est viresque acquirit eundo. Legerim ἄρα. — οἷά με 'Επίκουρος διοικεῖ: quis hoc concoquere potest? Quamquam διοχλεῖ propius ad corruptam scripturam accedit, ob sequentia malim διέθηκε. — ἐπιςολὰς ἀδιαλείπτους μοι γράφων: potest ea res molestissima esse, sed est eadem saepe iucundissima. In codicibus est ἀδιαλύτους, in quo mendo credo latere διωλυγίους. Notissima est Ruhnkenii de eo vocabulo annotatio ad Timaeum p. 88, qui magnam exemplorum copiam effudit: unde ad nostrum locum duo sunt perquam accommodata Platonis μακρὰ καὶ διωλύγιος φλυαρία *Theaet.* p. 161 *E* et μήκη διωλύγια in *Legibus* p. 890 *E*. § 3. ςωμυλεύεσθαι καὶ εἰρωνεύεσθαι: barbara forma pro ςωμύλλεσθαι. Fefellit librarium ἡ παρήχησις. — 'Αλκιβιάδην τινὰ Πυθοκλέα νομίζει: certa lex sermonis postulat τὸν Πυθοκλέα. Hirschigius τινα in τὸν mutabat, utroque opus est. — ἀνάςασα ὅπῃ ποτέ: lege ὁποίποτε. § 4. γνώμην σου βουλομένη λαβεῖν τί μοι ποιητέον: nemo sic veterum locutus est pro συμβουλεύσασθαί σοι. — ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν: Attici ἐν γειτόνων. Deceperunt Alciphronem loci, qualis hic est apud Lysiam. I. § 14. εἶτ' ἐκ τῶν γειτόνων ἐνάψασθαι, quorum diversa ratio est. Obiter illic repone: ἀνάψασθαι nempe ἀποσβεσθέντα τὸν λύχνον. § 6. μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω: emenda ταῦτ' ἐπελθέτω, rectius etiam ἐπέλθῃ scripsisset. — λαβέτω καὶ ἃ ἔχω: supple ἀγὼ ἔχω. § 7. quid sit καταλιπὼν τὴν ἑαυτοῦ νεότητα non exputo, neque quod bene substituam reperio. § 8. καὶ ἵδρωκα τὰ ἄκρα: pro ἵδρωκα, cuius mihi ratio non constat, ἰδίω reposuerim *Atticorum*. § 9. πρεσβευτάς: *Athenienses* libentius πρέσβεις dicunt. § 10. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὅμοια αὐτῷ ἀναίσχυντος: si hoc voluisset ὁμοίως scripsisset. Emenda: κἀγὼ ἔσομαι τοίνυν ὁμοία αὐτῷ, quibus magistellus ἀναίσχυντος adscripsit.

Epist. 5. *ὡς οὐδὲν ἐπαίρων*: *ὡς* onerat locum et abiiciendum est. — *ἐμοὶ χωρίς σου*: scrib. *χωρὶς σοῦ.* § 2. *τίνι δὲ* — *δυναίμην*: supple *δ' ἄν.* § 4. *σαλακωνείας*: genuina forma est *σαλακωνίας.* § 5. *ἀπὸ Πτολεμαίου γράμματα*: apage, necessarium est *παρά*! § 6. *σύ μοι* — *Ἀρεοπαγῖτις βουλὴ καὶ Ἡλιαία, ἅπαντα* — *ἀεὶ γέγονας καὶ νῦν ἔσῃ*: bis necessaria copula excidit; scribendum: *καὶ Ἡλιαία καὶ ἅπαντα ἀεί τε γέγονας καὶ νῦν ἔσει.* § 8. *πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτω καὶ ἀπῳκισμένην βασιλείαν οὖσαν*: contrario errore bis copula male irrepsit: apparet, opinor, coniungenda esse *μακρὰν οὕτω ἀπῳκισμένην*, nam iocularis est *μακρὰ βασιλεία.* In praecedentibus emenda: *πλεῖν μὲν γὰρ εἰς Αἴγυπτον* expuncto *ἀπιέναι.* — *ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε*: Verissimum est quod scite Hermannus dixit: *ne bruta quidem edunt sonos nihil significantes*, ex quo genere illud *γε* est. Lege *ταυτηί*: potueritne Alciphron *τῇ πλησίον* adiicere multum dubito. § 9. Vitiosum acumen docti homines invexerunt: *ἥδιον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἢ τὰς* [*αὐλὰς*] *ἁπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων*: de suo addiderunt *αὐλάς*, quod erat pro *ἀγκάλας* restituendum: *τὰς σὰς μᾶλλον αὐλὰς ἢ τὰς ἁπάντων κτέ.* Sequitur *ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ εὐτυχούμενον*, quae impedita sunt et depravata. Intelligi ita demum poterunt, si definitum erit quo haec referantur, ubi tandem et apud quos *τὸ εὐτυχούμενον ἄπιστον, τὸ κολακεῦον εὐκαταφρόνητον* esse dicatur. Nempe in *aula regia*, quam propterea sibi Menander vitandam esse scribat. Lege igitur: — *βασιλέων, ἵν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἀνελεύθερον κτέ.* Si hoc vicero, nullo negotio tollam stolidum mendum, quod superest: *τὸ ἀνελεύθερον* non solet esse *ἐπικίνδυνον*; quam vellem illic aetatem degere, ubi *ταῖς ἀνελευθέροις* non esset satis tutum. Praecipue autem *regia aula* apud libertatis amatores olim male audire solebat. Celebratum dictum Euripidis:

ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται
κείνου 'στὶ δοῦλος κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Pompeio in ore erat ad Ptolemaeum festinanti. Asperius etiam Graeci in cruda servitute:

αὐλὰς θεραπεύειν ἐστίν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἢ φυγάδος ἢ πεινῶντος ἢ μαστιγίου.

ex illorum igitur opinione tuto licebit reponere: ἵν᾽ ἐπικυλινδούμενον μὲν τὸ ἐλεύθερον κτλ. § 10. τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα: suspicor ἄφθονα genuinum esse. § 11. ποίαν αἵρεσιν; si sine vitio est, impegit Alciphron, ut in θεσμοθέταις κεκισσωμένοις, quos myrto coronatos fuisse satis constat, non hedera. Ipsum κεκισσωμένος unde arripuerit non comperi. Athenienses κιττῷ ἐστεμμένος dicebant vel ἐστεφανωμένος. § 12. εἰς Αἴγυπτον διελθὼν χρυσὸν λαβεῖν: veteres ληψόμενος. ibid. χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον: mire additur καὶ πλοῦτον: male metalla nominat χρυσὸν καὶ ἄργυρον pro nummis χρυσίον καὶ ἀργύριον. quid multa? Rhetor flosculum Platonicum decerpserat, quem librarii interpolando sustulerunt. Legitur in *Legibus* VII. p. 801 B. οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἱδρυμένον ἐνοικεῖν, atque eae divitiae cum contemtu solent animi ingeniique divitiis veris opponi. Hinc igitur Menander: χρυσοῦν λαβεῖν καὶ ἀργυροῦν πλοῦτον. § 16. τὸν Ἀττικὸν ἀεὶ στέφεσθαι κισσόν: veteres στέφεσθαι κιττῷ vel κιττοῦ. — ἀγωνιῶντα [καὶ φοβούμενον]: emblema est manifestum. § 17. ἄξιος τοιούτου ἀγαθοῦ: rectius τοσούτου.

Epist. 4. § 2. τί ἄρα, τί σοι: legendum: τί ἄρα σοι. — ἀλλοιοτέρα νῦν ἡμῖν τις πέφηνας: τις retineri non potest, sed delendum est. Obversatur Rhetori Homerus *Odyss.* π. 181:

Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν,

neque ἀλλοῖός τις dici potest, ut ποῖός τις, neque si hoc esset *Graecum*, dirimi haec possent, nisi particula interposita, ut ποῖος γάρ τις. § 3. ἔφρασαν iterum cedat vulgatae ἔφασαν, inquit est ἔφη non ἔφρασε. § 4. Αἰγυπτίοις ἀττικισμοῖς: non tantum pessimum hoc est ἀττικισμῶν genus, sed absurdum et in librariorum cerebro natum. Lege ἀστεϊσμοῖς. — ἀδύνατα σπουδάζειν: veteres σπεύδειν ἀδύνατα, ἀδυνάτων ἐρᾶν et περί τι σπουδάζειν solent dicere. § 6. ἐνσκηνοβατουμένου: huiusmodi verba fingunt Graeculi et tamen se ἀττικωτάτους esse putant. § 9. παρεῖσα τὴν μητέρα — ἕπομαι συμπλέουσά σοι: παρεῖσα pro καταλιποῦσα Alciphronis error est, συμπλέουσα pro σύμπλους librariorum. — ἄτερ μίτων: melius μίτου. § 10. ἀμπλακήματα: ab huiusmodi oratione alienum verbum priscum, poëticum: de cuius vera forma vide Elmsleium ad *Medeam* vs. 115. — οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις: ἔρωτες πλήρεις

vel *κοῖλοι* vel *κενοί* neque cogitari neque dici possunt. Coniesci *εὐμενές*, quod ad *χωρίον* refertur et sic peridoneam sententiam facit. § 12. *ἀμιγὲς ἡδοναῖς*: corrigendum *ἡδονῆς*. § 14. *εἰδῶμεν τί λέγει τὰ ἱερά*; pervulgatus error pro *ἴδωμεν*. — *ἀπολογίαν ἕξομεν*, [*καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες*] *πρὸς ἀμφότερα τοὺς θεούς*. Praecedit *εἴτε λῷον ἀπιέναι εἴτε μένειν*, neminem poenitebit emblema, quod indicavimus, sustulisse. § 16. *καὶ πέμματα σελήνης καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἀνθρώπων*. Occupavit Meinekius emendare *καὶ* [*πέμματα*] *σελήνας*: in *ἀνθρώπων*, id est in codicum scriptura *ἄνων*, delitescit *ἄγνων*, quod ita in libris exarari solet ut hoc an *ανων* scriptum sit, oculis discernere non possis. § 17. *φθήσεσθαι Πειραιόθεν ἐλθεῖν*: *Attici* constanter *ἐκ Πειραιῶς* dicebant et *ἐλθών*. § 18. *ὅλως*: lege *ὅλος*. § 19. *εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως*: neque *βουλεύομαι* neque *μεταβουλεύομαι* cum genitivo coniungi potest, quamobrem *περί* excidisse suspicor. — *ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον*: non hoc, puto, Glycera cogitat, ecquid illae fabulae regi *prodesse* possent, sed *placere*: non *utilitatem* magis quam *oblectamentum* habiturae apud hominem minime *δημοκρατικόν*: itaque pro *ὀνῆσαι* credo *ἧσαι* esse rescribendum. Verbum *ἥδειν*, sequioribus *Atticis* non infrequens, Graeculi saepius usurpant. Satis scitum est apud Synesium *Epist.* 154: *τοὺς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει*. § 20. *ἀφεὶς*, ut supra *παρεῖσα*, male pro *καταλιπών*. § 21. *πρωρατεύειν*: restituenda est ubique forma *πρῷρα* in compositis et derivatis. — *κυβερνᾶν μυηθήσομαι*: Neminem vidisse *μαθήσομαι* requiri! caetera et depravata sunt et vel sine vitio, opinor, inepta et insulsa fuerunt. Glycera *κυβερνᾶν μαθοῦσα* et clavum ipsa tenens ut navis sine infortunio in *Aegyptum* perveniat sophistici est et pravi acuminis, in quo immorari non lubet: *ἀκύμων*, in quo hic docti homines adhaeserunt, obiter Plutarcho reddendum in *Numa Pompilio* cap. XX, *συμμετασχηματίζονται πρὸς τὸν ἐν φιλίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ — ἀμύμονα καὶ μακάριον βίον*, ubi si quis dubitabit *ἀκύμονα* recipere eum ipse Plutarchus expugnato in *Galba* scribens cap. X, *εἰς βίον ἀκύμονα καὶ γῆρας εἰρήνης καὶ ἡσυχίας μεστόν*.

Libri III. Epist. 1. *οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ*: Atheniensibus solemne est *ἐν ἐμαυτοῦ* dicere.

Epist. 2. § 2. locus misere habitus est, in quo aliquid ha-

riolandum, v. c. καὶ κατὰ σαυτὴν τρέπου, τὸ κακὸν κτἑ.

Epist. 3. § 3. ἑτοῖμος ἦν ἐπιλήψεσθαι: verba manifesto corrupta. § 4. Πασίωνα pro Πασέωνα dudum receptum oportuit. — μηδ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι: quidquid attigeris ulcus est, neque ἂν φθάνοιμι sanum est, neque φθάνειν pro μέλλειν recte est positum, neque infinitivum habere potest. Satius est abstinere manum.

Epist. 4. ἀπεσκληκέναι κινδυνεύω τῷ λιμῷ κεντούμενος: perfecto locus non est post verbum κινδυνεύω, non potest id iam factum esse quod ut fiat periculum sit: itaque κατασκλῆναι ab Eustathio grati accipimus, cuius testimonium ad praecedentem Epistolam Berglerus adduxit hocce p. 1808, 42. τοῦ δὲ σκλῶ παράγωγον σκλαίνω, ὅθεν παρὰ τῷ 'Αλκίφρονι τὸ· κατασκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ. De forma σκλαίνω autem vehementer fallitur, ut saepe Graeculi mirificas comminiscuntur formas verborum ex derivatis, ex κατέαξα repetunt κατεάσσω (ut πήσσω, ῥήσσω), ex ἀμφιέσαι ἀμφιέζειν, ex ἐδασάμην δάζομαι (pro δαίομαι), alia; κατασκλῆναι est a κατασκέλλω, quod apud recentiores est κατασκελετεύω. 'Αποσκλῆναι an κατασκλῆναι legatur perinde esse arbitror; ἀποσκλῆναι optimum auctorem habet Aristophanem in *Vespis* vs. 160, unde arripuit Moeris in v.: ἀποσκλῆναι, ad quem lectu dignissima Piersonus collegit utramque formam perite vindicans. Simillimum est Plautinum in *Boeotiae* fragmento:

maior pars populi aridi reptant fame.

Quid autem facias participio κεντούμενος, quod ab hoc argumento alienissimum est? κεντεῖν est *confodere* cominus, gladio, pugione. *Enecare fame* est ἀποκναίω. Nihil superest, nisi ut vocabulum importunum et molestum deleatur; ostendam statim quam proclives fuerint lectores acutuli ad inserendum aliquod fulcrum huiusmodi, ubi orationem non satis firmiter consistere suspicarentur. § 2. τάχιον: improbatur ab omnibus pro θᾶσσον.

Epist. 5. μένει: ex Graeculorum more pro οἰκεῖ.

Epist. 6. § 2. κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συςαλῆναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος: Dubito nonnihil de συςαλῆναι, non enim oculus pugnis contusus συςέλλεται: cogitavi de συσκλῆναι, *contabuisse*, cuius verbi quamquam certa est auctoritas, tamen exempla mihi apud scriptores non lecta, apud

Grammaticos et λέξεων consarcinatores lecta sunt, HESYCH. in v. συνέσκληκε, συμπέπηγε, et in ῥητορικαῖς λέξεσιν BEKK. Anecd. I. p. 304. At quocumque verbo Rhetor usus est, Parasitus altero oculo captum se scribit ὑπὸ ῥαπισμάτων, quod additur ἐνοχλούμενος e stolida interpolatione et manifesta, ut opinor, accessit. Neque enim participio qualicumque opus est neque ullum insulsius addi potest quam ἐνοχλούμενος, quasi vero qui cui oculum pugnis paene effodit, a sobrio dici possit homini *negotia facessivisse*. Apage ineptias. Magistelli saepiuscule eodem modo talibus de suo participium aliquod agglutinant, quod pro sua Graecitatis peritia supplendum esse suspicantur. Ea fraus manifesta tenetur si participium ab istis additum etiam alio nomine absurdum est. Exempla huius rei tres praestantissimi scriptores suppeditabunt, PLATO, THUCYDIDES et HERODOTUS. Aequissimo animo tulerunt editores PLATONIS in libro *de Republica* VIII. p. 553. A. ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἴχνη διώκῃ, ἔπειτ' αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει καὶ ἐκχέαντα τά θ' αὑτοῦ καὶ ἑαυτὸν ἢ στρατηγήσαντα ἤ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα εἶτ' εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα. Eximium locum totum apposui ut duplici mendo liberarem; alterum est in verbis ὥσπερ πρὸς ἕρματι [πρὸς] τῇ πόλει, in quo repetitum πρὸς comparationis vim frangit et venustatem perimit, non enim qui in republica offendit cum eo comparatur qui ad scopulum frangit, sed ipsa respublica veluti scopulus aliquis esse dicitur ad quem quis adhaeserit. Tum βλαπτόμενον inepto interpolatori deberi unusquisque *Graece* paulo doctior assentietur BADHAMO, qui in Praefat. ad *Phaedrum* p. X. haec posuit. »*Resp.* 8. 554, ἐμπεσόντα [βλαπτόμενον].« Non poterat interpolator ineptius participium in ea re ponere quam βλαπτόμενον, in eo quoque turpiter lapsus, quod participio credidit opus esse qualicumque ut fulciretur oratio. Nempe Graeculi non satis assequebantur qui tandem εἰς δικαστήριον ἐμπεσεῖν ὑπὸ συκοφαντῶν dici posset. Prorsus nesciebant usum antiquioris linguae, quo verbis ἐκβάλλειν, ἐμβάλλειν, περιβάλλειν, μεταβάλλειν aliis, verba ἐκπίπτειν, ἐμπίπτειν, περιπίπτειν, μεταπίπτειν

erant pro passivis ut formae activae ἐξέβαλον responderet passiva non ἐξεβλήθην sed ἐξέπεσον, ut non ἐκβέβλημαι diceretur sed ἐκπέπτωκα, non ἐκβληθήσομαι sed ἐκπεσοῦμαι; atque ita in caeteris. In Aristophanis *Pluto* vs. 244:

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

non est *foras excidi* aut *elapsus sum*, sed ut Terentius dicit *exactus sum* foras. Haec omnia quemadmodum formae passivae significationem habent ita et syntacticam rationem sequuntur eandem: itaque qui *a populari factione in exsilium eiectus est* dicitur ἐκπεσεῖν ὑπὸ τοῦ δήμου vel ἐκπεπτωκέναι ὑπὸ τοῦ δήμου vel (quod prorsus idem est) φεύγειν ὑπὸ τοῦ δήμου: quod active dicitur τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐξέβαλεν id per formam passivam ita dicendum est: οἱ μὲν ἀπέθανον, οἱ δ' ἐξέπεσον. Exemplorum affatim est apud historicos caeterosque passim. Quae autem ratio in ἀποκτείνειν et ἀποθνήσκειν, in τιθέναι et κεῖσθαι, in βάλλειν et πίπτειν passim obvia et nota est, eadem in aliis quoque cernitur, de quibus nunc duo tantum attingam. Λέγειν τινὰ εὖ, κακῶς, πολλὰ κακά, similia, si in passivam formam sunt convertenda, in locum formae λέγομαι, quae non est in usu, subit ἀκούω et pro λοιδορεῖν et λοιδορεῖσθαι dicitur κακῶς λέγειν et κακῶς ἀκούειν, sicuti pro εὐλογεῖν et εὐλογεῖσθαι antiqui dicebant εὖ λέγειν et εὖ ἀκούειν: hinc igitur κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος dicitur, vel πρός τινος, εὖ ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, similia. Cato censorius filium ipse docuit litteras: οὐ γὰρ ἠξίου τὸν υἱὸν, ὥς φησιν αὐτὸς, ὑπὸ δούλου κακῶς ἀκούειν μανθάνοντα βράδιον (Plut. in vita, XX) id est λοιδορεῖσθαι, ut vides. Facile erit, ubi hoc accurate perspexeris, emendare locos, quos Graeculi ex huius rei ignoratione interpolarunt. In Platonis *Hippia maiore* p. 308. d. recte legitur ὑπό τε ἄλλων τινῶν τῶν ἐνθάδε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου πάντα κακὰ ἀκούω, sed interpolatio apparet in vicinis: συμβέβηκε δή μοι κακῶς μὲν ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν [καὶ ὀνειδίζεσθαι], κακῶς δὲ ὑπ' ἐκείνου, manifestum tenemus falsarium, non enim putide abundant tantum verba καὶ ὀνειδίζεσθαι sed concinnitatem membrorum in bipartita oratione moleste perturbant. Saepe Plato contraria contrariis opponens usum dicendi in talibus aperit, ut in *Critone* p. 50. e πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον, ὥστε ἅπερ πάσχοις καὶ ἀντιποιεῖν οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν οὔτε τυπτόμενον

ἀντιτύπτειν, vides κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν perinde dici atque λοιδορούμενον ἀντιλοιδορεῖν, quo facilius est Theophrastum veteri mendo liberare in *Characit.* cap. VI: ὀμόσαι ταχὺ, κακῶς ἀκοῦσαι [καὶ λοιδορηθῆναι] δυνάμενος, hic quoque manifesto indicio fraus tenetur. Eodem vitio liberandus est Plutarchus in *Theseo* 16: καὶ γὰρ ὁ Μίνως ἀεὶ διετέλει κακῶς ἀκούων [καὶ λοιδορούμενος] ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις. Quemadmodum igitur ποιεῖν et πάσχειν, λέγειν et ἀκούειν, ἐμβάλλειν et ἐμπίπτειν sibi inter se respondent, sic nonnulla composita verbi ἄγω pro ἄγεσθαι habent respondentem sibi formam ἰέναι, quod mihi saepius in κατιέναι pro κατάγεσθαι est observatum. Indocti scribae, quia hoc neque noverant neque intelligebant, solent omnia haec interpolando aut vitiando obscurare aut perdere. Quod Euripides in *Medea* scripserat vs. 1011:

θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι·
ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.

arguit κάτει significare καταχθήσει sive καθόδου τεύξει, at scribae stolidam scripturam κρατεῖς τοι de suo dederunt, quam palmaria emendatione sanavit Porsoni ingenium. Exspectat adhuc medicinam Thucydides VIII. 48: ὁ Ἀλκιβιάδης ἐδόκει οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖσθαι ἢ ὅτῳ τρόπῳ ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσας ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθεὶς κάτεισιν, ubi Thucydides ὑπὸ τῶν ἑταίρων κάτεισι scripserat, (id est καταχθήσεται, ut Graeculi dicebant,) παρακληθείς ab illo adiectum est qui ὑπὸ τῶν ἑταίρων non intelligebat. Bonum factum quod absurdum participium arripuit: non esset alia poena exsilio levior, si quis in integrum restitui posset ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθείς. Abstinuere manus in simillimis, ut in capite 68: νομίζων οὐκ ἄν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἰκὸς ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν. Sic prorsus eodem usu dicitur ὑπὸ τῶν ἑταίρων κατιέναι et IV. 66: ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους et I. 12, ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν aliaque complnscula. Plane eiusdemmodi vitium in Herodoto deprehendi. IV. 132, οὐκ ἀπονοστήσετε ὀπίσω ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων βαλλόμενοι, quoniam non ipsa τοξεύματα βάλλει, sed τοξεύμασι βάλλονται οἱ ἀεὶ βαλλόμενοι, expunge ineptum participium ab inepto Graeculo adscriptum, quo facto quam acrior et vehementior exeat oratio et rei accommodatior quis est qui non sentiat?

Revertor ad Alciphronis lectionem vulgatam ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος, ubi non minus insulse additum participium est et eodem amandandum, quo βλαπτόμενον, παρακληθεὶς et βαλλόμενοι censuimus.

Epist. 7. ἀκαρῆ: Attici ἐν ἀκαρεῖ. § 2. Φλέβα διατεμών: veteres σχάσας. § 4. παρώθει: παρεώθει. — ὀργασάμενος: Attici ὀργάσας. § 5. θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον: dixisset Atheniensis θαυμάζειν πῶς. — Πειραιοῖ pro ἐν Πειραιεῖ. § 6. ἀπεκδέχεσθαι pro προσδέχεσθαι.

Epist. 8. § 2. ἀπάξαι pro ἀπαγαγεῖν extrema est barbaries, quae in Alciphrone non cadit: vulgata lectio est τάχιστα αὐτὴν καὶ ἄκουσαν ἀπάξαιμεν, in qua latere videtur τάχιστ' ἂν et ἁρπάξαιμεν. § 3. τοῦ νέου κόμματος: pro καινοῦ. § 4. λογίζονται: lege νομίζονται.

Epist. 9. ἐθορύβει: conieci ἔθει ῥύμη. — εὕρετο: debebat εὗρε. § 3. ζημίαν ἀπενέγκασθαι: Attici ζημίᾳ περιπεσεῖν.

Epist. 10. § 2. ἐῴκειν — πεπληρῶσθαι: veteres omnes in ea re ἐδόκουν. § 3. ὁ δῆμος Ἀθηναίων: supple ὁ Ἀθηναίων et pro προσελθόντες recipiendum erat παρελθόντες, quia, ut supra ostendimus, Attici dicebant παριέναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν. § 3. ὅμως ἀνεγειρόμενος: lege ὅμως δ' ἀνεγρόμενος, tum ἐγώ deleverim. Peccavit in sequentibus Rhetor quum ἐνθύμιον ποιησάμενος putavit exquisite dici posse pro ἐνθυμηθεὶς, non recordatus ὅτι τὸ ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς, ut recte admonet Ammonius de D. V. p. 52. ubi utilia adscripsit Valckenaerius et ad Herod. II. 175. cui reddendum est: τὸν δὲ Ἄμασιν ἐνθύμιον ποιησάμενον pro ἐνθυμιστόν, quod nihil est. — ἔγνων εἶναι: bene Graecum est ὄντα.

Epist. 11. § 2. ἄλλα τινά: Attici ἄλλ' ἄττα.

Epist. 13. οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν: non dicit ἐδυνάμην sed προῃρούμην, παρεσκευαζόμην, itaque τε delendum; ἤμην Macedonicum est, repone ἦν: ἐλάδια scribendum ἐλᾴδια, ut κρεᾴδιον, caeteraque omnia huiusmodi. § 3. πονοίη, μάτην: μάτην cum πονοίη iungendum. — παραδοκῶν typorum vitium est pro καραδοκῶν.

Epist. 14. πατρώζεις: certa analogia postulat πατρῴζεις.

Epist. 16. ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττόν: suppleverim: καὶ

(αὐτὸς) τοῖς θεοῖς. § 2. νῦν δὲ ἀγροὺς καὶ γεωργίαν: supple ἀγροὺς (μέν).

· Epist. 17. κατακοιμήσασα: sincerum est κατακοιμίσασα. § 2. προσλαβοῦσα ἀπελεύσῃ: scribis debetur sero natis pro προσλαβοῦσ' ἄπει.

Epist. 18. γενέσια ἑορτάζων: digladiantur inter se Magistri utrum γενέσια dicere ius sit nec ne pro γενέθλια vel γενέθλιος ἡμέρα. Negat Phrynichus p. 103 contra quem adsurgit *Antiatticista* Bekkeri p. 86, 20. Secundum Phrynichum videtur pronuntiandum: aliud est in iisdem verbis reprehendendum: γενέθλια θύειν *Attici* dicunt, at ἑορτάζειν Atticistae, unde fraus deprehenditur in Platonis qui fertur *Alcibiad.* I. p. 121 D. ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια ἅπασα θύει [καὶ ἑορτάζει] ἡ Ἀσία, ubi καὶ ἑορτάζει sciolo, qui adscripsit, reddendum.

Epist. 19. § 3. εἰς σὲ βαδιοῦνται: non nesciebat Alciphron εἰς σοῦ *Graecum* esse.

Epist. 20. § 4. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει: pro ἐποιεῖτο.

Epist. 21. ἔχων: *Atticus* omisisset. § 3. πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι: articulus τὰς vitiose abundat, caeterum *Atheniensis* dixisset πρὶν παρὰ τοῦ λύκου δίκην λαβεῖν.

Epist. 22. ἐπολέμουν τὰς σταφυλὰς dicere pro ἐλυμαίνοντο putida est sequiorum ἀκυρολογία. Accusativus etiam vitio apud istos invectus est. Per iocum potuit Aristophanes dicere in *Pace* 740 τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντες, et saepe dicitur pro *ferre non posse et insectari*, sed nihil horum excusat hanc scribendi negligentiam. — τὰς ῥᾶγας ἔκοπτον: vulpeculae uvas non ἔκοπτον, sed lubentius ἔκαπτον, opinor. Recurrit ἔκαπτον III. 60. 2. § 2. πυυκός: lege πυκνός. — σκαιότητα τρόπου: veteres τρόπων. — ἐπὶ τοὺς ἕνδεκα ἀγαγών: perpetuus est in talibus usus compositi ἀπαγαγών. § 3. ἄθυρμα: poëtae sublectum pro παίγνιον: προσηνές quid sit in tali re non perspicio. — νεκρόν: lectoris non admodum acuti additamentum. § 4. μὴ παθεῖν ἀναμένειν ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι: supple μὴ τὸ παθεῖν ἀναμένειν.

Epist. 23. ἔχω οὖν: corrige ἔχων οὖν et in seqq. πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην. § 2. εἰς νέωτα δὲ δέχοιο: lege προσδέχου. Imperativis optativos substituere Poëtastris solemne est, Nican-

BRO ante omnes: necessariam praepositionem sigla non intellecta sustulit.

Epist. 24. *ἐμπίπλαται*: e Graeculorum usu et errore passim irrepsit pro antiqua forma *ἐμπίμπλαται*.

Epist. 25. *εἰς ἄϛυ*: *Attice ἄϛυδε*. — *ὦ Νόμιε*: scrib. *Νομίε*. passim sic errari video, ut in *Στρατίος* et similibus. — *ἀργεῖ ἡ γῆ*: melius *ἀργός*. — *χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων*: *χηρεύειν* satis insulse HOMERO sublectum est. *Od. ι.* 123.

ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας,

πονεῖν autem pro *ἐργάζεσθαι* ab aequalibus sumsit.

Epist. 26. *ἀποτιθεμένῳ*: corrige *ἀποθεμένῳ*. — *ὡς ὁμοῦ* — *προσοφλῆσαι*: lege *ὥσθ'* et *προσοφλεῖν*.

Epist. 27. *εἰς τοὐργαϛήριον καθημένην*: nullo exemplo et nullo sensu haec dicuntur, dixisset *Atheniensis ἐπ' οἰκήματος καθημένην*. § 2. *ἐγὼ — σε τὰς κάχρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω*: perdidisset operam, credo, neque hoc nesciebat, sed *ἀναγκάσω* scripsit, — *οἶ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας*: *Attici ἐνεκύλισας*.

Epist. 28. *συγκαθεύδειν μετὰ σοῦ*: revoca *σοὶ συγκαθεύδειν*. § 3. *ἐπὶ ἐνί*: haec scribis placent, *Graecis ἐφ' ἑνί*.

Epist. 29. *ἠπιϛάμην*: adde *μέν*. — pro *εἶναι* veteres *ὄντα*. — *ἀδικομαχοῦντας*: verum est *δικομαχοῦντας*. § 2. *κινήσας δίκας*: nescio unde hoc arripuerit pro *εἰπών*. — *ὅτι μοι πολλάκις*: dele *μοι*, commune omnibus est quod commemorat quodque proverbio dicebatur *πράγματ' ἐξ ἀπραξίας*.

Epist. 30. *ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος*: *Attici καθῆσθαι*. — *παρανοίξας τὸ θύριον*: magistri docent *παροίξας Atticum* esse; PHRYNICHUS BEKKERI p. 60, 20. *παρεῳγμένης τῆς θύρας*: *οἱ ἰδιῶται παρανεῳγμένης. ὁμοίως παροίξει τὴν θύραν.* Conspirat MOERIS v. *παροίξας*, p. 315. § 3. — *λάχος*: non potuit infelicius nomen ponere pro *μέρος*.

Epist. 31. § 2. dele *νῦν* et scribe *τἀκεῖ μυϛαγωγεῖν* pro *κἀκεῖθι*.

Epist. 32. *οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πίνειν ἔϛεργε*: qui *in bibendo modum servat* dicitur *μέτρῳ πίνειν* et saepius pro *μετρίως* dicitur *μέτρῳ*, non *τῷ μέτρῳ*. Repone igitur *τὸ μέτρῳ πίνειν*, ut in noto oraculo

μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες, apud Zenob. V. 19. sic *κατὰ μέτρον* dicitur et *ὑπὲρ μέτρον*. Quod in Theognide edebatur vs. 497. *ὅταν δὴ Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον* Bekkerus ex libris emendavit. § 2. *τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχω καὶ ἔτι σοι καρηβαρῶ*: *Attici ἔχω καί* omisissent.

Epist. 33. *εἴ γε οὕτως*: supple *εἴ γε σὺ οὕτως*. — *ἤδη λοιπόν*: bis idem dicitur, *λοιπόν* apud sequiores significat *ἤδη*; expungatur.

Epist. 34. § 2. *προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν*: multa in his vitia sunt, quae omnia tollentur si legetur *μηδενὶ ἀνθρώπων καθάπαξ ἐντυγχάνειν*. § 3. *Φείδωνός τε καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέςεροι*: expunge *τε*, quod sententiam corrumpit.

Epist. 35. § 2. *καίτοι γε*: *Athenienses* semper interponunt aliquid. Pessime editur apud Lysiam VIII. § 10 *καίτοι γε σφῶν γε αὐτῶν κατηγόρουν*, ubi prius *γε* delendum. — *οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες*: *Attici οἱ κωμῆται*. — *συνεισηνέγκατο*: *Graecum* est *συνεισφέρειν*. Emenda *συνεισηνέγκαμεν*.

Epist. 36. *κατήχθη εἰς ἡμᾶς*: vitiosum est *εἰς*. § 2. *ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾷκας*: lege *ὡς ἐτρέψατο*. — *ἀριςείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι*: si haec ipse Alciphron ita scripsit, peccavit *Atticis* Homerica admiscens: quod Homero est *γέρας*, id *Atticis ἀριςεῖον* dicitur. Plutarcho in *Theseo* XXVI, *καὶ γέρας ἀριςεῖον Ἀντιόπην ἔλαβεν* eximendum censeo *ἀριςεῖον*. Similiter Alciphroni *ἀριςεῖον* fuit adscriptum in margine ad *γέρας* explicandum, quod in alienam sedem, ut fit, invectum a correctore utcumque reliquis verbis accommodatum est. § 3. *φλυαρίας φάρμακον*: usitatius *φάρμακον* dicitur id *quo quid efficitur* quam contra: *ὁ οἶνός ἐςι φλυαρίας φάρμακον* solet significare *ὁ οἶνος φλυαρεῖν ποιεῖ*, non contra *φλυαρίαν παύει*, vid. Wyttenb. ad Eunapium p. 35. Praeterea usus vitae quotidianae Alciphronem arguit. In fine pro *ἐπαύσατο ἀδολεσχίας*: supple *τῆς ἀδολεσχίας*.

Epist. 37. § 2. *τὸν ἥρω Φαιδρίαν*: neque *ἥρω* pro *ἥρωα* recte habet et *ἥρως* pro *μακαρίτης* a veterum usu alienum. — *ἐλάνθανον* — *εὑρίσκουσα*: corrige *εὑρήσουσα*. § 3. *αἰδοῦμαι εἰπεῖν*: male pro *αἰσχύνομαι*. — *τί παθεῖν*: lege *ὅ τι*. — *ἀπείραςον εἶναι*

τῶν ἀβουλήτων: *Graecum* est *πεπειρᾶσθαι* non *πεπειράσθαι*, corrige igitur *ἀπείρατον*.

Epist. 38. *ἔνῃ καὶ νέᾳ*: scribe *ἕνῃ*. § 2. *ὑπνοῖ*: *Attici καθεύδει*. — *ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ*: *ἐπί* contra omnium morem et usum pro *ἀντί* positum est.

Epist. 39. § 2. *εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν*: imo *θύσουσιν* et mox *συνθύσεις αὔριον* pro *συνθύεις*. — *εἰ οὖν ἐπειχθείης ἔρχῃ ἕωθεν*: dele importunum *ἔρχῃ*. § 3. *πρὸς τῶν αὐταδελφῶν*: ita Sophocli dicere licuit, non licuit Alciphroni; ex aequalium lingua sumsit *ναὶ πρὸς ἐμῆς — σωτηρίας*, *Atticum* est *οὕτως ὄναιο ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν*. — *ἀνυποςόλως* sequiores Graeculi finxerunt et *ἀληθίζομαι*.

Epist. 40. *ἀποδόσθαι ἀπέπεμψα*: pro *ἀποδωσόμενον*, melius etiam *πωλήσοντα*. — *χόλος δὲ ἐμπεσὼν ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν οὐκ ἔχω λέγειν*: emenda *ἐξ ὁτουδὴ*, quo facto apparet *οὐκ ἔχω λέγειν* insiticia esse. — *τῶν φρενῶν ἔξω κατέςησε*: melius *ἐξέςησε*. § 2. *τουτωνὶ μεμηνότων*: insere *τῶν*. § 4. *εὔδηλον δέ ἐςι — περιορᾶν καὶ — ςυγεῖν*: restitue *εὔδηλος — ὑπερορῶν — ςυγῶν*. — *ἀθῴους εἶναι*: dele *εἶναι*.

Epist. 41. *χρῆσθαι ἐς ὅ τι ἂν θέλῃ*: abiice *ἐς*. tum *φθάσαι* deleverim. § 2. *ἐσθήματα* tam bene conveniunt rustico, atque *αὐτάδελφοι*. Quis porro sine risu legat praecepta, quibus uxorem admonet? in § 3. *ἡ παῖς* expellendum est; denique *σχολάζειν σωφροσύνῃ* pro *σωφροσύνην ἀσκεῖν* undique potius quam ab *Atticis* accepit.

Epist. 42. § 2. *δίεισι*: pro *διέρχεται*. § 3. *ἀμφιάσει*: pro *ἀμφιεῖ*.

Epist. 43. *Ψιχοκλαύςης*: legerim — *κλάςης*. *Σηραγγίῳ*: lege *Σηραγγείῳ*. — *ἀσμένως ὑπεδέξατο*: pervulgato errore pro *ἄσμενος*. § 3. *διακειμένου*: sine exemplo sic positum est. *διακεῖσθαι ἔν τινι* nihil est. § 4. *παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους*: emenda *τὸ νῶτον τὸν Χαρικλέα*, ut in Aristophanis *Avibus* 497:

λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,

et saepe alibi. — *ἔσχατον ἀνδράποδον*: *ἀνδραπόδων*, credo, ut *ἔσχατον Μυσῶν* pro *contemtissimo*, *vilissimo*. — *εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἐςρεβλούμεθα*: senarius, quales multos Alciphron et caeteri omnes scribunt imprudentes; pro *ςρεβλοῦν Attici περιά-*

γειν. — *οὐκ* [*ὀλίγαις οὐδ'*] *εὐαριθμήτοις*: illi exquisite *εὐαρίθμητος* ponunt pro *ὀλίγος*. § 5. *πολλὰ καθηδυπαθήσας*: Egregius sane Ἀρεοπαγίτης qui bonam partem patrimonii cum istis *dilapidasse* dicitur, nam hoc est *καθηδυπαθεῖν*. Legerim: *πολλάκις ἡδυπαθήσας μεθ' ἡμῶν*, quod quamquam non est gravissimi senatoris tamen flagitio caret et turpi opprobrio. — *ἐπίμπρατο*: veteres *ἐνεπίμπρατο*. In ultimis *ὡς ἂν* reprehendendum et *ἴσα* et *ἀπαχθείημεν*.

Epist. 44. *κατέχει τοῦ ἄςεος*: *Graecum* est *τὸ ἄςυ*, ut *κατέχειν τὸ θέατρον*. — *πᾶσα αὐτῷ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία*: de *ἀνέῳγε* pro *ἀνέῳκται* diximus. Non *tota* domus ei patere dicitur, sed *unaquaeque*, itaque expunge articulum. § 3. *τύχη γὰρ παρὰ πάντα*: dele praepositionem. In proverbium abiit:

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ' οὐκ εὐβουλία,
Vitam regit fortuna, non sapientia.

Epist. 45. *ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου*: supple *ἐκ τοῦ συμποσίου*. — *πόρθησιν ἱκανήν*: nihil certius Reiskii coniectura *καινήν*. § 3. *τούτων*: codd. *τούτων εἰ*, id est *τουτωνί*.

Epist. 46. *ὡς εὐτυχῶς*: malim *ὡς εὐτυχῶ*. — Τραπεζόχαρον: analogia postulat Τραπεζοχάρων. *παρακληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρπειν*: e Latinitatis ratione dictum: *coenae adhibitus*: *τέρπειν* quoque Graeculis debetur. — *Φιλονεικείας*: lege *Φιλονεικίας*. § 4. Πιθακίωνα: corrige Πιθακνίωνα. — *ἀνέτλημεν*: poëtis erat relinquendum pro *ἀνεσχόμεθα*. — *τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας*: brevius *Attici* *τῆς εὐημερίας*.

Epist. 47. *οὐδὲν δεινόν*: leg. *οὐδὲν ἂν δεινόν*. — *ἀωρία τῆς νυκτός*: *Attici* *τῶν νυκτῶν*. — *ἑαυτόν*: *ἐμαυτόν*. § 2. *διεσπάσθαι*: scribe *διασπᾶσθαι*. § 3. *κατεκρύβην*: forma sequior pro *κατεκρύφθην*. — *λέγω* imprudenti excidit pro *γράφω*. § 4. *νηὶ λύειν μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχών*: *Attici* *ναῦν ἀνάγεσθαι μέλλουσαν καταλαβών*, imprimis *περιτυχών* ioculare est. — *τὸ τίμημα*: male pro *τὴν τιμήν*. § 5. *τοσοῦτον* — *ὡς*: scrib. *ὥς'*. — *καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις*: quamquam Graeculi passim abutuntur perfectis *κέχρημαι*, *ἔσχηκα*, aliis, tamen *χρῆσθαι* genuinum esse arbitror. — *ἀπαναλώσω*: ex ipsius sententia et consilio *καταναλώσω* rescribendum est.

Epist. 48. *ἦγε συμπόσιον*: non dicitur ut *ἄγειν ἑορτήν*, *σχο-*

λήν, ἡσυχίαν, εἰρήνην. § 4. ἀμοιβή: recte a magistris improbatur cf. Moeris, p. 80. § 5. μήτε οὖν ἐς νέωτα εἴη: *Atticorum* oblitus est Alciphron, quibus in ea re solemne est dicere: μὴ ὥρασιν ἵκοιτο. Neque tamen Alciphron potius quam scioli videntur culpandi, qui venustae et exquisitae formulae *Atticae*, quam perpauci intelligebant, substituerint interpretamentum vulgare, verbis de trivio sumtis. Μὴ ὥρασιν ἵκοιο *Atticis* et Atticistis tritissimum est. Tribus locis sine labe apud Lucianum legitur VIII. 6. 4. XXXIII. 5. LXVIII. 10. 3, quos primus indicavit Casaubonus ad Athenaeum p. 112. alios multos aliunde afferens. Recte autem sciolus, quod ὥρασιν interpretatus est ἐς νέωτα, nam promiscue haec dici solebant, nisi quod ὥρασιν antiquioribus placuit, ἐς νέωτα minus antiquis. Huius rei observatio prodesse poterit Simonidi, in cuius iambis apud Stobaeum *Floril.* XCVIII. 16 vs. 9, 10 scribitur:

ἐς νέωτα δ' οὐδεὶς ὅςις οὐ δοκέει βροτῶν
πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν ἵξεσθαι φίλος,

ἐς νέωτα Meinekius eruit ex νέωτοι; restituit, si quid iudico, interpretamentum. Verum est:

ὥρασι δ' οὐδεὶς κτέ.

quod dictum est eodem sensu atque in noto proverbio:

ἀεὶ γεωργὸς ἐς νέωτα πλούσιος.

Timocreonti *Rhodio* apud Plutarchum in *Themistocle* XXI, pro

κηὔχοντο μὴ ὥραν Θεμιςοκλέους γενέσθαι,

reddendum censeo:

κηὔχοντο μὴ ὥρας Θεμιςοκλῆ' ἱκέσθαι.

nisi μὴ 'ς ὥρας malis, ut apud Theocritum est XV. 73:

κὴς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Leviter errat Casaubonus hanc imprecationem sic interpretans: *ne ad anni finem pervenias*, hoc est: (inquit) *ante annum vertentem moriaris.* Significat enim: *ne ad novi anni initium pervenias*, hoc est, *anno vertente pereas.* Haud difficulter id colligas ex Aristophanis versiculo in *Equitt.* 419:

σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶθ', ὥρα νέα, χελιδών.

composito cum cantilena *Rhodiorum* apud Athenaeum VIII. 360. B.

ἦνθ', ἦνθε χελιδὼν
καλὰς ὥρας ἄγουσα.

Idem recte accepit verba ARISTOPHANIS in *Ranis* 581, quae ideo adscribam ut vetus mendum corrigam:

ἢ τὴν χώραν σώζειν φήσ' εἰς τὰς ὥρας
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

non de nihilo est, quod *Venetus* codex σώσει exhibet, nam quod ἢν — βούληται scriptum est, non εἰ — βούλεται indicio est poëtam non σώζειν scripsisse sed σώσειν.

Ad ALCIPHRONEM redeo: quod continuo sequitur τῆς ἀχαρίστου φωνῆς videtur ἀχαρίτου scribendum. Ἀχάριστος est *accepti beneficii immemor* non *iniucundus*.

Epist. 49. ὦ δαῖμον, ὅς με [κεκλήρωσαι καὶ] εἴληχας: manifestam interpolationem vides. Certam sedem habet in hoc argumento εἰληχέναι et apud poëtas λελογχέναι THEOCRIT. IV. 40.

Αἰαῖ, τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει

scribe λέλογχεν, vid. WYTTENBACHIUM ad haec verba PLATONIS in *Phaedone* 107. d. ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει. Rhetor ab aliquo comico integrum senarium sumsit:

ὦ δαῖμον, ὅς μ' εἴληχας ὡς πονηρὸς εἶ.

— ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων: antiqua verbi forma est συνδῶν, sed veteres in ea re dicebant συνοικίζειν, ut συνοικεῖν et συζῆν κακῷ τινι pro χρῆσθαι διὰ τέλους. § 4. κεκλήσομαι poëtis licet dicere pro κληθήσομαι: in vita communi significat κεκλημένος ἔσομαι.

Epist. 50. ἵνα καὶ τούτου κατασπαθήσασα οὕτως ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα: recte BERGLERUS τὰ τούτου — οὕτως male ex uno codice receptum est. Eruendum erat ex ἐπ': εἶτ' ἐπ' ἄλλον. § 2. πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἐνεδείξατο: dele τήν. § 3. mendosissima sunt omnia, et melius non tangere; quis umquam vidit τὰ προσόντα pro τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία, aut τεθῆναι (vel ἀνατεθῆναι) in tali re, aut ἀπολαύειν πλησμονὴν (vel ἀπολάψειν)?

Epist. 51. § 2. ἀχάριστοι: lege ἀχάριτοι. — ὡς ἄμεινον: scrib. ὥς'. — ἐπιμασᾶσθαι: quid sibi vult ἐπί? § 3. καὶ νεουργεῖν: uno vocabulo opus est καινουργεῖν. — ὀστέα: Attici ὀστᾶ. — πλήττοντες: Attici παίοντες. § 4. εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι: si per iocum dictum est, frigidus admodum iocus est; corruptum esse suspicor.

Epist. 52. οὔ μοι μέλει: veteres οὐδέν. § 3. λήσεται: veteres λήσει. — ἰσόρροπον: Attici ἀξίαν δίκην διδόναι.

Epist. 53. εἰσέφρησα: veteres addunt ἐμαυτόν. — ποῖ καταχθείην ἐζήτουν: veteres ὅποι neque καταχθῆναι eo sensu usurpabant. — καὶ εὐκαίρως ἐμφάγοιμι μόνος: pessime εὐκαίρως posuit pro ἐπὶ σχολῆς. Damnant unanimi consensu Magistri εὐκαιρία pro σχολή, εὐκαιρεῖν pro σχολὴν ἄγειν, vid. PHRYNICHUM, MOERIDEM et imprimis SUIDAM v. σχολή et σχολάζειν. Admonet de eadem ἀκυρολογίᾳ τῶν πολλῶν Interpres ad PLATONIS *Euthyphronem* pag. 6. c. Neque ἐμφαγεῖν bene habet: nihil minus homo parabat quam ἐμφαγεῖν, quod significat *raptim aliquid cibi capere*, et ille se per summum otium ingurgitare cibis furto paratis volebat. Ἐμφαγεῖν dicuntur illi, qui in aliqua trepidatione aut tumultu *festinanter cibo aliquo se reficiunt*, vid. XENOPHONTIS *Hellen.* IV. v. 8. τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν ἐμφαγοῦσιν ὅ τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην, αὐτὸς δὲ ὑφηγεῖτο ἀνάριστος. Cf. *Anab.* IV. II. 1, IV. v. 8. ubi legendum: ἐπειδὴ δ' ἐμφάγοιεν pro δέ τι ἐμφάγοιεν, nam perinde est φαγεῖν τι et ἐμφαγεῖν, ut πιεῖν τι et ἐμπιεῖν. Itaque in *Cyropaedia* VIII. I. 44. potior est scriptura ἔστ' ἂν φάγοιέν τι quam ἔστ' ἐμφάγοιέν τι. Eiusdem plane generis est ἐμπιεῖν, ut in *Cyrop.* VIII. I. 1. προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν ἔτι οὖσιν ἀμφὶ τὰ ἱερά, et illi stantes ad aram raptim cibo potuque corpora reficiunt. Praeterea ἐμπίνειν dicitur is, qui se poculis invitat compluscults et genio indulget, estque verbum plenum festivitatis et hilaritatis, quod in convivio laetitiaque perpetuam sedem habet. Conviva satur apud EPICHARMUM ATHENAEI VI. 236. A. πολλὰ καταφαγών, πόλλ' ἐμπιών a coena se recipit domum. Absurdum esset in ea re ἐμφαγών, cui contrarium est ἐσθίειν ἐς κόρον: quod quum noster facere pararet in ἐμφάγοιμι aut ALCIPHRON erravit aut scribae. § 2. ἀδολέσχων: scrib. ἀδολεσχῶν. — κεῖθι: HOMERICUM pro ἐκεῖ. § 3. τοῖς ἀποτροπαίοις: excidit θεοῖς. — καὶ οὐκ ἠστόχησα: cuius preces exaudiuntur melius dicetur οὐκ ἀτυχῆσαι, quam οὐκ ἀστοχῆσαι.

Epist. 54. εἰς μέρη κατερρωγός: melius uno verbo διερρωγός. § 2. λίθοις ἐχρῶντο: mire dictum pro ἔβαλλον, magis mirum, quomodo hoc facere potuerint. § 3. ἤμην: Macedonicum pro ἦν. § 4. ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων ἐν ᾗ ταῦθ' ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέστατοι: dicam quid ALCI-

PHRON debuerit scribere, scripseritne aliorum esto iudicium. *Graecum* est: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων τάδε ἀλλ' Ἀθῆναι κτέ. Ita loquuntur qui praesentem fortunam cum meliore, quae olim fuerit, comparant, aut suam moesti et queruli, aut alienam infesti et irati. Exempla collegit MATTHIAEUS ad EURIPIDIS *Troades* vs. 99:

ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλήν,
ἐπάειρε δέρην, οὐκέτι Τροία
τάδε καὶ βασιλῆς ἐσμὲν Τροίας,

luculentus imprimis est locus THUCYDIDIS VI. 77. οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν οὐδ' Ἑλλησπόντιοι καὶ νησιῶται — ἀλλὰ Δωριῆς ἐλεύθεροι. — λειποθυμήσας: *Graecum* est λιποθυμήσας et quidquid eodem modo est compositum primam corripit. Docet hoc analogia, quam usus poëtarum confirmat, editores malunt imperitos librarios sequi. — ἐν τούτῳ: melius omisisset.

Epist. 55. § 3. οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι: *Attici* ἰδεῖν. § 4. Πυθαγορικός: male pro Πυθαγόρειος. § 5. ἦν γάρ κτέ.: legendum arbitror: εἶχε γάρ et φέρων expungendum. § 7. ἔρρεγχεν: *Attici* ῥέγκειν dicebant. § 9. οὔρει: pro ἐούρει. — ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων [ὁρώντων]: tolle emblema. ἐνεργεῖν a Graeculis sumtum est. § 10. οὐδείς ἐςι λόγος: lege οὐδεὶς ἔτι ἦν λόγος et recipe κεκλημένων pro κεκληρωμένων — ἀξιόθεα: barbarum est, repone ἀξιόχρεα.

Epistolam 56. non Θαμβοφάγος scripsit sed Θυμβροφάγος. § 2. τῆς οἰκίας γυμνὸν θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκβληθέντα ἐμπεσεῖν: sumta haec sunt ex ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 144.

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

itaque dele τῆς οἰκίας, restitue χρόνου, et expuncto ἐκβληθέντα emenda ἐκπεσεῖν, quo facto intelliges nihil deesse.

Epist. 57. φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται: melius χρῆται, tum φειδωλῷ mendosum esse apparet, quoniam ὁ μετρῶν potest φειδωλὸς esse, τὸ μέτρον non item. Emendandum φειδωνείῳ μέτρῳ. fidem faciat perelegans locus in THEOPHRASTI *Charactt.* XI. φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον τὰ ἐπιτήδεια σφόδρα ἀποψῶν, et illic et apud STRABONEM VIII. p. 358 et POLLUCEM X. 179. restituenda est forma φειδώνειος, quae sola *Graeca* est pro φειδώνιος. — ἐν ταῖς ἑορταςικαῖς τῶν

ἡμερῶν: veteres ἐν ταῖς ἑορταῖς. — νεουργεῖς: pulide dictum de *calceis* pro καινάς. § 2. τὴν γλῶτταν διαμασῶμαι: pro δάκνω vel ἐνδάκνω non admodum lepide positum. — διανοίας: supple τῆς διανοίας.

Epist. 58. διαβολὰς ἀγεννήτους: debebat ψευδεῖς. — τὰ νῦν δὴ ταῦτα cum βόσκων coniungendum. βόσκειν veteres cum contemtu dicebant et contumeliose fere de iis, quibus alimenta et merces ita dabantur ut omnia obsequerentur et parerent, quod etiam quum sine flagitio fieret tamen odiose dicebatur et videbatur exprobrari. Odiose dicuntur viri *uxores* βόσκειν, patres *liberos*, reges *parasitos*, amatores *scorta*: hi omnes sine contumelia eosdem τρέφειν dicuntur. Locus est in Aristophanis *Vespis* vs. 311.

τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

quem nemo umquam intellexit. Distingue:

ὁ παῖς: τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες;
ὁ πατήρ: ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ultima explicanda sunt ex similibus locis, qualis est apud Platonem in *Phaedone* p. 115. a. δοκεῖ γὰρ βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Cf. *Cyropaed.* IV. v. 46. — ὡς: et hic lege ὥστε. § 2. κοινοῖς κεχρήμεθα: imo χρώμεθα. § 3. τρέμε δακὼν τὸ χεῖλος: usitatius ἐνδακών. — τούτων εἷς: lege τουτωνί. — ὁπλομάχος καὶ ἀρήϊος: poëtica sunt.

Epist. 59. κατ' ὄναρ: certum est ὄναρ esse dicendum. Non tamen Alciphronem huic culpae affinem esse arbitror, sed κατ' ὄναρ lectori deberi, cui ἐδόκουν non erat satis. § 2. ποιμαίνειν τε [καὶ εἶναι] κατὰ τὴν Ἴδην: abiice interpolata verba. In sequentibus Meinekius subinde vitiosas lectiones e *Veneto* codice recepit, quae mox de loco deiicientur et revocabuntur ἐπιπτάντα, ψαύειν et ἐξηγειρόμην, quod in ἐξηγρόμην est mutandum. § 5 πελάζειν a veterum *Atticorum* usu plane abhorret, a poëtis sumtum est, unde Graeculi multa mutuantur, quae frequenti usu omnium trita in communem linguam recepta sunt, quale est illud ipsum ἐπιπτάντα, quod praecedit. *Attici* πέτομαι et ἐπτόμην dicunt, Poëtae πέτομαι, ἔπτην et ἐπτάμην,

PHRON debuerit scribere, scripseritne aliorum esto iudici *Graecum* est: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων τάδε ἀλλ' Ἀθῆναι Ita loquuntur qui praesentem fortunam cum meliore, quae fuerit, comparant, aut suam moesti et queruli, aut alienam festi et irati. Exempla collegit MATTHIAEUS ad EURIPIDIS *T des* vs. 99:

ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλήν,
ἐπάειρε δέρην, οὐκέτι Τροία
τάδε καὶ βασιλῆς ἐσμὲν Τροίας,

luculentus imprimis est locus THUCYDIDIS VI. 77. οὐκ Ἴωνες ἐστὶν οὐδ' Ἑλλησπόντιοι καὶ νησιῶται — ἀλλὰ Δωριῆς ἐλε [illegible]. — λειποθυμήσας: *Graecum* est λιποθυμήσας et quidquid [illegible] modo est compositum primam corripit. Docet hoc analo [illegible] usus poëtarum confirmat, editores malunt imperito [illegible] sequi. — ἐν τούτῳ: melius omisisset.

[illegible] 55. § 3. οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι: *Attici* ἰδεῖν. § 4. [illegible]: malo pro Πυθαγόρειος. § 5. ἦν γάρ κτέ.: legenc [illegible]: [illegible] γάρ et φέρων expungendum. § 7. ἔρρεγχεν: [illegible] dicebant. § 9. οὗρει: pro ἐούρει. — ἐν ὀφθαλ [illegible]): tolle emblema. ἐνεργεῖν a Graeculis sum [illegible] ἔτι λόγος: lege οὐδεὶς ἔτι ἦν λόγος et re [illegible] πεπληρωμένων — ἀξιόθεα: barbarum est, re

[illegible] Θαμβοφάγος scripsit sed Θυμβροφ [illegible] ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκβληθέντα dum [illegible] ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 144. qui [illegible] ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, θελ [illegible] restitue χρόνον, et expuncto ἐκβ οὐκ [illegible] nihil deesse. pro [illegible] melius χρῆ ἐκπε [illegible] aliaqu [illegible] depreh [illegible] ξευμάτων [illegible] sed τοξεύμα [illegible] participium [illegible] acrior et vehemen [illegible] qui non sentiat?

ἀντιτύπτειν, vides κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν perinde dici atque λοιδορούμενον ἀντιλοιδορεῖν, quo facilius est Theophrastum veteri mendo liberare in *Charactt.* cap. VI: ὀμόσαι ταχὺ, κακῶς ἀκοῦσαι [καὶ λοιδορηθῆναι] δυνάμενος, hic quoque manifesto indicio fraus tenetur. Eodem vitio liberandus est Plutarchus in *Theseo* 16: καὶ γὰρ ὁ Μίνως ἀεὶ διετέλει κακῶς ἀκούων [καὶ λοιδορούμενος] ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις. Quemadmodum igitur ποιεῖν et πάσχειν, λέγειν et ἀκούειν, ἐμβάλλειν et ἐμπίπτειν sibi inter se respondent, sic nonnulla composita verbi ἄγω pro ἄγεσθαι habent respondentem sibi formam ἰέναι, quod mihi saepius in κατιέναι pro κατάγεσθαι est observatum. Indocti scribae, quia hoc neque noverant neque intelligebant, solent omnia haec interpolando aut vitiando obscurare aut perdere. Quod Euripides in *Medea* scripserat vs. 1011:

θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι·
ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.

arguit κάτει significare καταχθήσει sive καθόδου τεύξει, at scribae stolidam scripturam κρατεῖς τοι de suo dederunt, quam palmaria emendatione sanavit Porsoni ingenium. Exspectat adhuc medicinam Thucydides VIII. 48: ὁ Ἀλκιβιάδης ἐδόκει οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖσθαι ἢ ὅτῳ τρόπῳ ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσας ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθεὶς κάτεισιν, ubi Thucydides ὑπὸ τῶν ἑταίρων κάτεισι scripserat, (id est καταχθήσεται, ut Graeculi dicebant;) παρακληθεὶς ab illo adiectum est qui ὑπὸ τῶν ἑταίρων non intelligebat. Bonum factum quod absurdum participium arripuit; non esset alia poena exsilio levior, si quis in integrum restitui posset ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθείς. Abstinuere manus in simillimis, ut in capite 68: νομίζων οὐκ ἄν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἰκὸς ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν. Sic prorsus eodem usu dicitur ὑπὸ τῶν ἑταίρων κατιέναι et IV. 66: ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους et I. 12, ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν aliaque complnscula. Plane eiusdemmodi vitium in Herodoto deprehendi. IV. 132, οὐκ ἀπονοστήσετε ὀπίσω ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων βαλλόμενοι, quoniam non ipsa τοξεύματα βάλλει, sed τοξεύμασι βάλλονται οἱ ἀεὶ βαλλόμενοι, expunge ineptum participium ab inepto Graeculo adscriptum, quo facto quam acrior et vehementior exeat oratio et rei accommodatior quis est qui non sentiat?

Revertor ad ALCIPHRONIS lectionem vulgatam ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος, ubi non minus insulse additum participium est et eodem amandandum, quo βλαπτόμενον, παρακληθεὶς et βαλλόμενοι censuimus.

Epist. 7. ἀκαρῆ: *Attici* ἐν ἀκαρεῖ. § 2. φλέβα διατεμών: veteres σχάσας. § 4. παράθει: παρεώθει. — ὀργασάμενος: *Attici* ὀργάσας. § 5. θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον: dixisset *Atheniensis* θαυμάζειν πῶς. — Πειραιοῖ pro ἐν Πειραιεῖ. § 6. ἀπεκδέχεσθαι pro προσδέχεσθαι.

Epist. 8. § 2. ἀπάξαι pro ἀπαγαγεῖν extrema est barbaries, quae in ALCIPHRONEM non cadit: vulgata lectio est τάχιστα αὐτὴν καὶ ἄκουσαν ἀπάξαιμεν, in qua latere videtur τάχιστ' ἂν et ἁρπάξαιμεν. § 3. τοῦ νέου κόμματος: pro καινοῦ. § 4. λογίζονται: lege νομίζονται.

Epist. 9. ἐθορύβει: conieci ἔθει ῥύμῃ. — εὕρετο: debebat εὗρε. § 3. ζημίαν ἀπενέγκασθαι: *Attici* ζημίᾳ περιπεσεῖν.

Epist. 10. § 2. ἐῴκειν — πεπληρῶσθαι: veteres omnes in ea re ἐδόκουν. § 3. ὁ δῆμος Ἀθηναίων: supple ὁ Ἀθηναίων et pro προσελθόντες recipiendum erat παρελθόντες, quia, ut supra ostendimus, *Attici* dicebant παριέναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν. § 3. ὅμως ἀνεγειρόμενος: lege ὅμως δ' ἀνεγρόμενος, tum ἐγώ deleverim. Peccavit in sequentibus Rhetor quum ἐνθύμιον ποιησάμενος putavit exquisite dici posse pro ἐνθυμηθείς, non recordatus ὅτι τὸ ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς, ut recte admonet AMMONIUS *de D. V.* p. 52. ubi utilia adscripsit VALCKENAERIUS et ad HEROD. II. 175. cui reddendum est: τὸν δὲ Ἄμασιν ἐνθύμιον ποιησάμενον pro ἐνθυμιστόν, quod nihil est. — ἔγνων εἶναι: bene *Graecum* est ὄντα.

Epist. 11. § 2. ἄλλα τινά: *Attici* ἄλλ' ἄττα.

Epist. 13. οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν: non dicit ἐδυνάμην sed προῃρούμην, παρεσκευαζόμην, itaque τε delendum; ἤμην Macedonicum est, repone ἦν: ἐλάδια scribendum ἐλᾴδια, ut κρεᾴδιον, caeteraque omnia huiusmodi. § 3. πονοίη, μάτην: μάτην cum πονοίη iungendum. — παραδοκῶν typorum vitium est pro καραδοκῶν.

Epist. 14. πατρώζεις: certa analogia postulat πατρῴζεις.

Epist. 16. ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττόν: suppleverim: καὶ

(*αὐτὸς*) *τοῖς θεοῖς*. § 2. *νῦν δὲ ἀγροὺς καὶ γεωργίαν*: supple *ἀγροὺς* (*μέν*).

Epist. 17. *κατακοιμήσασα*: sincerum est *κατακοιμίσασα*. § 2. *προσλαβοῦσα ἀπελεύσῃ*: scribis debetur sero natis pro *προσλαβοῦσ᾽ ἄπει*.

Epist. 18. *γενέσια ἑορτάζων*: digladiantur inter se Magistri utrum *γενέσια* dicere ius sit nec ne pro *γενέθλια* vel *γενέθλιος ἡμέρα*. Negat PHRYNICHUS p. 103 contra quem adsurgit *Antiatticista* BEKKERI p. 86, 20. Secundum PHRYNICHUM videtur pronuntiandum: aliud est in iisdem verbis reprehendendum: *γενέθλια θύειν Attici* dicunt, at *ἑορτάζειν* Atticistae, unde fraus deprehenditur in PLATONIS qui fertur *Alcibiad*. I. p. 121 D. *ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια ἅπασα θύει* [*καὶ ἑορτάζει*] *ἡ Ἀσία*, ubi *καὶ ἑορτάζει* sciolo, qui adscripsit, reddendum.

Epist. 19. § 3. *εἰς σὲ βαδιοῦνται*: non nesciebat ALCIPHRON *εἰς σοῦ Graecum* esse.

Epist. 20. § 4. *ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει*: pro *ἐποιεῖτο*.

Epist. 21. *ἔχων*: *Atticus* omisisset. § 3. *πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι*: articulus *τὰς* vitiose abundat, caeterum *Atheniensis* dixisset *πρὶν παρὰ τοῦ λύκου δίκην λαβεῖν*.

Epist. 22. *ἐπολέμουν τὰς ϛαφυλὰς* dicere pro *ἐλυμαίνοντο* putida est sequiorum *ἀκυρολογία*. Accusativus etiam vitio apud istos invectus est. Per iocum potuit ARISTOPHANES dicere in *Pace* 740 *τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντες*, et saepe dicitur pro *ferre non posse et insectari*, sed nihil horum excusat hanc scribendi negligentiam. — *τὰς ῥᾶγας ἔκοπτον*: vulpeculae uvas non *ἔκοπτον*, sed lubentius *ἔκαπτον*, opinor. Recurrit *ἔκαπτον* III. 60. 2. § 2. *πνυκός*: lege *πυκνός*. — *σκαιότητα τρόπου*: veteres *τρόπων*. — *ἐπὶ τοὺς ἕνδεκα ἀγαγών*: perpetuus est in talibus usus compositi *ἀπαγαγών*. § 3. *ἄθυρμα*: poëtae sublectum pro *παίγνιον*: *προσηνές* quid sit in tali re non perspicio. — *νεκρόν*: lectoris non admodum acuti additamentum. § 4. *μὴ παθεῖν ἀναμένειν ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι*: supple *μὴ τὸ παθεῖν ἀναμένειν*.

Epist. 23. *ἔχω οὖν*: corrige *ἔχων οὖν* et in seqq. *πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην*. § 2. *εἰς νέωτα δὲ δέχοιο*: lege *προσδέχου*. Imperativis optativos substituere Poëtastris solemne est, NICAN-

sso ante omnes: necessariam praepositionem sigla non intellecta sustulit.

Epist. 24. ἐμπίπλαται: e Graeculorum usu et errore passim irrepsit pro antiqua forma ἐμπίμπλαται.

Epist. 25. εἰς ἄστυ: Attice ἄστυδε. — ὦ Νόμιε: scrib. Νομίε. passim sic errari video, ut in Στρατίος et similibus. — ἀργεῖ ἡ γῆ: melius ἀργός. — χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων: χηρεύειν satis insulse Homero sublectum est. *Od.* ι. 123.

ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας,

πονεῖν autem pro ἐργάζεσθαι ab aequalibus sumsit.

Epist. 26. ἀποτιθεμένῳ: corrige ἀποθεμένῳ. — ὡς ὁμοῦ — προσοφλῆσαι: lege ὥσθ' et προσοφλεῖν.

Epist. 27. εἰς τοὐργαστήριον καθημένην: nullo exemplo et nullo sensu haec dicuntur, dixisset *Atheniensis* ἐπ' οἰκήματος καθημένην. § 2. ἐγὼ — σε τὰς καχρῦς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν Φρύγειν ἀναπείσω: perdidisset operam, credo, neque hoc nesciebat, sed ἀναγκάσω scripsit, — οἷ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας: *Attici* ἐνεκύλισας.

Epist. 28. συγκαθεύδειν μετὰ σοῦ: revoca σοὶ συγκαθεύδειν. § 3. ἐπὶ ἑνί: haec scribis placent, *Graecis* ἐφ' ἑνί.

Epist. 29. ἠπιστάμην: adde μέν. — pro εἶναι veteres ὄντα. — ἀδικομαχοῦντας: verum est δικομαχοῦντας. § 2. κινήσας δίκας: nescio unde hoc arripuerit pro εἰπών. — ὅτι μοι πολλάκις: dele μοι, commune omnibus est quod commemorat quodque proverbio dicebatur πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.

Epist. 30. ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος: *Attici* καθῆσθαι. — παρανοίξας τὸ θύριον: magistri docent παροίξας *Atticum* esse; Phrynichus Bekkeri p. 60, 20. παρεῳγμένης τῆς θύρας: οἱ ἰδιῶται παρανεῳγμένης. ὁμοίως παροίξει τὴν θύραν. Conspirat Moeris v. παροίξας, p. 315. § 3. — λάχος: non potuit infelicius nomen ponere pro μέρος.

Epist. 31. § 2. dele νῦν et scribe τἀκεῖ μυσταγωγεῖν pro κἀκεῖθι.

Epist. 32. οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πίνειν ἔστεργε: qui *in bibendo modum servat* dicitur μέτρῳ πίνειν et saepius pro μετρίως dicitur μέτρῳ, non τῷ μέτρῳ. Repone igitur τὸ μέτρῳ πίνειν, ut in noto oraculo

μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες, apud Zenob. V. 19. sic *κατὰ μέτρον* dicitur et *ὑπὲρ μέτρον*. Quod in Theognide edebatur vs. 497. *ὅταν δὴ Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον* Bekkerus ex libris emendavit. § 2. *τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχω καὶ ἔτι σοι καρηβαρῶ*: *Attici ἔχω καί* omisissent.

Epist. 33. *εἴ γε οὕτως*: supple *εἴ γε σὺ οὕτως*. — *ἤδη λοιπόν*: bis idem dicitur, *λοιπόν* apud sequiores significat *ἤδη*; expungatur.

Epist. 34. § 2. *προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν*: multa in his vitia sunt, quae omnia tollentur si legetur *μηδενὶ ἀνθρώπων καθάπαξ ἐντυγχάνειν*. § 3. *Φείδωνός τε καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι*: expunge *τε*, quod sententiam corrumpit.

Epist. 35. § 2. *καίτοι γε*: *Athenienses* semper interponunt aliquid. Pessime editur apud Lysiam VIII. § 10 *καίτοι γε σφῶν γε αὐτῶν κατηγόρουν*, ubi prius *γε* delendum. — *οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες*: *Attici οἱ κωμῆται*. — *συνεισηνέγκατο*: *Graecum* est *συνεισφέρειν*. Emenda *συνεισηνέγκαμεν*.

Epist. 36. *κατήχθη εἰς ἡμᾶς*: vitiosum est *εἰς*. § 2. *ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾷκας*: lege *ὡς ἐτρέψατο*. — *ἀριστείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι*: si haec ipse Alciphron ita scripsit, peccavit *Atticis* Homerica admiscens: quod Homero est *γέρας*, id *Atticis ἀριστεῖον* dicitur. Plutarcho in *Theseo* XXVI, *καὶ γέρας ἀριστεῖον Ἀντιόπην ἔλαβεν* eximendum censeo *ἀριστεῖον*. Similiter Alciphroni *ἀριστεῖον* fuit adscriptum in margine ad *γέρας* explicandum, quod in alienam sedem, ut fit, invectum a correctore utcumque reliquis verbis accommodatum est. § 3. *φλυαρίας φάρμακον*: usitatius *φάρμακον* dicitur id *quo quid efficitur* quam contra: *ὁ οἶνός ἐστι φλυαρίας φάρμακον* solet significare *ὁ οἶνος φλυαρεῖν ποιεῖ*, non contra *φλυαρίαν παύει*, vid. Wyttenb. ad Eunapium p. 35. Praeterea usus vitae quotidianae Alciphronem arguit. In fine pro *ἐπαύσατο ἀδολεσχίας*: supple *τῆς ἀδολεσχίας*.

Epist. 37. § 2. *τὸν ἥρω Φαιδρίαν*: neque *ἥρω* pro *ἥρωα* recte habet et *ἥρως* pro *μακαρίτης* a veterum usu alienum. — *ἐλάνθανον — εὑρίσκουσα*: corrige *εὑρήσουσα*. § 3. *αἰδοῦμαι εἰπεῖν*: male pro *αἰσχύνομαι*. — *τί παθεῖν*: lege *ὅ τι*. — *ἀπείραστον εἶναι*

τῶν ἀβουλήτων: *Graecum* est πεπειρᾶσθαι non πεπειράσθαι, corrige igitur ἀπείρατον.

Epist. 38. ἔνῃ καὶ νέᾳ: scribe ἕνῃ. § 2. ὑπνοῖ: *Attici* καθεύδει. — ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ: ἐπί contra omnium morem et usum pro ἀντί positum est.

Epist. 39. § 2. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν: imo θύσουσιν et mox συνθύσεις αὔριον pro συνθύεις. — εἰ οὖν ἐπειχθείης ἔρχῃ ἕωθεν: dele importunum ἔρχῃ. § 3. πρὸς τῶν αὐταδελφῶν: ita SOPHOCLI dicere licuit, non licuit ALCIPHRONI; ex aequalium lingua sumsit καὶ πρὸς ἐμῆς — σωτηρίας, *Atticum* est οὕτως ὄναιο ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν. — ἀνυποςόλως sequiores Graeculi finxerunt et ἀληθίζομαι.

Epist. 40. ἀποδόσθαι ἀπέπεμψα: pro ἀποδωσόμενον, melius etiam πωλήσοντα. — χόλος δὲ ἐμπεσὼν ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν οὐκ ἔχω λέγειν: emenda ἐξ ὁτουδή, quo facto apparet οὐκ ἔχω λέγειν insiticia esse. — τῶν φρενῶν ἔξω κατέςησε: melius ἐξέςησε. § 2. τουτωνὶ μεμηνότων: insere τῶν. § 4. εὔδηλον δέ ἐςι — περιορᾶν καὶ — ςυγεῖν: restitue εὔδηλος — ὑπερορῶν — ςυγῶν. — ἀθῴους εἶναι: dele εἶναι.

Epist. 41. χρῆσθαι ἐς ὅ τι ἂν θέλῃ: abiice ἐς. tum φθάσαι deleverim. § 2. ἐσθήματα tam bene conveniunt rustico, atque αὐτάδελφοι. Quis porro sine risu legat praecepta, quibus uxorem admonet? in § 3. ἡ παῖς expellendum est; denique σχολάζειν σωφροσύνῃ pro σωφροσύνην ἀσκεῖν undique potius quam ab *Atticis* accepit.

Epist. 42. § 2. δίεισι: pro διέρχεται. § 3. ἀμφιάσει: pro ἀμφιεῖ.

Epist. 43. Ψιχοκλαύςης: legerim — κλάςης. Σηραγγίῳ: lege Σηραγγείῳ. — ἀσμένως ὑπεδέξατο: pervulgato errore pro ἄσμενος. § 3. διακειμένου: sine exemplo sic positum est. διακεῖσθαι ἔν τινι nihil est. § 4. παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους: emenda τὸ νῶτον τὸν Χαρικλέα, ut in ARISTOPHANIS *Avibus* 497:

λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,

et saepe alibi. — ἔσχατον ἀνδράποδον: ἀνδραπόδων, credo, ut ἔσχατον Μυσῶν pro *contemtissimo*, *vilissimo*. — εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἐςρεβλούμεθα: senarius, quales multos ALCIPHRON et caeteri omnes scribunt imprudentes; pro ςρεβλοῦν *Attici* περιά-

γειν. — οὐκ [ὀλίγαις οὐδ'] εὐαριθμήτοις: illi exquisite εὐαρίθμητος ponunt pro ὀλίγος. § 5. πολλὰ καθηδυπαθήσας: Egregius sane 'Αρεοπαγίτης qui bonam partem patrimonii cum istis *dilapidasse* dicitur, nam hoc est καθηδυπαθεῖν. Legerim: πολλάκις ἡδυπαθήσας μεθ' ἡμῶν, quod quamquam non est gravissimi senatoris tamen flagitio caret et turpi opprobrio. — ἐπίμπρατο: veteres ἐνεπίμπρατο. In ultimis ὡς ἂν reprehendendum et ἴσα et ἀπαχθείημεν.

Epist. 44. κατέχει τοῦ ἄστεος: *Graecum* est τὸ ἄστυ, ut κατέχειν τὸ θέατρον. — πᾶσα αὐτῷ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία: de ἀνέῳγε pro ἀνέῳκται diximus. Non *tota* domus ei patere dicitur, sed *unaquaeque*, itaque expunge articulum. § 3. τύχη γὰρ παρὰ πάντα: dele praepositionem. In proverbium abiit:

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ' οὐκ εὐβουλία,
Vitam regit fortuna, non sapientia.

Epist. 45. ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου: supple ἐκ τοῦ συμποσίου. — πόρθησιν ἱκανήν: nihil certius Reiskii coniectura καινήν. § 3. τούτων: codd. τούτων εἰ, id est τουτωνί.

Epist. 46. ὡς εὐτυχῶς: malim ὡς εὐτυχῶ. — Τραπεζόχαρον: analogia postulat Τραπεζοχάρων. παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρπειν: e Latinitatis ratione dictum: *coenae adhibitus: τέρπειν* quoque Graeculis debetur. — φιλονεικείας: lege φιλονεικίας. § 4. Πιθακίωνα: corrige Πιθακνίωνα. — ἀνέτλημεν: poëtis erat relinquendum pro ἀνεσχόμεθα. — τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας: brevius *Attici* τῆς εὐημερίας.

Epist. 47. οὐδὲν δεινόν: leg. οὐδὲν ἂν δεινόν. — ἀωρία τῆς νυκτός: *Attici* τῶν νυκτῶν. — ἑαυτόν: ἐμαυτόν. § 2. διεσπάσθαι: scribe διασπᾶσθαι. § 3. κατεκρύβην: forma sequior pro κατεκρύφθην. — λέγω imprudenti excidit pro γράφω. § 4. νηὶ λύειν μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχών: *Attici* ναῦν ἀνάγεσθαι μέλλουσαν καταλαβών, imprimis περιτυχών ioculare est. — τὸ τίμημα: male pro τὴν τιμήν. § 5. τοσοῦτον — ὡς: scrib. ὥς'. — καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις: quamquam Graeculi passim abutuntur perfectis κέχρημαι, ἔσχηκα, aliis, tamen χρῆσθαι genuinum esse arbitror. — ἀπαναλώσω: ex ipsius sententia et consilio καταναλώσω rescribendum est.

Epist. 48. ἦγε συμπόσιον: non dicitur ut ἄγειν ἑορτήν, σχο-

λῆν, ἡσυχίαν, εἰρήνην. § 4. ἀμοιβή: recte a magistris improbatur cf. MOERIS, p. 80. § 5. μήτε οὖν ἐς νέωτα εἴη: *Atticorum* oblitus est ALCIPHRON, quibus in ea re solemne est dicere: μὴ ὥρασιν ἵκοιτο. Neque tamen ALCIPHRON potius quam scioli videntur culpandi, qui venustae et exquisitae formulae *Atticae*, quam perpauci intelligebant, substituerint interpretamentum vulgare, verbis de trivio sumtis. Μὴ ὥρασιν ἵκοιο *Atticis* et Atticistis tritissimum est. Tribus locis sine labe apud LUCIANUM legitur VIII. 6. 4. XXXIII. 5. LXVIII. 10. 3, quos primus indicavit CASAUBONUS ad ATHENAEUM p. 112. alios multos aliunde afferens. Recte autem sciolus, quod ὥρασιν interpretatus est ἐς νέωτα, nam promiscue haec dici solebant, nisi quod ὥρασιν antiquioribus placuit, ἐς νέωτα minus antiquis. Huius rei observatio prodesse poterit SIMONIDI, in cuius iambis apud STOBAEUM *Floril.* XCVIII. 16 vs. 9, 10 scribitur:

ἐς νέωτα δ' οὐδεὶς ὅςις οὐ δοκέει βροτῶν
πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν ἵξεσθαι φίλος,

ἐς νέωτα MEINEKIUS eruit ex νέωτοι; restituit, si quid iudico, interpretamentum. Verum est:

ὥρασι δ' οὐδεὶς κτέ.

quod dictum est eodem sensu atque in noto proverbio:

ἀεὶ γεωργὸς ἐς νέωτα πλούσιος.

TIMOCREONTI *Rhodio* apud PLUTARCHUM in *Themistocle* XXI, pro

κηὔχοντο μὴ ὥραν Θεμιςοκλέους γενέσθαι,

reddendum censeo:

κηὔχοντο μὴ ὥρας Θεμιςοκλῆ' ἱκέσθαι.

nisi μὴ 'ς ὥρας malis, ut apud THEOCRITUM est XV. 73:

κὴς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Leviter errat CASAUBONUS hanc imprecationem sic interpretans: *ne ad anni finem pervenias*, hoc est: (inquit) *ante annum vertentem moriaris.* Significat enim: *ne ad novi anni initium pervenias*, hoc est, *anno vertente pereas.* Haud difficulter id colligas ex ARISTOPHANIS versiculo in *Equitt.* 419:

σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶθ', ὥρα νέα, χελιδών.

composito cum cantilena *Rhodiorum* apud ATHENAEUM VIII. 360. B.

ἦνθ', ἦνθε χελιδὼν
καλὰς ὥρας ἄγουσα.

Idem recte accepit verba Aristophanis in *Ranis* 381, quae ideo adscribam ut vetus mendum corrigam:

ἢ τὴν χώραν σώζειν φήσ' εἰς τὰς ὥρας
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

non de nihilo est, quod *Venetus* codex *σώσει* exhibet, nam quod *ἢν* — *βούληται* scriptum est, non *εἰ* — *βούλεται* indicio est poëtam non *σώζειν* scripsisse sed *σώσειν*.

Ad Alciphronem redeo: quod continuo sequitur *τῆς ἀχαρίστου φωνῆς* videtur *ἀχαρίτου* scribendum. *Ἀχάριστος* est *accepti beneficii immemor* non *iniucundus*.

Epist. 49. *ὦ δαῖμον, ὅς με [κεκλήρωσαι καὶ] εἴληχας*: manifestam interpolationem vides. Certam sedem habet in hoc argumento *εἰληχέναι* et apud poëtas *λελογχέναι* Theocrit. IV. 40.

Αἰαῖ, τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει

scribe *λέλογχεν*, vid. Wyttenbachium ad haec verba Platonis in *Phaedone* 107. d. *ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει.* Rhetor ab aliquo comico integrum senarium sumsit:

ὦ δαῖμον, ὅς μ' εἴληχας ὡς πονηρὸς εἶ.

— *ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων*: antiqua verbi forma est *συνδῶν*, sed veteres in ea re dicebant *συνοικίζειν*, ut *συνοικεῖν* et *συζῆν κακῷ τινι* pro *χρῆσθαι διὰ τέλους*. § 4. *κεκλήσομαι* poëtis licet dicere pro *κληθήσομαι*: in vita communi significat *κεκλημένος ἔσομαι*.

Epist. 50. *ἵνα καὶ τούτου καταπαθήσασα οὕτως ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα*: recte Berglerus *τὰ τούτου* — *οὕτως* male ex uno codice receptum est. Eruendum erat ex *ἐπ'*: *εἶτ' ἐπ' ἄλλον*. § 2. *πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἐνεδείξατο*: dele *τήν*. § 3. mendosissima sunt omnia, et melius non tangere; quis umquam vidit *τὰ προσόντα* pro *τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία*, aut *τεθῆναι* (vel *ἀνατεθῆναι*) in tali re, aut *ἀπολαύειν πλησμονήν* (vel *ἀπολάψειν*)?

Epist. 51. § 2. *ἀχάριστοι*: lege *ἀχάριτοι*. — *ὡς ἄμεινον*: scrib. *ὥς'*. — *ἐπιμασᾶσθαι*: quid sibi vult *ἐπί*? § 3. *καὶ νεουργεῖν*: uno vocabulo opus est *καινουργεῖν*. — *ὀστέα*: *Attici ὀστᾶ*. — *πλήττοντες*: *Attici παίοντες*. § 4. *εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι*: si per iocum dictum est, frigidus admodum iocus est; corruptum esse suspicor.

Epist. 52. *οὔ μοι μέλει*: veteres *οὐδέν*. § 3. *λήσεται*: veteres *λήσει*. — *ἰσόρροπον*: *Attici ἀξίαν δίκην διδόναι.*

Epist. 53. *εἰσέφρησα*: veteres addunt *ἐμαυτόν*. — *ποῖ καταχθείην ἐζήτουν*: veteres *ὅποι* neque *καταχθῆναι* eo sensu usurpabant. — *καὶ εὐκαίρως ἐμφάγοιμι μόνος*: pessime *εὐκαίρως* posuit pro *ἐπὶ σχολῆς*. Damnant unanimi consensu Magistri *εὐκαιρία* pro *σχολή*, *εὐκαιρεῖν* pro *σχολὴν ἄγειν*, vid. PHRYNICHUM, MOERIDEM et imprimis SUIDAM v. *σχολή* et *σχολάζειν*. Admonet de eadem *ἀκυρολογίᾳ τῶν πολλῶν* Interpres ad PLATONIS *Euthyphronem* pag. 6. c. Neque *ἐμφαγεῖν* bene habet: nihil minus homo parabat quam *ἐμφαγεῖν*, quod significat *raptim aliquid cibi capere*, et ille se per summum otium ingurgitare cibis furto paratis volebat. *Ἐμφαγεῖν* dicuntur illi, qui in aliqua trepidatione aut tumultu *festinanter cibo aliquo se reficiunt*, vid. XENOPHONTIS *Hellen*. IV. v. 8. *τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν ἐμφαγοῦσιν ὅ τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην, αὐτὸς δὲ ὑφηγεῖτο ἀνάριστος*. Cf. *Anab*. IV. II. 1, IV. v. 8. ubi legendum: *ἐπειδὴ δ' ἐμφάγοιεν* pro *δέ τι ἐμφάγοιεν*, nam perinde est *φαγεῖν τι* et *ἐμφαγεῖν*, ut *πιεῖν τι* et *ἐμπιεῖν*. Itaque in *Cyropaedia* VIII. I. 44. potior est scriptura *ἕς' ἂν φάγοιέν τι* quam *ἕς' ἐμφάγοιέν τι*. Eiusdem plane generis est *ἐμπιεῖν*, ut in *Cyrop*. VIII. I. 1. *προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν ἔτι οὖσιν ἀμφὶ τὰ ἱερά*, et illi stantes ad aram raptim cibo potuque corpora reficiunt. Praeterea *ἐμπίνειν* dicitur is, qui se poculis invitat compluscculis et genio indulget, estque verbum plenum festivitatis et hilaritatis, quod in convivio laetitiaque perpetuam sedem habet. Conviva satur apud EPICHARMUM ATHENAEI VI. 236. A. *πολλὰ καταφαγών, πόλλ' ἐμπιών* a coena se recipit domum. Absurdum esset in ea re *ἐμφαγών*, cui contrarium est *ἐσθίειν ἐς κόρον*: quod quum noster facere pararet in *ἐμφάγοιμι* aut ALCIPHRON erravit aut scribae. § 2. *ἀδολέσχων*: scrib. *ἀδολεσχῶν*. — *κεῖθι*: HOMERICUM pro *ἐκεῖ*. § 3. *τοῖς ἀποτροπαίοις*: excidit *θεοῖς*. — *καὶ οὐκ ἠστόχησα*: cuius preces exaudiuntur melius dicetur *οὐκ ἀτυχῆσαι*, quam *οὐκ ἀστοχῆσαι*.

Epist. 54. *εἰς μέρη κατερρωγός*: melius uno verbo *διερρωγός*. § 2. *λίθοις ἐχρῶντο*: mire dictum pro *ἔβαλλον*, magis mirum, quomodo hoc facere potuerint. § 3. *ἤμην*: Macedonicum pro *ἦν*. § 4. *ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων ἐν ᾗ ταῦθ' ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέστατοι*: dicam quid ALCI-

PHRON debuerit scribere, scripseritne aliorum esto iudicium. *Graecum* est: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων τάδε ἀλλ' Ἀθῆναι κτἑ. Ita loquuntur qui praesentem fortunam cum meliore, quae olim fuerit, comparant, aut suam moesti et queruli, aut alienam infesti et irati. Exempla collegit MATTHIAEUS ad EURIPIDIS *Troades* vs. 99:

ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλήν,
ἐπάειρε δέρην, οὐκέτι Τροία
τάδε καὶ βασιλῆς ἐσμὲν Τροίας,

luculentus imprimis est locus THUCYDIDIS VI. 77. οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν οὐδ' Ἑλλησπόντιοι καὶ νησιῶται — ἀλλὰ Δωριῆς ἐλεύθεροι. — λειποθυμήσας: *Graecum* est λιποθυμήσας et quidquid eodem modo est compositum primam corripit. Docet hoc analogia, quam usus poëtarum confirmat, editores malunt imperitos librarios sequi. — ἐν τούτῳ: melius omisisset.

Epist. 55. § 3. οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι: *Attici* ἰδεῖν. § 4. Πυθαγορικός: male pro Πυθαγόρειος. § 5. ἦν γάρ κτἑ.: legendum arbitror: εἶχε γάρ et φέρων expungendum. § 7. ἔρρεγχεν: *Attici* ῥέγκειν dicebant. § 9. οὔρει: pro ἑούρει. — ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων [ὁρώντων]: tolle emblema. ἐνεργεῖν a Graeculis sumtum est. § 10. οὐδεὶς ἐςι λόγος: lege οὐδεὶς ἔτι ἦν λόγος et recipe κεκλημένων pro κεκληρωμένων — ἀξιόθεα: barbarum est, repone ἀξιόχρεα.

Epistolam 56. non Θαμβοφάγος scripsit sed Θυμβροφάγος. § 2. τῆς οἰκίας γυμνὸν θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκβληθέντα ἐμπεσεῖν: sumta haec sunt ex ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 144.

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

itaque dele τῆς οἰκίας, restitue χρόνου, et expuncto ἐκβληθέντα emenda ἐκπεσεῖν, quo facto intelliges nihil deesse.

Epist. 57. φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται: melius χρῆται, tum φειδωλῷ mendosum esse apparet, quoniam ὁ μετρῶν potest φειδωλὸς esse, τὸ μέτρον non item. Emendandum φειδωνείῳ μέτρῳ. fidem faciat perelegans locus in THEOPHRASTI *Charactt.* XI. φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον τὰ ἐπιτήδεια σφόδρα ἀποψῶν, et illic et apud STRABONEM VIII. p. 358 et POLLUCEM X. 179. restituenda est forma φειδώνειος, quae sola *Graeca* est pro φειδώνιος. — ἐν ταῖς ἑορτασικαῖς τῶν

ἡμερῶν: veteres ἐν ταῖς ἑορταῖς. — νεουργεῖς: putide dictum de *calceis* pro καινάς. § 2. τὴν γλῶτταν διαμασᾶμαι: pro λάπτω vel ἐνδάκνω non admodum lepide positum. — διανοίας: supple τῆς διανοίας.

Epist. 58. διαβολὰς ἀγενήτους: debebat ψευδεῖς. — τὰ νῦν δὴ ταῦτα cum βόσκων coniungendum. βόσκειν veteres cum contemtu dicebant et contumeliose fere de iis, quibus alimenta et merces ita dabantur ut omnia obsequerentur et parerent, quod etiam quum sine flagitio fieret tamen odiose dicebatur et videbatur exprobrari. Odiose dicuntur viri *uxores* βόσκειν, patres *liberos*, reges *parasitos*, amatores *scorta*: hi omnes sine contumelia eosdem τρέφειν dicuntur. Locus est in Aristophanis *Vespis* vs. 311.

τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

quem nemo umquam intellexit. Distingue:

ὁ παῖς: τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες;
ὁ πατήρ: ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ultima explicanda sunt ex similibus locis, qualis est apud Platonem in *Phaedone* p. 115. a. δοκεῖ γὰρ βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Cf. *Cyropaed.* IV. v. 46. — ὡς: et hic lege ὥστε. § 2. κοινοῖς κεχρήμεθα: imo χρώμεθα. § 3. τρέμε δακὼν τὸ χεῖλος: usitatius ἐνδακών. — τούτων εἷς: lege τουτωνί. — ὁπλομάχος καὶ ἀρήϊος: poëtica sunt.

Epist. 59. κατ' ὄναρ: certum est ὄναρ esse dicendum. Non tamen Alciphronem huic culpae affinem esse arbitror, sed κατ' ὄναρ lectori deberi, cui ἐδόκουν non erat satis. § 2. ποιμαίνειν τε [καὶ εἶναι] κατὰ τὴν Ἴδην: abiice interpolata verba. In sequentibus Meinekius subinde vitiosas lectiones e *Veneto* codice recepit, quae mox de loco deiicientur et revocabuntur ἐπιπτάντα, ψαύειν et ἐξηγειρόμην, quod in ἐξηγρόμην est mutandum. § 5 πελάζειν a veterum *Atticorum* usu plane abhorret, a poëtis sumtum est, unde Graeculi multa mutuantur, quae frequenti usu omnium trita in communem linguam recepta sunt, quale est illud ipsum ἐπιπτάντα, quod praecedit. *Attici* πέτομαι et ἐπτόμην dicunt, Poëtae πέτομαι, ἔπτην et ἐπτάμην,

Graeculi ἴπταμαι et ἔπτην. Unde est διπετῆ, quod sequitur, nisi e poëtis? in quo Rhetor iterum peccavit quod vetusto vocabulo affinxit de suo significationem quam voluit: διιπετής est ei *ab* Iove *missus*. § 5. utiliter notabitur scripturae discrepantia in ἐξηγειρόμην et διηγειρόμην. In multis codicibus utrum δι an εξ scriptum sit oculis discerni non potest. Qui codicum inspiciendorum facultatem non habent, Bastium inspiciant in *Comment. Palaeogr.* pag. 711. Vix credas nisi id per multos annos diligenter observaveris quam saepe in compositis δι et εξ confusa in libris nostris lectores minus acutos et suspicaces ludificentur. De permultis locis, ubi hunc errorem deprehendi, unum nunc indicabo e Lysia in eximia oratione κατὰ Διογείτονος. § 14. ἐν γὰρ τῇ διοικίσει, ὅτ' ἐκ Κολλυτοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν. Leguntur haec sine ulla vitii suspicione. At nemo nescit quid sit διοικίζειν, oppositum verbo συνοικίζειν, nota ars eorum, qui civitatem bello victam et subactam per vicos dispergunt, ne vires coalescant: notus est διοικισμὸς Μαντινέων, qui διῳκίσθησαν τετραχῆ, Xenoph. *Hell.* V. ii. 7, in qua ipsa re idem verbum tritum est, unde iocus Platonis in *Sympos.* p. 193. A. Nihil aliud διοικίζειν significat, nihil aliud per naturam linguae significare potest. *Migrare* in alias aedes dicitur ἐξοικίζεσθαι, unde ἐξοίκισις, ut in *Pace* vs. 203.

ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;

opponuntur inter se ἐξοικίζομαι et εἰσοικίζομαι ut in Aeschinis *Timarchea* § 124. ἐὰν δ' εἰς ἓν τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐργαστηρίων ἰατρὸς εἰσοικίσηται ἰατρεῖον καλεῖται, ἐὰν δ' ὁ μὲν ἐξοικίσηται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικίσηται χαλκεῖον ἐκλήθη, ubi codices omnes barbaras formas dant εἰσοικήσηται et ἐξοικήσηται, quas *Graecas* fecit Stephanus; nempe εἰσοικίσασθαι dicitur qui ipse ultro in aliquas aedes immigravit, εἰσοικισθῆναι, qui ab alio in aliquam novam sedem deductus est, quo facto uterque ἐνοικεῖν dicitur. Reddamus igitur censeo Lysiae ἐξοικίσει et ἐξῳκίζετο et in Alciphrone διηγειρόμην, quod nauci non est, abiiciemus, latentem in ἐξηγειρόμην veterem aoristi formam, Graeculis inauditam, ἐξηγρόμην in lucem revocabimus. Denique in § 5 pro οἷ φέρει τὸ ὄναρ reposuerim οἷ ῥέπει et ἀληθίζεσθαι aoristo ἀληθίσασθαι anteposuerim. Μέλλω

apud veteres praesens vel futurum habet: aoristo fere abstinent.

Epist. 60. τῶν ἐκεῖσε πλουσίων: pro ἐκεῖ. — εὐφυεῖς: *Attici* veteres εὐφυᾶς. — περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους: *Athenienses* ἀλινδουμένους dixissent vel ἀλύοντας. Obiter hoc Plutarcho reddamus *Symposiac.* IV. 4. 5. τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἑκάστοτε καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας, ubi ἀναδιδόντας cedat verbo in tali re proprio ἀλύοντας. In extrema parte § 1. legitur ἀναστρέφειν, quod bene *Graeco* ἀναστρέφεσθαι fuerat dicendum, cuius usus exempla afferre putidum est, nec facerem nisi eximium Plutarchi locum, in quo legitur, turpi mendo liberare possem. In vita Cleomenis cap. XXXIII. commemorat dictum eorum, qui Cleomenem *Alexandriae* apud Ptolemaeum et nequissimos aulicos videbant: οὗτος ὁ λέων ἐν τούτοις τοῖς προβάτοις ἀναστρέφεται. ut *Graeca* oratio sit utrobique articulum expunge. Dictitabant: οὗτος λέων ἐν τούτοις προβάτοις ἀναστρέφεται, quemadmodum de se ipse praedicat Solon fragm. 36 in Bergkii *P. L.*

ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος

§ 2 ἀπομεῖναι διέλαθεν: requiro ἐνυπομεῖναι. § 3. ἀχαρίστους: et hic lege ἀχαρίτους.

Epist. 61. παρ' ἀναξίου ὑπομένειν: Alciphron in *Graeco* sermone idem peccavit, quod Antonius a Cicerone peccasse arguitur in *Philipp.* III. 9, quum in edicto scripsisset: *Nulla contumelia est quam facit dignus.* § 2 ἡμῖν ἐργαζόμενος: pro ἡμᾶς. — νεομηνίᾳ: *Attici* νουμηνίᾳ. § 3. ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι: melius sine τῷ. — ἀγαπῶ ἐκπορίζειν: veteres ἐκπορίζων. — τὴν πυύκα: repone πύκνα. — τὸ ἐν Μαραθῶνι: pro τὸ Μαραθῶνι, quod adverbium est, ut Ἐλευσῖνι, Σικυῶνι, alia. § 4 οἱ πατέρες: pro γονεῖς.

Epist. 62. μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον: corrige τρέφεται, ut in Terentiano *Andr.* I. v. 15. *aliquid monstri alunt*, tum τοῖν θεοῖν τοῖν Ἐλευσινίοιν *Graecum* est, ταῖν θεαῖν non est. Perpetua haec est describentium interpolatio, τὼ θεώ solent intactum praetermittere, τοῖν θεοῖν sicubi de *deabus* dici intelligunt, substituunt ταῖν θεαῖν, quae forma *Atticis* tam ignota atque τὰ θεά. Nihil iis suboluit in

Andocidis quae fertur oratione *de Mysteriis* § 113. ὑπ' αὐτοῖν φημὶ τοῖν θεοῖν σεσῶσθαι, ubi saepius τὼ θεώ legitur ut in §. 114. τοῖν θεοῖν. ibidem evasit. § 29. 31, 32, 33 etc. At eaedem deae in *Vespis* vs. 376. significantur, ubi legitur:

ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ
ταῖν θεαῖν ψηφίσματα.

et in *Thesmophor*. 285.

ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν

et 941 et 1151; omnino forma τοῖν θεοῖν apud Aristophanem funditus deleta est, sed primo quoque tempore revocanda et formae ταῖν, αὐταῖν, ταύταιν, quae non minus vitiosae sunt quam τά, αὐτά, ταύτα eodem amandandae quo apud Isocratem in *Panegyr*. § 73 pag. 55. ταῖν πολέοιν ταύταιν et de *Pace* § 116. τὰ πόλεε ταύτα amandavit unus omnium optimus codex *Urbinas*, qui solus τώ et τούτω in talibus servavit et τοῖν et τούτοιν. In *Panegyrico* § 17. libri omnes τὰς πόλεις ταύτας exhibent, *Urbinas* optime τὼ πόλη τούτω. coll. Choeroboscо Gaisfordi p. 337, 12: παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ τούτω τὼ πόλη, λέγει δὲ περὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. Equidem omnibus locis et testimoniis veterum diu et multum perpensis in hanc sententiam tandem adductus sum, quam nunc satis habebo paucis dixisse: in pronominibus, adiectivis, participiis una atque eadem forma est triplici generi communis. τὼ, ὣ, αὐτὼ, τούτω, ἀλλήλω, τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε cet. τὼ Ἐλευσινίω θεώ. in participiis res manifesta est: notus est locus Homeri *Iliad*. Θ. 455. Iuno et Minerva πληγέντε κεραυνῷ et Hesiodi *O. et D.* 197. Αἰδὼς καὶ Νέμεσις προλιπόντ' ἀνθρώπους et Platonis in *Phaedro* p. 237. D. δύο τινὲ ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἷν ἑπόμεθα, quibus multa similia et apud alios et in Platone leguntur. In his autem omnibus idem opinionis versatur error antiquorum Grammaticorum et aequalium, qui apparet in Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων in Bekkeri *Anecd*. I. p. 367, 33. ἀκολουθοῦντε: ἀντὶ τοῦ ἀκολουθούσα δυϊκῶς, οὕτως Ἕρμιππος. καὶ γὰρ κέχρηνται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις. Quamquam haec absurda sunt tamen ea res neminem magnopere movere videtur. *Utuntur masculinis pro femininis* idque *saepe* faciunt: quasi vero haec *masculina* sint et nonnumquam *aliter*

fiat. Nempe sunt haec communia, constanter utuntur veteres forma eadem, quia non est alia, et sicubi contra haec peccatur scribarum vitia et errores tenemus. Non potuit Sophocles in *Oedipo Coloneo* vs. 1676. scribere:

ἰδόντε καὶ παθούσα,

sed qui in Homero contra metrum πληγεῖσα κεραυνῷ invexerunt facilius etiam παθόντε potuerunt loco deiicere, ubicumque autem τὰ, ταῖν cet. legitur (et optimos scriptores ea labes passim inficit) restituenda aliquando erunt *Atticis*, quibus solis uti potuisse tandem constet, et in fragmento Sophoclis apud Dindorfium 761.

ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν

restituendum τὼ δύ' ἠπείρω et similiter alibi.

In eadem Epist. 62. § 2. legitur ὅσον οὐκ εἰς μακράν: *Atticorum* est ὅσον οὔπω vel οὐκ εἰς μακράν. § 4. οἶδα γὰρ οἶδ': lege οἶδα γὰρ ὅτι. — δεδήσονται: id est δεδεμέναι ἔσονται. requiritur δεθήσονται. — ῥαφάνοις: *Attici* ῥαφανῖσιν. — μαλακώτερος: emenda βλακικώτερος, coll. Ruhnk. ad Tim. p. 61. — ἀθῴους τῆς τιμωρίας ἠφίει: τῆς τιμωρίας omissa oportuit.

Epist. 63. § 2. σιγῶ: corrige σιγᾶν. — κόλακα καὶ παράσιτον ἐξονειδίζουσαι: *Athenienses* ἀποκαλοῦσαι.

Epist. 64. τὸν υἱὸν εἰς φιλοσόφου φοιτᾶν ἐπέτρεψε: ἐπέτρεψε nihil est, solet Alciphron προὔτρεψε. § 2. οὐ πρότερον γὰρ λόγων — ἀλλὰ τοῦ βίου: supple τῶν λόγων. — τῇ ἡμέρᾳ — νύκτωρ: opponuntur ἀττικιςὶ νύκτωρ et μεθ' ἡμέραν. — περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ: *Attici* uno verbo ἐγκαλυψάμενον. — περὶ χαμαιτυπεῖα εἱλούμενον: illi ἀλινδούμενον dicebant. § 2. αὐτὴ δέ: lege αὕτη δέ. § 4. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης: necessaria est in nonnullis et perpetua crasis, ut in his πολλὰ κἀγαθά. Eiusdem generis est quod Photius annotavit v. καλὸς κἀγαθός: λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός, in quo item saepe peccatur.

Epistolam 65. non Πηξάγωνος scripsit sed Πηξάγκωνος. Solebat, credo, factitare, quod Alcidamas in Luciani *Convivio* § 14, qui καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο πήξας τὸν ἀγκῶνα ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς. — τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθήνησι: dici non potest: aut πλουσιωτάτους aut Ἀθηναίων scribendum. — οὕτω κεχυμένως — κέχρηται τῷ βαλαν-

τίῳ: corrige *οὕτως ἐκκεχυμένως*. § 2. *μουσουργῶν*: imo *τῶν μουσουργῶν*.sic et § 3. *καὶ πρόσωπον αὐτῷ* corrige *καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ*. § 4. *λαλῆσαι ςωμύλος*: *λαλῆσαι* et ineptum verbum est et inepte abundat.

Epist. 66. *τὸν ἐκ Βρεντησίου*: supple *τὰ ἐκ Βρεντησίου*. — *τοὺς χειροήθεις* — *τιθασεύοντα*: nihil agit, qui mansuetum mansuefacit. § 2. *ἀσμένως*: solemni errore pro *ἄσμενος*. — *τὸν ξυρόν*. *Attici τό*. — *πανοῦργος καὶ σκαιός*; in *Attica* non potest idem *πανοῦργος* et *σκαιός* esse. — *κακοπαθῶς κοπίδας*: revoca *περιπαθῶς κοπίδα*, caeterum *κοπίδι ἀπορριζοῦν* facilius rhetores scribunt quam sani intelligunt.

Epist. 67. *παρθένον καλλίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον*: *καλλίπηχυν* e poëtis arripuit, *εὐδάκτυλον* non sane eleganter de suo finxit. in reliquis quoque oratio intumescit magis quam adsurgit. — *προσφύντα*: non poterat infelicius vocabulum reperire quam *προσφῦναι* de eo, qui *τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖ*. § 2. *ἀθάρας*: *Attici ἀθάρης*.

Epist. 68. *ἱλήκοιτε*: e poësi perantiqua sumtum — *λέβητά μοι ἐπιχέαι*: veteres *μου καταχέαι* vel *κατασκεδάσαι*. — *ἐξέχεον*: repone *ἐξέχεαν*. — *ψιλόν*: voluit, credo, *φαλακρόν*. § 2. *Λεωπρεποῦς*: corrige *Λεωπρέπους*.

Epist. 69. *τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ*: veteres *ἐν* omisissent. — *ἀπωμόσατο* [*καὶ ἀπελύσατο*] *τὴν αἰτίαν*: tolle emblema. § 2. *ἀμογητί*: codd. *ἀμηγέπη*. unus *ἀμογητί*, de infelici coniectura Graeculi. — *ἕτοιμός εἰμι παρέχειν*: *Athenienses εἰμί* omittere solent, et pro *τοῖς βουλομένοις* multo sanius *τῷ βουλομένῳ* dicebant.

Epist. 70. *σείειν κατ' ἀγοράν*: melius *συκοφαντεῖν*: tum pessime *γῆθεν* pro *ἐκ τῆς γῆς* posuit. § 4. *ἐπὶ μήκιςον χρόνον*: male pro *διὰ πλείςου χρόνου*. et hoc nimium pro *διὰ χρόνου*. — *οὐκέθ' ὁμοίως δεκτὸς οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν*: *δεκτός* manifesto mendosum est, in scriptura ΔΕΙCΤΟC latere mihi videtur ACTΕΙΟC, quo non est aliud epitheton parasito nostro accommodatius: *οὐκέθ' ὁμοίως ἀςεῖος, sicut antea urbanus*. — *ἀπεκέκλειντο*: vitiosa haec forma est, quamquam saepe occurrit in codd. *Attici κλῆσαι* dicebant et *κέκλημαι*, sequiores *κλεῖσαι* et *κέκλεισμαι*.

Epist. 71. *ἐν συμποσίοις*: lege *ἐν τοῖς συμποσίοις*. § 3. *τῷ χορῷ συντελεῖν*: nove dictum pro *συναγωνίζεσθαι* — *κλώζειν*: scrib. *κλῴζειν*.

Epist. 72. τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν: veteres ἔδραμον. § 2. κυσοδόχῃ: antiqua forma est κυσοδόκῃ, qua sola veteres utebantur. Sequiores hoc vitium passim impune antiquis affricuerunt. ξενοδοχίας legitur apud THEOPHRASTUM *Charactt.* XXIII. XENOPHONTEM *Oeconom.* IX. 10. ξενοδοχεῖν in EURIPIDIS *Alcestide* vs. 552. similia alibi. Non sunt tamen haec minus vitiosa quam foret δωροδόχος, δδοιδόχος, ξυροδόχῃ, ἰςοδόχῃ, alia. — εἰς τὴν ὑςεραίαν: male pro τῇ ὑςεραίᾳ. pro ἦγε restitue ἤγαγε. § 4. πρὸς τὴν ἐκφοράν: melius τὰ πρὸς τὴν ἐκφοράν. § 5. ψυχαγωγηθείς: apud veteres est *animo oblectatus*, numquam *ad inferos deductus*.

Epist. 74. § 2. γέλωτος δὲ ὑπόθεσις τοῖς χειρίςοις τἀμά: *Athenienses* pro γέλωτος ὑπόθεσις dicebant γέλως, ut SOPHOCLES *Oed. Colon.* 903.

ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε.

et DEMOSTHENES notissimo loco p. 47, 6 γέλως ἐσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασιν. Recte etiam LUCIANUS in Epigr. I.

ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

praeterea ὑπόθεσις pro *argumentum* et *materia* novicium est, denique ἡ non potuit omitti, neque ab ALCIPHRONE omissum esse puto.

Restant fragmenta quaedam et in his bona pars Epistolae paulo lascivioris, sed aliquanto venustius scriptae, quam sunt reliquae omnes. Et his aliquid otii impertiar.

In fragm. 3. μέση γὰρ ἕςηκα ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἔρωτος: ita demum bene dictum erit, si ἀπό expunges.

Fragm. 4. ἐοικότας: ἐοίκασιν, ἐοικέναι, ἐοικώς sequiorum sunt, Veteres *Attici* semper εἴξασιν, εἰκέναι, εἰκώς dicebant. unde εἰκός haesit apud omnes, in caeteris peccabatur. Legitur nunc quidem in *Vespis* 1142.

ἐοικέναι μάλιςα Μορύχου σάγματι.

ut olim in *Nubibus* 185.

τῷ σοι δοκοῦσιν ἐοικέναι;

sed quemadmodum hic εἰκέναι dudum repositum est, sic illic προσεικέναι repone, comparato loco in *Ecclesiaz.* vs. 1161. § 3. Γκαὶ βαρύ τι δοκεῖν προσπνέειν: veteres προσπνεῖν, tum ἐδόκει equiritur.

Fragm. 5. § 2. πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν: putide pro ὑμνοῦσιν, ut mox τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις. in eo verbo prorsus obsoleta est vis antiqua, quae optime apparet in EUPOLIDIS versiculo:

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

§ 4. ὅλης σελήνης: antiqui πλήρους.

Fragm. 6. οὐκ οἶδα πόθεν: scrib. οἶδ' ὁπόθεν. — ποῦ ἀθρόαι: imo vero ποῖ, ut saepe apud PLATONEM, ποῖ καὶ πόθεν; aut apud alios ποῖ δὴ σύ; et similia. — τίνος ἄπιτε ἐκπιεῖν ἀγρόν: duo sunt in uno vocabulo vitia, alterum scribarum, Rhetoris alterum. ἐκπιεῖν in καταπιεῖν corrigendum est, quo verbo nihil est in ea re tritius, sed καταπιόμεναι dictum oportuit. § 6. πρός γε τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός: ineptum est γε, quod in τε refingendum. § 7. κατακλιθῆναι: sequior forma librariis imputanda, ALCIPHRONEM dedisse κατακλινῆναι demonstrat praecedens § 6 κατακλινῶμεν, qua forma et alibi recte utitur. — ταπητίων: usitatius ταπήτων. tum coniungenda sunt: Νὴ Δί', ἀλλ' ἔχει τι πλέον. quod vulgatur τοι τι dittographia est. Cives Attici ἔχει γέ τι dixissent. § 8. ὡραΐζον: veteres τρισυλλάβως solent ὥρᾳζον et ὡρᾴζομαι ut ματᾴζω, τερᾴζω, alia, de quibus PIERSON. ad MOERID. p. 70. EUPOLIDIS anapaesti leguntur in BEKKERI *Anecd.* I. p. 43, 15.

ὡραϊζομένη καὶ θρυπτομένη

necessarium est, ut vides, ὡρᾳζομένη. § 9. ἀηδόνες ἐψιθύριζον: infeliciter hoc verbum de lusciniarum cantu posuit. § 11. ἀλλ' ἐπαλλήλοις: coniunctim scribe ἀλλεπαλλήλοις. § 12. οἶδας nemo veterum dixit sed οἶσθα. § 15. οἱ ἄνθρωποι: nusquam infelicius quam hoc loco οἱ ἄνδρες desiderantur. § 16. ἐμφαγεῖν: dixit rhetor ad similitudinem verbi ἐντραγεῖν, quo ipso multo melius fuisset usus. — βοτρύες: olim semper βότρυς. — λαγωδίων νῶτα: imo λαγῴων: paulo usitatius est λαγίδιον. § 18. μέχρι — θέλειν: *Graece* non potest aliter dici quam μέχρι τοῦ θέλειν. Unum superest in ultimis: εἰ μὲν οὕτως ἔσχηκας μαλακῶς — εἰ δέ κτέ. apertum est ὄντως olim scriptum fuisse. Video hoc MEINEKIUM praecepisse, qui permultas incertas et παρακεκινδυνευμένας correctiones recepit, complusculas certas et manifestas in annotatione delitescere maluit, de qua re alias dicam. In extremis quoque apparet quam parum Rhetor antiquorum sanitatem orationis assequi et imitari potuerit. Per-

fectum ἔσχηκας perperam ponitur in ea re, quam quis plane praeteriisse putet, ut nihil supersit. Debebat ἔσχες: peccavit cum plurimis, sed peccavit, et sic ALCIPHRONEM depono de manibus.

CAPUT VI.

Venio nunc ad LUCIANUM, qui ad hunc diem scatet vitiis erroribusque. Multa deliquit ipse, non satis perspecta in omnibus consuetudine loquendi Antiquorum, ad quos se tamen quam poterat diligentissime in scribendo componebat, aut non ubique commode recordatus quem usum, quam proprietatem orationis antiquae et probae et incorruptae apud illos recte dudum animadvertisset seduloque magna cura et impenso studio notasset. Passim in LUCIANI scriptis apparet, quantum curae huic rei impertiatur, ut ne soloeca, ne barbara, ne plebeia dictione utatur, quanto labore optimos auctores imitari et referre satagat: apparet ad quorum exemplum orationem suam exigat et nihil ei rectum et sincerum videri, quod non idonei scriptoris fide nitatur; apparet simul quam negligenter et inepte plerique omnes tum loquerentur, quam incredibilis socordia, quam foeda inscitia sermonis fuerit vel in doctissimis, ut quidem videbantur, dicendi Magistris et Rhetoribus et Grammaticis. Horum alii summa impudentia vitiosissimam aequalium dictionem pauculis vocabulis antiquis distinguebant et comebant, caeterum volutabantur in iisdem, quibus vulgus, sordibus, ne abiectissimis quidem abstinentes, quibus si quando ab elegantioribus arguerentur, poëtam vel scriptorem aliquem veterem testem et vindicem mentiebantur. Alii alio genere insaniae ineptiebant: imitabantur HERODOTUM vel THUCYDIDEM in hunc modum, ut ex eorum libris lacinias et veluti centones admixtis vocabulis de trivio sumtis consuerent: alii quidquid olim esset obsoletum et intermortuum ex Antiquis corradebant, addebant monstra verborum a se stolide ficta, eaque ut tesserulas in pavimento componebant. Non deerant his omnibus auditores, ita uti fit, et admiratores aliquanto etiam stolidiores, qui stupebant ad ea quae non caperent, et ne viderentur non intelligere malebant plaudere. Castigat istorum ineptias LUCIANUS et inscitiam ar-

guit et exagitat impudentiam, saepe urbane et iocose sed mordacioribus iocis, saepius indignabundus et iratus, ut contemtus appareat et odium. Idem, ut oportet vitiorum osorem et insectatorem, summa ope nititur, ne quid eiusdemmodi ipse committat; imbibit, quantum potuit, veterum nitidam et tersam dictionem, cogitandi serenitatem, loquendi sanitatem. Quod aliis suadet et commendat, ipse primus intento studio peregit: quam viam longam et arduam ad veram dicendi scribendique laudem contendit solam ducere, eam ipse indefesso labore emensus est, neque aerumnas pertaesus neque imperitorum voculis deterritus, neque stultae multitudinis iudicio quidquam tribuens, sed suo fretus veterum lectione subacto. Multa sunt apud eum de eo argumento egregie dicta et praecepta, ex quibus unum adscribam. Docet Lexiphanem (34, 22) quemadmodum bene scribendi facultatem sibi comparet: *ἀρξάμενος*, inquit, *ἀπὸ τῶν ἀρίϛων ποιητῶν καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγεγυμνασμένος· παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιϛα ἀπανθισάμενος ἔσει τις ἐν λόγοις.* Quis autem hoc melius et diligentius fecit quam Lucianus ipse, qui nullam aliam laudem acrius expetit quam ut illos feliciter videatur referre? Quam sit idem diligens et anxius orationis sanae et propriae exactor observatorque, quam lubenter in huiusmodi argumento versetur, ut usum loquendi acute definiat et proba a vitiosis sine ineptiis distinguat, vel unus libellus abunde demonstrare possit, qui *ψευδοσοφιϛὴς ἢ σολοικιϛής* inscribitur. Quod in eius libri fine scripsit, postquam exemplis complusculis aperuerat ex usu veterum certa discrimina verborum, quibus aequales omnes promiscue abutebantur, viam mihi optime muniet ad id quod demonstrare paro: *ταῦτα*, inquit (76, 10), *ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρά τισι, βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἑκάϛῳ.* Hoc ipsum in ipso Luciano luculenter cernitur. Si quid de genere hoc notatum et observatum haberet, non in naturam vertebat sed identidem imprudens ad aequalium negligentiam delabi solebat. Apud sequiores *ianua patet* dicitur *ἀνέῳγεν ἡ θύρα*, apud veteres, si quando *ἀνέῳγεν* occurrit, imperfectum est signifi-

caus *aperiebat.* Pherecrates apud Bekk. *Anecd.* I. p. 399.

οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν.

Qui ab Oratoribus *Atticis* et Comicis et Platone *Graece* discit facile hoc animadvertet, docti *Grammatici* notaverunt. Lucianus ipse in ψευδοσοφιστῇ § 8. ita ludificatur magistellum, qui se quemvis soloecismum statim deprehendere iactabat: *ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι. — εἰπὲ μόνον. — ἀλλ' εἶπον. — οὐδέν γε ὥς' ἐμὲ μαθεῖν. — οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέῳγεν; — οὐκ ἔμαθον.* At idem huius rei immemor imprudens in scribendo aequales sequitur 10, 4, 1. *τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα.* 49, 29. *ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν* et 66. 4 *ἥν πως ἀνεῳγυῖαν ἔτι τὴν παλαίςραν καταλάβωμεν*, et bis illud ipsum *ἀνέῳγεν ἡ θύρα.* 45. 30 et 32. Eodem modo saepe meliora non nesciens sequitur deteriora, plerisque omnibus eadem peccantibus.

Nihil propemodum eorum, quae in Alciphrone reprehendimus, non est idem a Luciano commissum, qui nonnumquam in iisdem incorruptum usum antiquae linguae retinet, subinde ad vitiosam aequalium consuetudinem deflectit. Verbum *γαμεῖν* habet apud veteres has formas: *γαμῶ, γαμῶ, ἔγημα, γεγάμηκα* et *γαμοῦμαι*, *nubo*, *γαμοῦμαι, ἐγημάμην, γεγάμημαι*: apud sequiores *γαμῶ, γαμήσω, ἐγάμησα, γεγάμηκα* et *γαμοῦμαι, γαμηθήσομαι* vel *γαμήσομαι, ἐγαμήθην, γεγάμημαι.* Numquam veteres *γαμήσω* aut *ἐγάμησα* aut *ἐγαμήθην* aut *γαμηθήσομαι* aut *γαμήσομαι* dixerunt. Atticistae et Lucianus interdum antiquos, saepissime aequales sequuntur errantes. Saepe *γαμήσω* occurrit, semel *γαμῶ uxorem ducam*, in *Timone* (5. 52) *ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς, ἐς νέωτα καὶ παιδοποιήσομαι*, librarii non sunt suspicati futurum esse et sic evasit, at vide quid continuo sequatur: *Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων* (corrige *λαβών*). Qui modo *γαμῶ* dixerat, *γαμεῖς*, opinor, subiunxerat, ut solent *οἱ εἰρωνευόμενοι* alicui sua ipsius verba occinere. Peccaverint librarii etiam aliis locis aliquid, tamen saepius in ipso scriptore culpa haerebit. Recte legitur *ἔγημα* 8, 16, 1. et *γῆμον* in versu hexametro Alexandri impostoris 32, 35. contra passim *γαμήσω* et *ἐγάμησα* apparent, ut *γαμήσειας* 8, 5, 4. 51, 6. *γαμήσας* 50, 13. *γαμήσεις* 51, 8. *γαμήσειν* 51. 9. 67, 7, 2. *γαμήσει* 61, 22. et alibi saepe. Recte monet Pollux III. 45.

γῆμαι ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται, γήμασθαι δὲ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, οὐ γαμηθῆναι, sed peccant scriptores. Apud PLUTARCHUM legitur γαμηθῆναι in *Theseo* 20, *Cicer.* 29, γαμησομένην, *Artax.* 26, γαμηθείσης *Anton.* 2, γαμηθεῖσαν *Caes.* 5, similia alibi. In eadem re alius est LUCIANI et Graeculorum error: verbum priscum et olim intermortuum revixit ὀπυίω sive ὀπύω, quod apud HOMERUM significat γεγάμηκα, idem in SOLONIS legibus exstabat, quod et aliunde notum et imprimis ex HESYCHIO v. Βινεῖν (antique pro βινεῖν): παρὰ Σόλωνι τὸ βίᾳ συγγίνεσθαι (sic leg.), τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπύειν; hinc sequiores arripuerunt fere lascivo sensu, quo et LUCIANUS subinde abutitur, ut 17, 41. Τηρεὺς δύ' ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων: emenda locum 35, 12. οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον ἠξίουν μεταςειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν κελεύειν αὐτὸν [συνεῖναι καὶ] ὀπυίειν, satius erit τινὰ reponere pro τινάς et συνεῖναι καί expungere. Eodem sensu lascivo et spurco Graeculorum seri nepotes, qui nunc *Graeciam* incolunt, γάμος et γαμεῖν dicuntur dicere. Caeterum quemadmodum futurum γαμῶ propemodum interiit, sic rarae quaedam longo intervallo apud LUCIANUM emergunt reliquiae formarum similium, quae olim apud omnes ante ALEXANDRI mortem solae vigebant. Futurum est 14, 27 fin. ὑμᾶς ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν, si quid scribis suboluisset nunc παρακαλέσομεν legeretur, ut καλέσειν 32, 19. προσκαλέσομαι 47, 9. τελέσειν 67, 11, 2. ὑποτελέσειν 41, 55. ἀποτελέσειν 30, 11. ἐλάσειν 66, 33. παρελάσειν 42, 22. διασκεδάσομεν 67, 9, 5. ἀπολέσων 42, 33. alibi. Bis in eodem verbo peccatum est 42, 31. κἀγὼ οὐδέν τι τοῦ παρακαλέσαντος εἰς τοῦτο δεόμενος, ubi certa lex sermonis iubet futurum ponere; τοῦ παρακαλοῦντος genuinum esse arbitror, quod primum in παρακαλέσοντος abierit, deinde in aoristum. In multis horum anceps et ambigua res est statuere utrum scriptor ipse an scribae et scioli arguendi sint: in nonnullis numquam id satis certo indicio poterit definiri; hoc utique in LUCIANO, ut in ALCIPHRONE, ut postea in aliis, satis habebo vicisse, non omnia imputanda esse utcumque foeda et turpia vitia hominum temporumque iniuriis, sed bonam partem vitiorum natum esse negligentia eorum ipsorum, qui sermonem veterem, quem ad amussim satagebant referre, non satis ipsi tenebant, ut non saepius ridicule et turpiter hallucinarentur,

Unum vidi philologum, antiquae linguae *Graecae* insignem in modum peritum, qui LUCIANUM ipsum ausus sit summo iure corripere: ELMSLEIUS est, qui ad *Acharn.* 1167 scribit: »*quod dixit Lucianus Timone* p. 161, *κατέαγα τοῦ κρανίου non magis Atticum est quam ἔπτατο, ἀπαντώμενος, καθεσθείς et reliqua portenta, quae Lexiphani suo exprobrat.*" Decepit LUCIANUM fallax analogiae species, et quia *κατεαγέναι τῆς κεφαλῆς* apud Oratores et Comicos et PLATONEM lectitarat, opinatus est *τοῦ κρανίου* item bene et venuste dici posse. Equidem eiusdemmodi errores in LUCIANI scriptis permultos mihi deprehendisse videor, quorum partem nunc expromam, libereque quod sentio aperiam, nihil morans semidoctorum obstrepentium voculas, qui hanc rationem nescio quomodo periculosam litteris esse clamitant. Nihil cuiquam ea res apportabit mali, nisi iis fortasse, qui non satis docti et ab iudicio infirmiores de illis rebus iudicant, quas non penitus habent cognitas et perspectas. Permulti anni sunt, ex quo LUCIANUM diligenter et lubenter lego atque relego, eumque cum scriptoribus *Atticis*, ad quorum imitationem se totum composuit, sedulo comparavi et comparo. Nihil in eo reprehendam, quod mihi obiter inter legendum subnatum sit, sed ea, quae mihi dudum animadversa diuturnus legendi et meditandi usus plane confirmavit. Si quis mecum forte contendet, eum mihi velim adversarium dari, qui et bene *Graece* sciat et in LUCIANO sit versatissimus, namque ita demum *ἀγαθὴ ἔρις ἥδε βροτοῖσιν* et quod verum est consensu agnoscetur. BEKKERUS autem in LUCIANO vix fecit operae pretium: quod scripta Lucianea aliter disposuit nihil est, quod spuria seposuit tacitus, non est magnum: correctiunculas complusculas, et pauculas emendationes in ordinem recepit suas, plures aliorum, in qua re nescio quo iudicii errore multas optimas et certas emendationes sprevisse videtur, nisi forte repertas esse ignoravit. Quod autem subinde in LUCIANI verbis et codicum scripturis novavit aliquid, quis est per multos annos in *Graecorum* scriptorum oratione emendanda versatus, qui non in quolibet scriptore ad primam statim lectionem tralaticia quaedam menda et vitia nullo negotio tollat et locos multos aegros et male habitos perite restituat, quae saepe alibi sanarit iisdem remediis ad salutem revocans et alia quaedam vitiosa et

distorta refingens ad naturae normam et *Graecorum* usum? Bekkerus autem raptim Luciano semel iterumque perlecto et, si quid sibi inter legendum subitae correctionis in mentem venisset, annotato, novum librum properavit edere, namque eo morbo laborat, quem malo dicere verbis maximam partem Epicharmeis:

οὐ φιλόλογος τύγ' ἐσσὶ, ἔχεις νόσον, χαίρεις ἐκδιδούς.

ex qua re bonae litterae et ars critica non multum capiunt emolumenti. Sic enim monstra et portenta scripturarum et lectionum in Luciano inveterant, quae diligentior et intentior editionis cura deprehendisset et procurasset. Dabo primum exempla quaedam, ne immerito Lucianus plectatur, ubi deliquerunt alii, deinde ipsius errores quosdam et vitia indicabo. Legitur 51, 8. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος εὖ οἶδ' ὅτι ἀπορήσεις καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὁποτέραν τ ρ α π η τ έ ο ν. Neminem advertit extrema barbaries in τραπητέον. Corrige: ὁποτέραν τράπῃ. Foedius etiam 5, 47. retinuit Bekkerus φόνου τάχα προσκεκλήσῃ με. Quod Lucianus scripsit προσκεκλήσομαι non caret errore: significat enim ἔσομαι προσκεκλημένος et non hoc Timon cogitat sed προσκληθήσομαι. Saepe in hunc errorem incidunt sequiores, numquam veteres. Notavimus in Alciphrone, in Luciano saepe deprehendi ut 47, 14. αὗται δὲ ἐς ὕςερον δεδικάσονται, ubi ἐκδικασθήσονται dictum oportuit. Non minus foedum est 52, 29. καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν δ ι α τ ε θ ή σ ε σ θ α ι τὴν διατριβὴν pro διαθήσεσθαι. Librarii peccarunt in *Timone* § 53. διώρυκται pro διορώρυκται, 15, 48. ὀσφρᾶται pro ὀσφραίνεται. In 37, 35. editur ἀγνώμων ἂν εἴην ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κ α τ α δ α σ θ ῆ ν α ι τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών, pro καταδασθῆναι, quod ne *Graecum* quidem est, emenda κατεδεσθῆναι. Scribitur 58, 14. ἀνοιγείσης barbare pro ἀνοιχθείσης et barbare 70, 11. εὐωχήσωνται ubi repone: ὅπως θύσουσι καὶ εὐωχήσονται. Non melioris notae ibidem legitur verbum ab ipso Bekkero fictum μονοχιτωνῶν: debuerat μονοχίτων ὢν dare. Soloecum est 60, 16. φέρε ἀπολογήσομαι pro ἀπολογήσωμαι et 65, 7. προκατεδεῖται pro προκατέδεται et 67, 7, 3. καταλείψασαν pro καταλιποῦσαν, ibidem male προσίῃ legitur pro προσίεσαι et ἀπεμύκτισας pro ἀπεμυκτήρισας. Turpiter editur 67, 15, 2. πρυτανεῦσι pro πρυτάνεσι. Suspecta mihi admodum forma est, quae occurrit

24, 2. φασὶ πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ pro πυρέττοντας: certa labes est et Editori pudenda in ἀπ' αὐτοῦ pro ὑπ' αὐτοῦ. ne hoc quidem Luciano est imputandum quod praecedit ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς. si ἔπαυσε dedisset λοιμώττοντας addidisset, dedit ἐποίησε. Corrigendum erat 8, 22, 1. παιδοποιεῖς in παιδοποιεῖ, nam constanter παιδοποιεῖσθαι dicebant. Male Bekkerus servavit 26, 29. et 46, 23. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν et ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, quae scriptura, quamquam sexcenties in codicibus recurrit, manifesto absurda est. Qui *civem* ad coenam vocat dicitur ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν, qui *hospitem* καλεῖν ἐπὶ ξένια, eaque res τὸ δεῖπνον appellatur et τὰ ξένια; saepe ξενίων et ξενίοις legitur: nihil horum movit librarios, qui fere ubique ἐπὶ ξενίᾳ dare solent: scribarum auctoritas doctos trahit, quod contra oportebat. Soloecum est 1, 2. ἑρμογλυφεύς, quae forma aeque vitiosa est ac si quis ζωγραφεύς vel κοροπλαθεύς voluisset dicere. *Graecum* est ἑρμογλύφος, quod in eodem libro paulo ante recte legitur. Pro ἔνορχιν. 8, 4, 1. et alibi reponendum fuerat ἐνόρχην. In *Lexiphane* 34, 11. θεοεχθρίᾳ σχεθεὶς plane barbarum est, a θεοῖς ἐχθρός derivabant θεοισεχθρία, quod apud Aristophanem et Demosthenem vix evasit. Exstincta est a Graeculis forma vetus 46, 24. ubi quaerit ex Icaromenippo Iupiter an sibi *Athenienses* τὸ 'Ολύμπιον ἐπιτελέσαι διανοοῦνται: quantum periculi a Graeculis impendeat formis in quibus ιει concurrant, ostendet hic locus in *Lexico* Photii v. 'Ολύμπια: τὰ ἐν Πίσῃ 'Ολύμπια καὶ τὸ ἱερὸν 'Ολύμπιον πεντασυλλάβως ὡς 'Ασκληπιεῖον: qui ne hic quidem 'Ολυμπίειον dederunt, quid alibi fecisse censeas? Nihil est quod ab illis non exspectaveris. Scribae, qui scholion ad *Odyss.* θ. 186. de forma *Attica* ἦ pro ἦν describebant, in omnibus exemplis, quibus haec doctrina confirmatur, pro ἦ omnes ἦν dederunt. In Bekkeri *Anecd.* I. p. 449, 31. ἀρχιερέων: οὐκ ἀρχιερέα, Πλάτων ἐνδεκάτῳ Νόμων, δοξεῖαν μέσην συλλαβήν: neque librario neque Bekkero in mentem venit ἀρχιέρεων scribere. Elegans vocabulum *Atticum* intercidit 3, 12. πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσι: nihil significat τὸ καθαρόν, restitue τὸ καθάρειον, quod inter lautitiam et sordes medium genus est, frequens apud *Athenienses*, qui elegantiores quam ditiores Menandro suggesserunt, quod in proverbium abiit:

ἐς τὰ καθάρεια λιμὸς εἰσοικίζεται.

Bekkerus nondum perspexit *καθάρειος* *Graecum* esse, non *καθάριος*, quod retinuit 8, 6, 4. Quamquam τὰ χρυσᾶ ἔπη sunt sequioris aetatis, tamen ab hac labe immunia sunt recteque legitur vs. 35:

Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.

in seq. § 13. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν μεταξὺ ἐπαιδεύετο, expunge ἃ ἦν. In *Timone* 5, 38. ἐχρῆν μὲν ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα, vitium alunt haec verba, quod ita deprehendes si memineris κατηγοροῦμαι vel κατηγόρημαι vel κατηγορήθην ἐγώ dici non posse, sed κατηγόρηται ἐμοῦ: itaque οἱ κατηγορούμενοι apud eos tantum apparent, qui antiqui sermonis turpiter ignari sunt pro οἱ φεύγοντες, ut in oratione, quae Andocidem auctorem mentitur *de Mysteriis* § 6. verba ὥςε ὑμᾶς πολὺ ἂν ἥδιον δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν κατηγόρων ἢ παρὰ τῶν κατηγορουμένων vel sola fraudem retegant. Dicebant τὰ κατηγορημένα et τὰ κατηγορηθέντα, idque ipsum Lucianus dixerat sed πρός intercidit, ut sexcenties, ob siglam librariis sequioribus non intellectam: restitue πρὸς οὕτω πολλά: similiter in vicinia § 27. ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα *Graecum* erit, si πρὸς τὰ τηλικαῦτα repones, ut 12. 1. ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Sed leviora haec sunt et in aliud tempus seponenda: turpissimum mendum est ab ipsis Editoribus invectum in libro: *Quomodo sit Historia conscribenda* 25 § 49. ubi historico haec praecepta ponuntur: μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, — ἀλλ' ἐς τοὺς ςρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο κἀκεῖνο ἀκηκούσθω: quis umquam foediorem vidit barbariem quam in ἀκηκούσθω? ἤκουσμαι et ἠκούσθην *Graeca* sunt et saepe leguntur. Gratum Plutarcho feceris, si ei in vita *Marcelli* cap. V. ἐπεὶ τρισμὸς ἠκολούθει μυός, reddideris ἠκούσθη, *auditus est* soricis occentus, non *sequebatur*. Nihil est facilius quam Luciani manum restituere. In codicibus est ἀκηκόστω, ἀκήκοστο, ἀκηκούστο, ἀκηκούστω, ἠκήκουστο, corrector temerarius tandem dedit in duobus libris ἀκηκούσθω, idque imperite probavit Fritzschius, quem caeteri incauti sequuntur. In ἀκηκόστω, quae prima est mali labes, male latet vera scriptura ἀκηκοέτω, quales formae Luciano sunt in deliciis, ut in eadem § ἐοικέτω. ibid. § 45. βεβηκέτω. 51, 23. κεχηνέτω. 70, 17. ὀξὺ δεδορκέτω. Hae for-

mae omnes neque antiquae sunt neque probae: apud veteres paucae quaedam sunt formae a perfectis derivatae, omnes in -θι exeuntes ἕϛαθι, τέθναθι, βέβαθι, τέτλαθι, κέκραχθι, δέδιθι, ἴσθι, πέπισθι (non πέπεισθι. Aeschyl. *Eumenid.* 598 sq.:

πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ.
νεκροῖσί νυν πέπισθι μητέρα κτανών.

vulgata scriptura nihilo est deterior quam εἶσθι pro ἴσθι) ἄνωχθι, in quibus omnibus reliquae personae in penultima extra syncopen retinent vocalem α ex ipsa natura *Graeci* sermonis. Κεχηνέτω, δεδοικέτω, ἑϛηκέτω, βεβηκέτω, ἐοικέτω cet. tam prava sunt atque si quis pro λεξάτω aut ἀρήξατε vellet λεξέτω dicere aut ἀρήξετε. Apud Graeculos fictae sunt formae, quas pueri didicimus, τέτυφε, τετυφέτω κτέ. hinc labes *Atticos* infecit. In *Vespis* vs. 415:

ὦγαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκράγετε,

nuperrime demum recepta est scriptura codicis *Ravennatis* κεκράγατε. In *Acharnensibus* vs. 133 vulgata scriptura erat:

ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνατε,

quum Elmsleius perperam κεχήνετε recepit idque usque ad Bergkium inveteravit. Nesciebat haec omnia Lucianus et cum aequalibus credo omnibus errabat dederatque ἀκηκοέτω, in qua forma gliscentem in codicibus labem et correctorum temeritatem est operae pretium cognoscere.

Quam vitiose editur 66, 32. οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα, quam prope abest vera lectio ἐναντία θησόμενος. In eodem loco pro ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις verum est ἐμβάντες ἐς τὰς τριήρεις mox in τὰ πλοῖα διαρκῆ expunge articulum et in τὰς πόλεις ἀτειχίϛους λαβόντες supple ἀτειχίϛους οὔσας: in sequenti § ὕπαρχοι ἑκάϛῳ ἔθνει ἐπεισαχθέντες sensit Bekkerus subesse vitium et ἐπιταχθέντες recepit, sed non ita *Graeci* loquuntur sed ἐπιϛαθέντες. Quod legitur 5, 56. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν nemo dicebat sed σὴν δ' αὐτοῦ. In 8, 2, 2. retinent vitium, quod alibi perite sustulerunt, βοϛρύχους τῇ μίτρᾳ ἀνειλημμένος, et hic ἀνειλημένος erat revocandum. ibidem male legitur ὑποδέου χρυσίδας, repone ὑποδοῦ. Passim sine vitio scribitur ἀναδούμενος, διαδούμενος, ὑποδοῦνται. Simili modo 33, 18. pro περιδέοντες, rescribe περιδοῦντες, 42, 38. προσδοῦσι pro προσδέουσι. Recte scriptum est ἀναδοῦντι et ὑποδοῦνται 52, 11

et 13. Eadem negligentia in verbo λούειν formis probis veterum substituit formas sequiores. Antiqui constanter breves vocales post diphthongum elidebant, ut nemo nescit. Dicebant ἔλου, ἐλοῦμεν, λοῦμαι, λοῦσθαι, λούμενος. Graeculi nihil horum retinuerunt: hinc λούεσθαι, λουόμενος et similia vel in *Atheniensium* scripta se insinuarunt. Quis ferat in Lysia orat. I § 9. ὁπότε λούεσθαι δέοι pro λοῦσθαι? In Xenophontis *Hellen.* VII. II. 22. bene Dindorfius edidit κατελάμβανον τοὺς μὲν λουμένους pro librorum scriptura λουομένους. Luciano passim hae formae sunt restituendae. Editur λούεται 52, 19. λουόμεθα 26, 34. λούεσθαι 70, 17. λουομένη 9, 13, 1. ἔλουε 11, 7. λουόμενος 37, 42. et 58, 23. συλλουομένην 67, 3, 2 alibi. Certum vestigium formae antiquae apparet 45, 9 ubi codices λελοῦσθαι exhibent, requiritur praesens λοῦσθαι. Si quis forte dubitet satisne recte tribuatur *Graecis* sequioribus, quod antiquioribus solis fuerit in usu, ei hunc scrupulum eximet iocus apud Lucianum 34, 2. χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολούμενος, ut Athenaeum III. p. 97, ἀπολούμενος, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπείγομαι et pag. 98. πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον, nempe ridiculi ὀνοματοθῆραι *notam* et *vulgarem* formam male componentes ad istas ineptias delabebantur. Confusa consuetudo veterum et sequiorum iterum apparet in verbo ῥιγῶ: veteres ῥιγῷ dicebant et ῥιγῶν pro ῥιγοῦν, ῥιγῶσα, ῥιγῶντες, ῥιγῴην, Graeculi ῥιγοῖ, ῥιγοῦν, ῥιγοῦσα, ῥιγοῦντες, ῥιγοίην. Qui elegantius scribebant imitabantur *Atticos*, scribae et his et illis obtrudunt formas suas. Recte apud Lucianum 50, 11. perduravit ἵνα μὴ ῥιγῷεν, at in eodem libro § 16. τὸ μὴ ῥιγοῦν invectum est pro ῥιγῶν. Cf. Piers. ad Moerid. p. 336 et 339.

Recurrunt in Luciano pleraque vitia, quae in Alciphrone reprehendimus, ut digito monstrasse sufficiat. Nimium patienter omnes et Bekkerus 10, 3, 2. tulerunt ποῦ ἀπελήλυθε; et sic saepius ποῦ, που et ὅπου leguntur ubi nemo dubitare possit revocare ποῖ, ποι et ὅποι. Bekkerus tamen non nisi dubitanter 66, 12. in verbis οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε suadet ut ὅποι scribamus. Nil mali suspicatur 1, 11. κἂν που ἀποδημῇς et in παραβύσῃς που 34, 24.

Planc eiusdemmodi error commissus est 25, 29. in verbis ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσιν, namque ὁμοῦ, ὁμόσε et

ὁμόθεν suam quodque certam sedem habent, ut ἐν ταυτῷ, ἐς ταυτόν et ἐκ ταυτοῦ, quae prorsus idem significant. Itaque ἰέναι et χωρεῖν ὁμόσε *Graecum* est, sed ὁμοῦ εἶναι et corrigendum ὁμοῦ ὦσιν. Subinde apparent composita, quale est λειποψυχοῦντα, 10, 14, 5. λειποταξίου 47, 13, λειπόνεως 16, 3. Nemo improbat 10, 12, 22. νεκροδοχεῖα, ἐμβρυοδόχον 34, 6. ψυχροδόχον 53, 7. ἐξενοδόχησε 38, 47. similia.

Ut apud ALCIPHRONEM, sic apud LUCIANUM aliquoties confusae sunt formae dualium et saepe ταῖν θεαῖν legitur, saepius ταῖν χεροῖν et similiter: turpiter 51, 6. δύο γάρ ἐστον (ὁδώ), αἳ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον, ubi ὣ pro αἳ emendandum. Peius etiam habitus est locus 15, 20. μὴ διαίρει τὼ τέχνα, μία γάρ ἐστον δύ' εἶναι δοκοῦσαι, in multis libris τώ evasit, in caeteris τὰ τέχνα est, in quo fraus tenetur, at δοκοῦντε interiit, quod prius in δοκούσα abiit, unde δοκοῦσαι natum. Tertium exemplum est 41, 23. ubi αὐταῖν occurrit pro αὐτοῖν.

Εὑρεῖν et εὑρέσθαι permixta sunt et alibi et 68, 16. ubi εὗρε τό in εὕρετο coeat. Quae diximus de formis in -μα penultimam apud veteres producentibus arguunt errorem in ἀρόματα 34, 2. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρόματα, quam deterrimam scripturam primus invexit IACOBITZIUS, quem BEKKERUS sequitur neque analogiam *Graecam* respiciens neque usum *Atticorum*, quem aperuit Grammaticus in ipsius *Anecd.* I. p. 450, 22. ἀρώματα: οὐ τὰ θυμιάματα ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα. vid. ARIST. *Pac.* 1158, ubi in scholiis est τἀρόματα Graeculorum more, qui πόμα, δόμα, εὕρεμα, ἄνθεμα, ἔνδυμα media brevi dicebant omnes et in hunc modum corrumpebant exemplaria veterum, qui ἄροσις dicebant et ἀροτήρ sed ἄρωμα, ut πόσις, ποτόν, συμπότης sed πῶμα, quamquam nunc plerique omnes πόμα coacti sunt dicere. Ne LUCIANUM quidem et aequales in ea re deseruisse antiquorum auctoritatem docebit paronomasia 34, 20. in πῶμα et πτῶμα. Alius error in re eadem committitur 49, 1. in χρῖσμα, in quo vetus Graecitas et novicia miscentur, κέχριμαι media longa antiquum est, κέχρισμαι correpta vocali novicium, itaque χρῖμα veteres, χρίσμα dicebant sequiores et χρῖσμα nihil est. Caeterum in accentuum ratione LUCIANI editores nihil magnopere erraverunt quod sit operae pretium referre: saepiuscule peccarunt negligentia adversus ea, quae ipsi non

nesciebant, aut prosodiae non satis memores vel gnari. Unum tantum est in hoc genere vitium, quod Luciano proderit indicasse. 52, 10 ἤπια φάρμακα πάττοντες ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς περιάπτοντες, non illi *leones* aegrotantibus alligabant sed *leoninas pelles*, opinor: non λέοντας igitur sed λεοντᾶς. Eadem opera corrige 25, 10. τὴν Ὀμφάλην τὸν λέοντα τοῦ Ἡρακλέους περιβεβλημένην, credo τὴν λεοντῆν sanius esse.

Bekkerus ut ἀρώματα et χρῖσμα a Iacobitzio sumsit incautus, sic saepe verba et formas vitiosas et pessimas retinuit aut revocavit, olim doctiorum consensu damnatas et maximam partem a Dindorfio abiectas. Bekkerus revocavit 42, § 27. συναποδράσαντος pro συναποδράντος, γηρωκομεῖν pro γηροκομεῖν. 41, 22. Συρακούσιος pro Συρακόσιος. 20, 34. καταπτῶμαι pro καταπτῶμαι. 46, 13. διολισθαίνοντες pro διολισθάνοντες. 49, 1. θριπηδεστάτους, quo non vidi stolidius Graeculorum vitium pro θριπηδέστους. 34, 13. νειφέτω pro νιφέτω. 46, 26. quamquam nemo vivit, qui plures quam Bekkerus *antiquos* codices versavit et saepius hunc errorem animadvertit, qui in antiquissimo quoque libro sexcenties recurrit. Pherecratis fragmentum est apud Harpocrationem v. καρκίνος, quod Bekkerus ita constituit:

ὁπόταν σχολάζῃς, νεῖψον ἵνα τὰ λήϊα
συγκαρκινωθῇ.

codices in νῆψον consentiunt, Valesius aliud agens νίψον corrigebat, putans *irriga* sic dici posse. Lege νῖψον: nescio quis petit ab Iove, *ut nivem velit immittere satis.* Saepe vitia librorum veterum emendaturis proderit meminisse hanc esse scribarum consuetudinem, ut in Plutarchi *Sylla* cap. VI. ὁ Βόκχος τῷ Σύλλᾳ χαριζόμενος ἀνέθηκεν εἰκόνας ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τροπαιοφόρους, vetus mendum in ΑΝЄΘΗΚЄΝЄΙΚΟΝΑC latet. Plutarchus scripsit ἀνέθηκε Νίκας, quod olim sic scribebant ΑΝЄΘΗΚЄΝЄΙΚΑC. Ne quis dubitare possit, dabo fideiussorem Plutarchum ipsum in *Mario* cap. 32. Βόκχος ὁ Νομὰς ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ Νίκας τροπαιοφόρους. In eiusdem vita *Lycurgi* c. 16. hinc nata est scriptura εἴλην pro ἴλην, eademque origo est vitiorum in nominibus propriis ὁ Πείσων, ὁ Δείδιος, ὁ Λεῖρις, alia permulta. In codicibus minus antiquis frequentior etiam est contrarius error, ut ει in ι abeat, in qua re nihil morantur

Editores certam analogiam auctoritate poëtarum munitam et Grammaticorum testimoniis confirmatam. Quia ad PLUTARCHUM devenimus huius rei exempla quaedam e *Vitis* a SINTENISIO editis adscribam. In *Theseo* c. 36. commemorat Ποσειδῶνα cognomine Ἀσφάλιον, in *Lycurgo* 12. ἄνδρια *Cretensium* pro ἀνδρεῖα. 21. καθαριότητος pro καθαρειότητος. 28. κρυπτία pro κρυπτεία. in *Cimone* 4. ἐν τῇ Πλησιανακτίῳ ϛοᾷ pro Πεισιανακτείῳ. in *Pompeio* 31. Σπαρτακίοις pro Σπαρτακείοις. 32. Ὑψικρατία pro Ὑψικράτεια, in *Lysandro* 18. τὰ Λυσάνδρια pro Λυσάνδρεια, in *Arato* 53. τὸ Ἀράτιον turpe vitium pro Ἀράτειον, qua analogia nihil est constantius et pluribus exemplis stabilitum, ut τὰ Κιμώνεια (μνήματα), τὸ Θησεῖον, Αἰγεῖον, Αἰάντειον, Μαυσώλειον, Τιμολεόντειον (PLUT. in *Timol.* 39). Ridicule peccarunt librarii in BEKKERI *Anecd.* I. p. 360, 10. Αἰαί: ἀκόντιον Ἀθήνησι. καὶ τοῦ Αἰακοῦ τέμενος pro Αἰακεῖον: τὸ Ἀθήνησι τοῦ Αἰακοῦ τέμενος. SINTENISIUS, qui haec omnia bene scripta esse credidit, sedulo formam ΝЄΙΦΩ recepit in *Bruto* 25. *Mario* 23. *Lucullo* 11, 24, 32. Multo antiquior est hic ipse error in veteri verbo *Ionico* et *Attico* ΙΛΛΩ et compositis ἐξίλλω, ἀνίλλω, ὑπίλλω, κατίλλω, ἐνίλλω, in quibus quum ῑ sit natura productum nata est et passim inveteravit scriptura ЄΙΛΛΩ, quod eiusdemmodi est atque ΤЄΙΜΗ vel ΝЄΙΚΗ vel ΠΟΛЄΙΤΑΙ et millena de genere hoc in nummis, inscriptionibus, codicibus paullo vetustioribus, ut ὑπ' ἐκείνου apud DIONEM CHRYS. p. 446 pro ὑπεκίνουν. Pro ἴλλειν *Attici* minus veteres εἰλεῖν coeperunt dicere: hinc ἴλλω, εἴλλω et εἰλῶ perpetuo de loco pugnant in simplici et compositis. Ea lis non difficulter ita componi potest, ut ἴλλω cum compositis addicatur antiquioribus, sequiores εἰλῶ et composita sibi habeant, denique vitiosae merces εἴλλω, εἴλω, ἴλω, ἕλω, ἕλλω abiiciantur. Legat mihi quis ad haec quae HEMSTERHUSIUS RUHNKENIO suppeditavit ad TIMAEUM v. γῆν ἰλλομένην p. 71, et RUHNKENIUS ipse collegit ad v. ἀνείλλεται p. 34, et εἰλομένων p. 94, et satis superque habebit unde hanc rationem confirmet. Videbis scripturam ЄΙΛΛЄΙΝ imposuisse tantum non omnibus, sed iidem docti Magistri in ea re tam saepe et in verbis tam manifestis caecutire solent, ut nemini religionem facere aut scrupulum iniicere debeant. Unus HESYCHIUS affatim dabit exemplorum, cui εἰδίω est *sudo*, εἴκετο: ἦλθεν, εἰμείρεται: ἐπιθυμεῖ,

εἶνες: *νεῦρα*, *εἶπος*: *παγίς*, *Εἶρος*: *πτωχός*, dabit idem *εἰθύφαλλον*, *εἰλαδόν*, *εἶλας*, *εἰλιγγιᾶν*, *εἰλύς*, alia multa. Etiam brevem vocalem sic corrumpit: *εἶτω* ei est *ito*, *εἰσείασιν* et *εἰσείοις* scribuntur *κατὰ ϛοιχεῖον* suo loco. Idem contrario errore recepit *ἴδαρ*: *βρῶμα*, *ἴθαρ*: *εὐθέως*, *ἰκασθείς*: *ὁμοιωθείς*, *ἰκόσι* pro *εἰκόσι*, *ἵματα*: *ἱμάτια*, *ἴσομαι*: *γνώσομαι*, *ἴσατο*: *ὡμοιώθη*, *ἰνατέρων*, ne *ἰρωνεία* quidem dubitat recipere et *ἰσόκεν*: *ἕως ἄν*. I nunc et istum consule utra scriptura sit ubique potior. Non est tamen eius inscitia insignior quam reliquorum, qui *λέξεις* condiderunt et linguam veterem aequalibus interpretati sunt. Harpocration, apud quem *νῖψον* pro *νεῖψον* diximus reponendum, ipse sic errare potuit, quemadmodum erravit in *Δείνῳ ἀντὶ τοῦ δεινήσει* pro *δίνῳ* et *δινήσει* et in *Κεινέας*. cf. et v. *Σείρινα*. Minus etiam quam his, doctis videlicet, credi potest scribarum nationi omnium rerum imperitae. Saepissime iuvabit in tempore meminisse perinde esse utrum *ει* an *ι* sit scriptum in libris et ubique nobis ipsis esse videndum utra lectione sit opus. Apud Homerum tandem *γείνεαι*, *γεινόμεθα*, *γεινομένῳ* cessere emendatis lectionibus *γίγνεαι*, *γιγνόμεθα*, *γιγνομένῳ*, at qui restituit Bekkerus non constat sibi in Luciano servans 43, 1. *ὁπόσα ἂν αὗται ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἑκάϛῳ*. Nicander creditur in *Theriacis* vs. 50 dixisse *κρειοφάγος* pro *carnes vorans*, satis ipse commisit peccatorum, quo minus aliorum vitiis est urguendus: dederat *κριοφάγος*, ut saepe *κριός* abiit in *κρειός*, vide Valckenaerium ad *Phoen*.. vs. 44. Addam unum ex Herodoto, in quo, nisi vehementer fallor, nos ludificatur forma hinc nata *ὑπείσας* III. 126 et V. 103. Fingunt docti formam *ὑφέω*, *in insidiis colloco*, male comparantes Homerica *εἶσα*, *λόχον εἷσαν*, similia. Qui in insidiis collocati sunt dicuntur proprie *ὑφῆσθαι* vel *ὑποκαθῆσθαι*, cui verbo respondebat *ὑφίζω* ut. *καθῆσθαι* habet sibi respondentem formam *καθίζω*: igitur Herodotus quemadmodum I. 89. scripsit *κάτισον φυλάκους* et 88. *αὐτὸν κάτισε*, sic illic *ὑπίσας* et *ὑπίσαντες* scripserat. Minus etiam dubitabis si videris ne *κάτισε* quidem sine periculo fuisse, nam codices perboni *κατεῖσε* et *κάτεισε* exhibent.

Satis procul nos Bekkerianum *νειφέτω* abduxit, revocat me Lucianus, cui ea ipsa observatio poterit prodesse 70, 33 ubi dicuntur convivae pauperculi apud divitem coenantes in po-

culis aureis et alia mirari et τῆς ἱϛορίας τὸ ἀκριβές, non vidi *historiam* ineptius commemoratam; tu repone τῆς τορείας τὸ ἀκριβές. Nunc primum e LUCIANO pauca quaedam alia eximam menda in verborum formis, tum aliud genus mendorum persequar, quod syntacticam rationem *Graeci* sermonis corrumpit. Nemo dixerit quid sit χολωτῶν in 34, 20. ubi dicit medicus κατὰ θεὸν γὰρ τῶν χολωτῶν τινὶ φάρμακον τουτὶ κερασάμενος ἀπῄειν, excidit littera, cuius vicem in unciali scriptura lineola in fine versuum supplere solebat. ΧΟΛΩ — ΤΩΝ est χολώντων. Notum est morbi genus eorum qui χολᾶν dicuntur a recentioribus *Graecis*, μελαγχολᾶν ab antiquis. Vitiosa forma est χαμόθεν passim invecta a scribis pro χαμᾶθεν, non tantum in LUCIANUM 42, 30. et alibi, sed in *Atticorum* quoque libros, ut in XENOPHONTIS *Hellen.* VII. II. 7, ubi DINDORFIUS soloecismum reliquit. Admonuit MOERIS p. 409 sed frustra. Ὀπτανεῖον quoque in LUCIANO inveteravit: legitur τοὐπτανεῖον 42, 30; 70, 35 et alibi, quamquam liquido constat τοὐπτάνιον esse dicendum; docet hoc PHRYNICHUS p. 276, confirmant poëtarum testimonia, in quibus saepius Graeculorum fraus ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehenditur, qui non dubitant scribere:

ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι

ATHEN. III. p. 102. f. quo iure istic omnes τοὐπτάνιον reponunt, eodem ubique in eadem re utendum. Quod legitur 45, 14 τὸ τρυβλίον ὑφελόμενος ᾤχετο ὑπὸ μάλην ἔχων violat certam loquendi legem et ab omnium perpetuo usu deflectit: utraque de causa ὑπὸ μάλης est rescribendum. Qui ira et furore percitus *frendit dentibus* dicitur πρίειν τοὺς ὀδόντας ut in *Ranis* 927 μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας. Adversus hunc usum duplici modo in LUCIANO peccarunt scribae, si quid iudico, non ipse. Editur 67, 12, 2, τί με ὑποβλέπεις καὶ πρίῃ τοὺς ὀδόντας pro πρίεις et 1, 14. τὼ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας συνέπριε, praepositio ex praecedenti verbo perperam repetita, (nota est haec scribarum hallucinatio) et restituendum ἔπριε. Non erat LUCIANO ab Editore relinquendus turpis error 15, 12. ἐπὶ πόδας αὖ εὐθὺς ἀνέϛρεφον, namque ἐπὶ πόδα cogitari potest et dici solet de eo, qui *pedem refert* et, ut HOMERUS ait, παλίνορσος ἀπέϛη, at ἐπὶ πόδας neque cogitari potest neque dici. Alio infortunio eadem locutio usa est 24, 3. ἐδέδοκτο αὐτῷ ἐπὶ πόδα

εὐθὺς [ὀπίσω] χωρεῖν, difficile est sine risu videre ὀπίσω adiectum. Finem faciam in pereleganti locutione *Attica* in vitam revocanda, quae misere periit in 58, 1. οἴει μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναί τις δόξειν σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ. Nemo intelligit quomodo et quo sensu ista dicantur. *Athenienses* olim pro περιτρέπειν κάτω dicebant περὶ κάτω τρέπειν. STRATTIS apud ATHEN. XI. p. 467 e.

οἶσθ' ᾧ προσέοικεν, ὦ Κρέων, τὸ βρέγμα σου;
ἐγῷδα δείνῳ περὶ κάτω τετραμμένῳ.

in δεῖνος non solus HARPOCRATION peccat, ut vides, pro δῖνος. Sic tum consuetum erat omnibus dicere, teste PHOTIO in v. περὶ κάτω τραπήσεται: ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω, συνήθως λέγουσι, at huius rei in codicibus nostris nec vola nec vestigium est, tam sedulo haec interpolando deleverunt. In uno loco deprehendi fraudem, apud ARISTOPHANEM in *Ecclesiaz.* vs. 730 et 733:

χώρει σὺ δεῦρο κιναχύρα καλὴ καλῶς
πολλοὺς κάτω δὴ θυλακοὺς στρέψασ' ἐμούς.

quemvis ARISTOPHANIS amicum arbitrum adigo scripseritne:

πολλοὺς περὶ κάτω θυλακοὺς τρέψασ' ἐμούς.

sic igitur dedisse LUCIANUM suspicor περὶ κάτω χωρεῖ, quemadmodum περιιέναι, περιίστασθαι ἐπὶ τὰ χείρω, εἰς τοὐναντίον et similia dicuntur.

Indicabo nunc menda quaedam et errores ex eo genere, quo violatur sinceritas *Graecae* syntaxeos videturque imperitorum homuncionum negligentia LUCIANUS in eas leges peccare, quibus omnes tenentur quasque nemo nostrum, quibus *Graecitatis* scientia non σύντροφος sed ἐπίκτητος est, facile credo tam graviter violasset atque illum nunc subinde videmus. Sunt qui credant acutos et ingeniosos scriptores tamquam legibus solutos novare etiam in his nonnihil et quod nemo dixerit nonnumquam maluisse dicere quam protrita omnium vestigia legere. Qui sapiebant, credo, id probabant quod LONGINI verbis dicam ex *Arte Rhetor.* p. 561, in BAKII edit. p. 138: τηρητέον ἐστί σοι καὶ φυλακτέον τῆς φωνῆς τὸν τύπον· σαυτὸν γὰρ οὐ θήσεις οὐδ' εἰσοίσεις ἴδιον νόμον ᾧ δεῖ προσνέμειν. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ὁ νόμος τῶν λόγων ἀλλ' ἡμεῖς ἐπὶ τῷ νόμῳ, ne ipse LONGINUS alia prae-

cipiat aliis, alia faciat ipse, emendandum erit σαυτῷ γάρ et ᾧ δεῖ προσέχειν. Lucianus utique non eo ingenio erat ut dicendi genus sectaretur novum et quod probum esset ac sanum desereret, quia caeteri omnes sequerentur. Quis nostrum, qui accurate *Graece* didicimus, scripsisset quemadmodum scriptum est 70, 33. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοὺς καὶ φιλανθρώπους ἀκούειν καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε? Equidem χρηστοὶ καὶ φιλάνθρωποι et ipse scripsissem et Lucianum dedisse non suspicor sed certo scio. Multo serius nati sunt qui hoc nesciebant et *Romanos* imitabantur: iidem coeperunt antiquam consuetudinem loquendi interpolando obscurare, sicubi nominativus et accusativus concurrerent. His debetur apud Herodotum male sana lectio 1. 56. ὁ Κροῖσος ἥσθη ἐλπίζων ἡμίονον οὐδαμὰ ἀντ' ἀνδρὸς βασιλεύσειν Μήδων. οὐδ' ὦν αὐτὸς οὐδὲ οἱ ἐξ αὐτοῦ παύσεσθαί κοτε τῆς ἀρχῆς, necessarium est οὐδὲ τοὺς ἐξ αὐτοῦ. Apud Demosthenem πρὸς Λεωχάρην p. 1080, αἴτιός ἐστι Λεωχάρης οὑτοσὶ τοῦ καὶ αὐτὸν κρίνεσθαι καὶ ἐμὲ νεώτερον ὄντα λέγειν ἐν ὑμῖν, non est exspectandum a libris praesidium lectioni αὐτός, quae satis habet in se ipsa praesidii.

Coniunctivo opus est pro indicativo in his 42, 25. τί ποιοῦμεν; respondetur — ἐπιρρίψωμεν κτέ. nihil certius est quam τί ποιῶμεν requiri. Eodem remedio utendum 44, 52. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

Multo foedius etiam idem vitium neglectum est in 47, 4. τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν ἢ θέλεις ἐς νέωτα παραγγέλλομεν, foedum est, inquam, nondum παραγγείλωμεν esse emendatum: praeterea προθῶμεν rescriptum oportuit. Etiam in praestantissimos *Atticorum* huiusmodi menda aequo animo feruntur, ut in Platonis *Protagora* pag. 320 c.: πότερον ὑμῖν — μῦθον λέγων ἐπιδείξω ἢ λόγῳ διεξελθών; reponendum est διεξέλθω; et brevi post p. 322 c.: τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις, qui totum locum diligenter perpenderit sentiet δῷ esse corrigendum. Correxerat idem vitium 47, 14. Dindorfius, at Bekkerus retinuit βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν pro ἀποκληρῶμεν. Duplici modo depravarunt Editores verba Luciani 15, 22, ubi dedit Iacobitzius, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ubi alibi libri κατηγορήσειν δοκῇ aut κατηγορήσειν δοκεῖ, Dindorfius Iacobitzium sequi-

tur, BEKKERUS *κατηγορήσειν ἂν δοκῇ* recepit, omnes errant et certam loquendi legem violant. Non est difficilis optio in his, quia *δοκεῖ* prorsus est necessarium et perinde est utrum *κατηγορήσειν* an *κατηγορῆσαι ἂν* scribatur: in talibus *ἂν* ad infinitivum refertur, at librarii ad verbum finitum referunt idque suo arbitratu ex indicativo aut in coniunctivum aut (quod multo est frequentius) in optativum mutant. In ARISTOPHANIS *Vespis* vs. 1404 sq. BERGKIUS edidit:

εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς,

quamquam *δοκοῖς* pro *δοκοίης* in ARISTOPHANE ferri non potest, et in omnibus hisce *δοκεῖς* solum rectum est. *κατηγορήσειν ἂν* videtur hodieque tantum non omnibus bene *Graece* dici posse: item *κατηγορήσων ἂν* aequissimo animo omnes propemodum tolerant. Sunt tamen haec non minus prava et soloeca, ac si quis *κατηγορήσω ἂν* vel *ἔσομαι ἂν* vellet dicere. Istae sordes ex plebeio sermone et inscitia *τῶν ἰδιωτῶν* paulatim gliscente insinuarunt sese in omnia Antiquorum exemplaria et ea nunc est exemplorum frequentia, ut etiam prudentiores videantur ab emendatione deterriti, quae sexcenties passim sit facienda. Non debet ea res nobis moram facere, ubi constabit haec Graeculos identidem invexisse de suo, et quis morabitur testes istiusmodi qui *sentiat* ita dici et scribi non posse? In DEMOSTHENIS oratione *de Corona* pag. 284, 17. *τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβεν ὡς οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο ἔτι συμπνευσόντων ἂν ἡμῶν καὶ τῶν Θηβαίων*, neminem umquam offendit *συμπνευσόντων*, quamquam nemo nesciebat *συμπνευσόντων* eiusdem farinae esse atque *ληψόντων* pro *ληψομένων*, sed aliud est, ut videtur, aliquid non nescire, aliud ita scire, ut semper in tempore memineris. Tandem DOBRAEUS admonuit *συμπνευσάντων* esse emendandum. Quis est tam pertinax et ferreus, vel plumbeus potius, ut audeat dissentire? At nihilo incertior res est, etiam absque immani barbarismo, ubicumque *ἂν* cum futuro monstrose copulatur, quod tamen apud DEMOSTHENEM saepe, saepe apud alios factum esse videbis. Docti nonnihil addubitant sed molliter et leviter, et si multa exempla tamquam machinae admoventur, propere veluti deditionem faciunt et arcem sanioris doctrinae *τοῖς βαρβαρίζουσι* tradunt. In THUCYDIDE V. 15. tolerant *γνόντες τοὺς μᾶλλον ἂν ἐνδεξομένους*

V. 94. οὐκ ἂν δέξοισθε, VI. 66. οἱ ἱππῆς ἔμελλον ἥκιςˈ ἂν αὐτοὺς λυπήσειν II. 80 et VIII 25. νομίζοντες ῥᾳδίως ἂν προσχωρήσειν, VIII. 71. νομίζων οὐκ ἂν ἡσυχάσειν, haec ferme sunt genera errorum, quae apud omnes *Athenienses* frequenter nunc recurrunt, olim nemini umquam audita aut lecta, et possumus fere digito monstrare eos, quorum socordia factum sit ut tanta appareat soloecismorum frequentia. Qui imperitum Grammaticum soloecismis ultro commissis ludificatur apud LUCIANUM 76, 2. etiam in hoc exemplo eius inscitiam explodit: οὐ γὰρ ἐθέλεις ἕπεσθαι συνήσων ἂν εἴπερ ἐθελήσειας: nihil homini subolet, ita ipse solebat dicere et alios audire dicentes, respondet igitur: ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι. σὺ δ' οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι. Cui ille: τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; quid diceret si nostrum DEMOSTHENEM, ISOCRATEM, PLATONEM, alios, videret subinde ita scribentes? Apud veteres fere perinde est εἴποιμ' ἂν aut ἐρῶ dicere, nisi quod illud lenius et urbanius dicitur, hoc paulo acrius et incitatius. Numquis putet sic εἴποιμι solum posse dici vel ἐρῶ ἄν? Nemo hercle. Quid si exempla complura utriusque vitii proferentur, quod facile factu est? an omnis illa assensio elabetur? itaque DEMOSTHENEM deseres, ut stolidos scribas sequaris. Num putas pro ἡδέως ἂν ἐρωτήσαιμι, ἡδέως ἂν πυθοίμην recte dici ἡδέως ἂν ἐρωτήσω vel ἡδέως ἂν πεύσομαι? Non arbitror quemquam ita sentire, quia ne Graeculi quidem ita peccant et rara quaedam sunt ista vitia vix ab uno alteroque librario hic illic incuria commissa. Quomodo igitur concoquitis in tertia *Philippica* p. 128, τί ποιῶμεν; πάλαι τις ἡδέως ἂν ἴσως ἐρωτήσων κάθηται; nam quemadmodum recte SOCRATES in PLATONIS *Apologia* disputat p. 27, τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή; ὁμοίως γὰρ ἂν ἄτοπον εἴη ὥσπερ ἂν εἴτις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους (expunge ἢ quod nemo admonitus releget sine risu), ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι; sic manifesto absurdum est ἐρωτήσω ἂν non esse Graecum, ἐρωτήσων ἂν nihil habere dubitationis. Eodem iure dixeris participium ἐσόμενος *Graecis* esse, indicativum ἔσομαι non esse. *At veteres membranae passim omnes in his scripturis incredibilem in modum conspirant*, inquiunt. *In hoc ipso loco* DEMOSTHENIS *admirabilis est librorum consensus*, ἐρωτήσων

servant constanter omnes cuiuslibet aetatis et prosapiae, in his antiquitate et fide insignis codex S *Parisinus.* Audio et ultro demonstrabo illos libros propagatos esse ex codicibus, qui vivo LUCIANO et HARPOCRATIONE habebantur in praestantissimis. Notum est quam saepe HARPOCRATION laudet τὰ Ἀττικιανά, singulari cura et diligentia descripta ab illo ATTICO, quem laudibus extollit LUCIANUS 58, 2. τὰ βιβλία, ὅσα ὁ ἀοίδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ ἔγραψεν cf. § 24. In Praefatione collegit DINDORFIUS ex tenuibus quibusdam indiciis cum *Atticianis* conspirare optima quaeque exemplaria, quae aetatem tulerint, non animadvertit in codice B *Monacensi* (qui descriptus est ex F *Marciano Veneto*) in fine orationis πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου ad p. 158 veterem subscriptionem male et imperite descriptam ita esse legendam: διωρθώθη πρὸς δύο Ἀττικιανά, unde planissime confirmatur quod aliunde collegerat. Sed Codicibus quoque nil prodest auctorem generis nobilem habere si ab eius virtutibus degeneraverint. Indignaretur ATTICUS, si videret quales hodie libri pro optimis habeantur et ad sua exemplaria exacti et correcti esse dicantur. Videret vitiosis et ineptis scripturis et soloecismis obsitos, deinde correctorum omne genus levitate et temeritate interpolatos, videret additamenta sciolorum passim adhaesisse, interpretamenta in locum genuinae lectionis irrepsisse, linguae antiquae *Atticae* usum in plurimis refictum ad recentiorem consuetudinem, orthographiae nullam certam rationem constare, denique multa esse monstra et portenta vocabulorum, syllabas sensu vacuas, temere scriptas ab illis qui quae describebant neque intelligebant neque adeo satis cernebant. Quum haud ita pridem ipsum librum *Parisiis* versarem, unum et alterum locum diligentissime descripsi, quorum unum lectoris oculis subiiciam, ut qui se librariorum fidei committunt sciant quam infirmo tibicine nitantur. Subiungam partem decreti *Byzantinorum*, quod adscriptum est in oratione *de Corona* pag. 255[1]:

---

[1]) In his diligentissime Codicis lectiones exhibui, scripturae genus, litterarum formas et accentuum et spirituum non potui exhibere, retinui tantum σ in fine, quod omnes *Graeci* ante captam *Constantinopolim* constanter ubique faciunt. Saepe proderit hoc meminisse ad veram scripturam ex syllabis perperam divisis restituendam, ut in DION. HAL. VIII. 35, εἰσ ἃ irrepsit pro ἴσα

ἐπὶϊερομνάμονοσ βοσποριχω
δαμαγητοσ εν τε αλιαελεξεν
εκ τασβωλασλαβων ρητραν. ε
πειδη ὁ δᾶμος ὁ ἀθηναίων εν
τε τοῖσ προγεναμένοισ καιροῖσ
ευνοέων διατελεῖ βυζαντίοισ
καὶ τοισ συμμαχοισ καὶ συγγενεσι
περινθιοισ καὶ πολλὰσ καὶ με
γαλασ χρειασ παράσχηται. ἐν
τετωι παρεςακότι καιρωι Φι
λιππωι τωι μακεδονοσ επιςα
τευσαντοσ επιτὰν χωραν καὶ
τὰν πόλιν επαναςασει βυζαν
τίων καὶ περινθίων καὶ τανχω
ραν δεοντοσ καὶ δενδροκοπέ
οντοσ βοηθῆσαι πλοιοισ εκα
τον καὶ εικοσι καὶ σίτωι καὶ βέλε
σι και οπλιταισ εξειλετο αμε
ἐκ τῶν μεγάλων κινδυνων καὶ ἀ
ποκατέςασεν τὰν πάτριον πο
λιτειαν καὶ τὼσ νόμωσ καὶ τὼςά
Φωσ δεδόχθω τῶι δάμωι τῶι
βυζαντίων καὶ περινθίων κτὲ.

in sequentibus pro ἔγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν in Codice est εκτασιν γᾶσ καὶ οἰκίαν, pro πόθοδον ποττὰν βωλὰν πράτοις πεδὰ τὰ ἱερά Codex ποθολον ποτὶ τὰν βωλὰν παρατοισπαρατὰϊερα. Videtis hominem nihil intelligere eorum, quae scribit, et opus esse, ut ex istis ipsum monumentum antiquum appareat, iis qui

(ἶσα, εἶσα in codd.), quod Hudsonus reperit. Dioni Chrys. IV. p. 75 redde ἐλπίσῃ pro ἐλπὶσ ᾗ, Sophocli *Electr.* 1201. redditum est τοῖσ ἴσοισ pro τοῖσι σοῖσ. Certum hinc remedium paratum est Luciano 38, 1. ὀλίγου δεῖν Ἀριςείδης ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος — ἄχθομαί τε ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. Scribe mihi Ἀριςείδησ et extemplo emicabit vera lectio Ἀριςείδη σ' ἐνόμιζον εἶναι.

rerum et sermonis peritissimi ex absurdis scripturis eliciant veras. Qui librariorum auctoritatem et fidem criticis opponunt, defendant et tueantur εκτασιν γᾶς pro ἔγκτασιν, ποθολον pro πόθοδον, παρατοισ pro πράτοις, defendant iidem συμπνευσόντων, quod in iisdem libris est, pro συμπνευσάντων, aut si id a sano negant fieri posse, aequo animo patiantur manifestos errores adversus omnium librorum dubiam et *Punicam* fidem ubique tolli et emendari, et intelligant denique, plus esse praesidii in unius acuti et ingeniosi critici sano iudicio solidaque doctrina quam in acervis codicum ab indoctis et stolidis descriptorum.

E diverticulo in viam redeo ad illud quod dicebam, particulam ἄν ubi verbis νομίζω, δοκῶ, οἶμαι, ἡγοῦμαι, ἐλπίζω aut similibus infinitivum habentibus addita est ad infinitivum referendam esse: vitiosum est igitur 49, 17. ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει, quia ἔσεσθαι ἄν dici non potest et ἄν expungendum.

Librarii, qui tam sedulo aoristis cum ἄν coniunctis substituebant futura, contra assolent futuris substituere aoristos coniunctivi post coniunctionem ὅπως et ὡς, quae apud recentiores saepissime pro ὅπως usurpatur. Est hoc vitium in paucis frequentissimum apud *omnes*, in libris *omnibus*, etiam vetustissimis, sed crescit copia ut quisque liber est recentior: in recentissimis fere perpetuum est. Nihil est, quod homunciones ab eo errore retrahat: iugulant metrum, immanes barbarismos securi committunt idque eo facilius quia una tantum vocalis aut diphthongus discrimen hoc facit. In ARISTOPHANIS *Nubibus* vs. 258:

ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

libri scripti omnes cum praestantissimis *Ravennate* et *Veneto* servant θύσητε, quod nemo, spero, recipiet. Pleni sunt huiusmodi errorum *omnes* Veterum libri, et qui volet unde volet magnam copiam colliget, qua optime utatur ad similia menda aliunde eluenda. Tenentur in manifesta fraude interpolatores, ubi futurum et aoristus non una vocali sed tota forma differunt, at illi antiquum obtinent mutantque terminationem, unde nascitur mera barbaries. Dabo pauca exempla. STOB. *Floril.* 19, 16. ὅπως ἀντιδήξηται, 18, 38. ὅπως διαφεύξωνται HEROD., V. 23. codd. ὅκως ἀπίξηται, DIO CHRYS. 8. p. 136. ὅπως μὴ ἔσωνται,

13. p. 222. ὅπως βιώσηται, 31. p. 318. ὅπως τεύξωνται, 34. p. 415. ὅπως φανήσωνται. Dionys. Halic. I. 45. ὅπως συνάξωσιν, IV. 75. ὅπως μὴ κάθοδον ἕξωσιν, VI. 57. ὅπως κατάξωσιν et 58. ὅπως μὴ λήσῃ, quibus permulta alia adderem, si tam utile quam facile foret. Grassatur idem malum in optimi cuiusque *Attici* Codicibus et Editionibus. Quia Demosthenes ad manum est, pro omnibus mihi testimonium dicito. Sine barbarismo peccatum est, p. 9, 17. βοηθήσητε, recte βοηθήσετε Bekkerus. 18, 10. ὅπως μὴ δόξωμεν, idem δόξομεν. 29, 1. ὅπως σώσωμεν, receptum est σώσομεν, 45, 20. ὅπως μὴ ποιήσητε, Bekkerus bene ποιήσετε. Barbarismi apparent p. 21, 18. ὅπως μὴ ἐροῦσι, in antiquo *Marciano* ex *Atticianis* correcto duplex scriptura fertur ἐροῦσι et supra scriptum ἐρῶσι, mirifica forma pro εἴπωσι, p. 28, 6. ὅπως μὴ πεισόμεθα, in multis πεισώμεθα, p. 60, 19. ὅπως μὴ προαξόμεθα, alii libri προαξώμεθα, et sic per omnes *Atticos* caeterosque idem malum grassatur, saepe a criticis sanatum, saepius passim sanandum. Exempla ut apud alios, sic apud Lucianum tam magno numero legenti occurrent ut indicare non sit opus; defungar uno et altero in 70, 30. ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται et 33. ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται ἀλλὰ τιμήσωσι καὶ φιλήσωσι, non minus haec sunt emendanda quam quod legitur § 11. παρασκευαζομένους ὅπως θύσωσι καὶ εὐωχήσωνται, quia εὐωχηθῆναι *Graecum* est et εὐωχήσασθαι barbarum.

Non minus frequens est scribarum error in infinitivis aoristi pro futuris. Deceperunt omnes propemodum criticos, qui ingenti exemplorum numero expugnati faciles credunt aoristos infinitivi nescio quomodo repente futuri temporis significationem nactos esse. Apud Xenophontem legitur in *Hellen.* V. iv. 7. εἰ δὲ λήψονται τὴν θύραν ἀνεῳγμένην ἠπείλησαν ἀποκτεῖναι ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, retinuit ἀποκτεῖναι Dindorfius, qui similia menda perite correxerat in vicinia, V. i. 32. οὐκ ἔφη δέξασθαι τοὺς ὅρκους ἐὰν μὴ ὀμνύωσι κτέ. et 35. ὀμωμόκεσαν ἐμμένειν τῇ εἰρήνῃ. V. iii. 26. ὀμόσαντες ταύτας ἐμμένειν, bene recepit δέξεσθαι et ἐμμενεῖν. Δέξασθαι ita demum recte habebit, si in recta oratione bene dicetur ἐδεξάμην, at Agesilaus ipse, credo, dixerat οὐ δέξομαι τοὺς ὅρκους ἐὰν μὴ ὀμνύητε, et quam ineptum et absurdum est eum in ea re ἐδεξάμην inducere dicentem tam vitiosum et absonum est δέξασθαι pro δέξεσθαι et ἠπείλησαν ἀπο-

κτεῖναι pro ἀποκτενεῖν. Eadem est ratio verborum οὔ φημι, ὄμνυμι, ἐλπίζω, προσδοκῶ, νομίζω, οἴομαι, ἡγοῦμαι, ὑπισχνοῦμαι ut futurum infinitivi sit necessarium, ubicumque in recta oratione positum tempus idem requireretur. In XENOPHONTIS *Anabasi* I. II. 2. ὑποσχόμενος μὴ πρόσθεν παύσασθαι propterea absurdum est, quia absurde CYRUS credetur dixisse οὐ πρόσθεν ἐπαυσάμην pro παύσομαι. Ita loquebantur Graeculi, qui id traxisse videntur ex locis ubi ἂν cum infinitivi aoristis coniunctum prorsus futuri temporis instar videretur habere, ἂν in talibus frequentissime aut excidit aut cum verbo coalescit: quod quum millies esset factum, ut in Codicibus nostris apparet, paulatim assuefacti sunt ita dicere et vitiosa consuetudo vertit in naturam. Perutile est in tali re eorum sententias audire, qui in his litteris familiam ducunt. Graeculi imposuerunt HEMSTERHUSIO, quem vide in *Miscell. Observatt.* Tom. IV. p. 286. in clara luce dubitantem: imposuerunt HEINDORFIO ad PLATONIS *Phaedonem* pag. 48 et *Protagoram* p. 487, at iidem HENRICO STEPHANO imponere non potuerunt, qui passim in optimo quoque scriptore *Graeco* aut futuri formam restituit aut latentem voculam ἂν in lucem revocavit. In ARISTOPHANIS *Ranis* vs. 548 sq.:

οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας
ὅτιὴ κοθόρνους εἶχες ἀναγνῶναί σ' ἔτι.

quis dubitet quin rectissime repositum sit ἂν γνῶναι, quod vel ἔτι demonstrat. In PLATONIS *Protagora* p. 316 c. τοῦτο δὲ οἴεταί οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ συγγένοιτο, ratione, prope dixerim, mathematica quod verum est indagari et demonstrari potest. Recta oratio est: τοῦτό μοι μάλιστ' ἂν γένοιτο εἰ τῷ Πρωταγόρᾳ συγγενοίμην; nemo *Graece* sciens serio contendet in his ἂν omitti posse: si haec in indirectam orationem convertenda sunt et e verbo οἴομαι suspendenda, ecquid causae dices cur ἂν abiiciatur? Qui solus in huiusmodi re et argumentatione dubitationem iniicere potest, usus loquendi, non tantum non adversatur sed in longe plurimis quod ratio praecipit tam luculenter confirmat, ut nemo ambigat: hoc volunt utroque modo dici posse, STEPHANI sententiam et ratione et usu niti, suam multis multorum locis, quos omnes esse depravatos sibi non satis probabile videri. Dicam igitur paucis, nam dignissima res est quae excutiatur et libero hoc genere scripturae utimur ut

liceat nonuumquam exspatiari, si quid memorabile ex propinquo obiiciatur, dicam igitur quibus modis bona pars exemplorum, quo solo praesidio utuntur, adversariis possit extorqueri, ut tandem veluti copiis suis fusis fugatisque deditionem facere velint et saniori scientiae manus dare. Librarii futurorum formas vertunt in aoristos tam stolida constantia ut nullum barbarismum reformident vel agnoscant. Hemsterhusium dixi in clara luce dubitare, quia ne *συγκαταβιώσασθαι* quidem et *προσάξασθαι* eum permoverunt. Istarum formarum magna copia est in libris scriptis, quas Editor quilibet abiicit: quale est apud Demosthenem p. 181, 9. *πῶς χρὴ προσδοκᾶν τινα ὑπακούσεσθαι*, in antiquo *Marciano* est *ὑπακούσασθαι* et quisquilias istiusmodi nullus non scriptus liber multas continet. Non aliunde explicabitur quomodo ista barbaries tam saepe nasci potuerit, nisi scribas intellexeris in his formis eo modo, quo dixi, turbare solere. Perraro pro aoristo futurum subrepit, contra frequentissime. Etiam aliud est eiusdem fraudis indicium, quum aoristi et futura male et praepostere copulantur, ut in Thucydide IV. 52. *κακώσειν καὶ χειρώσασθαι*. VI. 24. *οἴσειν καὶ προσκτήσασθαι*. Idem genus vitii est ibidem VI. 42. *ὁρμιεῖσθαί τε καὶ ϛρατοπεδεύεσθαι*. VIII. 75. *πολέμιοί τε ἔσεσθαι καὶ οὐδὲν ἐπικηρυκεύεσθαι* et quo nihil foedius vidi VIII. 5. *ἐνόμιζε κομιεῖσθαι — καὶ ποιήσειν καὶ Ἀμόργην — ἢ ζῶντα ἄξειν ἢ ἀ π ο κ τ ε ί ν ε ι ν*, si quis in huiusmodi loco admonitus non sentiet a Thucydide *ἀποκτενεῖν* scriptum esse, cum eo de aliis rebus quibuslibet malim quam de re grammatica aut critica disceptare. Sciendum autem est ex permultis Codicibus apparere librarios incertum qua de causa in verbis liquidatis futurum in praesentis formam refingere et depravare solere: sicubi *ἀποφανῶ* requiritur, apparere solet *ἀποφαίνω*, pro *ϛελῶ ϛέλλω*, pro *φθερῶ φθείρω*, pro *κτενῶ κτείνω*, satis constanter *μένω* pro *μενῶ*, idem in aliis conspicitur. In Platonis *Phaedone* p. 116 c. pro *ἦλθεν ἀγγέλλων* restitue *ἀγγελῶν*. In Thucydide IV. 127. pro *διαφθείρειν* rescribe *διαφθερεῖν*. Emenda Lycurgi *Leocrateam* § 126 *ἀποκτείνειν συνώμοσαν* et 127. *διομωμόκατε κτείνειν*. Isaeum IX. 30. *ἐπηγγέλλετο ἀποφαίνειν*. V. 51. *ὡμολόγησαν ἐμμένειν* et 53. *ὀρκώσαντες ἦ μὴν ἐμμένειν* et 55 lege *ὡς ἐγὼ ἀποφανῶ* pro *ἀποφαίνω*. Apud Demosthenem *πρὸς Φαίνιππον* pag. 1044 non tantum patienter

retinent ὑπεσχόμην ἀποφαίνειν τὴν ἄλλην οὐσίαν sed, quod rem conficit, ἔθεσθε νόμον — τοὺς ἀντιδιδόντας ἀλλήλοις, ὅταν ὀμόσαντες ἀποφαίνωσι τὴν οὐσίαν προσομνύειν τόνδε τὸν ὅρκον· ἀποφαίνω τὴν οὐσίαν τὴν ἐμαυτοῦ, quis umquam audivit sic iurantem aut *Athenis* hanc esse formam iurisiurandi credet pro ἀποφανῶ? In Herodoti libro IV. c. 147 codex *Archiep.* exhibet οὐκ ἔφη μένειν ἀλλ' ἀποπλεύσασθαι, alii libri ἀποπλεύσεσθαι dederunt, μενεῖν Stephanus, melius Dindorfius μενέειν. In Luciano quoque non desunt luculenta exempla, ut 25, 35. οὐ γὰρ ὁντινοῦν ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλ' ὑποδείξειν ὁδούς τινας, in § 34 et 35 ἀποφαίνειν φησί, ὑπόσχοιντ' ἂν ἀποφαίνειν et πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν ubique restitue ἀποφανεῖν et mox εἰ δὴ τοιαῦται φανοῦνται pro φαίνονται. Recte Bekkerus in § 34 pro συγγράφοντα dedit συγγράψοντα sed nihil proderit donec δεῖν suppleveris post ἥκειν. Ridiculum vitium praetervidit in § 35. οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, nam actum agit, qui vult ποιεῖν τὰ προσόντα: emenda τῶν οὐ προσόντων. Non minus certa res est in 37, 1. ἔμελλεν — ἔσεσθαι καὶ ἐκφαίνειν pro ἐκφανεῖν. Tertium indicium corruptelae est voculae ἂν in sexcentis locis vitiosa omissio: nulla est vocula, quae facilius intercidat: eius salus saepissime a tenui lineola pendebat, ut oculatiores etiam, quam scribae describendi taedium vix devorantes, dubii haereant utrum ΜΑΛΙϹΤΑ an ΜΑΛΙϹΤᾹ id est μάλιστ' ἂν scriptum sit in Codice, quem teneant manibus. Levissima de causa ἂν perit, sive quid praecedit sive sequitur quod non multum discrepet, particula absorbetur. In *Phaedone* p. 84 c. nemo offendit in his: εἰ δέ τι περὶ τούτων ἀπορεῖτον μὴ ὀκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται βέλτιον λεχθῆναι, omnes recte ita accipiunt ac si βέλτιον ἂν λεχθῆναι esset scriptum, sed ut hoc intelligatur necesse est ut ita scribatur. Apud Thucydidem VI. 24. νομίζων ἢ ἀποτρέψειν ἢ μάλιστα οὕτως ἀσφαλῶς ἐκπλεῦσαι sunt qui μάλιστ' ἂν requirant, quibus assentior, alii negant opus esse. Scire velim an iidem in eodem cap. in verbis ὡς ἢ καταστρεψομένοις ἐφ' ἃ ἔπλεον ἢ οὐδὲν ἂν σφαλεῖσαν μεγάλην δύναμιν aequo animo laturi sint, si ἂν removeretur. Piget fere, quum isti errores praestantissimos veterum deforment, in Luciano eos tollere, sed defungar uno loco, unde digressus sum 70, 31. ubi nemo

offendit in ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία et ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι, in § 35. Iacobitzius dedit εὔξασθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσι, Bekkerus nescio qua de causa εὔξεσθαι revocavit, namque ni perinde esse putasset non tam saepe id vitium intactum reliquisset. Particulae ἂν aliud periculum imminet a vocula δή, quae sexcenties in unciali scriptura eius sedem occupavit ut in 20, 64. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φὴς τἀληθές; nihil aliud est εὑρεθῆναι quam *repertum esse*, requiritur *reperiri posse*: μόνως γὰρ ἂν οὕτως. Saepe γάρ solet sequentem voculam absorbere, quod et alibi saepe factum est et 46, 22. ῥᾳδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν pro γὰρ ἂν ᾤμην. Lucianus a Veteribus sumserat venustam locutionem, qua incitatior fertur admonentis oratio, οἶσθ' ὃ δρᾶσον, quam librarii, quia non satis intelligebant, ubique stulte interpolarunt. Editur nunc 10, 13, 6. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; — πίε καὶ αὖθις πίε. 20, 63. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν. 41, 62. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσομεν; — εἴπωμεν. Emendata scriptura ex uno codice emersit 47, 13. οἶσθ' ὃ δράσομεν; ὑπερβαλώμεθα, rectissime cod. A. δράσωμεν quod Iacobitzius et Dindorfius spreverunt, optime recepit Bekkerus, qui tamen non perspexit reliquis tribus locis medicinam eandem apparere faciendam. Reponendum est δρᾶσον, ubi imperativus sequitur, vel coniunctivi secunda persona, δράσωμεν, ubi coniunctivi prima. Quomodo et a quibus dictum sit οἶσθ' ὃ δρᾶσον, οἶσθ' ὅτι ποίησον et similia luculenter ostendit Koenius ad Gregor. Corinth. p. 18 sq. edit. Schaef. Videbis ibi Graeculis placere δρᾶσον, ποίησον cet. *Attice* poni pro δράσεις, ποιήσεις cet. Noli igitur mirari, quod ex hac opinione locos veterum interpolarunt passim imperativo futurum substituentes, quamquam absurdum est dicere οἶσθ' ὃ δράσεις pro *scin quid tibi faciendum censeam?* sed animadverso eorum errore et temeritate, quod isti corruperunt confidenter restitue et δρᾶσον quidem pro δράσεις, ποίησον pro ποιήσεις iam saepe revocata sunt, vid. Koen. l. l. Porson. ad *Hecub.* vs. 225. Sollerter Elmsleius in Euripidis *Medea* vs. 600:

οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανεῖ.

emendavit οἶσθ' ὡς μέτευξαι. Prorsus eodem modo Lucianus scripserat 8, 22, 4. ubi librarii antiquum obtinent et imperativo substituunt futurum, idque barbarae formae: οἶσθ' οὖν,

ὦ τέκνον, ὅτι χαρίσῃ μοι; nondum poenitet in annotatt. ad Orat. *de arte interpr.* pag. 123 emendasse *ὅτι χάρισαι*. Bekkerus idem reperit sed verum esse et necessarium non intellexit, nam dubitationis notam appinxit quasi in opinione incerta.

Aliud scribarum temeritatis indicium in genere eodem saepius apud alios, subinde apud Lucianum deprehendi, ubi particula *ἵνα* sic posita est ut indicativum debeat habere. Ea res istis permira et incredibilis accidit, itaque parata est interpolatio et indicativus in optativum vel coniunctivum depravatur vel particulam *ἄν* inserunt, cui nihil est in ea re loci. Habet *ἵνα* indicativum quum pendet ab ea re, quam quis factam oportuisse dicit quamve vellet factam, aut quam dicit facturum fuisse aliquem at non fecisse, omnino ab ea re quae facta non esse dicatur, at si facta fuisset id fuisse eventurum quod in *ἵνα* cum indicativo significatur. Perpetuum hoc est in *ἵνα* (rarius in *ὅπως* et *ὡς* et fere apud poëtas) ubi pendet coniunctio ab *ἐχρῆν*, *ἔδει*, *ὤφελον*, *εἴθ' ὤφελον*, *εἴθε*, *εἰ γάρ*, *ἐβουλόμην ἄν* et si quid est ex genere eodem, in quibus omnibus indicativus necessarius est, optativus aut *ἄν* additum orationem et soloecam facit et sensu vacuam. Exempla ubique satis magno numero obvia sunt apud Tragicos et Comicos, apud Platonem, Demosthenem et Oratores omnes, apud Xenophontem multa, quae multi saepe collegerunt: satis erit Valckenaerium inspexisse in *Diatr.* p. 149. et Elmsl. ad *Oed. T.* 1389. Plato in *Prot.* scribit p. 335 c. *σὲ ἐχρῆν συγχωρεῖν, ἵνα συνουσία ἐγίγνετο*, in *Symp.* p. 181. e. *χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι, ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο*, in quibus haec fere inest sententia: *εἰ σὺ συνεχώρεις συνουσία ἂν ἐγίγνετο*. et *εἰ νόμος ἦν οὐκ ἂν εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο*, et quod tempus in hac forma requiritur, imperfectum, aoristus aut plusquamperfectum, idem in illa forma cum *ἵνα* (*ὡς*, *ὅπως*) coniungitur. Ubi dici poterat: *εἰ ἡ βουλὴ ἐζήτησεν, ἀπηλλάγμεθ' ἂν τοῦ δημαγωγοῦ τούτου*, Dinarchus *contra Demosth.* § 20. maluit dicere *ἐχρῆν ζητεῖν, ἵν' ἀπηλλάγμεθα*. Plusquamperfectum Aeschylo reddendum in *Prometheo* vs. 152 sq.:

εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν — ἧκεν —
ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος,
τοῖσδ' ἐπεγήθει.

Atheniensibus non est in usu γηθεῖν sed γεγηθέναι, non γηθῶν dicebant sed γεγηθώς. Igitur ἐπιγηθεῖν e vitio natum est et rescribendum τοῖσδ' ἐγεγήθει, id est οὕτω γὰρ ἂν οὐδεὶς τοῖσδ' ἐγεγήθει sive ἔχαιρεν. Similiter Euripides in fragmento XII *Hippolyti* τοῦ καλυπτομένου dixit:

φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
φωνήν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.

quod perinde est ac si dixisset οὐδὲν γὰρ ἂν ἦσαν et in fragmento 'Ινοῦς XIV:

χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείςας ἔχειν
γυναῖκας, εἴπερ δὴ τροφὴ δόμοις παρῆν,
ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων
τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσώζετο,

quod idem significat atque οὕτω γὰρ ἂν τὴν μὲν κακὴν ἐξέβαλλε, τὴν δ' ἐσθλὴν ἐσώζετο. Ecquis est, qui putet in his ἐγίγνετο, ἀνηλίσκετο cet. salva sententia et *Graecitate* aut in γίγνοιτο et ἀναλίσκοιτο mutari posse, aut ἂν adiici? Nemo, opinor. Cur igitur aequis animis ferre potuerunt vitia manifesta, quale legitur in Isaei oratione XI. 6. προσῆκε παρέχεσθαι μαρτυρίας (leg. μάρτυρας), ἵνα μᾶλλον ἂν ἐπιςεύετο, aut in *Sisypho*, incerti auctoris dialogo, qui in Platonicis circumfertur, p. 387. χθές σε πολὺν χρόνον ἀνεμείναμεν ὅπως ἂν ξυνηκροῶ ἡμῖν ἀνδρὸς σοφοῦ, et sic saepe peccatur apud veteres et probatos *Graecitatis* auctores. Nempe ἂν addebant isti, qui quid sibi vellent ἐπιςεύετο, ξυνηκροῶ, similia, non satis assequebantur. Apud Lucianum. cuius causa haec praemisi, semel tantum *Graeca* et genuina forma evasit 3, 32. ὑπὸ τῇ ῥινὶ ἐχρῆν ςέφεσθαι, ἵν' ὡς πλεῖςον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Quis nunc non videt manifestum mendum in his 10, 6, 2. εἰδέναι ἐχρῆν πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαςος ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον? satin certum est ἂν delendum esse? Non magis eidem voculae parcendum 15, 2. ἄριςον ἦν — ἵν' ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαςος ἔχων ἀπηλλάττετο et 41, 18. εἴθε γε ἀνώμοτος ὢν ταῦτ' ἔλεγες ἵνα καὶ ἀπιςεῖν ἂν ἐδυνάμην. Non est ovum ovo similius, quam est horum locorum primus loco Platonis: ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο poteratque parasitus his ipsis verbis uti pro suis ἵνα μὴ μάτην ἐνίους ἐθεράπευον. Scioli quartum ἂν de

suo inferserunt 46, 21. ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. Aliis locis necessarium indicativum, quoniam quid sibi vellet non capiebant, in optativum mutarunt. Fecere hoc 29, 1. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ἵνα καὶ τοῦτο τοῦ πατρὸς τὸ νόσημα ἰασαίμην, sensu vacuum est ἰασαίμην, necessarium est ἰασάμην, ut initio loci ἐβουλόμην μὲν ἄν, *vellem*, quod dicunt in ea re, quam fieri non posse sentiant, ut apud LYSIAM IV. § 3. ἐβουλόμην δ' ἂν μὴ ἀπολαχεῖν αὐτὸν κριτὴν Διονυσίοις, ἵν' ὑμῖν φανερὸς ἐγένετο ἐμοὶ διηλλαγμένος: est autem ἰασαίμην perinde absurdum atque in LYSIA foret γένοιτο pro ἐγένετο. ARISTOPH. *Ecclesiaz.* 151:

ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος.

addam alterum exemplum ex eodem, ut veteri mendo liberem. Legitur in *Vespis* vs. 960:

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

corrige sodes ἔγραφεν pro ἐνέγραφ', nisi quid sit λόγον ἐγγράφειν in tali re expedire potes. Iterum librarii in LUCIANO sic peccarunt 71, 39. εἰ δ' ἔδει (lege εἰ δὲ δεῖ) καὶ γυναικείου γάμου κοινὰς εἶναι ἔδει τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν, compone cum his verba DEMOSTHENIS p. 1273: ἐπιδεῖξαί σε ἔδει — ἵνα μὴ λόγῳ τὸν πατέρ' ἀδικοῦντ' ἀπέφαινες et videbis quam necessarium sit ὡς ἔξω ζήλου ἦμεν. Non tempero mihi quin his adiiciam locum PLATONIS in *Critone* p. 44 d. in quo librarii in re eadem alias turbas dederunt. Editur: εἰ γὰρ ὤφελον, ὦ Κρίτων, οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵν' οἷοί τε ἦσαν αὖ καὶ ἀγαθὰ (lege τἀγαθὰ) τὰ μέγιστα, καὶ καλῶς ἂν εἶχε, νῦν δὲ οὐδέτερα οἷοί τε, quis non perspicit insiticia et spuria esse verba tam frigida quam supervacua καὶ καλῶς ἂν εἶχε, quae vel in negligentissimo scriptore reprehendi debebant ea in PLATONE feremus?

Post haec omnia denique satis erit verbo admonere in *Ocypode* 81, vs. 62, 63:

ποῖος στρατιώτης γέγονας, ἵνα παρεμβολὴν
βαλὼν σὺ πληγῇς;

emendandum esse ποῦ σὺ στρατιώτης et βαλὼν ἐπλήγης.

Pergam LUCIANI locos complusculos indicare, ubi syntactica ratio describentium socordia vitium concepisse videatur. Non facile credam ipsi LUCIANO excidere potuisse quod legitur 16, 17. *οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω*, quum ratio et usus requirant *καταπαύσαιμι* et nihil sit apud veteres hac locutione tritius, qui *οὐκ ἔχω ὅπως χρήσωμαι* dicebant et *οὐκ εἶχον ὅπως χρησαίμην*. Scribae saepe pro *χρήσωμαι* dare solent *χρήσομαι*, sed neminem fere fallunt. *Ὅπως, ὅςις, ὅ τι, ὁπόθεν, ὅποι, ἔνθα* et similia habent coniunctivum, ubi praecessit negatio, ubi non praecessit boni scriptores constanter futuris indicativi utuntur. Quicumque hoc sexcenties vidit, aut inter legendum quam sit certa haec ratio experiri volet, mecum PLATONEM in *Protagora* p. 348 D. turpi vitio liberabit. Editur *περιιὼν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξηται καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσηται*, non potuit philosophus aliter scribere quam *ἐπιδείξεται* et *βεβαιώσεται*, quemadmodum apud DEMOSTHENEM recte scriptum est *de Corona* p. 230, 16. *ἑτέρῳ δ' ὅτῳ κακόν τι δώσομεν ζητεῖν* et passim apud alios. In talibus Graeculi errabant aut Romani Graece balbutientes, ut AELIANUS in *V. H.* II. 10. *οὐκ εἶχον ὅποι ποτὲ αὐτὸν κατάθωνται*, Graecos ipsos eruditos ab istiusmodi vitiis ipsa Graecitatis intelligentia satis defendebat. Itaque genuinum non est, quod legitur 7, 15. *οὐ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ τι ἔλαττον παραθεωρῶμεν αὐτόν*, sed *παραθεωροῖμεν* necessarium est et a LUCIANO scriptum. Verbum *παραθεωρῶμεν* ex unico libro sed antiquissimo B servatum (nam caeteri omnes *παραθῶμεν* praeferunt) restituendum est 20, 44. ubi scribitur *ἢν μὴ περιθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιών*, at requiritur *παραθεωρήσῃς*, quod unus liber pessimae notae obtulit sed cum auctore spretum est: at saepe, ut in proverbio est, *καὶ μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπεν*, et *παραθεωρήσῃς* ex se ipso spectandum erat et probandum. Eodem remedio utendum 10, 11, 4. *οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα ἂν δέξαιντο* ubi *ἂν* a mala manu est et expungendum, sic et 45, 13. *οὐκ ἔχων ἐς ὅ τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουράν*, vides *ἂν* insiticium esse; 7, 3. *οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει*, imo vero *ἐξάψειε*. Eiusdemmodi fere error est 41, 58. *ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ τι πράξομεν.* In PLUTARCHI *Catone maiore*

cap. IX ὥσπερ οὐκ ἔχοντες ὃ πράττωμεν καθήμεθα τὴν ἡμέραν ὅλην περὶ γεροντίων Γραικῶν ζητοῦντες repone ὅ τι πράττωμεν, quod solemne est. Apud LUCIANUM coniunctivo restituto opus est 37, 51. ἐρομένῳ πῶς ἄριστα ἄρξει, nemo poterat, opinor, ad haec respondere, emenda ἄρξῃ. Similiter 20, 48. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; non hoc rogat, sed in re incerta consilium ab amico petit, pro ἔλθοιμεν ἄν restitue ἔλθωμεν; prima persona in his coniunctivum postulat, reliquae ἄν et optativum: ποῖ τράπωμαι; et ποῖ τις ἂν τράποιτο; τί πάθω; et τί ἂν πάθοι τις; τί γένωμαι; et τί ἂν γένοιτό τις; Comicus apud PLUTARCHUM *de Audiendis Poëtis* p. 18. e.

τάλαντον ἡ προίξ. μὴ λάβω; ζῆν δ' ἔστι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι;

Sic LUCIANUS scripserat 8, 24, 1. μὴ λέγω; et 67, 9, 3. τί γένωμαι; πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι. in quo loco vitiosa librorum scriptura τίς γένωμαι SCHAEFERUM vindicem nacta in *Meletem. Crit.* p. 98 quem IACOBITZ advocavit, DINDORFIUM et BEKKERUM delusit; at nihil est praesidii in SCHAEFERI exemplis et male comparat πάντα γίγνομαι et παντοῖος γίγνομαι. Qui *omnes quas vult formas induit* recte dicitur γίγνεσθαι πᾶν ὅ τι βούλεται et sic legendum est in *Nubibus* vs. 347.

γίγνονται πᾶν ὅ τι βούλονται

non πάνθ' ὅ τι quod quamquam manifesto soloecum est tamen omnium editiones obsidet. In SANNYRIONIS fragmento apud *Scholiast.* ad EURIP. *Orest.* vs. 269 pro vulgata scriptura τίς ἂν γενόμενος εἰς ὀπὴν γενήσομαι optimi codices mihi dederunt:

τί οὖν γενόμενος εἰς ὀπὴν ἐνδύσομαι;

Quamobrem igitur γίγνομαι πᾶς ὅστις βούλομαι dici non potest eadem de causa τί γενόμενος et τί γένωμαι necessaria sunt et ne SCHAEFERUS quidem in loco THEOCRITI, quem primus omnium emendavit XV. 51. ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; (codd. γενοίμεθα) concoquere potuisset τίνες γενώμεθα, credo, quod tamen dici et intelligi posse debet si τίς γένωμαι sanum est. Conficient hanc controversiam quae ad hunc THEOCRITI locum VALCKENAERIUS attulit p. 357 et imprimis haec Thucydidea II. 52. οὐκ ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι ὅ τι γένωνται ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως.

Quis credat probatum scriptorem potuisse scribere quod legitur 8, 17, 1. *συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν ἱκέτευεν.* Putabimusne nesciisse Lucianum *Graece* dici oportere: *συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενος*, at non nesciebat quum scriberet 5, 8. *οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος* aut 10, 14, 6. *οὐ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ συνήσεις ἤδη νεκρὸς ὤν*, ubi libri scripti omnes *συνῇς* praeferunt, unde reliqui formam barbaram *συνήσῃ* receperunt, Bekkerus *συνήσεις* dedit. Expuncto *καί* legendum *συνεὶς ἤδη νεκρὸς ὤν.*

Gravi errore a scribis invecto legitur 68, 44. *ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον καὶ — ψυχρὸν αἰτοῦντα, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι*, pro *ἓ δὲ μὴ δοῦναι*, ut in Platonis *Symposio* p. 175. c. *ἓ δὲ οὐκ ἐᾶν*, ubi alii libri ex manifesta interpolatione *αὐτὸν δὲ οὐκ ἐᾶν*, in Luciani loco duplex scriptura *ἓ* et *αὐτὸν* in unam coaluit. In *Hermotimo* 20, 36 *φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὑτωσὶ τιθέναι* (sic Bekker. pro *οὕτω ξυντιθέναι*), *ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά*, non debebat Bekkerus dubitare, quin *σφεῖς* pro *σφᾶς* esset rescribendum. Forma pronominis *σφεῖς*, quae olim in desuetudinem abierat, scribis et lectoribus nova et inaudita non facile e correctorum manibus salva elabitur, ut in Xenophontis *Hellen.* VI. 5, 35. [*οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔλεγον*] *ὅτι Θηβαίων βουλομένων ἀναστάτους ποιῆσαι τὰς Ἀθήνας σφίσιν ἐμποδὼν γένοιντο*, Dobraeus optime *σφεῖς* reponi iussit, quod vellem Dindorfius recepisset. Planissime haec confirmabit eximius locus Demosthenis *de F.L.* p. 384, 24. *ὅλην τε τὴν πόλιν οὕτω καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ*, ubi si dicerem *σφεῖς* ex Graecitatis ingenio esse reponendum, multum abest, credo, ut hoc probarem omnibus, librorum scripturas etiam multo absurdiores pertinaciter tueri solitis. Nunc nemo dubitabit, quoniam unus liber, sed qui omnibus unus plurimum praestat, Parisinus S, manum oratoris *σφεῖς* servavit. Itaque nunc mihi credi poterit in *Anabasi* VI. 2, 10. *οἱ δὲ λόγοι ἦσαν αὐτοῖς — τοὺς μὲν πόνους σφᾶς ἔχειν, τὰ δὲ κέρδη ἄλλους*, non *σφᾶς* sed *σφεῖς* genuinum esse et Xenophonti reddendum.

Pro necessario coniunctivo vel cum barbarismo indicativum servant omnes 6, 6. *τί νομίσομεν* pro *τί νομίσωμεν.* Contra con-

iunctivi Graeculorum vitio subrepere solent in talibus, quale est 60, 4 ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων ἄριστε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξῃς τοὺς ἀκούοντας et 70, 10. ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε et 8, 20, 2 ὅπως μὴ χαλεπήνητε μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ, in his ubique ex perpetuo *Graecorum* usu futuri temporis formae sunt reponendae προδιδάξεις, παρανομήσετε, παρακούσεσθε, χαλεπανεῖτε, ἐντρίψεσθε et expungendum ὅρα vel ὁρᾶτε, quod magistri apponere solent, veteres omittere. Bekkerus subinde huiusmodi vitia sustulit, ut 40, 29. 45, 6. alibi, saepius intacta reliquit. Non est Graecum quod in Plutarchi *Catone minore* scribitur c. IX. ἄγε ὅπως τῇ Ἀτιλίᾳ τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδώσῃς sed ἐμπεδώσεις, et quicumque in talibus librorum veterum scripturas non indiligenter volet excutere comperiet antiquam dicendi consuetudinem ὅπως et ὅπως μὴ in ellipsi constanter cum futuris coniungere, at sequiores librarios sedulo suos soloecismos invehere et ὅρα vel σκόπει de suo largiri, vide 18, 3. 43, 7 alibi. Quod autem legitur 10, 1, 2. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τίς ἐστι τὴν ὄψιν neque ex hac ratione neque ex ulla alia explicari potest, emenda πῶς δὲ εἰδῶ; quae ipsa verba alium locum inquinant 14, 19. λάμβανε. τὸ δεῖνα δὲ, ὅπως εἰδῶ, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; libri ὅπως ἴδω, Fritzschio debetur εἰδῶ scioli interpolationem restituenti, non Luciani manum, qui Atticorum more dederat τὸ δεῖνα δὲ, τίσι χαίρει κτἑ. ut in *Avibus* 648.

ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν,

ita autem loquuntur, quibus subito in mentem venit aliquid rogare aut monere, quod in rem praesentem faciat, cuius adhuc fuerint immemores. *Paene oblitus sum quaerere, quibus cibis delectetur*, cuius rei commode recordatur. Πῶς alio loco 33, 85. in ὡς depravatum est, οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν τό·

θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης,

eadem in Homeri codicibus vulgatur lectio, quae quia neque bene Graeca est et immanem hiatum facit cedat huic:

θαῦμά μ' ἔχει πῶς οὔτι κτἑ.

quae utrique malo medetur. Θαυμάζω πῶς recte dici obloquetur nemo, utrobique scribas in eodem vitio conspirare nonnemo

mirabitur. Addam tertium exemplum: in *Equitibus* vs. 511 sq. legitur:

ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας
καὶ βασανίζειν ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν,

ecquis non sentit πῶς οὐχὶ πάλαι verum esse, ut in *Pluto* vs. 575 καὶ πῶς φεύγουσί σε πάντες; videmus homunciones rodere et depravare scripturam veterem, quia ipsi non ita loquebantur. Praeterea si qua scriptura vitiosa in Homeri codicibus inolevisset certa contagione solebat propagari in eorum locos, qui poëtae verbis uterentur, cuius rei insigne exemplum expromere iuvat. Nemo iam nescit in *Iliados* A. 423 sq. antiquam et genuinam scripturam hanc esse

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο,

non μετὰ δαῖτα, quae mala et vitiosa lectio est et subabsurda, si reputabis quo sensu in illis carminibus *Ionicis* μετὰ ξύλον, μεθ' ὕδωρ, μετὰ χαλκόν dicatur; μετὰ δαῖτα is recte dicetur ἰέναι, qui sibi ab aliquo coenam sportula aufert, ut Quirites solebant. Pervetus tamen mendum esse et per multa saecula evicisse novo indicio ostendam. Scholion antiquum ipsius Aristophanis *Byzantini*, ut arbitror, ad nos pervenit adscriptum ad Aristophanis *Aves* vs. 1177 τοῦτ' ἴσμεν: πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι γραφὴν τήν· χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. οὕτως ἀξιοῦσιν Ἀριστοφάνην γράφειν. Apage ineptias. Ea annotatio infelicissime retrahitur ad verba: οὐκ ἴσμεν, ὅτι δ' εἶχε πτερὰ τοῦτ' ἴσμεν, quum ad sequentia a Critico esset apposita: οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; et sic aliquando scripta fuisset: τὸ χῖ πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι γραφὴν τήν· χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα. Criticus in Aristophane legendo et illustrando Homeri nusquam immemor hunc locum ἐσημειώσατο ad scripturam *Iliadis* aut stabiliendam aut explicandam, in qua re luculenter apparere arbitror Homeri interpretationem antiquis Criticorum principibus ἔργον, reliqua πάρεργα fuisse. Quis enim ex huiusmodi verbis πέμψαι κατ' αὐτόν praesidium quaesivisset lectioni ἔβη κατὰ δαῖτα, nisi is qui undique Homero illustrando materiem conquireret. Multo iustius cum Homericis composueris ex *Pace* vs. 192. ἥκεις δὲ κατὰ τί; et similia passim. Adscripsit

aliquis ad vetus scholion: οὕτω γὰρ ἀξιοῖ Ἀριστοφάνης δεῖν γράφειν aut simile quid, deinde ea verba loco mota sunt et incerta sede volitare coeperunt, tum vero lectio μετὰ δαῖτα, quae sola fere dominabatur, veram praesidio destitutam expulit et natum est monstrum, quod mihi procurasse videor. Quemadmodum igitur lectio μετὰ δαῖτα meliorem exturbare soleat apertum est: alios locos ubi exturbaverit duos apponam. In Theocrito VII. 24 non legeretur

ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι;

nisi apud sequiores omnes in loco Homerico invaluisset idem error. Alter est ipsius Luciani 44, 37. ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' αὐτοὺς μετὰ δαῖτα.

Alio loco factum est ut πῶς in πόσου abiret. Legitur 46, 24. μεταξύ τε προϊὼν ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, qui Aristophanem et comicos trivit facile mihi credet Lucianum scripsisse πῶς νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος, quae constans est in ea re dicendi forma, ut in *Acharnensibus* 758. πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; et in *Equitibus* 480.

πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;

et alibi, vid. Porson. *Tracts* p. 152.

Lucianus ut ingenio sic dictione comicis et imprimis Aristophani similis multa ei sublegit, quae nunc interpolando obscurata sunt, at possunt ex utriusque comparatione revocari in lucem, ex quo genere est 10, 8, 1. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; — πυνθάνῃ ὅ τι ἀγανακτῶ; deprehendisne malum interpolatorem? at non impune feret qui πυνθάνῃ de suo infersit. Eadem fraus 44, 6. nos ludificatur. ἀλλὰ πῶς γάρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; — ὅπως [ἀξιῶ]; ἀποσεμνῦναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα, non est, opinor, cuiquam exemplis ex Aristophane opus. Peius etiam grassati sunt 67, 9, 4. σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε; — ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεὺς Πανδιονίδος φυλῆς, ἀκούεις; vera lectio est ὅστις; Πολέμων ὁ Στειριεύς, quod idem Bekkerum nunc invenisse video; etiam hic non est testimoniis opus. Quod Πανδιονίδος φυλῆς Lucianus adiecit ab *Atheniensium* more alienum est. Satis erat scire ὁπόθεν τις δημοτεύοιτο, et non nesciebant *Attici* πολυπράγμονες quis δῆμος cuius φυλῆς esset. Nota sunt Τρυ-

γαῖος Ἀθμονεὺς ἐγὼ aut ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος ex Aristophane et Platone. In *Acharnensibus* vs. 405

Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλείδης ἐγώ

non tantum σ' ὁ Χολλείδης reponendum, quod leve est, sed turpe vitium eximendum reposito καλῶ pro καλεῖ. Etiam alibi saepe Lucianus, saepe aequales res *Atticas*, mores, instituta, leges, verba legitima non satis diligenter referunt, diversa miscent, aliena admiscent, quod infra ostendam.

Ex Aristophane et *Atticis* non est difficile arguere correctorum temeritatem 20, 9. πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) ἐπέςην ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα —, βούλει φῶ τίνα; ab exilio revocandum αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *remotis arbitris quod sentimus licet libere dicere*, nota locutio, in qua librarii turbare solent et suum μόνω aut μόνοι addere aut substituere, quod apud veteres alio sensu dicitur: *aliorum auxilio destituti sumus*. Inspicite 8, 10, 2. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν, bona pars codicum servat μόνοι γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν, quod recte abiectum est; sed una fuerat abiiciendum ἡμεῖς item ab illo adscriptum qui αὐτοί solum non satis capiebat. In Platonis qui fertur *Alcibiade* I. p. 118. B. male legitur ὀνομάζειν μὲν ὀκνῶ, ὅμως δὲ, ἐπειδὴ μόνω ἐσμέν, ῥητέον. Cuiuscumque tandem hoc scriptum est, vivebat auctor illa aetate quum omnes eo sensu ἐπειδὴ αὐτοί ἐσμεν dicebant. Qui etiamnunc multi ipsius Platonis dialogum esse suspicantur videant an Platonem scribere potuisse possint credere quod legitur p. 111 D. ἱκανὸν δέ σοι τεκμήριον ὅτι οὐκ ἐπίςανται οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι τούτων ἐπειδὴ οὐδὲν ὁμολογοῦσιν ἑαυτοῖς περὶ αὐτῶν, ubi ἐπειδή alienum est et κρήγυοι ridiculum. Alterum indicium eiusdem interpolationis est in Platonis *Euthydemo*, pag. 304. A. μάλιςα μὲν αὐτὼ πρὸς ἀλλήλω μόνω διαλέγεσθον, εἰ δὲ μὴ, εἴπερ ἄλλου του ἐναντίον, ἐκείνου μόνου, ὃς ἂν ὑμῖν διδῷ ἀργύριον, ubi si μόνω in margine apponetur, pristinam sedem et iustam receperit. In Lysia quoque 31, 17. τοτὲ μὲν αὐτὸς μόνος, τοτὲ δ' ἑτέροις ἡγούμενος diligenter videndum possitne μόνος retineri an eodem sit ablegandum. Affinis huic errori est alius, cuius compluscula exempla sunt: disce omnia ex uno apud Platonem in *Protagora* p. 316. B. πότερον, ἔφη, μόνῳ βουλόμενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν

ἄλλων. Vitium arguent quae continuo respondet SOCRATES p. 316. C. σὺ σκόπει πότερον περὶ αὐτῶν μόνος οἴει δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους ἢ μετ' ἄλλων. viden supplendum esse μόνοι μόνῳ? Locus est HERODOTI IX. 48. προκαλεύμενοι καὶ βουλόμενοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι, ubi pars librorum μοῦνοι, caeteri μούνοισι servant, non est facienda optio, peramice ambo conspirant et legendum: βουλόμενοι μοῦνοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι. Quod recte servatum est apud DEMOSTHENEM de Cor. p. 273, 1. τῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνῄει facit ad sanandum locum de F. L. p. 430, 22. οὐδαμοῦ μόνους ἐντυγχάνειν Φιλίππῳ, imo vero μόνους μόνῳ. Quod his verbis oppositum est ad LUCIANUM me reducet, οὗτοι δὲ, inquit, οὐδὲν ἐπαύσαντο ἰδίᾳ χρηματίζοντες compone cum his Lucianea 16, 9. ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἅ σοι ἰδίᾳ οὐδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι. utrobique ἰδίᾳ est remotis arbitris et οὐδενὸς ἀκούοντος est otiosum scioli additamentum. Post pauca ibidem legitur καὶ τοὺς δύο κρατῆρας, βούλει, προσθήσω, non solent Graeci βούλει, ἐθέλεις sic interponere: dicunt βούλει προσθῶ vel εἰ βούλει, προσθήσω, quorum hoc reponendum. Similiter 12, 7. ἀλλὰ βούλει, κἀγὼ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐρήσομαί σε, ubi alii ἔρωμαί σε, quod BEKKERUS recepit, malim ἀλλ', εἰ βούλει, — ἐρήσομαι σέ. Excidit εἰ iterum 14, 22. ἦν ἔρωμαι, »τοῦτον οἶσθα;" emenda εἰ τοῦτον οἶσθα. Manifestum interpretamentum tenemus 20, 42. πότερον ἐπαινέσω σε τῆς συνέσεως ἢ θέλεις ἀντείπω τά γέ μοι δοκοῦντα; aliena sedes verbi θέλεις fallaciam retegit. Saepe vidi Graeculos et correctores tricantes in οὐχ ὅπως, quorum verborum rationem et usum non satis ubique perspiciunt et quod non intelligunt ultro depravant. Recte et ordine οὐχ ὅπως legitur 12, 8. μηδ' ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος 15, 31. οὐδ' ἡ Ἑλένη — οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς 19, 4. οὐχ ὅπως θεοῖς ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον 41, 26 οὐχ ὅπως αἰσχύνεται τῷ γάμῳ ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν 67, 13, 4. οὐκ ἂν οὐδὲ προσβλέψειέ τις οὐχ ὅπως συμπίοι et 68, 38. μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τἀνδρί. Turbarunt librarii 70, 20. πάμπολλα δὲ κεκτημέναι οὐχ ὅπως μετέδοσαν ἡμῖν ποτὲ αὐτῶν ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσιν, libri omnes praeter unum A. οὐχ ὅπως οὐ μετέδοσαν servant, at non tulit opem idem liber 7, 8. ἔγωγ' οὐδὲ μνημονεύσειν τὴν ὑστεραίαν ἔτι τούτων

φμην τὸν Δία οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν. Eodem malo laborantem destituunt meliores libri 20, 48. ὁ Σωκράτης ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας οὐχ ὅπως μὴ πάντα ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, aeque vitiosum est οὐχ ὅπως καί et οὐχ ὅπως μή, delenda utrobique tertia vocula ab imperitis adiecta.

Mirum est quomodo evaserit criticos 46, 6. inepta codicum lectio τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; quasi vero ὁποῖος pro ποῖος dici possit. Facilior venia est errantibus ut 20, 26. οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες pro τὰ ἑαυτοῦ ἕκαστος. Recte enim 20, 56. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, namque ἕκαστοι non sunt singuli philosophi, sed οἱ ἀφ' ἑκάστης τῆς αἱρέσεως, ut numerus librorum demonstrat, illic singuli sunt ἡγεμόνες suam *quisque* sectam extollentes. Facilior est, inquam, venia quia in optimo quoque scriptore *Attico* sic saepe impune est peccatum. Indicabo nunc quidem e Xenophonte nonnulla: in *Anabasi* IV, ii, 8. ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν — ἐπορεύοντο ᾗ ἔτυχον ἕκαστοι ὄντες, corrige ᾗ ἔτυχον ἕκαστος expuncto ὄντες. Cf. IV, ii, 12. ὅπῃ ἐδύναντο ἕκαστος. In *Hellenicis* I, vii, 5. οἱ στρατηγοὶ βραχέως ἕκαστος ἀπελογήσατο, si dubitas ἀπελογήσαντο recipere animadverte quod continuo additur καὶ διηγοῦντο. In talibus sive praeponitur ἕκαστος sive postponitur plurali opus est. In Homero numquam peccatur. *Iliad.*

B. 775. ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος Ἕστασαν.
H. 175. οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος.
H. 185. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος.
Π. 351. οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.
K. 215. τῶν ἄλλων οἱ ἕκαστος ὄϊν δώσουσι μέλαιναν.

peccatur saepe in aliis, quorum tam facilis quam certa emendatio est. Prorsus eadem ratio est eademque errandi frequentia in ἄλλος ἄλλο, ἄλλοθεν, ἄλλοθι, ἄλλῃ, ἄλλως et similia, in quibus item verbi numerus subiectum sequitur, ut Grammatici loquuntur, non appositionem, in qua subiecti partitio est. Ut est apud Sallustium *Catil.* 6. *alius alio more viventes*, ubi nubem exemplorum Interpretes attulerunt, sic Graece ἄλλος ἄλλως λέγοντες dicitur non λέγων, quamquam saepe per scribas non licuit antiquis ita dicere, ut solebant. In *Anabasi* II, i, 15. quod pace librariorum et editorum dictum sit, pu-

tidus soloecismus latet in verbis *οὗτοι μὲν ἄλλος ἄλλα λέγει* pro *λέγουσιν* et IV, VIII, 19. *οἱ πολέμιοι — φυγῇ ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο* pro *ἐτράποντο*. In PLATONIS *Symposio* p. 220. c. *καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία καὶ ἄνθρωποι ᾐσθάνοντο καὶ θαυμάζοντες ἄλλος ἄλλῳ ἔλεγεν*, mirum neminem vidisse *ἔλεγον* requiri, tum restitue *ἄνθρωποι*. Evasit vera scriptura in *Hellen.* II, II, 23. *καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς βουλευτὰς ἄλλος πρὸς ἄλλον διέβαλλον*. Non minus soloecum est apud HEROD. VII. 104. *τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἳ Ἑλλήνων ἕκαςός φησι τριῶν ἄξιος εἶναι* pro *φασι*, DINDORFIO monente ad *Hellen.* I, VII, 5. In *ἄλλος ἄλλο* et *ἄλλοι ἄλλο*, quamquam manifestum discrimen est, tamen ridicule labuntur. Quis enim risum teneat in hac scriptura omnium codicum in *Hellen.* III, III, 8. *συλλεγόμενοι τῶν γερόντων ἄλλος ἄλλοθι ἐβουλεύσαντο*, singuli enim neque capita conferre, neque consilia possunt, opinor. Non minus certum esse arbitror *ibid.* VII, I, 15. pro *ἐφύλαττον ἄλλος ἄλλοθι τοῦ Ὀνείου* rescribendum esse *ἄλλοι ἄλλοθι*, ne *singuli* in praesidiis dispositi excubias agere dicantur. Contra in *Anabasi* I, VI, 11. *οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν, εἴκαζον δ' ἄλλοι ἄλλως* ex natura rei *ἄλλος ἄλλως* restituendum. Eadem medicina sanandus locus est in *Hellenicis* VI, v, 28. *οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἄλλος ἄλλῃ διαταχθεὶς ἐφύλαττον*, ubi *διαταχθέντες* etiam propterea necessarium est, quia *unus homo* non facile potest *διαταχθῆναι*. Denique restituenda est haec dicendi forma in *Anabasi* V, VIII, 7. *ἡ μὲν διάρριψις τοιαύτη τις ἐγένετο. διέδωκα ἄλλοις ἄγειν*, supple *διέδωκα ἄλλα ἄλλοις* et in *Hellen.* III, IV, 1. *ἰδὼν τριήρεις Φοινίσσας τὰς μὲν καταπλεούσας ἄλλοθεν*, quia non potest triremis *αὐτόθεν καταπλεῖν* emenda *ἄλλας ἄλλοθεν*. Simillimum genus vitii latet in LUCIANI *Nigrino* 3, 24. *τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐςιν*, BEKKERUS pro *πολλῷ* de suo *πολλούς* dedit, aliquanto melius iunges utrumque *τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλοὺς πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν*. In alio LUCIANI loco contrarius error est 25, 3. *πάντες ἐν ἔργῳ ἦσαν, ὁ μὲν ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ λίθους παραφέρων — ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν*, inepte unus homo in plures distrahitur. Dele *ἄλλος* et bene erit.

Faciles credunt editores *Graece* dici posse quod dicitur 10, 24, 3: *ἰσότιμος ἔςαι Μαύσωλος καὶ Διογένης*; quod tam prave

dictum est ac si quis vellet dicere Φίλος ἦν Ἀλέξανδρος καὶ Ἡφαιστίων aut similia. Scribendi compendium hunc errorem peperit unde simul Graecitas corrumpitur et sententia loci. Διογ pro re nata aut rectus casus est aut obliquus. Scribe καὶ Διογένει; et optime procedet oratio. Similiter 16, 27. ἡ κλίνη καὶ ὁ λύχνος παρέστω. εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. addita lineola in unciali scriptura παρέστων significabat. Est aliqua tamen dubitatio utrum Διογένει an Διογένους sit verius, quia Lucianus alibi ὁμότιμον τῶν ἄλλων dixisse et alibi ὁμότιμον σαυτοῦ contra consuetudinem veterum satis constare videtur.

Aliud est in Luciano mendi genus 34, 17. ζητῶ ὁπόθεν τοσαῦτα κακὰ συνελέξω καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων. dicitur enim αἰνέσας ἔχω, θαυμάσας ἔχω (Lucian. 32, 61) similia multa, de quibus vide egregiam Valckenaerii annotationem ad *Phoenissas* vs. 712, at non dicitur αἰνέσας εἶχον vel ἕξω. Dederat auctor Lexiphanis κατακλείσας ἔχεις. noli autem in errorem induci locis huiusmodi, qualis est apud Xenophontem in *Anabasi* IV. vii, 1. εἶχον ἀνακεκομισμένοι vel Herodoti I. 28. εἶχε καταστρεψάμενος, qui non magis huc faciunt quam Luciani 14, 16. ἔχω τοσούτου λαβὼν vel § 11. ἔχε λαβών, in quibus *»verbum ἔχω vim suam nativam servare"* rectissime iudicat Valckenaerius.

Saepius in Luciano recurrit otiosa et inutilis praepositio in locis, qualis est 24, 11. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος et 55, 3. πάμπολύ τι πλῆθος ἕλκει ἐκ τῶν ὤτων δεδεμένους, praepositionem a mala manu esse indicium facit locus vicinus 9, 5. ὥστε εἰ τῶν ὤτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους ἕλκει, ubi δεδεμένους genuinum est, ἐκ male verbo adhaesit adscriptum in margine, ut pueris genitivi τῶν ὤτων ratio explicaretur. Idem vitium tolle 49, 1. ἀράμενος ἐκ τοῖν σκελοῖν, ubi ἐκ spurium est. In Aristophanis *Lysistrata* vs. 1221 a Bergkio receptum oportuit:

οὗ δ' ἂν διδῶσι πρόσαγε τούτου λαβομένη

pro τούτους quod multi correxerunt, primus omnium Dobraeus *Advers*. II. p. 249.

Aristophanes cum Luciano compositus certam medicinam afferet loco misere corrupto 39, 5. οὐ χαλεπὸν, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ κτέ. nihil

est τὰς εἰκόνας παραδιδόναι. Veram lectionem suppeditabit Comicus in *Equitibus* 1109

τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.

Iustius etiam medebitur Poëta ipse sibi in *Ecclesiaz.* 107

ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ' ὥς' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν.

ubi si quis non audebit mecum reponere τῆς πόλεως τὰς ἡνίας, eum fortasse expugnabit Comicus ipse in eadem fabula vs. 466:

μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας.

Quis umquam intelligat quemadmodum *Graece* dici possit ἔγκλημα παθεῖν, quod legitur 35, 9. οὐδὲ τὸ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια, facilis est medicina si memineris quomodo, ubi passiva verbi forma aut non est in usu aut infrequentior est, eius vicem obtineat ἔχειν et λαβεῖν habens nomen ab eo verbo derivatum aut cognatum. Non facile dicitur αἰτιᾶσθαι pro *accusari*, sed αἰτίαν ἔχειν, sic λόγον ἔχειν, ἔχειν ὄνειδος, ἔπαινον ἔχειν, ψόγον ἔχειν, τιμὴν ἔχειν, alia permulta. In aoristis λαβεῖν ponitur et αἰτίαν λαβεῖν est idem atque αἰτιαθῆναι, quemadmodum dicitur ζημίαν λαβεῖν, κακὸν λαβεῖν, ψόγον, ἔπαινον, πληγὰς λαβεῖν, τραύματα, ὑπώπια; δόξαν λαβεῖν, ut in Isocratis oratione *de Pace* §. 23, ἢν δὲ μεταβαλώμεθά τὸν τρόπον καὶ δόξαν βελτίω λάβωμεν et alibi, unde emendandus Xenophon in *Hierone* 2, 15. δόξαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνουσι imo vero λαμβάνουσι, non enim pristinam *recipere* sed novam *consequi* dicuntur. Sic igitur Lucianus ἔγκλημα λαβεῖν posuerat, quemadmodum Lysias 12, 57. αἰτίαν λαβόντες et Thucydides VI. 60. ὁ δῆμος χαλεπὸς ἦν ἐς τοὺς περὶ τῶν μυςικῶν αἰτίαν λαβόντας. Scribarum natio in permutandis λαβεῖν, λαθεῖν et παθεῖν ludere solet et minus suspicaces deludere. Verissime nuper Bergkius Aristophani pro λαβεῖν suum λαθεῖν reddidit in *Ecclesiaz.* vs. 26.

Ex Aristophane in integrum restituendum est quod legitur 46, 33. καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ. Idem vulnus librarii Comico inflixerunt in *Pace* vs. 245, ubi libri exhibent:

ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα.

critici poëtae manum restituerunt. Dederat Aristophanes

ὦ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτετρίψεσθ' αὐτίκα,

et Lucianus πάντες ἐπιτετρίψονται. Simillima vitia saepe com-

missa sunt. In DEMOSTHENIS oratione *de F. L.* p. 432, 17. ὁ μὲν ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἠτίμωται, τούτῳ δ' ἀθῴῳ δώσει' εἶναι. Egregiam opem Parisinus S tulit, qui solus ἠτιμώσεται ab interitu servavit. Eidem debetur p. 178, 21 pro πᾶς ὁ παρὼν φόβος λέλυται verissima lectio λελύσεται, quam alii in λυθήσεται corruperunt, adeo nihil quod rarum et exquisitum est homunciones non imperite attrectant et quod non capiunt impudenter refingunt. At non soli DEMOSTHENI hoc praesidium paratum est, proderit et aliis, si scienter utemur. Misere laborat THUCYDIDES IV. 28. λογιζομένοις ἢ Κλέωνος ἀπαλλαγήσεσθαι ἢ σφαλεῖσι γνώμης Λακεδαιμονίους σφίσι χειρώσασθαι, repone κεχειρώσεσθαι, id est κεχειρωμένους ἔσεσθαι et omnia sana esse senties. Iterum VII. 14. εἰ δὲ προσγενήσεται ἓν ἔτι τοῖς πολεμίοις — διαπολεμήσεται αὐτοῖς ὁ πόλεμος, expunge ὁ πόλεμος et scribe διαπεπολεμήσεται, *debellatum erit*. Eadem plane medicina XENOPHONTIS locus sanandus est in *Cyrop.* I. VI, 9. εἰ μὴ ἕξει ἡ ϛρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια καταλύσεταί σου εὐθὺς ἡ ἀρχή, non licet enim *Graecis* λύσομαι pro λυθήσομαι dicere. Periit forma, quam boni libri intactam servant VI, II, 37. οὗτοι δὲ ὁπλοφόρου τάξεως ἀπολελύσονται (alii ἀπολελαύσονται, ἀπολύσονται) et dixerat XENOPHON καταλελύσεταί σου εὐθὺς ἡ ἀρχή, quod concitate dicitur, ut φράζε καὶ πεπράξεται et similia.

Vetus vitium et correctorum fallacias manifestas tenebis 38, 21 ISOCRATIS testimonio. Editur μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. In nonnullis pro εὐπρεπῶς scriptum est εὐπρεποῦς, quod abiiciunt omnes. Iniuria, ut demonstrabit locus ISOCRATIS, quam in rem suam convertit quisquis est huius libri auctor. In *Panathenaico* §. 266, p. 288 fin. legitur ἐπιγενομένου μοι νοσήματος ῥηθῆναι μὲν οὐκ εὐπρεποῦς, δυναμένου δ' ἀναιρεῖν ἐν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ἡμέραις. Satisne manifesta est imitatio et scribarum temeritas δυναμένης εὐπρεπῶς de suo substituentium?

In eodem libro iuvabit deprehendisse aliud socordiae describentium argumentum § 19 (ἡ φύσις τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ) συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον. Qui hos *Amores* scripsit affectatum et calamistris inustum scribendi genus sequitur, nimis floridum et lenociniis verborum et sententiarum comtum et

omnino meretricium. Sophisticum acumen ubique sectatur sed non ut ineptiat et nihil dicat. Θεσμὸς ἀνάγκης ὅσιος debetur scribis nihil cogitantibus, ipse dederat θεσμὸν ἀνάγκης θεῖον, ut apud PLATONEM est *de Legibus* XII. p. 957. C. ὁ θεῖος καὶ θαυμαστὸς νόμος, aut ne longe abeas apud ipsum §. 48. θείοις νόμοις ὁρισθὲν ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός. Quam saepe ὅσιος et θεῖος confusa fuerint supra ostendimus. In PLATONIS *Euthyphrone* p. 6. D. vetus indicium est eiusdem rei in scholio ad verba: πάντα τὰ θεῖα ὅσιά ἐστι: γράφεται καὶ ὅσια ὅσιά ἐστι, quod necessarium est et receptum ab omnibus. Suspicor et apud XENOPHONTEM τὸ ὅσιον restituendum, ubi nunc τὸ θεῖον apparet. Locus est in *Hellenicis* IV. III, 20. προσελάσαντές τινες τῶν ἱππέων λέγουσιν αὐτῷ (AGESILAO) ὅτι τῶν πολεμίων ὡς ὀγδοήκοντα σὺν ὅπλοις ὑπὸ τῷ νεῷ εἰσι καὶ ἠρώτων τί χρὴ ποιεῖν. ὁ δὲ καίπερ πολλὰ τραύματα ἔχων ὅμως οὐκ ἐπελάθετο τοῦ θείου, diligenter videndum an τοῦ ὁσίου sit rescribendum. In DIONE CHRYSOSTOMO III. p. 45. οὐδὲ τοὺς θεοὺς ἀναθήμασιν οὐδὲ θυσίαις οἴεται χαίρειν τῶν ἀδίκων ἀνδρῶν. παράνομον (codd. παρὰ μόνων) δὲ τῶν θεῶν προσίεσθαι τὰ διδόμενα, pro τῶν θεῶν corrigunt τῶν θεοφιλῶν, δικαίων, ἐσθλῶν, ἀγαθῶν, hoc ludere est, GEELIUS τῶν ὁσίων, hoc est emendare. In AESCHINIS oratione *de F. L.* p. 43, 27. τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τῆς στρατείας ταύτης ὁσίαν καὶ δικαίαν ἀπεφηνάμην εἶναι codex unus θείαν καὶ δικαίαν exhibet. Obiter e DEMOSTHENIS loco *de F. L.* p. 441, 5. δεῖ ἕκαστον ὑμῶν τὴν ὁσίαν καὶ τὴν δικαίαν ψῆφον ὑπὲρ τῆς πατρίδος θέσθαι exime alterum τήν, nam una haec ψῆφος est ferenda, non duae ἡ ὁσία καὶ ἡ δικαία. Vehementer afflixit eiusdemmodi error et plane perdidit iocum PLUTARCHI in VII *sapientium convivio* p. 152 d. ubi SOLON sic cavillatur AESOPUM: σὺ δὲ δεινὸς εἶ κοράκων ἐπαΐειν καὶ κολοιῶν, τῆς δὲ σοῦ φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς ἐξακούεις. Vertunt: *tuam ipsius vocem non accurate exaudis*: quod in eos ipsos convenit dicere, qui sic verterunt. AESOPUS SOLONI videtur non satis intellexisse oraculum sibi datum:

εὔδαιμον πτολίεθρον ἑνὸς κήρυκος ἀκούειν

Redde APOLLINI ἀκοῦον et PLUTARCHO τῆς δὲ ΘΟΥ (θεοῦ) φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς ἐξακούεις. Vocabulum θεός a scribis omissum ad LUCIANUM me reducet. Editur 60, 6. ἣν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμ-

μένα καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὖσα ἐπήμυνε καὶ χεῖρα ὤρεγε καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ, infelix est Bekkeri coniectura ἀναισχυντία σύντροφος οὖσα. Quid multa? excidit ΘC, ἡ ἀναισχυντία θεὸς οὖσα, ex notissimo proverbio θεὸς ἡ ἀναίδεια Zenob. IV. 36. et Menandri loco apud Stobaeum *Floril.* XXXII, 7:

ὦ μεγίστη τῶν θεῶν
νῦν οὖσ', Ἀναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.
δεῖ δέ, τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.

ubi corrigendum πᾶν pro νῦν, quamquam ne sic quidem habemus Menandri manum, quam solus, si quid iudico, nobis servavit Artemidorus in *Onirocriticis* duobus locis II. 36 et 69.

τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν δύναμιν ἔχει θεοῦ.

Ex his igitur Lucianus tam acriter quam lepide hominem perstringit. Eadem opera vitium eximam Luciano in mentione Dei non multo melioris notae 59, 17. Ἀλέξανδρος ἠβουλήθη τὸν Ἡφαιστίωνα καὶ θεὸν χειροτονῆσαι — εὐθὺς οὖν — βωμοὶ καὶ θυσίαι καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, et si quis subrideret ad haec aut non magna religione novissimum Deum coleret θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. πόσους τοίνυν οἰόμεθα, inquit, ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος, at Hephaestion iam erat *una literula* minus quam θεῖος et necesse est θεότητος corrigere. Librarius codicis A, cuius summa auctoritas habetur, quum haberet ob oculos θειότητος scriptum noto compendio (vide Bastii *Tab.* V. 15 et 16) lepidum caput dedit τῆς Ἡφαιστίωνος θειότατος. contra scriba contemtissimi codicis G. veram lectionem θεότητος obtulit, quam nemo ab eo accipere dignatus est.

Ut aliorum loci emendati Luciano profuerunt sic contra Platoni e Luciano subveniri poterit. Edebatur in *Icaromenippo* 46, 14. καὶ μὴν παρὰ σοὶ αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν, recte viderunt πάρα σοι verum esse. Quanto utilius etiam eandem medicinam adhibebimus Platoni in *Phaedro* pag. 243. E. ποῦ δή μοι ὁ παῖς πρὸς ὃν ἔλεγον; — οὗτος παρά σοι μάλα πλησίον ἀεὶ πάρεστιν, ὅταν σὺ βούλῃ. *Graecum* est πάρειμί σοι non πάρειμι παρά σοι. Scribe πάρα σοι et apparebit quid sit verbo πάρεστιν faciendum.

Quoniam palaeographica attigimus subiiciam duas de genere hoc observationes, alteram novam, alteram novis exemplis sta-

bilitam. Quod legitur 39, 4. *ἐκεῖνο μέν γε οὐκ ἐξερήσομαί σε εἰ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι*, non est in usu *ἐξερήσομαι* aut *ἐξηρόμην* nisi apud poëtas. SOPHOCLES dixit *ἐξερήσομαι* eadem de causa, quamobrem *ἐξεπίσταμαι* tam saepe dicit: sententiae perinde est, metro non item. LUCIANUS et omnes *ἐρήσομαι* dicebant. Unde igitur molesta praepositio? Intelliges comparato loco simillimo 20, 48. *Χρυσίππῳ δέ γε οὐκέτι ἐρήσομαί σε πόσα.* Nempe in codd. *τι* et *τρ* scribuntur uno ductu, qui tam similis est litterae *ξ* ut oculis discerni non possit utrum *ετι* an *εξ* sit scriptum, *εξ* an *ετρ*. Si quis hoc semel vidit aut mihi credet nullo negotio emendaturus est locum XENOPHONTIS in *Cyropaed.* III. 1, 21. *ὁ σὸς πατὴρ ἐψεύσατο καὶ οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας*, verbum *ἐξεμπεδοῦν* non est *Graecum* et hoc unico loco, infirmo tibicine, nititur. Emenda *οὐκέτι ἠμπέδου*. Apud THUCYDIDEM IV, 28. *οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξαπαλλαγῇ*, *Ionibus* et Tragicis relinquendum *ἐξαπαλλάσσειν*, THUCYDIDI et *Atticis ἀπαλλαγῆναι* in ea re perpetuum est, praepositionem peperit dittographia. Haud scio an umquam ea labes plus attulerit detrimenti quam in suavissimo loco PLATONIS in *Phaedone* pag. 60. B. *ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος καὶ ἐξέτριψε τῇ χειρὶ καὶ τρίβων ἅμα ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, κτἑ.* Aliud est *τρίβειν*, aliud *ἐκτρίβειν*, ut opinor. Dicitur a THEOPHRASTO in *Charactt.* XII. 2. *ὁ μικροφιλότιμος ἀναθεὶς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ τοῦτον ἐκτρίβειν στεφανοῦν καὶ ἀλείφειν* (lege *ἀλείφων*) *ὁσημέραι.* At SOCRATES *τὸ σκέλος ἔτριψε*, quod *τρίβων ἅμα* satis confirmat. Scriba dubitans essetne scriptum *εξ* an *ετρ* maluit utrumque ponere.

Nemo umquam codices *Graecos* trivit aut codicum lectiones excussit, qui non saepissime viderit *α* et *ευ* non oculis sed mente et linguae peritia discerni oportere. In plerisque locis is error scriptorem plane contrarium facit dicentem quam quod dixerat et iocosum est videre quam nihil hoc scribas moveat, quam nihil hoc editores curent. Qui *εὔμορφος* fuerat reperte *ἄμορφος* fit, *ἀξύνετος* nullo labore *εὐξύνετος* redditur, *εὐσεβὴς* nullo suo delicto *ἀσεβὴς* perhibetur. Turpius etiam est si quod est *ἀσεβὲς* contra fas *εὐσεβὲς* esse putabitur. Ne hoc fiat cavendum est apud LUCIANUM 13, 13. *τὸ μὲν πρᾶγμά φησι μὴ*

παριέναι εἴσω τῶν περιρραντηρίων ὅςις μὴ καθαρός ἐςι τὰς χεῖρας, ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕςηκεν ᾑμαγμένος καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος ἀνατέμνων καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων (scribe ἐξαιρῶν) καὶ καρδιουλκῶν καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; viden ἀσεβές verum esse? In eadem re scribae titubarunt 14, 19. ubi alii ἀσεβέςερος, alii εὐσεβέςερος dederunt, et 40, 8. ubi ἀσεβῶς et εὐσεβῶς confunduntur, et alibi et passim in similibus, saepissime emendata, sat saepe acuto lectori ad emendandum relicta, de qua copia nunc unum exemplum delibabo Aeschyli causa. In Photii *Lexico* legitur: 'Οκτάπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις. Nemo dicitur διαπλεῖν ποταμόν pro διαπερᾶσαι, et non fuit umquam is fluvius in rerum natura, Aeschylus eum διαπέπλακεν ἐν Νεανίσκοις.

Non minus protritum est in omnibus libris scriptis vetustissimis, recentissimis, ε et αι imperitissime confundi et permisceri. Ex antiquo exemplari fluxit error in libris 12, 3. ubi est δικάσαι τισ ἄτην pro δίκασ ἐτισάτην. Vel ἡδαίων exhibent pro ἡδέων (37, 26) et παραναίων pro *adnatans*, παρανέων (9, 8, 2). Saepe gliscit error ulterius: φέρω an φαίνω sit scribendum nostri est arbitrii, non scribarum. Sic ῥαίνομαι natum est ex ῥέομαι 49, 11. εὐδαιμονίζουσιν αὐτοὺς αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, veram scripturam ῥεομένους praestabunt hi loci: in hoc ipso dialogo § 38. ἢν ὁρᾷς αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ αἵματι ῥεομένους, 10, 14, 5. εἰ βλέποιέν σε αἵματι ῥεόμενον, 33, 71. ὁρᾶν αἵματι ῥεομένους. Sic ἱδρῶτι ῥεόμενος legitur 16, 3. 20, 5 et 35, 11. Quemadmodum 26, 13. dissentiunt libri utrum φέροντα an φαίνοντα verum sit, sic olim est titubatum in Plutarchi *Numa* 1. Editur τὰς δὲ νῦν φαινομένας οὐκ ἀληθῶς συγκεῖσθαι, edendum φερομένας, et in Dionysio *Halic.* XI. 62. οὐκ ἐν ἁπάσαις ταῖς 'Ρωμαϊκαῖς χρονογραφίαις ἀμφότεραι φαίνονται, repone φέρονται. In Plutarchi *Timoleonte* 27 lege παραφαινομένου pro περιφερομένου, in *Bruto* 13. ἡ φροντὶς ἐξέφερε scribitur pro ἐξέφαινε, in *Lycurgo* 11. ἐξέπεσε pervulgato errore pro ἐξέπαισε legitur. In nominibus propriis saepe vitiosae formae nimium patienter servantur, Κεκίνας in *Othone* 5, Κενινητῶν in *Romulo* 16, Κεκίλιος et Κεκιλία in *Demosthene* 3, *Lucullo* 1. Κυναίγειρος quamquam nomen habet παρὰ τὸ τὰς κύνας ἐγείρειν, tamen praeterquam apud poëtas corrupto nomine circumambulat et apud alios

multos et in *Comparat. Aristidis et Catonis* 2. In vita *Alcibiadis* 22. Φηγεία dici sinunt, quem Φηγαιᾶ constet fuisse. Ne ἡμίμναια quidem retinent formam, sed adulterina ἡμίμνεα feruntur in *Lycurgo* 12.

Novum errorum et vitiorum fontem aperiet emendatus locus in *Timone* 5, 45. ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Quid huic loco desit et quo malo laboret apparebit si restitutus erit. Restitue igitur εὖ γε ἐποίησε πρῶτος ἀφικόμενος. Cur exciderit πρῶτος facillimum dictu est. Una litterula extrita secum abstulit. Scriptum erat α' ἀφικόμενος de more: α' significat εἷς, ἕν vel πρῶτος, πρῶτον, subinde et πρότερος, πρότερον, quamobrem tam saepe haec confusa videmus. Sic β' vel δύο vel δεύτερον, et caetera deinceps omnia. Omnium temporum haec consuetudo fuit et vel in antiquissimis libris hinc suscepti errores in reliquos propagati sunt. Ridemus monachum, qui Athenaeum describens pro πέντε καὶ εἴκοσι dedit κύριε, confundens κε' et κε. Photius nunc male interpretatur ξύλον πρῶτον: τὸ βάραθρον pro τὸ πρῶτον βάθρον (τὸ α' βάθρον), nec multo sanius in Bekkeri *Anecd.* I. pag. 420, 12. ἀπρόσωπα apparet pro *primae personae* (α' προσώπου). Ridicule in fronte *Lexici Photiani* scribitur Νικήτας ἄεδρος καὶ ἀνοτάριος, iniuria fit homini, qui fuit πρωτόεδρος καὶ πρωτανοτάριος. Apud Hesychium ἐννέωρος: θέτης a multis est emendatum ἐνναέτης et magna est horum copia. Nunc unum πρῶτον tangam. In Isocratis *Archidamo* § 76 confusa sunt σχολὴν ἄγειν, quod est in uno optimo *Urbinate*, et σχολὴν πρῶτον ἄγειν quod reliquos obsidet; πρῶτον nihili est ex α' ἄγειν male prognatum. Contra e longo exilio revocandum in venustum Platonis locum in *Protagorae* initio pag. 309. A. οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει; neque hoc Homerus dixit et nemo tam caecus erit ut hoc umquam dicat. Neminem vidisse supplendum esse τοῦ πρῶτον ὑπηνήτου, ut apud poëtam est et res ipsa clamat. Infelix α' in iisdem verbis male acceptum est apud Aelian. *V. H.* X. 18. τῷ Δάφνιδι Νύμφη ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὥς που φησὶ καὶ Ὅμηρος. Faber satis leviter πρώτως Aeliano obtrudit. Perizonius πρώτῳ ita tuetur ut pigeat poeniteatque

summum virum, incomparabilem in aliis, in hanc palaestram imperitum descendere et ἀσχημονεῖν. καὶ α' ὑπηνήτην in libris fuisse apparet. Dicerem e scholiasta PLATONIS ad h. l. (ubi est alio errore πρῶτος ὑπηνήτης) apparere ita olim in libris fuisse, nisi hoc esset lucernam accendere ut alicui solem ostendas.

Suspicor eandem labem inesse in verbis legis, quam DEMOSTHENES affert in *Aristocratea* p. 629, 21. ὡς ἐν ἄξονι ἀγορεύει (ὁ Σόλων). Quoniam SOLONIS ἄξονες commemorantur, repetita litera α' ἄξονι i. e. πρώτῳ ἄξονι verum videtur. Non alias mihi huius rei recordatio plus profuit quam in fragmento SOPHILI apud ATHEN. XIV. p. 640. D.

Ἡδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐςιν Ἑλλήνων ἀεὶ
συνάγειν. τὸ χρῆμα χάριεν. οὐχὶ * δύο
κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑπόχει. κωμάσαι
πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ.

DOBRAEUM destituit felix ingenium, quum crederet verum esse οὗ Χίου δέκα κυάθους — ἐπίχει, quae MEINEKIUS probata recepit. In unico Codice *Marciano* est χαρίεν οὐχι B̄ et ὑποχεικωμάσαι: in his latet ὑποχεῖς κωμάσαι (non satis distinctis ut saepe K et IC), in illis οὐχὶ IB̄ id est οὐχὶ δώδεκα Κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑποχεῖς. Egregiam opem fert MENANDER ATHENAEI X. pag. 431. C.

Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
κυάθους,

nempe ὁ οἰνοχόος solet ὑποχεῖν τὸν οἶνον, deinde τὸ ὕδωρ ἐπιχεῖν. In οὐχὶ ὑποχεῖς; futurum habes quo arguitur DINDORFII error ad STEPHANUM annotantis v. ὑποχέω »*futuri, quod ὑποχεῶ foret, exempla non exstant*," forma χεῶ barbara est et *Alexandrinis* debetur. Χέω et χέομαι et composita omnia habent futurum eiusdem formae, cuius rei multa nova exempla alias proferam.

Non possum non uno quidem exemplo frequentissimum aperire errorem, quo libri *Graeci*, vel sic iam satis multi, librariorum socordia inutiliter augeantur, qui pro primo *undecimum*, pro sexto *decimum sextum* et ita deinceps laudare solent. Ostendam in eo loco, ubi ea res caeterum satis innoxia mirifice doctos homines ludificata est. In fragmentis Historicorum *Graecorum* MULLERI II. p. 85 de pugna ad *Coroneam* in bello sacro

Phocensi dicit Eustratius: ἱϛοροῦσι περὶ μάχης Κηφισόδωρος ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, pugnatum est bello fere medio, *unde patet narrationem Cephisodori fuisse uberrimam*, observante Mullero. Contraham in brevius: ἐν τῇιβ significat ἐν τῆι δευτέραι, at scribae ἐν τῇ ιβ male iungentes decem libros de suo subinde addunt, quos nemo vidit et nemo videbit.

Ad Lucianum ita revertar, ut ei alterum vitium eiusdem generis eximam 70, 7. καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν αὐτὸν εὐωχεῖσθαι, tamdiu οὖσι nihil significabit donec γ′ praemiseris i. e. τρισὶν οὖσιν. Contra in re eadem absurde εἷς legitur ibid. §. 25 ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν πέπαυμαι εἷς ὢν τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχὴν pro εἷς ὢν Iacobsius εὖ ποιῶν, Bekkerus clam delevit. Verum olim vidit Hirschigius, qui in ЄICΩN agnovit ἑκών. Notissimum est quam saepe K et IC confusa fuerint. In Luciano Σκύθεα et Σισύθεα permutata videntur 72. 12. ἵϛασθαι et κτᾶσθαι, ἄρκτος et ἄριϛος, λαίσωνες pro λάκωνες, ἄκωπον et Αἴσωπον, σκύφος et Σίσυφος, κεισιβδηλευμένοι et κεκιβδηλευμένοι, συνεριστικός et συνερκτικός, πλεῖϛος et πλεκτός in libris stolide permutari docebit Porsonus in Dobraei *Aristophanicis* pag. 241. Multa huius rei exempla saepe vidi, non vidi umquam insignius quam in Scylacis *Periplo* (Tom. I. p. 25 in *Geographis Minoribus* Hudsoni), ubi est Ὀλιζῶν, Ισαι λιμήν pro Ὀλιζῶν καὶ λιμήν, ut Scylaci solemne est scribere. Hinc ubique nostri arbitrii est utrum εἰς an ἐκ sit scribendum. Saepe ingravescit malum et IC ex K natum nova corruptela deformatur, aut vicina concipiunt vitium et periculum est ne antiqua scriptura sine vestigio pereat. Apud Polybium p. 1037, 9. Bekkeri nominatur Κρυφῶν, idem Livio Eropon audit XLIV. 24, 27, 28. Reddatur Ἱεροφῶν Polybio, Livio Hierophon. Supra Ἐκιδώρου notavimus pro Εἰσιδώρου, Ἰσιδώρου et ad Hyperidem ἀκτιαίων pro αιστιαιων i. e. Ἑϛιαιῶν, (quocum obiter compara Polybium Tom. III. p. 244. Casaub. περὶ τῆς Ἡρακιέων πόλεως, cod. κρεῶν in quo latet Ἡραιῶν. Apud Steph. *Byz.* v. Κυδαθήναιον Meinekius male edidit ἐκ Κυδαθηναιέων pro Codicis scriptura Κυδαθηναίων in quo Κυδαθηναιῶν suberat cf. v. Στειριά). In Dione Chrysostomo orat. XXXIII. p. 395, 21. ἄκυρον irrepsit pro αἰσχρόν. In Alciphrone deprehendimus δεκτός (ΔЄICTOC) pro ACTЄIOC quintiplici vitio scriptum. In

Luciano 58, 15. Δωρὶς τέθνηκεν in omnibus libris depravatum est in δωρικὸν ἧκεν, quod feliciter sanavit C. F. Hermannus. ICONHKЄN triplici vitio natum e TЄΘNHKЄN et unum C periit ut in Eubuli fragmento apud Athen. III. p. 108. B.

ὁμοῦ δὲ τευθὶς καὶ Φαληρὶς ἡ κόρη

pro Φαληρικὴ κόρη, quam Dalecampius revocavit. Cf. Athen. IV. p. 135. a. VII. p. 283. In Teleclidis fragmento:

ἀλλ' ὦ πάντων ἀςῶν λῷςοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσασθαι

qui Codicum scripturas amant pro ἀςῶν Porsoni retinebunt δὲ τῶν, quod est ap. Photium v. σεῖσαι. Omnino permulta sunt passim in Luciani scriptis indicia litterarum uncialium perinepte confusarum, veluti 39, 24. οὐ μάλωπα pro θυμάλωπα, 38, 19. ὅσιον pro θεῖον, 59, 8. τὸ βλέφαρον pro ἰοβλέφαρον, 66, 34. κατέλεξε pro κατέαξε, 67, 5, 1. ἀσεβῆ pro Λεσβίαν, 67, 14, 4. ἔγημεν pro ἔτη μέν, 19, 6. ὧδέ ποθ' pro ὦ δέσποθ', ibid. εἰ τὸ Φιλεῖν pro εἶτ' ὀφείλειν, et similia multa, quae utiliter iuvenes notabunt et colligent, in eodem morbo praesens auxilium allatura. IC et K iterum confusa fuerunt 75, 4. ubi σιωπῆς et σκοπῆς de loco certant. Saepe in his aut I perit aut C: qui recte Κτησικλῆς appellatur a Diodoro Siculo, eum nunc Xenophon *Hellen.* VI. ii, 10. Στησικλέα videtur dicere: πέμπουσι Στησικλέα. Viden unum ι incuria neglectum et ICτησικλέα rescribendum? Simili errore nonnumquam καταςήσασθαι scribitur ubi κατακτήσασθαι verum et necessarium est. Sic Herodoto VIII. 105. ὃς τὴν ζοὴν κατεςήσατο ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων reddiderim κατεκτήσατο. In Isocratis *Panegyrico* § 182. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων μεγάλους πλούτους καταςήσασθαι solus *Urbinas*, ut solet, oratoris manum servat κατακτήσασθαι. Non constat sibi optimus liber §. 62. οἱ πρόγονοι τοσαύτην εὐδαιμονίαν κατεςήσαντο exhibens eum caeteris, ubi repone κατεκτήσαντο. Contra recte apud Harpocrationem v. μετοίκιον pro τὴν οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος Dindorfius de Sauppii coniectura καταςησάμενος recepit.

Quemadmodum in his perpetuo scribae hallucinantur sic subinde δείξω et δόξω, ἔδοξα et ἔδειξα, δεδεῖχθαι et δεδόχθαι susque deque habuerunt. Videbis in Isocratis *Panegyrico* § 90. δόξειν et δείξειν permixta. In Lysia 12, 53. ὡς ἀμφότεροι ἔδοξαν sensu vacuum est, aut ἔδειξαν verum est, aut ἐδείξαμεν, quod Geelius coniecit. Apud Lucianum 24, 2. contrarius error est:

ἐπὶ τῷ μνήματι, ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δημαινέτη προελθόντα αὐτὸν ἐντείλασθαι τὰ περὶ τοῦ οἴνου. Soloeca oratio est et non satis perspicua. Corrige ἔδοξεν, id est *in somnio vidit*. Tritum est δοκεῖν de *somniantibus*, vide PIERSON. ad AELIUM HERODIANUM post MOERIDEM p. 434. sed alia forma veteres, alia LUCIANUS et aequales utebantur.

ἐδοξάτην μοι τὼ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

aut ἐδοξάτην μοι δύο γύναικ' εὐείμονε

— — — εἰς ὄψιν μολεῖν.

aut ἔδοξ' ἰδεῖν, ἐδόκουν ὁρᾶν veterum sunt, sequiorum ἔδοξα δύο γυναῖκάς μοι προσελθεῖν, ut in hoc ipso loco LUCIANUS scripserat paullo ante ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις κτλ., quod satis nostram rationem confirmat.

Qui LUCIANUM diligenter cum Antiquis, quos imitatur, comparabit et librorum scripturas in singulis excutiet et aestimabit et ad Grammaticorum testimonia exiget et poëtarum locos metro stabiliores adhibebit, brevi intelliget quidquid scribarum captum superat, quidquid exquisitioris dictionis aut elocutionis servabant veteres, Graeculi dudum amiserant, raro illaesum et inviolatum ex istorum manibus elabi, sed vel refingi ad novam loquendi consuetudinem et componendi usum, vel prorsus deleri et obliterari substitutis noviciis formis aut verbis, vel onerari interpretamentis et insulsis additamentis impediri. Sic pars antiquae linguae disperiit, pars aegra et inquinata circumfertur: quod verum est et sanum in ingenti librorum numero et testium utcumque dissentientium multitudine subinde tenuibus sed certis vestigiis indagari potest et ubi semel rectam viam sis ingressus quod periisse videbatur renasci potest ex certa analogia, aut ex *antiquissimis* corruptelis, quas nemo iterum attrectat, aut ex poëtae loco aut e Grammatico in lucem revocari. Quorsum haec? ut LUCIANO restituam antiquas quasdam formas, quas sedulo Graeculi pro captu suo ubique et illi et caeteris omnibus exemerunt. Verbum χρίω penultima longa, (unde χρείω hic illic apparet), habuit olim formam unam omnibus usitatam κέχριμαι. Producta penultima respuit σ, quod sequiores inferserunt, κέχρισμαι dicentes, quod tam pravum est atque κεκόνισμαι. Κεχριμένος, κεκονιμένος *Graeca* sunt ut

τετιμένος: iidem ἐχρίσθην dicebant et χριστός, sed χρῖμα. Quidquid horum attigerunt Graeculi, induitur novicia forma, κέχρισμαι et κεκόνισμαι dare solent, ut χρίσμα. Κέχριμαι elabitur et certae analogiae honos constat, ubi veteres scribae noto errore ei substituerunt κέχρημαι, quod factum est in CALLIMACHI *Hymno in Dianam* vs. 69:

ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ

ubi longa et accurata HEMSTERHUSII annotatio neminem deterrebit quo minus κεχριμένος rescribat. Diversissima sunt quae vir magnus accumulat. Quid huic notioni commune est cum χρῆσθαι φύσει, ἐμπορίᾳ, βίῳ λῃστρικῷ, ξυμφορᾷ, ἀτυχίᾳ, ναυαγίᾳ, χειμῶνι, οὐρίῳ πνεύματι et similibus? nihil prorsus. Aliud est *uti* oleo, fuligine, unguento, aliud *ungi* et *oblini*, χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἀσβόλῳ, μύρῳ et χρίεσθαι. Permovit auctoritas viri SINTENISIUM, ut in PLUTARCHI *Cimone* cap. 1 futilem lectionem ἀσβόλῳ χρησάμενον verissimae, quam REISKIUS repperit, χρισάμενον anteponeret, quem nemo sequetur. Χρῖμα bis servatum est in eiusdem *Hymno* εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος vs. 16:

οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ

et 26. ubi iam apparent interpolatores. DRACO STRATONICENSIS *de metris poëticis* scribens et de syllabarum quantitate, (cuius rei pauci sunt quam DRACO imperitiores) p. 96, 17. HERM. χρίσματα in hoc loco ostentat. In ATHENAEI codice, (quem habemus unicum ex optimo et veterrimo descriptum, sed ab eo librario, quo non novi alium stolidiorem) κέχριμαι nonnumquam evasit et χρῖμα, vide EUBULI locum XIII. p. 557 f. ACHAEI p. 689. MAGNETIS p. 690. Apud HERODOTUM IV. 195 optime legitur πτεροῖσι ὀρνίθων κεχριμένοισι πίσσῃ. In ARISTOPHANIS fragmento apud STOBAEUM *Floril.* CXXI. 18. conclamatus locus vs. 7. προὐκείμεθ' οὐδ' ἂν κατακεκριμένοι in integrum restitui mihi posse videtur si scripseris:

προὐκείμεθ' οὐδὲ βακκάρει κεχριμένοι,

comparato l. l. MAGNETIS βακκάριδι κεχριμένον. In caeteris fere κέχριμαι et χρῖμα obliterata sunt, ἀσφάλτῳ κεχρισμέναι habemus in *Cyropaedia* VII. v, 22. et ἐκέχριστο VII. i, 2. et in *Symposio* II. 5. πόθεν ἄν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; Nihil horum genuinum est, sed quomodo in EUBULI versiculo, quem supra indicavimus, συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι, EUSTATHIUS

ἐπὶ τῷ μνήματι, ὅθε ... ENOPHONTI et aliis vete-
τείλασθαι τὰ π ... adspersa est a Graeculis,
spicua. Corri ... alibi reponendum, quod iterum
de *somniant* ... ATHENAEI IX. p. 409 χρίματά τ'
RIDEM p. 4 ... discrimen inter κεχρῖσθαι et κεχρεῖ-
utebantu ... commemorat in BEKKERI *Anecd.* I. p. 46,
... unum atque idem verbum est et scriptura
aut ... ut χρείειν, ut μαλκείειν, ut βεινεῖν, νεί-
... sexcenta, debetur iis, qui constanter ι produ-
au' ... scribebant. Apud LUCIANUM quoque 70, 2. ἀσβόλῳ
γ ... ita ... τὸ πρόσωπον ad veterum usum refingendum esse

Rursus eodem modo, quo in κέχριμαι vidimus, Graeculi gras-santur in κεκόνιμαι. Ut χρίω sic κονίω penultima longa unice vera et proba forma est, unde κεκόνιμαι, κεκόνιτο, κεκονιμένος, quidquid scribae moliuntur, sola *Graeca* sunt, et κεκόνισμαι, κεκόνιστο, κεκονισμένος ex veteribus quidem et probatis scriptoribus undique sunt furcis expellenda. Ut κέχρημαι sic κεκόνημαι in libris servavit intus bonam formam. Κονίζω nihil est, a Grammaticis fictum ut ἀλίζω, ἀμφιέζω, σκαλίνω, χύω, ἀγάζω, αἴσθομαι, ἀλῶ (pro αἰρῶ ex ἀλίσκομαι repetitum, GRAMMAT. BEKKERI *Anecd.* I. p. 123), ἀνθησσῶ, ὀριγνῶ, πυνθάνω, προειδῶ ἀντὶ τοῦ προνοῶ, προςιθῶ, σφήλω, haec omnia praeter quatuor prima idem BEKKERI Grammaticus bona fide pro *Graecis* affert. BEKKERUS ipse in ISOCRATIS *Nicocle* § 5 pro αἰσθάνονται alias res agens ex codice G recepit αἴσθονται. Eiusdem farinae est διαβύνομαι, quod nimium patienter ferunt in HERODOTO II. 96, τὸ πηδάλιον διὰ τῆς τρόπιος διαβύνεται pro διαβυνέεται, namque in usu erat βυνῶ, βύσω, ἔβυσα, βέβυσμαι, unde βύζην (pro βύσδην), ut κυνῶ, κύσω, ἔκυσα. Lexicographis debentur formae ἀναδάζομαι, διαδάζομαι simil. pro quibus *Graeci* ἀναδαίομαι cet. dicebant, ut in Oraculo apud HEROD. IV. 159:

ὃς δέ κεν ἐς Λιβύην πολυήρατον ὕςερον ἔλθῃ
γᾶς ἀναδαιομένας μετά οἴ ποκά φαμι μελήσειν.

ubi corrige Λιβύαν et μελησεῖν, namque δωρίσδεν ποτέοικε, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Iisdem ἀναπλήθω acceptum referimus pro ἀναπίμπλημι et alia e fallaci analogia contra usum dicendi ficta, in qua re saepissime *Graeci* sequiores impingunt. Forma ἀλῶ,

quam futilis Grammaticus ex ἀλώσομαι extudit, non multo melior est ἀλίσκω, qua Antipater Sidonius abutitur in *Anthol. Gr.* T. II. p. 6.

Εὐαγόρας δ' ὢν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἀλίσκει.

Eiusdemmodi est futurum ὀμόσω ex ὤμοσα male natum. Strato in *Anthol.* T. III. p. 78:

δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τόν — οὐκ ὀμόσω.

eadem forma abutitur Plutarchus in *Cicerone* 23. προῆλθεν ὀμόσων, estque adeo reponenda in *Mario* 29. Simillimo errore Plutarchus ex ἀμφιέσαι extudit ἀμφιέζειν in *C. Graccho* 2 et e νίψαι νίπτειν in *Theseo* 10. Pervulgatum iam olim erat vitium, quo ὄφλειν et ὄφλων apud *Atticos* pro ὀφλεῖν et ὀφλών legebatur: hinc Graeculi coeperunt ὄφλω, εις, ει dicere, et *docti*, si Musis placet, *Grammatici* errorem alebant. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους (teste Ammonio *de D. V.* v. ὄφλει) annotavit: ὄφλει μέν τις ἐπὶ καταδίκῃ κτέ. ὀφλισκάνει dicendum esse neque cogitat homo, neque fortasse sciebat. Venia igitur dari poterit Dioni Chrysostomo, qui in orat. XXXI. p. 353 ὄφλουσιν et 356. ὄφλετε sibi credidit dicere licere, sed ita ne umquam nos Dio, neque Apollonides quidquam, quod aliunde non sit satis certum, sibi credere postulent. Etiam qui haec mihi dabunt et turpiter a *Graecis* erratum esse agnoscent, reclamabunt si eiusdemmodi vitium ab Aeschylo commissum esse dixero. At ipsi viderint quemadmodum poëtam ab eo crimine defendant in *Choëphoris* vs. 680:

ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις.

ἔκιον enim olim in usu fuit et κιών, κίω pro ἔρχομαι non est melioris notae quam ὄφλω. Sic igitur, ut redeam unde digressus sum, κονίζω nihili est, temere fictum e κονίστρα et similibus, neque alios testes habet quam futiles *Grammaticos* sequioris aetatis: at istis scribae obtemperant et in Homeri codicibus κονίσσουσι, ἐκόνισσε, κεκόνιστο κάρη hinc inoleverunt. Hinc si quando κεκονιμένος apparebat κεκονισμένος eius locum occupavit, ut in Aristophanis *Ecclesiaz.* 291. ἥκῃ κεκονιμένος, ubi *Ravennas*, qui saepe bonas lectiones servat solus, cum deterrimo quoque κεκονισμένος obtulit. Plura dabunt Buttmannus et cum Dindorfio Stephanus, unde haec stabiliantur. Quod e Philone afferunt μέλλουσαι κονιεῖσθαι corrige κονίεσθαι, quod melius ὑποκονίεσθαι

dicitur, ut in lepidissimo versiculo, qui nunc PLUTARCHI verbis male assumtis elumbis et inelegans incedit in *Pompeio* 53. εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικόν,

ὡς ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται
τὼ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται.

bellissimus sane senarius. Restitue: τὸ κωμικὸν ὡς ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον

ὑπαλείφεται τὼ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται.

qui ARISTOPHANE et CRATINO dignus est. Κεκονιμένος apud LUCIANUM est 5, 45. 8, 24, 1, ubi κεκονισμένος non plane abest et 16, 3. ubi in cod. D. κεκονισμένος apparet. Ad primum locum quod HEMSTERHUSIUS annotavit: »*perinde est utrum probes* κεκονιμένος *an* κεκονισμένος" neminem movebit. Utiliora idem adscripsit de confusione inter κεκονιμένος et κεκονιαμένος. Cff. *Intt.* ad HESYCH. in v. In SUIDA v. κεκονιμένος *eximius* codex *Vossianus*, qui mihi haec scribenti ob oculos est, hunc hexametrum exhibet:

ἀλλὰ σιδηρείου κεκονιαμένη ἐκ πολέμοιο

et mox bis βεκονίσθαι pro κεκονῖσθαι. Nae qui codicibus et scribis aliquid tribuunt, cautius semper absentes admirabuntur. In THEOCRITO I. 29. κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος an κεκονισμένος scribas perinde est, quia utraque lectio nauci non est. Intelligerem κεκυλισμένος ut στέφανοι κυλιστοί dicuntur apud ATHENAEUM XV. p. 678 sq. ubi duo EUBULI fragmenta: περιφοραῖς κυκλούμενος Ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος, et περὶ σῶμα συνίλλεται (sic leg. pro συνίλλεσται) Κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται mihi quidem omnem propemodum dubitationem exemerunt.

Tertium exemplum est verbi antiqui omnibus propemodum locis ad hunc diem depravati μαλκίω penultima producta, unde μαλκείειν primum natum est, deinde μαλκιεῖν et μαλκιῆν et μαλκιᾶν et μαλακιῶ, μαλακιεῖν, μαλακιῆν, quorum nihil sanum est. Vel ipsa analogia μαλκίω solum probum esse evincit et antiquum, confirmant testes meliores et integriores, quo facto caeteri cum famae detrimento suas quisquilias sibi habento. Iuvat in illo verbo ostendere quam difficulter emergant prisca vocabula, obsoleta et paucis intellecta. DEMOSTHENES dixerat p. 120, 7. μέλλομεν καὶ μαλκίομεν, non est vola nec vestigium in codd., qui omnes μαλακιζόμεθα habent, manifestam inter-

polationem, ne sensu quidem satis idoneo et ad sententiam apto. Μαλακίζεσθαι et μαλακόν τι ἐνδοῦναι dicitur qui de priore studio, acrimonia, vehementia, ardore remittit et quum acrius agere instituisset nunc segnior fit agitque remissius. At non hoc dicit Orator: inertes desidere clamat cives suos, nihil agere, *torpere* in maximis Philippi iniuriis. Servavit nobis verbum acre Harpocration, cui scribae μαλακίομεν affricuerunt. Aeschyli locus, quo nititur, partim evasit: ἀκμῆτι μαλκίων ποδί, nam quod docti homines corrigunt:

ἔλα δίωκ' ἀκμῆτι μαλκίων ποδί

non viderunt haec inter se pugnare. Docti Grammatici, qui λέξεις condiderunt, sedulo μαλκίειν interpretati sunt, sed cum multiplici infortunio reliquiae veterum λέξεων ad nos pervenerunt. Hesychius duos auctores sequitur. Ex altero descripsit μαλκιεῖν: τὸ ὑπὸ ψύχους ἀνεσπάσθαι τὰς χεῖρας, ex altero μαλκίετον: μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχετον, ἐπιεικῶς δὲ τοὺς ὑπὸ κρύους κεκμηκότας (lege κατεσκληκότας) μαλκιῆν λέγουσι. Photius item e duobus Lexicis μαλκίειν, deinde μαλκιῆν interpretatur. Phrynichus Bekkeri *Anecd.* I. p. 51. μαλακιῆν attulit. Nicander ἐν γλώσσαις (apud Scholiast. Nic. *Theriac.* vs. 382) τὴν μάλκην φησὶ ῥῖγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὑποδήματα τίθησι·

πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντες

id est μαλκίοντες. Quia Grammaticus non *calceos ponit* sed *exempla*, pro ὑποδήματα corrige sodes ὑποδείγματα. Hinc satis tuto Arato in *Phaenomenis* vs. 294 suam manum restitues, si scripseris:

τότε δὲ κρύος ἐκ Διός ἐςι
ναύτῃ μαλκίοντι κακώτερον.

pro vulgata μαλκιόωντι et Hesiodo in *O. et D.* vs. 528. λυγρὸν μαλκίοντες pro μαλκιόωντες. Satis etiam certum est in Xenophontis libello *de Venatione* V, 2. pro αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι rescribendum esse μαλκίουσαι. Arripuit hoc verbum Aelianus, perineptus scriptor librorum *de Natura Animalium*, huiusmodi vocabula venari solitus quibus orationem tamquam gemmis distinguat. Quater usus est, toties scribae inquinarunt. I. 32. μαλακιεῖ. V. 12. μαλακιεῖ. IX. 4. μαλακιεῖν. IX. 16. μαλακιοῦσαν, pro μαλκίει, μαλκίειν

multos et in *Comparat. Aristidis et Catonis* 2. In vita *Alcibiadis* 22. Φηγεῖα dici sinunt, quem Φηγαιᾶ constet fuisse. Ne ἡμίμναια quidem retinent formam, sed adulterina ἡμίμνεα feruntur in *Lycurgo* 12.

Novum errorum et vitiorum fontem aperiet emendatus locus in *Timone* 5, 45. ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Quid huic loco desit et quo malo laboret apparebit si restitutus erit. Restitue igitur εὖ γε ἐποίησε πρῶτος ἀφικόμενος. Cur exciderit πρῶτος facillimum dictu est. Una litterula extrita secum abstulit. Scriptum erat α' ἀφικόμενος de more: α' significat εἷς, ἕν vel πρῶτος, πρῶτον, subinde et πρότερος, πρότερον, quamobrem tam saepe haec confusa videmus. Sic β' vel δύο vel δεύτερον, et caetera deinceps omnia. Omnium temporum haec consuetudo fuit et vel in antiquissimis libris hinc suscepti errores in reliquos propagati sunt. Ridemus monachum, qui ATHENAEUM describens pro πέντε καὶ εἴκοσι dedit κύριε, confundens κε' et $\overline{κε}$. PHOTIUS nunc male interpretatur ξύλον πρῶτον: τὸ βάραθρον pro τὸ πρῶτον βάθρον (τὸ α' βάθρον), nec multo sanius in BEKKERI *Anecd.* I. pag. 420, 12. ἀπρόσωπα apparet pro *primae personae* (α' προσώπου). Ridicule in fronte *Lexici Photiani* scribitur Νικήτας ἄεδρος καὶ ἀνοτάριος, iniuria fit homini, qui fuit πρωτόεδρος καὶ πρωτονοτάριος. Apud HESYCHIUM ἐννέωρος: θέτης a multis est emendatum ἐνναέτης et magna est horum copia. Nunc unum πρῶτον tangam. In ISOCRATIS *Archidamo* § 76 confusa sunt σχολὴν ἄγειν, quod est in uno optimo *Urbinate*, et σχολὴν πρῶτον ἄγειν quod reliquos obsidet; πρῶτον nihili est ex α' ἄγειν male prognatum. Contra e longo exilio revocandum in venustum PLATONIS locum in *Protagorae* initio pag. 309. A. οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει; neque hoc HOMERUS dixit et nemo tam caecus erit ut hoc umquam dicat. Neminem vidisse supplendum esse τοῦ πρῶτον ὑπηνήτου, ut apud poëtam est et res ipsa clamat. Infelix α' in iisdem verbis male acceptum est apud AELIAN. *V. H.* X. 18. τῷ Δάφνιδι Νύμφη ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὥς που φησὶ καὶ Ὅμηρος. FABER satis leviter πρώτως AELIANO obtrudit. PERIZONIUS πρώτῳ ita tuetur ut pigeat poeniteatque

summum virum, incomparabilem in aliis, in hanc palaestram imperitum descendere et ἀσχημονεῖν. καὶ α' ὑπηνήτην in libris fuisse apparet. Dicerem e scholiasta PLATONIS ad h. l. (ubi est alio errore πρῶτος ὑπηνήτης) apparere ita olim in libris fuisse, nisi hoc esset lucernam accendere ut alicui solem ostendas.

Suspicor eandem labem inesse in verbis legis, quam DEMOSTHENES affert in *Aristocratea* p. 629, 21. ὡς ἐν ἄξονι ἀγορεύει (ὁ Σόλων). Quoniam SOLONIS ἄξονες commemorantur, repetita litera α' ἄξονι i. e. πρώτῳ ἄξονι verum videtur. Non alias mihi huius rei recordatio plus profuit quam in fragmento SOPHILI apud ATHEN. XIV. p. 640. D.

'Ηδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστιν 'Ελλήνων ἀεὶ
συνάγειν. τὸ χρῆμα χάριεν. οὐχὶ * δύο
κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑπόχει. κωμάσαι
πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ.

DOBRAEUM destituit felix ingenium, quum crederet verum esse οὗ Χίου δέκα κυάθους — ἐπίχει, quae MEINEKIUS probata recepit. In unico Codice *Marciano* est χαρίεν οὐχι B̄ et ὑποχεικωμάσαι: in his latet ὑποχεῖς κωμάσαι (non satis distinctis ut saepe K et IC), in illis οὐχὶ ĪB id est οὐχὶ δώδεκα Κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑποχεῖς. Egregiam opem fert MENANDER ATHENAEI X. pag. 431. C.

'Οκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
κυάθους,

nempe ὁ οἰνοχόος solet ὑποχεῖν τὸν οἶνον, deinde τὸ ὕδωρ ἐπιχεῖν. In οὐχὶ ὑποχεῖς; futurum habes quo arguitur DINDORFII error ad STEPHANUM annotantis v. ὑποχέω »*futuri, quod* ὑποχεῶ *foret, exempla non exstant,*" forma χεῶ barbara est et *Alexandrinis* debetur. Χέω et χέομαι et composita omnia habent futurum eiusdem formae, cuius rei multa nova exempla alias proferam.

Non possum non uno quidem exemplo frequentissimum aperire errorem, quo libri *Graeci*, vel sic iam satis multi, librariorum socordia inutiliter augeantur, qui pro primo *undecimum*, pro sexto *decimum sextum* et ita deinceps laudare solent. Ostendam in eo loco, ubi ea res caeterum satis innoxia mirifice doctos homines ludificata est. In fragmentis Historicorum *Graecorum* MULLERI II. p. 85 de pugna ad *Coroneam* in bello sacro

Phocensi dicit Eustratius: ἱςοροῦσι περὶ μάχης Κηφισόδωρος ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, pugnatum est bello fere medio, *unde patet narrationem Cephisodori fuisse uberrimam*, observante Müllero. Contraham in brevius: ἐν τῆι β̄ significat ἐν τῆι δευτέραι, at scribae ἐν τῇ ιβ̄ male iungentes decem libros de suo subinde addunt, quos nemo vidit et nemo videbit.

Ad Lucianum ita revertar, ut ei alterum vitium eiusdem generis eximam 70, 7. καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν αὐτὸν εὐωχεῖσθαι, tamdiu οὖσι nihil significabit donec γ' praemiseris i. e. τρισὶν οὖσιν. Contra in re eadem absurde εἷς legitur ibid. §. 25 ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν πέπαυμαι εἷς ὢν τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν pro εἷς ὢν Iacobsius εὖ ποιῶν, Bekkerus clam delevit. Verum olim vidit Hirschigius, qui in ЄΙCΩΝ agnovit ἑκών. Notissimum est quam saepe K et IC confusa fuerint. In Luciano Σκύθεα et Σισύθεα permutata videntur 72. 12. ἵςασθαι et κτᾶσθαι, ἄρκτος et ἄριςος, λαίσωνες pro λάκωνες, ἄκωπον et Αἴσωπον, σκύφος et Σίσυφος, κεισιβδηλευμένοι et κεκιβδηλευμένοι, συνεριστικός et συνερκτικός, πλεῖςος et πλεκτός in libris stolide permutari docebit Porsonus in Dobraei *Aristophanicis* pag. 241. Multa huius rei exempla saepe vidi, non vidi umquam insignius quam in Scylacis *Periplo* (Tom. I. p. 25 in *Geographis Minoribus* Hudsoni), ubi est Ὀλιζὼν, Ἴσαι λιμήν pro Ὀλιζὼν καὶ λιμήν, ut Scylaci solemne est scribere. Hinc ubique nostri arbitrii est utrum εἰς an ἐκ sit scribendum. Saepe ingravescit malum et IC ex K natum nova corruptela deformatur, aut vicina concipiunt vitium et periculum est ne antiqua scriptura sine vestigio pereat. Apud Polybium p. 1037, 9. Bekkeri nominatur Κρυφῶν, idem Livio Eropon audit XLIV. 24, 27, 28. Reddatur Ἱεροφῶν Polybio, Livio Hierophon. Supra Ἐκιδώρου notavimus pro Εἰσιδώρου, Ἰσιδώρου et ad Hyperidem ἀκτιαίων pro αιστιαιων i. e. Ἑςιαιῶν, (quocum obiter compara Polybium Tom. III. p. 244. Casaub. περὶ τῆς Ἡραιέων πόλεως, cod. κρεῶν in quo latet Ἡραιῶν. Apud Steph. *Byz.* v. Κυδαθήναιον Meinekius male edidit ἐκ Κυδαθηναιέων pro Codicis scriptura Κυδαθηναίων in quo Κυδαθηναιῶν suberat cf. v. Στειριά). In Dione Chrysostomo orat. XXXIII. p. 395, 21. ἄκυρον irrepsit pro αἰσχρόν. In Alciphrone deprehendimus δεκτός (ΔЄΙCΤΟC) pro ΑCΤЄΙΟC quintiplici vitio scriptum. In

Luciano 58, 15. Δωρὶς τέθνηκεν in omnibus libris depravatum est in δωρικὸν ἥκεν, quod feliciter sanavit C. F. Hermannus. ICONHKЄN triplici vitio natum e TЄΘNHKЄN et unum C periit ut in Eubuli fragmento apud Athen. III. p. 108. B.

ὁμοῦ δὲ τευθὶς καὶ Φαληρὶς ἡ κόρη

pro Φαληρικὴ κόρη, quam Dalecampius revocavit. Cf. Athen. IV. p. 135. a. VII. p. 283. In Telecliais fragmento:

ἀλλ' ὦ πάντων ἀςῶν λῷςοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσασθαι

qui Codicum scripturas amant pro ἀςῶν Porsoni retinebunt δὲ τῶν, quod est ap. Photium v. σεῖσαι. Omnino permulta sunt passim in Luciani scriptis indicia litterarum uncialium perinepte confusarum, veluti 39, 24. οὐ μάλωπα pro θυμάλωπα, 38, 19. ὅσιον pro θεῖον, 39, 8. τὸ βλέφαρον pro ἰοβλέφαρον, 66, 34. κατέλεξε pro κατέαξε, 67, 5, 1. ἀσεβῆ pro Λεσβίαν, 67, 14, 4. ἔγημεν pro ἔτη μέν, 19, 6. ὧδέ ποθ' pro ὦ δέσποθ', ibid. εἰ τὸ φιλεῖν pro εἶτ' ὀφείλειν, et similia multa, quae utiliter iuvenes notabunt et colligent, in eodem morbo praesens auxilium allatura. IC et K iterum confusa fuerunt 75, 4. ubi σιωπῆς et σκοπῆς de loco certant. Saepe in his aut I perit aut C: qui recte Κτησικλῆς appellatur a Diodoro Siculo, eum nunc Xenophon *Hellen.* VI. ii, 10. Στησικλέα videtur dicere: πέμπουσι Στησικλέα. Viden unum ι incuria neglectum et ICτησικλέα rescribendum? Simili errore nonnumquam καταςήσασθαι scribitur ubi κατακτήσασθαὶ verum et necessarium est. Sic Herodoto VIII. 105. ὃς τὴν ζοὴν κατεςήσατο ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων reddiderim κατεκτήσατο. In Isocratis *Panegyrico* § 182. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων μεγάλους πλούτους καταςήσασθαι solus *Urbinas*, ut solet, oratoris manum servat κατακτήσασθαι. Non constat sibi optimus liber §. 62. οἱ πρόγονοι τοσαύτην εὐδαιμονίαν κατεςήσαντο exhibens cum caeteris, ubi repone κατεκτήσαντο. Contra recte apud Harpocrationem v. μετοίκιον pro τὴν οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος Dindorfius de Sauppii coniectura καταςησάμενος recepit.

Quemadmodum in his perpetuo scribae hallucinantur sic subinde δείξω et δόξω, ἔδοξα et ἔδειξα, δεδεῖχθαι et δεδόχθαι susque deque habuerunt. Videbis in Isocratis *Panegyrico* § 90. δόξειν et δείξειν permixta. In Lysia 12, 53. ὡς ἀμφότεροι ἔδοξαν sensu vacuum est, aut ἔδειξαν verum est, aut ἐδείξαμεν, quod Geelius coniecit. Apud Lucianum 24, 2. contrarius error est:

ἐπὶ τῷ μνήματι, ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δημαινέτη προελθόντα αὐτὸν ἐντείλασθαι τὰ περὶ τοῦ οἴνου. Soloeca oratio est et non satis perspicua. Corrige ἔδοξεν, id est *in somnio vidit*. Tritum est δοκεῖν de *somniantibus*, vide Pierson. ad Aelium Herodianum post Moeridem p. 434. sed alia forma veteres, alia Lucianus et aequales utebantur.

ἐδοξάτην μοι τὼ δύ᾽ ἠπείρω μολεῖν.

aut ἐδοξάτην μοι δύο γύναικ᾽ εὐείμονε

— — — εἰς ὄψιν μολεῖν.

aut ἔδοξ᾽ ἰδεῖν, ἐδόκουν ὁρᾶν veterum sunt, sequiorum ἔδοξα δύο γυναῖκάς μοι προσελθεῖν, ut in hoc ipso loco Lucianus scripserat paullo ante ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις κτἑ., quod satis nostram rationem confirmat.

Qui Lucianum diligenter cum Antiquis, quos imitatur, comparabit et librorum scripturas in singulis excutiet et aestimabit et ad Grammaticorum testimonia exiget et poëtarum locos metro stabiliores adhibebit, brevi intelliget quidquid scribarum captum superat, quidquid exquisitioris dictionis aut elocutionis servabant veteres, Graeculi dudum amiserant, raro illaesum et inviolatum ex istorum manibus elabi, sed vel refingi ad novam loquendi consuetudinem et componendi usum, vel prorsus deleri et obliterari substitutis noviciis formis aut verbis, vel onerari interpretamentis et insulsis additamentis impediri. Sic pars antiquae linguae disperiit, pars aegra et inquinata circumfertur: quod verum est et sanum in ingenti librorum numero et testium utcumque dissentientium multitudine subinde tenuibus sed certis vestigiis indagari potest et ubi semel rectam viam sis ingressus quod periisse videbatur renasci potest ex certa analogia, aut ex *antiquissimis* corruptelis, quas nemo iterum attrectat, aut ex poëtae loco aut e Grammatico in lucem revocari. Quorsum haec? ut Luciano restituam antiquas quasdam formas, quas sedulo Graeculi pro captu suo ubique et illi et caeteris omnibus exemerunt. Verbum χρίω penultima longa, (unde χρείω hic illic apparet), habuit olim formam unam omnibus usitatam κέχριμαι. Producta penultima respuit σ, quod sequiores inferserunt, κέχρισμαι dicentes, quod tam pravum est atque κεκόνισμαι. Κεχριμένος, κεκονιμένος *Graeca* sunt ut

τετιμένος: iidem ἐχρίσθην dicebant et χριςός, sed χρῖμα. Quidquid horum attigerunt Graeculi, induitur novicia forma, κέχρισμαι et κεκόνισμαι dare solent, ut χρίσμα. Κέχριμαι elabitur et certae analogiae honos constat, ubi veteres scribae noto errore ei substituerunt κέχρημαι, quod factum est in CALLIMACHI *Hymno in Dianam* vs. 69:

ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ

ubi longa et accurata HEMSTERHUSII annotatio neminem deterrebit quo minus κεχριμένος rescribat. Diversissima sunt quae vir magnus accumulat. Quid huic notioni commune est cum χρῆσθαι φύσει, ἐμπορίᾳ, βίῳ λῃςρικῷ, ξυμφορᾷ, ἀτυχίᾳ, ναυαγίᾳ, χειμῶνι, οὐρίῳ πνεύματι et similibus? nihil prorsus. Aliud est *uti* oleo, fuligine, unguento, aliud *ungi* et *oblini*, χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἀσβόλῳ, μύρῳ et χρίεσθαι. Permovit auctoritas viri SINTENISIUM, ut in PLUTARCHI *Cimone* cap. 1 futilem lectionem ἀσβόλῳ χρησάμενον verissimae, quam REISKIUS repperit, χρισάμενον anteponeret, quem nemo sequetur. Χρῖμα bis servatum est in eiusdem *Hymno* εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος vs. 16:

οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ

et 26. ubi iam apparent interpolatores. DRACO STRATONICENSIS *de metris poëticis* scribens et de syllabarum quantitate, (cuius rei pauci sunt quam DRACO imperitiores) p. 96, 17. HERM. χρίσματα in hoc loco ostentat. In ATHENAEI codice, (quem habemus unicum ex optimo et veterrimo descriptum, sed ab eo librario, quo non novi alium stolidiorem) κέχριμαι nonnumquam evasit et χρῖμα, vide EUBULI locum XIII. p. 557 f. ACHAEI p. 689. MAGNETIS p. 690. Apud HERODOTUM IV. 195 optime legitur πτεροῖσι ὀρνίθων κεχριμένοισι πίσσῃ. In ARISTOPHANIS fragmento apud STOBAEUM *Floril.* CXXI. 18. conclamatus locus vs. 7. προὐκείμεθ' οὐδ' ἂν κατακεκριμένοι in integrum restitui mihi posse videtur si scripseris:

προὐκείμεθ' οὐδὲ βακκάρει κεχριμένοι,

comparato l. l. MAGNETIS βακκάριδι κεχριμένον. In caeteris fere κέχριμαι et χρῖμα obliterata sunt, ἀσφάλτῳ κεχρισμέναι habemus in *Cyropaedia* VII. v, 22. et ἐκέχριςο VII. I, 2. et in *Symposio* II. 5. πόθεν ἄν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; Nihil horum genuinum est, sed quomodo in EUBULI versiculo, quem supra indicavimus, συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι, EUSTATHIUS

et apographa *κεχρισμέναι* habent, sic Xenophonti et aliis veterum, ubi *κέχρισμαι* scribitur, labes adspersa est a Graeculis, et *χρῖμα* in *Symposii* loco et alibi reponendum, quod iterum salvum abiit apud Philoxenum Athenaei IX. p. 409 *χρίματά τ' ἀμβροσίοδμα*. Caeterum discrimen inter *κεχρῖσθαι* et *κεχρεῖσθαι*, quod Phrynichus commemorat in Bekkeri *Anecd.* I. p. 46, commenticium est. Unum atque idem verbum est et scriptura *κέχρειμαι* et *κεχρεῖσθαι*, ut *χρείειν*, ut *μαλκείειν*, ut *βεινεῖν*, *νείφειν*, *εἵλλειν*, alia sexcenta, debetur iis, qui constanter *ι* productum ita scribebant. Apud Lucianum quoque 70, 2. *ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον* ad veterum usum refingendum esse censeo.

Prorsus eodem modo, quo in *κέχριμαι* vidimus, Graeculi grassantur in *κεκόνιμαι*. Ut *χρίω* sic *κονίω* penultima longa unice vera et proba forma est, unde *κεκόνιμαι*, *κεκόνιτο*, *κεκονιμένος*, quidquid scribae moliuntur, sola *Graeca* sunt, et *κεκόνισμαι*, *κεκόνιστο*, *κεκονισμένος* ex veteribus quidem et probatis scriptoribus undique sunt furcis expellenda. Ut *κέχρημαι* sic *κεκόνημαι* in libris servavit intus bonam formam. Κονίζω nihil est, a Grammaticis fictum ut *ἀλίζω*, *ἀμφιέζω*, *σκλαίνω*, *χύω*, *ἀγάζω*, *αἴσθομαι*, *ἀλῶ* (pro *αἱρῶ* ex *ἁλίσκομαι* repetitum, Grammat. Bekkeri *Anecd.* I. p. 123), *ἀνθησσῶ*, *ὀριγνῶ*, *πυνθάνω*, *προειδῶ ἀντὶ τοῦ προνοῶ*, *προστιθῶ*, *σφήλω*, haec omnia praeter quatuor prima idem Bekkeri Grammaticus bona fide pro *Graecis* affert. Bekkerus ipse in Isocratis *Nicocle* § 5 pro *αἰσθάνονται* alias res agens ex codice G recepit *αἴσθονται*. Eiusdem farinae est *διαβύνομαι*, quod nimium patienter ferunt in Herodoto II. 96, *τὸ πηδάλιον διὰ τῆς τρόπιος διαβύνεται* pro *διαβυνέεται*, namque in usu erat *βυνῶ*, *βύσω*, *ἔβυσα*, *βέβυσμαι*, unde *βύζην* (pro *βύσδην*), ut *κυνῶ*, *κύσω*, *ἔκυσα*. Lexicographis debentur formae *ἀναδάζομαι*, *διαδάζομαι* simil. pro quibus *Graeci* *ἀναδαίομαι* cet. dicebant, ut in Oraculo apud Herod. IV. 159:

ὃς δέ κεν ἐς Λιβύην πολυήρατον ὕστερον ἔλθῃ
γᾶς ἀναδαιομένας μετά οἵ ποκά φαμι μελήσειν.

ubi corrige *Λιβύαν* et *μελησεῖν*, namque *δωρίσδεν ποτέοικε*, δοκῶ, *τοῖς Δωριέεσσι*. Iisdem *ἀναπλήθω* acceptum referimus pro *ἀναπίμπλημι* et alia e fallaci analogia contra usum dicendi ficta, in qua re saepissime *Graeci* sequiores impingunt. Forma *ἀλῶ*,

quam futilis Grammaticus ex *ἀλώσομαι* extudit, non multo melior est *ἀλίσκω*, qua Antipater Sidonius abutitur in *Anthol. Gr.* T. II. p. 6.

Εὐαγόρας δ' ὧν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἀλίσκει.

Eiusdemmodi est futurum *ὀμόσω* ex *ὤμοσα* male natum. Strato in *Anthol.* T. III. p. 78:

δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τόν — οὐκ ὀμόσω.

eadem forma abutitur Plutarchus in *Cicerone* 23. *προῆλθεν ὀμόσων*, estque adeo reponenda in *Mario* 29. Simillimo errore Plutarchus ex *ἀμφιέσαι* extudit *ἀμφιέζειν* in *C. Graccho* 2 et e *νίψαι νίπτειν* in *Theseo* 10. Pervulgatum iam olim erat vitium, quo *ὄφλειν* et *ὄφλων* apud *Atticos* pro *ὀφλεῖν* et *ὀφλών* legebatur: hinc Graeculi coeperunt *ὄφλω*, *εις*, *ει* dicere, et *docti*, si Musis placet, *Grammatici* errorem alebant. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους (teste Ammonio *de D. V.* v. *ὄφλει*) annotavit: *ὄφλει μέν τις ἐπὶ καταδίκῃ κτἑ. ὀφλισκάνει* dicendum esse neque cogitat homo, neque fortasse sciebat. Venia igitur dari poterit Dioni Chrysostomo, qui in orat. XXXI. p. 353 *ὄφλουσιν* et 356. *ὄφλετε* sibi credidit dicere licere, sed ita ne umquam nos Dio, neque Apollonides quidquam, quod aliunde non sit satis certum, sibi credere postulent. Etiam qui haec mihi dabunt et turpiter a *Graecis* erratum esse agnoscent, reclamabunt si eiusdemmodi vitium ab Aeschylo commissum esse dixero. At ipsi viderint quemadmodum poëtam ab eo crimine defendant in *Choëphoris* vs. 680:

ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις.

ἔκιον enim olim in usu fuit et *κιών*, *κίω* pro *ἔρχομαι* non est melioris notae quam *ὄφλω*. Sic igitur, ut redeam unde digressus sum, *κονίζω* nihili est, temere fictum e *κονίστρα* et similibus, neque alios testes habet quam futiles *Grammaticos* sequioris aetatis: at istis scribae obtemperant et in Homeri codicibus *κονίσσουσι*, *ἐκόνισσε*, *κεκόνιστο κάρη* hinc inoleverunt. Hinc si quando *κεκονιμένος* apparebat *κεκονισμένος* eius locum occupavit, ut in Aristophanis *Ecclesiaz.* 291. *ἥκῃ κεκονιμένος*, ubi *Ravennas*, qui saepe bonas lectiones servat solus, cum deterrimo quoque *κεκονισμένος* obtulit. Plura dabunt Buttmannus et cum Dindorfio Stephanus, unde haec stabiliantur. Quod e Philone afferunt *μέλλουσαι κονιεῖσθαι* corrige *κονίεσθαι*, quod melius *ὑποκονίεσθαι*

dicitur, ut in lepidissimo versiculo, qui nunc PLUTARCHI verbis male assumtis elumbis et inelegans incedit in *Pompeio* 53. *εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικόν,*

ὡς ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται
τὼ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται.

bellissimus sane senarius. Restitue: *τὸ κωμικὸν ὡς ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον*

ὑπαλείφεται τὼ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται.

qui ARISTOPHANE et CRATINO dignus est. *Κεκονιμένος* apud LUCIANUM est 5, 45. 8, 24, 1, ubi *κεκονισμένος* non plane abest et 16, 3. ubi in cod. D. *κεκονισμένος* apparet. Ad primum locum quod HEMSTERHUSIUS annotavit: »*perindè est utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος*" neminem movebit. Utiliora idem adscripsit de confusione inter *κεκονιμένος* et *κεκονιαμένος*. Cff. *Intt.* ad HESYCH. in v. In SUIDA v. *κεκονιμένος eximius* codex *Vossianus*, qui mihi haec scribenti ob oculos est, hunc hexametrum exhibet:

ἀλλὰ σιδηρείου κεκονιαμένη ἐκ πολέμοιο

et mox bis *βεκονίσθαι* pro *κεκονῖσθαι*. Nae qui codicibus et scribis aliquid tribuunt, cautius semper absentes admirabuntur. In THEOCRITO I. 29. *κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος* an *κεκονισμένος* scribas perinde est, quia utraque lectio nauci non est. Intelligerem *κεκυλισμένος* ut *στέφανοι κυλιστοί* dicuntur apud ATHENAEUM XV. p. 678 sq. ubi duo EUBULI fragmenta: *περιφοραῖς κυκλούμενος Ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος*, et *περὶ σῶμα συνίλλεται* (sic leg. pro *συνίλλεσται*) *Κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται* mihi quidem omnem propemodum dubitationem exemerunt.

Tertium exemplum est verbi antiqui omnibus propemodum locis ad hunc diem depravati *μαλκίω* penultima producta, unde *μαλκείειν* primum natum est, deinde *μαλκιεῖν* et *μαλκιῆν* et *μαλκιᾶν* et *μαλακιῶ*, *μαλακιεῖν*, *μαλακιῆν*, quorum nihil sanum est. Vel ipsa analogia *μαλκίω* solum probum esse evincit et antiquum, confirmant testes meliores et integriores, quo facto caeteri cum famae detrimento suas quisquilias sibi habento. Iuvat in illo verbo ostendere quam difficulter emergant prisca vocabula, obsoleta et paucis intellecta. DEMOSTHENES dixerat p. 120, 7. *μέλλομεν καὶ μαλκίομεν*, non est vola nec vestigium in codd., qui omnes *μαλακιζόμεθα* habent, manifestam inter-

polationem, ne sensu quidem satis idoneo et ad sententiam apto. Μαλακίζεσθαι et μαλακόν τι ἐνδοῦναι dicitur qui de priore studio, acrimonia, vehementia, ardore remittit et quum acrius agere instituisset nunc segnior fit agitque remissius. At non hoc dicit Orator: inertes desidere clamat cives suos, nihil agere, *torpere* in maximis Philippi iniuriis. Servavit nobis verbum acre Harpocration, cui scribae μαλακιόμεν affricuerunt. Aeschyli locus, quo nititur, partim evasit: ἀκμῆτι μαλκίων ποδί, nam quod docti homines corrigunt:

ἔλα δίωκ' ἀκμῆτι μαλκίων ποδί

non viderunt haec inter se pugnare. Docti Grammatici, qui λέξεις condiderunt, sedulo μαλκίειν interpretati sunt, sed cum multiplici infortunio reliquiae veterum λέξεων ad nos pervenerunt. Hesychius duos auctores sequitur. Ex altero descripsit μαλκιεῖν: τὸ ὑπὸ ψύχους ἀνεσπάσθαι τὰς χεῖρας, ex altero μαλκίετον: μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχετον, ἐπιεικῶς δὲ τοὺς ὑπὸ κρύους κεκμηκότας (lege κατεσκληκότας) μαλκιῆν λέγουσι. Photius item e duobus Lexicis μαλκίειν, deinde μαλκιῆν interpretatur. Phrynichus Bekkeri *Anecd.* I. p. 51. μαλακιῆν attulit. Nicander ἐν γλώσσαις (apud Scholiast. Nic. *Theriac.* vs. 382) τὴν μάλκην φησὶ ῥῖγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὑποδήματα τίθησι·

πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντες

id est μαλκίοντες. Quia Grammaticus non *calceos ponit* sed *exempla*, pro ὑποδήματα corrige sodes ὑποδείγματα. Hinc satis tuto Arato in *Phaenomenis* vs. 294 suam manum restitues, si scripseris:

τότε δὲ κρύος ἐκ Διός ἐςι
ναύτῃ μαλκίοντι κακώτερον.

pro vulgata μαλκιόωντι et Hesiodo in *O. et D.* vs. 528. λυγρὸν μαλκίοντες pro μαλκιόωντες. Satis etiam certum est in Xenophontis libello *de Venatione* v, 2. pro αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι rescribendum esse μαλκίουσαι. Arripuit hoc verbum Aelianus, perineptus scriptor librorum *de Natura Animalium*, huiusmodi vocabula venari solitus quibus orationem tamquam gemmis distinguat. Quater usus est, toties scribae inquinarunt. I. 32. μαλακιεῖ. V. 12. μαλακιεῖ. IX. 4. μαλακιεῖν. IX. 16. μαλακιοῦσαν, pro μαλκίει, μαλκίειν

et *μαλκίουσαν*. Arripuerat apud LUCIANUM *Lexiphanes* 34, 2. at in eodem scopulo adhaesit: *ἰδίω θαμὰ καὶ μαλκιῶ τὸ σῶμα* DINDORFIUS dedit, quod in libris est *μαλακιῶ* retinuit BEKKERUS. Repone *μαλκίω*, quod eiusdem formae est atque *ἰδίω*, *κονίω*, *μηνίω*, *χρίω*, in quibus omnibus penultima producitur. Sequiores pro his *ἱδροῦν*, *κονιορτοῦν*, *μηνιᾶν*, *ἀλείφειν*, dicebant et *μαλκίειν* disperiit. Si quando in libris offenderent, mulcabant ut vidimus utque solebant *μηνίειν* attrectare, suum *μηνιᾶν* antiquioribus obtrudentes, quale est quod ex APOLLONIO RHODIO afferunt II. 247. *τῷ τοι μέγα μηνιόωσι* pro *μηνίουσι*, quod solum veteribus in usu fuit. In multis aliis verbis formas veteres nova lingua producebat, non *σκάλλω* sed *σκαλεύω* dicebant, *κλαδεύειν* pro *κλᾶν*, *λεπίζειν* pro *λέπειν*, *ἀροτριᾶν* pro *ἀροῦν*, *δεσμεύειν* pro *δεῖν*, *εἱλεῖν* pro *ἴλλειν*, *σαροῦν* pro *σαίρειν*, *σμήχειν* pro *σμῆν*, *κνήθειν* pro *κνῆν*, *νήχεσθαι* pro *νεῖν*, *ἀλήθειν* pro *ἀλεῖν*, in cuius verbi perfecto certa auctoritate constituendo hanc disputationem absolvam. Utrum *ἀλήλεμαι* an *ἀλήλεσμαι* verius sit dubitatur. Analogia non est una et simplex: dicitur *ἐλήλαμαι*, *ἀρήρομαι*, sed *κατεδήδεσμαι*, quemadmodum *κέχριμαι*, *κεκόνιμαι*, sed *κυλῖσαι* habet perfectum *κεκύλισμαι*, *πρίειν* priore longa *πέπρισμαι*. In THUCYDIDE IV. 26. *εἰσάγειν σῖτον ἀληλεμένον*, alii testes *ἀληλεσμένον* tuentur: in HERODOTO VII, 23. *σῖτος δέ σφισι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληλεσμένος* nihil discrepant libri. Dirimet hanc litem poëta, qui certa correctione emendatus hanc referet gratiam. Locus est AMPHIDIS apud ATHENAEUM XIV. p. 642. A.

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀληλεσμένον;
**** αι τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστιν σαφῶς*,

in unico Codice antiquo *Marciano* est *βίον ἀληλεμενον αἱ τοῦτεκεινέςιν*. DOBRAEUS verum vidit:

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον
ἀληλεμένον; — *ναί.* — *τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς.*

ΑΛΗΛΕΜΕΝΟ̄ — ΝΑΙ vitium peperit. Itaque HERODOTO *ἀληλεμένος* reddendum, THUCYDIDI confirmandum, XENOPHON eadem opera multo maiore etiam beneficio mactari poterit in *Hellenicis* V. III. 21. *οἱ Φλιάσιοι τὸν ἥμισυν ψηφισάμενοι σῖτον τελεῖν ἢ πρόσθεν καὶ ποιοῦντες τοῦτο τὸν διπλάσιον τοῦ εἰκότος χρόνον πολιορκούμενοι διήρκεσαν*, quid sit *σῖτον τελεῖν* nemo di-

xerit, σῖτον ἀλεῖν quid sit in ea re nemo non videt. Praeterea magistello redde καὶ ποιοῦντες τοῦτο, quod tam insipidum et puerile est quam otiosum et supervacuum.

Quartum est verbum vetus *Ionum* et *Atticorum*, quod scribae contaminare solent κυλίνδω. E formis κυλίσω, ἐκύλισα, κεκύλισμαι, ἐκυλίσθην apud sequiores nata est praesentis nova forma κυλίω, veteribus invisitata et inaudita, ut ἑρπύω, ἑλκύω, quas eadem inscitia e formis ἑρπύσω, εἵρπυσα et ἑλκύσω, εἵλκυσα Graeculi effinxerunt, ut κατεάσσω ex κατέαξα. Atque isti quidem in suis scriptis loquantur quod lubet, modo ne easdem sordes veteribus, quos describebant, affricuissent. Κυλίω, ἐκκυλίω, εἰσκυλίω, προσκυλίω nemo veterum dixit aut potuit dicere, itaque in *Vespis* vs. 201. τὸν ὅλμον τὸν μέγαν ἀνύσας τι προσκύλιέ γε, mendi manifestum est sive προσκύλισον sive aliud quid latet. Κυλίνδω apud *Atticos* certam habet auctoritatem, κυλίνδετε, κυλίνδεται, κυλινδόμεναι, ἐκκυλίνδων Aristophanes dabit, *Eqq.* 1249, *Eccles.* 208, *Nub.* 375, *Pac.* 134, ut apud Homerum κυλίνδει, κυλίνδων, κυλινδόμενος, κυλίνδεσθαι, κυλίνδεται, κυλίνδετο, alia. Κυλινδεῖν et κυλινδεῖσθαι apud eosdem sublestae admodum est fidei, quamquam saepissime in libris scriptis et editis istae formae leguntur, imprimis in Xenophontis. In *Ranis* vs. 535. μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον, rescribe μετακυλίνδειν. In Homero κυλίνδει pro κυλινδεῖ iam Aristarcho vindice egebat, vide *Scholia* ad *Iliad.* P. 688, unde apparet vulgares tum et omnibus usitatas formas contractas fuisse, quas equidem eodem exemplo omnibus exemerim antiquis, qui κυλίνδω habebant tantum et κυλίνδομαι, praeterea ἀλίνδω (non ἀλίω, neque ἀλίζω) et καλινδοῦμαι, προκαλινδοῦμαι tum ἀλινδοῦμαι. Ἀλίνδω, unde est ἐξαλίσας apud Aristophanem et Xenophontem, incolume servatum est apud Leonidam *Tarentinum* in *Anthol. Graec.* Iacobs. Vol. I. p. 168.

Μὴ φθεῖρευ, ὤνθρωπε, περιπλάνιον βίον ἕλκων
ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν' ἀλινδόμενος.

Post Alexandrum κυλίω et κυλινδῶ et κυλινδοῦμαι accesserunt et passim, uti fit, formas antiquas expulerunt. *Atticistae* nova veteribus admiscebant, scribae haec tollebant, illa substituebant donec eo perventum est ut omnia veterum formarum indicia et vestigia paulatim obliterata et deleta perirent. Unicus fere in

Luciano locus in uno codice hanc labem arguit 12, 5. μετατίθει τὴν Οἴτην, ἐπικυλινδείσθω ὁ Παρνασός, ubi cod. B. omnium longe antiquissimus servat lectionem ἐπικυλιδέσθω, natam ex ΚΥΛΙ — ΔΕCΘΩ i. e. — κυλινδέσθω. Κυλινδούμενον est in omnibus 9, 5, 1. et 60, 3. κυλινδεῖν. Dissentiunt in καλινδούμενοι et κυλινδούμενοι 49, 1. et in χαμαὶ κυλινδοῦνται et καλινδοῦνται 50, 12. utrobique editores male κυλινδ. receperunt. Κυλίω et composita apud Lucianum saepiuscule occurrunt, ut in lepido loco 25, 3. ἐκύλιε τὸν πίθον et κυλίω κἀγὼ τὸν πίθον, ubi veteres ἐκύλινδε et κυλίνδω dixissent. Obiter illic corrige § 4. δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρός μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα συλλέγειν τὰ ὄςρακα, quia non ipse Lucianus, sed ὁ πίθος, credo, dicitur κυλινδόμενος προσπταῖσαι restitue προσπταίσαντος. Scriptura codicum antiquiorum προσπταίσαν peperit προσπταίσαντας et προσπταίσαντα, quod ante pedes erat nemo vidit. Photius in *Lexico* usum veterem notans non κυλινδεῖ, κυλίει, sed κυλίνδει voluerat, quod confirmat Hesychianum Κυλινδεῖ, ἐπιφέρει, κυλίει. Κυλίνδεσθαι ὁμοίως, imo vero κυλίνδει ex Homeri *Iliad.* P. 688.

Non dissimilis error sed aliquanto rarius in libris *Graecis* committitur in verbis συννεφεῖν et ἐπινεφεῖν, quorum forma vetus et proba interiit, quae est συννέφειν et ἐπινέφειν. Ipsum νέφειν et νενοφέναι apud *Grammaticos* et λέξεων conditores commemorantur, in scriptis veterum mihi lecta non sunt, ξυννένοφεν exstat in Aristophaneis, vid. Phot. v. ξυννένοφε. Superest ξυννέφει sed in ξυννεφεῖ depravatum in *Avibus* 1502:

ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννέφει;

et sic emendandus Euripides in *Electra* 1077:

εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ κεχαρμένην,
εἰ δ' ἥσσον' εἴη συννέφουσαν ὄμματα,

non συννεφοῦσαν. Vera lectio casu emerserat in eiusdem fragmento apud Stobaeum *Ecl. Phys.* I. p. 218:

οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα τῶν μὲν εὐτυχεῖ
λαμπρᾷ γαλήνῃ, τῶν δὲ συννέφει πάλιν.

ubi cod. A. συννέφει, Gaisfordus in novissima editione et Dindorfius ad Stephani *Thesaurum* συννεφεῖ maluerunt, errore, ut mihi quidem videtur. Νεφεῖν neque analogia, neque usu scriptorum nititur: τὸ νέφος et νενοφέναι arguunt fuisse νέφειν, quod

planissime confirmat ἐπίνεψις apud ARISTOTELEM *Problem.* 26, 40. διὰ τί οἱ νότοι μικροὶ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπίνεψιν, μεγάλοι δὲ γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν, imo vero ἐπινέφουσιν, et hoc ALEXIDI redde apud PHOT. v. μᾶλλον μᾶλλον.

πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ
ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον,

pro ἐπινεφεῖ. Graeculis, qui solebant συννεφεῖν in libris videre et ita coeperunt scriptitare et συννεφήσει dicere et similia, suos errores lubenter relinquimus.

LUCIANI causa unum verbum vetus adiiciam, de palaestra sumtum, in quo deformando et in alia omnia pervertendo scribarum natio coniuravit. Verbum est πλίσσω et πλίσσομαι cum tota cognatione, πλίγμα, πλιχάς, ἀμφιπλίξ, περιπλίξ, διαπεπλιχώς, διαπεπλιγμένος, ἐμπεπλιγμένος, ἀπεπλίξατο, ἀμφιπλίσσω, περιπλίσσω, καταπλίσσω, quae quoties occurrunt, toties fere depravantur in πλῆγμα, ἀμφιπλήξ, διαπεπληγμένος, διαπεπλεγμένος, similia. POLLUX II. 172. diserte multa ex his commemorat, sed antiquum obtinent scribae, qui περιπεπληγμένα τοῦτ' ἐςι διηχότα τὰ σκέλη bona fide dederunt. Palmaria est G. DINDORFII emendatio, qua ARISTOPHANI reddidit ad STEPHANI *Thes.* v. καταπλίσσω.

ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπλιγήσει τῷ χρόνῳ.

pro καταπληγήσῃ et HESYCHIO καταπλιγήσει: τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσι. τὰ οὖν καταπλίξαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ καταπρεχόντων οὕτω φασίν, nisi quod κατεχόντων debebat reponere pro καταπρεχόντων, collato HESYCHIO v. πλίγμα: ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοῖς σκέλεσι κατέχωσιν, ubi περιβάντες de meo dedi pro παραβάντες. Sumtum igitur hoc de palaestra adhibeamus ad LUCIANI locum de ea re corrigendum 49, 1. de luctantibus: ἐπικαταπεσὼν καὶ περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαςέρα — ἄγχει τὸν ἄθλιον et § 31 δεδιότες μὴ περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαςέρα καὶ διάγχητε, reponamus censeo utrobique περιπλίξας et περιπλίξητε et pro καὶ διάγχητε, quod inauditum est et praepostere compositum, corrigamus καὶ ἄγχητε. Pro περιβαίνειν poëtae dicebant ἀμφιπλίσσειν, teste POLLUCE l. l., caeteri περιπλίσσειν, quod ut reliqua eiusdem stirpis in -πλῆξαι et -πλέξαι solet distorqueri. Περιπλέκειν *cruribus* non dicitur et quem

admodum περιπλίγδην (i. e. περιβάδην) et περιπλέγδην certo discrimine perpetuoque usu diremta sunt, sic suadent omnia ut credamus idem inter περιπλίσσειν et περιπλέκειν interesse.

Apparet verbum aliquod exquisitius et non cuilibet notum aut perspectum latere 25, 37. ubi historicus dicitur debere rei militaris et vocabulorum non esse ignarus et tum alia scire tum quid sit ἐξελαύνειν καὶ περιελαύνειν, at hoc quidem nemo nescire poterat, nedum ii qui historiam scribere aggrediebantur. Non diu quaerendum quod militare vocabulum forma affine a scribis obscuratum fuerit, nempe ἐξελίττειν καὶ περιελίττειν. Non dubitabis comparato Xenophontis loco in *Cyropaed.* VIII. v. 15. et cf. Schneiderum ad Xenoph. *Remp. Lacedaem.* XI. p. 63.

Antiquam verbi formam, quae sola olim vigebat, scribae contaminare solent in futuro verbi ἄχθομαι. *Athenienses* non aliter quam ἀχθέσομαι dicebant, quos sequebantur *Atticistae.* Graeculi ex ἠχθέσθην produxerunt ἀχθεσθήσομαι neque tantum ipsi ita loquebantur sed veteres cogebant idem dixisse videri. Fraus deprehendi nonnumquam potest, deinde passim damnum sarciri. Admonent magistri, Moeris p. 21. ἀχθέσεται, Ἀττικῶς. ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς. Neque tamen bene monenti obtemperatur: saepius ἀχθεσθήσομαι recurrit, nonnumquam ἀχθήσομαι, in quo est erroris progressus quidam: ἀχθέσομαι, quod prorsus in desuetudinem et oblivionem abierat, in ἀχθήσομαι corrumpitur, cuius manifesti vitii exempla vide apud Piersonum ad Moeridis l. l., deinde forma novicia et vitiosa subrepit ἀχθεσθήσομαι. Platonis duos locos affert Pierson. in *Gorgia* p. 506 C. et in *Republ.* X. p. 603. E. ubi genuina forma e codd. restituta est et unum Andocidis *de Pace* § 21. εἴ τις ὑμῶν ἀχθεσθήσεται. Addo Xenophontis locum *Cyropaed.* VIII. iv. 10. καὶ σὺ αὖ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ, et Aeschinis in *Ctesiphontea* § 242 συναχθεσθησόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλέως Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, ubi in uno codice est erroris prima origo συναχθησόμενος et Theophrasti *Charactt.* XIX. οὐχ ἕξομεν τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν συναχθεσθησομένους, ἂν τοὺς τοιούτους προώμεθα. Non magis his omnibus est parcendum manifestis erroribus quam apud Lucianum 55, 3. ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις εἰ λυθήσονται, nascens vitium est in codicibus AF ἀχθησομένοις, unde olim ἀχθεσο-

μένοις erutum oportuit. Quid facias scribis, qui vel in *Nubibus* vs. 1443.

καὶ μὴν ἴσως οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας,

non dubitarunt suum *ἀχθήσῃ* substituere? Iisdem solis debentur formae longiores *τιμηθήσομαι, ὠφεληθήσομαι, ζημιωθήσομαι,* aliaeque similes pro brevioribus *τιμήσομαι, ὠφελήσομαι, ζημιώσομαι*, similibus, quibus antiquus sermo *Graecus* utebatur. In Euripidis pulcherrimo loco, quem Lycurgus in *Leocratea* servavit § 100, codices quidam dederunt vs. 48 sq.

Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾷξ ἀναςρέψει λεὼς
ςεφάνοισι, Παλλὰς δ᾽ οὐδαμοῦ τιμηθήσεται.

pro *ἀναςέψει* et *τιμήσεται*. Fraus in poëtis deprehensa ubique argui debet et quod vitiosum constat esse certa ubique medicina sanari, in qua re antiquiores libri saepe emendantem confirmabunt optionemque facilem reddent et certam.

Qui consuetudinem veterum a recentiorum sordibus diligenter discernere longo usu assueverunt, poterunt expiscari veram lectionem in loco ineptissime depravato 67, 2, 1. ubi puella ad amatorem: *τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μοι τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαςέρα κτέ.* Nemo, qui vel mediocriter in *Graecis* versatus est, concoquat quomodo *ἐπριάμην* ita dici possit. Verbum *ὠνεῖσθαι* apud veteres habet aoristum *πρίασθαι* certo perpetuoque usu, a quo nemo umquam descivit. Inspiciat mihi aliquis Lysiae orationem XXII, videbit *συνωνεῖσθαι* et *συμπρίασθαι* passim sibi inter se respondere, ut aoristo praesens. § 6. *ὁ νόμος ἀπαγορεύει μηδένα συνωνεῖσθαι* et § 7. *οὗτος μὲν ὁμολογεῖ συμπρίασθαι, ὁ δὲ νόμος ἀπαγορεύων φαίνεται* et sic constanter veteres omnes loquuntur. Recentiores *Graeci* coeperunt *ἐωνησάμην* et *ὠνησάμην* dicere, hinc in libris *Atticistarum* permiscentur et confunduntur *ἐπριάμην* et *ἐωνησάμην*. Scriptura frequens in libris *ἐπριᾶτο, πριᾶσθαι* novo indicio est, quam ignari harum formarum Graeculi fuerint. Itaque *ὠνησάμην* et *ἐπριάμην* mutant locum, *ὠνησάμην* autem subinde apud eos, qui nihil cogitant, subrepit pro *ὠνάμην*, quod et ipsum amiserant Graeculi, qui vel *ὠνασάμην* eodem sensu coeperunt dicere, ut Dioscorides in *Anthol. Graec.* Iacobs. Vol. I. p. 251

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιὼ Διδύμωνι τεκοῦσα
ἄρσενας οὐδὲ μιᾶς οὐδ᾽ ἑνὸς ὠνάσατο.

Sic 12, 24. pro ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας optimus A et C exhibent ὠνησάμην, ut in Photii Lexico legitur ὀνήσασθαι: ὠφεληθῆναι, ἀπολαύειν pro ὄνασθαι, (ipsius errore Grammatici, qui sexcentos commisit, in his τάλεσιν: ἀναλώμασιν bona fide pro τέλεσιν). Iam vero lectores elegantiores, quibus alicunde innotuerat πρίασθαι non ὠνήσασθαι esse dicendum, ὠνησάμην in ἐπριάμην refingebant, quod alibi fortasse scite factum est, at in illo loco, propter quem haec scribimus, infeliciter admodum res iis cessit. Repone igitur τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ὠνάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος et habebis quod solum ei loco convenit. Saepe Lucianus ἐωνησάμην et ὠνησάμην contra morem veterum usurpavit, nusquam infelicius quam in *Hermotimo* 20, 81. ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους, ubi et forma vitiosa est et verbum non idoneum. Debuerat enim ἐξεπριάμην dicere. Sciri autem facile poterat a quolibet harum rerum curioso πρίασθαι solum antiquum et probum esse, nam multi hoc docuere magistri, vide Pierson ad Aelium Herodianum p. 453 et Lobeck ad Phrynichum p. 138. Quam saepe correctores mutaverint in Lucianeis formas improbas sincerioribus infra erit ostendendi locus. Addam nunc potius verbum ex ὠνεῖσθαι compositum, quod propemodum sine vestigio periit: est autem ὑπωνεῖσθαι, cuius aoristus exstat apud Theophrastum *Charactt.* XI. ὑποπρίασθαι φίλου ἐπιλαβὼν ἀποδόσθαι, lege εἶτα λαβὼν ἀποδόσθαι. Quid significet ὑπωνεῖσθαι luculenter apparebit e verbo simillimo, quod negligentia scribarum et Bekkeri παραδιορθώσει plane periit, sed in vitam revocari certo remedio potest. Editur in Phrynichi προπαρασκευῇ σοφιστικῇ in Bekkeri *Anecd.* I. p. 67, 32. ὑπεροψωνεῖν: τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι. Certissimum est ὑποψωνεῖν verum esse, quod non tantum analogia praestat sed et Codicis unici scriptura ὑποψόνην, cui vulgatam de suo Bekkerus substituit, obiter Lexicis eximendam. Viden id ipsum esse quod Theophrastus dicit ὑποπρίασθαι, quod genus est βδελυρίας etiamnunc satis notum et frequens.

Quemadmodum Lucianus promiscue ἐωνησάμην (ὠνησάμην) et ἐπριάμην uti solet, sic ei perinde est utrum λῄσω an λῄσομαι dicat, quamquam illud solum probum est, hoc novicium et pravum. Legitur 13, 14. ὡς δὴ ἐνταῦθα λῃσόμενοι τοὺς πολεμίους,

26, 4. ἐθαύμαζον εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες, hinc certa emendatione restitui potest locus 69, 18. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ φαινόμενοι ἢν παιδὸς ὡραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς ἢ ἐλπίσωσι σιωπᾶν ἄξιον οἷα ποιοῦσιν. Interpretantur: *si puerum — vel nanciscantur* vel sperent *quid faciant silere melius est.* Facetum est *vel sperent.* In καλῆσ ἢ latet καὶ λήσειν, simillimum est compendium, quo ειν significatur, literae η, unde δεῖν et δή, λαβεῖν et λαβή et similia saepenumero confusa sunt.

De vitiis Graecitatis, quibus Lucianus ipse laborat, nondum agam, insigniora brevi post collecturus in unum, nunc vitia quaedam librorum, quae passim eius orationem inquinant et sententiam aut impeditam aut ineptam aut plane absurdam fecerunt, indicabo et tollam. Maritus de uxoris nequitia querens 47, 31. ita dicit: ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκέτι σωφρονοῦσαν οὐδὲ μένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου σχήματος κοσμουμένην δὲ καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν ἐς τὸ ἑταιρικὸν καὶ φυκίον ἐντριβομένην καὶ τὼ ὀφθαλμὼ (scrib. τὠφθαλμὼ) ὑπογραφομένην κτέ. alienum est ab huiusmodi loco κοσμουμένην, etiam probae et pudicae κοσμοῦνται omnes. Quid sit genuinum docebit scribarum error idem in eadem re commissus 17, 36. ubi recte editur e tribus libris μεταξὺ κομμούμεναι καὶ τὰς κόμας παραπλεκόμεναι, caeteri omnes κοσμούμεναι praeferunt. Hoc ipsum est, quod sententia loci postulat, itaque κομμουμένην restituemus, verbum in ea re tritum et Luciano adamatum, qui κομμωτικὴν et κομμώματα in eleganti metaphora posuit 25, § 8 et 40, unde κομμώτριαι notissimae *Atticis.* Eximius est ad haec confirmanda locus in Platonis *Gorgia* p. 465 B. Quod τὠφθαλμώ obiter corrigendum esse diximus sciendum est librarios perpetuo crases et elisiones, quibus Veteres et Veterum imitatores constanter in loquendo et scribendo utebantur, resolvere et explere solere, quo nihil ingratius accidere potest auribus nitidissimae compositioni antiquae assuetis. In poëtis omnes continuo sarciunt damnum, non item in caeteris, quamquam scripturae Veterum librorum et imprimis vetustae corruptelae sexcenties istam fraudem arguunt. Sic confunduntur κάτω et κἀγώ 73, 49. κακά et κἀκεῖ 33, 54. τἀπινίκια abire solet in τὰ πινίκια, deinde supervenit alius, qui τὰ πινάκια stolide rescribit, quas

scripturas confusas videbis 38, 52. In Andocidis oratione *in Alcibiadem* § 29. p. 33, 1. omnes libri servant: *εἰς τὰ πινάκια τῇ προτέρᾳ τῆς οὐσίας* pro *εἰς τἀπινίκια τῇ προτεραίᾳ τῆς θυσίας*, sic libri veteres describuntur scilicet: *τἀπινίκια* recte Bekkerus Demostheni reddidit p. 380, 22, non p. 1356, 8, non Platoni in *Symposio* p. 173 A. et aliis locis, qui eodem iure correctionem flagitant. Constanter dicebant *τἀγαθά*, *τἀληθῆ*, *τἀπιτήδεια*, *τἀναγκαῖα*, *τἀνδράποδα*, *τἀπίχειρα*, similia, ut *τἀγαθόν*, *τἀληθές*, *τἀργύριον*, alia multa, cuius rei sexcenta exempla et indicia libri suppeditabunt. Fluctuant in Luciano codices in *τἀγαθά* et *τὰ ἀγαθά* 1, 9. in *τοὐπίσημον* et *τὸ ἐπίσημον* 20, 44, in *τοὐπίλουτρον* et *τὸ πίλουτρον* 54, 2. in *τοὐνύπνιον* et *τὸ ἐνύπνιον* 45, 28. *τὸ οὐρροπύγιον* Iacobitz dedit 57, 3. pro *ὁ ἐμός* saepe in libris est *οὑμός* v. c. 42, 39. sic *τὸ ἀκρίβες* et *τ' ἀκριβές* alternant 44, 11, namque sic scribunt isti quum nihil mutant, ut *τὰ 'σκληπιῷ* 73, 27 et § 33. *τ' ἀνδρὸς* et *τὰ 'πίχειρα* 17, 24. Saepius *τὰ μά* occurrit, ut 15, 24. 45, 30. et *τὰ κείνου* 44, 18. pro *τἀκείνου*. Semel, quod sciam, contrario errore peccatum est et *προὐκπεπομφώς* pessime pro *προεκπεπομφώς* scriptum 32, 56. Est operae pretium in cognoscendis et aestimandis codicum antiquiorum scripturis huius rei certissima vestigia indagare, quod nuperrime fecit Hirschigius in Platone, ubi *περιτακτός* pro *περὶ τακτός*, *οὐδὲν ἔχει πολλή* pro *οὐ δ' ἔνεχ' ἡ πολλή* et similia annotavit. Aristophanes pro *μέντοι ἔφασκε* dixerat, ut tum omnes solebant, *μἐντοὔφασκε*. Librarii pro captu suo nobis dederunt in *Ecclesiaz.* 408:

παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν,
αὐτός γε μέντ' οὐ φάσκεν ἱμάτιον ἔχειν

et ad hunc diem *μέντ' ἂν* et *μέντ' ἄρα* in multis haeserunt. Apud Strabonem II. p. 74. *τουτὶ τὸ γράμμα* in libris est pro *τοὐπίγραμμα*, quod Kramerus feliciter a se repertum recipere debuerat. Eiusdemmodi est quod Badhamus in Hesychio reperit v. *τακτονίτου: τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἐνταῦθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι*, unde eruit *τὰκ τοῦ νίτρου*, sed fugit eum dudum praeripuisse hanc emendationem Piersonum in eximia annotatione ad Moeridem p. 351 sq. *τὰκ τοῦ νίτρου* descriptum e *λέξει κωμικῇ* Didymi pertinet ad locum Anaxippi apud Athenaeum IV. p. 169. B.

σὺ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὲ σύ,
τὸ λεβήτιον, τὰκ τοῦ νίτρου, — πάλιν ὑςερεῖς;

ubi in MARCIANO Codice unico est κὰκ τοῦ λητροῦ, verum vidit MEINEKIUS. ΛΗ natum est ex ΝΙ, ut saepissime Ν et ΛΙ permixta sunt. Φαυλίου μάντεως apud PLUTARCHUM editur in *Quaestt. Rom.* p. 268. d. pro Φαύνου. Longe turpius est in PHOTII *Lexico* Ναξίανθος: ἀκοή, pro Ναξία λίθος: ἀκόνη. In LUCIANO tantillum vitium mirificas turbas dederat 9, 3, 2. pro ΞΥΝΑΝΑΜΙΓΝΥΣΟ scriba codicis antiquissimi B. aliud agens dedit ξυναλλία μίγνυσο, (ut alii § 1. ἀλίασ pro μιᾶς) unde nescio quis ξυναυλίᾳ μίγνυσο temere effinxit. HEMSTERHUSIUS exquisita doctrina commendavit lectionem ξυναυλίᾳ μίγνυσο (τῇ ἀγαπωμένῃ) sed frustra, opinor, quasi quis in ea re possit μοναυλεῖν. Quod in reliquis omnibus libris est συνανὰμίγνυσο (ξυναν.) tandem revocavit BEKKERUS. Subveniendum est LUCIANO simili de causa laboranti 40, 12 ἣν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν pro manifesto vitio repone ὑπὸ τὠφθαλμὼ αὐτώ. In elisione explenda non minus licenter scribae grassantur. Facetum est videre criticos turpes hiatus invehentes, ubi unus et alter liber molestam vocalem suppeditat. Quid illis sit tribuendum duobus exemplis ostendam. In ATHENAEI Codice unico et in apographis legitur lib. V. p. 215. f. ἔφευγεν ἄγων δὲ οὐ δύο τέλη περιπέμψαντος τῶν ἱππέων, ubi e THUCYDIDE IV. 96 dudum correctum est ἔφευγε Παγώνδου δύο τέλη κτέ. In PLATONIS *Rep.* III. p. 388. E. οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ ἀποδεκτέον natum est ex ΟΥΤΑΡΑ, in quo οὗτοι ἄρα inest in οὔτἄρα more *Attico* conflatum. In farragine variarum scripturarum saepe huius rei impressa vestigia deprehendes, ut in LUCIANO 58, 5 ubi pro ἄρα ἂν alii δρᾶν exhibent, id est ΑΡΑΝ, ἄρ' ἄν, et passim similia apud eundem et caeteros. Saepe antiquissima vitia huius rei certum indicium faciunt. Luculentum imprimis exemplum est in LUCIANO 12, 14 ubi CHARON edoctus a CLOTHO quis vitae exitus maneat arrogantissimos mortalium CROESUM, CYRUM, POLYCRATEM exclamat: Ἄγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς. καὶ αὐτούς, ὦ βελτίςη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. In ΚΑΙΑΥΤΟΥC inerat καὖ αὐτούς, quid illis facias, qui καὶ αὐτούς dederunt. Tum pro ἄγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς reci-

piendum fuerat ex aliis libris: εὖγε, Κλωθοῖ, γεννικῶς καῖ' αὐτοὺς, ὦ βελτίςη. Tantilla res in PLATONIS codicibus efficit, ut homo venustissimus et, si quis alius, urbanus, subrusticus esse videatur. Legitur in *Symposio* p. 213. E. ἄρχοντα αἱροῦμαι, ἕως ἂν ὑμεῖς ἱκανῶς πίητε, ἐμαυτόν. ἀλλὰ Φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐςὶν ἔκπωμα μέγα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ Φέρε, παῖ, Φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον. Rustici est dicere Φερέτω Ἀγάθων, servile hoc ministerium est et multi servuli adstabant: deinde satis imperiosum est Φερέτω Ἀγάθων, utrumque vitium ab ALCIBIADIS et AGATHONIS persona alienum est. Subest idem vitium, quod DOBRAEUS perite sustulit ex HERMIPPO ATHENAEI XII. p. 524. f. χαίρω διακόντιον ςράτευμα, τί πράττομεν; quemadmodum ille rectissime restituit:

> χαῖρ', ὦ διακόντιον
> ςράτευμα, τί πράττομεν;

sic nos PLATONIS manum sic restituemus: ἀλλὰ Φέρετ', ὦ Ἀγάθων, εἴ τι ἐςὶν ἔκπωμα μέγα.

Subiiciam nunc locos LUCIANI aliquammultos, in quibus dicendi genus et *Graecitatis* usus sine labe est, at sententia aegra et inepta et male sana circumambulat ob aliquod vitium, quod longa dies et incuria hominum affricuerunt. Horum bona pars sanari potest, et malum a perito medico simul deprehenditur et curatur, sunt quaedam insanabilia, a quibus manus melius abstinebis, estque boni critici, quod ipsius LUCIANI verbis iuvat dicere (29, 4), πάντων πρῶτον τοῦτο συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐςι τὸ νόσημα εἴτ' ἀνήκεςον καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης, ubi malum est manifestum, remedium non est, obscuratis et deletis antiquae scripturae omnibus indiciis vestigiisque. Certa parata est medicina LUCIANI loco 2, 2, ubi suam facundiam et dicendi facultatem comparat cum iis, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμοῦσι ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας: iis, quae nos dicimus, inquit, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεςιν οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι ἀλλὰ τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Nihil significat δεῖγμα aut δεικνύναι τὴν ψυχήν. Quid sit verum PLATONIS locus aperiet *de Rep.* V. p. 474. D. πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν Φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμῇγέπῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι, quidquid autem animum *vehementer commovet* δάκνειν τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν δάκνειν dicitur. Pulchre SOPHOCLES:

οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρῆμ' ἐλευθέρου δάκνον
ψυχὴν ὁμοίως ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.

vide quae congesserunt Intt. ad *Acharnenses* vs. 1. Saepe λόγοι dicuntur δάκνειν, ut PLATO dixit *Sympos.* p. 218. A. δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, hinc igitur οὔτε ψυχῆς δῆγμά τι reponendum esse censeo.

Periit iocus 4, 12. ὁ σταυρὸς ὑπὸ τούτου μὲν (τοῦ ταῦ) ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται, dicitur crux *istius opera* (ut vertunt) effecta esse, sine sensu ut opinor. Dixerat scriptor lepidus crucem ab odiosa littera T et *formam* accepisse et *nomen*, corrige ἀπὸ τούτου, *ad huius formam*.

Non est sanum quod PARIS 8, 20, 16 dicit ad VENEREM: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε, multi iam olim haec tentarunt. Qui codicem D scripsit, expunxit ἐπὶ τούτοις λάμβανε, qui M descripsit δίδωμί σοι de suo dedit, ut permulta alia novavit. Arripuit hoc BEKKERUS ita, ut VENEREM faceret respondentem ἐπὶ τούτοις λαμβάνω. Nihil horum elegantissimi ingenii scriptor pro suo agnoverit. Fecerat VENEREM post novas pollicitationes blande dicentem: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδου μοι τὸ μῆλον, cui PARIS malum porrigens: ἐπὶ τούτοις λάμβανε, inquit, quo dicto aptissime dialogum concludit.

Absurdius etiam est quod legitur in dialogo 23 § 2. γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρῴην ἐν Λαμψακῷ γενόμενος ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ (Πρίαπος) ὑποδεξάμενός με καὶ ξενίσας κτέ. Difficile est dicere utrum horum verborum compositio an significatio sit absurdior. *Quum essem nuper Lampsaci ego praeteribam urbem et ille me hospitio excepit*, nam γενόμενος non potest cum διηγήσομαι coniungi. Rescribe γελοῖόν τι — πρῴην ἐν Λαμψακῷ γενόμενον. ἐγὼ μὲν κτέ. Compara, quia simillimum est, 58, 7. θέλω γοῦν σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενόμενον.

Intelligi non potest 10, 27, 9. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; quia quod sit τὸ φίλτρον τοῦ βίου nemo novit. Non fugit hoc HEMSTERHUSIUM, qui τι φίλτρον coniecit. Aliquid opis attulit BEKKERUS, qui τί τοῦτο ἆρα τὸ φίλτρον recte continuavit, sed soloecum erit nisi articulum deleveris. Genuinum est: τί τοῦτ' ἆρα φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

Pessime mulcatus est locus 11, 4 περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν (τῶν φιλοσόφων) λέγων σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς

λόγους ἐπορίζετο ὥςε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι μήτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμὸν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. Luce clarius est LUCIANUM in hunc modum scripsisse: μηδὲ τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι καὶ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν. Si quis conabitur his ἀντιλέγειν, subvenient mihi, spero, philosophi et dialectici saniores. In eodem Dialogo § 21 bonum TIRESIAE consilium scribae depravarunt. ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριςος βίος, inquit, ὡς τῆς ἀφρασύνης παυσάμενος — τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλά. Suadentis erat dicere ὥςε — θήρασαι, deinde παράδραμε reponendum, et ὥςε quidem BEKKERUS quoque reperit sed necessarius est in talibus imperativi usus, futurum ita demum recte ponitur, si conditio quaedam apponitur huiusmodi: εἴπερ εὖ φρονεῖς, ἐὰν σωφρονῇς, aut simile quid, unde emendandus erit locus AESCHINIS in *Ctesiph.* § 242. ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἀναισχύντου πραγματείας, ἐὰν σωφρονῇς, ἀποςήσει, ποίησαι δὲ, ὦ Κτησιφῶν, διὰ σαυτοῦ τὴν ἀπολογίαν, necessarium prorsus est ποιήσει. Eodem remedio utendum in re non multum dissimili in eiusdem *Timarchea* § 191. ἐξαιρεῖτ' οὖν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὰς τοιαύτας φύσεις καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε. Multo melius Orator dixerat et ad indicum animos inflammandos efficacius: ἐξαιρεῖτε — καὶ — προτρέψεσθε, ut in oraculo ἄκρου λαβὲ καὶ μέσον ἕξεις, aut in alio, quod PHILIPPO datum esse narrant, et multi alii probatum longo usu retinent:

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις

et quis non ita saepe loquitur?

In *Piscatore* 15, 27. καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν τὰ αἴσχιςα ὑβρισμένοις, recte cogitantibus αἴσχιςα displicebit, non αἰσχρὰ ὕβρις dicitur, non αἰσχρῶς ὑβρίζειν, quia non est cui opponatur καλὴ ὕβρις, neque ὑβρίζειν καλῶς. Restitue τὰ ἔσχατα ὑβρισμένοις. Ibid. § 38 ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα est negligentius dictum, quam ut acuto *Graeco* excidere potuerit. Corrige τὰ κατηγορημένα et § 41 καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται, alienissimum est ab ea re ἐπιλαμβάνειν, hinc BEKKERUS προσλήψεται de suo scripsit. Lenius est προσέτι λήψεται.

In ultima paragrapho *Piscatoris* verba sic sunt scribenda et disponenda, ut philosophorum aliquis dicat: *ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδήμειαν ἢ ἐς τὴν Στοὰν ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν;* et respondeat PARRHESIADES: *οὐδὲν διοίσει τοῦτο, πλὴν οἶδ' ἐγὼ κτέ.*

Sensu vacuum est 16, 1 *κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών*, interpretibus *παρελθών* videtur *obiter* significare: ipsi haec *ἐν παρόδῳ*, non diligenter et accurate inspexerunt; pervulgato errore scriptum est pro *περιελθών*. In § 3 *ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος*, aliud est *ἀναβιῶναι*, aliud *ἐπιβιῶναι*, illud est *reviviscere*, hoc *superstitem esse* ut § 8, itaque intelligentem lectorem offendet. Emenda *ἔτι βιῶναι*. In § 10 *ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου*, satis diu particula *καί* ludificata lectores est, nunc tandem removeatur. Non est vocula, quae facilius irrepat quam *καὶ*, et passim expellenda est. In XENOPHONTIS *Hellenicis* II. III. 17 editur *ἀποθνησκόντων πολλῶν καὶ ἀδίκως*, sentisne *καί* male abundare? In AESCHINIS *de F. L.* p. 37, 41 *ἐκέλευον ἡμᾶς τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας μεμνῆσθαι καὶ τῶν τάφων [καὶ] τῶν προγόνων*, importunam particulam tres optimi codd. omittunt, si cui forte in eo loco codicibus opus esse videbitur. In STOBAEI *Eclog. Phys.* II. p. 24. locus est ARCHYTAE: *ταῦτα γὰρ δύο ἐντὶ καὶ οὐχ ἓν ὄνομα. Καὶ τί δὲ θέλω καὶ τοῦτο δεῖξαι*, posterius *καί* omittunt codices, optime, nam legendum est, *καὶ οὐχ ἕν. ὀνόματι δὲ θέλω κτέ.* ubi *ὀνόματι* est *exemplo*. In *Floril.* XLIII. 94. HIPPODAMUS Pythagoreus dicit: *τυραννίδος γὰρ οὐδεμία χρεία ταῖς πόλεσιν εἰ μή πω καὶ τᾶς ὀλιγαρχίας ἐπὶ βραχύ*, emenda *αἰ μή ποκα*. Peius laborat ECPHANTUS XLVIII. 64 cui redde *οὔ κα εἵπετο πειθόμενος αὐτῷ* pro *οὐκ ἀείποτε*. In § 15. *ἡγούμην εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν*, neque hoc idem est atque *βλέπων*, et nihil hoc ad rem, si quis »*ad anteriora* »*prospicit*" ut vertunt. In ΟΡΩΝ latet ΘΕΩΝ, *θέων*, quod boni et strenui ducis est. Quod mox sequitur *τὰ πράγματα ἐς τὸ ἔμπαλιν ἀνατετραμμένα*, sive quod BEKKERUS revocavit: *ἐς τοὔμπαλιν ἀνεστραμμένα*, neutrum satisfacit: *ἀνατρέπειν* est *τἄνω κάτω ποιεῖν* cum calamitatis et exitii significatione, *evertere*, *pervertere* quod stabat vel florebat: *ἀνατρέπειν τράπεζαν, στήλην, οἶκον, σκάφος, ἀρχήν, τὰ πράγματα, τὴν πόλιν*, similia: *ἀναστρέφειν* significat *τὰ ἐντὸς ποιεῖν ἐκτός* sine malo aut detrimento, ut si

quis *pallium vertit*: utrumque ab hoc loco alienum est. Quod requiritur *in contrarium vertere* est ἀντιστρέφειν; itaque restitue ἀντεστραμμένα. Passim in libris τετραμμένος et ἐστραμμένος permiscentur, ut λαβεῖν et βαλεῖν, καθεῖναι et καταθεῖναι, similiter ἀνατετραμμένος, ἀνεστραμμένος, ἀντεστραμμένος. Quia haec certo discrimine inter se distincta sunt facillima est optio, si librarios audebis contemnere. Confusa haec sunt 8, 10, 2. 10, 6, 2. 18, 1 et 19, 10, ubi repones quod necessarium esse videbis. Contra ἀντιστρέψας irrepserat 45, 10. ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή, ubi duo optimi codd. A G dederunt ἀναστρέψας, quod vel sine libris restitui debebat.

Nemo facile intelliget quid sit quod legitur 17, 17. ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις (τὰ ὑποδήματα) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἐρρίψεται, nisi qui reperire poterit quid sit ὁ πηλὸς ἀναπλάσσει τὰ ὑποδήματα. Statim in mentem venit verbi ἀναπλησθῆναι, ἀναπίμπλασθαι, quod ut ἀνάπλεως cum sordibus et immunditiis coniungitur, ut *plenus pulveris*, *cruoris*, *aranearum*, *squaloris*, ut contraria sint ἀνάπλεως et καθαρός, ἀναπίμπλασθαι et καθαρεύειν, vide RUHNKENIUM ad TIMAEUM p. 31. Proprie dixit LUCIANUS 5, 2. ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου et hoc loco dixerat καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, quod ipsum est adscriptum in margine Aldinae a viro docto, qui acutius cernebat quam omnium codicum librarii, quem tamen nemo vidit rem acu tetigisse.

Quo sensu putabimus καί esse additum 20, 34. μέχρι δή τινα γυναῖκα ξένην τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι quantillum erat corrigere κατειπεῖν *indicium fecisse*. Ibid. § 52. ὁδοὶ πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡ δὲ ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος, quam absurdum sit φάσκουσαι si cui demonstrare vellem iniuriam ei facerem. Ecquis est tam obtuso ingenio ut hoc non statim admonitus sentiat? una tantum est emendandi via, ut δοκοῦσαι rescribatur. Quam viam nunc § 69. σύντομόν τινα καὶ ἀρίστην dixisse videtur, eam ipse, opinor, ῥάστην dixerat. Qui se vident oleum et operam perdidisse non dicunt quod nunc § 71. legitur ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς, sed ἀπόλωλεν et statim male editur οὐ μόνος ἕξω μένεις — ἀλλὰ πάντες pro οὐ σὺ μόνος et § 74.

σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα pro *εἰ παραδεκτέα*. Quod etiamnunc pervulgatum est dicere § 82. *περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου, καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες*, omnes diceremus *εἶναι μένοντες* et sic Lucianum quoque dixisse *μένοντες* indicio est, quod nunc pro *ὄντες* positum est: praeterea lege *κἂν γὰρ μηδέπω* et *φαῦλόν γ' οὐδέν*. Quis non rideret si quem in circulo audiret id dicentem, quod legitur 21, 1. *ὁ Ἡρόδοτος ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν ὅπως ἂν τάχιστα περιβόητος γένοιτο καὶ αὐτὸς καὶ τὰ συγγραμμάτια*, hoc est quod Isocrates dicit *τὸν Φειδίαν κοροπλάθον καλεῖν*, Solanus optime *συγγράμματα* restituit, sed nemo accepit.

Quo iure aut more dictum est 24, 5. *πᾶσαν ἂν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν*? Interpres: »*omnem videas Athenarum urbem*, tam male *Graece* quam *Latine* dictum. Rescribe *Ἀθηναίων*. Est in codd. compendiolum, quo *Ἀθῆναι, Ἀθήνησιν, Ἀθηναῖοι* caeterique casus omnes significantur. Certa optio est intelligentibus et hoc agentibus, non istis vix singula vocabula capientibus.

Δέσποιν' ἁπασῶν πότνι' Ἀθηναίων πόλι.

est apud Comicum in Dionis Chrysostomi orat. 64. p. 596. (ubi mox emenda *οἵ γε λοιμώττουσι* pro *λιμώττουσι*). Sic omnes, et hinc *ἐν τῇ Κεχηναίων πόλει* lusit ille. In Platonis *Gorgia* p. 455 E *τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων* duo ultima delenda sunt. Exigua lineola sarciet damnum, quod accepit locus 25, 4. in mentione *τῶν φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἔνεισιν*. dicuntur *φροντίδες* rebus *ἐνεῖναι*, homines *ἔχουσι φροντίδας*. Scriptum erat ϹΥΓΓΡΑΦΕΙ i. e. *συγγράφειν*, quod ex nonnullis libris perperam Iacobitz mutavit, bene Bekkerus revocavit. In § 15. pro *τὰ αὐτοῦ ἐκείνου* corrige *τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ* et § 32. *τὰ ἀξιοθέατα* pro *ἀξιόρατα*. Quod in § 42. *τέλος τῆς ἱστορίας* esse dicitur *ὡς εἴποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι ἔχοιεν πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσίν* ita verum erit et recte dictum si *προγεγραμμένα* emendabis in *προγεγενημένα*. Bonus historicus debet esse (§ 47), ut verum dispiciat in re incerta, *στοχαστικός τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου*. Idem est boni Critici officium, itaque diligenter audiendum, quid praecipiatur, at equidem non assequor quid sit in re dubia *τὸ*

πιθανώτερον συντιθέναι. Interpres *argumentis elicere* posuit suo arbitratu. Expunge unam litterulam et prudens consilium exibit, debet esse συνετικὸς τοῦ πιθανωτέρου et hoc mihi concedet quicumque et ipse potest τοῦ πιθανωτέρου συνιέναι. At, dixerit aliquis, συνετικός nusquam mihi lectum est et vereor ut fuerit in usu. Non est haec magna difficultas: talia sibi quisque pro re nata fingit, parata materia est, analogia certa et in huiusmodi adiectivis cuilibet permissa. Ecquem putas Aristophanem auctorem habuisse, quo diceret in *Equitibus* vs. 1378:

> συνερκτικὸς γάρ ἐςι καὶ περαντικὸς
> καὶ γνωμοτυπικὸς καὶ σαφὴς καὶ κρουςικὸς
> καταληπτικός τ' ἄριςα τοῦ θορυβητικοῦ.
> — οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ.

at comicus est, inquies, et solent τὰ τοιαῦτα παίζειν, hic omnia serio aguntur et iocandi non est locus. Dabo igitur alium locum ipsius Luciani, in quo iterum ipse fingit adiectivum huiusmodi. Volebat dicere 33, 36. posse saltandi perfectum artificium τὰ ἐννοηθέντα ἐξαγορεύειν καὶ τἀφανῆ σαφηνίζειν, dixit ἡ ὄρχησίς ἐςι τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιςική idque philosophus dicit totus ad gravitatem compositus. Nemo umquam vidit aut legit ἐξαγορευτικός, nisi hoc uno loco, sed subiecit Luciano analogia certa, qua utebantur omnes suo arbitratu, quamquam non omnes eleganter aut venuste. Est aliquid inter Platonem in *Sophista* permulta huiusmodi nova fingentem et Tzetzen passim talia effutientem; συνετικός intelligentibus Platone quam Tzetze videbitur dignius.

Vocula negligenter addita corrumpit locum 32, 4. μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς κτἑ. qui haec volet intelligere particulam ἢ expungat et nihil supererit molestiae.

In *Lexiphane* 34, 7. commemorantur pocula εὐρυχαδῆ τε καὶ ἄλλα εὔςομα, quae sint εὔςομα ποτήρια difficile dictu est, quia nec sunt nec fuerunt. Repone σύςομα, quae opponuntur τοῖς εὐρυχαδέσι; neque magis notum est μερμέριον κακόν § 11. notissimum est Τερμέριον κακόν vid. Plutarch. in *Theseo* XI. Vitiosae scripturae imposuere Ruhnkenio ad Timaeum p. 178. In praecedentibus ridicule dicitur pater ipse filiam eo die nupturam καλλύνειν, non est hoc virile officium, nedum patris: pro καὶ

ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν scribe ἐκάλλυνον. In § 14. ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι, nihili est ὑποπυκνάζειν. Xenophontis locus *Symp.* II. 16. Atticistas in errorem induxit. *Attici* dictum est: ἢν δ' ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν, hinc Atticistae ὑποψεκάζειν pro ὑποπίνειν effinxerunt, vid. Pollucem VI. 19 et 30. hinc *Lexiphanes* πυκνὰ ὑποψεκάζοιμι videtur arripuisse. Abundat iterum inepte vocula ἢ § 17. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ ἢ οἰκεῖον ἢ εὔνουν ἔχειν, corrige sodes ἢ οἰκεῖον εὔνουν, multi sunt οἰκεῖοι μὲν, εὖνοι δ' οὔ, neque dici potest ἔχω εὔνουν τινά. In sequenti dialogo 35., 3. μυρίαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις, emenda ἐφ' ᾧ τε συνεῖναι, ut *Graeci* omnes loquuntur. In vita *Demonactis* 37, 1. ὅσα ἢ λῃστὰς αἴρων ἔπραξεν ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, nihil est λῃστὰς αἴρων: dicebant *Graeci* eo sensu, quem locus postulat, καθαίρειν λῃστὰς, λῃστήρια, λῃστικά, et quaelibet huiusmodi pestis si exscinditur καθαίρεσθαι dicitur, unde κάθαρμα est natum. Hinc obiter purgare mendo Platonem licet in *Menexeno* p. 241 D. τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν ἀνακαθηράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βαρβαρικὸν ἐκ τῆς θαλάττης, verbum acerrimum ἀνακαθηράμενοι non fert languidum et iners καὶ ἐξελάσαντες sibi a mala manu appensum. Peius etiam Thucydidem mulcarunt librarii in eodem argumento I. 4. Μίνως τῶν Κυκλάδων νήσων ἦρξε — τό τε λῃστικὸν ὡς εἰκὸς καθῄρει ἐκ τῆς θαλάττης, quis non videt veram scripturam hanc emergere ἐκάθηρεν ἐκ τῆς θαλάττης? Quae apud Lucianum praecedunt ἢ ὕπαιθρος δίαιτα καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνὴ adhuc omnes frustra exercuerunt, ἡ ἐπὶ πόας εὐνὴ (quod Dindorfius recepit) mollior est quam ut in tam duro corpore aliquid habeat admirationis: in ЄΠΙΠΟΝΟC suspicor ЄΠΗΙΟΝΟC, ἐπ' ἠϊόνος, latere. In § 11. οὔτε θύων ὤφθη πώποτε οὔτ' ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις, tenemus interpolatorem. Nemo dicebat τὰς Ἐλευσινίας aut μυεῖσθαι ταῖς Ἐλευσινίαις, dicebant omnes τὼ θεώ, μυεῖσθαι τοῖν θεοῖν, τὰ τοῖν θεοῖν μυστήρια, deinde μυεῖσθαι τὰ μεγάλα, τὰ μικρά. Graeculi coeperunt dicere τὰ Ἐλευσίνια μυεῖσθαι. Certa fraus deprensa est 16., 22. ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια δῆλον ὅτι., ubi in aliis est δηλονότι τὰ Ἐλευσίνια, in aliis τὰ Ἐλευσίνια δηλονότι et ne sic quidem additamentum lectoris agnoscunt. Eodem modo in *Demonacte* expunge ταῖς Ἐλευσι-

νίαις. Si quis *Athenis Atticis* dicitur μόνος ἁπάντων οὐ μυηθῆναι nihil amplius desideramus. In § 14 verba stolidi iactatoris in hunc modum sunt constituenda: ἂν Ἀριστοτέλης με καλῇ, ἐπὶ τὸ Λύκειον ἕψομαι. ἂν Πλάτων, ἐπὶ τὴν Ἀκαδήμειαν ἀφίξομαι. ἂν Ζήνων, ἐν τῇ Ποικίλῃ διατρίψω. ἂν Πυθαγόρας, σιωπήσομαι. In § 16. ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι. ὁ δὲ Δημῶναξ· μηδαμῶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν, ne ineptiant acuti *Attici*, corrige ἐβόων πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἰέναι: medicus *arcessi* poterat, Proconsul non item. In § 45. ἐρομένου δέ τινος· ὁποῖα νομίζεις τὰ ἐν ᾅδου; turpe vitium pro νομίζει. In *Amoribus* 38, 5. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκποδὼν ἀποθέμενος de certa coniectura reponi poterat ὑποτιμήσεως, nisi plerique omnes Codices hanc ipsam necessariam lectionem servarent. Non est recepta quia non est intellecta: ὑποτιμᾶσθαι apud Graeculos est *excusare*, et ὑποτίμησις *excusatio*, vid. Intt. ad HESYCHIUM v. ὑποτιμήσεως: προφάσεως. § 12. ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσιν, intelligi non potest, sed κατήρτυντο verum est, ut συγκραθὲν pro σύγκρατον et ἱλαρὰ κλίσια pro ἱλαραὶ κλισίαι, denique ὁ χωριτικὸς ὄχλος pro πολιτικός (ut supra 11 εὐχειρίας pro εὐχερείας) occupavit BEKKERUS. Periit scitum proverbium § 27. πλέον, ὥς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. BEKKERUS suam correctiunculam recepit οὐδὲν ἐνοχλήσεως, at non vidisti ὅτι Τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ. Verum esse arbitror πλέον οὐδὲν ἀνοχλησίας, quod apertum est et rei optime convenit. In § 34 dicitur humanum genus in rerum principio habitasse σπήλυγγας ὀρῶν ἢ παλαιῶν ῥιζῶν ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα, satis in hoc genere philosophis ludere datum est, ut manifesto absurdis sit abstinendum. *Arbores* dici palam est: itaque e φυτῶν facile φηγῶν eruas: res ipsa magis quam litterarum vestigia ducit ad παλαιῶν δρυῶν ἢ φηγῶν αὖα κοιλώματα.

Diversitas quaedam scripturae est in codd. solemnis, quam si semel recte animadverteris multos errores inde susceptos nullo negotio corriges. In § 40. editur δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. Reponunt docti homines ὑπὸ μιᾷ χλανίδι ex § 54. ὑπὸ μίαν χλανίδα κλιθεὶς idque, opinor, verum est. Solent autem χλαμύς et χλανίς scribarum socordia inter se permutari sic

ut saepius ubi χλανίς necessarium est χλαμύς inepte legatur, rarissime χλανίς occurrat, ubi *paludamentum* vel *sagum* appareat dici oportere. Confunduntur haec in *Timone* 5, 38. ubi ἀντὶ μαλακῆς χλανίδος est in duobus libris, caeteri omnes perinepte ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος exhibent. In PLUTARCHI vita *Catonis minoris* cap. 13. εἶδε περὶ τὰς πύλας ἔξω πλῆθος ἀνθρώπων —, ἐν οἷς ἔφηβοι μὲν χωρὶς ἐν χλαμύσι καὶ παῖδες ἑτέρωθι κοσμίως εἱστήκεσαν, omnia erant ad laetitiam et festivitatem comparata et stabant, credo, ἔφηβοι μὲν χωρὶς ἐν χλανίσι καὶ παῖδες ἑτέρωθεν (sic leg.) κοσμίως. In praecedenti vita *Phocionis* cap. 20 severe PHOCION luxuria et mollitie diffluentem DEMADEM sic carpit: πάνυ γοῦν πρέψειεν ἂν σοὶ μύρου τοσοῦτον ὄζοντι καὶ χλαμύδα τοιαύτην φοροῦντι συμβουλεύειν Ἀθηναίοις περὶ Φιδιτίων καὶ τὸν Λυκοῦργον ἐπαινεῖν, inepte dictum erit donec χλανίδα τοιαύτην receperis, quemadmodum AESCHINES DEMOSTHENIS cultum corporis nimis accuratum nitidum venustumque exprobrans ei τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια exprobrat in *Timarchea* p. 18, 30. Tertium inolevit vitium idem in vita *Antonii* cap. 54. Πτολεμαῖον δὲ προήγαγε κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον, non satis convenit paludamento cum *crepidis*, quae χλανίδι melius consociantur. Videbis semel et iterum χλαμύς et χλανίς confusa apud LUCIANUM 38. § 44 et 49 et saepius apud alios. Repone deinde § 39. αἴσχιον νομιεῖ θηρίον, noli retinere § 47. absurdam scripturam πέπλου εὐπήκτους ὑφάς pro εὐπήνους, corrige § 50 παρείκατε pro παρήκατε et in § 53. restitue ex EURIPIDIS *Oreste* 14.

καίτοι τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;

In *Imaginibus* 39, 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Πακάτην μάλιστα, memoriam servat et nomen ipsum formosissimae mulieris AELIANUS *V. H.* XII. 34. Ἀπελλῆς ἤρα τῆς Ἀλεξάνδρου παλλακῆς, ἧπερ ὄνομα ἦν Παγκάστη, τὸ δὲ γένος Λαρισαία ἦν, ubi KUHNIUS et PERIZONIUS admonuere rescribendum in LUCIANO κατὰ τὴν Παγκάστην, sed nemo obtemperavit.

In *Toxari*, suavissimo libello, vitium est 41, 9. ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσίν, paulo etiam peius BEKKERUS fecit, qui recepit οἱ φίλοι οἱ Σκύθαι. dixit LUCIANUS idem, quod unusquisque nostrum in tali re dixisset: οἱ Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλοι εἰσίν, et mox πρὸς

θεῶν τῶν Ἑλληνίων non *Ἑλλήνων*. Quod ibid. legitur § 27 *ἀνεπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον*, id nemo mortalium aut fecit aut faciet, sed omnes *ἀνὰ τὸν Νεῖλον* solebant et solent, qui visunt Memnonis statuam et pyramides. Idem plane vitium apparet 56, 2 *ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανόν*, emenda *ἀνὰ τὸν Ἠριδανόν*. In § 34 lege *οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων ἐφ' ἂν ὁ αὐτὸς ᾖ, ὥσπερ ἐστίν*, quo facto videbis ultro excidere supposita *ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος*. In § 36. *παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι*, vitium est in ultimo vocabulo, poterat scripsisse *ἐξετασθέντα*, poterat omnino omittere verbum inutile, *ἐξετάζεσθαι* scribere non potuit. ibid. *ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας*, quia quis *τὴν φιλίαν συντίθεται βεβαίαν* non *βεβαίως*, corrige *ὡς βεβαιοτάτας*. Saepe sic peccatur et contra, ut in Plutarchi *Pericle* cap. 10. *δοκεῖ Περικλῆς ἐρρωμενεστάτην μάχην ἐκείνην ἀγωνίσασθαι*, manifesto errore scribitur. Bene habet *Iliad.* Z. 185:

καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν

quia dicitur *μάχη καρτερά*, at *ἐρρωμένη μάχη* non dicitur sed *μάχεσθαι ἐρρωμένως*. Restitue igitur *ἐρρωμενέστατα τὴν μάχην ἐκείνην ἀγωνίσασθαι*.

Simillima labes deturpat locum Plutarchi in *Arato* cap. 17. *ἡ δὲ Ἀντιγόνου σπουδὴ περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπέλιπε* (scrib. *ἀπέλειπε*) *πάθει τῶν ἐμμανεστάτων ἐρώτων*, quem locum ita corrigam ut Menandro laboranti prius subveniam, deinde Menander in integrum restitutus Plutarcho salutarem opem ferat. Menandri fragmentum est *τοῦ Μισουμένου* servatum apud Plutarchum *de amore divitiarum* p. 525. A.

παρ' ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦτ', οὐ ποιῶ δέ.

Plutarchi locus, unde haec sumta sunt, editur in hunc modum: *ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κακοῖς ἐστιν·*

παρ' ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦτ'
(ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶν τις)
οὐ ποιῶ δέ.

Redde Menandro sua:

καὶ βούλομαι τοῦθ', ὡς ἂν ἐμμανέστατα
ἐρῶν τις, οὐ ποιῶ δέ.

et Plutarcho οὐδὲν ἀπέλειπε πάθει τῶν ἐμμανέςατα ἐρώντων. Multa sunt adverbia, quae librarii sequiores constanti errore substituunt adiectivis, quae certus veterum usus postulat. Ex eo numero sunt αὐτομάτως, ἀσμένως, ἀκρίτως, quae passim in libris occurrunt aut omnibus aut plurimis pro αὐτόματος, ἄσμενος et ἀκρίτους, quamquam illa duo linguae usum violant, hoc sententiam quoque absurdam facit. Redde αὐτόματος pro αὐτομάτως Herodoto I. 180. et in simili re aliis; ἀσμένους pro ἀσμένως Thucydidi IV. 21 et saepius aliis; ἀκρίτως ubicumque superest eodem iure emenda, quo multi multis locis dudum emendarunt, ut in Demosthene p. 212, 22. In Axiocho inepte editur p. 368. E. κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον pro ἀκρίτων. In Lysiae fragmento 56 (e Stobaei *Floril.* XLVI. 110) οὐδὲν ἂν ἔδει τοὺς φεύγοντας ἀπολογεῖσθαι ἀλλ' ἀκριτὶ ἀποθνήσκειν genuinum est ἀκρίτους. Eadem est ratio in ἑκὼν et ἄκων, quorum adverbiis veteres non utuntur, et de ἑκόντως quidem et ἑκοντί damnandis nemo repugnat, at ἀκόντως, quamquam eius eadem causa est, in civitate retinere volunt ob testium quorumdam corruptorum fidem. Testimonium Xenophonti denuntiatur in *Hellen.* IV. viii. 5. οἱ μὲν δὴ — οὐκ ἀκόντως ἀλλὰ προθύμως ἐπείσθησαν, qui incorruptus dixerat οὐκ ἄκοντες ἐπείσθησαν: additamentum est ἀλλὰ προθύμως ex eo genere, cuius plurima libros Xenophonteos, quos omnes neque vetustos neque bonae notae habemus, obsident. Turpissimum est V. iv. 33. καὶ ἤνιασε μὲν εἰς τὰ ἔσχατα 'Αρχίδαμον, ὡς δ' ὑπέσχετο οὐ κατῄσχυνεν [ἀλλὰ μᾶλλον ἐκόσμησεν]. Nae non intellexit quomodo οὐ κατῄσχυνεν *Attici* dicant qui isto additamento opus esse credidit. Adiiciam, quia plane gemellum est, Isocratis τοῦ καλλιεποῦς locum eadem labe affectum in *Philippo* § 148. τὸ τρόπαιον τὸ μὲν κατ' ἐκείνων ὑπὸ τῶν βαρβάρων ςαθὲν ἀγαπῶσι καὶ θεωροῦσι, τὰ δ' ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν ἄλλων οὐκ ἐπαινοῦσιν [ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν], quicumque meminit quo sensu urbani *Attici* dicere soleant οὐκ ἐπαινῶ, in quo verbi lenitas non tollit acrimoniam animi offensi et irati, malet ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν iis relinquere, qui id non sentiant. Οὐκ ἐπαινεῖν eodem more *Atheniensium* ὑποκοριζομένων positum pro μέμφεσθαι et ἐγκαλεῖν leve vitium concepit in *Hellenicis* VI. iii, 1. οἱ δὲ 'Αθηναῖοι ἐκπεπτωκότας μὲν ὁρῶντες ἐκ τῆς

Βοιωτίας Πλαταιέας (scrib. Πλαταιᾶς) καὶ καταπεφευγότας πρὸς αὐτούς, ἱκετεύοντας δὲ Θεσπιέας (Θεσπιᾶς) μὴ σφᾶς περιιδεῖν ἀπόλιδας γενομένους οὐκέτι ἐπῄνουν τοὺς Θηβαίους, pueriliter dictum in tantis iniuriis et, ut *Atheniensibus* quidem videbatur, nefariis sceleribus, *Thebanos non ut antea laudabant*; ἔτι ex ἐκ natum est et verum est οὐκ ἐπῄνουν, quibus verbis specie lenioribus tamen animi offensio et querelae bene significantur. Eleganter et modeste Aeschines *in Ctesiphontem* § 234 ὅτι ἐπὶ τῶν νῦν καιρῶν οἱ πολλοὶ τοῖς ὀλίγοις προΐεσθε τὰ τῆς δημοκρατίας ἰσχυρὰ οὐκ ἐπαινῶ, in quo opprobrii vehementia verborum lenitate mollitur. Irata *Lysistrata* vs. 70 verbis clementer dicit:

οὐκ ἐπαινῶ, Μυρρίνη,
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

ex his facile est emendare locum in Xenophontis *Memorabilibus* II. vi. 36 ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας (scribe προμνηστρίας) μετὰ μὲν ἀληθείας τἀγαθὰ διαγγελλούσας δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, ψευδομένας δ' οὐκ ἐθέλειν ἐπαινεῖν. Dixerat Aspasia ψευδομένας δ' οὐκ ἐπαινῶ, urbane et scite pro βδελύττομαι καὶ μισῶ, et expuncto ἐθέλειν in Xenophonte legendum est ψευδομένας δ' οὐκ ἐπαινεῖν. Revertor ad ἀκόντως, cui secundus testis Plato producitur, qui in *Protagora* dixerit p. 333 B. ὡμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως, at nihil causae dices quamobrem, qui tam saepe ἄκων ex perpetuo omnium usu scripserit, semel aliter quam caeteri omnes in huiusmodi re maluerit scribere. Idem cadit in locum *Hippiae minoris* p. 374 E. τὰς μὲν ἀκόντως — τὰς δὲ ἑκουσίως, qui ad fastidium usque in eo dialogo ἄκων et ἑκών componit et ἀκουσίως et ἑκουσίως, eum credemus semel id posuisse, quod nunc duobus tantum locis in omnibus *Atheniensium* libris legatur. In Thucydidis libro IV. cap. 19. πεφύκασι τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησσᾶσθαι Grammaticus in Bekkeri *Anecd.* I. p. 126. ἑκοῦσιν ἐνδοῦσιν affert, quod rectius dictum est sed iniucundum accidit ad aures. Multi sunt loci ubi adiectiva adverbiorum locum obtinent propter scribendi compendia negligenter ab indoctis expleta, quae res frequentissima est in comparativorum et superlativorum formis, quia περιφανέστερος, ἀθυμότερος, βεβαιότερος, καταδεέστερος, εὐθαρσέστατος et similia omnia ita

scribi solent ut pro -τερος et -τατος tantum τρ et ττ praecedenti litterae suprascribantur, itaque lector ex ipsa sententia supplet, quod quisque locus postulat, nam omnes casus et numeri et genera in ea scriptura continentur. Quia seriores librarii in ea re supina negligentia et turpi inscitia versati sunt, nobis est integrum vetera compendia revocare et melius explere. Expeditum hoc negotium est quia non vidi umquam unum locum, in quo anceps et ambigua esset optio. Una tantum forma vera et necessaria est intelligentibus certe quod legant et bene *Graece* scientibus. Dabo exempla quaedam. In *Hellenicis* III. I. 18. ἀχθομένου δὲ τοῦ Δερκυλλίδου καὶ νομίζοντος ἀθυμοτέραν καὶ τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, dabitur mihi, credo, ipsam προσβολὴν non posse ἄθυμον dici et in ἀθυμο^τρ aliud quid latere. Qui meminit quam saepe καί et πρός fuerunt confusa, supplebit νομίζοντος ἀθυμοτέρους πρὸς τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, ut in *Anabasi* I. IV. 9. εἴ τις καὶ ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν et alibi, sicuti et ἀθύμως ἔχειν πρός τι dicitur. In *Hellenicis* VII. I. 9 editur πρὸς τούτους εἰκὸς τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστάτους προσιέναι, vitiose, namque *Graecum* est προσέρχομαι θαρρῶν, sed non εὐθαρσὴς sed εὐθαρσῶς. Itaque in εὐθαρσεσ^τ inerat εὐθαρσέστατα. Similiter VII. III. 8. προδότης γε μὴν τίς ἂν περιφανέστερος Εὔφρονος εἴη; quia non dicitur προδότης ἐστὶ περιφανὴς sed περιφανῶς, quo exemplo et CICERO dixit in *Verrina* I. 7, 20. *aperte iam et perspicue nulla esse iudicia*, et saepe *Attici*, apparet in περιφανεσ^τρ inesse περιφανέστερον. Apud ISOCRATEM πρὸς Δημόνικον § 36 ὥστε σοι συμβήσεται τὴν παρ' ἐκείνων εὔνοιαν βεβαιοτέραν ἔχειν, quia non dicitur ἔχω βέβαιόν τι sed βεβαίως necessarium est βεβαιότερον. Eadem opera in ISAEI *Orat.* I. § 22 μέλλοντες τὴν οὐσίαν ἕξειν βεβαιοτέραν adverbium repone comparato loco in *Orat.* VI. § 30. εἰ δὲ ἀποδόμενός τι τῶν ὄντων ἀργύριον καταλίποι τοῦτο βεβαίως ἕξειν αὐτούς. Contra rectissime dicitur ἔχειν τινὰ βέβαιον φίλον, σύμμαχον, ἐραστήν, ut in *Lysistrata* vs. 1017:

ἐξὸν, ὦ πονηρέ, σοι βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλην.

In ISOCRATIS *Nicocle* § 17. ἣν καὶ τὴν φύσιν καταδεεστέραν ἔχωσιν perperam dicitur. *Graece* dicitur καταδεῶς ἔχω et κατα-

δεέστερον τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν, τὴν οὐσίαν, τὴν φύσιν, idque reponendum est, sed forma Isocratea καταδεεστέρως, quales formas cum ἔχειν, διατιθέναι, et διακεῖσθαι iungere amant qui nitidissime scribunt. Copiam harum formarum collegit Matthiae in *Grammat. Ampliss.* § 262. quibus unam addam, ut Sophoclis fragmento misere habito salutem afferam. Exstat in Stobaei *Florilegio* XX. 32:

ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστεραι ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερόν.

restitue:

ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνουστέρως ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο [πρὸς τὸ] καρτερόν.

Eodem exemplo apud Antiphontem *de caede Herodis* § 18. ubi vulgatur προθυμοτέρους ἔχειν corrigendum est προθυμοτέρως, quia sensus est προθυμοτέρους εἶναι. Manifestior etiam res est in talibus, quale est apud Thucydidem VIII. 45. ἵνα μὴ οἱ ναῦται τὰ σώματα χεῖρω ἔχωσι δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα, ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει, quis nescit dici κακῶς ἔχω τὸ σῶμα et εὖ ἔχω, non κακόν et ἀγαθόν? Itaque rescribe χεῖρον et expuncto articulo ἀφ' ὧν ἀσθένεια. Eadem inepte confusa videbis in Isocratis oratione *de Pace* § 125 ὑπομένομεν τὸν δῆμον χείρω πράττοντα τῶν ταῖς ὀλιγαρχίαις δουλευόντων, quis ferat dicentem πράττω κακά pro κακῶς, aut ἀγαθά pro εὖ, aut καλά pro καλῶς, aut μέτρια pro μετρίως? Tandem χεῖρον *Urbinas* attulit. Dicitur πράττω καλόν τι pro καλῶς, et ἀγαθόν τι vel χρηστόν τι pro εὖ. Satis mirari non possum, quomodo Bergkius in *Pace* vs. 215 retinere potuerit immanem barbarismum:

εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν ἀττικωνικοί

pro πράξαιτ' ut ad ipsos *Atticos* repente oratio convertatur, quod facetum et lepidum est et optime constabit, si vs. 217 pro:

ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· ἐξαπατώμεθα,

ubi ὑμεῖς incongruum est, legetur:

ἐλέγετ' ἂν εὐθύς· ἄνδρες, ἐξαπατώμεθα.

caeterum πράττομαι ἀγαθόν τι, ut πράττομαι εὖ, non minus bellum est, quam Datidis χαίρομαι, quem suaviter rident omnes.

Facile est in Isocratis *Panathenaico* § 130 in verbis οὐκ ἔχω τινὰς ἐπαίνους εἰπὼν ἀξίους ἂν εἴην εἰρηκὼς τῆς ἐκείνων διανοίας

videre ἀξίους nihil esse, ἀξίως requiri, et in HERODOTO III. 45 τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας εἶχε ἑτοίμους ὑποπρῆσαι numquam te expedies aut HERODOTUM, nisi rescripseris εἶχε ἑτοίμως id est ἕτοιμος ἦν. Finem faciam in restituenda lectione, in qua librarii contrarium errorem errare solent et pro necessario adverbio nobis adiectivum obtrudunt cum sententiae aut detrimento aut exitio: γέγονα εὖ, κακῶς, καλῶς, βέλτιον, κάκιον, χεῖρον, κάλλιον et similia, quamquam certa ratione et frequenti usu nituntur, tamen saepe imperite attrectantur ut sensus pereat. In HERODOTO III. 142 ἀλλ' οὐδ' ἄξιος εἶ σύγε ἡμέων ἄρχειν γεγονώς τε κακὸς καὶ ἐὼν ὄλεθρος, quidquid est veterum et bonorum codicum servant omnes vitiosum κακός, in uno *Florentino* non optimo κακῶς est, de coniectura repositum ab aliquo *Graeco*, qui plus quam caeteri saperet. In ARISTOPHANIS *Equitibus* vs. 218 in omnibus erat:

φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ.
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ.

quum *Ravennas* κακῶς obtulit. Vides Graeculos non assequi quid esset κακῶς γεγονέναι. Itaque affricuerunt aliquid de suo HERODOTO I. 146. ἐπεὶ ὥς γέ τι μᾶλλον οὗτοι Ἴωνές εἰσι τῶν ἄλλων Ἰώνων ἢ κάλλιόν τι γεγόνασι μωρίη πολλὴ λέγειν, tam male dicitur καλῶς τι γέγονα quam κάλλιόν τι, corrige ἢ κάλλιον γεγόνασι. Contra in EPICHARMI fragmento apud DIOG. LAËRT. in *Platone* III. 16.

Θαυμαςὸν οὐδὲν ἁμὲ ταῦθ' οὕτω λέγειν
καὶ ἁνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς καὶ δοκεῖν
καλῶς πεφύκειν. καὶ γὰρ ἁ κύων κυνὶ
κάλλιςον εἶμεν φαίνεται καὶ βοῦς βοῒ
ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιςόν [ἐςιν], ὗς δ' ὑΐ.

ultimum versum boni codices sic restituunt:

ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιςον, ὗς δὲ θὴν ὑΐ.

ludificatur nos lepide accentus in καλῶς, non enim *de generis nobilitate* haec dicuntur sed *de formae praestantia* et καλὸς (pro καλούς) scriptum oportuit; denique scribe καὶ γὰρ αὖ κύων κυνί; quia articulo locus nullus est. In ISOCRATIS *Aeginetico* eiusdem inscitiae insigne exemplum habemus. Edebatur in § 13. υἱόν μ' ἐποιήσατο Θρασύλοχος, πολίτην μὲν αὑτοῦ καὶ φίλον ὄντα, γεγονότα δ' οὐδενὸς χείρω Σιφνίων, nihili erat γέ-

γονότα χείρω pro ὄντα, neque de moribus et ingenio haec dicuntur, sed de *natalibus* et *genere*. Itaque adverbio χεῖρον erat opus, quod tandem *Urbinas* dedit et unusquisque, absque eo fuisset, certa emendatione dare poterat. Magna me spes tenet fore, ut nunc omnibus persuadeam in emendando loco Lysiae, qui olim aeger circumambulat in pulcherrima oratione ὑπὲρ τῶν Ἀριϛοφάνους χρημάτων XIX. § 12. Narrat Orator quemadmodum suus pater auctore Conone affinitatem iunxerit, (ὁ Κόνων τοὐμοῦ πατρὸς) ἐδεήθη δοῦναι τὴν ἀδελφὴν αἰτοῦντι τῷ υἱεῖ τῷ Νικοφήμου, ὁ δ' ὁρῶν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνου τε πεπιϛευμένους γεγονότας τ' ἐπιεικεῖς τῇ τε πόλει ἔν γε τῷ τότε χρόνῳ ἀρέσκοντας ἐπείσθη δοῦναι, in his γεγονότας τ' ἐπιεικεῖς absurde dictum est. In affinitate iungenda honestioribus prima cura generis, ut sint *boni bonis prognati*, ἀγαθοὶ κἀξ ἀγαθῶν. Aspernantur haec adolescentuli, ut apud Menandrum in Stobaei *Florileg.* 86, 6.

ἀπολεῖ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
μῆτερ, ἐφ' ἑκάϛῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
ἀγαθὸν ὑπάρχῃ μηδὲν οἰκεῖον πρᾶσόν
ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα,
καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους ὅσοι.
οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον οὐδ' ἐρεῖς ὅτῳ
οὐκ εἰσὶ πάπποι, πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἄν ποτε;

addam alterum fragmentum eiusdem in eodem argumento, ut turpi mendo liberem. Servatum a Stobaeo est in *Florileg.* 72, 2.

καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα.
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς;
τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιώσεται, μήτ' ἐξετάζειν μήτ' ἰδεῖν.

in verso secundo quid sit ὡς ὠνήμεθα nemo facile dicet, ne hoc quidem quid sit hoc verbi ὠνήμεθα; ad ὀνίνασθαι, credo, referunt. Frustra. Lege ὡς ὠνούμεθα, *ut in emendo solemus*, id est non *unde sit* sed *quale sit* spectare potissimum. Sic igitur adolescentuli solebant sentire seque stulta cupiditate in laqueos irretire inextricabiles, vide Isaeum III. § 17. Cautius in ea

re versabantur parentes ac tutores: exemplorum affatim est in Oratoribus et aliis. Quam diligens fuerit is, de quo dicimus, demonstrat § 15 *τὰς ἐμὰς ἀδελφὰς ἐθελόντων τινῶν λαβεῖν ἀπροίκους πάνυ πλουσίων οὐ δέδωκεν* (scrib. *οὐκ ἔδωκεν*), *ὅτι ἐδόκουν κάκιον γεγονέναι*, id est *obscuriore, ignobiliore loco nati*. Spectavit igitur in genero genus primum, eique filiam in matrimonium dedit, quia *honesto loco natus erat*. Id quomodo *Graece* dicendum sit non est difficile ad reperiendum. Inter *εὖ* et *κακῶς* si quid medium est id *ἐπιεικῶς* fere esse aut fieri dicitur *ἐπιεικῶς ἔχειν, πράττειν* cet. Si quis igitur eo loco natus est, ut inter *τοὺς εὖ γεγονότας καὶ τοὺς κακῶς* medius sit is dicetur *ἐπιεικῶς γεγονέναι* et Lysias olim scripserat *γεγονότας τ' ἐπιεικῶς*, librarii autem, qui *κακῶς* in *κακός*, *χεῖρον* in *χείρω*, *κάλλιον* in *κάλλιόν τι* depravarunt, antiquum obtinent et *ἐπιεικῶς* in *ἐπιεικεῖς* mutato mirifice se Lysiae profuisse credebant et satis diu id facinus occultum et impunitum habuerunt. Ad *Toxarin* revertor, unde vitium eximam e § 61 *ἔφθη διεκπαίσας καθ' ὃ μηδέπω τελέως ἀποκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός*. Res tam manifesta est ut satis sit veram lectionem opponere, quae est *ἀποκέκλῃτο*. Α et Λ confusa sunt, hinc natus error, qui Luciano plus profuit quam nocuit. Nam absque eo fuisset, bona et genuina forma *Attica* *ἀποκέκλῃτο* non emersisset sed in *ἀποκέκλειςο* reficta fuisset. De usu *Atticorum* nulla esse potest dubitatio. Satis compertum est constanter dixisse omnes veteres *κλῄω, κλῄσω, ἔκλῃσα, κέκλῃκα, κέκλῃμαι* et *κεκλῄσομαι*, pro quibus ut quisque liber est pessimus, ita saepissime *κλείω, κλείσω, ἔκλεισα, κέκλεικα, κέκλειμαι* aut *κέκλεισμαι* et *κεκλείσομαι* apparere solent. Antiquae scripturae, quam Grammaticorum auctoritas tuetur, passim in libris paulo melioribus aut certa exempla comparent aut manifesta vestigia in *antiquis* corruptelis, quae proxime a vero abesse solent, ut in *Ecclesiaz.* 420. *ἣν δ' ἀποκλείῃ τῇ θύρᾳ* *Ravennas* dedit *ἀποκλίνῃ* levi errore pro *ἀποκλῄῃ* (IN pro HI). Perfectum *κέκλῃκα* evasit in *Avibus* 1262 *ἀποκεκλῄκαμεν διογενεῖς θεούς*, nisi quod *ἀποκεκλήκαμεν* habent omnes. Videbatur esse nota forma a *καλεῖν* et abstinuere manus. *Κέκλῃμαι* saepissime corruptum est in *κέκλιμαι, κέκλειμαι, κέκλισμαι* unde facili negotio erui potest. Itaque illas formas omnibus, qui

in scribendo τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα referre debent, ubique restituendas esse censeo, eorumque imitatores hoc quoque ab illis sumsisse: opportunus scribarum error in LUCIANO indicium fecit.

In sequenti libro 42, 37 nescio quomodo concoquant ὁ δὲ αὐλητὴς ἐφύσα ὅμιλος ἔνθεον pro μέλος ἔνθεον. Trita sunt αὐλεῖν μέλος, ᾄδειν μέλος, φυσᾶν μέλος Ἰωνικόν, Καρικόν, alia. PLATO *Comicus* ATHENAEI XV. p. 665. C.

αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι
μελίζεται τοῖς συμπόταις.

In *Dialogo* 44, 6 habemus specimen socordiae scribarum et editorum levitatis. Convocantur Dii in concilium per praeconem. *Adeste*, inquit, *Dii Deaeque omnes*

εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἑκατόμβας,
ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι ἢ ὕσατοι ἢ μάλα πάγχυ
νώνυμνοι βωμοῖσι παρὰ κνίσῃσι κάθησθε.

vera scriptura est παρ' ἀκνίσοισι, quae cur depravata fuerit palam est. Qui ΠΑΡΑΚΝΙCOICI describebat quum παρὰ scripsisset, quod supererat κνίσοισι, ut aliquod *Graecum* vocabulum extunderet, in κνίσῃσι refinxit, et sic sexcenties in libris error errorem trahit. Levissime BEKKERUS παρὰ κνισῆσι coniecit et in textum recepit; nam, etiamsi κνισῆς pro κνισήεις in usu fuisset, sententia loci apertissime *contrarium* postulat.

In eodem *Dialogo* 44, 4 δυοῖν θάτερον ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη ἢ τιμᾶσθαι ὡς πρότου, vitiosum est παρεωρᾶσθαι, verum est παρεῶσθαι. Fidem faciat ipse LUCIANUS in § 9 ἀνέχεσθαι χρὴ παρεωσμένον καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις προτετίμηταί σου. In DEMOSTHENIS *Olynthiaca* I. p. 23, 14 boni libri servant: παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον, deteriores omnes παρεωρᾶσθαι. DINDORFIUS indicat idem vitium commissum in *Aristocratea* p. 655, 15 ὅλως γὰρ ἡγήσονται παρεῶσθαι μὲν αὐτοὶ, πρὸς Κερσοβλέπτην δ' ἀποκλίνειν ὑμᾶς, ubi in omnibus libris est παρεωρᾶσθαι, in optimo omnium *Parisino S* vera lectio in margine adscripta est. Priorem DEMOSTHENIS locum imitatur vel potius descripsit ARISTIDES I. p. 62 παρεωσμένου δὲ καὶ ἐν οὐδενὸς ὄντος μέρει παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ, ubi olim edebatur παρεωρασμένου, pro quo REISKE παρεωραμένου dedit, DINDORF ex codd. παρεωσμένου emendavit. Viden vulgatam ex duplici scriptura natam esse hac: παρεωσμένου (ρα superscr.)?

Ibid. § 8 ἡ Βένδις δὲ αὕτη (leg. αὐτὴ) καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις (scrib. Ἄττης) καὶ ὁ Μίθρης καὶ ὁ Μὴν ὅλοι ὁλόχρυσοι καὶ βαρεῖς καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς, ridiculam dittographiam vides, nam si sunt ὁλόχρυσοι non est dubitandum quin etiam ὅλοι fuerint, itaque ὅλοι expunge. Turpius etiam in re simillima scribae nos ludificantur in PLUTARCHI vita *Arati* cap. 53 στρόφιον οὐχ ὅλον λευκὸν ἀλλὰ μεσοπόρφυρον ἔχων, quam sit vulgata scriptura inepta apparebit satis, si comparaveris cum vera, quae est ὁλόλευκον, itaque verbum non amplius addo.

In fine § 53 sine sensu edebatur: πολλοὶ γὰρ οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ βάρβαροί τε ἅπαντες, partem veri vidit BEKKERUS, qui edidit πολλῷ γὰρ οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες πλείους, Ἑλλήνων ὁ πολὺς λεὼς κτέ. non vidit compositionem per καί — τέ soloecam esse et triplex genus hominum verbis significari, reapse duo tantum dici. Quid multa? interpolator aliquis nos impedit; dixerat LUCIANUS veteris comoediae poëtas imitans: Ἑλλήνων θ' ὁ σύρφαξ βάρβαροί θ' ἅπαντες. ad σύρφαξ adscripsit aliquis ὁ πολὺς λεώς, et hinc vulgata lectio conflata est.

In *Somnio s. Gallo* 45, 3. ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον, εὖ οἶδ' ὅτι, λέγω. at nihildum dixerat, corrige sodes ἐρῶ. In § 20 revoca ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅτι μάλιστα χαίρεις καλούμενος pro καὶ εἶτε μάλιστα χαίροις, quod sensu vacuum est. In § 25 ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας ἢ Σισύφους ἢ Τηλέφους, διαδήματα ἔχοντας καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, pro Κέκροπας repone Κρέοντας, cuius in ea re frequens esse solet mentio propter DEMOSTHENIS notum locum p. 288, 19.

In § 28. ὁ δ' αὖθις περιτρώξεται ἀποτείνων τὰ καττύματα; neque ἀποτείνων huius loci est, neque ἀποπῖνων aut ἀποπινῶν, quod in aliis est, sed πεινῶν. Vitiosa forma legitur § 29 ἀναπεπέτασαι: *Iones* nonnumquam ita loquebantur, qui et κεκεράσθαι dicebant pro κεκρᾶσθαι. Oraculum est apud HERODOTUM I. 62.

ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασαι

caeteri omnes πέπταμαι dicebant, ut in *Iliad.* E. 194 ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. *Odyss.* ζ. 44 ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται

in scribendo τὴν ἀρχαίαν 'Ατθίδα referre debent, ubique restituendas esse censeo, eorumque imitatores hoc quoque ab illis sumsisse opportunus scribarum error in LUCIANO indicium fecit.

In sequenti libro 42, 37 nescio quomodo concoquant ὁ δὲ αὐλητὴς ἐφύσα ὅμιλος ἔνθεον pro μέλος ἔνθεον. Trita sunt αὐλεῖν μέλος, ᾄδειν μέλος, φυσᾶν μέλος 'Ιωνικόν, Καρικόν, alia. PLATO Comicus ATHENAEI XV. p. 665. C.

αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι
μελίζεται τοῖς συμπόταις.

In *Dialogo* 44, 6 habemus specimen socordiae scribarum et editorum levitatis. Convocantur Dii in concilium per praeconem. *Adeste*, inquit, *Dii Deaeque omnes*

εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἑκατόμβας,
ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι ἢ ὕςατοι ἢ μάλα πάγχυ
νώνυμνοι βωμοῖσι παρὰ κνίσῃσι κάθησθε.

vera scriptura est παρ' ἀκνίσοισι, quae cur depravata fuerit palam est. Qui ΠΑΡΑΚΝΙCOICI describebat quum παρὰ scripsisset, quod supererat κνισοισι, ut aliquod *Graecum* vocabulum extunderet, in κνίσῃσι refinxit, et sic sexcenties in libris error errorem trahit. Levissime BEKKERUS παρὰ κνισῆσι coniecit et in textum recepit; nam, etiamsi κνισῆς pro κνισήεις in usu fuisset, sententia loci apertissime *contrarium* postulat.

In eodem *Dialogo* 44, 4 δυοῖν θάτερον ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη ἢ τιμᾶσθαι ὡς πρότου, vitiosum est παρεωρᾶσθαι, verum est παρεῶσθαι. Fidem faciat ipse LUCIANUS in § 9 ἀνέχεσθαι χρὴ παρεωσμένον καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις προτετίμηταί σου. In DEMOSTHENIS *Olynthiaca* I. p. 23, 14 boni libri servant: παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον, deteriores omnes παρεωρᾶσθαι. DINDORFIUS indicat idem vitium commissum in *Aristocratea* p. 655, 15 ὅλως γὰρ ἡγήσονται παρεῶσθαι μὲν αὐτοὶ, πρὸς Κερσοβλέπτην δ' ἀποκλίνειν ὑμᾶς, ubi in omnibus libris est παρεωρᾶσθαι, in optimo omnium *Parisino S* vera lectio in margine adscripta est. Priorem DEMOSTHENIS locum imitatur vel potius descripsit ARISTIDES I. p. 62 παρεωσμένου δὲ καὶ ἐν οὐδενὸς ὄντος μέρει παντὸς τοῦ 'Ελληνικοῦ, ubi olim edebatur παρεωρασμένου, pro quo REISKE παρεωραμένου dedit, DINDORF ex codd. παρεωσμένου emendavit. Viden vulgatam ex duplici scriptura natam esse hac: παρεω^ρα^σμένου?

ἀνέφελος et alibi, sic in *Nubibus* 342 εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισιν, et passim apud *Atticos*. Itaque scriptura codicis A ἀναπεπέταται leniter refingenda, ut genuina forma exeat ἀναπέπταται.

In *Icaromenippo* § 10 pro ὅπῃ τραπόμενος verum est ὅποι, ut in ποῖ τράπωμαι; ποῖ τέτροφας; et similibus perpetuum est; πῇ τράπωμαι tam vitiosum est ac si *Latine* velles dicere: *qua* me vertam? in § 19 pro πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; requiritur ἄνωθεν, ut in § 18 ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο. in § 20 δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ, subabsurdum est ἀπένεγκαι pro ἀπένεγκε. In § 24 πανηγύρεις ἀνάγουσι male editur pro ἄγουσι. Περιηγγειλάμην in § 33 corrigatur in περιηγγείλαμεν, denique § 34 emenda περὶ δὲ Μενίππου τάδε δοκεῖ, pro vulgata ταῦτα δοκεῖ.

In Dialogo 47 § 1 ἐκκεκώφηται cedat verae scripturae ἐκκεκώφωται et in fine ἕκαςός τι ξυντελοῦντες pro ἕκαςοι reponatur. § 5 ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, scripsit, credo, quod apud veteres constanter scribitur, τὸ κώνειον. In § 11 ἀπέρχονται λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ᾖ καὶ θρασύτερος καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕςερος. Quis admonitus non videat requiri μεγαλοφωνότατος, θρασύτατος et ὕςατος? Tachygraphorum compendiis factum est, ut eae formae saepe inter se permutarentur; deinde quid est ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι τὸν ἱδρῶτα? ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ in § 8 quid sit notum est, cuius rei contrarium fere hoc loco requiritur. Aut ego fallor aut LUCIANUS scripsit ἀγκῶνι ἀποξυόμενοι, deinde postquam ἀγκῶνι in ἀγκύλῳ depravatum est, τῷ δακτύλῳ adscriptum est a nescio quo, ut aliqua in iis sententia inesse videretur. Pervulgatum est hoc modo correctores grassari in locis leviter corruptis. Ipsum vitium neque animadvertunt neque corrigunt: de suo adscribunt aliquid, quod locum laborantem fulciat: ubi quis ipsam vitii sedem deprehenderit et verum repererit, ultro excidunt quae perperam adglutinata fuerunt. Copiam exemplorum huius rei cum insigni fructu colliget, qui volet in DIONYSIO HALICARNASSENSI scripturas Codicis *Vaticani* cum vulgatis conferre, aut in ISOCRATE *Urbinatis* Codicis lectiones cum iis, quae in caeteris omnibus

feruntur. Ἀγκῶνι ἀποξύεσθαι affine est notae locutioni ἀγκῶνι ἀπομύττεσθαι, *cubito se emungere*, vid. Menagium ad haec verba Diogenis Laërtii in *Bione* IV. 46. ἐμοὶ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος.

In § 12 scribe ἀκούετε λεῴ, non λεώς, et καταστησόμεθα pro καταστησώμεθα. § 17. σκοπεῖτε ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι. non hoc agitur, sed utra eum posthac sibi habitura sit. Expunge ἦν. § 20 ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη, passim confusa video σκευάζω et ἐνσκευάζω. quo certo discrimine dirimantur quum scribae nesciant promiscue ponere solent. σκευάζειν verbum est de culina et coquinariae artis, unde ὄψα σκευάζειν, σκευάζειν τὸ δεῖπνον dicitur et αἱ σκευασίαι nomen habent. Ἐνσκευάζειν de cultu corporis dicitur, περὶ τῆς σκευῆς. Itaque si qua esse dicitur meretricio cultu, ἑταιρικῶς ἐνεσκευασμένη dici debet, itaque corrigendum est 25, 10 ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ut in 46, 14 βασιλικῶς ἐσκευασμένος ex tribus libris correctum est et 11, 16 βασιλικῶς διεσκεύασε (TY ἐσκεύασε) recte Fritzsche ἐνεσκεύασε reposuit. Obiter ridiculum mendum exime e Xenophontis *Memorabilibus* I. vii. 2. ἆρ' οὐ τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τοὺς ἀγαθοὺς αὐλητάς; καὶ πρῶτον μὲν ὅτι ἐκεῖνοι σκεύη τε καλὰ κέκτηνται καὶ ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται κτέ. repone quantocyus σκευήν τε καλὴν κέκτηνται, nisi putabis haec dici de *supellectile*; quae sit in tibicinum aedibus, quod absurdum est. In § 21 τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἴηθείς, decepit librarios πονηρόν, quod neutrius generis est, et ἡδύ pro ἡδεῖαν restituendum, nisi forte quis putat pro μεταβολὴ πάντων γλυκύ, salva Graecitate et sententia γλυκεῖα dici posse. Statim sequitur καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα, Lucianus ita suam manum agnoscet si alterum ἐπί a mala manu adscriptum deleveris. *Graecum* est ἐπὶ τὴν ἡδονὴν, ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν καταφυγεῖν. Si transpones, quod venustius et elegantius est, praepositio non repetitur: ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν τὴν ἡδονὴν καταφυγεῖν. Affatim exemplorum est apud omnes, veteres, recentiores. Male seduli correctores et magistelli inferciunt alteram praepositionem, quam undique expellet, qui iudicium habet assidua veterum lectione subactum. Saepe sic interpolarunt homunciones unum omnium At-

ticorum venustissimum PLATONEM, quorum locorum quo sit evidentior correctio praemittam e PLATONE illos locos, qui antiquam consuetudinem servant incolumem. Legitur in *Protagora* p. 337. E. ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν, in *Timaeo* p. 27. B. ὡς εἰς δικαστὰς ἡμᾶς, p. 79. A. ῥεῖν ὥσπερ διὰ αὐλῶνος τοῦ σώματος, p. 91. C. ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν κατασπείραντες, in *Rep.* III. p. 414. E. δεῖ ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χώρας ἀμύνειν, VII. p. 520, E. ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον εἶσι τὸ ἄρχειν, VIII. p. 545. E. ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς, *Theaet.* p. 170. A. ὥσπερ πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἑκάστοις ἄρχοντας. Eandem dicendi rationem crebro sequuntur omnes, qui veteres in scribendo imitabantur, etiam qui non magnopere ornamenta orationis et flosculos solebant venari. PLUTARCHUS in *Cicerone* cap. 6. ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὴν πόλιν ἐμπεσών, in *Arato* cap. 38. καθάπερ ἐν δίκῃ τῇ ἱστορίᾳ, et cap. 41 ὥσπερ ἐπὶ ναυαγίου τῆς πατρίδος et alibi saepe. Luculentum est exemplum apud ARISTIDEM vol. II. p. 440 τὸ δὲ καὶ ὀμόσαι ὡς κατὰ θεῶν τῶν προγόνων· οὐ μὰ τοὺς Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. Similia multa ex sequioribus collegit DORVILLIUS ad CHARITONEM p. 138, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ τάφου, ἐπλήγη ὥσπερ ὑπὸ ξίφους τοῦ λόγου, ὥσπερ ἐκ συμποσίου τοῦ βίου ἀναλύειν, alia; et GEELIUS ad DIONEM CHRYSOSTOMUM p. 70, ὥσπερ ἀπὸ μητρὸς τῆς γῆς, ὡς ἐν στρατοπέδῳ τῇ πόλει, ὡς ἐν τάφῳ τῷ σώματι. Transpone haec et senties praepositionem esse iterandam: ἀναλύειν ἐκ τοῦ βίου, ὥσπερ ἐκ συμποσίου, ἐν τῷ σώματι, ὥσπερ ἐν τάφῳ. Itaque vitium concepit elegans locus ANTIPHANIS in STOBAEI *Floril.* CXVI. 14.

πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον
ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

poëta dederat ὡς πρὸς ἐργαστήριον, ut in venustissimo fragmento LYSIAE I. περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται, et quis non est saepe ita locutus? Transposueris ista, praepositio inutilis abibit: ὡς πρὸς ἐργαστήριον τὸ γῆρας, simul comparationis ratio mutabitur. Si dices ἀπαλλάττεσθαι δεῖ ἐκ τοῦ βίου ὥσπερ ἐκ συμποσίου, in verbo ipso inest comparatio, ὥσπερ ἐκ συμποσίου δεῖ ἀπελθεῖν, id est κοσμίως καὶ εὐθύμως, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου: contra ὥσπερ ἐκ συμποσίου τοῦ βίου δεῖ ἀναλύειν si dixeris, hoc dices: ὁ βίος ἐστὶν οἷον συμπόσιόν τι. καθάπερ οὖν τις ἐκ συμποσίου ἀπέρχεται, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου

ἀπιέναι προσήκει. Antiphanes non hoc volebat dicere: *τὸ γῆράς ἐςιν οἷον ἐργαςήριόν τι*, sed *καθάπερ ἕκαςος ἡμῶν εἴθιςαι προσφοιτᾶν ὁ μὲν πρὸς μυροπωλεῖον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δὲ πρὸς ὅ τι ἂν τύχῃ ἐργαςήριον*, (utor verbis Lysiae XXIV. 20) *οὕτως ἅπαντα τἀνθρώπεια κακὰ προσφοιτᾷ πρὸς τὸ γῆρας.* Si hoc tenebis, quod tam perspicuum est quam certum, nusquam tibi imponent librariorum fraudes et magistellorum inficeta additamenta. Experire hanc rationem in Platonis *Euthyphrone* p. 2. C. *τὴν ἐμὴν ἀμαθίαν κατιδὼν ὡς διαφθείροντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ ἔρχεται κατηγορήσων μου ὥσπερ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν* (ubi optimi codices *ὡς πρὸς μητέρα* exhibent, quod recipiendum) et senties *ὡς πρὸς μητέρα τὴν πόλιν* non tantum aliquanto facetius esse et mordaci Platonis ingenio dignius, sed prorsus necessarium ac verum. Similiter in *Phaedone* p. 67. D. *εἰθίσαι τὴν ψυχὴν οἰκεῖν μόνην καθ' αὑτὴν* (expunge *μόνην*) *ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος*, quia apparet dici *τὸ σῶμα εἶναι οἷον δεσμὰ τῆς ψυχῆς* emenda *ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος*, adiecit nescio quis alteram praepositionem, ne *δεσμὰ τοῦ σώματος* dici viderentur. Ibid. p. 82. E. *παραλαβοῦσα τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην δὲ ὥσπερ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα κτὲ.* eadem de causa rescribendum est *ὥσπερ δι' εἱργμοῦ τούτου.* Tertium ad eundem lapidem offenderunt in eodem dialogo p. 115. B. *ἐὰν μὴν θέλητε ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν*, ubi philosophus scripserat *ὥσπερ κατ' ἴχνη τὰ νῦν τ' εἰρημένα κτέ.* In superioribus iam liberavimus eodem vitio eximium locum in libro *de Rep.* VIII. p. 553. B. *ὅταν αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει.* ipsa resp. dicitur esse veluti scopulus, ad quem impegerit, itaque *ὥσπερ πρὸς ἕρματι τῇ πόλει* genuinum est. Simillimus huic in Luciano locus est 70, 4 *συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους περὶ οὕτω μικρῷ ἕρματι τῷ κύβῳ.* Superest unus locus nitidissime scriptus in *Phaedro* p. 250. D., quem eadem labes obfuscat. *ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθεν*, multo melius et suavius Plato ipse dederat *ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ἐρῶντι.* At, dixerit aliquis, tam despicis et pro nihilo ducis constantem omnium librorum fidem et nihil te

vetustarum membranarum auctoritas movet, ut tot locis, tot testibus nihil credendum existimes? Non infitior in his perexiguum esse in libris praesidium, unius et alterius non optimae notae est hic illic συχνὴ ἐπικουρία, optimus quisque in illis vitiis, si tamen sunt vitia, fideli concordia conspirat. Qui ita agunt satis ostendunt se in codicibus versandis et excutiendis aut numquam operam et studium posuisse, aut non satis diligenter et raptim et obiter in ea re esse versatos. Nae illi si scirent quales testes producerent pudore suffunderentur. Attamen si testimoniis et auctoritatibus certare placet, ne hanc quidem quamvis iniquam conditionem recuso. Producam testem multo meliorem, antiquiorem et locupletiorem, quam quidquid est Graeculorum, qui codices PLATONIS nunc superstites post saeculum X. descripserunt. Quem igitur? ipsum LUCIANUM nostrum, quem quaeso diligenter audiatis dicentem, quae exstant 33, 81. ὅταν ἕκαςος ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ὀρχηςῇ ἑαυτὸν βλέπῃ. Ecquis dubitare potest quin flosculum hunc e PLATONE decerpserit homo lepidus, qui PLATONEM tamquam digitos suos noverat et saepius fatetur se ex PLATONE et aliis bellissimum quodque delibare. Imprimis memorabilis locus est 15, 6, ubi ad ipsum PLATONEM ita dicit: αὐτὰ γοῦν ἅ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν λαβὼν καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν ἕκαςον τὸ ἄνθος ὅθεν καὶ παρ' ὅτου καὶ ὅπως ἀνελεξάμην καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἀληθὲς ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοσαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαί τε αὐτὰ ἐπίςαιτο καὶ ἀναπλέξαι καὶ ἁρμόσαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. Itaque quid LUCIANUS in suo *Phaedri* exemplo legerit manifestum est: quia est illud ipsum ex se spectatum optimum et verissimum, est nobis, ut ipse alicubi dixit, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς, qui sanam rationem cum librorum fide in gratiam reducit.

In eodem Dialogo 47, 21 est quaedam scripturae discrepantia, cuius originem saepe iuvabit perspectam habere: μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἣν τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν εἵλετο, pro δοκιμασθέν in aliis est δοκιμάσας, quod vel sine libris debebat de coniectura restitui. Scribitur autem δοκιμά-

σας in libris sic ut δοκιμασ̑ scriptum esse videatur: compendium est syllabae ασ, quod cum praecedenti σ uno tenore perscriptum simillimum est litterae θ, unde e δοκιμάσας nascitur δοκιμασθείς aut δοκιμασθέν. Non est, ut puto, alius locus ad id demonstrandum magis idoneus quam qui legitur apud CHARITONEM p. 71, 19 ταύτην τὴν ἐπιϛολὴν ἔδωκεν Ὑγίνῳ — παραγυμνωθεὶς αὐτῷ καὶ τὸν ἴδιον ἔρωτα. Irascitur REISKIO DORVILLIUS p. 403, qui non dederat lectionem apographi παραγυμνωσθείς, quam bene *Graecam* esse et DORVILLIUS arbitratur et REISKIUS ad h. l. qui scribit: » *quamvis usitatius sit* παραγυμνωθείς, *ferri tamen potest* —νωσθείς. *Aoristi* I. *pass. quoque vicem medii habent, qui saepissime alternant*" nemo est hodie admonendus nihil esse in his veri et miramur eorum confidentiam, qui de his rebus ita scribebant, in quibus plane erant hospites. Caeterum REISKIUS ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθεῖται ψόγον, plumbeus in Grammaticis, at, ubi sana ratione et acuto iudicio res obtineri potest, saepe incomparabilis et tam ingeniosus quam felix. In CHARITONIS codice unico, quem *Florentiae* diligenter excussi, scriptum est παραγυμνωσ̑ i. e. παραγυμνώσας. Apud PHOTIUM legitur οἰσθείς: εἰκασθεὶς, ὑπολαβών. et apud HESYCHIUM οἰσθείς: αἰσθόμενος, εἰκασθείς, δόξας. Glossa est Homerica ex *Iliad.* I. 453 πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς Πολλὰ κατηρᾶτο, et pro εἰκασθείς emenda εἰκάσας. videbis huiusmodi errores in farragine discrepantium scripturarum saepe annotari, quo tutius emendabis locos similiter corruptos. Nonnumquam scribae in contraria currunt. PHOTIUS: ἐρεφθείς: ἐπιϛεγάσας, imo vero ἐπιϛεγασθείς. In IAMBLICHI *vita Pythagorae* § 50 compendium eiusdemmodi male intellectum ab iis, qui veterem codicem *Florentinum* olim descripserunt, unde manavit et *Cizense* apographum et quidquid est apographorum, pessumdedit elegantem locum ex ARISTOXENO, ut suspicor, sumtum. Editur; εἶπεν ὅτι τὴν πόλιν αὐτῶν (*Crotonem*) οἰκεῖσθαι συμβέβηκεν Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βοῦς διὰ τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ Λακινίου μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς νυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὡς ὄντα τῶν πολεμίων, διαφθείραντος καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγειλαμένου περὶ τὸ μνῆμα συνώνυμον ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι πόλιν ἄνπερ αὐτὸς μετάσχῃ τῆς ἀθανασίας. ὥϛε τὴν χάριν

vetustarum membranarum auctoritas movet, ut tot locis, tot testibus nihil credendum existimes? Non infitior in his perexiguum esse in libris praesidium, unius et alterius non optimae notae est hic illic *συχνὴ ἐπικουρία*, optimus quisque in illis vitiis, si tamen sunt vitia, fideli concordia conspirat. Qui ita agunt satis ostendunt se in codicibus versandis et excutiendis aut numquam operam et studium posuisse, aut non satis diligenter et raptim et obiter in ea re esse versatos. Nae illi si scirent quales testes producerent pudore suffunderentur. Attamen si testimoniis et auctoritatibus certare placet, ne hanc quidem quamvis iniquam conditionem recuso. Producam testem multo meliorem, antiquiorem et locupletiorem, quam quidquid est Graeculorum, qui codices Platonis nunc superstites post saeculum X. descripserunt. Quem igitur? ipsum Lucianum nostrum, quem quaeso diligenter audiatis dicentem, quae exstant 33, 81. *ὅταν ἕκαςος ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ὀρχηςῇ ἑαυτὸν βλέπῃ.* Ecquis dubitare potest quin flosculum hunc e Platone decerpserit homo lepidus, qui Platonem tamquam digitos suos noverat et saepius fatetur se ex Platone et aliis bellissimum quodque delibare. Imprimis memorabilis locus est 15, 6; ubi ad ipsum Platonem ita dicit: *αὐτὰ γοῦν ἅ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν λαβὼν καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν ἕκαςον τὸ ἄνθος ὅθεν καὶ παρ' ὅτου καὶ ὅπως ἀνελεξάμην καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἀληθὲς ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοσαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαί τε αὐτὰ ἐπίςαιτο καὶ ἀναπλέξαι καὶ ἁρμόσαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου.* Itaque quid Lucianus in suo *Phaedri* exemplo legerit manifestum est: quia est illud ipsum ex se spectatum optimum et verissimum, est nobis, ut ipse alicubi dixit, *ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς*, qui sanam rationem cum librorum fide in gratiam reducit.

In eodem Dialogo 47, 21 est quaedam scripturae discrepantia, cuius originem saepe iuvabit perspectam habere: *μεταμαθὼν ὡς καλὸν ὁ πόνος ἦν τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν εἵλετο*, pro *δοκιμασθέν* in aliis est *δοκιμάσας*, quod vel sine libris debebat de coniectura restitui. Scribitur autem *δοκιμά-*

σας in libris sic ut δοκιμασ^θ scriptum esse videatur: compendium est syllabae ασ, quod cum praecedenti σ uno tenore perscriptum simillimum est litterae θ, unde e δοκιμάσας nascitur δοκιμασθείς aut δοκιμασθέν. Non est, ut puto, alius locus ad id demonstrandum magis idoneus quam qui legitur apud CHARITONEM p. 71, 19 ταύτην τὴν ἐπιςολὴν ἔδωκεν Ὑγίνῳ — παραγυμνωθεὶς αὐτῷ καὶ τὸν ἴδιον ἔρωτα. Irascitur REISKIO DORVILLIUS p. 403, qui non dederat lectionem apographi παράγυμνωσθείς, quam bene *Graecam* esse et DORVILLIUS arbitratur et REISKIUS ad h. l. qui scribit: » *quamvis usitatius sit παραγυμνωθείς, ferri tamen potest —νωσθείς. Aoristi I. pass. quoque vicem medii habent, qui saepissime alternant*" nemo est hodie admonendus nihil esse in his veri et miramur eorum confidentiam, qui de his rebus ita scribebant, in quibus plane erant hospites. Caeterum REISKIUS ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθεῖται ψόγον, plumbeus in Grammaticis, at, ubi sana ratione et acuto iudicio res obtineri potest, saepe incomparabilis et tam ingeniosus quam felix. In CHARITONIS codice unico, quem *Florentiae* diligenter excussi, scriptum est παραγυμνώσ^θ i. e. παραγυμνώσας. Apud PHOTIUM legitur οἰσθείς: εἰκασθεὶς, ὑπολαβών. et apud HESYCHIUM οἰσθείς: αἰσθόμενος, εἰκασθείς, δόξας. Glossa est Homerica ex *Iliad.* I. 453 πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς Πολλὰ κατηρᾶτο, et pro εἰκασθείς emenda εἰκάσας. videbis huiusmodi errores in farragine discrepantium scripturarum saepe annotari, quo tutius emendabis locos similiter corruptos. Nonnumquam scribae in contraria currunt. PHOTIUS: ἐρεφθείς: ἐπιςεγάσας, imo vero ἐπιςεγασθείς. In IAMBLICHI *vita Pythagorae* § 50 compendium eiusdemmodi male intellectum ab iis, qui veterem codicem *Florentinum* olim descripserunt, unde manavit et *Cizense* apographum et quidquid est apographorum, pessumdedit elegantem locum ex ARISTOXENO, ut suspicor, sumtum. Editur; εἶπεν ὅτι τὴν πόλιν αὐτῶν (*Crotonem*) οἰκεῖσθαι συμβέβηκεν Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βοῦς διὰ τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ Λακινίου μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς νυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὡς ὄντα τῶν πολεμίων, διαφθείραντος καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγειλαμένου περὶ τὸ μνῆμα συνώνυμον ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι πόλιν ἄνπερ αὐτὸς μετάσχῃ τῆς ἀθανασίας. ὥςε τὴν χάριν

τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας προσήκειν αὐτοὺς ἔφη δικαίως οἰκονομεῖν, in optimo codice *Mediceo* pro ἡρακλέα legitur ὡς λέγουσιν ἡρακλέους (compendium syllabae ουσ suprascriptum litterae α satis simile est), deinde pro forma barbara κατοικίσεσθαι diserte scriptum est κατοικισθήσεσθαι, denique pro ἀποδόσεως εὐεργεσίας habet ἀποδθ̄ εὐεργεσίας id est ἀποδοθείσης. Scatet vitiis similibus codex *Cizensis* ex *Florentino* indiligenter admodum descriptus, cuius rei pauca haec documenta cognosce. In § 14 συμβαλὼν τοῖς Μάρκου τοῦ φυσιολόγου προφήταις ἀπογόνοις, in codice est προφῆ id est προφήτου. § 18 οὔτε ἀκούσασθαι cod. οὔτε ἀκοῦσμα. § 27 διέλασεν cod. διέλ̄ id est διέλαβεν. § 30 πλείονες ἢ δισχίλιοι τοῖς λόγοις ἐνεσχέθησαν. Codex addit: αἱρεθέντες αὐτοὶ κατὰ κράτος οὕτως ὥστε οὐκέτι οἴκαδε ἀπέστησαν, emenda ἀπενόστησαν. § 46 ὡς μέλλουσιν τὴν πίστιν παραδόσιμον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν, codex μελλ̄ id est μέλλουσαν. § 51 καὶ μόλις διὰ τέλους ἁγνεύουσι, codex καὶ μόνοις. § 54 φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ τῷ δαίμονι μὴ τιμᾶν, codex τὸ δαιμό id est τὸ δαιμόνιον. § 63 βουλόμενον δεικνύναι codex βουλόμεθα. § 72. ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρατῶς ἔχουσι, codex ἐγκρᾱ id est ἐγκρατείας. § 85 ἐπὶ κολάσεως, codex κολάσει. § 91 σεμνοτάτων codex σεμνωμάτων. § 94 ἀκρατήσεως ἐπτόηνται, codex ἀκρατήτως. §. 113. μεθαρμοσάμενος εὐθύς: codex μεθαρμοσάμενος ὡς εἶχε τὴν λύραν καὶ πεπαντικόν τι μέλος καὶ καταςαλτικὸν μεταχειρισάμενος εὐθύς. § 118 τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα, codex optime τυλώσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα. § 160 τῇ ὄντως προσηγορίᾳ, cod. τῇ ὄντα προσηγορίᾳ. § 164 ἐχρῶντο δὲ καὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσι διειλεγμέναις cod. διειλεγμέναις, corrige ἐξειλεγμέναις. § 204 τόν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα, cod. παῖδον, optime Schaefer πῶλον § 206 ὅπως ἐπιθυμήσωσι μὲν ὧν δεῖ φεύξωνται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων ἐπιθυμιῶν, corrige ἐπιθυμήσουσι μὲν — ἀφέξονται δέ. § 207 καθόλου δὲ ποικιλωτάτην εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν, codex καθόλου δὲ ποικιλώτατον εἶναι τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν πλῆθος. σημεῖον δὲ ἐναργὲς εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν. § 264 γενέσθαι φασὶ ταύτην τὴν πόλιν κατὰ τοῦτο, codex pro πόλιν habet π̄ id est παροιμίαν et mox pro τῶν θηρίων rectissime τῶν Θουρίων.

CAPUT VII.

Deposito paulisper ex manibus LUCIANO, e codice *Florentino*; quo praeter alia multa continentur Erotici et in his unicum exemplum CHARITONIS et XENOPHONTIS EPHESII et particula quaedam e LONGI *Pastoralibus* in caeteris Codicibus omissa, iuvat expromere nonnulla, unde appareat eos, qui post renatas litteras doctissimi homines Codices Graecos describerent, subinde multa ita legisse et descripsisse, ut veteres librarii, quos rodunt omnes, prae illis docti et acuti videantur.

Saepe iuvabit huiusmodi exempla meminisse, ubi quis absurdas lectiones utcumque explicare et tueri sataget et malet certa convellere et iudicio suo vim inferre, quam abiicere quod absurdum est et meliora quaerere. Faciam a CHARITONE initium, cuius unicum exemplar tam indiligenter descriptum et editum est ut scateat lacunis et erroribus, quum in Codice pleraque omnia integra et sine vitio sint, si quis hoc agit et bene Graece didicit. Et de supplementis lacunarum quidem et exordio operis restituto dicet HIRSCHIGIUS meus, qui CHARITONEM cum caeteris *Eroticis* propediem editurus est. Excerpam tantum absurdas quasdam lectiones describentium vitio natas, ubi Codex ipse nihil errat. Pag. 5, 4. exhibent *ἔμελλεν ἀπελεύσασθαι*, Cod. *ἀπελεύσεσθαι*. 7, 10. *ὁ μέν*, Cod. *ὅμως*. 14. *ἀνελθεῖν*. Cod. *εἰσελθεῖν*. 8, 7. *ἀναχθείς*. Cod. *ἐνεχθείς*. 9, 16. *ψῆφον ἀνέθεσαν*. Cod. *ἔθεσαν*. 11, 17. *τὰς συνήθους διατριβάς*. Cod. *συνήθεις*. 14, 14. *ὑποπτευῆσθαι*. Cod. *ὑποπτευθῆναι*. 15, 17. *νήσους μικρὰς καὶ πολλάς*. Cod. *πόλεις*. 16, 26. *οὐδέπω*. Cod. *οὐ δήπου*. 20, 7. *ἡσυχάνειν*. Cod. *ἡσυχάζειν*. 25, 9. *τῶν τούτων κακῶν*. Cod. *τῶν πάντων κακῶν*. 26, 7. *ὅταν αὐτὸς προῆλθε*. Cod. *προέλθῃ*. 8. *ἀλλὰ δὲ τῇ ἕῳ*. Cod. *ἅμα*. 27, 17. *ἐξ αἱρέσεως*. Cod. *ἐξαιρέτως*. 28, 2. *τότ' οὖν ἰδεῖν*. Cod. *τότ' ἦν ἰδεῖν*. 8. *γάμους δούλους*. Cod. *δούλης*. 29, 21. *ἀκούσασα*. Cod. *ἄκουσα*. 31, 25. *καταδράσῃ*. Cod. *καταράσῃ*. 34, 13. *ἀπώλεκε*. Cod. *ἀπολώλεκε*. 41, 7. *ἀναλήψας*. Cod. *ἀνανήψας*. 14. *ἑρμήνευε*. Cod. *μνημόνευσον*. 44, 11. *θεάματι*. Cod. *δείματι*. 47, 4. *τὸ δὲ ὅρα τῆς προνοίας ὀργήν*. Cod. *τὸ δὲ ἄρα τῆς προνοίας ἔργον ἦν*. 10. *ἔμενεν*. Cod. *ἔκλαεν*. 48, 17. *ἐπιγινώσκουσα*. Cod. *ἐπιγι-*

νώσκω. 22. ἀνάπευσιν. Cod. ἀνάκρισιν. 26. αὐχαῶν. Cod. αὐχμῶν. 50, 1. δι' εὐτυχίαν. Cod. δι' ἀσέβειαν. 16. πριωμένου. Cod. πριαμένου. alibi tamen bis an ter in Codice ἐπριῶ comparet pro ἐπρίω. 56, 4. χαριςόν. Cod. τὸ πιςόν. 58, 17. καὶ Διονύσιον δεδοικὼς γινώσκων ὅτι. Cod. οὐ Δ. δ. γινώσκων δὲ ὅτι. 18. τῶν γεγονότων. Cod. περὶ τῶν γεγονότων. 59, 5. μὴ βραδύνῃς. Cod. βράδυνε. 65, 5. δέσματα. Cod. δεσμά. 66, 23. εὐτυχῆ. Cod. ἀτυχῆ. 67, 12. ἀλλά. Cod. ἅμα. 70, 6. εἰς πόλιν ὑπάρχῃ. Cod. ἀπέρχῃ. 14. παραδοθήσῃ γάρ, ἂν παραςῇ, τυράννῳ. Cod. παραδοθήσῃ δὲ ἀντεραςῇ τυράννῳ, quod acutissime Reiskius reperit. vid. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 742. 71, 20. παραγυμνωσθείς. Cod. παραγυμνώσας. 23. αὐτόσε ςρατηγήσειν. Cod. αὐτός. 74, 3. γειτονίαν. Cod. γειτνίασιν. 17. παρορᾶν. Cod. περιορᾶν. 76, 6. προέθηκε. Cod. προέτρεχε. 83, 2. εἰσφέρουσα. Cod. συνεισφέρουσα. 25. μήτε ἐκλείπεσθαι θέλουσα. Cod. μήτε βλέπεσθαι. 84, 15. μεγαλοφρονοῦν. Cod. μέγα φρονοῦν. 87, 17. ἐνέδυ. Cod. ἐνέδυε. 88, 16. εἰ καὶ δι' ἐμέ. Cod. εἰ καὶ μὴ δι' ἐμέ. 22. οὓς ὁμοίως ἐν πᾶσι τηρεῖς. Cod. οὐ πᾶσι. Lege σὺ πᾶσι. 89, 22. ἀποδειξάσθω. Cod. ἀποδειξάτω. 92, 6. ἐξῆχε. Cod. ἐξῆψε. 94, 18. πυθομένου δὲ τοῦ βασιλέως. Cod. πυθομένης δὲ τῆς βασιλίδος. 23. σφοδροτέρως. Cod. σφοδρότερον. 99, 2, 3. ἐπίβουλον, ἐπίβουλος. Cod. σύμβουλον, σύμβουλος. 5. ὅταν αὐτὴν μὴ βιάσῃς. Cod. μὴ βλέπῃς. ô lepidum hominem, qui βιάσῃς serio scripsit. 101, 4. ἐκείνην. Cod. ἐκείμην. 103, 4. δι' ἡδονῆς. Cod. ὑφ' ἡδονῆς. 16. ἀπό. Cod. ὑπό. 104, 22. ὡς. Codd. δύο. 23. εὐθὺς οὖν ἀνακλητικὸν ας τῷ βασιλεῖ εὐχαίρων. Cod. εὐθὺς οὖν ἀνακλητικὸν τῆς θήρας σύνθημα διεδόθη καὶ πάντες ἀνέςρεφον. βασιλεὺς δὲ ἀνηρτημένος ταῖς ἐλπίσιν εἰσήλαυνεν εἰς τὰ βασίλεια χαίρων. 24. ὡς τὸ Καλλιρρόης θήραμα θηράσας. Cod. ὡς τὸ κάλλιςον θήραμα θηράσας. 108, 2. ἑαυτὸν ἐλαφρῦναι τῆς διακονίας δυσχεροῦς. Cod. ἑαυτὸν ἐλευθερῶσαι διακονίας δυσχεροῦς. audi nunc Reiskium ad p. 56, 5. ἀμείβομαι Πλάγγωνα (scrib. Πλαγγόνα) τῆς διακονίας ἐρωτικῆς: »*est ex more recentium et minus probatorum auctorum. Ita* p. 128, 21. τὸν θάλαμον βασιλικόν. *Muscas captat qui talia emendat.*" Testibus confidit, qui citati non respondebunt. p. 128, 21. codex habet τὸν θάλαμον τὸν βασιλικόν et p. 56, 5. τῆς non comparet. 108, 5. ἀνεμιμνήσκετο. Cod. ἀνεμίμνησκεν. 18. ἰδιολογίσασθαι. Cod.

ἰδιολογήσασθαι. 109, 7. οὐ δῆτ' οὔ. Cod. οὐ δήπου. 8. ἄκουε. Cod. ἀκούεις. 111. 7. περὶ αὐτοῦ. Cod. περὶ αὐτόν et διαπέμψαι pro ἐκπέμψαι. 14. παρασκευάσωνται. Cod. παρασκευάζεται. 16. ἐξῆλθε τῆς Βαβυλῶνος. Cod. ἐξήλαυνε Βαβυλῶνος. 112, 22. τάχα εἰρήνης. Cod. ταχείας εἰρήνης. 114, 26. τοῖς ὕστερον γενομένοις. Cod. ἐσομένοις. 115, 1. καταδικηθέντες. Cod. ἀδικηθέντες. 18. προσμίξαντες τοῖς ὀρνιθοφύλαξιν. in Codice perspicue scriptum est ὀπισθοφύλαξιν, lege ad haec DORVILLII annotationem et ridebis. 116, 19. ἐπεδείξατο. Cod. ἔργον ἐπεδείξατο. 118, 5. νυνί. Cod. νῷϊ. 11. τὸ αὐτὸ στρατιὰν ἠρεύνα. Cod. τὸ αὐτὸ πρῶτον ἀνηρεύνα. 13. τοὺς Πελοποννησίους. Cod. τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους. 119, 1. στρατηγικήν. Cod. στρατηγῷ καί. 120, 13. ἐξουσίαν παρείχοντο. Cod. παρεῖχον. 122, 14. ἀπηντᾶτο. Cod. ἀπήντα. 124, 24. ἐπαγγέλλοις. Cod. ἐπαγγέλλου. 125, 6. κλέπτουσι τὰ ἐμὰ κάλλιστα. Cod. κλέπτουσί τινες τὰ κάλλιστα. 8. οὐδεμία γέγονε κάκη. Cod. οὐδεμιᾷ γέγονε κακόν. 127, 5. ἀπελογίσατο. Cod. ἀπελογήσατο. 128, 6. οἰκοδομῆσαι Cod. οἰκονομῆσαι. 11. εὗρε. Cod. εὕρηκε. 129, 12. ἅλις μέν. Cod. ἅλις ἦν. 27. πεπεισμένος. Codd. πεπυσμένος. 134, 15. ἀλεξικακεῖν. Cod. ἀνεξικακεῖν. 135, 10. ἔχειν αὐτῆς ἐμοῦ. Cod. ἔχειν ἀντ' ἐμοῦ. 23. ἀνέθηκε. Cod. ἐνέθηκε. 138, 15. καινή. Cod. κενή. 139, 15. πεπεισμένων. Cod. πεπυσμένων. 140, 2. ἔτι καταπλεῖ. Cod. ἐπικαταπλεῖ. ibid. ἄλλος γάρ. Cod. αὐτὸς γάρ. 141, 8. ἐρωτώμενος. Cod. ἐρωτῶμεν. 142, 6. ταλάντῳ πριάμενος. Cod. ταλάντου. Denique 142, 14. non est in codice ἔμαθον ἔργα, quod DORVILLIUS ridicule interpretatur, sed ἔμαθον ὕστερον. Priusquam CHARITONEM de manibus depono aliquot locos obiter corrigere iuvat. p. 4, 7. ἐτάθημεν προσαγρυπνοῦντες. Lege παρετάθημεν. p. 27, 25. ὕπνου μὲν οὐκ ἐλάμβανε, imo vero ἐλάγχανε. p. 36, 11. scripserat CHARITON:

πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα

ad εἰκυῖα adscripsit nescio quis ὁμοία. vide nunc quid edatur. pag. 84, 21. πέπειστο ἀγνὸν εἶναι μὴ δύνασθαι, emenda πέπειστο ἁλῶναι μὴ δύνασθαι. 99, 23. ὄναρ μοι ἐπιστὰν βασίλειοι θεοί, corrige ἐπιστάντες. 109, 4. οὐ κατ..... σα τὴν μανίαν τὴν σήν. supple οὐ κατηγόρευσα. p. 109, 18. πόλεως πρῶτος, rescribe πρώτης. p. 129, 14. ἀσπασίως λέκτρου παλαιοῦ, restitue ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ. p. 136, 5. Στατείρας προφάσει, scribe

Στάτειραν πρόφασιν, ex Homerico Πάτροκλον πρόφασιν. Denique p. 140, 22. ἀξιοῦμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, verum est ἐξίωμεν.

In XENOPHONTE EPHESIO describendo, cuius item unicum exemplum in eodem Codice *Florentino* continetur, passim eadem negligentia et socordia versati sunt, cuius rei insigne exemplum vide p. 16, 3 LOCELL. 6, 8 PEERLK. τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνερράφει quam absurdum sit συνερράφει nihil opus est multis explicare. In Codice esse dicitur συνηραφήκει, unde LOCELLA συνερράφει effinxit, BASTIUS in *Append. Epist. Crit.* p. 55. συνερραφήκει. Si BASTIUS ipse Codicem descripsisset aut vidisset, malesana scriptura numquam nata aut dudum emendata fuisset. In ipso Codice συνηρ in extremo versu perspicue scriptum est cum literulis quibusdam, quae in tenuissima scriptura vix oculis cernuntur, tum κει iu versu sequente. Intendens oculorum aciem tandem distinxi μό, et συνηρμόκει exaratum esse videbit qui posthac librum inspiciet, caeteri interea mihi, spero, fidem habebunt. Caeteras bonas lectiones unici Codicis propediem amicus meus publici iuris faciet.

In eodem libro LONGI *Pastoralia* insunt, quae res propter COURIERII inventum et hominis elegantissimi scripta ad unumquemque et unamquamque pervenit. Equidem, quum notissimam libri partem quam potui diligentissime excuterem, comperi COURIERIUM, caetera XENOPHONTI natura et ingenio satis similem, candorem et probitatem XENOPHONTIS non referre. Nemo umquam LONGI Codicem *Florentinum* versabit, quin intelligat COURIERIUM scientem dolo malo eam partem *Pastoralium*, quam primus novam et ineditam reperisset, offuso atramento delevisse, ne umquam a quoquam legi posset ac sibi laus inventi praeriperetur. Improbum hoc facinus est et ab illius viri persona, quem quum legimus omnes admiramur et amamus, alienissimum videtur. Credo, tam alto supercilio despiciebat homunciones, quos sibi et suo invento insidiari suspicabatur et clam sibi laudem ac fructum τοῦ ἑρμαίου, (ut tum quidem videbatur), surripere moliri, ut nihil non sibi in eos licere putaret et plane hostium loco haberet, quos omnibus artibus circumvenire ius fasque esset. Improbum facinus est, inquam, sed si is improbus esse voluerit nihil ad nos ea res attinet, neque in eum iudices sedemus; id nostra refert, qua fide, qua

peritia Codicis in illa parte unici scripturas excerpserit et descripserit, quod si perite et diligenter fecisset equidem facinus, quo non est aliud, ut ipse iocatur, magis *atrum*, satis aequo animo ferre possem. Nunc contra est: Couriertus ut ingenii velocitate et feracitate valet et acumine iudicii et pulchri sensu et in scribendo omnes habet veneres leporesque, sic in re Grammatica plumbeus est, tardus discendi ferre laborem et meditandi, nec diuturna observatione Graecitatis usum omnem et rationem ita habebat perspectam, ut vera a falsis, proba a spuriis certo iudicio discernere posset. Itaque ingenio potens, arte et scientia imbecillus, non is erat cui codicis excutiendi et describendi negotium recte mandari posset. Codicem *Florentinum* igitur tam negligenter excussit, tam imperite legit, ut in ea parte, quam non delevit, permultas bonas lectiones neglexerit, et contra complures absurdas Codici imputaverit ubi nihil erat erratum, modo diligenter et oculis exercitatis legisset; in eo loco, quem fere totum pessumdedit, complusculas lectiones falsas et ineptas protulerit, quas sibi visus est videre, sed quas satis apparet eiusdem farinae esse atque *συνηρχφήκει* in Xenophonte Ephesio. Illas igitur, libro accuratissime perlecto, ipse collegi, has aeternae tenebrae et *atra* nox premunt prementque. In eo folio, quod sic ille perdidit, laciniae quaedam, velut insulae in mari vasto, apparent et legi possunt, unde eius fides aestimari etiamnunc potest et codicum legendorum facultas. Ex iis, quae Florentiae olim annotavi, expromam nunc nonnulla, unde oratio Longi et emendari possit et stabiliore fundamento firmius constitui. Faciam initium ab illo loco, quem Courierius statim post repertam lucem in atram caliginem redire iussit. Legitur in Codice folio 23 verso, cuius primus versus est: *ἐπὶ ςελέχει δρυὸς ἐσκόπουν μή τι μέρος τοῦ σώματος ὁ δάφνις ἥμαξε κατχπεσών. τέτρωτο μὲν οὖν οὐδὲν οὐδὲ ἥμακτο οὐδέν*, huiusmodi versus minutissimis literulis eleganter scriptos pagina quaeque habet triginta octo, ultimus est huius paginae: *κύνα τρέφειν, εἰ δὲ ὡς λέγουσι καὶ αἶξ αὐτῷ γάλα δέδωκεν οὐδὲν ἐρίφων διαφέρει. ταῦτα καὶ τοιαῦτα ὁ δόρκων καί.* Incipit folium 24 rectum a versu: *μετὰ ταῦτα ὁ δάφνις. ἐμὲ αἶξ ἀνέθρεψεν ὥσπερ τὸν δία. νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας ὄζω δέ.* Postquam utraque pagina

teterrimis maculis foedata est, Franciscus del Furia, Bibliothecae Laurentianae Praefectus, (quem venerabilem senem superstitem et eodem munere fungentem mihi videre contigit et eius humanitatem experiri), scripturam recognovit et nonnullas lectiones discrepantes ab iis, quas Courierius dedisset, protulit et per amicum Ciampi edidit. Courierius contra in *Epistola Encyclica* istas lectiones falsas et commenticias esse criminatur, de more adversarios acuto naso suspendens. Est ea Epistola in omnium philologorum manibus, et quia nemo respondit eius fide statur. Quum ipse Codicem excuterem novis difficultatibus lectio erat impedita. Nempe conati sunt ope chymicae artis maculas tollere sed frustra. Maculae colorem mutarunt, e nigris subfuscum colorem acceperunt: quae pars scripturae evaserat madefacta et venenis oblita tanto opere expalluit ut nonnisi intensissima oculorum acie quidquam extricari possit. Diu et multum omnia rimatus legi quidquid non est atramento prorsus obscuratum et dicam de singulis. In vs. 6 in Codice est καὶ τὰ νῶτα δέ. acuitur δέ in extremo versu scriptum: in sequenti versu Courier. edidit ἀπολουούσης ἡ σὰρξ ὑπέπιπτε μαλθακή. Furia σὰρξ καθυπέπιπτε scriptum esse contendit. Nihil aliud nunc oculis discerni potest quam:

vs. 7. ἀπολο . . . . πέπϊπτε μαλθακὴ
vs. 8. καὶ τότε μὲν γὰρ ἐν δυσμαῖς ἦν ὁ ἥλιος.

Ibid. Courier dedit: ἑαυτῆς ἥψατο πολλάκις εἰ τρυφερώτερον εἴη πειρωμένη. In Codice est τρυφερωτέρα compendio scriptum; quod ingeniosum hominem fefellit: scriptum est τρυφερω et τρ cum accentu acuto superscriptum. Vs. 9. Courier τῆς δὲ ὑςεραίας, Furia τῆς δὲ ἐπιούσης. Nunc nihil superest praeter τῆς δὲ . . . . ἧκον εἰς τὴν νομήν. Sed Longus solet τῆς ἐπιούσης dicere. Vs. 20. πόσαι μέλιτται κέντρα ἐνῆκαν ἀλλὰ ἔφαγον. quam vellem ea particula hodie legi posset, ut quid pro ἔφαγον scriptum fuerit appareret, nam ἔφαγον importunissimum est. Vs. 22. εἴθε αἴξ. Courier εἴτε enotavit. Perspicue εἴθε scriptum est. Vs. 26. Courier παρὰ τὰ ἄντρα. Furia πρὸς τὸ ἄντρον. Certum est in codice πρ̀ scriptum esse et liquido apparet; reliqua tam obscura sunt ut numquam potuerim pro certo statuere utrum τα αντρα an του αντρου compareret. Caeterum

πρὸ τοῦ ἄντρου verum videtur, ut p. 184 COUR. IV. 38. *πρὸ τοῦ ἄντρου ϛιβάδας ὑπεϛόρεσεν.* Vs. 28. COURIER *ἔρωτος καὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα.* FURIA *ἔρωτος ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα.* In Codice nihil amplius apparet quam *ἔρω..... α καὶ τὰ ὀνόματα.* Vs. 31. COURIER *καλάμους ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους.* FURIA *χρυσῷ* pro *χαλκῷ.* locus est plane deperditus et nihil dignosci potest inter *ἐννέα* et *τῇ δὲ νεβρίδα.* Vs 33. COURIER·*ἀνὰ πάσας ἡμέρας.* FURIA *ἐν ἁπάσαις ἡμέραις.* Perierunt haec omnia funditus. Ibid. COURIER *μῆλον ὡραῖον.* FURIA *μῆλα ὀπωρινά.* haec quoque perierunt. Vs. 34. COURIER *μόσχον ὀρειγεννητόν.* FURIA *μόσχον ἀρτιγέννητον.* sine vestigio interierunt, sed non est codice opus, quia *ὀρειγεννητόν* nihil est, contra *ἀρτιγέννητον* LONGO in ea re adamatum et frequens, ut p. 56. II. 4. *μεταθέων μόσχους ἀρτιγεννήτους* et passim. Praeterea *α* et *ο* in hoc libro facillime confundi possunt, quoniam scriba ubi *α* scribendum est *ο* ponit, deinde sequenti consonanti lineolam appingit ad sinistram, quae cum praecedenti *ο* coniuncta literam *α* efficit. Hinc factum est ut p. 112 COURIER in Codice legerit *οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ*, quum perspicue *ἀσχαλίᾳ* in eo legatur. Subiiciet haec oculis FURIA, qui specimen scripturae Codicis in aes incidi iussit et edidit in praefat. ad *Fabulas Aesopicas* pag. XXXII, ubi vide ultimum vocabulum *τοῖς ἀνθρώποις* aut in fine praecedentis versus *ἀνήνεγκεν.* Vs. 38. *ἐγὼ μὲν βουκόλος, ὁ δὲ αἰπόλος τοσοῦτον κρείττων ὅσον αἰγῶν βόες.* Codex *τοσοῦτον..... κρείσσων,* sex septem litterae exciderunt. Suspicor: *τοσοῦτον οὖν ἐγὼ κρείσσων* supplendum. Vs. 40. Codex

μέλλον || ἀμᾶσθαι καὶ ἔθρεψε μήτηρ
δὲ τράγους ὀδ.......... δεινόν.

supple: *ὀδωδὼς ἀπ' αὐτῶν δεινόν* ex iis, quae Daphnis respondet: *νέμω δὲ τράγους — ὄζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν.* Fol. 24. v. 1. COURIER: *νέμω δὲ τράγους, ὡς τούτους βοῶν μείζονας..... ξω ..... οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν.* FURIA: *νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας. ὄζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν.* COURIER in *Epistola* confidenter asseverat in Codice illud ipsum fuisse scriptum, quod ipse dedisset. Fatetur nunc in Codice perspicue legi id, quod FURIA dixit, sed Codicem ab ipso adversario sic rescriptum et interpolatum esse, eamque fraudem manifestis indiciis

apparere. Ipsius verba subiiciam [1]. Dicam quid rei sit. In Codice luculenter apparet a prima manu sine ulla correctione vel interpolatione scriptum esse: νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας. ὄξω δέ || οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. in τῶν circumflexus cum vocali uno ductu continuatur, in τούτου secunda diphthongus nota forma implexa praecedenti litterae suprascripta est, in μείζονας liquido. apparet μεί reliqua vix cernuntur, sed non est de eo vocabulo controversia, tum ὄξω nullo negotio discerni potest et δέ in extremo versu. Interpolationis non est vola nec vestigium. Quum haec perscrutarer Courierii *Epistola* erat ad manum, eamque ad singula exigebam. Lecta Courierii criminatione locum de novo intentissima cura relego investigoque ecquod esset huius fraudis, quam arguerit, vel tenuissimum indicium. Quod tunc in Commentariis indignabundus adscripsi: *impudentissime mentitur*, nunc ut in re certa non dubito palam pronunciare. ὄξω scriptum est a stipite pro ὄζω, ut saepe ζ et ξ confundit, ἐξήτουν scribens pro ἐζήτουν, et passim absurda et barbara scriptitat, ex quibus simillimum est p. 37. ἐξώννυτο et 156. ἐξωσμένου pro ἐζώννυτο et ἐζωσμένου. Vera igitur scriptura est, quam Furia primus dederat: νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας, ὄζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. Courier. censuit post omnia locum sic esse constituendum: νέμω δὲ τράγους, ὅς γ' αὐτοὺς βοῶν ἀμείνους παρέξω. ὄζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν, admonens Toupium docuisse ὅς γε et ὥςε aliquando confusa fuisse. Qui haec bene Graece dicta esse putabit, non recuso quo minus ei de Courierii Graecitatis scientia nimium inclementer dixisse et inique nimis sentire videar. In

1) „Νέμω δὲ τράγους ὡς τούτους βοῶν μείζονας.... ξω.... οὐδέν. C'était là l'endroit de tous le plus maltraité dans l'original quand nous le copiâmes, moi, MM. Furia et Bencini. Nous y revînmes plusieurs fois et n'y pûmes jamais distinguer que ce que j'ai donné *totidem litteris* dans mon édition. J'en avais fait trois copies, exactement figurées sur une même feuille. Cette feuille, déposée à la bibliothèque et jointe au manuscrit, prouve qu'on y lisait alors ce que j'ai publié: il est vrai qu'on y lit maintenant, comme le dit M. Furia: τῶν τούτου βοῶν μείζονας, aussi clairement que dans aucun livre imprimé; mais c'est une correction récente, faite d'après ma traduction: *oui, je garde les chèvres et les rends meilleures que ne seront jamais les vaches de celui-ci.* Cet endroit a été retouché si maladroitement dans le manuscrit, que l'imposture est visible."

Eiusdem est sic mentiri et Codicem de industria corrumpere.

vs. 6. *μέμνησο δὲ, ὦ παρθένε, ὅτι σε ποίμνιον ἔθρεψεν ἀλλὰ καὶ εἶ καλή.* sic sine sensu Codex et editiones. Duo vocabula exciderunt: lege *καὶ σὲ ποίμνιον ἔθρεψεν, ἀλλὰ καὶ ὡς εἶ καλή.* Pag. 28. *ἐρυθήματι ἐνεπίμπλατο* Codex et Editiones. Scribe *ἐρυθήματος*, compendium *ἐρυθήμα͞τ* indocte expletum esse intelligis. Pag. 29 male COURIER ex Cod. affert *λευκώτερον* et *τῶν δὲ πρότερον χρόνων.* sine errore habet liber *λευκότερον* et *τὸν δὲ πρότερον χρόνον*, sed habet vitium in *μέχρι τοῦ ἂν διαβρέξαι*, deinde non *ἠμέλητο καὶ ἡ ἀγέλη* sed *ἠμελῆτο ἡ ἀγέλη*, quo facilius *ἠμελεῖτο* corrigitur, tum exhibet *χλόας καιρινῆς* superscriptis *ης* et *θε*, ut fiat *χλόης θερινῆς*. Continuo sequitur: *εἰς μόνην Χλόην ἐγίγνετο λάλος* tam perverse dictum atque *λαλεῖν εἴς τινα.* corrige *πρὸς μόνην.* Denique in Codice non est *ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο*, sed *ἐδωρήσατο.*

Percurram nunc *Pastoralia* et indicabo quibus locis e codice *Florentino* emendari possint, subinde nonnihil de meo adiungens. Pag. 6. COURIER. *νομίσεις οὐ πόλιν ἐρᾶν, ἀλλὰ νῆσον.* Νομίσεις barbarum est et sero admodum istiusmodi formae usu receptae sunt ab omnibus, deinde passim in veterum scripta invectae, unde maximam partem iam expulsae sunt, quidquid restat eodem modo eliminandum. In Codice est *νομίσαις*, cui si *ἂν* addideris Graece dictum erit. Eodem modo in *Pastoralibus* quater peccatur in *κομίσω* pro *κομιῶ*. p. 86. *κομίσουσαν.* p. 160. *κομίσειν.* p. 166. *κομίσουσα.* p. 167. *κομίσουσαν.* Recte Cod. p. 157. *χαριεῖσθαι* dedit pro *χαρίσασθαι.* Non est huc trahendum *συρίσω* p. 79. *συρίσετε*, nam LONGUS *συρίττω, συρίσω, ἐσύρισα* contra usum Veterum scribere solet. Ibidem p. 79 vitiosum est *νεμήσετε*, sed ipsius Rhetoris vitio peccatum esse suspicor, nam et alios ita vidi nonnumquam errare, ut PLUTARCHUM in *Caesare* 19. *ἐπινεμήσεσθαι.* Formae vitiosae in *-ίσω* et *-ίσομαι* pro *-ιῶ* et *-ιοῦμαι* passim irrepserunt in scriptores Atticos, quorum Codices nec veteres nec boni supersunt. Itaque in LYSIA persaepe apparent, ut XII. 44. *ὅπως μήτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφίσεσθε πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε*, ubi perperam *ψηφίσαισθε* rescripserunt pro *ψηφιεῖσθε.* In XENOPHONTIS *Hell.* IV. VIII. 1. male SCHAEFERUS *ἐντειχίσοιεν* invexit, bene DINDORFIUS *ἐντειχιοῖεν.* Κομίσω et similia omnia apud Athenienses coniunctivorum aoristi sunt, ut in *Pluto* 768.

apparere. Ipsius verba subiiciam [1]. Dicam quid rei sit. In Codice luculenter apparet a prima manu sine ulla correctione vel interpolatione scriptum esse: *νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας. ὄξω δέ || οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν.* in *τῶν* circumflexus cum vocali uno ductu continuatur, in *τούτου* secunda diphthongus nota forma implexa praecedenti litterae suprascripta est, in *μείζονας* liquido. apparet *μεί* reliqua vix cernuntur, sed non est de eo vocabulo controversia, tum *ὄξω* nullo negotio discerni potest et *δέ* in extremo versu. Interpolationis non est vola nec vestigium. Quum haec perscrutarer COURIERII *Epistola* erat ad manum, eamque ad singula exigebam. Lecta COURIERII criminatione locum de novo intentissima cura relego investigoque ecquod esset huius fraudis, quam arguerit, vel tenuissimum indicium. Quod tunc in Commentariis indignabundus adscripsi: *impudentissime mentitur*, nunc ut in re certa non dubito palam pronunciare. *ὄξω* scriptum est a stipite pro *ὄζω*, ut saepe *ζ* et *ξ* confundit, *ἐξήτουν* scribens pro *ἐζήτουν*, et passim absurda et barbara scriptitat, ex quibus simillimum est p. 37. *ἐξώννυτο* et 156. *ἐξωσμένου* pro *ἐζώννυτο* et *ἐζωσμένου*. Vera igitur scriptura est, quam FURIA primus dederat: *νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας, ὄζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν.* COURIER. censuit post omnia locum sic esse constituendum: *νέμω δὲ τράγους, ὅς γ' αὐτοὺς βοῶν ἀμείνους παρέξω. ὄζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν*, admonens TOUPIUM docuisse *ὅς γε* et *ὥςε* aliquando confusa fuisse. Qui haec bene Graece dicta esse putabit, non recuso quo minus ei de COURIERII Graecitatis scientia nimium inclementer dixisse et inique nimis sentire videar. In

1) „*Νέμω δὲ τράγους ὡς τούτους βοῶν μείζονας.... ξω.... οὐδέν.* C'était là l'endroit de tous le plus maltraité dans l'original quand nous le copiâmes, moi, MM. Furia et Bencini. Nous y revînmes plusieurs fois et n'y pûmes jamais distinguer que ce que j'ai donné *totidem litteris* dans mon édition. J'en avais fait trois copies, exactement figurées sur une même feuille. Cette feuille, déposée à la bibliothèque et jointe au manuscrit, prouve qu'on y lisait alors ce que j'ai publié: il est vrai qu'on y lit maintenant, comme le dit M. Furia: *τῶν τούτου βοῶν μείζονας*, aussi clairement que dans aucun livre imprimé; mais c'est une correction récente, faite d'après ma traduction: *oui, je garde les chèvres et les rends meilleures que ne seront jamais les vaches de celui-ci.* Cet endroit a été retouché si maladroitement dans le manuscrit, que l'imposture est visible."

Eiusdem est sic mentiri et Codicem de industria corrumpere.

vs. 6. *μέμνησο δὲ, ὦ παρθένε, ὅτι σε ποίμνιον ἔθρεψεν ἀλλὰ καὶ εἶ καλή.* sic sine sensu Codex et editiones. Duo vocabula exciderunt: lege *καὶ σὲ ποίμνιον ἔθρεψεν, ἀλλὰ καὶ ὡς εἶ καλή.* Pag. 28. *ἐρυθήματι ἐνεπίμπλατο* Codex et Editiones. Scribe *ἐρυθήματος*, compendium *ἐρυθήμα* indocte expletum esse intelligis. Pag. 29 male Courier ex Cod. affert *λευκώτερον* et *τῶν δὲ πρότερον χρόνων.* sine errore habet liber *λευκότερον* et *τὸν δὲ πρότερον χρόνον*, sed habet vitium in *μέχρι τοῦ ἂν διαβρέξαι*, deinde non *ἠμέλητο καὶ ἡ ἀγέλη* sed *ἠμελῆτο ἡ ἀγέλη*, quo facilius *ἠμελεῖτο* corrigitur, tum exhibet *χλόας καιρινῆς* superscriptis *ης* et *θε*, ut fiat *χλόης θερινῆς*. Continuo sequitur: *εἰς μόνην Χλόην ἐγίγνετο λάλος* tam perverse dictum atque *λαλεῖν εἴς τινα.* corrige *πρὸς μόνην.* Denique in Codice non est *ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο*, sed *ἐδωρήσατο.*

Percurram nunc *Pastoralia* et indicabo quibus locis e codice *Florentino* emendari possint, subinde nonnihil de meo adiungens. Pag. 6. Courier. *νομίσεις οὐ πόλιν ὁρᾶν, ἀλλὰ νῆσον.* *Νομίσεις* barbarum est et sero admodum istiusmodi formae usu receptae sunt ab omnibus, deinde passim in veterum scripta invectae, unde maximam partem iam expulsae sunt, quidquid restat eodem modo eliminandum. In Codice est *νομίσαις*, cui si *ἂν* addideris Graece dictum erit. Eodem modo in *Pastoralibus* quater peccatur in *κομίσω* pro *κομιῶ.* p. 86. *κομίσουσαν.* p. 160. *κομίσειν.* p. 166. *κομίσουσα.* p. 167. *κομίσουσαν.* Recte Cod. p. 157. *χαριεῖσθαι* dedit pro *χαρίσασθαι.* Non est huc trahendum *συρίσω* p. 79. *συρίσετε*, nam Longus *συρίττω, συρίσω, ἐσύρισα* contra usum Veterum scribere solet. Ibidem p. 79 vitiosum est *νεμήσετε*, sed ipsius Rhetoris vitio peccatum esse suspicor, nam et alios ita vidi nonnumquam errare, ut Plutarchum in *Caesare* 19. *ἐπινεμήσεσθαι.* Formae vitiosae in *-ίσω* et *-ίσομαι* pro *-ιῶ* et *-ιοῦμαι* passim irrepserunt in scriptores Atticos, quorum Codices nec veteres nec boni supersunt. Itaque in Lysia persaepe apparent, ut XII. 44. *ὅπως μήτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφίσεσθε πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε*, ubi perperam *ψηφίσαισθε* rescripserunt pro *ψηφιεῖσθε.* In Xenophontis *Hell.* IV. VIII. 1. male Schaeferus *ἐντειχίσοιεν* invexit, bene Dindorfius *ἐντειχιοῖεν.* *Κομίσω* et similia omnia apud Athenienses coniunctivorum aoristi sunt, ut in *Pluto* 768.

φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα,

quod admoneo ut alterum Comici locum emendem in *Ranis* vs. 618.

καὶ πῶς βασανίζω;

ubi recipienda est lectio Codicis *Veneti* καὶ πῶς βασανίσω; quod dictum est, ut πῶς σε κείρω; βασιλεῦ; πῶς εἴπω; ποῖ τράπωμαι; τί πάθω; et permulta alia.

Apud LONGUM continuo sequitur: ταύτης τῆς πόλεως, τῆς Μιτυλήνης. ubi Codex: ἀλλὰ ἣν ταύτης τῆς πόλεως μιτυλήνης. ἀλλὰ ἣν natum est ex praecedentibus ἀλλὰ νῆσον. μιτυλήνης debetur ludimagistro, et solis pueris ea repetitio placere potest. Pag. 7. εὗρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. Cod. εὗρεν ὑπὸ μιᾶς τῶν αἰγῶν τρεφόμενον. P. 9. κόμη — λελυμένη. Cod. κόμαι — λελυμέναι. P. 10. ἀκλαυτὶ. Cod. ἀκλαυςί. P. 11. νομίζειν, λανθάνουσαν Cod. νομίζειν καὶ λανθάνουσαν. P. 13. ἐπ' ἀγροικίᾳ Cod. ἐπ' ἀγροικίας. — ἄγουσα.. τὴν αἰτίαν. Cod. ἀναφέρουσα. P. 14. ςεφανίσκους πλέκοντες ταῖς Νύμφαις ἐπέφερον. Cod. B. ἔφερον. corrige προσέφερον. sic et pag. 53 legendum καὶ πάντως τι προςας ἔφερον. Pag. 15 Codex ἀνθερικοὺς ἀνελομένη πόθεν (sic) ἐξελθοῦσα ἀκριδοθήκην ἀνέπλεκε. Verum vidit COURIER: ἐξ ἕλους ἀκριδοθήραν ἔπλεκε, sumtum a THEOCRITO I. 52. καλάμους ἐκταμὼν λεπτούς. Cod. λεπτοὺς ἐκτεμών. recte: illud Ionicum est. P. 16. σιρροὺς. Graecum est σιρούς. Pag. 17. ξύλον καὶ τὴν καλαύροπα λαβών. Cod. ξύλω τὴν καλαύρωπα. Expunge ξύλον καί, deinde pro χρήσασθαι corrige χρησάμενον. P. 32. καὶ δείσας μὴ φωραθείς ποτε. Cod. καὶ δείσας καὶ φωραθεὶς μήποτε. In hoc negotio φωραθῆναι absurdum est, bene habet καὶ δείσας μήποτε. P. 37. ἐπ' ἀνθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος. Cod. ἐπαθροῦν id est ἐπ' ἄθρουν τὸ κάλλος, venuste dictum, opposita sunt ἄθρουν i. e. πᾶν ἅμα et κατὰ μέρος. — τῶν ἐν τῷ ἄντρῳ νυμφῶν. Optime Codex τῶν ἐκ τοῦ ἄντρου. P. 38. καλάμους ἐπέτρεχε recte in Cod. legitur non ἐπέλειχε, quod COURIER affert. P. 41. ἦν παρθένε παρθένος οὕτω καλή. Imitatus nobilissimum locum PLATONIS in *Phaedro* p. 237 B. ἦν οὕτω δὴ παῖς μάλα καλός scripsisse videtur ἦν οὕτω δή, παρθένε, παρθένος καλή. — οὕτως ἐν ἡλικίᾳ. Codex ἐν ὕλῃ. P. 42. μείζονα ὡς ἀνήρ, ἡδεῖαν ὡς παῖς, emenda ἡδίονα ὡς παῖς. P. 43. ἁλύοντα περὶ τὴν θάλασσαν.

Cod. ἀλύοντα, sed corrige sodes παρὰ τὴν θάλασσαν. Etiam magis ridiculum est in CHARITONE p. 139. ὤφθη Καλλιρρόη· μὲν ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀνακειμένη.... Χαιρέας δὲ αὐτῇ περικαθήμενος, aliquanto decentius παρακαθήμενος, credo, scribendum est. P. 44. καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες, rectissime Codex ταῖς χερσὶν omittit. P. 49. καὶ οὐδὲ λουτρῶν... δεόμενον. scribe οὐδέν. P. 51. χειρὸς ὠφέλειαν ἀλλήλοις μετεδίδοσαν, imo vero ἄλλοις. P. 56. κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. rideo istud ὅμοιος, emenda ὁμοίως ἐμοί, quod BRUNCKIUS praecepit. P. 57. καί σε οἶδα νέμοντα πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἕλει τὸ πλατὺ βουκόλιον. Cod. ἐν ἐκείνῳ τῷ ὄρει, qui locus est armentis aliquanto salubrior quam ἕλος, in quo melius βάτραχοι νέμονται. P. 64. ἅμα μειδιάματι κατέδραμον. recte Cod. προσέδραμον. Praeterea in Codice est ἐνθεώτεροι δὲ πρὸς τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν et ἐπειγόμενοι πρὸς τὰ φιλήματα, unde corrige COURIERII notam (4). P. 66. λαγωούς. cod. λαγὼς et infra εἰς θήραν λαγῶν et sic LONGUS alibi. Pag. 68. τὴν λύγον ἀπέφαγον. Cod. ἐπέφαγον. Lege κατέφαγον ex p. 69. τὴν λύγον κατεσθίουσι. et p. 130. τὴν λύγον αἵ σαί ποτε αἶγες κατέφαγον. et sic repone p. 72. κατέφαγον τὴν λύγον. Siglae veteres hos errores pepererunt. P. 72. ὑπ' ὀργῆς ὁρμήσαντες. recte Codex participium omittit. P. 73. ζυμήτου. cod. ζύμη τοῦ. Graecum est ζυμίτου. P. 73. μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένοιντο. Scribe divisim πρὸς καταγέλαστοι. P. 75. οὐκέτ' ἐγίγνωσκον περαιτέρω πλεῖν. Praefero quod in Codice est οὐκ ἐγίνωσκον. P. 77. τὰς μὲν αἶγας ἀποδέρουσι καὶ τὰ πρόβατα καταθύουσι. lege ἀποδεροῦσι — καταθύσουσι. P. 78. ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι, rescribe ἐλεούσαις. P. 80. εἰς ὕπνον ὥρμησεν. Cod. εἰς ὕπνον τρέπεται. P. 83. μηνίοντος. cod. μηνιῶντος solemni vitio, de quo supra diximus. P. 84. τὴν ὑμᾶς ταράξασαν. Cod. bene ταράττουσαν. P. 85. ἐξέτρεχεν οὐκ ἐξολισθαίνοντα. male COURIER οὐκ inseruit de suo, sed ἐξολισθάνοντα dare debebat. Suaviter dicuntur oviculae incerto et lubrico vestigio ἐξολισθάνειν, non item αἵ αἶγες οἷα δὴ κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι. P. 86. μόλις δὲ ἔμβιος γενόμενος inepte Rhetor dixit pro ἔμπνους vel ἔννους. P. 88. τοῦ Πανὸς ἐμνημόνευον. Melius Cod. ἐμνημόνευσαν. P. 90. ἐς βίαν, Graecum est πρὸς βίαν, ut πρὸς ὀργήν, πρὸς χάριν, alia. P. 91. ταμών Ionice. Codex τεμών. P. 91. καθίσας ὄρθιον, ὀρθός opinor, deinde εὔπνοιοι in Codice est pro

εὔπνοοι, neutrum bene habet sed εὔπνοι, ut εὖνοι. Pag. 93 lege: ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συρίζων νυκτὸς ἤδη γενομένης, ἀπήλαυνε δὲ καὶ ἡ Χλόη. P. 95. πράγματα παρέχων. ὁ μὲν οὖν. Cod. παρέχων πράγματα. οὗτος μὲν οὖν. P. 96. καὶ νέμουσα καὶ νομίζουσα. dittographia est. dele καὶ νέμουσα. P. 97. κατάπλουν. optime Codex ἐπίπλουν. — ὅπλα κινεῖν. Cod. τὰ ὅπλα — ταχύνει δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτήν. ταχύνει est infelix Courierii coniectura. Codices ταχὺ δέ. scribe: ταχὺ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν ἦγεν. P. 99. τὰ δένδρα ἐῴκει καταχωμένοις. vocabulum nihili καταχωμένοις Courierio debetur, qui κατακεχωσμένοις videtur voluisse. Codices κατακλωμένοις. P. 104. τράπεζαν εἶχον οἱ ἀμφὶ τὸν Δρύαντα. Optime Codex περιτράπεζον εἶχον, in quo latet περὶ τράπεζαν εἶχον, *coenabant*, ut pag. 152. περὶ θήραν εἶχε, p. 158. ἀμφὶ ἄριϛον εἶχον et saepissime apud alios. P. 106. τοιούτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. Codex τοιοῦτον γηροτρόφον, quod verum est, εὐτυχεῖν apud istos accusativum habet. P. 107. αὔρα βόρειος ὑπέκαε πάντα. bene Codex ἀπέκαε. P. 112. γυμνὸς γυμνῇ συγκατακλινείς. haec est verissima lectio, quamquam est in Codice συγκατακλίνειν. Longus quoque sincera forma κατακλινῆναι usus est pro novicia κατακλιθῆναι, cuius rei quum certa apud eum exempla et indicia supersint, vitiosas formas ei eximendas arbitror, ut συγκατακλιθῆναι paulo ante. In iis, quae praecedunt καὶ τί ἔγνω δρᾶσαι quum in Codice sit καὶ τί ἔγνω καὶ δρᾶσαι verum est ἔγνωκε δρᾶσαι. P. 113. ἀπολαύοντες. Cod. ἀπολαύσαντες. — πηδήσαντες lege ἐπιπηδήσαντες. P. 115. ἐν ᾗ ἐκαθέζετο. Codex ἐκάθητο. scribe ἐκάθηντο. P. 119. αἵματι κείσεται πολλῷ. lege ῥεύσεται, ut isti dicebant pro ῥυήσεται. — κἂν βοήσῃ. Cod. βοᾷ ut mox δακρύῃ. P. 121. νεαλεῖς ἰχθῦς. Codex addit τῶν πετρίων i. e. πετραίων. — ἀναπεπταμένῃ. Cod. ἐν ἀναπεπταμένῃ. P. 126. οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα. Codex οἱ δὲ πολλὰ ὑπέσχοντο εἰ ταύτης τύχοιεν. P. 127. ἀπεκέρδαινεν. Cod. ἐκέρδαινεν. P. 128. ἀποθανεῖσθαι λέγων, καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα μεταποιοῦντα ποιμένα. Nescio quid Courierio in mentem venerit, quum μεταποιοῦντα ποιμένα de suo dederit et receperit, quae verba sensu cassa sunt. In Codicibus est *Florentino* μεταποιεῖ τὸν ποιμένα, *Vaticano* μετὰ τοιοῦτον ποιμένα, quae sana et vera lectio est et significat *tali pastore amisso*, ut saepe isti loqui amant. Simillimum

est quod legitur p. 174. δεῖται μὴ ἀφελέσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεθνήξεται λιμῷ. — οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος. Codex addit ἀλλ' οὐδὲ ἐλεύθερος εἰ καὶ πλούσιος. P. 129. συντεθήσεσθαι soloecum est. Codex recte συνθήσεσθαι. P. 130. καθεύδοντι νύκτωρ. Codex νύκτωρ omittit. — πλησίον δελφῖνος νεκροῦ, δι' ὃν οὐδεὶς οὐδὲ προσῆλθεν. Codex πλησίον δελφῖνος νεκροῦ. οὐδεὶς οὖν προσῆλθεν. P. 131. δόξαι νῦν. Cod. νῦν δόξαι recte. P. 133. τοῖς τριβόλοις. non est hoc in Codice scriptum, ut Courier affirmat, sed τριβίοις. P. 134. ὁμολογήσας αἰτίαν πανταχοῦ γεγονέναι. Cod. ὁμολογήσας ἔτι γεγονέναι πανταχοῦ. Intelligerem si pro αἰτίαν vel ἔτι legeretur σπάνιν. deinde non est in Cod. συντέτραπται sed συντέθραπται. et συνῆφθαι non συνῆπται. — ὡς καθεύδειν. Codex ὡς συγκαθεύδειν. — πεῖσαι. Codex πεῖσαι λέγων. — ἔτι μήτε πενίαν. Cod. μήτε πενίαν ἔτι. P. 139. ὁρμηθεῖσα lege ὀργισθεῖσα. P. 146. παραμένειν — ἄξειν. corrige παραμενεῖν. — ἔριφον ὀψίγονον. lege ἀρτίγονον. P. 148. δι' ἧς... ποιήσεις lege ποιήσει. P. 149. ἐλάσας τὰς αἶγας emenda ἐάσας. P. 153. ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι. scribe ἔγνω. — ὡς δὲ εἶδε χειροήθη, imo vero εἶχε. P. 154. οἷός τε ἦν expunge τε. P. 156. ἐρίφους γαλαθηνούς. Codex ἔτι γαλαθηνούς. P. 157. χιτῶνα καὶ. Cod. χιτῶνα χλαῖναν καί. P. 160. οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης verissima est Schaeferi coniectura λύττης. Imitatur Longus Platonem in *Legibus* VIII. p. 839 a. λύττης δὲ ἐρωτικῆς καὶ μανίας εἴργεσθαι ποιεῖ ὁ νόμος οὗτος. Eadem plane confusio apparet p. 61 ubi λύττης in omnibus libris est, sed optime editur τὰς ψυχὰς ἀνεςάλησαν ὑπὸ λύπης. — εἰς ἐπιθυμίαν. Cod. B. ἐνθυμίαν, emenda εἰς εὐθυμίαν. P. 162. αἶγας ἔνεμε Βράγχιος. quod sine Codd. corrigendum erat Βράγχος, id in A inventum Courier abiecit. — ὁ Ζεύς. Cod. ὁ τῶν ὅλων βασιλεύς. P. 160. ἔρημοι δὲ αἱ αἶγες. Lege ἔρρει μοι ** καὶ αἱ αἶγες. P. 164 in Codice non est, ut Courier dicit, sed: ἀλλ' οἱ πατέρες ἐξέθηκαν τοῦτον πεδίῳ ἴσως παιδίων πρεσβυτέρων ἅλις ἔχοντες, expunge πεδίῳ et nihil erit difficultatis. P. 166. εἰ διαψεύδεται. Cod. recte εἰ ψεύδεται — χλαμύδιον. Codex χλαμίδιον, corrige χλανίδιον et ob rem ipsam et ob pag. 8 ubi duo optimi Codices χλανίδιον servant. P. 170. ἐνταυθοῖ. Cod. ἐνταῦθα. P. 177. ὅταν κόσμον προσλάβηται. optime Codex προσλάβῃ. P. 179. κάλλος ἐκφέρουσα. repone ἐκφαίνουσα. — ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ πόλις

ἐπὶ τῷ μειρακίῳ καὶ τῇ παρθένῳ. Pro ἐκινεῖτο in Codice est venustissima lectio ἐκίττα ἡ πόλις, quam ambabus amplectendam esse censeo. P. 180. γυναῖκες πολλαὶ ἠράσαντο θεοῖς αὐτὰς πιςευθῆναι μητέρας θυγατρὸς οὕτω καλῆς. Quod solum bene Graece dici potuit in Codice perspicue legitur: αὐταὶ πιςευθῆναι μητέρες. — ἀποθέμενον παρὰ τὴν φαρέτραν. rectissime Codex παρά omittit. P. 183. προνοίᾳ θεῶν. Cod. νυμφῶν. P. 186. ἔδοσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεῶν. Cod. οἰκεῖν omittit, recte, ut opinor.

Atque hae quidem sunt utiliores et insigniores lectiones, quas mihi in Longo novas Codex *Florentinus* suppeditavit, caeteras omnes Hirschigius dabit.

In eodem Codice insunt *fabulae Aesopicae*, quas primus edidit Furia cum aliis aliunde et editis et ineditis coniunctas. Scriptae sunt eo sermone putido, quo utebatur Graecia decrepita, senio confecta et delirans [1], et scriptae sunt magnam partem *versibus*, quamquam id nemo umquam animadvertit. Sunt autem isti versus ista Graecitate dignissimi, ut ostendam. Iampridem Graeculi coeperant antiquam linguam etiam sic contaminare, ut in pronuntiando et in versibus componendis non quantitatem syllabarum sed accentuum rationem stulti sequerentur, multum indignantibus paucis quibusdam sanioribus, qui malesanam multitudinem nequidquam admonebant, quorumque querelae ita statim oppressae sunt, ut unius tantum testimonium, quod sciam, ad nos pervenerit. Et huius quoque unius ad hunc diem fuit vox βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, quia abditum est testimonium et propemodum sepultum in ea solitudine, ubi numquam fere viator vestigium solet ponere. Itaque in medium proferam, ut omnibus fiat cognoscendi potestas. Vir doctus et elegans nescio quis ad amicum Neophronem de ea litterarum et poëseos labe et exitio et omnino de aequalium iudicio corrupto queritur in Excerptis, quae Etymologico *Gudiano* Sturzius subiecit p. 657 sqq. »*Antiquitus*, inquit,

---

1) Quam bene in illam Graeciam convenit dictum, quod olim in cives suos Demades iecerat: παρέλαβον τὴν πόλιν οὐ τὴν ἐπὶ τῶν προγόνων τὴν Μαραθωνομάχον, ἀλλὰ γραῦν σανδάλια ὑποδεδεμένην καὶ πτισάνην ῥοφοῦσαν. Sic enim hoc dictum componendum est e Demetrio περὶ ἑρμ. § 285. Goell. et Photii *Lex.* v. παρέλαβεν sublatis mendis παρέλαβεν, ναύμαχον et ῥοφῶσαν.

omnes versibus scribebant, πᾶν γὰρ ὁτιοῦν παραλαβὸν τὸ μέτρον ἐκόσμησε. τοῦτο πᾶσιν ἁπλῶς νόμος, τοῦτο δόγμα, τοῦτο χρησμὸς ἀπὸ τρίποδος. *Serius demum soluta oratio in usu et honore esse coepit, ita tamen, ut versibus et metro suus usus et honor constaret. Nuperrime*, inquit (χθὲς καὶ πρὸ τρίτης) *homines metrum et quantitatem syllabarum negligere coeperunt*, ἢ παρεῖδον ἢ κατασχεῖν οὐχ οἷοί τ' ἐγένοντο, οὐ γὰρ ἔχω λέγειν ὁπότερον. ἐῶ δὲ τοῦτ' ἐν κοινῷ σκοπεῖν, Εὐριπίδης φησίν. *Primum*, inquit, *vocalem ancipitem quamlibet suo arbitratu promiscue aut producebant aut corripiebant:* τοῖς τῶν διχρόνων μηδὲν διαστέλλοντες ἐχρήσαντο χρόνοις πάντα καὶ συστολῆς ἐνταῦθα καὶ ἐκτάσεως μετέχειν νομοθετήσαντες, *et sic placent sibi*, inquit, καὶ σεμνοὶ δοκεῖν βούλονται ὡς ἔμμετρα γράφοντες, ἄμετρα ὡς ἀληθῶς καὶ μηδὲν προσήκοντα μέτρῳ συνείροντες. *Deinde*, inquit, *malum in dies gliscere coepit et, foedum dictu!* (αἰσχύνη καὶ γλώττῃ ταυτὶ προφέρειν), *versus faciunt, quos* politicos *appellant*, πολιτικούς τινας αὐτοῖς καλουμένους στίχους ποιοῦσι, μέτρον μὲν ἅπαν ἐν τούτοις λῆρον ἡγούμενοι, τόνους δὲ δύο περί που τὰ μέσα καὶ τὸ τέλος τηροῦντες καλῶς ἔχειν σφίσι τὸν στίχον φασί. Tum excandescit et in haec verba erumpit: *Accentus*, exclamat, τόνους, ὦ γῆ καὶ ἥλιε, πρὸ τῶν στοιχείων, — ὥσπερ εἰ τόνοις ἐγράφομεν καὶ μὴ γράμμασι. καὶ ἤδη τὸ κακὸν ἐξενίκησεν. Deinde post pauca: *veteres*, inquit, *poëtae accentuum nullam rationem habebant*, ὅπουπερ τῶν συλλαβῶν ὁ τόνος πεσὼν ἐτύγχανεν οὐδ' ὁτιοῦν ἐπεστρέφοντο. *Tandem*, inquit, *omnes natura in vitium procliviores metrum omne procul abiecerunt, ut ne vestigium quidem metri in eorum versibus appareat, accentus solos sequuntur.* πρὸς τὰ χείρω πάντες εὐολισθότεροι τὸ μὲν μέτρον ὡς πορρωτάτω ἐξετόξευσαν ὡς μηδ' ἴχνος παρὰ τοῖς στίχοις ἐμφαίνεσθαι, μόνου δὲ τοῦ εἱρμοῦ τῶν τόνων ἀντεποιήσαντο. Denique metuendum esse dicit, ne ulterius grassante licentia accentus quoque negligantur et quodcumque dixerint versum esse decernant. καὶ δέος δή, ὦ φίλε Νεόφρον, μήπου προϊόντες καὶ τὸν τόνον ὡς τὸ μηδὲν ὄντα δι' ὀλιγωρίας ποιήσωνται καὶ πᾶν ὁτιοῦν λόγου κῶλον ψηφίσωνται στίχον εἶναι. Id ipsum, quod homo elegantis doctrinae eventurum esse fortasse non serio dixerat, ita evenit. Syllabarum numerus versum facit, neque metri ratione habita

neque accentuum et eo genere carminis usus est poëta, qui fabellas conscribillavit, quas Codex *Florentinus* servat. Versus sunt dodecasyllabi et nulla alia lege bonus poëta tenetur, nisi ut hunc legitimum numerum syllabarum expleat. Fabula 122 constat his versibus: *Μικρέμπορός τις ὀνάριον κατέχων Αὐτὸς ὠνεῖτο ἀλάτιον εἰς πλῆθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον Ὑποζυγίῳ ἤλαυνε λεωφόρῳ Ὃς ὀλισθήσας εἰς ὕδωρ ἐπεπτώκει. Καὶ δὴ λυθέντων τῶν ἀλῶν παραυτίκα Εὐθὺς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ' ὑποςρέψας καὶ πάλιν λαβὼν ἅλας Κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ῥεῖθρα Καὶ ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἀλατίων Ἐξανέςησεν ἑαυτὸν παραυτίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς ὁ κύριος τοῦ ὄνου Ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας Ὅςις ἐπελθὼν εἰς ἕνα τῶν μυρεψούντων.* (tenemus fraudem: accedit syllaba decima tertia, lege *τῶν μυρεψῶν.*) *Ἐξωνήσατο σπόγγους πολλοὺς εἰς κόρον Οὕσπερ ἐπιθεὶς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἀπιὼν κατέπεσεν εἰς ὕδωρ Καὶ παραυτίκα κυλισθέντων τῶν σπόγγων Ἤγετο ὄνος διπλοῦν βάρος βαςάζων.* Eiusdemmodi carmina, iratis Musis composita, leguntur in fabulis 21—25, 76, 81, 83, 87, 94, 101, 111, 114, 119—122, 134, 146, 150—157, 169—175, 187, 189, 196 et 198 et in Vaticano Codice 348—350, 352 et 362, qui liber his quisquiliis admixtos habet Babrii choliambos integros aut leviter corruptos in fabulis 351, 355, 358, 360, 363—369, 371, 374, 378 et 379. Sic demum intelliges cur in istis fabellis tot voculae otiosae sententiam onerent, verba composita inepte simplicium vicem obtineant, ut in iis, quae adscripsimus *κατέχων* pro *ἔχων* et *ἐκλυθέντων*, *ἐξανέςησεν*, *ἐπελθών*, *ἐξωνήσατο*, deinde verba perinepte traiiciantur et multa vocabula supervacua adiiciantur. Haec omnia poëtae *πρὸς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ* moliebantur. Denique egregium est hoc praesidium emendationis. Fraus statim perpluit et remedia certa sunt, v. c. in fabula 76. *Πελαργός εἰμι, εὐσεβέςατον ζῷον, Ὅςις πατέρι καὶ μητέρι δουλεύων, Τηρῶ καὶ χρείαν οὐχὶ μίαν τούτων* quis dubitare potest quin verum sit: *δουλεύω, Τηρῶ καὶ χροιὰν οὐχ ὁμοίαν τῇ τούτων* et in extrema fabula: *Συνελήφθης μετ' αὐτῶν καὶ τεθνήξῃ*, etiam qui nihil umquam emendavit, et propterea eam artem nihil quod certum sit parere posse opinatur, ad primam lectionem *συντεθνήξῃ* reperiet et sibi ipse satis credet hanc emendationem esse certam. Librariorum enim frau-

des ad hanc lucem statim deprehenduntur et ubicumque quid vitii est *καὶ τυφλῷ δῆλον*, ut in fabula 150.

εἷς δὲ λαγωὸς ςρατηγέτης ὑπάρχων
ἐμειδίασε καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐβόησε·
ςῆτε, ἀδελφοὶ, μηδὲν κακὸν ποιήσετε.
ὡς γὰρ ὁρᾶτε, δειλότερα τυγχάνουσι
ταῦτα τὰ ζῶα ὑπὲρ ἡμᾶς ἅπαντας.

quis est tam hebes, ut non intelligat corrigendum esse *ἐβόα*, *ποιεῖτε* et *τυγχάνει*, atque omnino et in istis fabellis, quas dodecasyllabis versibus compositas esse indicavimus, et in Babrii Choliambis, qui in mediis his sordibus nescio quomodo apparent, unusquisque librariorum fidem explorare poterit, qui metrorum immemores aut plane ignari de more grassabantur.

Denique huius rei observatio multum proderit in diiudicandis Criticorum correctionibus, qui in hoc sermone plus quam semibarbaro non semper satis caverunt, ut in fabula 196.

ἅπαν γὰρ κακὸν οὐ μικρὸν οὐδὲ μέγα
οὐδ' ὅλως πρέπει καθόλου που φῦναι.

In *φῦναι* versus ruit, sed isti non dicebant *ἔφυν*, *φῦναι*, *φύς* sed *ἐφύην*, *φυῆναι*, *φυείς*, quae passim recurrunt. Fallitur igitur Furia, qui annotat »*pro φῦναι in Codice vitiose φυῆναι*". At contra vide quam ludificetur scribae error Interpretem in fabula 173. *τίς δὲ τὸν ὅρον προςάξειεν ἀντεφύσησεν ἡ χελώνη, καὶ τὰ τῆς νίκης τίς ἡμῖν ἐπιδώσει;* Annotat Furia: »*ἀντεφύσησεν*: *Mutum est animal testudo, sibilum edit tamen, dum respirat, qui longe exauditur.*" Sic etiam iis, qui naturam animalium curiosius rimantur, hae fabulae prodesse possent, nisi critica ars novum hoc praesidium ereptum iret. Fabula est, si Musis placet, metrica. *Ποδῶν χελώνης λαγωὸς κατεγέλα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα γελῶσα ἔφη. Ἐγὼ τὸν ταχύν σε ἐν δρόμῳ νικήσω. Ὁ δὲ ἔφησε ταύτην μὴ ἀληθεύειν.* corrige igitur:

τίς δὲ τὸν ὅρον προςάξει; ἀντέφησεν,
καὶ τὰ τῆς νίκης τίς ἡμῖν ἐπιδώσει;

Similia plurima qui volet ex caeteris colligito.

Unum tantum in Codice restat, quod nunc quidem est operae pretium expromere. Nempe ex eo didici, quod Valckenarius dudum frustra quaesiverat et omnes, opinor, absque

illo Codice esset, frustra essent quaesituri. Verba summi viri haec sunt in *Dissertatione de Scholiis in Homerum ineditis* p. 134. ubi Scholia complura apposuerat, quorum auctor Σεναχειρίμ, Σεναχηρείμ, Σεναχειρήμ in Leidensi Codice perhiberetur. »*Pervelim*, inquit, *ut quis me quidpiam de isto Senachiribo edocefaciat, quibus in oris et quo temporis articulo saeculo* XII *an* XIII *viverit; sed credo equidem plerisque omnibus, nisi si qui Codicem tractarint Leidensem, Grammaticum penitus esse inauditum*". Nemo adhuc, quod sciam, respondit, nam quod apud Lehrsium est *de Aristarchi studiis Homericis* p. 37, videri *Hortibonum*, id est Casaubonum, in eo nomine delitescere per iocum in Arabicam linguam converso infelix est coniectura ludentis in re omnibus ignota, et inspecto Codice iocularis haec opinio est, namque duobus fere saeculis antequam Casaubonus natus est haec scripta esse apparet. Notitia ignoti Grammatici e Codice *Florentino* haec prodit. Michael Senachirim imperante Theodoro Duca Lascari (ab anno 1255 ad 1259) Nicaeae docuit rhetoricam et poësin. Est enim in Codice folio 10 vers. Epistola, quam Imperator ad Professorem dedit, quum ei filios in disciplinam remitteret. Inscribitur: τοῦ σοφωτάτου βασιλέως κυροῦ Θεοδώρου Δουκᾶ τοῦ Λάσκαρι ἑτέρα ἐπιστολὴ γραφεῖσα πρὸς τοὺς κατὰ Νίκαιαν ἐλλογίμους διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς τε καὶ παρὰ μέρος καὶ τῆς ποιητικῆς τὸν Σεναχηρεὶμ κῦριν Μιχαὴλ καὶ τὸν κῦριν Ἀνδρόνικον τὸν Φραγγόπουλον ὅτε ἐξ αὐτῶν πρὸς αὐτὸν ἀνῆλθον οἱ παῖδες, ἐστράφησαν δὲ παρ' αὐτοῦ διὰ πλείονα μάθησιν πάλιν εἰς τὴν σχολήν. Incipit Epistola in hunc modum: Οὐδὲν ἕτερον τὴν τοῦ φυτουργοῦ εὐφραίνει ψυχὴν ἢ τὸ ὁρᾷν τὸν οἰκεῖον λειμῶνα εὐθηνούμενόν τε καὶ θάλλοντα. deinde post multas ambages et fastidii et nauseae plenam loquacitatem: ἑωράκειν γὰρ ἐγὼ νυνὶ οὓς ἐκ τῆς ἐμῆς τεθείσης σχολῆς ἐν τῇ Νικαέων ἡ νικοποιός μου τὸν λόγον πόλις ἐβλάστησε καὶ ἠγαλλιασάμην ὡς φυτουργός, deinde se litterarum studia numquam negligere praedicat quamquam negotiis plurimis destrictum et exercitum curis διὰ τὰς ἄνω κάτω περιπετείας στάσεσι, μάχαις, ἐνστάσεσιν, ἀντιστάσεσιν, ταῖς τῶν ὁμορούντων δὲ βοηθείαις, ταῖς τῶν ἀπῳκισμένων καταδρομαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς δὴ ἡ τοῦ κοινοῦ συντήρησις ἡμᾶς ἐπιβαίνειν ἠνάγκαζεν. Tandem post novas ambages Epistolam ita concludit, ut utrum-

que Professorem bene valere iubeat: ὦ Σεναχηρεὶμ κάλλιϛε πολλοῖς καὶ λόγοις ὀνομαϛὲ καὶ πράξεσι, καὶ Ἀνδρόνικε τῆς γραμματικῆς ἀκριβείας διάδοχε, et nos lubenter et Imperatorem valere iubemus et *Florentinum* Codicem deponimus de manibus.

CAPUT VIII.

Intermissam telam resumens percurram primum *Anacharsidem* 49. 2. ὑποβαλλόμενοι in aoristum refinge et § 3. αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπληϛαι τὸ ϛόμα πὺξ ὡς ὁρᾷς παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον animadverte compositionis scabritiem: ut haec bene dicta sint expunge αὐτῷ et lege παταχθεὶς τὴν γνάθον. Graeci dicunt βέβυσμαι τὸ ϛόμα, ἀναπέπλησμαι τὸ ϛόμα pro ἔχω τὸ ϛόμα βεβυσμένον, ἀνάπλεων et sim., ut τέτρωμαι τὴν κεφαλήν, πεπήρωμαι τὴν χεῖρα, ἐμπεπόδισμαι τὼ πόδε et passim similiter in caeteris corporis partibus. Sic dicitur ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἀπεκόπη τὴν δεξιὰν, ἐξεκόπην τὸν ὀφθαλμόν, ἐπλήγην τὸν ὦμον, ἐξετμήθη τὴν γλῶτταν, διεφθαρμένος τὸ σῶμα, περιτετιλμένος τὰ πτερά, et quis non recordatur pulcherrimi loci Demosthenis *pro Corona* p. 247. ἑώρων τὸν Φίλιππον — τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον. Conquiram paucula e Luciano, ut Lysiae laboranti succurram. Recte legitur 41, 10. ἥδιον ἄν μοι δοκῶ ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν. § 11. οὐ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. § 35. τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας μὴ ἀποτμηθείης αὐτήν. § 62. ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμῆσθαι δέοι. et § 63. et sic veteres omnes constanter loqui videbis. Certa igitur medicina emendabitur locus Lysiae VI, 26. οὐ μόνον τὸν θάνατον ἐφοβεῖτο ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν αἰκίσματα οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσεσθαι, imo vero ζῶν, nam τεθνεῶτος in ea re ferri potest, ζῶντος non potest. Rectissime dixit Xenophon *Anab.* I. x. 1. ἐνταῦθα δὴ Κύρου ἀποτέμνεται ἡ κεφαλὴ καὶ χεὶρ ἡ δεξιά et contra II. vi. 29. ἀπέθανον Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ϛρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλάς, nempe hoc modo de *vivis*, illo de *mortuorum cadaveribus* loquebantur, in qua re apparet

quam accurate cogitare et dicere veteres soleant. Quid impedit *ὁδοῦ πάρεργον* ex HERODOTO mendum eximere quod inolevit VI. 58. *ἐπεὰν οὖν τοῦτο γένηται* (rege Spartanorum mortuo) *ἀνάγκη ἐξ οἰκίης ἑκάστης ἐλευθέρους δύο καταμιαίνεσθαι, ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα. μὴ ποιήσασι δὲ τοῦτο ζημίαι μεγάλαι ἐπικέαται.* Absurdum est in eo loco verbum *καταμιαίνεσθαι.* Namque sive *conspurcari* significat, ut solet, sive paullo acrius est quam *μιαίνεσθαι*, *pollui* piaculo quolibet, non est honoris genus magis stolidum et ab natura ingenii humani et Graecorum moribus magis alienum et abhorrens. Satis esse videbatur in domo et urbe funesta piaculi, ut non ultro sese cives *polluere* voluerint idque in defuncti regis honorem. Verbum, quod HERODOTO restituendum esse censeo, legitur in LUCIANI dialogo, in quo versamur § 31. *ὀψέ ποτ' ἂν καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν αἷμα ὀλίγον ὑποδείξαιτε.* In ΚΑΤΑΜΙΑΙΝΕCΘΑΙ delitescit ΚΑΤΑΤΑΜΝΕCΘΑΙ, quod prius in *καταμνεσθαι* abiit, deinde, ut esset saltem Graecum vocabulum, in *καταμιαίνεσθαι* [1]. Spartani concidebant sibi brachia et eliciebant cruorem et sic regem mortuum honorabant, ut Galli Cybelen, (vide LUCIANUM 42, 37.) quod Graecis moribus est conveniens admodum, in luctu sibi unguibus aut ferro lacerare corpus aut genas dilaniare et vultum. Itaque *κατατάμνεσθαι* HERODOTO reddemus, verbum *μιαίνειν* reponemus in POSIDIPPO *Athen.* XIV. p. 661 F.

ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχει
ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοὖψον, ὁ δ' ὅτι τὸ στόμα
πονηρὸν, ὁ δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονας
ἐπιθυμίας ἔνιά τε τῶν ἡδυσμάτων.

---

[1]) Hoc saepissime Graeculos correctores, si hoc ages, videbis facientes, ut nil ultra singula vocabula intelligere eos aut curare appareat. In PORPHYRIO *de Abstin.* II. § 61. suavissimum est Comici fragmentum, tenerum ac molle MENANDRI spirans ingenium:

εἰ μνημονεύεις εὖ παθὼν φιλεῖς τέ με
ἀπέχω πάλαι, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν
τούτου γὰρ αὐτὴν ἕνεκα πρός σε κατεθέμην.

scribae pro ΦΙΛΕΙΝΕΠΑΡΑΣΟΥ dederunt *φιλεῖν ἐπαράσσου*, deinde alii *φιλεῖν ἐπαλλάσσου*, ut duo saltem vocabula Graeca forent, et contra metrum *ἕνεκεν*.

scripserat festivus poëta:

ἐπιθυμίας ἐμίαινε τῶν ἡδυσμάτων.

In Epicharmi fragmento non dissimile vitium legentibus imponit apud Athenaeum VII. p. 277 f.

κἄμίαι δύο
διατεταγμέναι μέσαι φάσσαι τε τοσσαῦται παρῆν.

Ridebis *ἀμίας διατεταγμένας μέσας* postquam veram lectionem cognoveris. In unico Codice *Marciano* legitur *διατεταγμαμεναιμεσαι*. Scriptum erat in vetusto libro ΔΙΑΤΕΤΜΑΜΕΝΑΙ. Scriba quum dedisset *διατεταγ* sensit errorem et *μαμεναι* addidit, recte si *αγ* expunxisset vel punctis notasset. Redde igitur poëtae *διατετμαμέναι μέσαι*. In ea forma dicendi, quam notavimus, perspicue apparet Graecitatis veteris et novitiae discrimen. Veteres et probati scriptores dicebant *ἐπιτέτραμμαι τὴν πόλιν*, novicii *ἔχω τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένην*, illi *λελυμένη τὴν κόμην*, hi *λελυμένην τὴν κόμην ἔχουσα*, illi *ἐξηρτημένος δέλτον*, hi *ἐξηρτημένην ἔχων* et passim in similibus. Deinde scribae veterem usum coeperunt ad suam consuetudinem refingere, cuius rei multa exempla in farragine discrepantium scripturarum reperies. In Luciani *Somnio vel Gallo*, 45, 12. recte editur *δακτυλίους βαρεῖς ἐξημμένος τῶν δακτύλων*. § 13. *χρυσὸν καὶ ἄργυρον τῶν βοστρύχων ἐξημμένος* et paullo post *χρυσῷ ἀναδεδεμένος τοὺς πλοκάμους*, quae verissima scriptura in duobus tantum libris reperta est. Caeteri omnes *διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων* vel *ἀναδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων*, quae manifesta interpolatio est. In primo exemplo in omnibus, praeterquam in AC, est *ἐξημμένους*, quae prima solet esse mali labes, ut in Longi *Pastoralibus* pag. 24. Courier. *ἐκόμισε σύριγγα βουκολικὴν καλάμους ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους ἀντὶ κηροῦ.* Courier de suo post *καλάμους* inseruit *ἔχουσαν*. Multo melius emendabis *δεδεμένην*. In Theophrasti *Characteribus* V. *δεινὸς κτήσασθαι — αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους*, qui tam bene Attice sciebat dixerat *αὐλαίαν Πέρσας ἐνυφασμένην*. In libello, qui Plutarchi nomine circumfertur, *de mulierum virtutibus* p. 254 c. *ἔχων καὶ πεπιστευμένος ἔρυμα κατὰ τῆς Ναξίων πόλεως* apparet *ἔχων καί* sciolo deberi.

In Luciani verbis *παταχθεὶς τὴν γνάθον, παταχθείς*, ut infra ostendemus, Luciani errore pro *πληγείς* positum est, *τὴν γνά-*

θον unice probum est, ut apud Aristophanem *Av.* 497. *λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον.* Obiter in *Lysistrata* vs. 656.

εἰ δὲ λυπήσεις τί με
τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

animadverte duplex vitium. *γε* nihil significat et soloecum est *ὅδε ἄψηκτος ὁ κόθορνος.* Omnia sana erunt si repones:

τῷδε τἀψήκτῳ πατάξω σου κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

comparato vs. 360. Sed ad Lucianum redeo: in § 14. *εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθείη πόλις* tam vitiose dicitur ut *τὸ ἀγαθὸν* pro *εὖ.* expunge articulum et iterum § 30. *ἔς τε εἰρήνην καὶ ἐς πόλεμον [τὰ] ἄριστα παρεσκευασμένη* et 17, 11. *ἦν δέ ποτε καὶ [τὰ] ἄριστα πράξης.* In Isocratis *Areopagitico* § 3. *ὁρῶ γὰρ τῶν πόλεων τὰς ἄριστα πράττειν οἰομένας [τὰ] κάκιστα βουλευομένας,* optime *τὰ* *Urbinas* omittit. In § 19. *οὐκ ἐῶν περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις* inepte abundat praepositio. Aristophanes dixerat in *Pluto* 159.

ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

quem multi imitati sunt. Menander fragm. 106. Meinek.

τότε τὰς γυναῖκας δεδιέναι μάλιστα δεῖ
ὅταν τι περιπέττωσι τοῖς χρηστοῖς λόγοις.

ubi vulgo *περιπλάττωσι,* quod bene correxit Salmasius. Plato *de Legibus* X. p. 886 E. *λόγοισι δ' εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα.* Suavissime Xenophon *Oeconom.* I. 20. *προσποιούμεναι ἡδοναὶ εἶναι καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῦπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμέναι.* ut nihil horum praepositionem admittit, sic Luciano *περιπέττειν τοῖς λόγοις* restituendum.

In § 23. *κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια κεχηνότα παμμεγέθεις* vitium inest sed ipsius Luciani, qui tamen excusari potest quoniam omnes tum ita errabant. Veteres, qui in dicendo et naturam rerum verbis referebant et verborum sensum perspiciebant, solebant dicere *κράνος, περικεφαλαίαν, πιλίδιον, στέφανον, προσωπεῖον, τιάραν,* similia, *περιτιθέναι, περιτίθεσθαι* et in perfecto *περικεῖσθαι,* vitiosa sequiorum *συνήθεια* coepit his substituere *ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθεσθαι, ἐπικεῖσθαι.* Atticistae antiquum obtinent et permiscent antiquitatis constantem usum cum recentiore negligentia. Lucianus, qui in *κράνη ἐπικείμενοι* cum aequalibus errat, idem in re eadem recte imitatur veteres § 32. *ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα,* ut in altero loco

aliquid titubatum esse suspicari posses, nisi satis constaret Lucianum, ut reliquos omnes, promiscue his usum. Ad versum 380 *Thesmophoriaz.* περίθου νυν τόνδε πρῶτον vetus Scholion legitur: — τὸ δὲ περίθου, ὅπερ ἡμῖν σύνηθες ἐπίθου λέγειν. Exempla passim obvia: in Luciano haec sunt 8, 20, 12. ἐπίθου τὴν κόρυν. 10, 14, 4. τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου. 11, 16. τιάραν ἐπιθεῖσα, et in quo maxime sentiri potest quam perperam haec dicantur 40, 3. προσωπεῖον ἐπιθείη et 47, 33. προσωπεῖον ἐπέθηκέ μοι.

In libello *de Luctu* 50, 12. εὐσχήμων καὶ καλὸς καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος ὑψηλὸς πρόκειται. Interpres *et ultra modum coronatus* inepte. Expunge alterum καί, ut καθ' ὑπερβολήν cum praecedentibus coniungatur. Librarii saepe de suo καί inserunt, in qua re quam nihil intelligant ostendere solent. In Platonis *Apologia* p. 21 e. ἐφεξῆς ᾖα αἰσθανόμενος μὲν καὶ λυπούμενος καὶ δεδιὼς ὅτι ἀπηχθανόμην, in his λυπούμενος καὶ δεδιώς significant μετὰ λύπης καὶ δέους et ὅτι pendet ab αἰσθανόμενος. Itaque expunge prius καί a sciolo invectum. Ineptius etiam καί insinuavit se in locum Thucydidis IV. 16. σῖτον ἐσπέμπειν τακτὸν καὶ μεμαγμένον. Transpone σῖτον μεμαγμένον τακτὸν ἐσπέμπειν, nam sic quoque poterat scribere, et quam male abundet vocula intelliges. Nusquam autem ea fraus evidentius deprehendi potest quam in ipso Luciano 55, 8. νῦν γε μάλιστα πλησίου τε καὶ ἐσθλοῦ καὶ ἑταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ubi nemo recordatus est Homerici versiculi:

ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον.

tandem Bekkerus importunum καί eiecit.

In § 16. pro ματαιάζοντα scribe ματᾴζοντα. cf. Pierson ad Moerid. p. 71. et in § 17. φέρε τοίνυν διδάξομαι soloecum est, ut φέρ' ἴδω sic dicendum est φέρε διδάξωμαι, quod in multis libris est sed temere spretum.

In *Rhetorum Praeceptore* 51, 2. τέως μηδὲν ὄντες supple τὸ μηδὲν ὄντες et in § 20. ὅρα μήποτε γράψῃς ἢ σκεψάμενος παρέλθῃς rescribe γράψας pro γράψῃς.

In *Philopseude* 52, 3. 'Ωρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι emendandum est ἁρπασθῆναι. 'Αρπάζειν in re amatoria certam sedem habet, ἀναρπασθῆναι et ἀνάρπαστοι γενέσθαι dicuntur quos necopinato vis oppressit et in aliquod infortunium rapuit,

in vincula, ad supplicium, ad necem. Si in HERODOTO I. 1. pro τὴν δὲ Ἰοῦν σὺν ἄλλῃσι ἁρπασθῆναι, aut in cap. 4. εἰ μὴ αὐταὶ ἐβούλοντο οὐκ ἂν ἡρπάζοντο scriberetur ἀναρπασθῆναι aut ἀνηρπάζοντο absurde dictum esset. Praeterea LUCIANO obversatur PLATONIS locus in *Phaedro* p. 229 B. οὐκ ἐνθένδε ποθὲν λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι; quam fabulam Socrates ita interpretatur ut dicat sibi videri puellam vi venti praecipitem de rupe datam καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι, in quo discrimen quod diximus apparet. In § 8. φρονῶν non est satis, supple εὖ φρονῶν. § 9. ἀπέραντα ξυμπεραίνῃ, Graecum est ξυμπεραίνεις. § 11. φθάσαι καὶ καταδῦναι, corrige φθάσαι καταδύν. § 12. supple ἢ παρακούσας et recipe ex Codd. ἐνεφύσησε μὲν αὐτοῖς pro αὐτά. In § 17. ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι necessarium est ἐλευθέρως. confundi solent ἐλεύθερος et ἐλευθέριος, ἐλευθέρως et ἐλευθερίως vid. 5, 13. 17, 30. 66, 2. In § 18. εἰς τὴν δισκοφόρον, nisi putas in palaestra ancillas fuisse repone εἰς τόν. § 19. οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους οἷς ἂν ἐθέλοι εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατὸν αὐτῷ. Graeca forma erit huius sententiae, si deleveris εἴγε et δυνατὸν αὐτῷ. § 20. lege πρὸ τοῖν ποδοῖν et οὐδ' ἂν ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν. Editur πρός et οὐδὲ ζῶντα. § 31. εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν, expunge prius αὐτῷ et lege ἕξεσι pro ἕξει. § 34. ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος, lege τοῖς ὑπογείοις. et § 40. οὐδὲν μὴ ταράξει pro ταράξῃ.

In *Muscae Encomio* 57, 3. dicuntur esse muscae ὀφθαλμοὶ προπαγεῖς πολὺ τοῦ κέρατος ἔχοντες. Προπαγής vocabulum est nihili et ex Graecitatis opibus removendum. Legitur hoc uno loco et in προπετεῖς est emendandum, quo nomine oculos *exstantes* et *prominentes* Graeci appellant, quibus opponuntur οἱ κοῖλοι.

In libro *adversus indoctum libros coëmentem* 58, 1. lege τεκμαίρει et παραλαμβάνεις pro τεκμαίροιο et παραλαμβάνοις. § 3. καί μοι πρὸς τῆς Λιβανίτιδος ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν duplex vitium inest. Pro ἄφες restitue ἔφες, deinde Λιβανίτιδος novum et inauditum nomen est numinis, quod omnes iuxta ignorant et, credo, olim omnes ignorarunt, nam Venerem quamdam in Libano cultam Λιβανίτιδα

fuisse appellatam docti homines suspicantur magis quam sciunt. Non premam suspicionem, quae mihi quidem satis probabilis visa est, non Λιβανίτιδος sed Ἀναΐτιδος olim scriptum fuisse, cuius numen tota Asia sacratissimum fuisse multorum testimoniis constat. Colebatur a Medis, Persis, Armenis, Lydis, Syris. vide STRABONEM multis locis XI. p. 512 et 532, XII. p. 559. XV. p. 733. In PLUTARCHI *Artaxerxe* cap. 27. libri exhibent Ἀρτέμιδος τῆς ἐν Ἐκβατάνοις, ἣν Ἀνεῖτιν καλοῦσι, recte SINTENIS Ἀναῖτιν, paulo rectius Ἀναΐτιν scribes. Suavissime de ea Dea scribit PLINIUS *H. N.* XXXIII. 24. quem non gravabor describere, quia refutatae superstitionis insigne exemplum numquam est inutile. *Aurea statua* (ex solido auro) *prima omnium in templo Anaitidis posita dicitur numine gentibus illis sacratissimo. Direpta est Antonii Parthicis rebus scitumque narratur dictum unius veteranorum Bononiae, hospitali Divi Augusti coena, quum interrogaretur essetne verum, eum, qui primus violasset hoc numen, oculis membrisque captum exspirasse. Respondit enim tum maxime Augustum de crure eius coenare seque illum esse totumque sibi censum ex ea rapina.* Ne eam in Syria cultam esse nescias PAUSANIAS providebit, quem vide III. 16. Per huius igitur notissimae Deae numen hominem LUCIANUS obsecrasse videtur.

In § 4. corrige διέπεμψε, *transmisit*, pro ἐξέπεμψε, deinde ὑποβαλλόμενος et περιβαλλόμενος et χρυσᾶ pro χρύσεα. tum in § 5. πιθοῦ pro πείθου et § 6. ὑπὸ κρύους pro ἀπὸ κρύους. § 7. μὴ ἐξέταζε pro ἐξετάζειν. § 8. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας, corrige γυμνικῆς. § 12. πρὸς ἔρωτα — ἐμπεσεῖν, lege εἰς ἔρωτα et mox οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, imo vero ἡ θέλγουσα. § 13. τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπιςήσεσθαι, bene dicitur ipsum ὄναρ ἐπιςῆναι, non item si quid boni alicui obvenit dormienti. Legerim ἐπιπτήσεσθαι. § 14. τὸ κειμήλιον τοῦτο δείκνυσιν, ὡς Τεγεᾶται τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα. Supplendum τοῦ Καλυδωνίου ὑὸς τὸ δέρμα. Non aliter enim dicebant quam ὁ ἐν Καλυδῶνι ὗς, vel ὁ Καλυδώνιος ὗς. De multis testibus produco oculatum unum, PAUSANIAM, qui se Tegeae vidisse scribit (VIII. 47, 2.) τὸ δέρμα ὑὸς τοῦ Καλυδωνίου. διεσήπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου, inquit, καὶ ἐς ἅπαν ἦν τριχῶν ἤδη ψιλόν. facile credimus. Facilius etiam ὗς revocari possunt apud PORPHYRIUM *de Abstin.*

II. 25. *αὐτούς τε τοὺς καθαρειότητος μὲν οὐδὲν κοινωνοῦντας — σφάττομεν*, repetitis duabus litterulis scribe *τοὺς ὗς*.

In § 18. *ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς πρᾴως εἴποις τοῦτό γε.* non hoc agitur utrum *placide* an iratus responderit, sed potueritne respondere an non. Rescribe *ῥᾳδίως* pro *πρᾴως*. § 19. pro *καὶ ἐπ' ἐλάχιστον* Graece dicitur *κἄν*. § 23. *ὁ Συβαρίτης τοὺς θαυμαστοὺς νόμους συνέγραψεν ὡς χρὴ μαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι*. Multi pro *μαίνεσθαι* reposuerunt *λεαίνεσθαι*, potest etiam paulo melius emendari Sciendum est in Codicum scriptura *λι*, *λυ* et *μ* plane eandem formam habere, utrum *κάμπτω* an *καλύπτω* scriptum sit solus accentus indicat. Apud Leonidam Tarentinum in Epigr. 51. Tom. I. p. 167. *Anthol. Gr.* Iacobs.

πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βουπαλίων δουρὶ φονευσάμενος.

Valckenaerius ad Ammonium p. 190 verum reperit *ὁ βουπάμων*. Itaque *μαίνεσθαι* ex *λιαίνεσθαι* natum est idque pervulgato errore ex *λειαίνεσθαι*. Locus est Aristoxeni apud Gellium N. A. IV. cap. 11. *Πυθαγόρας δὲ τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασε. λίαν κινητικόν τε γὰρ εἶναι καὶ διαφορητικόν.* Absurdum est *λίαν κινητικόν*. Scripsit Aristoxenus *λειαντικόν*. Ne dubites vide quibus verbis haec Gellius verterit Latine: »*quoniam is cibus et subduceret sensim alvum et laevigaret.*" Certa res est, ut vides: *λειαν* in *λίαν* abiit, quod supererat sic refectum est, ut esset certe Graecum vocabulum. De sententia loci isti ne cogitant quidem. — *τί οἴει φαίνεσθαι*, imo *φανεῖσθαι*. § 24. *τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν*, quia nemo dicit *οἰκίαν κτίζειν*, ut *πόλιν*, corrige *νεόκτητον*. Quam facile *ισ* et *η* confundantur Bastius docebit aut quaelibet discrepantium scripturarum farrago.

In libro 59. § 1. *πολλαὶ δὲ καὶ φιλίαι συνεκόπησαν καὶ οἶκοι συνεχύθησαν*, vehementer suspectum est *συνεκόπησαν*, nam *συγκόπτειν φιλίαν* pro *rescindere* dici non potest, pro *οἶκοι* certa correctione repono *ὅρκοι*. *συγχεῖν ὅρκον*, *ὁρκία* dicebant Graeci omnes, Homerus ante omnes. *συγχεῖν οἶκον* nihil est, et praecedit *οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασιν*. Permisceri solent *ὅρκος*, *ὄγκος* et *οἶκος*: Theophrastus apud Stobaeum *Floril.* XLIV. 22. *ὅταν τὰ ἐκ τῶν νόμων ποιήσωσιν οἷον ἀναγραφὴν ἢ οἶκον*, receptum oportuit, quod Gesnerus reperit, *ὅρκον*. Quam facile I, Γ et

p confundantur ostendet locus Plutarchi in *Symposiacis* VI. 10. τὸ σῦκον αὐτὸ καὶ τὸ ξύλον καὶ τὸ ἔργον. Infelix coniectura recepta est καὶ τὸ ἔρνος. in ЄΡΓΟΝ latet ΘΡΙΟΝ. τὸ θρῖον, *folium ficus*. Confusa Ι et Γ pessumdederunt locum Polyaeni VII. 22. λόγος ἦν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι καταίρων * * πρὸς τὴν Ἥραν τῶν Θρᾳκῶν ὡς ἀπειθούντων. nihil excidit. emenda οἷος ἦν — ἀναβῆναι κατερῶν πρὸς τὴν Ἥραν. Οἶκος et ὄγκος de loco pugnant in Menandri fragmento apud Stob. *Floril.* CXXIII. 2. *Pecuniosus homo*, inquit, *post mortem*

εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

Bentley οἶκον coniecit, quod Meinekio verum videtur, mihi non item. Sententia fere eadem fuit olim in Sophoclis *Aiace* vs. 648.

κοὐκ ἔς' ἄελπτον οὐδὲν ἀλλ' ἁλίσκεται
χὠ δεινὸς ὅρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες.

ubi assentior iis, qui ὄγκος correxerunt. — In § 3. εὐθὺς ἕαδε μηνιεῖν καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια foedum ulcus est ἕαδε μηνιεῖν, in quo subesse suspicor ἠδημόνει. Verbum ἀδημονεῖν non abhorret ab huius libelli oratione et stilo, in quo multa sunt vetusta vocabula studio quaesita, ἐπηλυγάζουσα, οἱ γεινάμενοι, ὁμογενεῖς pro ἀδελφοί, τυπεῖς, οὐ φρενήρης Herodoto sublectum, ἐπιτοξάζονται, et alia. In § 5. οἷον δὴ τὴν λύτταν καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, corrige τὴν Λύτταν καὶ τὴν Ὀργὴν δεικνύουσι, nempe pictores, fictores, statuarii, ut 1, 8. ὁ Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία. et 71, 14. οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται, et sic saepius: δεικνύουσι dictum est, ut 68, 37. οἵους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν. In § 10 versus Homeri affertur notissimus:

ξυνὸς Ἐνυάλιος καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα,

κτανέοντα barbarum est, quamquam nil mutant Homeri Codices et Editiones. Recte Bekkerus edidit Iliad. X. 13. οὐ μέν με κτενέεις, at hoc loco Σ. 309. κτανέοντα retinuit, et Z. 409. τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί et Ξ. 481. κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες. Eadem barbaries in Herodoto apparet IX. 42. ubi Dindorfius διαφθαρέονται, quia in optimis libris est, servavit; κτανέω et φθαρέω tum demum Graeca erunt, quum κταίνω et φθαίρω Graeca esse incipient. Qui has formas a Graecitate alienas esse credit, mecum illas undique expellet. In § 12. τῷ

πλησίον κακουργεῖ, lege τόν, et § 14. εἰδῶσι pro ἴδωσι. In § 21. τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἑπόμενον, non multo melius est BEKKERI τερπόμενον. Scripserim ἕτοιμον. In § 28 dicitur Ulysses ἐπιβουλὴν συντεθεικὼς κατ' ἀνδρὸς ὁμαίμου καὶ φίλου (τοῦ Παλαμήδους). nesciebam Palamedem Ulyssi fratrem fuisse. Corrige ὁμαίχμου quod iste pro συμμάχου posuit. Denique in § 32 barbara forma legitur ἔφημεν, aut ἔφαμεν aut ἔφην restituendum.

In *Pseudologista* 60, 3. male editur οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ. recte dicitur ἀσφαλὴς στρατηλάτης, non item ἀσφαλὴς βδελυρός, corrige ἀσφαλῶς οὐδ' ἀφανῶς. In § 5 legitur πρὸ τούτου. *antea* dicitur Graece προτοῦ non πρὸ τούτου, tum lege προβαλέσθαι non προελέσθαι. § 8. θύουσι Νουμᾶ τοῦ βασιλέως καταστήσαντος. NUMAE regis nomen est in eorum numero, quae scribae depravare solent, ut Μιτυλήνη, Χαλκηδών, Λάρισσα, Συρακούσιος satis constanter scribunt vitiose pro Μυτιλήνη, Καλχηδών, Λάρισα, Συρακόσιος, sic ab iis Νουμᾶς scribitur qui ab antiquioribus Νομᾶς dicebatur aut Νόμας, ut DINDORFIO placet ad STEPHANUM (cui verba χρὴ δὲ τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνοντας βαρυτονεῖν apud DIONYSIUM HALIC. II. 58. genuina videntur, mihi ab aliquo lectore adscripta). Antiqui et boni Codices servant genuinam formam et nonnumquam perantiqua scripturae vitia, ut in PLUTARCHI *Coriolano* I. ὄνομα θυγατριδοῦς in omnibus libris est pro ὁ Νομᾶ θυγατριδοῦς. In LUCIANO 27, 17. in Codicibus est νομᾶν τὸν ἰταλιώτην, docti homines Νουμᾶν invexerunt. In hoc ipso loco optimi omnes exhibent θύουσιν ἅμα, in quo vides latere θύουσι Νομᾶ. in fine § lege συνείην pro συνίην. In § 11 revoca Γενετύλλιδος. In § 15. χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. Locus PLATONIS, unde haec sumta sunt, pervetusto vitio laborat, quod obiter eximam. Legitur in *Phaedro* p. 236 B. παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι, non est PLATONIS manus στάθητι. Veteres Attici dicebant χαλκοῦν ἑστάναι, χρυσοῦν ἑστάναι non σταθῆναι, et χαλκοῦν ἱστάναι, στῆσαί τινα, non ἀναστῆσαι, ut LUCIANUS dicere solet et sequiores. DEMOSTHENES p. 172. οἱ πρόγονοι Θεμιστοκλέα καὶ Μιλτιάδην οὐ χαλκοῦς ἵστασαν οὐδ' ὑπερηγάπων (ubi mox emenda τῶν ἔργων οὐδενὸς τῶν τότε ἀπεστήσαν αὐτοῖς pro ἀπεστέρησαν αὐτούς), et p. 493. ἀλλ' ἑστάναι καὶ χαλ-

κοῦς ἱςάναι καὶ σίτησιν διδόναι. p. 425. Φίλιππον χαλκοῦν ἱςᾶσιν et p. 807. Σόλωνα χαλκοῦν ἐν ἀγορᾷ ςῆσαι, et saepe apud alios. Itaque si cui statua ex aere esset posita dicebatur χαλκοῦς ἑςάναι. HERODOTUS II. 141. καὶ νῦν ἕςηκε ἐν τῷ ἱρῷ λίθινος, sic et χρυσοῦς ἕςηκε dicitur et ἕςη et ςήσεται, non item ςαθῆναι et ςαθήσεσθαι, quae sunt Graecitatis languescentis et labentis. Quid PLATO scripserit potest iam ex his colligi, sed novum accedit emendationi praesidium e *Lexico* PHOTIANO. PHOTIUS nescio unde nactus est antiqua in PLATONEM Scholia perdocta et vulgatis plerisque multis partibus meliora, quae in suam farraginem recepit et utiliter ab aliquo secernentur et Platonicis addentur. In voce Κυψελιδῶν ἀνάθημα vetus et pereruditum Scholion in *Phaedri* l. l. servavit, in quo vera lectio perlucet. In unico Codice est σφυρήλατος ἐν ὀλυμπίαι ἐςάθη. emenda ἕςαθι, quam formam Graeculi, quia dudum amiserant, interpolando tollere assueverunt, ut in DIOTIMI Epigrammate *Anthol. Gr.* Vol. I. p. 184 IACOBS.

Φωσφόρος, ὦ σώτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἵςαθι κλήρου.

imo ἕςαθι. Confusa sunt η et ι, ut in Epigrammate quod in eodem Scholio exstat, εἰμὶ ἐγώ, ubi alibi ostendi εἰ μὴ ἐγώ emendandum esse. Quae in fine legitur eiusdem epigrammatis diversa forma:

εἰμὶ ἐγὼ νάξος παγχρύσεός εἰμι κολοσσός
ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

ita mihi corrigenda videtur ut scribatur:

εἰ μὴ ἐγὼν, ὦναξ, παγχρύσεος κτέ.

Quam depravati et interpolati sint PLATONIS Codices etiam optimi et veterrimi aliquando dedita opera demonstrabo: in vicinia loci, de quo diximus, huius rei insigne documentum est, quod obiter ostendere iuvat. p. 236 c. editur ῥητέον μὲν γάρ σοι παντὸς μᾶλλον οὕτως ὅπως οἷός τε εἶ. ἵνα δὲ μὴ τὸ τῶν κωμῳδῶν φορτικὸν πρᾶγμα ἀναγκαζώμεθα ποιεῖν ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις εὐλαβήθητι. optimus quisque Codex cum eximio *Bodleiano* exhibet ἵνα μή, non ἵνα δὲ μή. optime, si importunum εὐλαβήθητι magistello, qui adscripsit, reddideris, ut ἵνα μή pendeat a verbis ῥητέον παντὸς μᾶλλον, sed ad LUCIANUM redeo.

In § 16. soloece editur φέρε ἀπολογήσομαι, recte 59, 6. φέρε διέλθωμεν, tum ἕκαςοι τοὺς τότε coalescat in ἑκάςοτε.

Deinde sensu vacuum est quod sequitur ὁ μέν τινα εἶπε — λυπάκην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ὢν ῥήτωρ ἐπετάραττεν. λυπάκην nihil est, quum scriba vetusti libri scripturam detritam et fugientem expedire non posset dedit litterulas sine sensu. Vera lectio e re ipsa elici potest. Qui τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ὢν ῥήτωρ ταράττει, quo cognomine ab acuto populo mactari potest? quo alio quam τορύνη? Si quis volet inspicere ARISTOPHANEM in *Equitibus* vs. 984 et in *Pace* 654 ubi δοῖδυξ καὶ τορύνη et κύκηθρον καὶ τάρακτρον eodem sensu de eodem turbulento demagogo dicuntur, opus non erit ut verbum amplius addam.

In libello περὶ τοῦ οἴκου 61, 17. τῆς ὄψεως πρὸς αὐτὴν καλούσης, non dubitabit ἑλκούσης recipere, qui sciat quam saepe ἕλκειν et καλεῖν permutata fuerint. § 19. λίθινοι ἐγένοντο ἀπὸ θαύματος. Quamquam sexcenties librarii ἀπό et ὑπό confuderunt, certo sciri potest ubique utra praepositione sit opus. ἀπὸ λύπης, φροντίδος, ὀργῆς, χαρᾶς et similia nihil significabunt donec ὑπό reposueris. Quam magna sit copia locorum, qui adhuc correctorem exspectent, alias ostendam. Pauci sunt libri isto errore vacui, neque aliorum neque LUCIANI. In hoc ipso libro § 13. ἀπὸ ἴυγγος ἢ σειρῆνος ἑλκόμενος omnes obsidet libros scriptos et editos. BEKKERUS tandem ὑπὸ correxit, qui idem vitium aeque certum et evidens saepe alibi intactum reliquit. Ea est exemplorum, id est mendorum, copia ut etiam boni philologi, sed in Codicibus versandis non diu et multum versati, eam vim exemplorum undique irruentium sustinere non potuerint. In XENOPHONTIS *Hellenicis* V. 4. 60. malesana lectio in libris est λόγοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τῶν συμμάχων, quam DINDORFIUS servavit, quia bis idem vitium commissum est in eodem opere: VI. III. 10. ἐγγεγένηται ἁμαρτήματα καὶ ἀφ' ἡμῶν καὶ ἀφ' ὑμῶν et VII. I. 5. ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν. at iis locis facile est addere sexcentos alios, tamen quod absurdum est non fiet verum et sanum. In LUCIANI libro, in quo versamur, § 5 editur ὅπως ἐκπλαγήσονται. non ita est in Codicibus, optimus quisque ἐκπλαγήσωνται exhibet. ut 26, 36. δυνησώμεθα, 25, 61. ἐπαινέσωνται, 76, 9. πείσηται, 78, 21. ὅπως ἐπιθήσῃ et sexcenta huius erroris exempla apud omnes occurrunt. Quum ἐκπλαγήσωνται, πείσηται, φεύξωνται, ἀποδράσωνται, ὅπως ἐρῇς, ὅπως δώσωμεν, τευξώμεθα, λήψωμαι,

δήξηται et ὅπως ἔσωνται *ob fidem veterum membranarum* bene Graeca esse videbuntur, tum demum ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται, λόγοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τῶν συμμάχων et sim. recte dici credentur, et ἀπό pro ὑπό cum passivis coniungetur, et *prae dolore* Graece dicetur ἀπὸ λύπης et vulgatam lectionem LUCIANI sine ratione convellere voluisse videbor. In § 20. μάρτυρα ὑμῖν παραςήσομαι, emenda παρασχήσομαι et brevi post καί οἱ πείθεσθε pro πείσεσθε. In § 23. in libris est λαθόντε τὰ βασίλεια καὶ παρελθόντε, quae violentius castigavit FRITZSCHIUS, quem DINDORF. et BEKKER. sequuntur, παρελθόντε τὰ βασίλεια καὶ λαθόντε. Si παρηλθέτην τὰ βασίλεια non potuerunt intus Aegisthum interficere, legerim λαθόντ' ἐς τὰ βασίλεια παρελθόντε.

In *Macrobiis* 62, 2. εἰς σύννοιαν ἦλθον tam inepte dictum est ac si quis in *Cyropaediae* prooemio scribere vellet σύννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο. Verum est εἰς ἔννοιαν. In Codicibus ἐν et σύν tam simili forma sunt, ut subinde oculis discerni non possit utrum ε an συ sit legendum. In STOBAEI *Floril.* XVI. 6. versus est EURIPIDIS:

τοῦτον νομίζω κἂν θεῶν συλᾶν βρέτη.

ut in AESCHYLI *Persis* 809. οὐ θεῶν βρέτη Ἠιδοῦντο συλᾶν, optimus STOBAEI Codex A. ἑλᾶν βρέτη exhibet; contra in PLUTARCHI *Lycurgo* 4. libri omnes servant ridiculam lectionem Διὸς συλλανίου καὶ Ἀθηνᾶς συλλανίας pro Ἑλλανίου et Ἑλλανίας. Si vel in istis caecutiunt librarii, quid fecisse putas in ἐγκαλύπτομαι, pro quo seriores συγκαλύπτομαι dicebant, et sim. Nostri ubique est arbitrii statuere utrum σύν an ἐν sit scribendum, cuius rei exempla alio loco expromam. In § 6. κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν expunge articulum. In § 10. commemoratur Δημήτριος ὁ Καλλατιανός, qui de rege HIERONE scripsit. Fuerat οἴκοθεν ὁ μάρτυς, sed eum librarii et editores patria Sicilia expulsum in oram Ponti relegarunt. In omnibus libris est καλλιςιανός, in qua scriptura ΚΑΛΛΙCΤΙΑΝΟC latet ΚΑΛΑΚΤΙΑΝΟC vel melius Καλακτῖνος, iterum confusis Κ et IC. Erat DEMETRIUS ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς, CAECILIO rhetori popularis, in cuius patria eodem modo turbant librarii Καλατιανόν vel Καλλατιανόν appellantes. Vid. SUIDAM v. Καικίλιος. In § 15. ἀπὸ Σκυθῶν καταχθείς et § 16. καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων, utrobique ὑπό requiritur. In § 17. ἱππομάχων καὶ πεζομάχων repone participia

ἱππομαχῶν καὶ πεζομαχῶν. Paulo post editur ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν et § 18. ἐτῶν γεγονὼς τεττάρων καὶ ἑκατόν, vitiose. Recte in § 19. ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα γεγονὼς ἔτη, ubi Codex A. ἐτῶν, contra in § 18 codex B. ἔτη. Nihil nobis opus est libris testibus, nam utra scriptura sit ubique potior ex Graecitatis ratione et usu sciri potest. Graecum est ὢν τριάκοντα ἐτῶν, γενόμενος ἐτῶν εἴκοσιν, sed γεγονὼς ἔτη τριάκοντα. SOPHOCLES in notissimo epigrammate:

ᾠδὴν Ἡροδότῳ τεῦξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὢν
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα.

qui hanc rationem constare compererit, facili negotio quidquid aegrum est sanabit. Hinc emendari potest PLATONIS qui fertur *Alcibiades* I. p. 121 e. δὶς ἑπτὰ δὲ γενομένων ἐτῶν τὸν παῖδα παραλαμβάνουσιν οὓς ἐκεῖνοι βασιλείους παιδαγωγοὺς ὀνομάζουσιν. vera lectio est γενόμενον. Contra in LYSIAE fragmento 30. ἦν γὰρ αὐτῇ υἱὸς ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἐτῶν γεγονὼς ἑκκαίδεκα, necessarium est ἔτη. Addam fragmentum MENANDRI, ut mendo liberem. Ex ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ primum fragmentum est:

πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονᾷς γεγονὼς ἔτη
τοσαῦθ', ὁμοῦ γάρ εἰσι πεντήκοντά σοι.

δαιμονᾷς tam durum et contumeliosum verbum est, ut ab hac prima notitia inter CHREMETEM et MENEDEMUM alienissimum esse videatur. Codices δαίμων δύο exhibent. Reponendum arbitror δαιμόνιε, *o bone*.

In libello περὶ τῶν διψάδων 64, 9. μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως κεχηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλιπεῖν. lege μηδ' ἐκχυθεῖσαν. Pro σπουδήν est qui σπονδήν scripsit proclivi errore, quo plane pessumdatus est locus DIONYSII HALIC. cui obiter opem feram. Legitur V. 53. ὁρῶντες ὅτι ταῖς σπονδαῖς ἀναπεπτώκασιν οἱ πολλοί, vertunt: *videntes multitudinem pronam ad servandum foedus*, quod neque in Graecis est et sententiae adversatur. Emenda ὅτι ταῖς σπουδαῖς ἀναπεπτώκασιν: *refrixisse multitudinis studia*; ἀναπίπτειν, ut multa alia, sumsit ab THUCYDIDE I. 70. DEMOSTH. p. 411, 2. δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, et POLYBIUS ATHEN. X. p. 418 B. κατὰ μικρὸν ἀνέπεσον ταῖς ψυχαῖς.

In *Navigio seu Votis* 66, 2. προχειλός mutandum in προχειλής. Certa analogia ab neutris in -ος adiectiva in -ής com-

ponit, σκέλος τετρασκελής, δέος ἀδεής, κλέος εὐκλεής, alia sexcenta: mox legitur λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, nescio unde haec lectio nata fuerit, sed nemo umquam aliter quam λεπτὸς τὼ σκέλη potuit dicere. In § 3. Αἰγυπτίας emendetur in Αἰγυπτίοις, non est enim alia Graeca nobilitas, alia Aegyptiaca, sed alia sunt aliis εὐγενείας σημεῖα: tum in verbis ἀναδουμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον, solemni errore ἀνειλημμένον dederunt pro ἀνειλημένον, crines in nodum *retorquebantur*, ἀνειλοῦντο. In § 19. ἐπειδὰν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχή, quidquid fit per vices dicitur περιιέναι et corrigendum περιέλθῃ. HERODOTUS VI. 111. ὡς δὲ ἐς ἐκεῖνον περιῆλθε ἡ πρυτανηΐη, id est, περιελθοῦσα ἧκεν, et sic LUCIANUS ipse loquitur 10, 11, 2. οἱ κλῆροι εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον. et 70, 2. ὅταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ et aliis locis. In § 20. τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην. πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ. ridicula haec lectio nihil habet in libris praesidii, in quibus est ὅσα καὶ λιθοῖ, ὅσα θύμον καὶ λίθοι. BEKKERUS dedit de suo ὅσα ψάμμοι καὶ λίθοι. Sanissima videtur lectio Codicum MΔ ὅσα θύμον καὶ λίθοι. *Planitiem* amoenam et non sterilem emturus erat Adimantus, *montes* non curat habere, poteratne igitur suavius dicere quam πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι? mox pro καὶ ἐν Ἐλευσῖνι lege καὶ Ἐλευσῖνι, ut Μαραθῶνι, Ῥαμνοῦντι, Σικυῶνι, quae adverbia sunt haud secus atque Σφηττοῖ, Ἰσθμοῖ, οἴκοι, Πυθοῖ, Ἀθήνησι, Θήβησιν, Ὀλυμπίασιν, quae non magis praepositionem admittunt quam Μαραθῶνι, Ἀγνοῦντι, alia. Librariis aliter visum, qui passim ἐν de suo inferciunt. Saepissime videbis in libris Ἐλευσῖνι et ἐν Ἐλευσῖνι alternare, Μαραθῶνι et ἐν Μαραθῶνι, similia. In *Equitibus* vs. 778.

σὺ γὰρ ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,

optimus Codex *Ravennas* ἐν μαραθῶνι scriptum habet, et vs. 1331.

τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου.

Ravennas habet τοῦμμαραθῶνι, *Venetus* τοῦ 'ν μαραθῶνι, similiter in *Vespis*, vs. 711. Quo iure ARISTOPHANES emendatus est, eodem in omnes utendum et ἐν Μαραθῶνι, ἐν Ἐλευσῖνι, similia, primum in Atticorum scriptis, deinde in Atticistarum ad veterem loquendi usum ubique refingenda sunt. In § 22. ἐσθὴς ἁλουργίς, lege ἁλουργής. ἁλουργίς substantivum est, quod significat ἁλουργῆ ἐσθῆτα. In § 28. ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνα-

νευόντων, requiritur futurum ἀνανευσόντων. In § 39. χρύσεα ἐκπώματα προτεινόμενος τοῖς συμπόταις, in omnibus libris praeter unum A est προτείνων, in quo latet vera lectio προπίνων. χρύσεα debetur Graeculis, qui veteres formas resolvebant et in his adiectivis et in verbis πλέειν, ῥέειν, χέειν, similibus. Qui haec omnia emendare audebunt, saepissime veterum librorum auctoritate et Grammaticorum praeceptis et testimoniis adiuvabuntur. In AESCHINIS *Ctesiphontea* p. 77. § 166. ἆ πῶς ποθ' ὑμεῖς, ὦ σιδήρεοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; male edunt omnes pro σιδηροῖ. verissima docentem PHRYNICHUM p. 207 nemo sequitur. In § 40. οἷα ἕξεις πράγματα intelligi non potest, sed ὅσα. In § 44. pro ἀθέατος requiro ἀόρατος. In § 45. ὅς σε παύσει μωραίνοντα τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας, non *abstergendi* notio sed *emungendi* requiritur. Scribe igitur ἀπομύξας. Sumtum a PLATONE in notissimo loco *de Rep.* I. p. 343 A. κορυζῶντά σε περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, de quo vide RUHNKENIUM ad TIMAEUM v. κορυζᾶν.

In *Dialogis Meretriciis* 67. 1. § 1. vitiosa forma est nominis Γοργόνα ἡ παμπόνηρος. Γοργόναν et τῇ Γοργόνῃ. Restitue Γοργών, Γοργόνα, Γοργόνι. Si ἡ Γοργόνα esset Graecum nomen productum α dativum postularet τῇ Γοργόνᾳ, ut sunt permulta nomina muliebria exeuntia in α longum praecedente consonante, ut Φίλα, Φίλας, Φίλᾳ, Διοτίμα, Φερετίμα, Μίκκα, Κυνίσκα, Λαγίσκα, Μύςα, Ἀρεταφίλα, Πολυκρίτα, Μήδα, Λύκα, Σιμαίθα, Κοττίνα, Στρατόλα, Κάμμα, Τιμοξένα, Τελεσίππα, Ἀντιγόνα, Τιμύχα, Ἀπάμα, Θήβα, PLUT. Tom. II. p. 856 A. ὑπὸ Θήβας, alia. Sic Κύννα Graecum est et Κύννας, Κύννᾳ, non Κύννης, quod in ARISTOPHANIS *Vespis* legitur 1027. et in *Pace* 754. Vide quemadmodum ea res depravarit POLYAENUM VIII. 60. Κυννάνη Φιλίππου θυγάτηρ. Κύννα verum est, νη suprascriptum peperit errorem, cuius et alibi in eodem nomine exempla sunt [1]. In sequenti capite commemoratur Πύςα γυνὴ Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου. Littera π debetur rubricatori, genuinum est Μύςα.

[1]) Eiusdem erroris alterum exemplum habes in PLUTARCHI *Apophthegm. Lacon.* p. 218 A. ubi Ἀρηγεύς commemoratur, qui neque Spartae umquam fuit neque ullo alio loco. Scriptum olim recte fuit Ἀρεύς Laconica forma, Ἀρεύς, Ἀρεῦος pro Ἄρης, Ἄρεος ex ALCMANE omnibus nota. Superscriptum ησ est, ex utraque scriptura Ἀρηγεύς conflatum est.

Ex eodem fonte erroris, quem supra satis in STOBAEI *Appendice Florentina* aperuimus, nata est cap. 54. Ταvία γυνὴ Ζήνιδος pro Μανία, quam XENOPHON omnibus notam fecit.

Nonnumquam in contrariam partem peccatur a scriptoribus quibusdam, qui Ionicos auctores secuti non satis Ionica ab Atticis et vulgatis discernunt et τῇ κοινῇ admiscent permulta ex Iade. Nemo hoc frequentius fecit quam PARTHENIUS et incertus auctor libri *de mulierum virtutibus*, qui in Plutarcheis circumfertur Tom. II. p. 243 sqq. Et PSEUDO-PLUTARCHUS quidem Lampsacum et Lampsacenos cap. 18. Πιτυόεσσαν appellat et Πιτυοεσσηνούς, CHARONEM Lampsacenum describens, et multa alia huiusmodi retinet. PARTHENIUS autem totus verbis formisque Ionicis constat, quales sunt μαστῆρες, ἀποδασάμενος, τῶν σφετέρων λαῶν, φαμένης, σπουδὴν ἐτίθετο, μετὰ δέ, ἄποινα, ἀποστυγεῖν, ἀμφιέπουσα (sic leg. 15, 2. pro ἀμφιπεσοῦσα), φιλότητα τίθεσθαι, δηλησαμένη, alia. In his sunt nomina muliebria solis Ionibus nota 1. Εἰλεβίην, 2. Πολυμήλη, 19. Ἰφιμέδην, alia. Si quis ad haec PARTHENIUM inspiciet animadvertere poterit (quod adhuc omnes, quod sciam, interpretes fugit) auctores, quos videbit singulis capitibus adscriptos, non ab ipso PARTHENIO testes esse adductos, sed ab alio quodam docto Grammatico, qui indagavit unde historia quaeque a PARTHENIO esset sumta. Nonnulla reperire non potuit, in aliis alios quam ipse PARTHENIUS testes produxit. In capite 13 lege Ἀρητάδας pro Δεκτάδας. In cap. 8 manifestum erit illas auctoritates ab alio esse appositas. Reperit enim historiam, quam PARTHENIUS narrat, apud ARISTODEMUM quemdam, sed mutatis nominibus, ut appareat PARTHENIUM non hunc sed alium auctorem esse secutum. ἱστορεῖ Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν α΄ ἱστοριῶν περὶ τούτου, πλὴν ὅτι τὰ ὀνόματα ὑπαλλάττει ἀντὶ Ἡρίππης καλῶν Γυθυμίαν, τὸν δὲ βάρβαρον Καυάραν, quae non esse ab ipso PARTHENIO adscripta luce clarius est.

Caeterum usus formarum Ionicarum apud Athenienses non est plane inusitatus in nominibus quibusdam propriis, in quibusdam adeo certus est et constans, ut alio loco demonstrabimus: nunc Dialogos LUCIANI percurrere pergam.

In Dialogo 4. § 1. οὐκέτι σύνεστιν, supple σοὶ σύνεστι, mox πέντε προικὸς τάλαντα ἐπιφερομένην, praepostere dictum est pro

πέντε ταλάντων προῖκα. Expunge προικός, nam ἐπιφέρεσθαι proprie de dote, quam uxor afferat, dici solet: οὐδὲν ἐπιφερομένη est *indolata*, ut apud LYSIAM XIX. 14..παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην. AESCHINES in *Ctesiphontea* § 172. γαμεῖ γυναῖκα χρυσίον ἐπιφερομένην πολύ. Apud THEOPHRASTUM περὶ ἀνελευθερίας, XXII. editur: καὶ τῇ γυναικὶ δὲ τῇ ἑαυτοῦ προῖκα εἰσηνεγκαμένῃ μὴ πρίασθαι θεραπαίνας ἀλλὰ μισθοῦσθαι εἰς τὰς ἐξόδους ἐκ τῆς γυναικείας παιδίον συνακολουθῆσον, corrige προῖκα ἐπηνεγκαμένῃ et supple ἐκ τῆς γυναικείας ἀγορᾶς. Hinc corrige XENOPHONTEM in *Oeconomico* VII. 13. ubi vir ad uxorem: σύ τε ὅσα ἠνέγκω πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας, legendum ἐπηνέγκω. In § 2. εἰ ἐπὶ πλέον ἐνοχλήσειας ἄπειμι, requiro futurum ἐνοχλήσεις.

In Dialogo 6. § 1. μαννάριον in μαμμάριον corrigatur (sic et Dial. 7. § 4.) et mox pro δύο ἔτη ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; lege τὰ δύ' ἔτη, et omissa negatione οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν. et § 3. πλημμελές pro ἀμελές et § 4. δειξάσας pro ἐνδειξάσας.

In Dialogo 7. § 1. οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, quis credat LUCIANUM συμβολήν et συμβολάς confundere potuisse in eo libro praesertim, quem totum ex Comicorum fabulis composuit? Non aliter dicebant Attici quam συμβολὰς διδόναι, τιθέναι, κατατιθέναι, ἀπὸ συμβολῶν simil. Afferam e MENANDRO exemplum ut emendem. ATHENAEUS VI. p. 270 D. εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν

μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος,

κατὰ τὸν Μένανδρον. Lepor loci Menandrei periit, at potest elici ex his verbis POLLUCIS VI. 12. ἀσύμβολοι, ἀπὸ συμβολῶν, ἀφ' ὧν οἱ Ἀττικοὶ μακρὰς διδόναι συμβολὰς ἔλεγον ἀντὶ τοῦ μεγάλας. Intelligisne MENANDRUM sic esse iocatum:

μακρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος.

In Dialogo 9. § 2. πρὸς δὲ σὲ οὐκ ἂν εἶπον ἀλλ' ἃ ἤκουσα ἐβουλόμην εἰπεῖν, emenda οὐχ ἃ εἶπον ἀλλ' ἃ ἤκουσα. In § 4 miles ad meretricem: οὐκέτι γὰρ ἁρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ. numquam hoc erat factum, neque metus erat ut fieret umquam. corrige: διαρπασθήσομαι. Saepe ἁρπάζειν et διαρπάζειν confunduntur. In *Hellen.* III. I. 8. κατηγόρουν γὰρ αὐτοῦ οἱ σύμμα-

χοι ὡς ἔφελη ἁρπάζειν τῷ ϛρατεύματι τοὺς φίλους, at milites omnium temporum etiam socios et amicos non *rapere* solent sed *diripere*, διαρπάζειν, quod reponendum.

In Dialogo 10. § 2. πρῶτον δὲ ὡμίλησέ μοι, perpetuo πρῶτον et πρῶτος, μόνον et μόνος, πρότερον et πρότερος et similia confusa videbis. Quamquam nusquam est difficilis optio et alterutra lectio ubique absurda est tamen pullulant vitia. Significant verba LUCIANI πρώτῃ δ' ὡμίλησέ μοι, nemo negat. Utrum igitur existimemus perinde esse an non esse? Idemne est ὁ πρῶτος εὑρών, εἰπών, γήμας, ὁ πρῶτος ἐψήσας μύρον et ὁ πρῶτον? Nemo, opinor, hoc serio contendet et discrimen tam certum est quam manifestum. Cur igitur parcimus lectionibus, quas constet esse absurdas? Ob fidem librorum? At qui saepe in manifesto mendacio deprehensus est amittit fidem. Ob multitudinem exemplorum? At *quid stultius est quam quos singulos contemnas eos aliquid putare esse universos*, ut CICERO dixit in *Tusc. Quaestt.* V. 56. Satis certum est non aliter dici posse quod Comicus dicit in Scholio ad EURIPIDIS *Oresten* vs. 224.

ὁ πρῶτος εἰπών· μεταβολὴ πάντων γλυκύ,
οὐχ ὑγίαινε, δέσποτα.

aut ARISTOPHON ATHENAEI XIII. p. 559 D.

κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερος
θνητῶν. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος οὐδὲν ἠδίκει.

nisi quod ἀπόλοιθ' est scribendum pro γένοιθ'. Tamen librarii dederunt EUBULO ibidem

κακός || Κακῶς ἀπόλοιθ' ὅϛις γυναῖκα δεύτερον
ἔγημε, τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς.

cui MEINEKIUS δεύτερος reddidit. Idem remedium ARISTOPHANES exspectat in *Lysistrata* 946.

κάκιϛ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτον ἐψήσας μύρον.

quis dubitabit πρῶτος recipere? Sic in *Hellenicis* V. IV. 37. εἰ δέ τις πόλις ἐπὶ πόλιν ϛρατεύσοι, ἐπὶ ταύτην ἔφη πρῶτον ἰέναι, et VII. I. 36. εἴ τις δὲ πόλις μὴ ἐθέλοι ἀκολουθεῖν ἐπὶ ταύτην πρῶτον ἰέναι, ecqua potest esse dubitatio, quin utrobique πρώτην sit corrigendum? aut ibidem V. IV. 1. Λακεδαιμόνιοι ὑπ' αὐτῶν μόνον τῶν ἀδικηθέντων ἐκολάσθησαν, quin verum sit μόνων, nam sensus est οἱ Θηβαῖοι μόνοι ἐκόλασαν τοὺς

Λακεδαιμονίους, ὧν οὐδένες πώποτε τῶν Ἑλλήνων κρατεῖν ἠδυνήθησαν. Sic in LYSIA IV. 15. πότερον πρότερον ἐπλήγην ἢ ἐπάταξα ἐκείνη μᾶλλον ἂν ᾔδει, lege πρότερος et expunge ἄν. ARISTOPHANES Nub. 940.

φέρε δὴ πότερος λέξει πρότερος;

ubi olim πρότερον vulgabatur. Vide quae ad hunc locum PORSON et DOBREE annotarunt.

In § 4. καὶ ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐςι, qui tam saepe in eadem locutione correxerant ὅλος aut ex Codd. receperunt nescio quomodo hunc locum neglexerunt.

In Dialogo 12. § 1. Ἠθοκλέα non est Graecum nomen, scribe Πυθοκλέα aut Νεοκλέα. deinde ἐκέλευες μὴ ἂν ἄλλῳ ἐγχέαι, quis voculam ἂν servari posse putat? In § 2. ἢ ἕνα γέ τινα τρόπον εὑρήσω θανάτου, sententiae conformatio εὑροῦσαν postulat, deinde male legitur: διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν. vertunt *studiose colere*, corrige αὐτὸ δηλοῦν.

In Dialogo 13. § 4. ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ. Eiusdemmodi error in STOBAEO commissus ostendet quam inepte haec dicantur. Fragmentum est lectu iucundissimum TELETIS in *Florileg.* 95, 21. Crates, inquit, apud sutorem sedens legebat ARISTOTELIS προτρεπτικόν. Ἀναγιγνώσκοντος δ' αὐτοῦ τὸν σκυτέα ἔφη προσέχειν ἅμα ῥάπτοντα καὶ τὸν Κράτητα εἰπεῖν· ἐγώ μοι δοκῶ, ὦ Φιλίσκε, γράφειν εἰς σὲ προτρεπτικόν. Dixerat philosophorum lepidissimus γράψειν πρὸς σέ, et LUCIANUS ἐκθανεῖν γὰρ ἄν. Paulo post commemorat Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας, repone sodes Λημνίας, et in § 6. πεῖσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν, supple ἐλθεῖν συγκαθευδήσουσαν, nisi males credere πείθω σε ἐροῦντα pro λέγειν vel εἰπεῖν Graece dici posse.

In libello *de morte Peregrini* 68, § 9. barbarum est ἀλόμενος pro ἁλάμενος. Graeculi, qui tam pertinaciter ἀφείλατο et εὕρατο veteribus obtrudunt pro ἀφείλετο et εὕρετο, contrario errore aoristum ἡλάμην in barbarum ἡλόμην solent corrumpere. Sic 10, 14, 5. καθαλέσθαι irrepsit et aliis locis, quibus deceptus BEKKER 18, 4. pro ἀλλόμενος de suo ἀλόμενος invexit. In § 10 nobilissimus locus de Peregrino Christianorum sacris initiato vehementer laborat et videndum an restitui possit. Postquam, inquit, Christianus factus est ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς

ἀπέφηνε προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυναγωγεὺς καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡγοῦντο καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο καὶ προςάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον τὰν ἐν τῇ Παλαιςίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον. Librarii his verbis plus detrimenti attulerunt quam fanatici homunciones Christiani: hi enim summa ope delere librum nequidquam conati sunt, illi ita afflixerunt, ut quid LUCIANUS dixerit non intelligatur. Ac primum quidem transpone *καὶ αὐτὸς ξυνέγραφε* pro *αὐτὸς καί*, deinde expende an haec vera lectio esse videatur: *καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ᾔδοῦντο καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο καὶ προςάτην ἐπεγράφοντο. μετὰ γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον κτέ.* In *ἐπεγράφοντο* BEKKERUS quoque incidit, in caeteris errans; *μετὰ γοῦν ἐκεῖνον* dictum est ut in *Pluto* 250.

καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιςα μετὰ σέ.

caetera quoque omnia tam perspicua sunt, ut non sit interprete opus. In § 12. *οἱ Χριςιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα πάντα ἐκίνουν*, suspicor legendum esse *πάντα λίθον ἐκίνουν*, ut Graecis solemne est dicere. In § 13 vehementer mihi sunt vitii suspecta haec verba: *ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων*, quia *ἐν βραχεῖ*, quod semper significat *brevi*, nunc necopinato est idem atque *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, quod si quis concoquere potest non facile reperiet locum, in quo haereat. Fieri potest, ut quod mihi saepe alibi est observatum idem huic loco veram lectionem restituat. Vocula est Attica *ἔμβραχυ*, qua Veteres frequenter utebantur, quaque Atticistae orationem suam ornabant, auctore ipso LONGINO in *Arte Rhetorica* p. 139. BAKII, ubi exquisita quaedam vocabula Attica eleganter scripturis commendat. Scribae voculam ignotam sibi solent satis constanter depravare in *ἐν βραχεῖ*, cuius rei permulta exempla vidi in Codicibus aut variantium lectionum acervis. Etiam in illis locis, ubi docti magistri usum antiqui vocabuli *ἔμβραχυ* aperiebant, scribae nihil cogitantes *ἐν βραχεῖ* vel *ἐμ βραχεῖ* substituunt, quod in HARPOCRATIONE videbis et HESYCHIO. LONGINUS ipse in Codicibus certe auctor est exquisite scripturo, ut pro *ἁπλῶς* ponat *ἐν*

βραχεῖ. At magistri usum veterum non satis acute observarunt et in errorem induxerunt Atheniensium imitatores. Ἔμβραχυ, si illos audies, est ἁπλῶς, συντόμως. vide perdoctum Scholion ad PLATONIS *Theagen* p. 127. c. Sic igitur οὐδεὶς ἔμβραχυ, πάντες ἔμβραχυ, et similia, recte dicta erunt et sic Atticistae scriptitant nil mali suspicantes. Acutius HEINDORF. ad PLATONIS *Gorgiam* p. 457. A. observavit idem significare ἔμβραχυ et ὡς ἔπος εἰπεῖν, sed ἔμβραχυ componi cum ὅςις, ὅςις ἄν, ὅ τι βούλει, ὅπουπερ, ὅ τι περ, et talibus, contra ὡς ἔπος εἰπεῖν cum πάντες, et οὐδέν. Quod verissimum esse quivis inter legendum comperiet. Ἔμβραχυ legitur in ARISTOPHANIS *Vespis* 1120, *Thesmophor.* 390, apud CRATINUM in Scholio PLATONIS l., ubi legendum:

ἔδει παρασχεῖν ὅ τι τις εὔξαιτ' ἔμβραχυ.

pro παρέχειν, apud PLATONEM, vide RUHNK. ad TIMAEUM p. 99, apud HYPERIDEM in Scholio PLATONIS, apud LYSIAM XIII. 92. ubi codex καθ' ὅσον ἂν βραχὺ ἕκαςος δύνηται, optime DOBRAEUS ἔμβραχυ emendavit. Ubique videbis constare usum, quem HEINDORF animadvertit. Sequiores huius rei ignari non dubitant dicere quale est apud DIONEM CHRYSOSTOMUM p. 446. c. ὁ δὲ λόγος οὗτος ἔμβραχυ ·ἐσπούδακε ξυναρμόσαι τῷ θεῷ τὸ ἀνθρώπειον γένος, unde GEELIUS emendavit p. 551. c. περὶ πάντων αὐτὸν ἐνὶ λόγῳ φαμὲν ἔμβραχυ λέγειν, pro ἐν βραχεῖ. et p. 214 A. οὐδενὸς φθόγγου ἀπεχόμενος ἀλλ' ἔμβραχυ ποταμῶν τε μιμούμενος φωνὰς καὶ ὕλης καὶ ἀνέμων καὶ πυρὸς καὶ θαλάττης, ubi in libris est ἀλλ' ἐν βραχεῖ; vides ei perinde esse ἔμβραχυ scribere et ἁπλῶς. Duobus aliis locis ἔμβραχυ DIONI reddendum est, p. 72, 45. καθάπερ οἱ κομψοὶ τῶν δημιουργῶν ἐπὶ πάντα ἐν βραχεῖ φέρουσι τὴν αὐτῶν ἐπίνοιαν καὶ τέχνην, corrige ἐπὶ πάντων ἔμβραχυ. et p 556, 7. περὶ δὲ τῶν βασιλέων ἐν βραχεῖ, iterum corrige ἔμβραχυ. Semel DIO recte imitatus est Antiquos p. 198. 3, ubi in libris est χρὴ δὲ ἐᾶν ὑμᾶς ἐν βραχεῖ ὅ τι ἂν ἐπίῃ μοι τούτῳ ἕπεσθαι, GEELIUS p. 111 emendavit ἔμβραχυ. Apparebit nunc quam infeliciter STALLBAUM in PLATONIS *Hippia minore* p. 365. D. pro ἐρώτα ἔμβραχυ ὅ τι βούλει ex deterioribus receperit ἐν βραχεῖ, et nunc quidem vicisse videor in LUCIANO esse corrigendum ἔμβραχυ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων. Eidem 51, 4. quis nunc dubitabit reddere

ἅπαντα ἔμβραχυ ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών pro vulgata lectione ἅπαντα ἐν βραχεῖ et quis PLATONIS *Symposium* legens et horum non ignarus aut immemor p. 216 F. καί μοι ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι καὶ πάγκαλα καὶ θαυμαστὰ ὥστε ποιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ ὅ τι κελεύοι Σωκράτης, quis est, inquam, qui non statim ἔμβραχυ emendabit?

Negligentius vocula ἔμβραχυ abutitur AELIANUS *de N. A.* VII. 41. οὐκ ἀπελείπετο δὲ αὐτοῦ ἔμβραχυ, ubi JACOBS. indicavit locum ex *Variis Historiis* III. 47. Φωκίωνα δὲ οὐδὲν ὠφέλησε τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ οὖν διεβίωσεν οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ. Vides hunc quoque οὐδὲν ἔμβραχυ dedisse. Non credo Graecos sine risu AELIANI scripta legere potuisse, tam misere et inepte Graece balbutit et sibi mirifice loqui videtur. Quum vult dicere: *anni, quos vixit,* σεμνῶς πάνυ ponit τὰ ἔτη ἅπερ οὖν διεβίωσεν. ὅσπερ οὖν ei est in deliciis pro ὅς. In libro VII. *de N. A.* cap. 39 scribit nonnullos in ANACREONTIS loco pro κεροέσσης legere ἐροέσσης eosque ARISTOPHANEM BYZANTINUM refellere. Alter LEXIPHANES ita dicit: πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος. In cap. 42 narrat fabellam eandem, quam supra e Florentino Codice apposuimus pag. 184, tam inepte et verbis sententiisque tam absurdis, ut LEXIPHANI stoliditatis palmam praeripere posse videatur.

Opponam his locum Oratoris Attici, in quo illa popularium sanitas nunc quidem non apparet sed in integrum restitui certa medicina potest. Legitur nunc apud ISAEUM Orat. IX. § 11. ἐχρῆν τὸν Κλέωνα, ὅτε τὸν υἱὸν τὸν τούτου ἐποιεῖτο Ἀστύφιλος καὶ τὰς διαθήκας κατέλειπε, παρακαλέσαι εἴ γέ τινα συγγενῆ ἐπιδημοῦντα ἐγίνωσκε καὶ τοὺς ἄλλους ὅτῳ ἐπὶ βραχύ περ ᾔδει Ἀστύφιλον χρώμενον, quis dubitabit mecum reponere εἴτε τινὰ et ὅτῳ περ ἔμβραχυ ᾔδει Ἀντίφιλον χρώμενον?

In § 19. ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν, non *invenit*, sed *impetravit:* itaque scribe εὕρετο. Numquam apud probatos scriptores εὑρεῖν et εὑρέσθαι permutantur. In § 26. κακὸς κακῶς ἀποθάνοι, mirum ni LUCIANUS ἀπόλοιτο dederit, ut solent omnes. In § 28. τελετήν τινα ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι, composito opus est συστήσεσθαι; contra in § 27.

χρυσοῦς ἀναςήσεσθαι ἐλπίζων veteres omnes dixissent ςήσεσθαι, sed LUCIANI et aequalium is error est, ut supra diximus. In § 32. θανατιῶντι emendandum est in θανατῶντι. θανατιᾶν Graeculorum vitio natum est, quos decipiebant formae μαθητιᾶν, βινητιᾶν, οὐρητιᾶν, quarum diversa ratio est. In § 33. χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι, imo vero κορωνίδα, ut omnes loquuntur et LUCIANUS ipse 25, 26.

In *Fugitivis* 69, 1. ὀπτωμένων ἀνθρωπείων σωμάτων, corrige σαρκῶν. et in fine § 33. pro παπαῖ παιάξ ex ARISTOPHANE revoca ἰατταταιάξ.

In *Saturnalibus* 70. § 21. ἐν ταῖς κοίταις καὶ κίςαις εὑρῶτι κατασαπῆναι. Librarius quum duplicem lectionem in antiquo libro invenisset utramque dedit de more et copulam addidit. Expunxerim κοίταις καί. Apud PSEUDO-PLUTARCHUM *de mulierum virtutibus* p. 243. E. ὅσων οἶμαί σε βεβαίοις βιβλίοις ἐντυχοῦσαν ἱςορίαν ἔχειν παρήσω. Vertunt ut possunt. βεβαίοις corrupta lectio est; βιβλίοις vera. In § 22. in verbis εἰς τὸ δημοτικώτερον est notatu digna scripturae varietas in codice optimo A. δημοκρατικώτερον. Idem vitium inolevit in eximio loco LYSIAE XXV, 8. ἐνθυμηθῆναι χρὴ ὅτι οὐδείς ἐςιν ἀνθρώπων φύσει οὔτε ὀλιγαρχικὸς οὔτε δημοκρατικός, ἀλλ' ἥτις ἂν ἑκάςῳ πολιτεία συμφέρῃ ταύτην προθυμεῖται καθιςάναι. Emendandum est οὔτε δημοτικός. Apud Athenienses perpetuo usu opponuntur inter se οἱ δημοτικοί et οἱ ὀλιγαρχικοί, non οἱ δημοκρατικοί, quod de rebus dicitur, non de personis. Ubicumque has duas factiones Athenienses nominant, quod sexcenties faciunt, videbis hunc usum constare. Inspice ISOCRATEM περὶ τοῦ ζεύγους § 36. ubi lege: οὐ γὰρ ἀπελαυνόμενος ὑπὸ (vulg. ἀπὸ) τῆς ὀλιγαρχίας ἀλλὰ παρακαλούμενος ἦν δημοτικός et § 37. Plane gemellum est in ISOCRATIS oratione *de Pace* § 133. παυσώμεθα δημοτικοὺς μὲν εἶναι νομίζοντες τοὺς συκοφάντας, ὀλιγαρχικοὺς δὲ τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, γνόντες ὅτι φύσει μὲν οὐδεὶς οὐδέτερον τούτων, ἐν ᾗ δ' ἂν ἕκαςοι τιμῶνται ταύτῃ βούλονται καθεςάναι πολιτείαν. Quod apud LUCIANUM mox sequitur: ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλλοιμεν τὴν χεῖρα ab eo sic dici non potuit sed ab homuncionibus corruptum est. *Paro facere, paro bellum*, et similia Graece duobus modis dici possunt, παρασκευάζομαι ποιεῖν, πολεμεῖν vel ὡς ποιή-

σων, ὡς πολεμήσων. Exemplorum affatim est apud omnes, nemo contra ὡς, ὅπως aut simile quid cum παρασκευάζομαι coniunxit umquam. Quid igitur aliud LUCIANUS scribere potuit quam ὡς ἐπιβαλούντων? scioli ad captum suum correxerunt scilicet. In § 26. μὴ ὁ σῖτος φθειρὶ ζέσῃ, nihili est quod BEKKERUS recepit φθειρίζῃ. φθειρίζεσθαι est ἀναλέγειν τοὺς φθεῖρας καὶ ἀναιρεῖν, hic locus requirit φθειρσὶ ζέσῃ. In § 32. τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, pro συμπίνειν correxerim ὑμῖν πίνειν. In § 36. ἰσοδίαιτοι καθεστῶτες ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαί τι. Συνδαίτης ex Graecitatis gaza abiiciendum est. Scribe ὡς ἂν μηδὲ τὸν Ἰσοδαίτην αὐτόν. Ἰσοδαίτης est ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει, teste HARPOCRATIONE. Ne longe arcessitum hoc numen putes inspice § 32.

In lepidissimo *Convivio seu Lapithis* 71, 7. πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων, scribe ἐμφαίνων et § 9. εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον pro μηδέν τι. In § 16. ἐγελάσατε, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπιον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους. Nisi haec scriptura emendabitur sollertiam et acumen criticorum vincet vinosus monachus, qui ad verba, quae paulo ante leguntur, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου, nimis lepidum scholion adscripsit hocce: σκόπει τὴν σύνταξιν. προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου, ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαμέν· εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε ἢ εἰς τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν· προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγιείας ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Facetum est imprimis et illis temporibus ac moribus dignum προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου. Non teneo me, quin adscribam SOLANI annotationem: »*Legi autem*, inquit, *si usquam meretur scholium quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde disces ab iis sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur? Salus praesentium, absentium, amicorum, amicarum, patronorum, et apud nos Anglos Regum Ecclesiaeque ipsius.* Pudet haec opprobria nobis etc. *Hoc scholium cum olim Praesuli venerando et eruditione omnibusque probis artibus Illustri* LOIDIO *Vigorniensi Episcopo ostenderem*, nos ergo *inquit*, non primi hanc insaniam insanimus, et imprudentes exempla sequimur hominum saecu-

lorumque vilissimorum!" Haec ille.[1] Caeterum *πίνειν τινός* et *προπίνειν τινός* satis nota sunt. Quis nescit dictum Callisthenis: *οὐ βούλομαι Ἀλεξάνδρου πιὼν Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι?* itaque LUCIANO reddemus *προὔπιον τοῦ ἡμετέρου θεοῦ*. In § 42. pro *αἵρεσθαι*, quod non est huius loci, aut *ἀναιρεῖσθαι* legendum aut quod codex unus suppeditat *ἀνελέσθαι*. Perpetua est in libris verborum *αἱρεῖσθαι* et *αἴρεσθαι* confusio, cuius rei pauca quaedam de multis exempla vide, ac primum quidem quia tam manifestum est inspice IAMBLICHI *vitam Pythagorae* § 232. ubi philosophus praecipit: *ἔχθραν ἑκόντα μὲν μηδέποτε αἱρεῖσθαι, ἀράμενον δὲ μένειν εὐγενῶς ἐν τῷ διαπολεμεῖν*. ecquis negabit *αἴρεσθαι* verum esse? Apud DEMOSTH. p. 178, 25. *πόλεμον ἄρασθαι* in omnibus est, optimus omnium S. vitiose *αἱρεῖσθαι* habet, et p. 207, 26. pro *πόλεμον ἀραμένους* in A. S. *αἱρουμένους* legitur. In § 43. *ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν*, corrige *βοηθούς* et § 45. *ἁπάντων κακόν* pro *κακῶν*. denique in ultimis verbis § 48. non *συνεστιᾶσθαι τοιούτοις σοφοῖς* dederat lepidus scriptor, sed festivissime, credo, *τοσούτοις σοφοῖς*.

Sequitur libellus *περὶ τῆς Συρίης θεοῦ* scriptus, si Musis placet, Ionice ab eo qui neque Ionice satis sciebat neque recte et eleganter scribere aut scite et venuste narrare aut fingere umquam didicerat. Quam bene Ionice scribat vel obiter inspicienti apparebit. Turpissimum vitium est § 36. *ὁ ἀρχιρεὺς ἐπερέεταί μιν*, meminerat se legere *ἠρόμην*, apud HERODOTUM *εἰρόμην*, et *ἐπηρόμην*, *ἐπειρόμην* et credidit sibi licere *ἐπερέομαι* dicere. Non tamen credo eum § 17. scripsisse *ἠρήσατο*, quod significat *ηὔξατο*, pro *ἠράσατο*, quae forma Homerica est pro *ἠράσθη*. In § 2. pro *ἀποδέξαι* requiro *καταδέξαι*, et § 10. *ὁρταὶ καὶ πανηγύριες καταδεδέχαται* pro *ἀποδεδέχαται*. § 4. *ἐτίμησαν* pro *ἐτιμήσαντο*. § 6. *κατὰ μνήμην* pro *μνήμην*. In § 18. *ὁ μὲν ὧδε ἀγνὼς ἐὼν ἐδέετο*, emenda *ἀγνώσσων*, quo verbo Graeculi

---

[1]) Bona pars scholiorum in LUCIANUM scripta est a monachis, quorum insulsae et inficetae annotationes barbaro sermone scriptae indignae sunt quae edantur. Neque interpretatio LUCIANI neque emendatio quidquam ex iis adiuvatur. Quam boni critici sint vide p. 132. IACOBITZ., ubi nescio quis corrigit *ἐπινῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον* pro *ἐπιμανῶς* (27, 25.) quod quamquam barbarum est tamen IACOBITZ recepit.

delectantur. Vides ΑΓΝΩCCΩΝ et ΑΓΝΩCЄΩΝ quam facile permutari possint.

Quod sequitur *Δημοσθένους ἐγκώμιον* perexigui pretii opusculum est et admodum vitiose scriptum. De multis vitiis pauca abstergam. In § 2. pro *ἀφθόνων διδόναι τῶν ἐπῶν* scribe *ἀφθονίαν* in § 5. *τοῦ δὲ ῥητορικοῦ λόγου* pro *τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους*. in § 10. *τῆς ληκύθου* pro *τοῦ θυλακοῦ*. in § 12. *Εὔβουλος*, *Ὑπερείδης* pro *Εὐβουλίδης*. in § 18. *ἐφ' ὅτῳ* pro *ἐφ' ὅ τι*. in § 23. pro *ἁρματοτροχίας ἀλεείνειν* lege *ἁματροχιὰς ἀλεείνειν* ex Iliade Ψ. 422.

τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων.

et paulo ante pro *ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχίας* emendandum *ἁρματροχιᾶς* ex eodem libro Iliados vs. 505. Iuvabit ad haec legisse PORPHYRII annotationem ad priorem HOMERI locum *ἁματροχιὰν* et *ἁρματροχιὰν* recte distinguentis et CALLIMACHI errorem acute redarguentis, qui HOMERUM imitatus scilicet hos versiculos fecerat:

ἀλλὰ θεόντων
ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχιάς.

quum vellet dicere *τὰ τῶν τροχῶν ἴχνη*, *ἁρματροχιάς*, ut apud Poëtam est:

οὐδέ τι πολλὴ,
γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν.

In § 27. *ᾔειμεν εἰς τὰ Θερσαγόρου* variant libri: *εἰς τὰ Θ.*, *εἰς τοῦ Θ.*, *εἰς τὰ τοῦ Θ.* optimum est *εἰς Θερσαγόρου*, ferri potest *εἰς τοῦ Θερσαγόρου*, sed *τά* non habet locum, quod LYSIAE causa admoneo, apud quem vitiose legitur XII. § 12. *καὶ ἐρωτῶσιν ὅπῃ* (leg. *ὅποι*) *βαδίζοιμεν. ὁ δ' ἔφασκεν εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ*, rescribendum *εἰς τἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ*. In § 29. *τί γὰρ τῶν ὀσῶν καὶ τῆς ὕδρίας Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι;* intelliges si ante *Δημοσθένην* suppleveris *δεῖ*: quod mox sequitur *τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας* ab Interprete non est intellectum. Saepissime tamen apud sequiores *ἔργον γενέσθαι τινός* occurrit pro *ἀπολέσθαι ὑπό τινος* et significant illa verba *ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ὀλιγωρίας ἀπόλωλε*. Multis exemplis hunc usum labentis Graecitatis illustravit WYTTENBACH in *Biblioth. Crit.* III. 2. p. 16. Quod Archias respondet: *ἀλλ' οὐδ' ὑφ' ἡμῖν ἐγένετο* sanum erit si reposueris *ἐφ' ἡμῖν*. *ὑπό τινι εἶναι* dicitur

is, qui non sui iuris est, *ἐπί τινι*, qui in alicuius potestatem per vim venit passurus quod illi videatur. Sic Cyrus partem Asiae cum imperio obtinens erat *ὑπὸ τῷ ἀδελφῷ*, in carcerem coniectus et poenam exspectans *ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ*. Captivi sunt *ἐπὶ τοῖς πολεμίοις*, victi in ditionem recepti *ὑπὸ τοῖς νενικηκόσιν*. Certus et constans hic usus est perpetuumque discrimen, ut *ὑπό imperii* et *iuris* sit, *ἐπί arbitrii* et *libidinis*, at librarii temere miscent ut omnia, quorum errores ad hanc lucem quivis nullo negotio corriget. In Isocratis *Panegyrico* § 16. omnes libri servant hanc lectionem: *τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν ἐφ' ἡμῖν, οἱ δ' ὑπὸ τοῖς Λακεδαιμονίοις εἰσίν*, optime *Urbinas ὑφ' ἡμῖν*. ibid. § 101. *τῶν πόλεων τῶν ἐφ' ἡμῖν οὐσῶν*, idem liber *ὑφ' ἡμῖν* rectissime. In § 120. *ἐφ' ἡμῖν* in omnibus est, at tu lege *ὑφ' ἡμῖν*. In eiusdem *Archidamo* § 47. *τὸν ἄλλον χρόνον ὑφ' ἡμῖν ὄντες νῦν ἡμῖν προςάττειν ἀξιοῦσιν*, in uno libro est *ἐφ' ἡμῖν* pessime. In Xenophontis *Hellen.* VII. i. 6. contrarius error est. *Λακεδαιμόνιοι*, inquit Procles ad Athenienses verba faciens, *ὑμῖν ἐπολέμουν ποτὲ πολλὰ ἔτη καὶ κρατοῦντες τῆς χώρας οὐδὲν προὔκοπτον εἰς τὸ ἀπολέσαι ὑμᾶς, ἐπεὶ δ' ὁ θεὸς ἔδωκέ ποτε αὐτοῖς κατὰ θάλατταν ἐπικρατῆσαι εὐθὺς ὑπ' ἐκείνοις παντελῶς ἐγένεσθε*. necessarium est *ἐπ' ἐκείνοις*, nam sensus est *ἐπ' ἐκείνοις ἐγένετο χρῆσθαι ὑμῖν ὅ τι ἂν βούλοιντο*, *vos vestraque omnia illorum arbitrio permissa sunt*, non *in illorum ditionem recepti estis*, quod numquam factum est. In eodem libro V. ii. 17. *οἱ Θρᾷκες οἱ ἀβασίλευτοι θεραπεύουσι καὶ νῦν τοὺς Ὀλυνθίους. εἰ δ' ὑπ' ἐκείνους ἔσονται πολλὴ καὶ αὕτη δύναμις προςγένοιτ' ἂν αὐτοῖς*, vera lectio est *ὑπ' ἐκείνοις*, id est *si in illorum ditionem redacti erunt.* Idoneum exemplum adscripsit Dindorf VI. ii. 4. *ὡς χρήσιμον εἴη τὴν Κέρκυραν μὴ ὑπ' Ἀθηναίοις εἶναι*, ad quam normam refinge locum Thucydidis VI. 86. *τὴν Σικελίαν μέχρι τοῦδε μὴ ὑπ' αὐτοῖς εἶναι* pro vulgato *ὑπ' αὐτούς*, ac saepe talia recurrunt. Denique ex his restitui potest et expediri locus Thucydidis interpolatus et obscurus III. 12. Mytilenenses deficiunt ab Atheniensibus. Legati Spartam missi excusant factum et aliis et hisce: *εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεῦσαι καὶ ἀντιμελλῆσαι, τί ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνοις εἶναι; ἐπ' ἐκείνοις δ' ὄντος ἀεὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν καὶ ἐφ' ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνασθαι.* In-

terpretationes huius loci nihil aliud te docebunt, quam locum ab interpretibus non esse intellectum, nec mirum, *interpretationem*, auctore Quinctiliano, *praecedere debet emendata lectio.* Expunge ἐκ τοῦ ὁμοίου, natum ex vicinis ἐκ τοῦ ἴσου, et scribe τί ἔδει ἡμᾶς ὑπ' ἐκείνοις εἶναι; si pares essemus viribus, *quid attinebat nos illorum imperio esse subiectos?* nunc quia pares non sumus illorum iniuriis semper imminentibus sumus obnoxii, quas inferent quando volent. *Si illis semper erit licitum vim inferre quando occasio esse videbitur, nobis priusquam id fiat quoquomodo cavendi ius esse oportet.* Sunt haec tam aequa et iusta quam facilia et aperta ad intelligendum.

. Ad Lucianum redeo. in § 37. ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, στρατηγούς legendum est, et § 38. εἰς ὅσον κίνδυνον non κινδύνου. et § 44. οὐδὲν ὑπεστέλλετο pro ὑπέστελλεν. In § 47. συγγίγνωσκέ μοι μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι, scribi non potuit nisi illis temporibus, quum tota Graecia decrepita et effoeta desiperet, neque quid ageret neque quid loqueretur prae senio satis intelligens. *Veniam* olim *petere* solebant, si cuius culpae sibi essent conscii, at Demosthenes sibi ignosci vult, ὅτι οὐ πέφυκε κακὸς γενέσθαι. itaque istum quidem Demosthenem lubens missum facio.

In *Cynico* 75, 1. ὡς ἄσην πάμπολλου τουτὶ τὸ ἱμάτιον φέρειν, nescio quomodo foedum hoc vitium Criticos fugerit. ἄσιν nondum esse emendatum non miror, παμπόλλην neminem vidisse reponendum id vero admodum mirum est. Ἄση et ἄσις a scribis permisceri solent. Hinc docti decepti imbiberunt opinionem perinde esse utro modo scribatur. Ἄση vetus Ionicum vocabulum est pro λύπη, ἀνία. Herod. I. 136. ἵνα ἢν ἀποθάνῃ τρεφόμενος μηδεμίαν ἄσην τῷ πατρὶ προσβάλῃ, ubi vide quid scribae designaverint in plerisque libris. Hinc ἀσηθείη apud eundem III. 41. pro ἀλγήσειε, λυπηθείη. hinc Tragici arripiunt. Euripides *Medea* 247.

ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης,

quos deinde Atticistae imitantur. At ἄσις significat *sordes, immunditiem*, πᾶσαν ἀκαθαρσίαν. primus auctor Homerus *Iliad.* Φ. 321. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, unde multi recentiores poëtae et poëtastri sumserunt, deinde alii quoque priscum vocabulum recoquere coeperunt, at Graeculi ignotum sibi vocabu-

lum multis modis depravant; saepissime in ἄση abit, interdum in alia omnia. Insigne exemplum est in LUCIANO 45. § 23. ubi videbis τὴν ἄσην et τὴν ἄσιν et τῇ ἀσιτίᾳ confundi; τῇ ἀσιτίᾳ impudentis et indocti correctoris est: alia vide apud DORVILLIUM ad haec CHARITONIS p. 24, 14. ἐκ μακρᾶς οὖν θαλάσσης ἀπόλουσαι τὴν ἄσιν, quibus adde PIERSONUM ad MOERIDEM p. 60. In § 5 pro καὶ φαυλίζεις lege καὶ ἐκφαυλίζεις et θαυμαστῶς ὡς ποικίλην pro θαυμαστῶς ποικίλην. In MENANDRI fragmento apud HESYCHIUM v. ὡς.

ἔγημε θαυμαστὴν γυναῖχ' ὡς σώφρονα.

lege θαυμαστῶς et ride Grammaticum serio docentem ὡς nonnumquam significare λίαν, ut in hoc MENANDRI versu. In § 8. πολυμάχητά ἐστι. πολυμάχητος non est Graecum et vitio in Lexica receptum; corrige περιμάχητα, quo utuntur omnes et saepe LUCIANUS.

In *Pseudosophista* unum errorem refutabo, non scribarum, sed doctorum. Legitur 78, 9. εἴ τις ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ἐξιὼν κόπτοι, qui haec dicit opinatur contra esse dicendum ὁ ἐξιὼν ψοφεῖ τὴν θύραν, ὁ δὲ εἰσιὼν κόπτει, estque haec vulgaris opinio omnium. Mihi autem extrema barbaries videtur dicere ψοφεῖ τις τὴν θύραν ἐξιών, namque Graecae linguae rationem postulare ut dicatur ἐξιόντος τινὸς ἡ θύρα ψοφεῖ, quemadmodum Latine *concrepuit ostium* dicitur et *fores concrepuerunt*, et tam absurdum est, me iudice, ψοφῶ τὴν θύραν atque *concrepo ostium*. Magnum est Grammaticorum agmen, qui hanc doctrinam inculcant, PHRYNICHUS, MOERIS, AMMONIUS, alii, quibus Graeculi obtemperantes coeperunt dicere ψοφεῖν τινὰ τὰς θύρας, ἐψόφησε τὰς θύρας, ἐξιὼν ψοφεῖ τὰς θύρας. Ψοφῶ tamen nihil aliud est quam ψόφον ποιῶ, παρέχω, et intransitivum est, si quod aliud, et apud Atticos et apud sequiores. Rectissime apud LYSIAM legitur orat. I. § 14. ἐρομένου δ' ἐμοῦ τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν et eodem modo ψοφεῖν passim recurrit. Unicum afferunt magistri ex antiquitate locum unde appareat (ut illis quidem videtur) ὅτι ὁ ἐξιὼν τὴν θύραν ψοφεῖ, quem si emendavero isti errori apud veteres quidem nullum erit relictum praesidium. Scholion est ad ARISTOPHANIS *Nubes* vs. 132. ubi vulgaris doctrina traditur, deinde MENANDER auctor et testis producitur, idoneus certe et locuples, nisi tabellae

testimonii corruptae essent: ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, inquit, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω κόψω τὴν θύραν εἰπὼν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω·

ἀλλ' ἐψόφει καί τις τὴν θύραν ἐξιών.

haec est scriptura versiculi Menandrei apud SUIDAM v. κόπτω emendatiora scholia afferre solitum. In codicibus Comici superest: ἐψόφηκε τὴν θύρχν ἐξιών. Recepta est vulgo haec KUSTERI correctio:

ἀλλ' ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἐξιών.

quae non uno nomine est vitiosissima, namque ψοφῶ τὴν θύρχν barbarum est et insulse ἐξιών additur, quasi vero posset *concrepare ostium*, praeterquam quum quis egreditur foras. Quid multa? haec est vera scriptura:

κόψω τὴν θύραν.

ἀλλ' ἐψόφηκεν ἡ θύρα, τίς οὐξιών;

TERENTIUS dixisset: *at concrepuit ostium, quis est qui egreditur foras?* Erepto igitur hoc solo praesidio Graeculi neminem amplius decipient. Suos errores ex perversa opinione natos habeant secum serventque sepulchris.

Pseudosophistam in Lucianeis excipit Φιλόπατρις ἢ Διδασκόμενος insulsissimum inepti homuncionis opus, quod nemo sine fastidio et nausea perleget. Multos vidi deliros scriptores, etiam Graecos, sed qui peius quam iste deliraret, aut qui esset (ut LUCIANI verbis utar 34, 25.) τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος, vidi neminem. Non est igitur animus in istis quisquiliis emendandis bonas horas perdere. Utar uno et altero loco ad stabiliendas palaeographicas quasdam observationes, quae lectu dignioribus scriptoribus emendandis saepe prodesse possint. In § 3. editur κορκορυγμός, (describam paucula, ut quivis vel ex his videat me non inique de isto et nimis inclementer dixisse). Βαβαῖ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. Ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες (ἐς) τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται (agnoscisne Constantinopolitanum?) τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος, ὅσον οἴδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο, πόσος κορκορυγμὸς καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάραστε! In his κορκορυγμός natum est scribarum negligentia non satis diligenter κ et β distinguentium. Eae litterulae in codicibus saeculi X, XI et XII tam

similes sunt forma et inter se et litterae η, ut non sit cuiusvis discernere utrum β an η an κ sit scriptum. Quod Ovidius venuste dicit: *facies non omnibus una nec diversa tamen qualem decet esse sororum*, idem de illis litteris dici potest. Si quis hoc agit et bene Graece scit longo usu aliquid discriminis observabit ne errare possit, ubi remiseris aliquid iterum miscentur omnia. Hesychium saepe ea res in fraudem induxit quum Ἤρινε pro κρῖνε scriberet, aut ἐνιηλᾶν pro ἐνικλᾶν, aut εὐήλωι pro εὔκλωι. Apud Photium Cod. 94. p. 75. οὔκρον scribitur, quum Verum principem oporteret (Οὐῆρον), et passim sic scribae veteres hallucinantur. Non acutius cernunt homines doctissimi, quod duobus exemplis demonstrabo. In loco Platonis comici apud Athen. X. p. 442. a. editur verbum κινητιᾶν, quod nihili est; in codice perspicue βινητιᾶν est scriptum. Schweighauserus felicissima correctione restituit fragmentum Diphili apud Athen. IX. p. 370. f.

ῥάφανος λιπαρὰ, σπλαγχνίδια πολλὰ, σαρκία
ἁπαλώτατ'. Οὐδὲν μὰ Δία τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς
ὅμοια πράγματ'.

pro καὶ τοῖς reperit βλίτοις, verissime, namque in unico codice perspicue scriptum inveni βαι τοῖς. Copia exemplorum est in Hesychio caeterisque λέξεων conditoribus: multa Valckenarius indicavit in *Miscell. Observatt. Amstelaed.* vol. VIII. p. 157. sq. qualia sunt Μινύκιος pro Μινυήιος, Νύσκιον pro Νυσήιον, ἐπίκρανος pro ἐπιήρανος, πολυκλάκατα pro πολυηλάκατα, aut contra κρυερόν: Φριητόν, pro Φρικτόν, ἐνίημον pro ἔνικμον (v. ἐρσήεντα), μυρίηαι pro μυρῖκαι et, quod etiam turpius est, e loco Homerico δάκε δὲ Φρένας Ἕκτορι μῦθος glossa est δάηε: ἐλύπησε. tam nihil isti cogitant. Nonnumquam errorem errore cumulant ut apud Suidam v. πάνδημον pro πάγκοινον legitur παγήσιμον triplici vitio. Plura de genere hoc Bastius collegit, ut νέκλυς pro νέηλυς, εὐηνίσῳ pro εὐκνίσῳ, alia. Saepe viri docti peccant in codicibus describendis similes has litterarum figuras confundentes. Insigne exemplum est in Scholiis Venetis, ad Iliadis K. 431. πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας Ἡσιόδου. Rem acu tetigit Lehrsius, qui ἡλικίας emendavit, et id ipsum in Codice scriptum esse vidi. Quas turbas dare solent κ. β. η. male lecta, eaedem apparent in coniunctione litterarum κυ et ηυ, βυ

et υν, quae simillimo ductu scribuntur. Eximia dedit PORSON. ad *Odyss.* ξ. 206. ubi videbis ἠνδαλίμοιο scriptum pro κυδαλίμοιο, ἤνπρῳ pro κύπρῳ, ἐντὸς ἀρήνων pro ἀρκύων. In ATHENAEO XV. p. 700. c. edebatur οὖ καβυ, unde PORSON eruit οὔκουν, quod diserte in *Marciano* codice scriptum est. Omnino β (quod formam habet literae *u*) et υ vix distingui possunt. VALCKENARIUS in *Miscell. Observatt.* l. l. p. 159. κολοβεῖ in κολοβοῖ mutavit. Verum est κολούει. et plena sunt omnia exemplorum, ut in LUCIANO 25 § 21 et 25 SEVERIANUS male Σευηριανός appellatur pro Σεβηριανός. Itaque in *Philopatride* βορβορυγμός legendum erit, quod vocabulum sine vitio legitur in *Lexiphane* 34, 20. φεῦ τί τοῦτο; πολὺς ὁ βορβορυγμός, et apud alios. Paullo post legitur οὐ παράδοξον ἀκηκοέναι καὶ ἐξ ὀνύχων. Sexcenties factum est ut ἐξ et δι confunderentur. Scribuntur haec ductu tam simili, ut oculis discerni vix possint; discerni debent ἐκ τῶν συμφραζομένων, itaque qui alias res agunt aut non optime Graece sciunt passim δι pro ἐξ aut contra describere solent estque id vitium tam crebrum et frequens, ut nostri sit ubique arbitrii statuere, utrum δι an ἐξ scripto sit opus. Dicitur quis διὰ τῶν ὤτων ἀκούειν, non ἐκ τῶν ὤτων, igitur διὰ τῶν ὀνύχων et δι' ὀνύχων rectum est, non ἐξ ὀνύχων. Ne dubitare possis, vide quid praecedat: καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκόεις. Praeclara est BADHAMI emendatio in PLATONIS *Rep.* VIII. p. 560. D. κλῄσαντες οἱ ἀλαζόνες λόγοι ἐκεῖνοι τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέχονται. pro ἰδιωτῶν vidit δι' ὤτων PLATONIS manum esse, ut saepissime δι' ὤτων, δι' ὀφθαλμῶν, διὰ πασῶν τῶν αἰσθήσεων Graeci dicebant, ut in LUCIANI *Nigrino* 3 § 16. πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι, τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν, τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε καὶ ῥινῶν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ. Vidi ἐξ et δι confusa in plerisque omnibus scriptoribus Graecis, cuius rei exempla alias in singulis saepe afferam, nunc defungar pauculis e PLUTARCHO sumtis. In vita *Thesei* cap. 6. ἕκαστον ἐξηγούμενος ὁποῖος εἴη, et mox τῶν διηγουμένων ἐκεῖνον οἷος εἴη lege διηγούμενος et in cap. 3. ἐξηπάτησε scripserim pro διηπάτησε. In *Catone maiore* cap. 3. πυθόμενος τὴν δίαιταν αὐτοῦ παρὰ τῶν οἰκετῶν ἐξηγουμένων ὅτι πρωῒ μὲν εἰς

ἀγορὰν βαδίζει, imo vero *διηγουμένων*. In *Cicerone* capp. 19 et 27. *ἐξχνέγνω* et *ἐξαναγνόντος* corrigenda sunt in *διανέγνω* et *διαναγνόντος*, et in *Catone minore* cap. 68. *ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον* in *διαναγνοὺς*, quo facto verbum *ἐξαναγιγνώσκειν* e Lexicis eximendum esse censeo. In *Alcibiade* 5. pro *ἐξηπορήθησαν* scribe *διηπορήθησαν* et cap. 37. *διέφυγον* pro *ἐξέφυγον*. In *Lucullo* cap. 13. lege *διεσώθη* pro *ἐξεσώθη* et in *Arato* cap. 13. pro *διήλειψεν ὁ Νεάλκης τὸν Ἀρίςρατον*, quia nemo *διαλείφω* dicebat sed omnes *ἐξαλείφω*, emenda *ἐξήλειψεν*. ne forte credas PLUTARCHO aliud compositum quam caeteris omnibus placuisse animadverte quod continuo sequitur: *τοὺς δὲ πόδας ἐξαλειφομένου τοῦ Ἀριςράτου διαλαθεῖν ὑπὸ τὸ ἅρμα λέγουσιν*. In § 17. *εὐςόμει καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεοῦ δεξιοῦ* ARISTOPHANEM describit *Nub.* 833. *εὐςόμει Καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς*, unde corrige *θεοὺς δεξιούς*. Denique in § 21. *τριβώνιον ἔχων πολύσαθρον*. Expunge ex Lexicis *πολύσαθρον* et restitue ex *Dialog. Mort.* X. 1. 2. *γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον*, id ipsum quod descripsit. Qui sequitur libellus *Χαρίδημος ἢ περὶ κάλλους* item insulsum et inficetum auctorem habet. Si quid inest boni, impudenter descriptum est ex ISOCRATIS *Encomio Helenae*. Raptim haec corrige § 11. *ἀκούειν καλαί* pro *ἀκούειν εἶναι καλαί*. § 14. *δόξαν προσάπτειν* pro *προάγειν*. § 15. *πεπειρᾶσθαι* pro *πειρᾶσθαι*. § 16. *ἠράσθη* pro *ἠγάσθη*. § 21. *ἐπιθήσεις* pro *ἐπιθήσῃ* et § 22. *ὅσα μοι δοκεῖ* pro *δοκῶ*.

In *Nerone* 79, 7. scribe *γελῴη* pro *γελῶν εἴη*, et post pauca *οὐκ ἀποχρῶν τῇ σπουδῇ* pro *οὐκ ἀποχρῶν που δή*.

Si quem forte iuvat ista carmina legere, quae a poëtastris Constantinopoli composita Lucianeis nescio quomodo adhaeserunt, aut in *Anthologia* LUCIANI nescio cuius esse dicuntur, dabo hic illic paulo emendatiora. 80 vs. 122. pro *κόρωνα* corrige *κοχώνα*. Nomen *τὰ κοχώνα* noveramus ex ARISTOPHANIS *Equitt.* 424 et 484. esse *τὰ σφαιρώματα*, ut Graeculi dicebant, *nates*. Doctissimam de hoc vocabulo annotationem EROTIANI reperi in cod. *Vaticano* 277, quam nuper cum ceteris EROTIANI fragmentis edidit vir. doctiss. DAREMBERG. Laudatur ibi *Εὔπολις ἐν Κόλαξιν*,

καὶ ἐπικινεῖς ταῖς κοχώναις
καὶ πείθεις ἄνω σκέλη.

vitiose scripta pro:

κἀπικινεῖ ταῖς κοχώναις
καὶ τιθεῖς ἄνω σκέλη.

τιθεῖς enim pro τίθης, ut ἱεῖς pro ἵης, dixisse veteres novo indicio demonstrabo. Castorionis carmen est apud Athen. X. p. 454. F. laborioso artificio scriptum, quod Athenaeus ita describit: τῶν ποδῶν ἕκαςος ὅλοις ὀνόμασι περιειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ἀκολουθητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας: itaque τούτων ἕκαςος τῶν ποδῶν ὡς ἂν τῇ τάξει θῇς τὸ αὐτὸ μέτρον ἀποδώσει. Carmen hoc est:

Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον
ναίονθ' ἕδος, θηρονόμε Πὰν, χθόν' Ἀρκάδων,
κλήσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη
συνθεὶς, ἄναξ, δυσγνωςὰ μὴ σοφοῖς κλύειν,
μουσοπόλε θὴρ κηρόχυτον ὃς μείλιγμ' ἵης.

non tamen intra hos fines constitit hominis μικροτεχνία: dedit operam, ut in singulis dipodiis idem esset litterarum numerus, quod Athenaeus ita indicat: τῶν ποδῶν ἕκαςός ἐςι δεκαγράμματος, at quicumque numerare didicit concedet mihi ἑνδεκαγράμματος esse emendandum, deinde omnes scribarum errores ad hanc lucem statim deprehendentur: ναίονθ' ἕδος emendetur in ναίονθ' ἕδραν: κλήσω γραφῇ habet unam literulam abundantem, nam et ι numerum facit, ut in τῆιδ' ἐν σοφῆι: facile remedium est: verbum *celebrandi* non est κλείω, multo minus κλήω, sed κλέω, unde κλέος. Iones dicebant interdum κλείω, ut τελείω, νεικείω: itaque κλήσω et ἔκλησα Graeca sunt, non κλήισω et ἔκλεισα, et κλήσω γραφῆι habet constitutum litterarum numerum: σοφοῖς κλύειν et μουσοπόλε θὴρ habent litteras duodenas, at Solensis poëta ὑποδωρίζει et κλύεν et μωσοπόλε θὴρ dedit. Superest id quamobrem haec attulimus: in μείλιγμ' ἵης perit artificium nisi legitimum litterarum numerum supplebis. Satin certum est ἱεῖς esse a poëta scriptum? ad Lucianum reversus in sequenti carmine 81, 5. προ* supple προτοῦ. vs. 16. ἐγὼ γὰρ οὐδέν εἰμι τούτου δίχα μόνη emenda οὐδέν εἰμί σοι τούτου δίχα, expuncto μόνη. vs. 22. τί ταῦτα φλυκρῶ, corrige τί ταῦτ' ἀλύω. vs. 26. ἀντέδακα τοῦτον, imo vero ἀντέδακον αὐτόν. vs. 59. πώγωνα τίλλε κουριῶν ὑπ' ὠλέναις, lege τίλλου κουρέων ὑπ' ὠλέναις. In Epigrammate 2. vs. 8. scribe ἐςρέφετ' et 11. χοὔτω μέν. Epigr. 11. vs. 2. πλείονα τῶν ἀγαθῶν. Epigr. 23. vs. 1.

Νηρῆϊ. Caeterum melius ab istorum lectione abstinebis, quippe in quos omnes conveniat Epigramma 31.

θαυμάζειν μοι ἔπεισιν ὅπως Βύτος ἐςὶ ποιητής
οὔτε λόγον· κοινὸν οὔτε λογισμὸν ἔχων.

CAPUT IX.

Quamquam LUCIANO ad finem usque perducto tamen non prius ad aliud quoddam observationum genus transibo quam vestigia mea relegens nonnullas alias correctiones in priore parte mihi repertas cum iis, qui LUCIANUM lubenter legunt, paucis communicavero. Non exhauriam omnia, ut neque in caeteris feci, sed delibabo si quid insignioris vitii satis certa medicina mihi sanasse videor. Faciam initium a 2, § 3. εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο αἰσχυνοίμην ἄν, in talibus εἰ cum futuris coniungitur post αἰσχύνομαι, ἄχθομαι, χαλεπῶς φέρω, ἀγανακτῶ, sim. ut 7. § 7. ἀγανακτεῖν εἰ μὴ λήψεται, lege igitur φανοῖτο, et in *Hellen.* VII. v. 16. αἰσχυνόμενοι εἰ ὠφελήσοιεν pro ὠφελήσαιεν. In *Nigrino* 3, 6. κἄν τις μὴ παρὼν τύχῃ, transpone κἂν μή τις. § 11. χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, intelligerem ξυςίδας. et § 38. τοῦ ἄρα Τηλέφου transpone τοῦ Τηλέφου ἄρα. In *Timone* 5. § 2. ἀπολαύειν, lege ἀπολαύσειν. nam sic sequiores loquebantur, veteres ἀπολαύσομαι dicebant, et οὐ πάνυ τι pro οὐ πάντη, qui frequens in LUCIANO error est, ut 11. § 2. οὐ πάντη ἀσφαλές revoca οὐ πάνυ τι, et 48, 34. οὐ πάνυ τι δὲ ἡδύν pro πάντη δέ et aliis locis, deinde scribe ἐκκεκώφωσαι pro ἐκκεκώφησαι. § 4. κατ' ὀλίγον lege μετ' ὀλίγον et recipe ἀποφανοῦσι. § 6. ἐπιδείξαιο repone ἐπίδειξαι. In § 8 ante χαίροντας τῇ βορᾷ nonnulla exciderunt. § 10. μηδὲ ὅλως εἶναί τινας. lege μηδέν et τινας expungendum esse intelliges, in fine ὁρῶσι participium est, nam si verbum finitum foret ὄψονται scriptum oportuit. Itaque εἰ delendum. § 11. τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις corrige τοῖς δικαιολογουμένοις μόνον. Cf. § 37. In § 12. τοὺς περιέψοντας supple εὖ περιέψοντας. § 19. εἰς τὸ ἅπαξ transpone τὸ εἰσάπαξ. § 20. οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. turpe vitium. In ΚΑΝΟΝΟC latet ΚΑΝΘΗΛΙΟC, κανθήλιος, cf. 60, 3. In § 21 lege παρά του πρὸς ἕτερον et Φοράδην pro Φορηδόν, quod

non est Graecum, et παλαιᾷ τῷ ὀθόνῃ pro τῇ. § 23 scribe ἀθρόος et ὀρθόν pro ἀθρόως et ὄρθιον. In § 27. ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. suspectum mihi vehementer est ἐπισκιάζειν pro ἐπισκοτεῖν positum vel ἐπηλυγάζειν, quo Atticistae delectantur. In alio LUCIANI loco 59, 1. videbis veram scripturam ἐπηλυγάζουσα vix evasisse et ἐπισκιάζουσα irrepsisse. Cf. RUHNKEN. ad TIMAEUM v. ἐπηλυγάζονται, qui eximia de more conquisivit, sed in eo peccat quod librariorum errores ἐπηλυγίσασθαι et ἐπιλυγίσασθαι habet pro genuinis: non sunt ista melioris notae quam λελυγασμένος, quod HELIODORO obtrudit apud STOBAEUM *Floril.* C, 6. ubi verum est:

ὅς δέ κε λημηρῇ νεφέλῃ εἰλυμένος ὄσσε.

ut νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους in Iliade E. 186., et in fine fragmenti ῥέα δ' ἄλθεται ὕδατι νοῦσος pro ἔκθεται. Praeterea dativum requiro ἐπηλυγάζουσιν αὐτοῖς, *tenebras, caliginem iis offundunt.* Obiter emenda POLYAENUM II. 3. § 14. πλεῖστον ἐπανέστησε κονιορτὸν ἐπισκήπτων τοῖς τῶν πολεμίων ὄψεσιν, imo vero ἐπισκοτῶν. cf. III. 9, 8. et alibi. Tum lege τυγχάνοντες pro ἐντυγχάνοντες. § 29. ὡς δὲ λεῖος εἶ, expunge δέ. § 30 scribe καταλιπών pro καταλείπων. contra § 37. ἀπάγων pro ἀπαγαγών. causa utrobique manifesta est: tum δικαιολογήσωμαι et χαλεπανεῖς. § 44. καταδιαφθειρόμενον καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, transpone διαφθειρόμενον καὶ κατασβεννύναι et pro ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ lege ἐπεψήφισεν ἐν τῇ ἐ. § 45. ἐποιησάμην, postulat sententia ποιησαίμην. § 50. ἐν Ὀλυμπίᾳ, scribe Ὀλύμπια, ut § 53. In § 57. optimi Codices τί ἀγανακτεῖς ὤγαθὲ τίμων παρακέκρουσμαί σε. Correctores olim pro τίμων reposuerunt θρασύκλεις. hoc vero est emendare! IABOBITZ dedit ὤγαθέ; τί; μῶν, quod quum ferri non posset DINDORF et BEKKER τί; deleverunt. Transpositis syllabis vera lectio emicabit μῶν τι παρακέκρουσμαί σε; denique § 58 lege ἐπιχαλάζω αὐτοῖς pro αὐτούς.

In *Prometheo s. Caucaso* 7, 1. ἐκπετασθεὶς τὼ χεῖρε, sic unus B. caeteri ἐκπεταθείς, emenda ἐκταθείς. § 10. ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν omnes. B. solus ἐνετρίψαντο, quod male ab omnibus receptum. Si quis ipse cui alapam infligit ἐντρίβειν dicitur, qui alium irritat ut id faciat ἐντρίβεται, ut in ARISTOPHANIS *Equitibus*, 5.

πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

recte Lucianus 8, 20, 2. ὅπως μὴ κακὸν ἐντρίψησθε (leg. ἐντρίψεσθε) τῷ νεανίσκῳ, quia id δι' ἑτέρων facturae esse videbantur, et luculenter 1. § 15. πληγὰς οὐκ ὀλίγας μοι χθὲς ἐνετρίψατο. In § 19. ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν τὰς ἀγυιάς. Dubitabant magistri utrum κνισᾶν ἀγυιάς an ἀγυιᾶς Attici dixerint, id est utrum τὰς ὁδούς an τοὺς βωμοὺς τοῦ Ἀγυιῶς Ἀπόλλωνος κνισᾶν dicerentur. Vid. Harpocrationem v. Ἀγυιᾶς, cui videtur βέλτιον περισπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀγυιεύς. At non est is Harpocration, quem in his tuto sequaris. Κνισᾶν ἀγυιάς non est Attica dictio, sed vetus Ionica et poëtica, qua utebantur in oraculis et formulis sacerdotali sermone conceptis: ut nemo Atticorum dicebat κνισᾶν pro θυμιᾶν, sic ἀγυιάς quoque non est sumtum ex sermone populari, sed ex antiqua lingua revocatum. Videbis κνισᾶν ἀγυιάς in huiusmodi priscis carminibus sacris perpetuam sedem habere, apud Demosthenem p. 530, 28. p. 1072, 12. in oraculo Dodonaeo Dorico τὰς ἀγυιὰς κνισῆν καὶ κρατῆρας ἱςάμεν, et in Aristophanis *Equitibus* 1319. et *Avibus* 1230. utroque loco poëta non utitur sermonis quotidiani simplicitate, sed tragicae dictionis magniloquentia.

μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις
κνισᾶν τ' ἀγυιάς.

et in loco *Equitum*:

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις καὶ φέγγος Ἀθήναις,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς.

rem confecit in Luciano quidem Cod. B. qui pro ἀγυιὰς τὰς ἀγυιάς dedit, ut nulla sit optio. Assentior igitur Hemsterhusio ad h. l., et Harpocrationem intempestiva eruditione hanc futilem controversiam excitasse suspicor. In fine eiusdem § pro διεξελέγχετε satis erit ἐξελέγχετε: frequens est dittographia in διεξ, ubi dubius haeret scriba utrum δι an ἐξ sit scribendum apponit utrumque.

In Dialogis Deorum 8, 1. § 2. τοῦτο φής; supple τί τοῦτο φής; II. § 2. ἐπιτυγχάνειν, verum est τυγχάνειν. III. § 1. melius τοῖς ἐκεῖ quam τῶν ἐκεῖ. IV. § 2. εἰ δ' ἀπάξεις με. quid sibi vult ἀπάγειν in ea re? repone ἐπανάξεις et § 4. καταθεῖναι ἐς τὴν γῆν pervulgato errore pro καθεῖναι scriptum est, male etiam τὸ ἥδιςον pro ἥδιςον. V. § 3. ἐκτεθηλυμένῳ: non arbitror huiusmodi formas, quales multas libri exhibere solent, umquam

Graecis fuisse in usu, et ἐκτεθηλυμμένῳ probum et genuinum esse. Lectu dignissima sunt quae Schaeferus collegit ad Dionysium Halicarn. *de composit. verborum* p. 355 sq. et ad Scholia Apollonii Rhodii p. 208., quaeque his opposuit Lobeck ad Phrynichum p. 34 sqq. De formis secundae ac tertiae personae nulla controversia est: exeunt omnes in -νσαι et -νται, at formae ἐκτεθήλυνσαι et ἐκτεθήλυνται non possunt referri ad primam personam in -υμαι, quia ex Graecitatis ingenio υ natura correptum esset, ut in πέπλυμαι, κέκριμαι, κέκλιμαι, τέταμαι. Produci quia *natura* non potest, *positione* debet et eas formas plerasque in -σμαι producebant, caeteras in -μμαι. Ἤισχυμαι quia nihili est debet recipere formam ᾔσχυμμαι, quia non placuit ᾔσχυσμαι dicere, ut μεμόλυσμαι, ἥδυσμαι, λελύμασμαι, πέφασμαι alia. In nonnullis utraque forma in usu est, modo penultima producatur. Qui τεθήλυσμαι dicit, recte dicit, qui mavult τεθήλυμμαι non errat, sed τεθήλυμαι qui dicit βαρβαρίζει. In his scribarum nationi nihil credi posse satis manifestum est, imprimis ob id quod dicam. Saepe vidi Graeculos haerere in formis in -νται exeuntibus; vident esse singularis numeri, primum mirantur, deinde rodunt et ultro depravant idque duobus ferme modis, aut enim litteram ν eximunt, aut subiectum ex singulari plurale per vim faciunt. In Aristophanis *Pluto* vs. 635.

ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

omnes fere libri, et in his optimi *omnes*, praeferunt barbaram scripturam λελάμπρυται. Evelli istis non poterat opinio λελάμπρυνται eiusdem numeri esse atque ἥρτυνται, κεκώλυνται, ἐκδέδυνται, τέθυνται, δεδάκρυνται δὲ παρειαί, σπάρτα λέλυνται, μεμήνυνται, εἴλυνται, unde εἰλύαται apud Homerum, κέχυνται, alia, itaque λελάμπρυται impudenter refingunt ad formas κέχυται, λέλυται, τέθυται, κεκώλυται etc. Huius formae quod unicum erat exemplum in verbo liquidato πέπλυμαι, πέπλυται, πέπλυνται quam male mulcaverint vide. In fragmento Sosipatri apud Athenaeum IX. p. 377 F. scribae dederunt:

ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα καὶ πάντες σχεδὸν
εἶναι μάγειροί φασιν οὐδὲν εἰδότες.

Porsonus ad *Medeam* vs. 139 comparato Aeschine in *Ctesiphontea* § 178. νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα felicissime

restituit πέπλυται, neque quisquam ad hanc lucem dubitabit mecum emendare Antiatticistam Bekkeri *Anecd.* I. p. 112, 29. πέπαυνται: τὸ πληθυντικόν. ὁ αὐτὸς (Δεινόλοχος) Κωμῳδοτραγῳδίᾳ. certa emendatio est πέπλυνται. Quid autem causae est cur vehemens Atticistarum adversarius hoc annotaverit? Nempe eadem olim apud Graeculos controversia fuit, quam Schaeferus ll. ll. attigit de formis in -νται, utrum omnes singularis numeri, an subinde et pluralis essent. Atticistae quod verum erat docebant: κέκρανται, πέφανται, ἔξανται, τεθέρμανται, παρώξυνται, λελάμπρυνται, πεπέρανται, μεμόλυνται, τετράχυνται, ἐξήρανται et similia omnia esse singularis numeri. Obloquitur ὁ Ἀντατττικιςής, in quo plus est eruditionis (si varia et diffusa lectio eo nomine digna est) quam iudicii et acuminis. Admovet tamquam machinam suum πέπλυνται, quasi sic negotium confectum esset: atqui, o bone, de πέπλυμαι nulla fuit umquam dubitatio neque de κρίνω κέκριμαι, κλίνω κέκλιμαι, τείνω τέταμαι, penultimis correptis. De caetera copia verborum in -αίνω et -ύνω, cedo mihi unam formam in -ανται et -υνται apud probatum scriptorem, quae non sit singularis numeri et aliquid dixisse videberis. Si quis inter legendum compererit certum et perpetuum esse hunc usum, quem vindicamus, contemnet poëtastros, Graeculos et scribas, qui ex inscitia confundebant illas formas aut depravabant. Alii enim putabant in iis τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν ὁμόφωνον εἶναι τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν ὡς τὸ ἐξήρανται καὶ κατῄσχυνται καὶ ὅσα τοιαῦτα, ut ait Scholiasta ad *Plutum* vs. 635. et hoc quidem genus innoxium est; alii credebant formas λελάμπρυνται, ἔξανται, ἀπήμβλυνται, ἀπήμβλυντο, βεβάθυνται esse *pluralis* numeri et stolide interpolabant locos omnes, ubi *singularia* esse appareret, cuius rei egregia exempla Schaeferus collegit, aut enim ν eximebant et barbare scribebant λελάμπρυται, ἀπήμβλυτο, βεβάθυται, aut subiectum singulare per vim in plurale mutabant. κέκρανται συμφορά in Euripide depravarunt in συμφοραί, et in iocoso versiculo de senibus amatoribus:

ὧν ἰσχὺς μὲν ἀπήμβλυνται θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

Athen. XV. p. 592 a. alii ἀπήμβλυται scribunt, alii ὥρη, Eustathius οὐραί dedit, ut pluralis ἀπήμβλυνται scilicet ratio constaret. Verum videtur οὐρὴ μὲν ἀπήμβλυνται. In *Odyssea*

ter legitur χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται aut κεκράαντο. Δ. 132, 616. Ο. 116. Referunt ad κραίνω. HESYCHIUS κεκράανται: ἐπιτετέλεςαι. STEPHANUS solemni errore τετελεσμένοι εἰσὶ interpretatur. Sed neque κραίνειν de huiusmodi opificio dici potuit, neque haec significatio locis Poëtae apta est. Requiritur ἥρμοςαι, ἥρμοςο. Glossa HESYCHII κέκρηται, ἥρμοςαι facit ut credam κεκράανται idem esse atque κέκρανται a κεράννυμι. Apud PORPHYRIUM *de Abstin.* IV. § 16. καὶ ἐπίσης μεμίανται οὐ ςελέχους ἅψασθαι ὡς τὸ θνησειδίων stolide scribitur pro ὅ τε λεχοῦς ἁψάμενος καὶ ὁ θνησειδίων, ut superstitiosus homuncio apud THEOPHRASTUM non vult ἐπὶ λεχὼ ἐλθεῖν, τὸ μὴ μιαίνεσθαι συμφέρον ἑαυτῷ φήσας εἶναι, in *Charactt.* c. 28. Qui in his formis tam licenter grassati sint, eosdem saepiuscule -υμαι pro -υμμαι et nonnumquam -αμαι pro -αμμαι dedisse quis mirabitur? quibus quo minus tribuas vitia metrica efficient. In ALEXIDIS loco, quem LOBECK attulit ex ATHENAEO IX. p. 383 D.

τὰ κρεάδι' ἐςαι τ' οὐκ ἀπεξηραμένα.

(ubi Codex unicus ἀπεξηραμμένα recte servat) quis est qui credat in ἀπεξηραμένα antepenultimam natura productam esse posse? cuiusmodi quid BUTTMANNUS in *Grammat. Graec. Ampl.* § 101 suspicatur in ἠσχυμένος HOMERI (Iliad. Σ. 180.) factum esse, in τετράχυμαι, δεδάσυμαι fieri potuisse, quod in omnibus falsum est: in ἀπεξήραμαι error est manifestus. Itaque quem errorem ἐπ' αὐτοφώρῳ tenemus in ἐξήραμαι, idem in τεθήλυμαι subest et similibus omnibus, et qui audebit μέλω ἐξεμεῖν in μέλλω emendare, aut οὐδέν μοι μέλλει in μέλει, (quae vitia in libris sexcenties recurrunt) eadem audacia τεθήλυμμαι et ἐκτεθήλυμμαι et similia corrigat, si volet Graecos Graece scribere.

In Dialogo VI. § 1. etiam sine libris scribendum erat ὅσῳ καὶ αἰσχίοσιν pro αἰσχροῖς. et § 5. ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξει pro δόξω, quam scripturam peperit scribarum error, cuius causa manifesta est. Quod sequitur καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει intelligi non potest. Suspicor περίεισι verum esse, ut dicitur τὸ ὄνειδος, τὸ μίασμα περιιέναι, περιεληλυθέναι εἴς τινα, ἐπί τινα, *in aliquem recidere*, ut in PLATONIS *Legibus* IX. p. 866 B. τὸ μίασμα εἰς αὐτὸν περιεληλυθός. Εἶμι apud LUCIANUM saepe negligenter pro praesenti ponitur, nonnumquam more omnium

veterum futurum est, ut in hoc ipso Dialogo § 2. ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

In Dialogo XI. § 1. ἠπείλησα κλάσειν τὰ τόξα legendum est κατακλάσειν. κλᾶν est *putare vites*, κατακλᾶν *frangere* apud eos utique, qui vel mediocriter Graece scribunt. In Dialogo XII. § 1. pro ἐν αὐτῇ οὖσα reponatur ἐν αὑτῆς, qui frequens in libris error est, ut 9, 2, 2. οὐκέτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην omnes praeter B, qui optime ἐμαυτοῦ servavit, eaque ratio perpetua est, ut *apud me* Romanis, id est *domi meae*, non *in me:* tum in § 2. scribe πότε ἂν καὶ σχολὴν ἀγάγοι pro πότε ἂν ἐκείνῃ. In sequenti XIII. § 1. χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, cui non manifestum est vitium in ἐπιθήσειν? nisi forte putas in δεινὸς λέγειν, δεινὸς φαγεῖν aut similibus ἐρεῖν vel ἔδεσθαι potuisse ferri? ἐπιτιθέναι bene habet, ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα θῆκεν et ἐπίθεσις φαρμάκων et similia nota sunt, quamobrem χρήσιμος εἰς ἐπίθεσιν verum videtur. In Dialogo XXII. 1. παιδοποιεῖς corrige in παιδοποιεῖ et § 3. καταισχυνῶ in καταισχύνω. In XXV. 1. pro ἐπέμεινεν requiro ὑπέμεινεν, *remanere, superesse* est ὑπομένειν, non ἐπιμένειν.

In *Dialogis Marinis* 9, 4. § 3. ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας (ὁ πολύπους) καὶ προσφὺς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν recte BEKKERUS auctore HEMSTERHUSIO κατὰ τὰς πλεκτάνας expunxit, sed praeterea κοτύλας in κοτυληδόνας erat corrigendum, nam si quis hoc aget videbit numquam κοτύλας sed semper inde ab HOMERO κοτυληδόνας dici πλεκτάνας, ut ATHENAEUS scribit XI. p. 479 B. nisi veri similius est scribendum ἁρμόσῃ τὰς πλεκτάνας eamque lectionem aberrasse loco et in viciniam male irrepsisse. In Dialogo VI. § 2. τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν ab hoc loco alienum est, ἐπισκευάζειν est *reficere*, ἐνσκευάζειν *ornare* id est *parare ad usum*, quod repone, deinde ἐπιβοήσομαι pro βοήσομαι. In Dialogo VIII. § 2. pro ἀκροάσεως requiritur τῆς ἀκροάσεως. In Dialogo IX. 2. τῷ θάλπει ἅμα συσχεθεῖσα, IACOBITZ et BEKKER non intellexerunt verum esse quod LENNEPIUS reperit συγχυθεῖσα. In ultimo XV. § 4. ἡμεῖς δὲ ἄλλο ἄλλος τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν, Graecum est ἄλλος ἄλλο. decepit IACOBITZIUM unus Codex, IACOBITZIUS BEKKERUM.

In *Dialogis Mortuorum* 10, 2, § 2. pro ποῦ σοι τὸ θεῶν

ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; emenda ποῖ· σοι τὸ θεῖον ἐκεῖνο κτἑ. ποῦ pro ποῖ turpe est sed frequentissimum Graeculorum vitium, quod quamquam plurimi monuerunt, vide PHRYNICHUM p. 43, tamen nondum ex Atticorum scriptis potuit exstirpari. In Dialogo VI. 2. ἐχρῆν ἑξῆς πως γίγνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον (ἀποθανεῖν) καὶ μετὰ τοῦτον ὅςις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν, alteram καὶ sensu vacuum est: corrige ὅςις ἀεί. Veteres dixissent brevius τὸν ἀεὶ πρεσβύτατον. In Dialogo X. § 12. ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ lege τουτῳΐ, veteres dicebant ὁ Κράτων οὗτος et Κράτων οὑτοσί sine articulo, LUCIANUS et Atticistae addunt tertium ὁ Τίμων οὑτοσί, vid. 5, 31, 32, 33, 34, 36. et alibi; nemo dicebat Τίμων οὗτος. Tum IX. § 2. lege γενήσεσθαι pro γενέσθαι· et § 4. revoca τὰ σαθρὰ τῶν βαλλαντίων pro σαπρά. Saepe haec videbis confundi, ut 11, 17. ἀκούμενος τὰ σαπρά τῶν ὑποδημάτων, male omnes σαπρά receperunt pro σαθρά, quod vel contra omnes libros unice erat probandum. Quidquid natura *putrescere* potest recte σαπρόν dicitur, quidquid non potest sed longo usu detritum fatiscit rimis aut lacerum est aut pertusum καὶ ςέγειν οὐκέτι δύναται solet σαθρόν dici: ut χύτρα, πλοῖον, οἰκία et opponuntur inter se ὑγιὲς καὶ σαθρόν. Itaque ὑποδήματα et βαλλάντια possunt σαθρά esse, σαπρά non possunt. Si quis longo usu hoc verum esse compererit certa emendatione si quid est in Graecis scriptoribus σαθρόν sanabit, neque patietur τάριχος dici σαθρόν, neque ἀγγεῖον σαπρόν, neque οἰκίαν σαπράν. Perelegans est LUCIANI locus 48, 4. καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι μὴ σαπρὸν ὑποφθέγγωνται, in quo debuerat BEKKERUS σαθρόν recipere a CASAUBONO commendatum et WYTTENBACHIO ad PLUTARCH. p. 497. nisi quis forte opinatur τὰς χύτρας dici posse σαπῆναι. In Dialogo XII. § 3. dicitur Alexander ἀποςὰς τῶν πατρῴων adorari voluisse: non est is LUCIANI error admodum ridiculus sed scribarum: τὰ πατρῷα nihil aliud est quam *patrimonium*, ut in notissimo versiculo:

πατρῷ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα

et τὰ πατρῷα καταφαγεῖν, et similia passim apud omnes usu tam constanti quam frequenti. *Mos maiorum*, a quo Alexander descivisse arguitur, certo usu τὰ πάτρια appellatur ab omnibus, et LUCIANO reddendum τῶν πατρίων, qui πατρικός et πατρῷος potest nonnumquam ὑποσυγκεχυκέναι, τὰ πατρῷα et

τὰ πάτρια non potest. Apud veteres πατρικός, πάτριος et πατρῷος suam quodque stabilem sedem habent certis finibus circumscriptam, quos bene indicant Grammatici, HARPOCRATION, PHOTIUS, SUIDAS. Seriores haec confundere coeperunt, quo factum est ut librarii veterum usum obscurarent, πάτρια in πατρῷα aut contra mutantes, ut apud ISOCRATEM in *Panegyrico* § 25. πατρῴων in omnibus est pro πατρίων, quod BEKKERUS correxit, et sic passim in Oratoribus peccatum est. Apud DINARCHUM male scribitur I. § 62. τοῖς πατρῴοις νόμοις § 99. περὶ τῶν ἱερῶν τῶν πατρῴων II. § 17. εἰ ἱερὰ πατρῷά ἐςιν pro πατρίοις, πατρίων, πάτρια. In LUCIANO iterum 35 § 4. ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἱερῶν πατρῴων καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι genuinum est ἱερῶν πατρίων. In Dialogo XIV. § 2. πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι expunge articulum et § 4. προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους male repetita praepositio est, quae in appositione, sive ea praecedit sive sequitur, repeti numquam potest; si quando comparet in paucissimis quibusdam locis, quum ingens sit copia locorum in quibus non est peccatum, tenemus scribarum fraudem. Locum THUCYDIDIS VI. 82. ἦλθον γὰρ ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἐφ' ἡμᾶς μετὰ τοῦ Μήδου καὶ οὐκ ἐτόλμησαν ἀποςάντες τὰ οἰκεῖα φθεῖραι ὥσπερ ἡμεῖς ἐκλιπόντες τὴν πόλιν δουλείαν δὲ αὐτοί τε ἐβούλοντο καὶ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἐπενεγκεῖν, duplex mendum deturpat. Namque primum ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἡμᾶς est restituendum, quod exquisite dictum Graeculi dum interpretantur corrumpunt et δουλεύειν pro δουλείαν, quod adscriptum verbis τὸ αὐτὸ in verbi vicini sedem irrepsit. Eadem est fere ratio caeterorum locorum, ubi oppositio repetitam praepositionem videtur habere et eorum, ubi epexegesis quaedam male iteratam eandem habet. Saepe in his nos ludificantur emblemata, quae quamdiu in marginibus codicum aut inter versus legebantur, optime suam sibi praepositionem habebant, at postquam negligentia in contextum recepta sunt simul recepta praepositio soloecam orationem facit, quia additamentum appositionis speciem praebere solet. Suspicatus sum olim in hoc nostro LUCIANI loco id ipsum usu venisse: dedisse LUCIANUM προσκυνεῖσθαι ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους, deinde ludimagistrum addidisse ὑπὸ Μακεδόνων, quo emblemate recepto soloecismus esset natus.

Nempe Alexandrum ab amicis et sodalibus omnibus adorari voluisse, qui non essent omnes Macedones. Olynthius erat CALLISTHENES, EUMENES Cardianus, ANAXARCHUS Abderita. Vide omnino PLUTARCHUM in *Alexandro* cap. 54. ubi apparebit foedam istam adulationem in conviviis inter amicos et coeptam et intermissam. Quamquam non opus est haec in LUCIANO ad vivum resecare et acrius erit opprobrium si Macedones omnes, quam si pauci quidam aulici dicentur ad flagitiosum istud obsequium coacti fuisse. At in PLATONE nulla dubitatio est in *Phaedone* p. 110 E. ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι καὶ οὐ κατεδηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι, ὥσπερ οἱ ἐνθάδε, ὑπὸ σηπεδόνος καὶ ἅλμης, ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερρυηκότων, ἃ καὶ λίθοις καὶ γῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ζῴοις τε καὶ φυτοῖς αἴσχη τε καὶ νόσους παρέχει, in his igitur verbis nulla est, inquam, dubitatio quin ὑπὸ σηπεδόνος καὶ ἅλμης sint ab aliquo sciolo interpolata, qui non satis est assecutus quid PLATO diceret. PLATO paucis verbis complexus est quidquid rebus terrestribus labem et detrimentum afferret, τὰ δεῦρο ξυνερρυηκότα (cf. p. 109 B.), iste duo de his nominat σηπεδόνα καὶ ἅλμην eaque verba sic interponit ut ad *lapides* referenda sint, quasi vero possint οἱ λίθοι σαπῆναι aut ὑπὸ σηπεδόνος διαφθαρῆναι. *At vero*, dixerit aliquis, *perveteres testes habet ea scriptura, quam tu damnas. In* EUSEBII *libris olim ferebatur, nisi quod ille* ὑπὸ σηπεδόνος καὶ ἅλμης καὶ ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερρυηκότων *in suo codice legisse videtur.* Ne quem ea res moveat diligenter cogitet vitia et interpolationes omne genus aliquanto ante EUSEBIUM et CONSTANTINI aetatem in veterum libris inolevisse, quibus tum quidem in illo veterno et senio nemo erat emendandis aut animadvertendis. Utriusque generis ponam unum exemplum et sic ad LUCIANUM revertar. In PLUTARCHI *Cicerone* locus est per longum saeculorum tractum absurde depravatus, quem Graeci in integrum restituere non potuerunt. Legitur cap. 5. τοὺς τῷ βοᾶν μεγάλα χρωμένους ῥήτορας ἐπισκώπτων ἔλεγε δι' ἀσθένειαν ἐπὶ τὴν κραυγὴν ὥσπερ χωλοὺς ἐφ' ἵππων πηδᾶν, antiquissimum vitium obsidet verba τῷ βοᾶν μεγάλα χρωμένους, neque βοᾶν μεγάλα dici potest pro μέγα neque τῷ βοᾶν μεγάλα χρῶμαι, quae verba non sunt Graeco more composita, et non significant μέγα βοῶ, ut neque χρῶμαι τῷ λέγειν, τῷ πίνειν, sed τῷ λόγῳ,

τῷ ποτῷ et sim. dicuntur. Qui ante multa saecula ex Plutarchi *vitis* aliquanto integrioribus et numero et oratione descripsit celebrium virorum apophthegmata (in Plutarchi *Moralibus* p. 204 F.) usus est Codice nihilo emendatiore, unde haec sumsit: τῶν δὲ ῥητόρων τοὺς μέγα βοῶντας ἔλεγε δι' ἀσθένειαν ἐπὶ τὴν κραυγὴν ὡς χωλοὺς ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππον, unde primum revoca ἵππον pro ἵππων, quod inconsulto Sintenisius arripuit: quod autem μέγα βοῶντας dedit Graecus, elicuit ex verbis corruptis sententiam qualemcumque: in τῷ βοᾶν μεγάλα χρωμένους latet τῷ βοᾶν μεγαλαυχουμένους. Μεγαλαυχεῖσθαι *superbire, sibi placere*, passim legitur. Paene perierat in Luciano 9, 14, 4. ubi vulgo edebatur εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, Codicum omnium antiquissimus B peius etiam ἐμαλαύχει τότε dedit, unus F veram lectionem ἐμεγαλαυχεῖτο servavit. Idem verbum restituendum videtur Platoni in *Rep.* VII. p. 528 B. οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι, quia Attici dicebant constanter omnes μέγα φρονεῖν, μεῖζον, μέγιστον φρονεῖν, ut ταπεινὸν, σμικρὸν φρονεῖν, neque μεγαλοφρονεῖν et multo minus μεγαλοφρονεῖσθαι, quod plane barbarum est et verbo χαίρομαι simillimum. Graeculi dicebant μεγάλα, μείζω, μέγιστα φρονεῖν, et saepissime μεγαλοφρονεῖν; unde passim factum est ut istae sordes labentis Graecitatis in antiquitatis monumenta se insinuarent, saepe a Criticis expulsae, saepius expellendae; at μεγαλοφρονοῦμαι nemo est qui dixerit umquam, quamobrem μεγαλαυχούμενοι restituerim, qua forma Plato cum caeteris omnibus saepius utitur, ut in hoc ipso opere *de Rep.* III. p. 395 D. γυναῖκα πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυχουμένην. Exemplum vetustae interpolationis idem Plato suppeditabit *in Legibus* XI. p. 931 A. πατὴρ οὖν ὅτῳ καὶ μήτηρ ἢ τούτων πατέρες ἢ μητέρες ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι ἀπειρηκότες γήρᾳ μηδεὶς διανοηθήτω ποτὲ ἄγαλμα αὐτῷ τοιοῦτον ἐφέστιον ἵδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων μᾶλλον κύριον ἔσεσθαι ἐὰν δὴ κατὰ τρόπον γε ὀρθῶς αὐτὸ θεραπεύῃ ὁ κεκτημένος. qui admonitus non sentiet ἐν οἰκίᾳ esse interpretamentum vocabuli ἐφέστιον et ὀρθῶς verborum κατὰ τρόπον, nondum quid sit nitide et eleganter scribere ex Platonis et Atticorum lectione satis perspexit. Qui sentiet, apud Stobaeum in *Floril.* LXXIX. 34. veterem esse interpolationem comperiet. Addam ex iisdem

libris *de Legibus* alterum exemplum, quo non esse arbitror aliud evidentius et unde simul apparebit quam pertinaciter ista emblemata adhaerescant veterum scriptis et quum evelluntur statim succrescant. Ecquis est, qui non passim *νῦν δή* (quod *νυνδή* scribendum esse censeo) viderit ab Atticis dici pro *ἀρτίως*, *ὀλίγον ἔμπροσθεν*? Nemo, opinor. Ruhnkenius ad Timaeum v. *νῦν δή*: *πρὸ ὀλίγου χρόνου*, nonnulla dedit, et ubicumque fere Plato *modo* dicere voluit *νῦν δή* legitur. Grammaticus nescio quis pereruditus Platonem interpretans collegit Atticorum locos, in quibus *νυνδή μέν* et *νῦν δέ* inter se opposita essent, ex quibus locis apertissime intelligeretur *νυνδή* significare *ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν*. Attulit Magnetis Comici locum:

εἰπέ μοι, νυνδὴ μὲν ὤμνυς μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ φῄς.

attulit ex Euripide *ἐν Ἱππολύτῳ*·

νυνδὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐστέλλου, νῦν δὲ ψαμάθοις
ἐν ἀκυμάντοις [πώλων ἔρασαι].

in nostris libris Euripidis vs. 233 scriptura fertur haec:

νῦν δ' αὖ ψαμάθοις Ἐπ' ἀκυμάντοις

apparet *νῦν δὲ* verius esse et *ψαμάθοις ἐν* (Codex *ψαμάθοισιν*) quam *ἐπ'*. Attulit alterum ex Euripide locum *ἐν Μελεάγρῳ*, quem scribae ita pessumdederunt multis verbis omissis ut neque intelligi neque emendari possit. Haec omnia homo perdoctus composuerat cum loco Platonis, in quo illud ipsum inerat, *νυνδή μέν* et *νῦν δέ* inter se opposita. Dabo locum sed emendatum. *Νόμοις* (*de Legibus* III. p. 683 E.) *ἢ νυνδὴ μὲν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα.* Scholion antiqnum, unde haec omnia sumsi, Photius cum multis aliis in Lexici sui farraginem recepit, unde Suidas descripsit v. *νῦν δή*. Utilissimum est quod Grammaticus addidit *ἐν δὲ τοῖς Νόμοις διαλελυμένον εἴρηκε τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου. ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δή*, *de Legg.* I. p.629 D. ubi editur *ἔφαμεν*. Perspicue enim docet coniunctim esse scribendum *νυνδή*, ubi significat *ἀρτίως*, *ὀλίγον ἔμπροσθεν*, et divisim *νῦν δή* ubi *νῦν* nativam vim servat, quam vocula *δή* inten-

dit, ut in τότε δή [1]. Confirmat hanc observationem et veram esse demonstrat quod νυνδή non dirimitur interposita particula et dicitur νυνδὴ μέν, non νῦν μὲν δή, quod sicubi legitur videbis ad νῦν δή referendum et cum praesenti tempore et futuro coniungi, unde discerni possunt quae de νῦν δή Ruhnkenius et alii collegerunt, et restitui νυνδή si quando periit, ut in *Nubibus* vs. 825. ὤμοσας νυνδὴ Δία, ubi optimi Codices νῦν δία et νῦν νὴ δία exhibent, et in *Thesmophor.* vs. 934. νὴ Δί' ὡς νῦν δῆτ' ἀνὴρ Ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιορράφος, in ΝΥΝΔΗΤΑΝΗΡ inerat νυνδή γ' ἀνήρ. Platoni redde in *Protagora* p. 339 A. περὶ οὗπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νυνδὴ διελεγόμεθα pro νῦν διαλεγόμεθα, et Demostheni *de Fals. Legat.* p. 361, 20. ὅτε γὰρ νυνδὴ ἐπορευόμεθα εἰς Δελφούς, pro νῦν ἐπορευόμεθα. Dicam nunc quamobrem haec praemiserim. In nostris Codicibus et editionibus Platonis omnibus ita scribitur: ἢ νῦν δὴ μὲν ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις κτέ. vidistine umquam tam manifestum emblema et tam insulsum? Vidit Badham et expulit. Dabo quod etiam peius est. In ipso Scholio, quo νυνδή explicatur, apud Photium et Suidam sic legitur: Νῦν δή: ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Νόμοις. ἢ νῦν δὴ μὲν ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Non vidi magis. Qui haec aequo animo ferre potuerunt nemo mirabitur omnia posse concoquere. Quanto opere autem sciolorum et lectorum et magistellorum additamenta deturpent antiquorum scripta et si qui alii libri in multorum manibus erant, ostendam primum in Luciano propediem, et in optimo quoque veterum, ubi ad illorum emendationem deinde accessero: nunc ad Lucianum redeundi tempus est.

In *Dialogis Mortuorum* 10, 14, 5. barbara forma recepta est καθαλέσθαι pro καθάλασθαι. In Dialogo XIX. § 2. περὶ τοῦ ἔρωτος lege ὑπέρ et σὲ αὐτόν pro σεαυτόν. XXIV. 3. τάφον ἐρεῖ imo ἔχει, tum scribe οὐδὲν ἔμελεν αὐτῷ pro οὐδέ. hoc quoque tralaticium vitium est: interdum οὐδέν pro οὐδέ irrepsit, saepissime οὐδέ pro οὐδέν, cuius rei exempla sibi quisque quot volet colliget. In Phalaridis Epist. 8. pro λόγῳ δὲ οὐδὲν οἴομαι

[1]) Fuere olim magistri, qui νύνδη scribendum esse praeciperent: ἐπειδῆ, ὁμοιοδῆ, δηλαδῆ, alia, suadent ut νυνδή praeferatur.

λέγειν, emenda οὐδὲν δέομαι λέγειν, ut in PLATONIS *Apolog.* p. 21. c. ὀνόματι δὲ οὐδὲν δέομαι λέγειν et sic omnes Attici loquuntur. XXV. 2. βλέπω ἃ καὶ νῦν ἔχεις, dele καί. XXVII. 2. ὁ ἡμέτερος requiritur *nostras*, Thebanus, itaque ἡμεδαπός aut lenius ἡμετέρειος. § 7. ὀκτωκαιδεκαέτει corrige ὀκτωκαιδεκέτει, frequens hoc vitium est. § 9. βίον ἄπορον εἶχον. ἔχειν βίον de *lautiore victu* dicitur, ut ἔχοντες εὐπαθῆ βίον, βίον ἄφθονον, sim. de *vitae genere* ζῆν βίον, ζῆν βίον ἀπράγμονα, λαγὼ βίον ἔζης, quare lege βίον ἄπορον ἔζων. ne dubites scito in optimis libris esse ἔχων pro εἶχον.

In *Menippo* 11, 1. lege σ' ἐπεῖδον pro σέ γ' εἶδον. quod paulo post legitur πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει non est Graecum. Codd. exhibent πολὺς γὰρ χρόνος οὗ, unde emergit nota loquendi forma πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ ὅτου οὐ πέφηνας, deinde lege ἀναβεβιωκώς pro ἀναβεβίωκεν. Recte BEKKER. § 4. recepit HEMSTERHUSII emendationem ὥστε μοι χρυσὸν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Quicumque HEMSTERHUSII annotationem de ea locutione in promptu habet, aut quae VALESIUS, *Emendatt.* III. 17, KUSTERUS ad SUIDAM v. ἐπέκλυσε, WYTTENBACHIUS ad *Phaedonem* p. 180. congesserunt, nullo negotio restituet locos, quos inscitia scribarum vel editorum perdidit. In PLATONIS *Epistola* VII. p. 324. D. ὁρῶν τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν nemo adhuc recepit HEMSTERHUSII certam correctionem χρυσὸν ἀποδείξαντας, quam optimus codex *Parisinus* A. confirmavit. PLATO (nam PLATONIS ipsius esse hanc epistolam et argumentum et stilus clamant, et neminem alium in Graecia novimus qui de his rebus *sic* scribere potuisset. Ineptissime autem Epistola una atque eadem in duas nunc, VII et VIII, per vim discissa est) PLATO igitur hunc flosculum ex EURIPIDE decerpsit in *Troadibus* 436.

ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ
δόξει ποτ' εἶναι.

et χρυσὸν ἀποδεικνύναι nihil aliud est nisi ποιεῖν χρυσὸν δοκεῖν. χρυσῆν in PLATONE et χρυσοῦν apud LUCIANUM tam perperam et vitiose dicta sunt ac si in EURIPIDE χρυσᾶ pro χρυσός legeretur. Satis apertum est LUCIANUM PLATONI hanc quoque venustam locutionem sublegisse. Similiter multi alii fecerunt, in his

ineptus scriptor EUNAPIUS, qui saepissime ita solet, vide omnino VALESIUM et HEMSTERHUSIUM ll. ll., unde pendent caeteri. Addam duos locos, quorum alterum editores pessumdederunt, librarii alterum. In MANETHONIS fragmento apud IOSEPHUM *in Apionem* I. 26. editur: *οἱ δὲ Σολυμῖται κατελθόντες σὺν τοῖς μιαροῖς τῶν Αἰγυπτίων οὕτως ἀνοσίως τοῖς ἀνθρώποις προσηνέχθησαν ὥςε τὴν τῶν προειρημένων κράτησιν χειρίςην φαίνεσθαι τοῖς τότε τὰ τούτων ἀσεβήματα θεωμένοις.* Absurda scriptura *χειρίςην φαίνεσθαι* HAVERKAMPIO debetur, qui quod in libris est *χρυσὸν φαίνεσθαι* in hunc modum correxit. Corrector! prorsus contrarium invexit quam quod scriptor dederat et incorruptum ad nos pervenerat. Contra est in DIONYSIO HALICARN. IX. 25 (*τοῖς ὑπάτοις*) *ὁ πρὸς τοὺς Τυρρηνοὺς πόλεμος καίτοι μέγας καὶ χαλεπὸς ὢν χρηςὸς ἐφαίνετο παρὰ τὸν ἐντὸς τείχους ἐξεταζόμενος*, ubi *χρυσὸς ἐφαίνετο* emendandum esse nemo ambiget, qui vel VALESIUM inspexerit vel HEMSTERHUSIUM. *Χρυσοῦς* et *χρηςός* in codd. LUCIANI confusa sunt 19, 1.

In *Charone* 12, 11. *δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτερίαν οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν*, lege *εἰ τοσοῦτον* cf. § 12. et sic solent. in § 19. *ἐξερράγησαν* in *διερράγησαν* emendandum, bullae non *erumpunt* sed *disrumpuntur:* tum statim lege *πᾶσι δ' οὖν διαρραγῆναι ἀναγκαῖον* pro *ἀπορραγῆναι.* ne dubites inspice § 21. *ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῇς*, ubi perantiquus Codex B. *ἀναρραγῇς* servat, quod absurdum est. Quam facile et quam saepe *δι* et *ἐξ* aut permutentur aut male copulentur supra indicavimus: quem usum huius rei observatio in LUCIANO habeat nunc paucis ostendam Confunduntur 13, 14. *διηγουμένων* et *ἐξηγουμένων*, ut 32, 40. *ὁ μηρὸς αὐτοῦ χρυσοῦς ἐξεφάνη* est in BC, *διεφάνη* in caeteris: illud editores, hoc ego praetulerim. ibid. § 61. *διεξελέγχουσα* in caeteris est, in uno B. *διελέγχουσα.* praestat fortasse *ἐξελέγχουσα.* deinde 56, 6. *πιςεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον ἕκαςα ἐξηγουμένοις* corrige *διηγουμένοις.* In 59, 23. pro *ἐξέρρηξε* pessime est in uno libro *διέρρηξε*, tum 73, 22. videbis optimos libros dissentire in *διελθόντος* et *διεξελθόντος.* Denique in *Veris Historiis* 26, 15. pro *προσέταξε διυφῆναι* corrige *προσέταξεν ἐξυφῆναι.* In § 21. dicuntur pauci quidam sapientes *ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελᾶν τῶν γιγνομένων*, emenda *ἀποςάντες.*

In libro *de sacrificiis* 13, 5. ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας lege ἐκκλαπεὶς et statim εἰς τὰ ἀφροδίσια ἐκκεχυμένος pro κεχυμένος. In § 12. pro φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν, optimi codices σείσας dederunt, in quo κύσας latere suspicor, ut 33, 17. τὴν χεῖρα κύσαντες ἡγούμεθα ἐντελῆ εἶναι τὴν εὐχήν. in § 14. πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Unus A. πλεῖον ἤ, quod receptum. Periit vera lectio πλεῖν ἤ, quam scribae omnium librorum tam sedulo obscurare solent ut praeterquam apud Comicos in Atticorum scriptis *unus* tantum supersit locus in *uno* codice, ubi forma πλεῖν incolumis ex correctorum manibus elapsa sit. Legitur in Demosthenis oratione *de Falsa Legatione* p. 413, 2., ubi in omnibus est πλέον ἢ μυρίους ὁπλίτας aut πλείους ἤ, unus omnium optimus *Parisinus* S. servavit πλεῖν ἤ, quae sola Attica est dictio, ut πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας vel καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔς' ἄξιον ςατήρων et ubicumque metrum scribas coërcebat. In soluta oratione formae antiquae indixere bellum et *ubique* πλέον, πλεῖον, πλείους, πλείω ei substituerunt, ut sexcentis passim locis πλεῖν ἤ sit nobis ab exilio revocandum. Signum sustulit Dindorfius in Demosthene, cui reddidit p. 503, 18. πλεῖν ἢ ἅπαξ 570, 16. πλεῖν ἢ πέντε τάλαντα. 657, 10. πλεῖν ἢ τριακόσια τάλαντα 669, 6. πλεῖν ἢ τρία ἔτη (scrib. τρί' ἔτη) 744, 13. ἐν πλεῖν ἢ διακοσίοις ἔτεσιν 816, 13. πλεῖν ἢ ἑπτὰ μναῖ 823; 9. πλεῖν ἢ πεντήκοντα. 841, 15. πλεῖν ἢ δέκα. 1014, 22. πλεῖν ἢ ἑκατόν 1033, 17. πλεῖν ἢ πένθ' ἡμέρας. 1036, 17. πλεῖν ἢ χιλίας, 1073, 27. πλεῖν ἢ χίλια. Eadem opera caeteri Oratores, Historici, Plato caeterique emendandi sunt. In libris nihil prorsus est praesidii: apud Demosthenem omnes constanter, optimi pessimi, πλέον, πλεῖον, πλείους praeferunt ubi πλεῖν ἤ certum est. Nihil iuvat Isocratis *Urbinas*, aut pervetusta Thucydidis exemplaria, aut Platonis, in quo immanem soloecismum nimium patienter tulerunt in *Menexeno* p. 235. B. καί μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς. ubi mirifica Stallbaumius admovit, in his e Diodoro Siculo, praeclarissimo scil. Graecitatis auctore et teste, ἀποβεβληκὼς τῶν ςρατιωτῶν πλείω τῶν χιλίων, quum milites neutrius generis esse incipient, tempus erit istis credere. Legendum πλεῖν ἢ τρεῖς, non πλείους, quod in Codices quosdam invectum est ab iis, qui soloecismum ferre non possent. Sic in Xenophontis

Hellenicis III. ii. 19. scribendum πλεῖν ἢ σάδιον et V. iv. 66. πλεῖν ἢ ἑβδομήκοντα et alibi ad eandem normam. Ubi semel Atheniensibus sua manus erit restituta nemo mirabitur Atticistas eodem modo scriptitare solitos et LUCIANUS et hoc loco et alibi πλεῖν ἢ recte scripsisse credetur.

In *Vitarum auctione* 14. 1. scribe εἰ δέ τις οὐκ ἔχει pro ἔχοι. § 3. τοῖσι ἐκεῖ pro τοῖς. § 5. ψυχηρόν pro ψηχήϊον. § 9. ἐμοὶ πιθόμενος pro πειθόμενος, ut passim aoristus πιθέσθαι interiit. § 14. ἐπίκηρον pro ἐπικήριον. § 17. Lacuna est: multa exciderunt post διημάρτανον, quibus colloquium cum SOCRATE absolvit et produxit PLATONEM. § 18. τί καὶ πράξει pro πράξεις. § 24. ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω τῷ ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. qui quem *telo* vel *sagitta configit* dicitur κατατοξεύειν αὐτόν, ut saepe alios, saepe LUCIANUM audimus dicentem. Siglae praepositionum permutatae sunt. § 25. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ, repone coniunctivum καταβάλω. § 26. πολὺ λέγεις, emenda πολλοῦ λέγεις. In *Piscatore* 15. § 48. ἐγὼ δύ' ὀβολῶν αὐτὸν ἐπιμησάμην. — πολὺ λέγεις, tres Codices πολλοῦ λέγεις obtulerunt, at nemo intellexit quam bonum esset: omnes abiecerunt. denique in fine § lege ὠνοῦμαι αὐτὸν τῶν εἴκοσιν.

In *Piscatore* 15. § 4. lege διέσυρας pro διέσυρες. § 5. αὐτοὶ ποιῆτε pro αὐτό. § 7. δι' αὐτὸ τοῦτο pro διά γε τοῦτο. § 15. καὶ σύ pro καί σοι. § 24. ἀφεῖναι βούληται pro διαβουλεύηται. § 33. ἥδοιντ' ἄν, οἶμαι, μασιγουμένων. male BEKKERUS μασιγουμένῳ. Genitivus optime habet et significat ὅτε μασιγοῦνται. Poëtis ius est accusativum ponere pro ὅτι μασιγοῦνται. Notissimae rei exemplum subiiciam ut mendo liberem. EURIPIDIS fragmentum servavit SUIDAS v. Χαίρω.

Χαίρω γέ σ', ὦ βέλτισον Ἀλκμήνης τέκος,
* * * * τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

VALCKENARIUS ad *Phoen.* vs. 711. supplebat ἐλθόντα. Verius arbitror:

Χαίρω σέ τ', ὦ βέλτισον Ἀλκμήνης τέκος,
σωθέντα τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

In *Cataplo* 16, 3. ἢ τί βουλόμενος lege καὶ τί βουλόμενος, solemnis et frequens error. § 5. βούλει — ἐμβιβασόμεθα soloecum est pro ἐμβιβασώμεθα. § 18. γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, peridoneus hic locus est ad confirmandam

emendationem loci Plutarchi in vita *Ciceronis* cap. 9. *Λικίνιος Μάκερ κρινόμενος κλοπῆς ὑπ' αὐτοῦ κτέ.* Licinius Macer repetundarum accusatus est non *a* Cicerone (*ὑπ' αὐτοῦ*), qui ipse Praetor de repetundis quaerebat, sed *apud* Ciceronem, *ἐπ' αὐτοῦ. ἐπί τινος* dicitur de eo, apud quem quis accusatur, sive rex sive magistratus est, deinde de iudice, apud quem quis causam dicit, denique de teste aut arbitro, coram quo quid fieri dicitur. Exemplorum est magna copia. § 18. *τὸν ὀβολὸν ἔχω τὰ πορθμεῖα*, revoca *τῷ πορθμεῖ*. § 20. *τοὺς ὀδόντας συγκροτῶν*, corrige *συγκρούων*. § 21. *παρὰ Μικύλλου τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν*, emenda *παρὰ Μικύλου τινός*. *Μικύλος* vera forma est, ut *Αἰσχύλος*, *Ἡδύλος*, *Κρατύλος*, *Θρασύλος*, *Δερκύλος*, *Δερκυλίδας*, alia. Callimachus Epigr. 28. *γαῖα φίλη*, || *Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπῄνεσα μήτε σὺ κούφη* || *Γίγνεο*. *Θράσυλλος*, *Δίυλλος*, *Ἥρυλλος*, alia, sunt *ὑποκοριστικὰ* ex *Θρασυκλῆς*, *Διοκλῆς*, *Ἡρακλῆς*, ut Antonii filius appellabatur Alexandriae *Ἄντυλλος*. § 24. *ἄλλους προσκάλει*, supple *σὺ δ' ἄλλους προσκάλει*. § 26. *οὐδὲ λόγων ἔδει*, lege *οὐδέν*. — *πλείους ἢ μυρίους*, hic quoque restitue *πλεῖν ἤ*.

Sequitur suavissimus liber *περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων*, in quo § 1. pro *ὕστατον* lege *ὑστάτιον* ex Homeri *Odyss.* IX. 14. *τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;* § 3. *δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ καὶ ἀσύμβολα*, melius *πολυτελῆ ἀσυμβόλους*. Poëtis ius est dicere: *ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παρακλίμπανε*, aut *ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβαλεῖν βορᾷ*, et similia, Lucianus maluit Atticos sequi, qui omnes loquuntur ut Aeschines in *Timarchea* p. 11, 13. *τί χρὴ λέγειν, ὅταν μειράκιον νέον πολυτελῆ δεῖπνα δειπνῇ ἀσύμβολος*. In § 9. *χρῆσθαι πρὸς ὅ τι ἂν ἐθέλωσι*, expunge *πρός*, quod nemo umquam in ea re addidit. § 11. *ἣν τὰ ἄριστα πράξῃς*, dele articulum. § 12. *ηὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως*. Lucianus scripserat *πάντα εὐχῆς μειζόνως*, nata est dittographia e correctione erroris *τυχης* (superscr. *ευ*), hinc *εὐτυχῆς* E. *εὐτυχεῖς* alii, *τῆς εὐχῆς* Solanus. Gravius etiam afflictus est locus § 15. *τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον*. mirificum sane hoc est indicium: si cui mantile novum apponitur, numquam eum foris coenasse apparet. Istas ineptias

nullo negotio critica ars dissipare potest, pro τιθέμενον legendum est τιθέμενοι, et habent hoc duo optimi Codices AE; etiam si non haberent, certa emendatione poterat restitui, adscriptum est in margine ποιούμενοι, quia τεκμήριον τιθέμενοι apud Graeculos non erat in usu, sed τεκμήριον ποιούμενοι: irrepsit in textum, deinde scioli τιθέμενον dederunt. Corrige: τεκμήριον τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενοι, recte id quidem, quoniam suum sibi quisque χειρόμακτρον habebat et afferebat secum. § 16. ζῆν ὑπολαμβάνεις scribe ὑπελάμβανες, nam agnovit errorem suum scilicet. § 17. ἐλείπετο καὶ τῶν ἄρτι εἰσεληλυθότων δευτέρους εἶναι, supple τὸ καί et recipe ex AE κατέπιεν pro κατέφαγεν, hoc *prodigi* est, illud *helluonis*. § 18. ἀποτεινομένου τοῦ πότου imo vero παρατεινομένου. § 19 lege δύ' ἢ τριῶν pro ἢ δύο ἢ τριῶν. δύ' ἢ τρεῖς dicebant non δύο ἤ. § 24. οὐκ αἰσχύνει κόλαξιν ἀνθρώποις ἀντεξεταζόμενος; sententia postulat συνεξεταζόμενος. § 26. ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσι scribe ἐνειλοῦσι. § 27. δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. nihil significat ἀξίως. veram scripturam monstrabit locus 58, 10. ἀλλ' οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς ἐκράτει. § 28. πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα, emenda ἐμφαίνοντα. § 30. περιπάτους ἐλευθερίους revoca ἐλευθέρους, non est *liberalis* ambulatio, sed *libera*. § 36. πεπαιδευμένους μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας. Iocularis est haec interpolatio, quae sententiam in contrarium pervertit. μισθοῦ ὑποτελής qui est, ut δασμοῦ, φόρου ὑποτελής, non *accipit* mercedem, sed alteri *pendit*; hoc etiam supererat miseris ut servile obsequium suis sibi nummis emere dicerentur. Expunge ὑποτελεῖς. In eadem § dum philosophi apud matronam de sapientiae placitis disserunt supervenit a moecho epistola: illa statim rescribit: interea, inquit, οἱ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι ἑστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Non *stabant*, opinor, οἱ περὶ σωφροσύνης λόγοι, quos *iacuisse* apud illam satis apparet, sed οἱ λέγοντες.

In *Apologia* quae sequitur 18, 1. offendo in verbis εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς ἔπειτα ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἐνσέσεικεν, nam neque ἑκών et φέρων bene coniunguntur, quia φέρων significat μετὰ προθυμίας καὶ ὁρμῆς et sic debile et languidum ἑκών excludit, et quia αὐτός praecedens in αὐτὸς γεγρα-

φῶς ita demum recte ponitur, si in apodosi αὐτός repetitur, quae acerrima est apud Graecos perfidiae aut levitatis exprobratio, ut apud Lysiam XII. 68. αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος σώσειν τὴν πόλιν αὐτὸς ἀπώλεσεν. et Xenophontem in *Anab.* III. ii. 4. αὐτὸς ὀμόσας ἡμῖν, αὐτὸς δεξιὰς δοὺς, αὐτὸς ἐξαπατήσας συνέλαβε τοὺς ϛρατηγούς, et in Aeschyli loco apud Platonem *de Rep.* II. p. 383 b.

ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρὼν,
αὐτὸς τάδ' εἰπὼν, αὐτός ἐϛιν ὁ κτανὼν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

haec igitur omnia Luciano bene nota suadent ut eum scripsisse credam: αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς αὐτὸς ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἐνσέσεικεν. In § 3. ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσεταί σου expunge ὅρα. § 5 scribe ἀμυγδαλῆν pro ἀμύγδαλον et ὀρχήμασιν ἁρπάσαντα pro ὀρχήμασι συναρπάσαντα.

In libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει σφάλματος. 19, 4. ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, supple ὡς ἀνάξιον ὄν, frequens admodum hic error est et saepe alibi corrigendus. § 7. ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον dele ἄλλῳ. § 9 lege ὑπὸ τούτῳ τῷ συνθήματι. § 11. τὰ δεύτερα ἐνεγκαμένου, corrige τὰ δευτερεῖα. et § 18. ἐκεῖνος μὲν οὕτως, supple μὲν οὖν οὕτως.

In *Hermotimo* 20, 3. πάλαι ἀνεσπάσμην lege ἂν ἀνεσπάσμην § 6. ὡς χρόνῳ περιλαβεῖν, intelligerem ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν. § 9. γέρων εἰς τὸ ὕϛατον. corrige ἔσχατον, unde ἐσχατόγηρως dicitur § 15. εἴας — προήρησαι, requiro εἴασας. § 20. θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ lege ἐνεποίησεν et § 25. ἐνεπολιτευόμην. § 59. οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντεῖπον, scribe ἔγωγ' ἔτι et mox ἄρα ταῦτα λέγει καὶ περὶ τῶν αὐτῶν insiticium est καί. § 68. καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν πορισάμενος ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων, εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι κτέ. Cui non nota ista dicendi forma et prioris apodoseos ellipsis? ut in Sophocleo

εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν, εἰ δὲ μή, λέγε.

et passim: vide Intt. ad Thucyd. III. 3. in his autem omnibus praecedit εἰ μέν, ἢν μέν et μέν prorsus necessarium est, ut oppositio appareat et quod dicatur statim intelligi possit. Itaque in Luciano scribendum καὶ εἰ μέν ποτε κτέ. Apud Herodotum VIII. 62. σὺ εἰ μενέεις αὐτοῦ καὶ μένων ἔσεαι ἀνὴρ ἀγαθός, εἰ δὲ μή, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα, ecquis est qui non

τῷ ποτῷ et sim. dicuntur. Qui ante multa saecula ex PLUTARCHI vitis aliquanto integrioribus et numero et oratione descripsit celebrium virorum apophthegmata (in PLUTARCHI *Moralibus* p. 204 F.) usus est Codice nihilo emendatiore, unde haec sumsit: τῶν δὲ ῥητόρων τοὺς μέγα βοῶντας ἔλεγε δι' ἀσθένειαν ἐπὶ τὴν κραυγὴν ὡς χωλοὺς ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππον, unde primum revoca ἵππον pro ἵππων, quod inconsulto SINTENISIUS arripuit: quod autem μέγα βοῶντας dedit Graecus, elicuit ex verbis corruptis sententiam qualemcumque: in τῷ βοᾶν μεγάλα χρωμένους latet τῷ βοᾶν μεγαλαυχουμένους. Μεγαλαυχεῖσθαι *superbire, sibi placere*, passim legitur. Paene perierat in LUCIANO 9, 14, 4. ubi vulgo edebatur εἶ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, Codicum omnium antiquissimus B peius etiam ἐμαλαύχει τότε dedit, unus F veram lectionem ἐμεγαλαυχεῖτο servavit. Idem verbum restituendum videtur PLATONI in *Rep.* VII. p. 528 B. οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι, quia Attici dicebant constanter omnes μέγα φρονεῖν, μεῖζον, μέγιστον φρονεῖν, ut ταπεινὸν, σμικρὸν φρονεῖν, neque μεγαλοφρονεῖν et multo minus μεγαλοφρονεῖσθαι, quod plane barbarum est et verbo χαίρομαι simillimum. Graeculi dicebant μεγάλα, μείζω, μέγιστα φρονεῖν, et saepissime μεγαλοφρονεῖν; unde passim factum est ut istae sordes labentis Graecitatis in antiquitatis monumenta se insinuarent, saepe a Criticis expulsae, saepius expellendae; at μεγαλοφρονοῦμαι nemo est qui dixerit umquam, quamobrem μεγαλαυχούμενοι restituerim, qua forma PLATO cum caeteris omnibus saepius utitur, ut in hoc ipso opere *de Rep.* III. p. 395 D. γυναῖκα πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυχουμένην. Exemplum vetustae interpolationis idem PLATO suppeditabit *in Legibus* XI. p. 931 A. πατὴρ οὖν ὅτῳ καὶ μήτηρ ἢ τούτων πατέρες ἢ μητέρες ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι ἀπειρηκότες γήρᾳ μηδεὶς διανοηθήτω ποτὲ ἄγαλμα αὐτῷ τοιοῦτον ἐφέστιον ἵδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων μᾶλλον κύριον ἔσεσθαι ἐὰν δὴ κατὰ τρόπον γε ὀρθῶς αὐτὸ θεραπεύῃ ὁ κεκτημένος. qui admonitus non sentiet ἐν οἰκίᾳ esse interpretamentum vocabuli ἐφέστιον et ὀρθῶς verborum κατὰ τρόπον, nondum quid sit nitide et eleganter scribere ex PLATONIS et Atticorum lectione satis perspexit. Qui sentiet, apud STOBAEUM in *Floril.* LXXIX. 34. veterem esse interpolationem comperiet. Addam ex iisdem

libris *de Legibus* alterum exemplum, quo non esse arbitror aliud evidentius et unde simul apparebit quam pertinaciter ista emblemata adhaerescant veterum scriptis et quum evelluntur statim succrescant. Ecquis est, qui non passim νῦν δή (quod νυνδή scribendum esse censeo) viderit ab Atticis dici pro ἀρτίως, ὀλίγον ἔμπροσθεν? Nemo, opinor. RUHNKENIUS ad TIMAEUM v. νῦν δή: πρὸ ὀλίγου χρόνου, nonnulla dedit, et ubicumque fere PLATO *modo* dicere voluit νῦν δή legitur. Grammaticus nescio quis pereruditus PLATONEM interpretans collegit Atticorum locos, in quibus νυνδή μέν et νῦν δέ inter se opposita essent, ex quibus locis apertissime intelligeretur νυνδή significare ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Attulit MAGNETIS Comici locum:

εἰπέ μοι, νυνδὴ μὲν ὤμνυς μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ φῄς.

attulit ex EURIPIDE ἐν Ἱππολύτῳ·

νυνδὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐςέλλου, νῦν δὲ ψαμάθοις
ἐν ἀκυμάντοις [πώλων ἔρασαι].

in nostris libris EURIPIDIS vs. 233 scriptura fertur haec:

νῦν δ' αὖ ψαμάθοις Ἐπ' ἀκυμάντοις

apparet νῦν δὲ verius esse et ψαμάθοις ἐν (Codex ψαμάθοισιν) quam ἐπ'. Attulit alterum ex EURIPIDE locum ἐν Μελεάγρῳ, quem scribae ita pessumdederunt multis verbis omissis ut neque intelligi neque emendari possit. Haec omnia homo perdoctus composuerat cum loco PLATONIS, in quo illud ipsum inerat, νυνδή μέν et νῦν δέ inter se opposita. Dabo locum sed emendatum. Νόμοις (*de Legibus* III. p. 683 E.) ἢ νυνδὴ μὲν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Scholion antiqnum, unde haec omnia sumsi, PHOTIUS cum multis aliis in Lexici sui farraginem recepit, unde SUIDAS descripsit v. νῦν δή. Utilissimum est quod Grammaticus addidit ἐν δὲ τοῖς Νόμοις διαλελυμένον εἴρηκε τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου. ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δή, *de Legg.* I. p.629 D. ubi editur ἔφαμεν. Perspicue enim docet coniunctim esse scribendum νυνδή, ubi significat ἀρτίως, ὀλίγον ἔμπροσθεν, et divisim νῦν δή ubi νῦν nativam vim servat, quam vocula δή inten-

dit, ut in *τότε δή* [1]. Confirmat hanc observationem et veram esse demonstrat quod *νυνδή* non dirimitur interposita particula et dicitur *νυνδή μέν*, non *νῦν μὲν δή*, quod sicubi legitur videbis ad *νῦν δή* referendum et cum praesenti tempore et futuro coniungi, unde discerni possunt quae de *νῦν δή* Ruhnkenius et alii collegerunt, et restitui *νυνδή* si quando periit, ut in *Nubibus* vs. 825. *ὤμοσας νυνδὴ Δία*, ubi optimi Codices *νῦν δία* et *νῦν νὴ δία* exhibent, et in *Thesmophor.* vs. 934. *νὴ Δί' ὡς νῦν δῆτ' ἀνὴρ 'Ολίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστορράφος*, in ΝΥΝΔΗΤΑΝΗΡ inerat *νυνδή γ' ἀνήρ*. Platoni redde in *Protagora* p. 339 A. *περὶ οὗπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νυνδὴ διελεγόμεθα* pro *νῦν διαλεγόμεθα*, et Demostheni *de Fals. Legat.* p. 361, 20. *ὅτε γὰρ νυνδὴ ἐπορευόμεθα εἰς Δελφούς*, pro *νῦν ἐπορευόμεθα*. Dicam nunc quamobrem haec praemiserim. In nostris Codicibus et editionibus Platonis omnibus ita scribitur: *ἢ νῦν δὴ μὲν ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις κτέ.* vidistine umquam tam manifestum emblema et tam insulsum? Vidit Badham et expulit. Dabo quod etiam peius est. In ipso Scholio, quo *νυνδή* explicatur, apud Photium et Suidam sic legitur: *Νῦν δή: ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Νόμοις. ἢ νῦν δὴ μὲν ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα.* Non vidi magis. Qui haec aequo animo ferre potuerunt nemo mirabitur omnia posse concoquere. Quanto opere autem sciolorum et lectorum et magistellorum additamenta deturpent antiquorum scripta et si qui alii libri in multorum manibus erant, ostendam primum in Luciano propediem, et in optimo quoque veterum, ubi ad illorum emendationem deinde accessero: nunc ad Lucianum redeundi tempus est.

In *Dialogis Mortuorum* 10, 14, 5. barbara forma recepta est *καθαλέσθαι* pro *καθάλασθαι*. In Dialogo XIX. § 2. *περὶ τοῦ ἔρωτος* lege *ὑπέρ* et *σὲ αὐτόν* pro *σεαυτόν*. XXIV. 3. *τάφον ἐρεῖ* imo *ἔχει*, tum scribe *οὐδὲν ἔμελεν αὐτῷ* pro *οὐδέ*. hoc quoque tralaticium vitium est: interdum *οὐδέν* pro *οὐδέ* irrepsit, saepissime *οὐδέ* pro *οὐδέν*, cuius rei exempla sibi quisque quot volet colliget. In Phalaridis Epist. 8. pro *λόγῳ δὲ οὐδὲν οἴομαι*

---

[1]) Fuere olim magistri, qui *νύνδη* scribendum esse praeciperent: *ἐπειδή*, *ὁμοιοδή*, *δηλαδή*, alia, suadent ut *νυνδή* praeferatur.

λέγειν, emenda οὐδὲν δέομαι λέγειν, ut in PLATONIS *Apolog.* p. 21. c. ὀνόματι δὲ οὐδὲν δέομαι λέγειν et sic omnes Attici loquuntur. XXV. 2. βλέπω ἃ καὶ νῦν ἔχεις, dele καί. XXVII. 2. ὁ ἡμέτερος requiritur *nostras*, Thebanus, itaque ἡμεδαπός aut lenius ἡμετέρειος. § 7. ὀκτωκαιδεκαέτει corrige ὀκτωκαιδεκέτει, frequens hoc vitium est. § 9. βίον ἄπορον εἶχον. ἔχειν βίον de *lautiore victu* dicitur, ut ἔχοντες εὐπαθῆ βίον, βίον ἄφθονον, sim. de *vitae genere* ζῆν βίον, ζῆν βίον ἀπράγμονα, λαγὼ βίον ἔζης, quare lege βίον ἄπορον ἔζων. ne dubites scito in optimis libris esse ἔχων pro εἶχον.

In *Menippo* 11, 1. lege σ' ἐπεῖδον pro σέ γ' εἶδον. quod paulo post legitur πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει non est Graecum. Codd. exhibent πολὺς γὰρ χρόνος οὗ, unde emergit nota loquendi forma πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ ὅτου οὐ πέφηνας, deinde lege ἀναβεβιωκώς pro ἀναβεβίωκεν. Recte BEKKER. § 4. recepit HEMSTERHUSII emendationem ὥςε μοι χρυσὸν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Quicumque HEMSTERHUSII annotationem de ea locutione in promptu habet, aut quae VALESIUS, *Emendatt.* III. 17, KUSTERUS ad SUIDAM v. ἐπέκλυσε, WYTTENBACHIUS ad *Phaedonem* p. 180. congesserunt, nullo negotio restituet locos, quos inscitia scribarum vel editorum perdidit. In PLATONIS *Epistola* VII. p. 324. D. ὁρῶν τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν nemo adhuc recepit HEMSTERHUSII certam correctionem χρυσὸν ἀποδείξαντας, quam optimus codex *Parisinus* A. confirmavit. PLATO (nam PLATONIS ipsius esse hanc epistolam et argumentum et stilus clamant, et neminem alium in Graecia novimus qui de his rebus *sic* scribere potuisset. Ineptissime autem Epistola una atque eadem in duas nunc, VII et VIII, per vim discissa est) PLATO igitur hunc flosculum ex EURIPIDE decerpsit in *Troadibus* 436.

ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ
δόξει ποτ' εἶναι.

et χρυσὸν ἀποδεικνύναι nihil aliud est nisi ποιεῖν χρυσὸν δοκεῖν. χρυσῆν in PLATONE et χρυσοῦν apud LUCIANUM tam perperam et vitiose dicta sunt ac si in EURIPIDE χρυσᾶ pro χρυσός legeretur. Satis apertum est LUCIANUM PLATONI hanc quoque venustam locutionem sublegisse. Similiter multi alii fecerunt, in his

ineptus scriptor EUNAPIUS, qui saepissime ita solet, vide omnino VALESIUM et HEMSTERHUSIUM ll. ll., unde pendent caeteri. Addam duos locos, quorum alterum editores pessumdederunt, librarii alterum. In MANETHONIS fragmento apud IOSEPHUM *in Apionem* I. 26. editur: οἱ δὲ Σολυμῖται κατελθόντες σὺν τοῖς μιαροῖς τῶν Αἰγυπτίων οὕτως ἀνοσίως τοῖς ἀνθρώποις προσηνέχθησαν ὥστε τὴν τῶν προειρημένων κράτησιν χειρίστην φαίνεσθαι τοῖς τότε τὰ τούτων ἀσεβήματα θεωμένοις. Absurda scriptura χειρίστην φαίνεσθαι HAVERKAMPIO debetur, qui quod in libris est χρυσὸν φαίνεσθαι in hunc modum correxit. Corrector! prorsus contrarium invexit quam quod scriptor dederat et incorruptum ad nos pervenerat. Contra est in DIONYSIO HALICARN. IX. 25 (τοῖς ὑπάτοις) ὁ πρὸς τοὺς Τυρρηνοὺς πόλεμος καίτοι μέγας καὶ χαλεπὸς ὢν χρηστὸς ἐφαίνετο παρὰ τὸν ἐντὸς τείχους ἐξεταζόμενος, ubi χρυσὸς ἐφαίνετο emendandum esse nemo ambiget, qui vel VALESIUM inspexerit vel HEMSTERHUSIUM. Χρυσοῦς et χρηστός in codd. LUCIANI confusa sunt 19, 1.

In *Charone* 12, 11. δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτερίαν οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν, lege εἰ τοσοῦτον cf. § 12. et sic solent. in § 19. ἐξερράγησαν in διερράγησαν emendandum, bullae non *erumpunt* sed *disrumpuntur:* tum statim lege πᾶσι δ' οὖν διαρραγῆναι ἀναγκαῖον pro ἀπορραγῆναι. ne dubites inspice § 21. ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῇς, ubi perantiquus Codex B. ἀναρραγῇς servat, quod absurdum est. Quam facile et quam saepe δι et ἐξ aut permutentur aut male copulentur supra indicavimus: quem usum huius rei observatio in LUCIANO habeat nunc paucis ostendam Confunduntur 13, 14. διηγουμένων et ἐξηγουμένων, ut 32, 40. ὁ μηρὸς αὐτοῦ χρυσοῦς ἐξεφάνη est in BC, διεφάνη in caeteris: illud editores, hoc ego praetulerim. ibid. § 61. διεξελέγχουσα in caeteris est, in uno B. διελέγχουσα. praestat fortasse ἐξελέγχουσα. deinde 56, 6. πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις corrige διηγουμένοις. In 59, 23. pro ἐξέρρηξε pessime est in uno libro διέρρηξε, tum 73, 22. videbis optimos libros dissentire in διελθόντος et διεξελθόντος. Denique in *Veris Historiis* 26, 15. pro προσέταξε διυφῆναι corrige προσέταξεν ἐξυφῆναι. In § 21. dicuntur pauci quidam sapientes ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελᾶν τῶν γιγνομένων, emenda ἀποστάντες.

In libro *de sacrificiis* 13, 5. ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας lege ἐκκλαπεὶς et statim εἰς τὰ ἀφροδίσια ἐκκεχυμένος pro κεχυμένος. In § 12. pro φιλήσας μόνον τὴν αὑτοῦ δεξιάν, optimi codices σείσας dederunt, in quo κύσας latere suspicor, ut 33, 17. τὴν χεῖρα κύσαντες ἡγούμεθα ἐντελῆ εἶναι τὴν εὐχήν. in § 14. πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Unus A. πλεῖον ἤ, quod receptum. Periit vera lectio πλεῖν ἤ, quam scribae omnium librorum tam sedulo obscurare solent ut praeterquam apud Comicos in Atticorum scriptis *unus* tantum supersit locus in *uno* codice, ubi forma πλεῖν incolumis ex correctorum manibus elapsa sit. Legitur in Demosthenis oratione *de Falsa Legatione* p. 413, 2., ubi in omnibus est πλέον ἢ μυρίους ὁπλίτας aut πλείους ἤ, unus omnium optimus *Parisinus* S. servavit πλεῖν ἤ, quae sola Attica est dictio, ut πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας vel καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔς' ἄξιον ςατήρων et ubicumque metrum scribas coërcebat. In soluta oratione formae antiquae indixere bellum et *ubique* πλέον, πλεῖον, πλείους, πλείω ei substituerunt, ut sexcentis passim locis πλεῖν ἤ sit nobis ab exilio revocandum. Signum sustulit Dindorfius in Demosthene, cui reddidit p. 503, 18. πλεῖν ἢ ἅπαξ 570, 16. πλεῖν ἢ πέντε τάλαντα. 657, 10. πλεῖν ἢ τριακόσια τάλαντα 669, 6. πλεῖν ἢ τρία ἔτη (scrib. τρί' ἔτη) 744, 13. ἐν πλεῖν ἢ διακοσίοις ἔτεσιν 816, 13. πλεῖν ἢ ἑπτὰ μναῖ 823; 9. πλεῖν ἢ πεντήκοντα. 841, 15. πλεῖν ἢ δέκα. 1014, 22. πλεῖν ἢ ἑκατόν 1033, 17. πλεῖν ἢ πένθ' ἡμέρας. 1036, 17. πλεῖν ἢ χιλίας, 1073, 27. πλεῖν ἢ χίλια. Eadem opera caeteri Oratores, Historici, Plato caeterique emendandi sunt. In libris nihil prorsus est praesidii: apud Demosthenem omnes constanter, optimi pessimi, πλέον, πλεῖον, πλείους praeferunt ubi πλεῖν ἤ certum est. Nihil iuvat Isocratis *Urbinas*, aut pervetusta Thucydidis exemplaria, aut Platonis, in quo immanem soloecismum nimium patienter tulerunt in *Menexeno* p. 235. B. καί μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς. ubi mirifica Stallbaumius admovit, in his e Diodoro Siculo, praeclarissimo scil. Graecitatis auctore et teste, ἀποβεβληκὼς τῶν ςρατιωτῶν πλείω τῶν χιλίων, quum milites neutrius generis esse incipient, tempus erit istis credere. Legendum πλεῖν ἢ τρεῖς, non πλείους, quod in Codices quosdam invectum est ab iis, qui soloecismum ferre non possent. Sic in Xenophontis

Hellenicis III. II. 19. scribendum πλεῖν ἢ σάδιον et V. IV. 66. πλεῖν ἢ ἑβδομήκοντα et alibi ad eandem normam. Ubi semel Atheniensibus sua manus erit restituta nemo mirabitur Atticistas eodem modo scriptitare solitos et LUCIANUS et hoc loco et alibi πλεῖν ἢ recte scripsisse credetur.

In *Vitarum auctione* 14. 1. scribe εἰ δέ τις οὐκ ἔχει pro ἔχοι. § 3. τοῖσι ἐκεῖ pro τοῖς. § 5. ψυχηρόν pro ψηχήϊον. § 9. ἐμοὶ πιθόμενος pro πειθόμενος, ut passim aoristus πιθέσθαι interiit. § 14. ἐπίκηρον pro ἐπικήριον. § 17. Lacuna est: multa exciderunt post διημάρτανον, quibus colloquium cum SOCRATE absolvit et produxit PLATONEM. § 18. τί καὶ πράξει pro πράξεις. § 24. ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω τῷ ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. qui quem *telo* vel *sagitta configit* dicitur κατατοξεύειν αὐτόν, ut saepe alios, saepe LUCIANUM audimus dicentem. Siglae praepositionum permutatae sunt. § 25. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ, repone coniunctivum καταβάλω. § 26. πολὺ λέγεις, emenda πολλοῦ λέγεις. In *Piscatore* 15. § 48. ἐγὼ δύ' ὀβολῶν αὐτὸν ἐτιμησάμην. — πολὺ λέγεις, tres Codices πολλοῦ λέγεις obtulerunt, at nemo intellexit quam bonum esset: omnes abiecerunt, denique in fine § lege ὠνοῦμαι αὐτὸν τῶν εἴκοσιν.

In *Piscatore* 16. § 4. lege διέσυρας pro διέσυρες. § 5. αὐτοὶ ποιῆτε pro αὐτό. § 7. δι' αὐτὸ τοῦτο pro διά γε τοῦτο. § 15. καὶ σύ pro καί σοι. § 24. ἀφεῖναι βούληται pro διαβουλεύηται. § 33. ἥδοιντ' ἄν, οἶμαι, μαςιγουμένων. male BEKKERUS μαςιγουμένῳ. Genitivus optime habet et significat ὅτε μαςιγοῦνται. Poëtis ius est accusativum ponere pro ὅτι μαςιγοῦνται. Notissimae rei exemplum subiiciam ut mendo liberem. EURIPIDIS fragmentum servavit SUIDAS v. Χαίρω.

Χαίρω γέ σ', ὦ βέλτιςον Ἀλκμήνης τέκος,
* * * * τόν τε μιαρὸν ἐξρλωλότα.

VALCKENARIUS ad *Phoen.* vs. 711. supplebat ἐλθόντα. Verius arbitror:

Χαίρω σέ τ', ὦ βέλτιςον Ἀλκμήνης τέκος,
σωθέντα τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

In *Cataplo* 16, 3. ἢ τί βουλόμενος lege καὶ τί βουλόμενος, solemnis et frequens error. § 5. βούλει — ἐμβιβασόμεθα soloecum est pro ἐμβιβασώμεθα. § 18. γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, peridoneus hic locus est ad confirmandam

emendationem loci Plutarchi in vita *Ciceronis* cap. 9. *Λικίνιος Μάκερ κρινόμενος κλοπῆς ὑπ' αὐτοῦ κτἑ.* Licinius Macer repetundarum accusatus est non *a* Cicerone (*ὑπ' αὐτοῦ*), qui ipse Praetor de repetundis quaerebat, sed *apud* Ciceronem, *ἐπ' αὐτοῦ. ἐπί τινος* dicitur de eo, apud quem quis accusatur, sive rex sive magistratus est, deinde de iudice, apud quem quis causam dicit, denique de teste aut arbitro, coram quo quid fieri dicitur. Exemplorum est magna copia. § 18. *τὸν ὀβολὸν ἔχω τὰ πορθμεῖα*, revoca *τῷ πορθμεῖ.* § 20. *τοὺς ὀδόντας συγκροτῶν*, corrige *συγκρούων.* § 21. *παρὰ Μικύλλου τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν*, emenda *παρὰ Μικύλου τινός. Μικύλος* vera forma est, ut *Αἰσχύλος, Ἡδύλος, Κρατύλος, Θρασύλος, Δερκύλος, Δερκυλίδας*, alia. Callimachus Epigr. 28. *γαῖα φίλη, || Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα μήτε σὺ κούφη || Γίγνεο. Θράσυλλος, Δίυλλος, Ἥρυλλος*, alia, sunt *ὑποκοριστικὰ* ex *Θρασυκλῆς, Διοκλῆς, Ἡρακλῆς*, ut Antonii filius appellabatur Alexandriae *Ἄντυλλος.* § 24. *ἄλλους προσκάλει*, supple *σὺ δ' ἄλλους προσκάλει.* § 26. *οὐδὲ λόγων ἔδει*, lege *οὐδέν.* — *πλείους ἢ μυρίους*, hic quoque restitue *πλεῖν ἤ.*

Sequitur suavissimus liber *περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων*, in quo § 1. pro *ὕστατον* lege *ὑστάτιον* ex Homeri *Odyss.* IX. 14. *τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;* § 3. *δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ καὶ ἀσύμβολα*, melius *πολυτελῆ ἀσυμβόλους.* Poëtis ius est dicere: *ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παρακλίμπανε*, aut *ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβαλεῖν βορᾷ*, et similia, Lucianus maluit Atticos sequi, qui omnes loquuntur ut Aeschines in *Timarchea* p. 11, 13. *τί χρὴ λέγειν, ὅταν μειράκιον νέον πολυτελῆ δεῖπνα δειπνῇ ἀσύμβολος.* In § 9. *χρῆσθαι πρὸς ὅ τι ἂν ἐθέλωσι*, expunge *πρός*, quod nemo umquam in ea re addidit. § 11. *ἣν τὰ ἄριστα πράξῃς*, dele articulum. § 12. *ηὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως.* Lucianus scripserat *πάντα εὐχῆς μειζόνως*, nata est dittographia e correctione erroris *τυχῆς* (superscr. *ευ*), hinc *εὐτυχῆς* E. *εὐτυχεῖς* alii, *τῆς εὐχῆς* Solanus. Gravius etiam afflictus est locus § 15. *τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον.* mirificum sane hoc est indicium: si cui mantile novum apponitur, numquam eum foris coenasse apparet. Istas ineptias

nullo negotio critica ars dissipare potest, pro τιθέμενον legendum est τιθέμενοι, et habent hoc duo optimi Codices AE; etiam si non haberent, certa emendatione poterat restitui, adscriptum est in margine ποιούμενοι, quia τεκμήριον τιθέμενοι apud Graeculos non erat in usu, sed τεκμήριον ποιούμενοι: irrepsit in textum, deinde scioli τιθέμενον dederunt. Corrige: τεκμήριον τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενοι, recte id quidem, quoniam suum sibi quisque χειρόμακτρον habebat et afferebat secum. § 16. ζῆν ὑπολαμβάνεις scribe ὑπελάμβανες, nam agnovit errorem suum scilicet. § 17. ἐλείπετο καὶ τῶν ἄρτι εἰσεληλυθότων δευτέρους εἶναι, supple τὸ καί et recipe ex AE κατέπιεν pro κατέφαγεν, hoc *prodigi* est, illud *helluonis*. § 18. ἀποτεινομένου τοῦ πότου imo vero παρατεινομένου. § 19 lege δύ' ἢ τριῶν pro ἢ δύο ἢ τριῶν. δύ' ἢ τρεῖς dicebant non δύο ἤ. § 24. οὐκ αἰσχύνει κόλαξιν ἀνθρώποις ἀντεξεταζόμενος; sententia postulat συνεξεταζόμενος. § 26. ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσι scribe ἐνειλοῦσι. § 27. δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. nihil significat ἀξίως. veram scripturam monstrabit locus 58, 10. ἀλλ' οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς ἐκράτει. § 28. πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα, emenda ἐμφαίνοντα. § 30. περιπάτους ἐλευθερίους revoca ἐλευθέρους, non est *liberalis* ambulatio, sed *libera*. § 36. πεπαιδευμένους μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας. Iocularis est haec interpolatio, quae sententiam in contrarium pervertit. μισθοῦ ὑποτελής qui est, ut δασμοῦ, φόρου ὑποτελής, non *accipit* mercedem, sed alteri *pendit*; hoc etiam supererat miseris ut servile obsequium suis sibi nummis emere dicerentur. Expunge ὑποτελεῖς. In eadem § dum philosophi apud matronam de sapientiae placitis disserunt supervenit a moecho epistola: illa statim rescribit: interea, inquit, οἱ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι ἑστᾶσι περιμένοντες ἔς' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Non *stabant*, opinor, οἱ περὶ σωφροσύνης λόγοι, quos *iacuisse* apud illam satis apparet, sed οἱ λέγοντες.

In *Apologia* quae sequitur 18, 1. offendo in verbis εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς ἔπειτα ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἐνσέσεικεν, nam neque ἑκών et φέρων bene coniunguntur, quia φέρων significat μετὰ προθυμίας καὶ ὁρμῆς et sic debile et languidum ἑκών excludit, et quia αὐτός praecedens in αὐτὸς γεγρα-

φῶς ita demum recte ponitur, si in apodosi *αὐτός* repetitur, quae acerrima est apud Graecos perfidiae aut levitatis exprobratio, ut apud LYSIAM XII. 68. *αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος σώσειν τὴν πόλιν αὐτὸς ἀπώλεσεν.* et XENOPHONTEM in *Anab.* III. II. 4. *αὐτὸς ὀμόσας ἡμῖν, αὐτὸς δεξιὰς δοὺς, αὐτὸς ἐξαπατήσας συνέλαβε τοὺς ϛρατηγούς*, et in AESCHYLI loco apud PLATONEM *de Rep.* II. p. 383 B.

ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρὼν,
αὐτὸς τάδ' εἰπὼν, αὐτός ἐϛιν ὁ κτανὼν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

haec igitur omnia LUCIANO bene nota suadent ut eum scripsisse credam: *αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς αὐτὸς ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἐνσέσεικεν.* In § 3. *ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσεταί σου* expunge *ὅρα*. § 5 scribe *ἀμυγδαλῆν* pro *ἀμύγδαλον* et *ὀρχήμασιν ἁρπάσαντα* pro *ὀρχήμασι συναρπάσαντα*.

In libello *ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει σφάλματος.* 19, 4. *ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου*, supple *ὡς ἀνάξιον ὄν*, frequens admodum hic error est et saepe alibi corrigendus. § 7. *ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον* dele *ἄλλῳ*. § 9 lege *ὑπὸ τούτῳ τῷ συνθήματι*. § 11. *τὰ δεύτερα ἐνεγκαμένου*, corrige *τὰ δευτερεῖα*. et § 18. *ἐκεῖνος μὲν οὕτως*, supple *μὲν οὖν οὕτως*.

In *Hermotimo* 20, 3. *πάλαι ἀνεσπάσμην* lege *ἂν ἀνεσπάσμην* § 6. *ὡς χρόνῳ περιλαβεῖν*, intelligerem *ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν*. § 9. *γέρων εἰς τὸ ὕϛατον.* corrige *ἔσχατον*, unde *ἐσχατόγηρως* dicitur § 15. *εἴας — προῄρησαι*, requiro *εἴασας*. § 20. *θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ* lege *ἐνεποίησεν* et § 25. *ἐνεπολιτευόμην*. § 59. *οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντεῖπον*, scribe *ἔγωγ' ἔτι* et mox *ἄρα ταὐτὰ λέγει καὶ περὶ τῶν αὐτῶν* insiticium est *καί*. § 68. *καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν πορισάμενος ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων, εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι κτέ.* Cui non nota ista dicendi forma et prioris apodoseos ellipsis? ut in Sophocleo

εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν, εἰ δὲ μή, λέγε.

et passim: vide Intt. ad THUCYD. III. 3. in his autem omnibus praecedit *εἰ μέν*, *ἢν μέν* et *μέν* prorsus necessarium est, ut oppositio appareat et quod dicatur statim intelligi possit. Itaque in LUCIANO scribendum *καὶ εἰ μέν ποτε κτέ.* Apud HERODOTUM VIII. 62. *σὺ εἰ μενέεις αὐτοῦ καὶ μένων ἔσεαι ἀνὴρ ἀγαθός, εἰ δὲ μή, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα*, ecquis est qui non

videat εἰ μὲν μενέεις HERODOTI manum esse? In § 70. ἀλλὰ τινὰ ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, expunge τινά, quod suapte natura cum τὸν δυνάμενον copulari non potest. In § 71. εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, si librarii scivissent futurum esse, τελέσει dedissent, quam formam nonnumquam LUCIANO, saepius Atticis obtruserunt invitis, ut 67, 11, 2. ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὸν ἐσόμενον Ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν pro τελεῖν. In ISOCRATIS *Archidamo* § 87. τίς οὐκ οἶδεν ὅτι πάντα τὸν βίον ἐν ταραχαῖς καὶ κινδύνοις διατελοῦμεν ὄντες, debemus hanc quoque verissimam lectionem uni *Urbinati* libro, in caeteris omnibus est sequior forma διατελέσομεν a Graeculis manifesta fraude invecta. Apud PLATONEM saepius recurrunt futura τελῶ, διατελῶ: ξυνδιατελεῖ futurum est in *Phaedone* 91. B. futurum τελοῦντε est in *Euthydemo* p. 277. E. ἐρχόμεθα τελοῦντες est in *Protagora* p. 311. E. Irrepsit vitium in librum IV. *de Rep.* p. 425. E. ἐπανορθούμενοι τὸν βίον διατελέσουσιν, ubi ipse διατελοῦσιν dederat, ut recte ἀποτελοῦμεν servatum est *de Legibus* VI. p. 778 E., et saepe apud Comicos, etiam seriores. DIPHILUS ATHEN. VII. p. 291. F.

οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ, Δράκων, ἐγὼ
ἐπ' ἔργον, οὗ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν
τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην.

ubi διατελεῖς futurum esse apparet. Itaque si quando forma vitiosa in -έσω aut -έσομαι se ostendet, ut in *Cyropaed.* VIII. VI. 3. τελέσουσιν, aut alibi apud XENOPHONTEM, (ubi recte scriptum est *Hellen.* VI. III. 2. παρακαλοῦντας, emendandum videtur VII. I. 44. ἐγὼ συγκαλῶ τὸν δῆμον) aut alios, castigabimus. In § 81. εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον supple τὸ διάφορον, id est τὴν τιμὴν more Graeculorum; paulo post ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, Graeci omnes dicebant παρὰ τὸ δεῖπνον. § 82. οὐκ οἴει μακρῷ χεῖρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι ἢ καὶ νὴ Δία ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι, repone ἐξειργάσθαι, tum εἰ φανοῖτο pro φαίνοιτο. In § 84. ridiculo vitio legitur: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Nemini suaserim ut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν consideat, nam fluctibus mergetur. Tutius est et iucundum παρὰ τὴν κυματωγὴν καθέζεσθαι et sic facile negotium est ἀριθμεῖν τὰ κύματα.

In *Herodoto* 21, 1. lege ἐνίςαται pro ἐνίςανται. § 6. μισθὸν εἰκασμένου γάμου προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον expunge γάμον, quod si LUCIANUS addere voluisset γάμον ἀληθῆ scripsisset. § 8. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ κτέ. verba sensu vacua scripserim ὥς' οὐ μικρὸν ἤδη δέος μὴ κτέ.

In *Zeuxide* 22, 2. τὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν, importunum καί in ἀεί corrigatur. § 3. ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, non καινοποιεῖν hoc dicitur sed καινοτομεῖν, ut in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz.* 584.

εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν
τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν.

et sic passim καινοτομεῖν ponitur et apud alios et apud LUCIANUM. Verbum hoc natum est in metallis Laureoticis, in quibus quid sit καινοτομεῖν luculenter monstrabit XENOPHON *de Vectigalibus* cap. IV. § 27. καὶ μὴν καινοτομεῖν γε οὐδὲν ἧττον ἔξεςι νῦν ἢ πρότερον. οὐ τοίνυν οὐδ' εἰπεῖν ἂν ἔχοι οὐδεὶς πότερον ἐν τοῖς κατατετμημένοις πλείων ἀργυρῖτις ἢ ἐν τοῖς ἀτμήτοις ἐςίν, et sic saepius in sequentibus. Τέμνειν, κατατέμνειν, ἐπικατατέμνειν propria sunt in metallis vocabula, et hinc καινοτομεῖν sponte natum est. Perspexit hoc olim grammaticus, cuius locum PHOTIUS servavit in v. Καινοτομεῖν: καινὴν λατομίαν τέμνειν κυρίως, nisi quod λατομίαν solam ponit, quod in omnibus metallis exercendis proprium est. Non deponam de manibus eximium XENOPHONTIS libellum, priusquam turpissimum vitium exemero, quod plane perdidit locum in cap. V. § 13. λέγω ὅτι πολὺ θᾶττον ἂν τιμωροίμεθα αὐτοὺς εἰ μηδένα παρέχοιμεν ἀδικοῦντα. οὐδένα γὰρ ἂν ἔχοιεν σύμμαχον. Non melius apparebit vitium quam opposita vera lectione, quam quivis eliciat ex his locis: *Anabas.* II. III. 23. ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ V. v. 9. οὔτε γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, aut HERODOTI VII. 8. ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες, quod est id ipsum, quod XENOPHON dixerat εἰ μηδένα ὑπάρχοιμεν ἀδικοῦντες. In § 4. ἠρέμα ἐπεγήγερται. Codd. ἐπήγερται. lege ἐγήγερται et mox pro οἷοί εἰσιν ἵπποι πειρώμενοι ἀναπηδᾶν corrige ἵππου πειρωμένου.

In *Harmonide* 23 § 2. ἐρᾷς ἐπαίνου καὶ δόξης καὶ ἐπίσημος εἶναι. Graecum est καὶ τοῦ ἐπίσημος εἶναι, quod STRUVIUS vidit, caeteri quam necessarium esset non intellexerunt — εἰ

ἐπιδείξαιο corrige ἐπιδείξει § 4. εἰς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι, imo vero παριέναι ut § 2. εἰς τὰ πλήθη παριών, et πάροδος haec est non παρουσία.

In *Scytha* 24, 2. ἐν ἀριςερᾷ εἰς Ἀκαδήμειαν ἀπιόντων, lege ἀνιόντων. Athenienses dicebant ἀνιόντι, sed saepius sic peccant LUCIANUS et aequales. § 3. ἡ ςολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριῶτις οὖσα, rectissime πατριῶτις dixit, nam Scythae et barbari omnes inter se sunt πατριῶται, ut Graeci πολῖται. hinc corrige PHOTIUM v. πατριῶται: οἱ δοῦλοι τῶν Ἑλλήνων. πολῖται δὲ οἱ ἐλεύθεροι. οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας. corrupit hunc locum PORSONUS, quod raro facit: in unico Codice est οἱ δοῦλοι ἑλλήνων, emenda ἀλλήλων. Quae Grammatici de discrimine inter πολίτης et πατριώτης tradiderunt non sunt satis diserta: cives liberae civitatis sunt inter se πολῖται (non συμπολῖται); quibus non contigit in libera civitate nasci πατριῶται ἀλλήλων esse dicuntur. Itaque Atheniensibus Athenienses sunt πολῖται, Scythae Scythis πατριῶται, quia ἐν βαρβάροισι πάντα δοῦλα πλὴν ἑνός, non est barbaris inter se alia necessitudo, quam ut sint ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, id est χώρας. Sic Phryx Phrygi, Car Cari, Lydus Lydo est πατριώτης, itaque servi Graecorum omnes, si sunt indidem oriundi, πατριῶται sunt, (non συμπατριῶται), itaque Toxaris Anacharsidi πατριώτης erat non πολίτης. Similiter equi, si sunt eiusdem regionis, πατριῶται esse dicuntur in *Cyropaedia* II. II. 26. μηδὲ μέντοι σκοπεῖτε, ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις, ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οἳ ἂν ἄριςοι ὦσιν οὐχ οἳ ἂν πατριῶται τούτους ζητεῖτε οὕτω καὶ ἀνθρώπους ἐκ πάντων λαμβάνετε. Sic θεὸς πατριώτης optime dicitur, sed absurdum est quod POLLUX III. 54. scribit: Πλάτων μέντοι ἐν τοῖς Νόμοις καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων τὸ πατριῶται εἴρηκεν. Inspectus locus arguet Grammatici errorem. Legitur in libro *de Legibus* VI. p. 777 c. δύο δὴ λείπεσθον μόνω μηχανὰ μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν — τρέφειν τ' αὐτοὺς ὀρθῶς, quae scripta sunt de *servis* in officio continendis, sed nota est POLLUCIS negligentia. In PHERECRATIS fragmento apud Schol. ad ARISTOPHANIS *Aves* vs. 1294.

οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον [ἰόντα]
* * * ἵνα μὴ ξυνέχῃ τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.

hoc ipso vocabulo LYCURGUS κωμῳδεῖται ὡς ξένος καὶ βάρβαρος.

Graeculi hoc quoque nesciebant et coeperunt *πατριώτας* pro *πολίτας* dicere. Insigne huius rei exemplum Schaeferus ad Stephani Thesaurum attulit ex Iamblicho, qui sua verba de trivio sumta admiscere solet locis, quos ex optimis scriptoribus excerptos ad *Pythagorae vitam* enarrandam componit. Locus est cap. V. § 21. *γεῦσαι ἐβούλετο τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πατριώτας*, quod tam abiectum et plebeium est atque id quod apud Lucianum homo doctus et salsus irridet, 76, 5. (qui nunc *Σωκράτης ὁ ἀπὸ Μόψου* dicitur, ego eum esse suspicor *ἀπὸ Μόψου ἑςίας*) qui quum audisset dicentem: *πατριώτης ἐςί μοι*, respondit: *ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς βάρβαρος ὤν*. In § 4. *μὴ περιΐδῃς ἀναςρέψοντα* neque cogitari neque dici potest sed *ἀναςρέψαντα*.

In libro *πῶς δεῖ ἱςορίαν συγγράφειν* 25, 7. *εἰς ὕψος ἐπαίροντες*, lege *αἴροντες*. § 14. *Οὐολόγεσος*, verum nomen est *Οὐολόγαισος*. § 15. *Πομπηιουπολίτης*, sincerior forma est *Πομπηιοπολίτης*, analogia apud veteres constanti, ut in *Μεγάλη πόλις Μεγαλοπολίτης*, *Ἀνταίου πόλις Ἀνταιοπολίτης*, *Ἀρχάνδρου πόλις Ἀρχανδροπολίτης*, *Γλαύκου δῆμος Γλαυκοδήμιος*, *Γυναικὸς πόλις Γυναικοπολίτης*, *Δράκοντος νῆσος Δρακοντονησίτης*, *Καλὴ ἀκτὴ Καλακτῖνος*, et alia multa apud Stephanum Byzantinum, in quibus nomina urbium *κατὰ παράθεσιν* scribuntur, sed *τὰ ἐθνικὰ κατὰ σύνθεσιν*. Graeculi peccabant dicentes *Κωςαντινούπολις*, itaque admonet Stephanus esse *δύο μέρη λόγου*, id est *Κωςαντίνου πόλις* esse scribendum, quod Meinekius nescio quomodo passim neglexit, apud quem est *Ἀνταιούπολις*, *Ἀρχανδρούπολις*, *Νεάπολις* etc. Recte Lucianus 32, 1. ex *Ἀβώνου τεῖχος* formavit *Ἀβωνοτειχίτου*, et nondum illis temporibus in ea re peccatum esse arbitror. § 19. *πρὸς τὸ σαφέςατον καὶ ἰσχυρότατον*. suspicor *ἰσχνότατον* verum esse. § 22. *ἅπαντα ἐκεῖνα* legerim *ἅπαντα τὰ ἐκεῖ*. § 32. *ἀξιόραχτα* corrige *ἀξιοθέατα*. § 34. pro *ἀπὸ Κόνωνος*, *ἀπὸ Λεωτροφίδου* bis scribe *ἐκ*. § 38. *ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν*. Emenda *ὄλεθρος*, quo convicio saepe Lucianus utitur, a Demosthene sumto, cuius notissima sunt *ὄλεθρος Μακεδών*, *ὄλεθρος γραμματεύς*, alia. Abutitur autem Lucianus eo vocabulo, cui eundem sensum tribuit atque *κάθαρμα*. veteribus enim *κάθαρμα* odium, *ὄλεθρος* contemtum significat et *ὄλεθρος* est homo obscuro et sordido loco

natus aut contemtissimae sortis, qui omnibus est despicatui. Sic EUMENES Macedonibus, qui volebant contemnere videri, Χερρονησίτης ὄλεθρος audiebat (PLUT. in *Eumene*, cap. 18.), ut PHILIPPUS Atheniensibus ὄλεθρος Μακεδών: sic Σκύθης ὄλεθρος, Φρὺξ ὄλεθρος. HERODOTUS III. 142. γεγονώς τε κακῶς καὶ ἐὼν ὄλεθρος. DEMOSTHENES p. 688, 6. ἀνθρώπους οὐδ' ἐλευθέρους ἀλλ' ὀλέθρους, et sic saepe de iis quos alto supercilio despiciunt, numquam de nefario aut scelerato, quos pestes et exitiosos dictitant λυμεῶνας aut ἀλιτηρίους. Ὄλεθρος autem apud LUCIANUM saepius in libris in ὀλέθριος est depravatum. 10, 2, 1. pro ὀλεθρίους CORAES recte dedit ὀλέθρους. 32, 11. ὄλεθροι, BC. ὄλεθριοι recepit IACOBITZ, bene BEKKER expulit, similiter 33, 5. ὀλέθρῳ AC. ὀλεθρίῳ male ille recepit, BEKKERUS veram lectionem revocavit. Melius etiam 32, 39. ὀλεθρίου, quod omnes libros occupat, emendavit in ὀλέθρου. Sic igitur hic quoque ὄλεθρος pro ὀλέθριος reponendum est: si quis dubitat velim cogitet neminem umquam de homine ὀλέθριος dixisse. E loco, qui legitur § 62. εἰδὼς ἐκφαινησόμενον· Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων interpolata sunt STRABONIS apographa XVII. p. 791. τοῦτον δὲ (τὸν πύργον) ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος φίλος τῶν βασιλέων τῆς τῶν πλωιζομένων σωτηρίας χάριν, ὥς φησιν ἡ ἐπιγραφή. [ἐπίγραμμα. Σώστρατος Κνίδιος Δεξιφάνους θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων], apparet extrema e LUCIANO esse assuta.

In *Veris Historiis* 26, 3. pro εἰπόντος sententia loci postulat ἰδόντος. § 19. γενομένης δὶς ἐκκλησίας τῇ προτεραίᾳ μὲν οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς τῇ ὑστεραίᾳ δὲ μετέγνωσαν, habent haec colorem Thucydideum, unde pleraque sumta sunt, habentque eundem errorem, qui in THUCYDIDIS et Atticorum scriptis tralaticius est. Sedet viris doctis πρότερος et προτεραῖος, ὕστερος et ὑστεραῖος promiscue a Graecis usurpari et perinde esse utrum τῇ προτέρᾳ an τῇ προτεραίᾳ scribatur, τῇ ὑστέρᾳ an τῇ ὑστεραίᾳ: quod verum non esse et ratio docet et librorum longus usus confirmat: ἡ προτεραία et ἡ ὑστεραία perpetuo usu de *diebus* dicuntur, omisso semper ἡμέρα, quod si quando comparet additicium fere est; προτέρα et ὑστέρα de aliis rebus quibuslibet repetitis, concione, proelio etc. Promiscue haec a scribis poni certum est, sed quid isti non permiscent? itaque in LUCIANO

scribe τῇ προτέρᾳ et τῇ ὑςέρᾳ, in THUCYDIDE recte scriptum est VII. 51. τῇ μὲν προτεραίᾳ — ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ — τῇ δ' ὑςεραίᾳ. male V. 46. τῇ δ' ὑςεραίᾳ ἐκκλησίᾳ pro ὑςέρᾳ et VII. 11. τῇ δ' ὑςεραίᾳ (μάχῃ) pro ὑςέρᾳ. et V. 75. τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ ubi ἡμέρᾳ expungendum. Apud DEMOSTHENEM *de Falsa Legat.* p. 345, 7. τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν bene editur invitis optimis Codicibus, in quibus est προτεραίᾳ, contra post pauca vs. 18. ὁ δὲ ταῦτ' εἰπὼν τῇ προτεραίᾳ praestantissimus S προτεραι obtrudit. In eadem re in AESCHINIS defensione § 63 legitur ἐν τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν et τῇ δ' ὑςεραίᾳ πάλιν [ἡμέρᾳ]. et § 65. τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν, τῇ δ' ὑςεραίᾳ (lege ὑςέρᾳ) τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν. recte § 66. εἰς τὴν ὑςέραν ἐκκλησίαν, alii ὑςεραίαν. et § 67. ἐν τῇ ὑςεραίᾳ τῶν δυεῖν ἐκκλησιῶν in omnibus libris est pro ὑςέρᾳ, quod BEKKERUS correxit. Ad eandem rationem caeteri loci constituendi sunt, nam quamquam vetus admodum is error est, ut POLLUCEM olim deceperit scribentem I. 65. φαίης δ' ἂν — τῇ προτεραίᾳ καὶ τῇ προτέρᾳ et mox καὶ ὑςεραία καὶ ὑςέρα, tamen est error, quem longa dies excusare potest, sed ut recte dictum sit efficere non potest.

In § 23. ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνόν, emenda κάπτουσι vel potius recipe a nescio quo dudum emendatum in GALLAEI *collectaneis*, quibus SOLANUS usus est. Calamitosum verbum est κάπτειν, quod in Codicibus diffingi solet in κάμπτειν, κόπτειν, χάπτειν, χάμπτειν, alia, vid. HEMSTERHUSIUM ad *Plutum* p. 314 sqq., qui in verbis ARISTOTELIS οἱ δὲ κέπφοι ἁλίσκονται τῷ ἀφρῷ. κόπτουσι γὰρ αὐτόν optime correxit κάπτουσι. Disces indidem quo discrimine diremta sint σπᾶν, λάπτειν et κάπτειν. Egregia est VALCKENARII emendatio in ERATOSTHENIS *Catasterismis* 38. (in GALEI *Opusc. Mythol.* p. 131.) οὗτός ἐςιν ὁ μέγας καλούμενος ἰχθύς, ὃν καὶ πιεῖν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως. in καὶ πιεῖν vidit κάπτειν latere. Supra p. 58. ALCIPHRONI reddidi αἱ ἀλώπεκες τὰς ῥᾶγας ἔκαπτον pro ἔκοπτον, et quis in PLUTARCHI libro εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον p. 788. A. ubi Arcades invitant Thebanos ut in urbem ingredi et in aedibus suis hyemare velint, EPAMINONDAS dissuadet his verbis: νῦν μὲν θαυμάζουσιν ὑμᾶς καὶ θεῶνται πρὸς τὰ ὅπλα γυμναζομένους καὶ παλαίοντας, ἂν δὲ πρὸς

τῷ πυρὶ καθημένους ὁρῶσι τὸν κύαμον κάπτοντας οὐδὲν αὐτῶν ἡγήσονται διαφέρειν, quis, inquam, dubitabit mecum κάπτοντας emendare? ut apud DIOGENEM LAËRT. VI. 48. πληρώσας τὸ προκόλπιον θέρμων ἄντικρυς ἔκαπτεν, ubi in omnibus libris est et olim edebatur ἔκαμπτεν. In § 29. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν. verbo iam diximus supra ἐπὶ ξένια unice verum esse et reponendum ubique apud LUCIANUM, apud Atticos, apud Atticistas. Scribae omnibus fere locis ξένια in ξενίᾳ vel ξενίαν stulte corruperunt; sed fraus perpluit in τὰ ξένια, τῶν ξενίων, τοῖς ξενίοις, ut apud AESCHINEM *de F. L.* §. 162 ἐκλήθην μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ξένια μετὰ τῶν συμπρέσβεων, et in marmoribus, ubi de legatis saepe ΚΑΛΕϹΑΙΕΠΙΞΕΝΙΑ legitur non ΞΕΝΙΑΙ. Male apud DEMOSTHENEM p. 81. 20. οἱ πρέσβεις αὐτοὶ ὅτ' ἐπὶ ξενίαν αὐτοὺς ἐκαλεῖτε DINDORFIUS edidit, quum alii ξενίᾳ, alii ξενια servent, et ξένια certum sit; at recte idem in *Hellenicis* VI. IV. 20. dedit ἐπὶ ξένια τὸν κήρυκα ἐκάλεσαν, idque omnibus locis reponendum spreta futili auctoritate scribarum omnia corrumpentium. In § 30 pro διεξέπεσεν emenda διεξέπαισεν, quae formae creberrime confunduntur. § 33. τἄλλα ἐξήρτιςο, lege ἐξήρτυτο. Sic enim veteres in ea re loquuntur omnes, exempla passim sunt obvia. ἐξαρτίζειν sequiorum est labes aut eorum qui extra Graeciam nati Graece balbutiebant magis quam loquebantur. § 34. μετὰ παιδὸς ὃν ὁρᾶτε: requiro μετὰ τοῦ παιδός. § 40. πενταςαδιαῖον, scribe πεντεςαδιαῖον. Attici in compositis servant πέντε, ἕξ, ὀκτώ immutata: ἕξπους, ὀκτώπους, ἕξπηχυς, ἑξμέδιμνος (at ἔκπλεθρος, ἔκμηνος) ὀκτώμηνος, ὀκτωδάκτυλος, eodem modo dicebant πεντετηρίς, πεντέμηνον, πεντέκλινον, πεντέχαλκον, πεντέχους, πεντετάλαντος, πεντεσύριγγον ξύλον alia [1], vid. PIERSON ad MOERIDEM p. 321 et LOBECK ad PHRYNICHUM p. 412. Certatim in his scribae delabuntur ad popularium consuetudinem, qui ἑξάπους, ὀκτάπους, πεντάμηνος sim. dicebant: hinc formae veteres passim laborant, saepe extinctae sunt et in Atticis et in Atticorum imitatoribus: πενταδραχμίαν in *Hellenicis* I. VI. 12. corrige in πεντεδραχμίαν, quod evasit in DINARCHO *contra*

---

1) PHOTIUS: Πεντελιθίζειν: διὰ τοῦ ε λέγουσιν et Πεντέπηχυ καὶ πεντέκλινον καὶ πεντέχαλκον καὶ πεντέμηνον καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτω λέγουσι διὰ τοῦ ε.

Demosth. § 56. et alibi. In Lycurgo *contra Leocr.* § 102. καθ' ἑκάστην πενταετηρίδα scribe πεντετηρίδα et passim certo remedio tolle certam labem, cui similis inest in δεκαέτης, τριακονταέτης sim. pro δεκέτης etc. Lucianum in ea re non deseruisse usum veterem monstrat felix vitium commissum 66, 39. ἑκστάδιος γάρ, οἶμαι, σοι ἡ ἀρχή, non sunt suspicati significare *sex stadiorum* et reliquerunt inviolatum, unde ἑκστάδιος elapsum est. Etiam nostro loco πεντεσταδιαῖον habet aliquid praesidii in libris, sed nihil in huiusmodi locis indigemus eo tibicine, et quod semel constabit necessarium esse neque eripient scribae neque si ultro dant magnopere curabimus.

In libro secundo 27, 5. καθεωρῶμεν λιμένας πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους. In hoc loco eundem erravi errorem, quem Valesius in Dione Chrys. *Emend.* II. 26. Credebam ἄκλυστον λιμένα esse quem *fluctus non alluant*, itaque absurdum esse ni videantur *traxisse siccas machinae carinas* in portum. Meliora me docuit Wesseling ad Diod. Sic. duobus locis III. 44. et imprimis XVII. 104. ubi videbis ἄκλυστον λιμένα eum esse, in quo *fluctus non excitentur*, qua non est alia statio carinis tutior. Nihil huc faciebant λιμένες κλειστοὶ καὶ ἄκλειστοι, de quibus uterque cogitabamus. Melius mihi res cessit in Scylace, in cuius *Periplo* (Tom. I. p. 22. in Hudsoni *Geogr. Min.*) legitur Πάρος λιμένας ἔχουσα δύο, ὧν τὸν ἕνα κάθιστον, infeliciter editor κάλλιστον coniecit, in ΚΑΘΙϹΤΟΝ pellucet ΚΛΕΙϹΤΟΝ, κλειστόν. In § 7. κατηγορεῖτο δ' αὐτοῦ ὅτι μεμήνοι καὶ ἑαυτὸν ἀποκτάνοι, haec est meliorum librorum lectio deterior; minus probati servant veram ἀπεκτόνοι, quam a Bekkero receptam oportuit: ἀποκτάνοι minus diligenter esset dictum, quod ostendit μεμήνοι, pro quo μανείη substitui non possit. Atticorum veterum consuetudo postulat μεμηνοίη et ἀπεκτονοίη, ut πεφευγοίην, λεληθοίην, πεποιθοίην, κατεαγοίην, προεληλυθοίης in *Cyrop.* II. iv. 17. alia. Addam e Cratino unum, ut lepidum versiculum vitio liberem et faciam ut intelligi possit. Legitur apud Athen. VII. p. 305, b.

τρίγλη δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη τένθου τινὸς ἀνδρός.

ἐδηδοκοίη Porsono debetur pro ἐδηδόκοι ἤ, sed nondum sententia salva est. Lege:

τρίγλην δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη 'ν τένθου τινὸς ἀνδρός.

Similis est apud Atticos forma futuri contracti γνωριοίην, μενοίην, φροντιοίην, ἐροίην eaque perpetua est, ut μενοῖ, ἐροῖ sim. barbara sint illis. In XENOPHONTIS *Oeconom.* VII. 5. *uxor mea*, inquit ISCHOMACHUS, *priusquam mihi nupsit*, ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν ὄψοιτο, ἐλάχιστα δ' ἀκούσοιτο, ἐλάχιστα δ' ἔροιτο, emenda ἐροίη, ut bene scriptum exstat in *Cyrop.* III. I. 14. πάνυ ἐπεθύμει ἀκοῦσαι ὅ τι ποτὲ ἐροίη. Atticistae his formis fere abstinent, ne videantur ὑπεραττικίζειν. In § 20. περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἡρώτων εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶν ἐγγεγραμμέναι. alienum est ab hoc argumento verbum ἐγγράφειν, emenda εἶεν γεγραμμένοι. tum revoca ἱκανῶς ἀπεκέκριτο pro ἀπεκρίνατο. deinde pro ἑώρα γὰρ ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην, emenda ἑώρων et οὐδέν. Qui vulgatam ferre potuerunt confuderunt ἑώρα et ἔβλεπε, tum lege προσιὼν γὰρ ἂν ἐπυνθανόμην, *percontabar identidem*, et pro πάλιν ἀπεκρίνατο corrige πᾶν ἀπεκρίνετο. In Codd. ΠΑΝ et ΠΑΛΙ facillime permiscentur, vid. PORSONI *Advers.* p. 73. revoca denique γραφὴ ἀπενηνεγμένη, nam sic loquuntur Graeci, non ἐπενηνεγμένη, quod in eius locum invexerunt, non ἐσενηνεγμένη, quod BEKKERUS coniicit. DEMOSTHENES p. 1332. ἀποφέρει γραφὴν κατ' αὐτοῦ κακώσεως πρὸς τὸν ἄρχοντα, et passim. Saepius in his libris videbis optimas lectiones temere repudiatas esse, pessimas e codicibus novis calidius et inconsulto receptas: pessima omnium est ἐπινῶς vocabulum nihili pro ἐπιμανῶς. In § 38. ἀπ' ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι: ex quo loco et multis aliis (ubi legitur μάχεσθαι ἀπὸ τοῦ τείχους, ἀπὸ τοῦ καταστρώματος et sim.) emenda ARISTOPHANEM in *Lysistr.* 679. τὰς Ἀμαζόνας σκόπει || ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν verum est ἀφ' ἵππων. et in *Anabasi* III. II. 19. οἱ μὲν γὰρ ἀφ' ἵππων κρέμανται pro ἐφ' ἵππων. Praeiit omnibus HOMERUS *Odyss.* I. 50. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μάρνασθαι, quem sequuntur omnes. In § 43. καταθέντες pervulgato errore pro καθέντες. In § 46. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, non hoc scripsit sed ἀποστάς.

In *Tyrannicida* 28, 3. στέρεσθαι lege στερέσθαι: sic nonnumquam στερούμενος occurrit, ubi aoristo opus est στερόμενος. Vide 10, 2, 1. 12, § 1 et 18 et alibi. In *Hellenicis* II. II. 9. ὅσοι τῆς αὐτῶν ἐστέροντο sententia loci postulat ἐστέρηντο, non *privati sunt* sed *carebant* § 10. πάντα εἰρήνης μεστὰ καὶ πάντες οἱ νόμοι

καὶ ἐλευθερία σαφὴς καὶ δημοκρατία βέβαιος, haerent omnes in πάντες οἱ νόμοι, **Bekkerus** πάντα οἱ νόμοι admodum infelici coniectura. Excidisse suspicor ante καί KOI et legendum καὶ πάντες οἱ νόμοι κύριοι καὶ ἐλευθερία σαφής. **Aeschines** *in Timarchum* § 36. ἐὰν μὲν γὰρ κολάζητε τοὺς ἀδικοῦντας ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι, ἐὰν δ' ἀφίητε καλοὶ μόνον κύριοι δ' οὐκέτι, ubi eleganti et venusto homini redde καλοὶ μὲν κύριοι δ' οὐκέτι. Quod in § 17. legitur ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα attrectarunt librarii qui τὸν φίλτατον προκείμενον pro sua sapientia rescripserunt. Nihil est Atticis tritius quam ut *carissima capita* liberorum, uxorum, parentum τὰ φίλτατα dicant, praesertim in imminentis periculi aut exitii mentione. Hinc olim suspicatus sum emendari posse locum in *Epitaphio*, qui **Lysiae** nomine circumfertur, orat. II. § 35 οἱ μέλλοντες ναυμαχήσειν ὑπὲρ τῆς φιλότητος ὑπὲρ τῶν ἄθλων τῶν ἐν Σαλαμῖνι namque legendum ὑπὲρ τῶν φιλτάτων τῶν ἐν Σαλαμῖνι nempe nihil magis fortissimorum virorum animos angebat quam ἃ ὑπὸ τῶν βαρβάρων εὐτυχησάντων τοὺς ὑπεκτεθέντας ἤλπιζον πείσεσθαι. compendium male expletum φιλότητος peperit, deinde absurda lectio temere est incrustata. In § 11. lege ἄλλῳ τῳ τρόπῳ non τῷ. § 2. εἴ τις αὐτὸς μὲν μή pro εἴ τις μὴ αὐτὸς μέν, et expunge αὐτόν post ὁ νόμος. § 15. lege παρέδωκα pro ἀπέδωκα.

In *Abdicato* 29, 5. lege ἀμυναμένῳ pro ἀμυνομένῳ et ὅσοιπερ ἦσαν χρηστοί pro ὅσοι παρῆσαν: contra in *Hellenicis* VII. I. 21. ὅσοιπερ ἦσαν editur, ὅσοι παρῆσαν requiritur. § 6. τὴν γυναῖκα ᾤκτειρον ἀξίαν οὖσαν, imo vero ἀναξίαν οὖσαν et pro πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις requiro τὸ σύνηθες. § 10. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας. in plerisque libris est ἀνατέτραφας, quam vitiosam formam Graeculi invehere solent et in hoc verbo et saepius in ἀνατρέπειν, unde apud Oratores subinde et alios ἀνατέτραφα legitur, quod vitium undique eximendum. Male **Dindorf** in **Demosthenem** p. 324, 28. ἀνατετραφότες recepit ex uno caeteris meliore quidem, sed vel sic tamen vitiosissimo, et **Bekker** in *Timarcheam* § 190 ἀνατετραφότας et in *Ctesiphonteam* § 158 ἀνατετραφότα, apud **Dinarchum** I. § 30 ἀνατέτραφεν apparet, et § 108 εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τέτραφεν et III. § 4 ἀνατετραφώς, quae omnia refingenda sunt ad eam

normam, qua Atticos in dicendo usos esse et analogia et multi multorum loci incorrupti demonstrant. § 11. ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, scribe δίαιταν, nota dictio est ἐπιτρέπειν δίαιταν et in iure Attico solemnis et constans. Luculentus est locus Lysiae XXXII. 2. τὸ μὲν πρῶτον ἔπεισα αὐτοὺς τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δίαιταν περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὰ τούτων πράγματα μηδένα τῶν ἄλλων εἰδέναι, et saepissime sic apud Oratores legitur. Idem plane vitium in Isocrate apparet *adv. Callimachum* § 13. οὐκ ἄν ποτε ἐπέτρεψε Νικομάχῳ διαιτᾶν vel διαιτᾷν, Coraës δίαιταν correxit. Apud Isaeum V. § 31. ἠξίουν δίαιταν ἡμᾶς ἐπιτροπεύειν eadem opera emenda ἐπιτρέπειν.

In *Phalaride priore* 30, 5. τί δεῖ ποιεῖν; lege τί ἔδει. § 6. ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτόμενον corrige κατά. § 8. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος supple οὐδὲν ὂν ὄφελος. § 11. ἀποτελέσει, melius ἀποτελεῖ scripsit. In *altero Phalaride* 31, 10. lege ἄριστ' ἂν βουλεύσασθαι pro ἄριστα βουλεύεσθαι, quia sequitur εἰ λογίσαισθε. si sanum videbitur ἄριστα βουλεύσεσθαι, quod in aliis est, pro λογίσαισθε (Codd. barbare λογίσεσθε) scribendum erit λογιεῖσθε.

In *Alexandro* 32, 1. τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος dele alterum articulum. § 2. ἐλῄστευεν οὐ Μυσίαν μόνην οὐδὲ τὴν Ἴδην κατατρέχων lege Βιθυνίαν pro Μυσίαν: ad Tilloborum haec spectant, cuius vitam Arrianus propterea conscripsisse videtur, quoniam provinciam suam, Bithyniam, vexaverat; male igitur Μυσίαν coniecit Palmerius, quod Bekkerus recepit. § 3 quantocyus revoca οὐδαμόθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε pro μωμητός. § 4. καὶ μὴ συγγενέσθαι, supple καὶ μὴ ἡμῖν. § 6. νῦν δὲ ταπεινοὺς καὶ ὀλιγίστους οἰκήτορας ἔχοντος corrige ταπεινοῦ et revoca ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας. § 9. τὴν Χαλκηδόνα. ego civibus malo credere, qui eam in nummis Καλχηδόνα appellant. § 12. ἐσβαλὼν ἐς τὴν πατρίδα, scribe ἐμβαλών, quemadmodum ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγορὰν saepissime dicitur. § 19. μαντεύσεται ὁ θεὸς ῥητήν τινα ἡμέραν supple ἐς ῥητήν τινα, ut dicitur ἥξει εἰς τρίτην. Xenophon in *Hellen.* III. v. 6. συνετίθετο παρέσεσθαι εἰς ῥητὴν ἡμέραν. § 19. καλέσειν ἔμελλε, melius καλεῖν. § 21. ἐκ πίττης Βρυττίας. Graecum est Βρεττίας. § 22. ἐκ λίπους αἰγείου, nescio cur abiecerint ἀρκείου. § 25. τίνι γὰρ ἄλλῳ supple τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ. § 32. λύων γὰρ τὰ πεπεμμένα βιβλία. Graeculi mirantur formam πεπεμμένα pro ἀπεσταλμένα et vellicant et refin-

gunt, unde alii libri habent πεποιημένα, plures etiam πεμπόμενα. Credebant πεπεμμένον significare *coctum*, ut in *Pluto* 1142 et 1126.

ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναςὸς εὖ πεπεμμένος.

οἴμοι πλακοῦντος τοῦ 'ν τετράδι πεπεμμένου.

et alibi; *missum* significare mirabantur. In Demosthene, cuius locum Dindorf. indicavit p. 672, 30. τῆς ἐπιςολῆς ὑμῖν ἐκείνης πεπεμμένης, alii libri πεμφθείσης substituerunt, alii ἀπεςαλμένης [1]: recte idem Dindorfius in Hesychio emendavit καταπεπεμμένα pro καταπεμπόμενα, quibus idem addidit Photii locum: πεπεμμένην λέγουσιν οὐ μόνον ἀπεςαλμένην, quibus omnibus qui adiecerit Luciani locum et ex melioribus tantum libris servatam formam πεπεμμένα, certa emendatione mecum manum Thucydidis reponet III. 2. ἀναγκασθέντες δὲ καὶ ταύτην τὴν ἀπόςασιν πρότερον ἢ διενοοῦντο ποιήσασθαι. τῶν τε γὰρ λιμένων τὴν χῶσιν καὶ τειχῶν οἰκοδόμησιν καὶ νεῶν ποίησιν ἐπέμενον τελεσθῆναι καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Πόντου ἔδει ἀφικέσθαι τοξότας τε καὶ σῖτον καὶ ἃ μεταπεμπόμενοι ἦσαν, nonne est luce clarius μεταπεπεμμένοι ἦσαν ab historico scriptum esse? neque enim pro μετεπέμποντο dici potest μεταπεμπόμενοι ἦσαν neque imperfecto ullus est in ea re locus. Opperiebantur, credo, quae ex Ponto *arcessierant*, non quae *arcessebant*. Addam ex Demosthene locum, cuius eadem plane ratio est, et correctio, si fieri potest, etiam evidentior. Legitur in oratione περὶ τοῦ ςεφάνου p. 271, 14. εἰ μὴ ἡ βουλὴ ἡ ἐξ 'Αρείου πάγου τὸ πρᾶγμα αἰσθομένη καὶ τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν ἐν οὐ δέοντι συμβεβηκυῖαν ἰδοῦσα ἐπεζήτησε τὸν ἄνθρωπον καὶ συλλαβοῦσα ἐπανήγαγεν ὡς ἡμᾶς, ἐξήρπας' ἂν ὁ τοιοῦτος καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδὺς ἐξέπεμπετ' ἂν ὑπὸ τοῦ σεμνολόγου τουτουί, quis admonitus punctum temporis dubitabit emendare ἐξεπέπεμπτ' ἄν, et quam ineptum sit ἐξέπεμπετ' ἂν non sentiet? Omnino animadvertendum est scribas saepissime plusquamperfecta in imperfecta depravare solere, si terminatio est prope eadem, ut mutata vocalis in diphthongum aut addita una litterula ex plusquamperfecto imperfectum faciat,

---

1) Forma πέπεμμαι etiam apud sequiores nonnumquam apparet, ut apud Porphyrium *de Abstin.* IV. § 17. ἐντυχὼν τοῖς περὶ Δάνδαμιν πεπεμμένοις Ἰνδοῖς πρὸς τὸν Καίσαρα.

ut in ἠλευθέρωντο (ἠλευθεροῦντο), ἤγγελτο (ἠγγέλλετο), ἔσκαπτο (ἐσκάπτετο) et similibus omnibus, quorum magna est copia in Codicum scripturis. Rarissime plusquamperfectum in imperfectum abit, contra frequentissime. Dabo nunc pauca quaedam exempla, in Oratoribus emendandis alias plura daturus. In *Cyropaedia* VIII. IV. 23. καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτετο, corrige διέσκωπτο. Apud THUCYDIDEM VII. 2. τὰ δὲ καὶ ἐξειργασμένα κατελείπετο scribitur male pro κατελέλειπτο. IV. 23. ἀφικομένων δὲ αὐτῶν διελύοντο εὐθὺς αἱ σπονδαί, inepte pro διελέλυντο. Contra IV. 47. ὡς δὲ ἐλήφθησαν ἐλέλυντό τε αἱ σπονδαὶ καὶ παρεδέδοντο οἱ ἄνδρες recte ἐλέλυντο, sed παρεδέδοντο pro παρεδίδοντο aegrum et vitiosum est. In LUCIANO quoque saepe idem observabis. Confunduntur 26, 5. κατεπέπαυτο et κατεπαύετο. 27, 1. ἀπονενέκρωτο et ἀπενεκροῦτο. 54, 3. ἤγγελτο et ἠγγέλλετο. Redeo ad *Alexandrum*, ubi § 33. εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου, vereor ut viri docti haec verba intellexerint; vertunt: *si tales inter homunciones versari voluit*, quasi vero ea res aliquid habeat veniae et excusationis, si quis cum hominibus inficetis et stultis velit aetatem agere. ἐνδιατρίβειν τινί est *aliquem ludificari*, hominem hebetem et insulsum et stupidum *ludos iocosque facere*. Eodem sensu legitur 58, 26. κωλύει γὰρ οὐδὲν κἀμέ σοι ἐνδιατρίβειν ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατώμενος. Similiter PLUTARCHUS in *Pericle* c. 4. scribit παρέσχε τοῖς κωμικοῖς διατριβήν i. e. *materiem iocandi et irridendi*. In § 36. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει, Graeci in ea re dicunt περιελθεῖν, περιστῆναι et περιεχώρει corrigendum est. § 39. οἱ Καίσαρος οἰκονόμοι non sunt *dispensatores* Caesaris, sed *procuratores*. § 49. ἑκάτερος: plures quam duo fuisse quum sit satis veri simile ἕκαστος legendum erit.

In libello περὶ ὀρχήσεως 33, 8. οὐκ αἰσχῦναι lege οὐ καταισχῦναι. § 9. τὴν Ἴλιον καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέρριψεν, emenda εἷλε καὶ εἰς ἔδαφος κατήρειψεν. Saepissime κατερείπω et καταρρίπτω (καταρίπτω) vidi inter se permutari, et κατέρριμμαι — κατερήριμμαι (namque sic ubique scribendum, ut ἐξαλήλιμμαι, non κατερήρειμμαι) et κατηρείφθην — κατερρίφθην. § 27. μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθεὶς μήτε τὸ ῥόπαλον, ὃ περίκειται absurda lectio transpositione sanari potest ἣν περίκειται μήτε τὸ ῥόπαλον. § 50. Ἐχινάδων ἀνάδοσιν melius ἀνάδυσιν. § 64. ὅπερ μέγιστος ἔπαι-

νος, Graece dicendum ὥσπερ. § 66. ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα, scribe πρόσωπα. videtur πρόσωπον pro προσωπεῖον dici posse, at non contra.

In *Lexiphane* 34, 2. οὐκ εὐπόρως ἔχω, Lexiphane dignum est εὐφόρως, tum scribe ἀκμὴς ἢ et § 5. ἀπῆμεν et ἐξῆμεν. § 4. τὰ κόρα. scrib. τὼ κόρα, ut τὼ ἡμέρα, τὼ τέχνα, τὼ ἰδέα. § 10. ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην ἢ λὰξ πατήσας ᾤχετο. Athenienses dicebant λακπατεῖν, ut ἔκπλεθρον, ἐκκαίδεκα. ἀμηγέπη scribendum est ἀμῃγέπῃ. de quo adverbiorum genere paucis iuvat dicere: τίς et τις habent adverbium sibi respondens πῶς et πως, ut ἀγαθός εὖ: εἷς γέ τις habet adverbium ἀμωσγέπως quod prorsus idem significat atque ἐξ ἑνός γέ του τρόπου vel ἑνί γέ τῳ τρόπῳ. Ἀμός quod respondet τῷ εἷς ipsum sine vestigio intercidit, ὁμός emersit quod significat ὁ αὐτός, unde ὁμοῦ, ὁμόθεν, ὁμόσε nota sunt pro ἐν ταὐτῷ, ἐκ ταὐτοῦ, εἰς ταὐτόν. Ex ἀμός superest ἀμόθεν *Odyss.* A. 10. et ἅμα *una*, tum passim apud Iones οὐδαμός pro οὐδείς, cuius adverbiis utuntur Graeci omnes οὐδαμῶς, οὐδαμόθεν caet. Quemadmodum autem dicebant ἀμωσγέπως sic in usu erant ἀμουγέπου, ἀμῃγέπῃ, ἀμοθενγέποθεν, ἀμοιγέποι, quas formas omnes enumerat Scholiasta Platonis ad *Sophistam* p. 259 D. quarum qui unam intelligit omnes intelligit, et facile sentiet quam parum diligenter de iis veteres grammatici exposuerint, doctosque deceperint. Quod in Moeride scribitur p. 50 ἀμηγέπη Ἀττικῶς, ἀμωσγέπως Ἑλληνικῶς et Ἀπήποτε Ἀττικῶς. ὁπώσποτε Ἑλληνικῶς et imposuit Ruhnkenio ad Timaeum p. 29 et Piersono sic emendandum: Ἀμῃγέπῃ Ἀττικῶς, ὁπῄποτε Ἑλληνικῶς. et Ἀμωσγέπως Ἀττικῶς. ὁπώσποτε Ἑλληνικῶς.. Vel hic ipse locus Moeridis ostendit has formas apud populum in desuetudinem abiisse: itaque si quando in Codicibus vetustis apparerent ingens imminebat a scribis periculum, qui aut funditus tollebant aut ἄλλου, ἄλλοθεν, ἄλλως vel ὅμως substituebant pro ΑΜΟΥ, ΑΜΟΘΕΝ, ΑΜΩΣ, Ἀμοιγέποι sive ἀμοσεγέποι (nam quod in Scholio Platonis legitur ἀμοιγέποι καὶ ἀμοσέποι ita corrigendum censeo, ut ἀμοιγέποι deleatur et scribatur ἀμοσεγέποι, quam formam commendant et stabiliunt ὁμόσε et ἀλλοσέ ποι) plane intercidit, neque mihi lectum est usquam, neque in ullum locum incidi, unde pulsum esse videretur. Ἀμουγέπου eodem modo perierat,

quum Bekkerus ex Orco revocavit apud Lysiam XXIV. 20. ἕκαςος γὰρ ὑμῶν εἴθιςαι προσφοιτᾶν ὁ μὲν πρὸς μυροπωλεῖον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δ' ὅποι ἂν τύχῃ — ἅπαντες γὰρ εἴθισθε προσφοιτᾶν καὶ διατρίβειν ἄλλου γέ που. rem acu tetigit Bekkerus ἀμουγέπου reponens. Ἀμοθενγέποθεν semel incolume ad nos pervenit in Platonis *Legibus* VII. p. 798 B. μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν (scrib. ἐπινοεῖν) ἀμοθενγέποθεν, at perierat idem in *Gorgia* p. 492 D. τὰς μὲν ἐπιθυμίας φῂς οὐ κολαςέον, ἐῶντα δὲ αὐτὰς ὡς μεγίςας πλήρωσιν αὐταῖς ἄλλοθέν γέ ποθεν ἑτοιμάζειν, recte viri docti ἀμοθενγέποθεν reduxerunt. Ἀμῃγέπῃ et ἀμωσγέπως saepissime leguntur apud multos, hoc saepe in ἄλλως γέ πως corruptum est, cuius rei multa exempla Schaeferus attulit ad Apollonium Rhodium T. II. p. 237. et in Indice p. 652 B. et ad Iacobsii *Appendicem ad* Porsoni *adversaria* p. 311, ubi Iacobsius Aeliano pro ἄλλως γέ πως ἀνθρώπειον reddidit ἀμωσγέπως. Ne ipse ἀσύμβολος abeam duos locos tralaticio errore depravatos in integrum restituam; alter est Dionysii Halic. I. 67. κινδυνεύουσί τε πάντες ὅμως γέ πως τὸ αὐτὸ λέγειν, ubi ἀμωσγέπως verum est, alter Plutarchi περὶ τοῦ ἀκούειν p. 44 F. λόγος ὑπ' ἀνδρὸς ἄλλως γέ πως δοκοῦντος ἢ καλουμένου φιλοσόφου περαινόμενος, ecquis est, qui ἀμωσγέπως dubitabit recipere?

Ut ad *Lexiphanem* redeam 34, 20. πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, ut intelligi possit praemitte voculam ὡς, ὡς πρὸ χιλίων ἐτῶν. cf. 37, 26. σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ. 21. οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. Rarissimum verbum redde Hesychio ubi Κέκυλτα: δῶρα legitur pro ἔσκυλται δορά. § 23. ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπολέλειψο, non possunt coniungi πάμπολυ λίαν, itaque λίαν abiice. § 24. ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ corrige ποι et μηδέν. § 25. οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα. Sprevit Bekkerus egregiam Meinekii emendationem, qui comparato versu Cratetis: καὶ κατάγλωσσ' ἐποίει τὰ ποιήματα καὶ τὰ Φιλητᾶ || ἀτρεκέως ᾔδει, correxit κατάγλωττα γράφοντας, ad Euphorion. p. 47. cum κατάγλωττος comparaverim κάθαλος et κάτοξος apud Posidippum Athen. XIV. p. 662 A. et Diphilum ibid. IV. p. 132 E.

In *Eunucho* 35, 3. ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις, emenda ἐφ' ᾧ τε.

In *Demonacte* 37, 11. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι scrib. οὐδέν, et pro ἐξαγορεύσειν ἐξαγορεύσει. § 14. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ διατρίψω ridicule pro ἐν τῇ Ποικίλῃ.

In *Amoribus* 38, 5. τὴν διήγησιν, Bekkerus ζήτησιν, malim διάγνωσιν, deinde ἐκποδὼν ἀποθέμενος, alii ὑποθέμενος: neutrum ferri potest. *Removere, tollere* est ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, qui exquisitius loquebantur pro ποιεῖσθαι dicebant τίθεσθαι et restituendum est θέμενος, tum pro κατ' ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι lege κατὰ τἀκριβὲς διέξειμί σοι. § 6. πιμπλαμένου τοῦ, recipe ex libris πιμπραμένου, quod Homero sublectum est. § 8. δύο ἢ καὶ τρεῖς, vera lectio et hic est δύ' ἢ τρεῖς, In Plutarchi *Cimone* cap. 10. αὐτῷ δὲ νεανίσκοι παρείποντο συνήθεις ἀμπεχόμενοι καλῶς, recte viri docti pro συνήθεις emendarunt δύ' ἢ τρεῖς ex Theopompo Athenaei XII. p. 533. b. περιήγετο μὲν ἀεὶ νεανίσκους δύ' ἢ τρεῖς ἔχοντας κέρματα κτέ. § 9. πλέοι lege πλέῳ. § 10. ἐπειδὰν πυκασθῶσιν ἀπεςέλλοντο turpi errore scriptoris pro ἐπειδὴ πυκασθεῖεν. Dum omnibus lenociniis orationem comit in ineptias, ut fit, delabitur, quale est τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες, *villici* sunt, credo, quos, si fundos in ipsa urbe (χωρία Ἀθήνησι) colebant, satis otii habuisse putem; τὸ δωμάτιον nesciebat significare *cubiculum*, et bellum est quod addidit ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος. § 13. Παρίας λίθου leg. Παρίου. § 16. διηγοῦμαι lege διηγῶμαι. § 18. ἐξήειμεν Cod. F. ἔξιμεν superscripto η, ἐξῆμεν genuinum est et § 13 παρῆμεν: in his isti veteres imitabantur: in utrisque scribae grassabantur; paulo post ἐλελόγχει πρότερον scrib. πρότερος et pro ἐλελόγχει debuerat εἰλήχει scribere. § 19. κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιςάξῃς multo usitatius et melius est ἐνςάξῃς, ut apud Herodotum suaviter dictum est IX. 3. ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέςακτο ἵμερος, et turpissimo vitio obrutum hoc verbum est apud Aristophanem in *Lysistrata* 551

ἤν περ Ἀφροδίτη — ἵμερον ἡμῶν καταπνεύσῃ
κἆτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς.

ubi palmaria est Hirschigii emendatio ἐνςάξῃ, quam a Bergkio receptam oportuit: ἔτεξα barbarum est, utrum αξ an εξ scriptum sit nota tachygraphica ambiguum facere solet [1], τ et ς ubi-

[1]) Hinc factum est ut tam saepe ἄξω et ἔξω, παράξω et παρέξω confundan-

que locorum permiscentur, ut hoc ipso loco ἐπιτάξοις ex Cod. Λ affertur. § 20. παρηνόμησε quod BEKKERUS retinet barbarum est pro παρενόμησε: idem vitium et alibi tollendum et e LYSIA III. 17. τοιαῦτα παρηνόμουν. § 23. ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, PLATO semper περί τι ἐπτοῆσθαι scribit et περὶ τὸ νέον verius videtur. § 26. ἀπανδρωθέντες sententia postulat ἀπανδρωθέντος. § 36. πειρᾶσαι scribe πειράσαι, Graeculi πειράζειν dicebant pro πειρᾶσθαι ut est in § 26. πεπειρακόσι pro πεπειραμένοις. § 38. ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι. Scribe εἶτα πῶς. § 41. πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται, supple δ' ἐκ τῶν αὐχένων. § 42. ἑτερόχρωτας ὕπνους *diversi coloris somnos* interpretantur esse: ridicule. ALCIPHRON feret opem I. 3. ἑνὸς τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος unde ἐνερόχρωτας scripserim. § 47. ex EURIPIDE recipe veras lectiones ἀπέψη, εὐπήνους ὑφάς, et πέμψει γὰρ Ἄργος. § 50. παρήκατε melius παρείκατε. § 53. κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν. aut ego vehementer fallor aut iocus, quem librarii pessumdederunt, ex ARISTOPHANE sumtus est et ex eo restitui potest. Ex *Equitibus* vs. 1130 legerim ἄρας ἐπάταξεν.

In *Imaginibus* 39, 11. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν, corrige ἔστιν. § 12. scribe αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶ, καὶ λώιον, δύνασαι γάρ, quae sumta sunt ex HESIODO

αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώιον, αἴκε δύνηαι.

In § 16. ὁπόσα συγγραφεῖς ἱστορήκασιν ἢ φιλόσοφοι παρῃνέκασιν. In Codd. est tralaticius error παρηνέγκασι, quod quoniam barbarum esset in Cod. A. παρηνέγκαντο rescriptum est. Vides, nihil aliud quaerunt isti quam vocabulum aliquod Graecum, conveniatne sententiae necne ne cogitant quidem: ἤνεκα et composita saepe in ἤνεγκα, ἐπήνεγκα, παρήνεγκα transire solent, ut in ISOCRATIS *Panathen.* § 207. ἐπῃνεκότι et ἐπηνεγκότι confusa sunt et § 261. ἐπῄνεκας et ἐπῄνεσας, et multis aliis locis. Hinc

---

tur. Eadem de causa αχ et εχ et αγ et εγ in Codd. vix possunt distingui. Librarii qui non intelligunt quod scribunt in his de more ludunt. In LUCIANO 4. § 3. pro ἐτάχθη in optimo A est ἐτέχθη. In ISOCRATIS *Archidamo* § 39. ἐὰν ποιήσωμεν τὰ κελευόμενα βεβαίως ἤδη τὴν εἰρήνην ἄξομεν, male BEKKER ἕξομεν abiecit, ut ἄξομεν ex *Urbinate* reciperet, nam sententia loci postulat *certam pacem habebimus*, *certa nobis pax erit.* Contra in LYSIA XXVIII. 7. ἡσυχίαν πρὸς τούτους ἕξειν, verum est ἄξειν.

parata est certa medicina PLATONIS loco in libro X. *de Rep* p. 612. B. οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν, ὥσπερ Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον ὑμεῖς ἔφατε, quis enim dubitabit mecum ἐπῃνέσαμεν restituere? Respondent enim haec iis, quae p. 367. D. dicuntur μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν, et mox τῶν ἄλλων μισθούς τε καὶ δόξας ἐγκωμιαζόντων, ut res certissima sit. Nusquam autem quod sciam idem error tantum caliginis offudit atque in STOBAEI *Florilegio* XCV. 15. Ἀρχύτας ἀναγνοὺς τὸν Ἐρατοσθένους Ἑρμῆν τοῦτον ἐπήνεγκε τὸν ςίχον·

χρειὼ πάντ' ἐδίδαξε, τί δ' οὐ χρειώ κεν ἀνεύροι;

καὶ τοῦτο (scrib. τοῦτον).

Ὀρθοῦ. καὶ γὰρ μᾶλλον ἐπωδίνουσι μέριμναι.

quis non statim intelligit ἐπῄνεσε legendum et versus esse ex ERATOSTHENIS Ἑρμῇ? In § 21. ἐκ κηροῦ ἦν πεποιημένα, melius sine praepositione, ut § 23. ὅσῳ μὴ ξύλου καὶ κηροῦ πεποίηται.

In libro sequenti ὑπὲρ τῶν εἰκόνων 40 § 8. μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν ἡ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς, natura rei et dicendi usus postulant μαρτυρεῖσθαι. § 11. ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερβάληται, corrige ὑπερβαλεῖται. § 12. libri ὅπως μετακοσμήσῃς — καὶ ἀφαιρήσῃς — μηδὲ σφαλῇς (alii σφαλείς) docti homines μετακοσμήσεις et ἀφαιρήσεις emendarunt, eadem opera σφαλεῖ dare debuerant. Paulo post καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξεν. εἰπεῖν alii eiiciunt, alii in εἶναι refingunt: hos DINDORFIUS sequitur, illos BEKKERUS. Legerim: καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι ἐπῄει expuncto ἔδοξεν. In § 24. libri τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, recte FRITZSCHIUS ἐκεῖνος, vitium natum est ex more tachygraphorum, qui ο superscribunt ad syllabam ος significandam. In συναγωγῇ λέξεων χρησίμων (BEKK. *Anecd.* I.) p. 405, 5. legitur ἀνίδρυτό. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριςογείτονος. ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαςο: turpe est istiusmodi maculas non eluere: ἀνίδρυτος legitur apud DEMOSTH. l. l. p. 786, 11. ἄσπειςος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ χάριν, οὐ φιλίαν γιγνώσκων. Ibid. p. 433, 11. EUPOLIDIS senarius legitur:

τί γὰρ ἐς' ἐκεῖνο; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

vel puer reponat ἐκεῖνος. Iterum p. 464, 8. αὐτοβοᾷς ὅμοιος ὢν τῷδε — σημαίνει αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κτέ. emenda αὐτὸς

βοᾷς, quod iocose Comicus nescio quis effinxit ex proverbio *αὐτὸ βοᾷ*.

In *Toxaride* 41, 12. *οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώμους ἀπῆγεν ἔτι αὐτόν*, paulo melius in aliis *ἐπῆγεν* sed genuinum est *ἐπήγετο*, non enim aliter quam *ἐπάγεσθαι* et *περιάγεσθαι* dicebant de eo, qui amicum aut amicam comitem viae et itineris secum ducit, non *ἐπάγειν* aut *περιάγειν*. vide 13, 12. Iovem ad coenam euntem *ἐπαγόμενον τοὺς ἄλλους θεούς*, et sic saepe apud omnes. In § 16. *Κρῆτα νεανίσκον* Cod. A. *νεανικόν* et saepissime alibi *-ίσκος* et *-ικός* confunduntur, ut 5, 54. *σωφρονικός* et *σωφρονίσκος*, 45, 20. *κυνικός* et *κυνίσκος*. Admoneo Xenophontis gratia, in cuius *Hellenicis* III. iii. 4. perperam legitur *οὗτος δ' ἦν καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος*, ubi certa emendatione rescribo *νεανικός*. Cinadon erat corpore robusto et vasto, ut de eo per vim prehendendo diligentissime Ephori caverint et *νεανίσκος* ad aetatem refertur (*τὴν ἡλικίαν*), non ad formam corporis (*τὸ εἶδος*). Idem vitium in Bekkeri *Anecd.* I. p. 365, 8. *ἀκμαῖος: νεανίσκος, σφριγῶν*: dubitasne *νεανικός* reponere? In § 42. *εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις καταριθμήσασθαι ἀνωμότους*, corrige *ἀνωμότῳ*, *iniurato tibi.* § 54. *ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο*, usitatum est *ἐπόνουν*. § 55. *ὑποτελέσειν — χειρώσασθαι*, corrige *ὑποτελεῖν — χειρώσεσθαι*. § 60. *ὁ δὲ κάμνων ἀπὸ τοῦ τραύματος* et post pauca *χωλός ἐστιν ἀπὸ τοῦ τραύματος*: utrobique emenda *ὑπὸ τοῦ τραύματος*, ut in § 61. *οὐδὲ ἑστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης*. Sedet viris doctis perinde esse utrum *ἀπό* an *ὑπό* in talibus scribatur, namque *ὑπό* in multis libris est, in optimo A. in priore loco *ἀπὸ τοῦ τραύματος*, legitur, in altero *ὑπὸ τοῦ τραύματος*. Nostri est ubique arbitrii ex Graecitatis ratione et usu singulos locos constituere, quum ea sit describentium levitas, sed de ea re mox plura. Quis denique miretur *διεξέπεσε* solere irrepere pro *διεξέπαισε*, ubi viderit § 61. pro *ἔφθη διεκπαίσας* in optimis et antiquissimis esse *διεκπέσας*, unde sciolus in Cod. A. *διεκπετάσας* effecit sententiae securus.

Quicumque scripsit *Lucium sive Asinum* aliquanto serius quam Lucianus vixit et Graecitate utitur aliquanto deteriore, multa negligenter et plebeiis erroribus scriptitans, ex quo genere unum specimen nunc attulisse erit satis ex § 4. *ἤρετό με τίς μὲν ἐστὶ ἡ νῦν μοι ὁδὸς καὶ εἰ πάσαις* (*ὁπόσαις* Reitzius)

ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ προσμενῶ. Respondetur: ἄπειμι μὲν ἐς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν, quae scatent vitiis, satis credo manifestis. Permulta igitur insunt vitiosa, sed ipsius scriptoris inscitia, a quibus abstinendum ut § 3. ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι pro συγκατακλίνεσθαι, et § 6. ὅπως ἔλθῃ καὶ καθευδήσῃ, extrema barbaries est ἐκαθεύδησα, sed sic isti solebant. Insunt tamen compluscula scribarum peccata, quorum pauca attingam, in § 16. ἔγνων σιγῇ προϊέναι καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι. genuinum esse arbitror κερδαίνειν τὸ παίεσθαι, *compendifacere plagas*, sic enim κερδαίνειν nonnumquam Graeci, saepe Graeculi usurpare solent, de quo usu admonens Geelius ad Dionem Chrysost. p. 593 A. scribentem αἰσχρὰ κερδανεῖ θεάματα, affert Philemonis senarium:

πᾶς γὰρ πένης ὢν μεγάλα κερδαίνει κακά.

et ex Himerio κερδαίνειν τὰ δεινά. Idem mihi indicavit locum Diogenis Laërtii VII. 14. κερδαίνοντα τὸ γοῦν ἕτερον μέρος τῆς ἐνοχλήσεως. Similiter saepe alios Graeculos vidi scribere. Chariton p. 36. κερδανεῖς γὰρ ὠδῖνας ματαίας καὶ κυοφορίαν ἄχρηςον et p. 101. κερδήσας τὴν πρᾶσιν, τὸ λῃςήριον, τὰ δεσμά. eodem igitur modo κερδαίνειν τὸ παίεσθαι scriptum fuisse arbitror. § 18. παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν πρὶν ἤ, corrige ἀνῆκαν. § 30. ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ ἀποκτενεῖν με, imo ἀποκτείνειν. § 34. τὴν κόρην τὴν ὑπὸ τοῖς λῃςαῖς γενομένην, scribendum ἐπί, ut supra ostendimus. § 38. ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, Pellettus et Courierius ὀλίγου correxerunt. »*Male*" iudice Iacobitzio, sed parum idoneo. Bekkerus servat ὀλίγον sed ὀλίγου in ima pagina subiicit cum dubitationis significatione, ut in re incerta et ambigua. Satis tamen certum est ἀποδεῖν semper cum accusativis, δεῖν non aliter quam cum genitivis coniungi, πολλοῦ, πλείςου, μικροῦ, ὀλίγου, ἐλαχίςου, τοσούτου, neque umquam in frequentissimo omnium usu, πολύ, πλεῖςον, μικρόν caet. vel *uno* in loco comparere. *Fere* dicitur ὀλίγου δεῖν vel brevius ὀλίγου, numquam ὀλίγον. Quae si quis certa esse olim novit aut inter legendum quam certa sint experiri voluerit ὀλίγον abiiciet et ὀλίγου unice verum esse fatebitur. Librarii subinde peccarunt in τοσούτῳ et παρὰ μικρὸν ἐδέησα, aliis, sed castigati sunt ex libris melioribus, imprimis ex *Urbinate* Isocratis eximio libro. Laboranti Lysiae obiter opitulandum,

qui XXIV. 1. *οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν τῷ κατηγόρῳ* dixisse putatur, at nemo dixit umquam *οὐ πολλοῦ δέω*. In Codice unico est *πολλοῦ δέω*. Graeculus qui LYSIAM interpolavit *οὐ* de suo addidit; quanto rectius *ὀλίγου δέω* restituisset. Qua forma dicendi constanter omnes in ea re utuntur Athenienses, ab ea LYSIAM *semel* descivisse quis credet? In § 49. *ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν παρέξειν*: in vulgus notum est librarios verbis, quibus suapte natura infinitivi futurum subiiciendum est, aoristos solere subiicere sua fraude et interpolatione refictos, in qua re saepe immanis barbarismus homunciones arguit, ut in hoc loco: praestantissimi testes *παρέξαι* afferunt, unus *παράξαι*, quod omnes respuunt, at nihilo melius est in LYSIA II. 21. *ἐλπίζων δουλώσασθαι*, XII. 19. *ᾤοντο κτήσασθαι*. XIII. 6. *νομίζοντες καταστήσασθαι*, § 15 et 47. *οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι*. § 53. *ᾤου διαπράξασθαι*, et similia passim. Qui libris aliquid tribuunt cogitent velim LUCIANI libros aliquanto meliores exstare, quam est ille unus deterrimus LYSIAE. § 51. *οὐδὲν τρίτου παρακαλέσοντος*, recte DINDORF *οὐδέν τι τοῦ*. BEKKERUS male sanum *τρίτου* servavit; paulo post ambo retinent *δέος μὴ δώσω δίκην* pro *δῶ* et *εἵπετο τὸ Φεῦγον* pro *εἵπετο φεύγοντι*. § 56. *οὐ Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ; ἔφη*, nihil significat *οὐ Φθείρῃ*; si quem facessere iuberent aut *Φθείρου* dicebant aut *οὐ Φθερεῖ*, ut apud ARISTOPHANEM *οὐκ ἐς κόρακας ἀποΦθερεῖ*; *Nub.* 789. *Eqq.* 892. sic *οὐκ ἄπει; οὐκ ἐρεῖς; οὐ σιωπήσει*; alia sexcenta imperiose aut ab iratis dicta aut ad servulos occurrunt, ad quorum rationem *οὐ Φθερεῖ* emendandum esse DINDORFIUS quoque vidit, at BEKKERUS aut non animadvertit vitium aut *ferri posse* iniuria putavit.

In *Iove confutato* 43, 6. *καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ*, recte BEKKER *ἀποκρινῇ*, melius *ἀποκρινεῖ* dedisset. In uno libro *ὅρα δὲ καὶ ὅπως*, in quo falsarium tenemus. § 8. *Φασὶ δουλεύειν ὑμᾶς ὥσπερ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλωνα*, in aliis *τὸν Ἀπόλλω*, ut saepe alibi videbis *Ποσειδῶνα* et *Ποσειδῶ* de loco certantes: vide 8, 2, 2. 32, 13 et 43. 43, 8. ubi libri variant in *ἀπόλλω* et *ἀπόλλωνα* et 8, 19, 1. in *ποσειδῶ* et *ποσειδῶνα*. Mihi satis certum est *Ἀπόλλωνα* et *Ποσειδῶνα* aut retinenda ubique esse aut revocanda, *Ἀπόλλω* et *Ποσειδῶ* nata esse e compendio negligenter lecto. Nempe *Ἀπόλλωνος*, *Ἀπόλλωνι* et *Ἀπόλλωνα* scribuntur una forma *ἀπόλλ* suprascripto *ω*, et secundo

λ. caudam trahente, ut in vocabulo decurtato moris est: ipsa sententia aut articulus indicium facit quomodo sit quaeque forma explenda: non facile peccatur in caeteris, in accusativo solemnis error est. Habeo ob oculos scripturas codicis *Florentini*, quo Iamblichi *vita Pythagorae* continetur, qui liber, ut supra diximus, communis est origo et fons apographorum omnium, unde id opus et editum et correctum est. Horret totus liber compendiis et vocabulis truncatis, in quibus bene Graece scientibus nihil est impedimenti, at videntur haud ita multi esse aut fuisse, qui bene Graece sciant. De caeteris compendiis optimi libri et verissimis lectionibus et lacunarum supplementis compluscula supra apposui, caetera alias daturus: nunc unum tantum expromam, quia praeclarum est et praeclari auctoris, Aristoxeni, § 234. ubi primum pro *εἴ τις περιστήσειεν αὐτοὺς εἰς Φορὰν* (alii *συμΦοράν*) *ἀξιόχρεων* in archetypo est *εἰς Φόβον ἀξιόχρεων*. Syllaba *Φο* habet superscriptam litterulam *β* perexiguam ea forma, quae *u* refert cum accentu gravi *ου* significante: hinc natus error est. Deinde pro *συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ Φιντίαν ἐναντίον τε τινὰ τῶν κατηγόρων αὐτοῦ εἰπεῖν*, Codex Aristoxeni manum servavit hanc: *συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ Φιντίαν δρᾶμα τοιόνδε. μεταπεμψάμενος ὁ Διονύσιος ἔΦη τὸν Φιντίαν* [1] *ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγόρων*, quibus verbis historia nobilissima Damonis et Phintiae eam formam induit, ut eam veram esse intelligamus, eaque ipse Aristoxenus § 233. *διακηκοέναι Φησὶ Διονυσίου τοῦ Σικελίας τυράννου ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρχίας γράμματα ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν*, quo meliorem testem nemo requiret. In hoc igitur Codice, ut in aliis paulo antiquioribus, compendium, quod dixi, aliquoties apparet, modo recte lectum *Ἀπόλλωνα*, modo negligenter *Ἀπόλλω*. Perperam § 7. descriptores dederunt *τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆναι τὸν Ἀπόλλω* et § 52, 53, 135, 140, recte § 152. *μαντεύεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα*, ubique in Codice eadem est scriptura, quae item apparet § 136. *τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις ἀπόλλω*, in qua peccari non poterat. Attici constanter dicebant *νὴ τὸν Ἀπόλλω*, *νὴ τὸν Ποσειδῶ*, extra iusiurandum fere *Ἀπόλλωνα* et *Ποσειδῶνα*, quas formas Luciano ubique reddendas esse censeo.

[1]) Haec est proba et genuina forma Graeci nominis, quod alii aliter depravant In Lysia XXI. 10. in *Φαντίαν* abiit, cui *Φιντίαν* reddendum.

In *Iove Tragoedo* 44, 8. ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἀποςίλβοντες ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηλυγάσθαι μόνον, aliud agens PIERSONUS ad MOERIDEM p. 163. commendavit ἐπηλυγάσθαι pro ἐπιλυγάζεσθαι et pro *splendore* offudit *caliginem*. Lege ἐπαυγάζεσθαι. Codex M pro ἐπικεχρῶσθαι affert memorabilem lectionem ἐπικεχράνθαι. Χραίνεσθαι et ἐπιχραίνεσθαι pro *colorari* dicebantur olim, Graeculi quia hunc usum ignorabant solita temeritate aliud quid de suo substituebant. Insignis est emendatio BERGKII in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz.* 64.

ἐχλιαινόμην ἑςῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

acute eruit veram lectionem e BEKKERI *Anecd.* I. 72, 28. χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον: τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπικαίειν πρὸς ἥλιον, et poëtae reddidit ἐχραινόμην. Similiter verbo ἐπιχραίνειν utebantur. LUCIANUS 47, 6. τὸ σῶμα πρὸς τὸν ἥλιον ἐς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες, quamobrem ἐπικεχράνθαι potior scriptura videtur. In § 13. κατασίγησον αὐτούς turpe vitium est pro κατασίγασον. § 17. περιμένειν εἴ τι καὶ ἐρεῖ, lege περιμένειν τί καὶ ἐρεῖ. § 21. μόνοι γὰρ ἐσμεν, et hic emenda αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, vide supra p. 111. § 25. ἐπεί τοί γε εἰ ἐμοὶ ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν εἴασα ἄν, οἴει, τοὺς ἱεροσύλους πρῴην ἀπελθεῖν, ut Graeca oratio sit et LUCIANO digna, haec ita sunt constituenda: ἐπεὶ εἴ γ' ἐπ' ἐμοὶ τὸ πρᾶγμ' ἦν ἐᾶσαί μ' ἂν οἴει κτἑ. § 33. τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, expunge χρή. § 34. ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατώτατον (δυνατόν A et BEKKER.) corr. δυνατὸν μόνον, *quod solum possumus*. § 46. πέπλευκας ἤδη ποτέ; καὶ πολλά. sic AD. caeteri πολλάκις, quod verum et genuinum est. In Codd. ea vix discernuntur, namque πολλ suprascripto ά ponitur pro πολλάκις, quamobrem saepe ὀλίγα et ὀλιγάκις, πλεῖςα et πλειςάκις videbis inter se permutari, ut in *Demonacte* 37, 51. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλάκις δ' ἀκούων, inepte in multis legitur pro πολλά. § 52. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν, corr. ποιῶμεν.

In *Somnio seu Gallo* 45, 2. ἀνθρωπικῶς ἐλάλησεν, revoca ἀνθρωπίνως. § 4. παῦ', ὤγαθέ, λοιδορούμενός μοι. optima lectio debetur soli A. caeteri omnes παύου exhibent. Animadverti hanc esse constantem antiquorum consuetudinem, ut παῦε dicant et παῦσαι, numquam autem forma παύου utantur, quam interdum Graeculi ex suo usu invexerunt, ut h. l. factum esse vides. In 67, 12, 2. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα vulgata lectio erat.

Cod. Λ. πxῦσxι obtulit, melius etiam F. παῦ', ὦ τάλαινα. In 43, 33. edebatur παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, ἰαμβίζων, optime AC παῦε servarunt. Ex iisdem locis sarciendum est quod 39, 2. legitur παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀναπλάττων, nil iuvant Codices, at vel invitis παῦε LUCIANO restituendum. Semel mihi παύου apud antiquiores lectum est, apud EPHIPPUM ATHEN. VIII. p. 347 B.

ψυχρὸν τουτί. || παύου φυσῶν, Μακεδὼν ἄρχων.

cui reddiderim παῦ' οὖν φυσῶν: error e scriptura ΠΑΥΟΥ natus videtur. Nusquam alibi apud Veteres legi παύου, quo soli Graeculi sequiores abutuntur. In fine alii βεβρώκεις, alii ἐδηδόκεις, hoc veteribus praeplacet et revocandum, illud solum Graeculi servarunt. § 14. ὑπὸ μάλην ἔχων, revoca ὑπὸ μάλης, quod solum Graecum est, cf. § 29. sic saepe ὑπὸ κόλπον irrepsit pro ὑπὸ κόλπου. Peius etiam in POLYAENO erratum V. 19. τοῖς ἐγχειριδίοις, ἃ [κεκρυμμένα] ἐκόμιζον ὑπὸ μάλης, ubi emblema expunge. § 18. τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιο, necessarium est ἐπιδείξαις. § 21. ἤν τε εἰσφέρειν δέῃ — ἤν τε ἐπεξιέναι, trita sunt in bello ἐξιέναι et ἔξοδος, ἤν τις ἔξοδος γένηται. Apud HERODOTUM VI. 56. vitiose editur ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι pro τῇσι ἐξόδοισι: composito ἐπεξιέναι non est in tali re locus. § 24. πάντῃ corr. πάνυ τι. § 25. Συρακουσίων: sic Constantinopoli loquebantur et veteres libros corrumpebant. Ubique Συρακόσιος restituendum. § 31. ἐπὶ φροντίδων corr. ὑπὸ φροντίδων.

In *Icaromenippo* 46, 3. πευ καταπεσών, scribe ποι. § 6. τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες. Non est rei conveniens compositum ἐπιμετρεῖν, *admetiri*; ἀναμετροῦντες convenit aut διαμετροῦντες, aut simplex μετροῦντες. § 8. ὁπόση τῶν λόγων transpone τῶν λόγων ὁπόση. § 21. πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς ἃ πράττουσι, dele ἃ, nam πράττουσι participium est. § 24. τὸ Ὀλύμπιον corr. Ὀλυμπίειον, ut recte § 16 Ἀσκληπιείου repositum est pro Ἀσκληπιοῦ, paulo post emenda πανηγύρεις ἄγουσι pro ἀνάγουσι. § 34. ταῦτά μοι δοκεῖ corrige τάδε μοι δοκεῖ.

In *bis accusato* 47, 8. pro καταπτοῖο scribe κατάπτοιο, et in ARISTOPHANIS *Lysistrata* 774. ἀνάπτωνται pro ἀναπτῶνται, et in HERODOTO IV. 132. ἀνάπτησθε pro ἀναπτῆσθε, et in XENOPHONTIS *Memorab.* III. XI. 5. ἐὰν μυῖα προσπτηται pro προσπτῆται. Recte κατάπτωμαι legitur in *Icaromenippo* 46, 13. § 9.

τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον τοῦτο ἀπολαβόμενος, infeliciter admodum **Bekker** ἀποταμόμενος, quod et Ionicum est et plane ab hoc argumento alienum. Corrige καταλαβόμενος: ἀπό et κατά simillima nota pinguntur et κατχλαμβάνομαι τόπον pro καταλαμβάνω vitium est omnibus sequioribus commune et frequens. § 10. τράγον ἔνορχιν scrib. ἐνόρχην. **Arist.** *Av.* 569. σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν, ubi olim ἔνορχιν legebatur. § 12. ἀκούετε λεῷς scrib. λεῴ, et κατασησόμεθα pro κατασησώμεθα. § 20. ἤκουον, recte Cod. M. ἀκούω id est *fando audivi* noto usu. § 24. πατάξω τῷ ξύλῳ, rectissime Cod. A. πατάξας τῷ ξύλῳ ———, nam **Diogenes** sententiam non absolvit sed necopinato fugientem persequitur. § 26. ὡς προῄρημαι καὶ βεβούλημαι τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι, supple οὕτω τὴν κατηγορίαν comparato **Demosthene** p. 226, 12. § 27. ἐμνησεύοντο revoca ἐμνήσευον. cf. § 29. μνησευόντων. § 33. διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθόν, in A est διπλασίονα ποιησόμενοι, quod natum esse apparet ex διπλάσιον ἀποισόμενοι: debuerat scribere οἴσοντες, nam μισθὸν φέρειν bene Graecum est, non ἀποφέρεσθαι. Deinde προσωπεῖον ἐπέθηκε, male pro περιέθηκε: paulo post pro τελευταῖον repone τελευτῶν. § 34. οὐ πάντη, et hic scribe οὐ πάνυ τι.

Qui sequitur liber περὶ παρασίτου, de eo olim quam potui diligentissime egi, nunc unum tantum vitium arguam, quod adhuc nescio quomodo effugit in § 4. αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι μὴ σαθρὸν ὑποφθέγγωνται, nempe ὑποφθέγγονται scribendum est, ne hic ipse locus *sonet vitium.* Ut apud **Euripidem** scriptum est in *Phoenissis* vs. 92.

ἐπίσχες ὡς ἂν προὐξερευνήσω σίβον
μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

sic videbis et apud caeteros omnes et apud **Lucianum** μή illo sensu indicativum habere, ut 10, 16, 2. ὅρα μὴ τὸ ἐναντίον ἐςί, 52, 29. ὅρα μὴ τοῦτό φησι Τυχιάδης. 33, 83. οἱ δὲ ὑπώπτευον μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πάθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη, et alibi saepius. Ubicumque autem *metuendi* et *cavendi* notio subest coniunctivus est necessarius, itaque imperite **Fritzschius** 52, 20. corrigebat ὅρα μή σοι μεταμελήσει pro μεταμελήσῃ.

In *Anacharside* 49, 1. ἐγχέλυες scrib. ἐγχέλεις, cf. § 28 et 9, 11, 2. § 16. προτέρων male pro πρότερον. § 25. τοὺς καὶ γυμ-

νοὺς ἂν φόβον ἐμποιήσοντας: quem tam saepe docti homines nimium patienter tulerunt soloecismum, ex hoc loco certatim sustulerunt reposito ἐμποιήσαντας. Magistelli Constantinopolitani decepti Codicum vitiis imbiberunt opinionem voculam ἂν cum futuris recte coniungi, quamquam non nesciebant eam rem cum Grammaticorum veterum doctrina pugnare: ὁ μὲν τῶν γραμματικῶν κανὼν οὐκ ἐπιτρέπει, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲ οὐκ ὀλίγα παραδείγματα εὑρίσκεται, scribit magistellus in BEKKERI *Anecdotis* περὶ συντάξεως imperite nonnulla scriptitans p. 127. Si quem lubet videre ad quantas ineptias isti magistelli delabi potuerint, quantum inscitiae et socordiae in illis tum fuerit, qui alios Graecam linguam veterem docerent, inspiciat mihi istum περὶ συντάξεως libellum. Vel satis erit inspexisse vv. αἰτιῶμαι, ἀποδίδωμι, αἰτῶ, ἀφικνοῦμαι, ἁμαρτεῖν, ἀποκείρομαι et ἀφικόμην et pudebit, opinor, in posterum tali teste uti. ἀφικνοῦμαι, inquit, *regit genitivum*; nova et inaudita res est et absurda iis quidem, quibus quod fieri non potest numquam esse factum videtur; at exemplo istam doctrinam confirmat. Nempe *apud* DIONEM CASSIUM *libro* XXXIX. [cap. 24] *scriptum est*, inquit, διαλιπὼν δὲ καὶ ἐς ἀναλογισμὸν τῆς τε ἑαυτοῦ ἀρετῆς καὶ τῆς τῶν ἐναντίων κακίας ἀφικνούμενος, quae satis est adscripsisse, et ex uno disce omnia. Et istae quisquiliae aetatem tulerunt nullum alium usum habentes quam ut ostendant quam stulti Grammatici illorum temporum fuerint et quam depravati iam tum Codices Veterum circumferrentur, quibus mendis illi iculariter decipiebantur. Quidquid scriptum est, qualecumque est, habet fidem et nihil contra est in usu et ratione Graecitatis apud istos tam firmum et certum, quin convellatur si qua ex quo Codice scriptura affertur legi contraria. Αἰτιῶμαι, teste et auctore ARISTARCHO Constantinopolitano, regit dativum, namque in *Epistola* PHILIPPI legitur αἰτιώμεθα ἀλλήλοις [DEM. p. 163, 14. ubi recte ἀλλήλους], et sic toto libro videbis eum ex manifesta corruptela insanam doctrinam haurire. De particula ἂν quid sentiat (et quid aequales senserint ex illo cognoscitur) iam praemisimus. »*Multa sunt exempla apud veteres*, inquit, *ubi particula* ἂν adversus Grammaticum canonem *cum futuris coniungitur*" deinde exempla adnumerat: Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· οὐκοῦν πρὸς πολλοῖς οἷς βλάψειν ἂν ὑμᾶς ὁ νόμος φαί-

νεται. Locus is legitur p. 467: habemus superstitem meliorem codicem A, in quo est: οἷς βλάψειν ὑμᾶς ὁ νόμος φαίνεται, in caeteris est οἷς ἂν ὁ νόμος βλάψειν ὑμᾶς φαίνεται, deinde ex Isocrate ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως· ἡγούμενος ἐκ τοῦ παραινεῖν τήν τε διάνοιαν τὴν ἐκείνου μάλιστα ἂν ὠφελήσειν καὶ τὸν τρόπον τὸν ἐμαυτοῦ δηλώσειν. In Isocrate recte legitur μάλιστ' ὠφελήσειν. § 69. p. 342. Participii futuri cum ἂν coniuncti exemplum affert p. 128 ex Isocrate hoc: μετὰ μέλλοντος Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως· οὐχ ὡς οὐχ ἡδέως ἂν τινών μου καταψευσομένων, in Isocrate § 100 sincera et proba lectio est καταψευσαμένων. In eo scriptore, quo non habemus ullum emendatiorem, (ut pauci sunt Codices praestantia et fide cum Isocratis *Urbinate* comparandi) operae pretium est videre, ubi vera et antiqua scriptura perdurarit, ubi obscurata fuerit sed in integrum restituta, denique ubi perierit et in lucem vitamque revocanda sit. Emersit in *Philippo* § 92. φαίνονται κρατήσαντες ἄν. § 109. τὸν ἀξίως ἂν δυνηθέντα διαλεχθῆναι. § 110. τὸν λόγον ᾐσθόμην διπλάσιον ἂν γενόμενον. § 135. ἴδοις δ' ἂν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ἐπιεικεστάτους [ὑπὲρ] ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους (dele ὑπέρ), in *Panathenaico* § 135. τοῖς μὲν ἡδέως ἂν ἀκούσασιν. § 157. κρατήσασαι ῥᾳδίως ἂν αὐτοῦ. Intercidit sed postliminio rediit in *Areopagitico* § 12. πολιτείαν τὴν ὀρθῶς ἂν τοῖς πράγμασι χρησομένην, *Urbinas* χρησαμένην: in *Panathenaico* § 184. ἀποκτεῖναι δ' ἂν τολμήσαντας, idem liber male τολμήσοντας exhibet. In *Antidosi* § 7. εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος, idem διαπραξόμενος. Nihil auxilii est in libris in *Archidamo* § 62. ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτον μὲν Ἀθηναίους — ὁτιοῦν ἂν ποιήσοντας (pro ποιήσαντας), ἔπειτα τῶν ἄλλων πόλεων ἔστιν ἃς ὁμοίως ἂν — βουλευσομένας (βουλευσαμένας), ἔτι δὲ Διονύσιον καὶ τοὺς ἄλλους δυνάστας προθύμως ἂν ἡμῖν ἐπικουρήσοντας (ἐπικουρήσαντας), et *de Pace* § 81. τὰ μὲν πικρότατα καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα παραλείψω, quo loco, si quo alio, sentiri potest quam absonum sit in ea re futurum, et quo iure in Luciano correxerunt ἂν ἐμποιήσαντας eodem olim ἂν λυπήσαντα Isocrati redditum oportuit. In § 34. ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμάξης φονεύσειεν, ridiculum est φονεύσειεν. Quid scriptum olim fuerit et quemadmodum sit Graece huius-

modi quid formandum THUCYDIDES aperiet I. 2. ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν καὶ ἀτειχίςων ἅμα ὄντων ἄλλος ἀφαιρήσεται, scribe illic ἀφέλοιτο et ridebis: itaque et LUCIANO φονεύσει reddamus censeo.

In *Rhetorum Praeceptore* 51, 6. οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν Ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι, nemo haec intelligere potest, multo minus quod est in Codd. ABV. περιπλεκέσθωσαν προσπλεκόμενοι, resecto participio legerim περιπετέσθων (περιπετέσθωσαν). in § 20. οὐκ ἔχουσιν ὅπως ἀπιςήσουσιν scribe ἀπιςήσωσιν.

In *Philopseude* 52, 1. τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, sine sensu. BEKKER. πρὸ πολλοῦ quo nil proficimus, intelligerem περὶ πλείονος τῆς ἀληθείας. § 9. γραῶν μῦθοι, melius ὕθλοι. § 24. ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, lege νῦν ἔτι. § 27. θάτερον τοῖν σανδάλοιν οὐ κατακαύσαιμι, corrige σανδαλίοιν — συγκατακαύσαιμι.

In *Baccho* 54, 1. αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου εἰ ἀντιτάξαιτο, requiro ἀντιτάξοιτο. Frequens hoc est in libris vitium, ut in XENOPHONTIS *Hellen.* III. IV. 15. γιγνώσκων ὅτι εἰ μὴ ἱππικὸν ἱκανὸν κτήσαιτο οὐ δυνήσοιτο ςρατεύεσθαι, quod non minus vitiose dictum est quam εἰ μὴ ἱππικὸν ἐκτησάμην (pro κτήσομαι) οὐ δυνήσομαι ςρατεύεσθαι, itaque κτήσοιτο corrigendum. Recte DINDORF ibid. VI. IV. 6. ἐλογίζοντο ὡς εἰ μὴ μάχοιντο ἀποςήσοιντο αἱ πόλεις, emendavit μαχοῖντο, et sic in ARISTOPHANIS *Avibus* 759 legendum est αἶρε πλῆκτρον εἰ μαχεῖ pro μάχει. Tam proclivis hic error est, ut in ISOCRATIS *Trapezitico* § 9. νομίζων εἰ εἰσπλευσαίμην ἀποθανεῖσθαι scripserint pro εἰσπλευσοίμην, nihil curantes immanem barbarismum, quem tandem *Urbinas* expulit. Ibid. § 24. ἔλεγεν ὡς ὀλίγου χρόνου πειράσαιτο τὰ χρήματ' ἀποδοῦναι, et sententiam loci et Graecitatis usum violat πειράσαιτο pro πειραθείη, optime DOBREE πειράσοιτο. In ANTIPHONTIS oratione *de caede Herodis* § 50. ἠπίςατο ὅτι τότε παύσαιτο ςρεβλούμενος ὁπότε εἴποι τὰ τούτοις δοκοῦντα, constituenda sic est sententia, ut scribatur παύσοιτο — ὁπόταν εἴπῃ. Barbarismus est in STRABONE XV. p. 718 ἀποθανὼν δὲ ἀπαλλάξαιτο τῆς τετρυχωμένης ἀπὸ γήρως σαρκός, nam barbarum est ἀπηλλαξάμην pro ἀπηλλάγην. Emenda ἀπαλλάξοιτο et ὑπὸ γήρως.

In *Muscae Encomio* 57, 3. ἡ κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, corrigendum est λεπτοτάτῳ. Quam saepe in comparativis et superlativis adverbia et adiectiva male confundantur supra ostendimus, quibus duo alia exempla ex IAMBLICHI *vita Pythagorae* adiiciam in § 16. τόν τε πρόσλοιπον εὐφημότατον πλοῦν διεξήνυσαν, imo vero εὐφημότατα et § 19. θεῶν θρησκείαν ἐντελεςάτην ἐκμαθών, corrige ἐντελέςατα. Paulo post τὸ οὐροπύγιον oscitanter a IACOBITZIO invectum BEKKERUS festinans retinuit pro τοὐρροπύγιον. Caetera LUCIANI scripta quum satis diligenter in superioribus excusserim, nunc ad aliud quoddam genus observationum palaeographicarum transibo et primum de praepositionum quarumdam siglis et compendiis disseram, quibus inter se temere confusis et permixtis magna vitiorum et mendorum caterva scriptores veteres invasit et etiamnunc obsidet, quae omnia non magno labore unusquisque tollet et sanabit, qui nixus observationibus palaeographicis certis et manifestis, Graecae linguae ingenium et naturam et dicendi usum ac proprietatem sana ratione et acuto iudicio ex locis incorruptis collectam et perspectam audebit vindicare et tueri adversus istorum omnium auctoritatem, qui librarii, correctores, scioli omne genus incredibili inscitia et levitate usi omnibus modis interpolarunt monumenta antiquitatis, quorum ita demum fructuosa erit interpretatio, si *eam*, ut QUINCTILIANUS alicubi praecipit, *emendata lectio praecedet*, neque quidquam humano ingenio et rationi perniciosius reperiri posse arbitror, quam ea interpretari et sibi intelligere videri, quae quia sensu vacua sunt ab sano homine intelligi non possunt, et quia non possunt intelligi non debent explicari. Compendiorum et siglarum usus in codicibus est perantiquus et qui primi εἰς τάχος ἔγραφον, ut opinor, iam coeperunt illo modo operam conpendifacere, unde olim nonnulla recepta sunt ab illis, qui εἰς κάλλος γράφειν dicebantur. Vidi Neapoli librum scriptum antequam Christus natus est ex Herculanensi exitio servatum, in quo et alia huiusmodi inerant et compendium praepositionis πρός, cuius vestigia sunt in omnium librorum scripturis. Quis enim est scriptor Graecus, in quo non appareat πράττειν et προςάττειν confusa esse aut πρᾶγμα et πρόςαγμα? In LUCIANO 47, 16. edebatur olim ἀνδράποδον εἶχε — μηδὲν αἰσχρὸν ὢν προςάξειεν

οἰόμενον. Iacobitz ex Codd. ATY. imperite recepit *πράξειεν*, quod bene Bekkerus exturbavit. In Thucydide locus est V. 90. *δυνατὰ δὲ οἱ προὔχοντες πράσσουσι καὶ οἱ ἀσθενεῖς ξυγχωροῦσι*, quem nemo capiet qui non Burgesii, si bene memini, coniecturam *προστάσσουσι* probabit: haec autem si ubique confundi videbis, quid aliud causae esse dices quam neglectum compendiolum. Procedente tempore plures semper codices et tandem propemodum omnes a tachygraphis scribi coepti sunt, qui vetera compendia retinebant omnia: *θσ*, *ανοσ*, *ουνοσ*, *πηρ*, (*πρωιοσ*, *πριοσ*, *Φιλοπρισ*), *μηρ*, *υσ*, *σηρ* (*σηρια*) *πνα*, *ϛρος*, (*ϛρωσαι ϛρωμα*), alia quaedam, pro *θεός*, *ἄνθρωπος*, *οὐρανός*, *πατήρ* (*πατρῷος*, *πάτριος*, *Φιλόπατρις*) *μήτηρ*, *υἱός*, *σωτήρ* (*σωτηρία*), *πνεῦμα*, *ϛαυρός* (*ϛαυρῶσαι*, *ϛαύρωμα*). Nullum vidi umquam codicem aut codicis scripturas, ubi non aut haec ipsa apparerent, aut vitia hinc suscepta ut in errore antiqua manus pelluceret. Horum omnium certa est emendatio ut ridiculus sit qui non assentiatur. In Aeliani *V. H.* III. 26. dicitur rex *amans patriae* *Φιλόπαις*, pro *Φιλόπρις* i. e. *Φιλόπατρις*, ubi Gronovius, qui ex Aristaeneto affert simillimum *Φιλόπαιδος γυναικός* pro *Φιλοπάτριδος*, tamen abiicit certissimam emendationem, quia originem erroris non perspexerat. In Isaei fragmento 3 legitur: *ἠβουλόμην μὲν, ὦ ἄνδρες δικαςαί, μὴ λίαν οὕτως ἀγνοηθέντα πρὸς χρήματ' ἔχειν αἰσχρῶς ὥςε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν καὶ δίκας τοιαύτας λαγχάνειν*. admodum ridiculum vitium est in *ἀγνοηθέντα*: emenda *Ἁγνόθεον*, quod scriptum ΑΓΝΟΘΝ abiit in participium: facillimum erat *τὸν ἀγνοηθέντα Ἁγνόθεον* extrahere ex his latebris indicio Harpocrationis v. *ἐπισημαίνεσθαι* laudantis *Ἰσαῖον ἐν τῇ πρὸς Ἁγνόθεον ἀπολογίᾳ*. Eiusdemmodi errorum plena sunt omnia et in Luciano quoque sat magna est copia. Deinde tachygraphi pro qualibet terminatione paulo frequentiore notam quamdam certam assumserunt, formas litterarum complurium breviore ductu copularunt et pro certis denique verbis siglas sive notas certas ponere coeperunt. Praeterea vocales in scribendo omittunt et syllabas vocabulorum ultimas resecant a lectore supplendas, et multis aliis modis scribendi negotium accelerant. In his omnibus ita versabantur, ut quid esset scriptum aut significatum ubique liquido appareret, iis certe qui Graece scirent et hoc agerent, non indoctis scribis

et stupidis et alias res agentibus, quos in quoque libro saepe videre est ridiculum in modum notis tachygraphicis deceptos et compendiorum laqueis irretitos. De illa ingenti copia nunc paucas quasdam praepositiones delibabimus, in quibus male permutandis hallucinantur librarii et faciunt ut certa quae sint incerta videantur. Prima esto praepositio πρός, cuius ea est sigla usitatissima, quam Bastius in aes incidendam curavit in *Comment. Palaeogr.* Tab. II. 2 et 3. Qui siglam non norant sequioris aetatis scribae pro πρός dare solent κατὰ, ἀπὸ, καὶ, ὡς, quorum omnium notae non sunt admodum dissimiles, aut ubi praepositionem subesse intelligunt, quae sit autem praepositio sic notata ignorant, ponunt aliam quamlibet, quae sententiae utcumque accommodari posse videatur, imprimis παρά, ἐπί et saepissime εἰς, aut denique importunam notam plane negligunt et omittunt, unde πρός tam saepe sine vestigio interire solet. Ea fraus potest nonnumquam quamvis doctos et acutos lectores fallere, at saepissime deprehenditur, ubi πρός necessarium est et male desideratur, aut ubi εἰς apparet et πρός requiritur, aut pro πρός contra Graecorum consuetudinem alia quaevis praepositio comparet, aut vocula quaelibet, quae tam importuna est ac πρός est conveniens et aptum. Nonnumquam contrarius error committitur et πρός legitur ubi alia omnia scribi debuisse constet. His igitur omnibus certum emendationis paratum praesidium est, si uti scies et audebis. Inspice primum Codicum scripturas, unde quae diximus confirmentur: 9, 5, 2. ἐς — πρός permutari videbis, 10, 13, 5. ἐπαινῶν πρὸς τὸ κάλλος, alii ἐς τὸ κ., quod verum est nam ἐπαινεῖν εἴς τι et ψέγειν εἴς τι constanter dicebant, numquam πρός τι. 11, 7. πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, dicitur εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὸ πρόσωπον πτύειν, ἀποπτύειν, itaque εἰς repone; 16, 20. ἐς — πρός — ὡς. 17, 4. πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι, non aliter quam εἰς ἐλευθερίαν ius et mos est dicere. ibid. § 9. male abundat in χρῆσθαι πρὸς ὅ τι ἂν ἐθέλωσιν. 18, 11. codd. εἰσιόντες — προσιόντες. 20, 52. in libris est καὶ, πρός et ἐπί. 20, 28. πρὸς ἐμαυτόν — κατ' ἐμαυτόν. 20, 29. εἰς Κόρινθον — πρὸς Κόρινθον. 32, 4. πρός — εἰς. 40, 19. προσβιβάζῃ — ἐμβιβάζῃ et εἰς ἔπαινον — πρὸς ἔπαινον. 41, 12. πρὸς φιλίαν — εἰς φιλίαν, et § 35. πρός — εἰς. 42, 23. ἐς τὴν φυγὴν — πρὸς τὴν φυγήν et § 37.

εἰσέλθοιμεν — προσέλθοιμεν. 46, 3. πρός — εἰς. 58, 12. πρὸς ἔρωτα ἐμπεσεῖν, correximus εἰς. 60, 22. προσέμαθες — εἰσέμαθες, quod ne Graecum quidem est. 62, 6. προσήκουσι — καθήκουσι. 68, 24. πρὸς τὸ ὠφέλιμον — τὸ ὠφέλιμον. 74, 4. πρὸς — εἰς. In *Timone* 5, 9. ὀλίγον, alii ἐπ' ὀλίγον, lege πρὸς ὀλίγον. In *Veris Historiis* II. 27, 27. ὡς αὐτούς — πρὸς αὐτούς et § 43. ἐς — πρός confusa esse videbis et praeterea multis aliis locis et in Luciano et in caeterorum omnium libris scriptis. Incredibile dictu est quam saepe errores hinc olim suscepti nobis adhuc corrigendi supersint. Exempla ipsa compluscula nunc expromam, ad quorum modum et rationem unusquisque caetera eiusdemmodi corriget, qui modo sentiat quid quoque loco usus dicendi requirat. Thucydides IV. 22. μὴ ἐς τοὺς ξυμμάχους διαβληθῶσιν at dicitur semper διαβάλλειν πρός τινα, itaque πρὸς τούς emendandum V. 4. ὁ δὲ Φαίαξ οὐκέτι ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἔρχεται, Phaeax *legatus* veniebat, non *hostis*, itaque πρὸς τοὺς ἄλλους recipiendum est, quod in *Vossiano* codice est superscriptum. VIII. 109. πορεύεσθαι διενοεῖτο πρὸς αὐτούς, ὅπως μέμψηται — καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολογήσηται, emenda ὅπως μέμψεται — καὶ πρὸς τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται. In Xenophontis *Hellen.* III. i. 16. ἠξίου πρὸς τὰ τείχη δέχεσθαι, at hoc quidem non opus erat petere, recte Dindorf. εἰς τὰ τείχη. Contra III. v. 2. οἱ μὲν δὴ δεξάμενοι τὰ χρήματα εἰς τὰς οἰκείας πόλεις διέβαλλον τοὺς Λακεδαιμονίους, scribe πρὸς τὰς οἰκείας πόλεις. Ibid. I. vii. 4. ἐπιςολήν, ἣν ἔπεμψαν οἱ ςρατηγοὶ εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὸν δῆμον lege πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, una erat et eadem epistola, quam de more Praetores miserant *ad Senatum Populumque*, non *in Senatum et in Populum*. Deinde VII. v. 11. ἐπεὶ δ' ἐγένετο Ἐπαμεινώνδας ἐν τῇ πόλει τῶν Σπαρτιατῶν, quia hoc numquam factum est, lege πρὸς τῇ πόλει. Πρός excidit V. i. 27. ὑπ' ἀθυμίας καὶ τῶν βραδυτέρων ἡλίσκοντο, supple πρὸς τῶν βραδυτέρων, et V. iv. 36. ὅπως γένοιτο τὸ ξενικὸν αὐτῷ, corrige προσγένοιτο. In Isocratis *Panegyrico* § 11. πρὸς ὑπερβολήν mutandum in εἰς ὑπερβολήν, ut in *Euagora* § 23. πρὸς ὑπερβολήν ex duobus optimis libris in εἰς ὑπερβολήν est correctum. In Oratione *de Pace* § 20. fluctuant libri inter πρὸς εὐπορίαν ἐπιδώσομεν et εἰς εὐπορίαν et ἐπιδιδόναι εἴς τι multo usitatius est. Exciderat in ora-

tione περὶ τοῦ ζεύγους § 38. sed revocavit *Urbinas*. ANTIPHONTI nullus liber opem tulit *de caede Herodis* § 51. τὰ ἐξ ἴσου γενόμενα τοῦ φεύγοντός ἐστι μᾶλλον ἢ τοῦ διώκοντος, significare debent haec verba τὸν φεύγοντα μᾶλλον ὠφελεῖ ἢ τὸν διώκοντα, ipso ANTIPHONTE interprete in iis, quae continuo sequuntur, itaque supplendum est πρὸς τοῦ φεύγοντος. Πρός τινος eo sensu apud omnes legitur: ut vitium eximam producam locum unum XENOPHONTIS *Hellen.* VII. I. 17. σπονδὰς ποιησάμενος πρὸς Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν, lege πρὸς ἑαυτοῦ. In ISAEI oratione III. § 62. εἰσαγγελθεὶς εἰς τὸν ἄρχοντα, quis punctum temporis dubitabit πρὸς τὸν ἄρχοντα recipere? In DINARCHO κατὰ Δημοσθένους § 36. vulgatur οἱ πολεμήσαντες τὴν πόλιν pro πρὸς τὴν πόλιν, et ex huiusmodi locis, qui satis multi sunt, collegerunt scilicet πολεμεῖν τινά dici posse! ibid. § 105. τὸν πρῶτον εἰσεληλυθότα πρὸς ὑμᾶς, concepta et solemnia verba sunt in iudiciis Atticis εἰσελθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, εἰσῆλθον εἰς ὑμᾶς, librarii pro εἰς subinde πρὸς et ὡς dederunt sed castigandi sunt. In AESCHINIS *Timarchea* § 165. vulgata lectio διεξῆλθον ὡς ὑμᾶς ex permultis libris in πρὸς ὑμᾶς correcta est, in oratione *de Falsa Legatione* § 22. συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς optime REISKIUS πρὸς ἡμᾶς αὐτούς: in *Ctesiphontea* p. 71. 6. ἧκον πρὸς ἡμᾶς μεθ' ὅπλων e codd. receptum est ἐφ' ἡμᾶς et 77, 37. ἐὰν μὲν τοίνυν πρὸς τὴν εὐφημίαν αὐτοῦ τῶν λόγων ἀποβλέπητε, duo codices εἰς τὴν rectissime. Nonnumquam verbum compositum eadem de causa praepositionem amittit; ut apud LUCIANUM 27, 23. permiscentur προσιόντων et ἰόντων et § 28. προσελθὼν et ἐλθών, sic XENOPHONTI in *Hellen.* IV. VIII. 5. καὶ τοὺς μὲν ἰόντας ἁρμοστὰς φίλως ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀπόντας μετεπέμποντο redde τοὺς μὲν προσιόντας.

Unum scriptorem addam ex sequioribus. In PLUTARCHI *vitis* saepius πρός intercidisse animadverti, ut in *Themistocle* 3, ubi legendum μάλιστα δὲ πρὸς Ἀριστείδην, in *Pompeio* cap. 1. lege ὡς πρὸς τὸν Πομπηΐου πατέρα. in *Pelopida* cap. 9. προστάσσων εὐθὺς ἥκειν αὐτόν, supple πρὸς αὐτόν. Denique in *Pericle* cap. 13. θαυμάζεται τὰ Περικλέους ἔργα πρὸς πολὺν χρόνον ἐν ὀλίγῳ γενόμενα, requiro εἰς πολὺν χρόνον.

Secunda praepositio, quam ostendam formam saepe mutare, ἀπό est. Habet siglam sive notam, quam BASTIUS exhibet in

Tab. VI. 2. *ἀπὸ βαρυτόνων* et V. 18. ubi componit compendia, quibus *ἀπό* et *ὑπό* scribuntur. Compendiolum illud, quia forma quodammodo refert litteram *ζ*, factum est ut scribae dormitantes pro *ἀπό* scriberent *ζ*, ut apud SUIDAM v. *ἴσσα* in omnibus Codicibus est *ἐπὶ τῶν ζλαχόντων* pro *ἀπολαχόντων*. Ridemus homunciones, qui sic errare possunt, sed non levi detrimento idem error DEMOSTHENEM affecit, quem videbo an castigare possim. Editur p. 49, 18. *τῶν μὲν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ ποριςαὶ γιγνόμενοι, τῶν δὲ πράξεων παρὰ τοῦ ςρατηγοῦ τὸν λόγον ζητοῦντες*, pessime corruptae Graecitatis est *ζητεῖν* ponere pro *petere*, aut *poscere* [1]); quid multa? emenda *τὸν λόγον ἀπαιτοῦντες* ut p. 308, 23. *τῆς ςρατηγίας ἔμ' ἀπαιτεῖς εὐθύνας*, et p. 868, 5. *ἐγὼ δ' εὐθὺς λόγον ἀπῄτουν*, et alibi. Nempe scriptura vetus *ζαιτοῦντες* pro *ἀπαιτοῦντες* causam praebuit errandi. Primum igitur ex compendii similitudine *ἀπό* et *ὑπό* sexcentis in locis inter se permutantur, quae res non multum damni peperisset, ni homines docti hinc opinionem inanem imbibissent perinde esse in multis utrum *ἀπό* an *ὑπό* scribatur. Utriusque enim praepositionis significatio et usus tam certis finibus sunt circumscripta ut numquam altera in alterius ditionem transrepere possit quin malum et fraus deprehendatur. Itaque nemo umquam dubius haerebit, qui utramque recte intelligat, utrum *ἀπό* an *ὑπό* sit retinendum an revocandum. Certa est ubique optio neque ulla permutatio per Graecitatis ingenium fieri potest. Scribis nihil horum perspectum est. Ut casus et fortuna fert *ἀπό* pro *ὑπό* scribunt aut contra. Passim utraque lectio in libris est: docti nescio quomodo nonnumquam vitium tollunt, saepius video conniventes, quasi nihil sit peccatum. Iam multa exempla supra passim indicavimus, plura ordine enumerabo. 8, 6, 4. *τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος* pro *ὑπό*. 8, 9, 2. *μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει*, leg. *ὑπό*. 9, 6, 3. Codd. *ἀπ'* — *ὑπ'*. 15, 20. *ὑπ' ἀργίας* — AB. *ἀπ' ἀργίας*. 16, 28. *κυανὸς ἐςιν ἀπὸ τῶν ςιγμάτων* lege *ὑπό*. 24, 2. *ἀπ' αὐτοῦ* leg. *ὑπ' αὐτοῦ*. 27, 2. Codd. *ἀπ' αὐτοῦ* — *ὑπ' αὐτοῦ*. 34, 15. *ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην*, imo vero

---

[1]) Non recordatus est huius usus BERNHARDY ad SUIDAM v. *Δρύοπες* — *ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν*, et infeliciter admodum *ἐξῄτει* coniecit.

ὑπό. 40, 22. *τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις*, alii *ἀπ' ἐμοῦ* pessime. 41, 60. *χωλὸς ἀπὸ τοῦ τραύματος*, alii recte *ὑπό*. 52, 29. *ἀπὸ τῆς τύχης*, recte FRITZSCHE *ὑπό*. 61, 13. *ὥσπερ ἀπὸ ἴυγγος ἢ Σειρῆνος ἑλκόμενος*, repone *ὑπό*. ibid. § 19. *λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ θαύματος*, scrib. *ὑπὸ θαύματος*. 62, 15 et 16. *ἀπὸ Σκυθῶν — ἀπὸ Πάρθων* bis emenda *ὑπό*, et § 25. *ἀποπνιγεὶς ὑπὸ τοῦ γέλωτος*, Cod. F. *ἀπό*. 67, 9, 3. *ἐκλύομαι ὑπὸ τῆς ἀπορίας*, Cod. F. *ἀπό*. 71, 14. *ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται*, Cod. D. *ἀπό*, et sic alibi persaepe videbis scribas in re manifesta caecutientes, quamobrem si quando *ἀπό* pro *ὑπό* scriptum videbis, quod frequentissime fieri solet, aut contra (quod rarius est) *ὑπό* pro *ἀπό* substitutum, noli existimare bonos scriptores nescio qua de causa pervulgatam dicendi viam deserere, sed scribarum levitatem et oscitantiam castiga. In HERODOTO IV. 78. *πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ μᾶλλον τετραμμένος ἦν ἀπὸ παιδεύσιος τῆς ἐπεπαίδευτο*, *ἀπό* prorsus contrarium significat quam HERODOTUS dicit, corrige *ὑπό*. V. 2. *τὰ μὲν δὴ ἀπὸ Παιόνων πρότερον γενόμενα* pessime pro *ὑπό*. Idem vitium recurrit VI. 98. *τὰ μὲν ἀπὸ τῶν Περσῶν γενόμενα τὰ δὲ ἀπ' αὐτῶν τῶν κορυφαίων*, bis emenda *ὑπό*. Num quis enim existimat bene dici posse *ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων λέγεται* aut *ἀπὸ μὲν τῶν ἐπαινεῖται ἀπὸ δὲ τῶν ψέγεται* pro *ὑπό*? nemo hercle. Cum passivis enim *ὑπό* iungitur, nonnumquam *πρός* vel *ἐκ* vel *παρά τινος*, numquam *ἀπό*. Itaque quum *ποιῶ τοῦτο* habeat passivum *τοῦτο γίγνεται ὑπ' ἐμοῦ* (non *ποιεῖται*) et *εὖ, κακῶς ποιῶ τὴν πόλιν* non aliam habeat passivam formam quam *ἡ πόλις ὑπ' ἐμοῦ εὖ, κακῶς πάσχει* (numquam *ποιεῖται*), sequitur *ὑπό* in his non minus esse certum quam in illis. Pro *οἱ σύμμαχοι λέγουσιν* in usu est apud omnes notissima periphrasis, quam sexcenta verba admittunt, *οἱ σύμμαχοι λόγους ποιοῦνται*, cuius passiva forma est *λόγοι γίγνονται ὑπὸ τῶν συμμάχων*, non *ἀπό*, qui turpissimus soloecismus est et ubique invitis libris exturbandus. HERODOTO VII. 164. redde *ὑπὸ δικαιοσύνης*, pro *ἀπό*. THUCYDIDI I. 17. *ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδέν* repone *ὑπ' αὐτῶν*. III. 36. *γνῶμαι ἀφ' ἑκάςων ἐλέγοντο* restitue *ὑφ' ἑκάςων*. III. 82. *τὰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων λεγόμενα*, scribe *ὑπό*. IV. 76. *ἀπό τινων ἀνδρῶν ἐπράσσετο* lege *ὑπό*, et 115. *ὑπὸ τῶν ἐναντίων* pro *ἀπό*. Similiter emenda eundem V. 17. *προσεπανεσείσθη ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων*. VI. 28. *μηνύεται ἀπὸ*

μετοίκων τινῶν. VI. 32. *ἐλέχθησαν τοιοίδε λόγοι ἀπό τε ἄλλων κτέ.* VI. 61. *ἀπ' ἐκείνου ἐδόκει πραχθῆναι.* VIII. 14. *λεγομένων λόγων ἀπό τε τοῦ Χαλκιδέως καὶ Ἀλκιβιάδου.* Id. 48. *τῶν ἀπὸ Ἀλκιβιάδου πρασσομένων.* Id. 68. *ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον*, in quibus locis quicumque senserit quam necessarium sit *ὑπό*, is eadem opera omnes eiusdemmodi errores confidenter ex caeteris removebit.

Diversa ratio est locorum, qualis est I. 10. *ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος πεμπόμενοι*, ubi *ὑπό* depravaret sententiam, non enim dicit *πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἔπεμψεν αὐτούς*, sed *ex omni Graecia copias esse collectas.* Similiter VIII. 77. *ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες* qui dicuntur cap. 86. *οἱ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πρεσβευταί*, ut nonnumquam dicitur *πρεσβευτὴς ἀπό τινος*, neque tetigerim IV. 73. *οὐδὲν ἀφ' ἑκατέρων ἐπεχειρεῖτο*, quia significat *ἑκατέρωθεν*, ut in *πολλοὶ ἀφ' ἑκατέρων ἔπεσον* et similibus. Eadem confusio saepe in verbis compositis occurrit v. c. *ἀποφθέγγωνται* in libris est pro *ὑποφθέγγονται*, et *ὑποςάς* pro *ἀποςάς* 27, 46. et aliis locis. Optime Hemsterhusius in 10, 6, 3. pro *ἀποσμυγέντες* emendavit *ὑποσμυγέντες.*

Compendiolum ζ, quo *ἀπό* scribitur, simillimum est alteri cuidam, quo *κατά* designare tachygraphi solebant, vid. Bastium Tab. VI. 4. *ἐν τῷ κατ' Ἀριςοκράτους* et VI. 13. *τῷ κατὰ παράληψιν σχήματι.* hinc *ἀπό* et *κατά* inter se permutantur, non magno malo, si quis longo usu noverit ubi *ἀπό* requiratur, ubi *κατά* sit necessarium, eaque inter se salva Graecitate permutari non posse. Aliquem de saxo dare praecipitem dicitur *ῥίπτειν, ὠθεῖν τινά, βάλλειν, ἀφιέναι τινὰ κατὰ πέτρας* non *ἀπὸ πέτρας.* Itaque vitii manifestus est locus Luciani 15, 48. *ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας*, et § 49. *ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος*, utrobique *κατά* emendandum esse, si forte dubitas, demonstrabit tibi § 50. *οὐκοῦν καὶ οὗτος κατὰ τῶν πετρῶν.* Similiter 30, 6. *ἱερόσυλον ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτόμενον* emenda *κατά.* Apud Strabonem in Menandri fragmento p. 452 corrige *ῥῖψαι πέτρας κατὰ τηλεφανοῦς* pro *ἀπό*, ut in Theognidis noto loco, quo saepe Lucianus utitur, vs. 176.

ῥίπτειν καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων,

et saepe apud alios. Simili modo peccatur in verbis compositis 27, 35. Codd. *καταπεμφθείς* et *ἀποπεμφθείς* habent et 54,

32. ἄπειμι et κάτειμι et 5, 10. κατέθηκαν et μεθῆκαν. nec dubitandum quin 72, 2. pro πανηγύριας ἀποδέξαι reliquorum exemplo καταδέξαι scripserit quicumque istius libelli pater est; hinc etiam stabiliri potest quod 14, 24. pro ἀποτοξεύσω reposui κατατοξεύσω.

Sigla, quae κατά significat, nonnumquam a tachygraphis distinguitur duobus punctis ab ea, qua ἀπό scribebatur. Vide eius figuram in Scholiis LUCIANI a IACOBITZIO editis p. 73 et 259. ubi quae legere non potuerunt utcumque delinearunt. Lege p. 73. οὐδὲ τὴν περόνην εἰς κόρακα ἀνατείνων ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν συναγόμενος, et post pauca ὥσπερ καὶ νῦν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πατρίκιοι κατὰ τοὺς ἐφεςίους χρηματισμοὺς εἰώθασι χρῆσθαι, et p. 259. τὸ μὲν γὰρ ἀσαφέςερον καταςήσεται τὸν λόγον, παρόσον τοῦ πράγματός ἐςι σημαντικόν, et mox τοῦτο γάρ ἐςιν, ὡς καὶ φθάνομεν παραθέμενοι, et οὕτω γὰρ μετατιθέμενον εὑρίσκεται. Turpe est Codices describere velle, quum ne haec quidem tritissima expedire possis.

Interdum simili de causa ἀπό et ἐκ inter se confunduntur, ut novo exemplo apparet in 10, 19, 1. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ἀπὸ τῶν χειρῶν, non *a manibus* sed *e manibus*, ἐκ τῶν χειρῶν, dicendum est, ut 41, 14. οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ubi requiro non *remisit*, sed *dimisit* ἀφῆκεν.

De παρά et περί millies confusis non est operae pretium dicere. Qua nota scribantur, quam simili, quam prope eadem, BASTIUS subiiciet oculis. Affatim est ubique exemplorum in scriptore quolibet, in quovis Codice, et in ipsa praepositione et in verbis compositis, adeo ut ubique sitne παρά an περί scribendum ex usu loquendi colligendum sit et singulorum locorum ratione, non ex librorum fide, quae futilis est in ea re et Punica. Est hoc quoque genus errorum perfacile ad deprehendendum, quoniam παρά et περί nihil habent inter se commune et tam perspicuo quam certo discrimine sunt ubique diremta, modo quis animum suum superstitione liberare possit et plus tribuat iudicio incorrupto sanaeque rationi quam homuncionum commentis ex negligentia et errore natis. Aliud est, opinor, παρακαθῆσθαι τῇ ἐρωμένῃ, aliud περικαθῆσθαι et tamen ea confundi vidimus. Aliud est obambulare παρὰ τὴν θάλασσαν, aliud περὶ τὴν θάλασσαν, scribis, ut vidimus, nihil

subolet. παράπλους et περίπλους, παραπλεῖν et περιπλεῖν satis diversa esse putes, scribae temere permiscent. Insulani quidam 27, 37. commemorantur λῃςεύοντες τοὺς παραπλέοντας, bona pars librorum περιπλέοντας nobis obtrudit. In *Hellenicis* I. vi. 2. ὅτε παρεδίδου ὁ Λύσανδρος τὰς ναῦς ἔλεγε τῷ Καλλικρατίδᾳ ὅτι θαλαττοκράτωρ τε παραδιδοίη καὶ ναυμαχίᾳ νενικηκώς. ὁ δὲ αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐξ Ἐφέσου ἐν ἀριςερᾷ Σάμου παραπλεύσαντα, [οὗ ἦσαν αἱ τῶν Ἀθηναίων νῆες] ἐν Μιλήτῳ παραδοῦναι τὰς ναῦς καὶ ὁμολογήσειν θαλαττοκρατεῖν, qui situm locorum non ignorat reponet περιπλεύσαντα, praeterea θαλαττοκρατῶν corrige et expunge verba οὗ ἦσαν αἱ τῶν Ἀθηναίων νῆες, pueris fortasse necessaria, non iis quibus Xenophon haec scribebat. Thucydidi contra eadem de causa redde IV. 25. παραπλεύσαντες pro περιπλεύσαντες et IV. 56. παρέπλευσαν pro περιέπλευσαν. In eodem Xenophontis opere IV. v. 6. Agesilaus καθήμενος ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλοτεροῦς οἰκοδομήματος ἐθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαγόμενα, ingens oportet fuisse aedificium, si περὶ τὴν λίμνην exstructum fuerit, at tu lege παρὰ τὴν λίμνην, et eodem modo ubicumque παρά necessarium esse intelliges περί refinge et contra. Tertia origo erroris est ubi π suprascripto ε expletur περι, quum nihil amplius quam πε scriba voluerit dare. Insigne exemplum huius rei est in Iamblichi *vita Pythagorae* § 258. προσποιούμενος μὲν ἐξηταχέναι τὰ τῶν Πυθαγορείων ἀπόρρητα, περιπλακεὶς δὲ καὶ γεγραφὼς ἐξ ὧν μάλιςα αὐτοὺς ἤμελλε διαβάλλειν, absurdum est, ut vides, περιπλακείς, pro quo Codex *Mediceus* mihi obtulit πεπλακώς, in quo πε scriptum est, ut diximus, et ὡς noto compendio. Alia exempla ex aliis ubi commodum erit expromam.

Quemadmodum παρά et περί passim confundi videbis, sic πρό et πρός, ἐκ et εἰς, ὑπό et ὑπέρ, ἐν et σύν, ἐπὶ et περί, δι et ἐξ in nullo non libro scripto editove negligenter permutari animadvertes, saepius correcto errore, saepe corrigendo. In his omnibus ubicumque aliena praepositio genuinam expulit Graecitati vulnus infligitur et in multis graviter et turpiter dicendi usus violatur aut locutionum Graecarum ingenio et naturae vis infertur. Parata igitur ubique medicina est si uti voles et audebis, spreta auctoritate testium, qui neque inter se neque sibimet ipsi satis constant. Quis ferat, ut hoc

utar, in DIONYSIO HALIC. VIII. 18. φθάνει πρὶν ἐπιρραχθῆναι τὰς πύλας ἐκβιασάμενος εἰς τὸ τεῖχος pro εἰσβιασάμενος, aut III. 51. ἐκβεβληκότας εἰς τὴν Ῥωμαίων γῆν pro εἰσβεβληκότας? idem aequissimo animo, credo, feret in ATHENAEI EUBULO p. 36. c. εἰσπιόντες (κύλικα) pro ἐκπιόντες PORSONI. Ὑπέρ bis in LUCIANO pro ὑπό irrepsit cum sententiae exitio 17, 40. ὑπὲρ τοῦ μηδὲν χρήσιμον εἰδέναι et 20, 34. ὑπὲρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, utrumque locum occupavit emendare BEKKERUS. Duo praepositionum paria addam quas permutari in libris videbis κατά et μετά, ἐν et ἐπί. Quae sit forma praepositionis κατά, quae minus oculato et incogitanter describenti speciem praepositionis μετά videatur referre BASTIUS ostendet in *Comment. Palaeogr.* p. 825. Cur ἐν videatur scriptum esse ubi ἐπί scriptum sit vel contra, aperiet tibi idem p. 742. Omnino utilissima sunt quae BASTIUS de omni hoc genere scripsit et verissima, adeo ut non meminerim me BASTIUM umquam in palaeographicis videre errantem. Diu et multum in his versatus certa et explorata sibi delibare solet ut errori non detur locus. Nihil in illo desiderarem si tantum ingenio quam arte valeret et sese ex sordibus et nugis Graeculorum aliquando expedire potuisset. Nunc totus in illis quisquiliis ineptissimorum hominum [1] immersus non potuit erigere animum ad illorum emendationem, quorum causa etiam istos cognoscere non dedignamur: si quando in illis facit correctionis periculum perimbecilla solet parere, in istis solis sollers et felix, quos alto supercilio fastidiremus, nisi ad veterum intelligentiam et κρίσιν egregia subinde praesidia suppeditarent. Si quis critica facultate eximie praeditus et in Antiquorum crisi multum exercitatus BASTII praestantissimas observationes lectissimis exemplis veterum confirmare et ornare volet, is profecto hanc litterarum partem, quae nunc iacet et friget, quia a paucissimis cognoscitur, in clara luce ponet et ardentia multorum excitabit

---

[1]) Non credo umquam in terris magis nugatorium et futile fuisse hominum genus, quam qui Constantinopoli aut in monasteriis veteres interpretabantur. Fuit qui HERODOTUM et THUCYDIDEM legens hanc quaestionem serio poneret: διὰ τί Θουκυδίδης ἔχων τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ θ η' (ὀκτώ) συνεγράψατο ἱστορίας, ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἔχων ἀπὸ τοῦ η θ' (ἐννέα), quae BASTIUS tractavit p. 930.

studia, in quibus nunc ea facultas consopita est, aut qui sine duce in tenebris errantes incerta et caeca pariunt et multo labore et aerumnis frustra exantlatis id nimis saepe afferunt *ὅπερ ἄρρητον ἄμεινον*. Ubi quis aut ex codicum assidua lectione aut ex Bastii observationibus didicerit et oculis suis contemplatus sit, quam sint similes ac prope iidem litterarum ductus, quibus *μετά* et *κατά* saeculo XI, XII, XIII et serius etiam a Graecis tachygraphis scriberentur, idque in variarum scripturarum acervis passim apud scriptorem quemlibet viderit confirmari, quomodo quaeso dubitare et haerere poterit, si quando *κατά* apparebit, ubi non est controversia quin *μετά* requiratur vel contra? In Luciano 38, 45. fluctuant libri inter *καθημέραν* et *μεθημέραν* (nam sic scribae praepositiones solent cum suo nomine in scribendo coniungere, vid. Bastium p. 795), quae non possunt umquam confundi ab eo, qui quod scribat intelligit, nam hoc *interdiu* significat, illud *quotidie;* itaque ubi ita dicitur: *iuvenis postquam strenue per totum diem palaestrae et litteris operam dedit, sub vesperam cibum capit et ἡδίους ὕπνους καθεύδει τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπίφθονον*, quid eo facias qui *καθημέραν* oscitanter supposuerit? Magnus erit Apollo, qui in iisdem verbis capere possit quid sit *ἐπίφθονον*: namque non esse *invidenda voluptate*, ut Interpreti visum est, non puto serio demonstrandum. *ἐπὶ χρόνον* vulgata lectio erat, quae ex novis codd. sic reficta est et quantocyus revocanda, ut egregius adolescens *brevem* somnum capere dicatur. Eadem de causa tam saepe *κατ' ὀλίγον* et *μετ' ὀλίγον* permiscentur, quamquam facile discerni possit utrum *paulatim* an *mox* sententia postulet, ut in *Timone* 5, 4. *κατ' ὀλίγον Κρόνον σε ἀποφαίνουσι παρωσάμενοι τῆς τιμῆς*, ubi *ἀποφανοῦσιν* a Struvio accipiendum et *μετ' ὀλίγον* scribendum esse apparet. 33, 7. *εἴσει γὰρ κατ' ὀλίγον*, imo vero *mox scies*, *μετ' ὀλίγον*, quod vidit Fritzsche. 66, 40. *πάντα κατ' ὀλίγον ἀποῤῥεῖ*, imo vero *brevi* post mortem, *μετ' ὀλίγον*. Eodem modo 25, 51, *ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται ὁρᾶν τὰ λεγόμενα καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ*, quod Bekkerus praecepit *κατὰ τοῦτο* et vera est correctio et evidens, neque quisquam dubitabit 10. 2, 1. pro *κατάστησον* a Schaefero *μετάστησον* accipere.

Denique *ἐν* et *ἐπί* describentium socordia miscuit 9, 6, 2.

πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν, namque ἐπισκευάζειν est *reficere*, requirimus *ornare* ἐνσκευάζειν. Eadem opera in *Hellenicis* VII. II. 18. ἀγοράσαντες δὲ καὶ ἐπισκευασάμενοι ὁπόσα ἐδύναντο ὑποζύγια emenda ἐνσκευασάμενοι, et in *Ecclesiaz.* 1147.

τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐςὶν ἐσκευασμένον.

pro ἐς' ἐπεσκευασμένον. In *Nigrino* 3, 21. pro γελᾶν ἐν τοῖς γενομένοις optime Hemsterhusius ἐπὶ τοῖς restituit. 33, 9. codd. ἐν — ἐπί. 37, 14. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ διατρίψω ridiculum est pro ἐν. 45, 17. Codd. ἐν Ἰλίῳ — ἐπ' Ἰλίῳ, ut alibi confunduntur ἐν Δηλίῳ — ἐπὶ Δηλίῳ. 66, 17. βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις, alii meliores ἐν ταῖς. Eadem opera corrige 65, 9. ἐπίπνοια pro ἔμπνοια, et 10, 29, 2. ἐν Τρωσὶ δικαςαῖς pro ἐπί, quia ἐπὶ δικαςοῦ saepe dicitur (inspice omnino 32, 57.) ἐπὶ δικαςῇ numquam. Quis nunc in *Hellenicis* VII. II. 8. οἱ μὲν ἐπὶ τὸ τεῖχος, οἱ δὲ καὶ ἔξωθεν ἔτι ἐπαναβαίνοντας ἐπὶ ταῖς κλίμαξιν ὄντας ἔπαιον, ferat ἐπὶ ταῖς κλίμαξιν pro ἐν ταῖς κλίμαξιν, praeterea rescribe ἔτι ἀναβαίνοντας, nam ΕΠ ex ΕΤΙ natum esse perspicuum est. In Herodoto V. 53. pro ἐπ' ἡμέρῃ scribe ἐν ἡμέρῃ. Thucyd. IV. 55. τοῦ ἐπὶ τῇ νήσῳ πάθους lege ἐν τῇ νήσῳ. In Isocratis *Plataico* § 53. φιλοτιμεῖσθαι μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις, *Urbinas* male ἐν τοῖς, (recte omnes de *Pace* § 41). In eiusdem oratione πρὸς Καλλίμαχον § 9. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαςηρίοις scribendum ἐν τοῖς, ut in Aristophanis *Pluto* vs. 337.

καίτοι λόγος γ' ἦν νὴ τὸν Ἡρακλέα πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,

necessarium est ἐν τοῖσι κουρείοισι, quemadmodum in Lysia XXX. 30. ἐν τοῖς δικαςηρίοις, pro ἐπί est rescribendum. Recte in *Hellenicis* VII. I. 45. ὡς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις Dindorfius certam Weiskii correctionem recepit ἐπὶ τοῖς ἴσοις, ut in § 1 et 13. optime servatum est. Finem faciam in loco ridiculum in modum corrupto ubi ἐπί male irrepsit I. VII. 32. εἷς τῶν ςρατηγῶν ἐπὶ καταδύσης νεὼς σωθείς, namque ἐπί cum salute hominis conciliari non potest, qui ἀπὸ καταδύσης νεώς servari potuit, ἐπὶ καταδύσης νεώς necem non potuit effugere.

Habet hoc diligens observatio mendorum, quae librarii fun-

dere solent, ut si memineris quod malum quo remedio sanatum, quod vitium qua origine natum fuerit, parata sit certa medicina, si quando in idem vitium incideris. Insignis saepe est et mirifica errorum constantia et analogia peccandi, quam qui longo usu ex multis exemplis habet perspectam certas saepe emendationes ex depravatis scripturis nullo negotis eliciet et eadem opera infirmiores et meticulosos philologos confirmabit scrupulumque eximet, ne quid contra librorum fidem inconsultius moveatur, namque libris ipsis auctoribus haec emendata esse fatebuntur. Dedi iam passim huius rei specimina, quibus pauca quaedam adiiciam, usus lectionibus codicum LUCIANI ad eximenda vitia aut plane eadem, aut paene gemella, ex aliorum scriptis, in quibus sola vitiosa lectio supersit, quum in Lucianeis et novicia labes et vetus vera lectio una ad nos pervenerint. In LUCIANO legitur 2, 1. βέρβορός τις παρὰ μικρόν, pars codicum βάρβαρός τις: eadem varietas est in *Vespis* vs. 259. Compone cum his fragmentum SOPHOCLIS apud POLLUCEM IX. 49.

στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοὐκ ἀβάρβαρον.

et statim intelliges poëtae ἀβόρβορον esse reddendum. In *Timone* 5, 52. οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος οὐδ' ἀστὸς ὤν, in *Parisino* codice est αὐτός pro ἀστός, eaque saepissime confunduntur. In *Oeconomicis*, quae inter libros ARISTOTELIS circumferuntur, cap. IV. pessime vulgatur μὴ εἶναι πολίτην ὃς ἂν μὴ ἐξ αὐτῶν ἀμφοτέρων ᾖ pro ἀστῶν. Turpissimum quod in hoc genere vidi apud STOBAEUM est in *Eclog. Phys.* I. 38. in fragmento MOSCHIONIS vs. 27.

αὕτη δ' ἐπυργώσαντο καὶ περισκεπεῖς
ἔτευξαν οἴκους.

pro ἄστη δ' ἐπύργωσάν τε, quod VALCKENAERIUS emendavit. Quod BADHAMUS in praefat. ad EURIP. *Iphig. in Taur.* p. 9. corrigebat μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ ἀστοῦ φανῇ, pro ἐξ αὐτοῦ, praeripuerat PIERSON. in *Verisim.* p. 37. Apud DIONYSIUM HALIC. X. 1. τούτων δὲ (τῶν δικαίων, *iuris*) τὰ μὲν πολλὰ τοῖς ἐπιτρόποις τῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἐπιδεικνυμένων ἀκόλουθα ἦν ἐπὶ τὰς ἀρχάς, κομιδῇ δὲ ὀλίγα τινὰ ἐν βίβλοις ἱεραῖς ἦν ἀποκείμενα, ἃ νόμων εἶχε δύναμιν, ὧν οἱ πατρίκιοι τὴν γνῶσιν εἶχον μόνοι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διατριβάς. optime *Vaticanus* ἐν ἄστει, praeterea emenda τοῖς τρόποις pro ἐπιτρόποις et ἀποδεικνυμένων pro ἐπιδεικνυμένων et expunge emblema ἐπὶ τὰς ἀρχάς.

In *Prometheo* 7, 7. in aliis est ὀψόμεθα μικρὸν ὕϛερον, in antiquissimo B. εἰσόμεθα, quod receptum est. Affini errore in *Dialogis Mortuorum* 10, 23, 3. πῶς δὲ κἀκείνη προσήσεταί σε; pars Codicum προσόψεται exhibet. Hinc Herodoto subveniri potest graviter laboranti IV. 119. ἢν μέντοι ἐπίῃ καὶ ἐπὶ τὴν ἡμετέρην ἄρξῃ τε ἀδικέων καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα, scriptum olim fuisse puto οὐ ^ε^ποψόμεθα id est οὐ περιοψόμεθα, et nihil supererit difficultatis.

In *Charone* 12, 9. ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, optimus A. male ἐλάσοντι dedit, non infrequenti errore, ut in Thucydidi VIII. 89. est ἀπαλλάξειν pro ἀπαλλαξείειν, quod perlucet e verbis Scholiastae ἀπαλλακτικῶς ἔχειν. vid. Piers. ad Moeridem p. 14. Illud ipsum verbum Xenophonti reddendum esse censeo in *Anabasi* VII. i. 4. Ξενοφῶν δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἀπαλλάξοιτο ἤδη ἀπὸ τῆς ϛρατιᾶς καὶ βούλοιτο ἀποπλεῖν, lege ἀπαλλαξείοι τε ἤδη κτέ.

In *Hermotimo* 20, 76. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαϛάς τινας, ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες, verissima est Graevii emendatio ἡλίκα pro ἡνίκα, quod quamquam sensu vacuum est tamen omnes libros obsidet. Eadem labes Demosthenis locum infecit *de F. L.* p. 387, 16. οὐκ ἐδύνασθε κακῶς ἡνίκα ἐβούλεσθε ποιεῖν ἐκεῖνον, ubi ἡλίκα legendum, quod egregius *Parisinus* S frustra obtulit, et vel invitis libris omnibus erat restituendum.

In 25, 28. recte editur ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον, bene et Ἀττικιϛί posuit Lucianus ἀξίους pro εὐώνους, ut apud Veteres constanter τίμιος et ἄξιος de rerum pretiis opponuntur. Graeculi quid esset ἀξίους non satis capiebant; itaque rodere hanc scripturam et interpolare coeperunt, stolide ut omnia. Eradunt ς ut ἀξίου esset *vili pretio*, eaque est lectio in Codd. G D E, caeteri ἀξίους servarunt. Multo etiam peius in simili re isti mulcarunt locum in libro *de puerorum educatione* in Plutarchi *Moralibus* p. 5 c. *Sunt*, inquit, *qui adulteria et libidinem morte venalem appetant*, φιλοσόφῳ δὲ ὁμιλήσαντες οὗτοι οὐ τοῖς ἴσοις (lege οὐ τοιούτοις ἴσως) πράγμασιν ἑαυτοὺς ἂν καταπειθεῖς παρέσχοντο, καὶ τό γε παράγγελμα τοῦ Διογένους ἔμαθον ἂν ὃς φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν ἀληθῶς δὲ τοῖς πράγμασι παραινεῖ καὶ

φησιν· Εἴσελθε εἰς πορνεῖόν που, ἵνα μάθῃς ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει. Vel hic unus locus argumento esse poterat non esse PLUTARCHI hunc librum, a cuius moribus ista sapientia prorsus abhorret, sed extrema pars loci sensu vacua et prorsus absurda est, nisi quis forte capere potest quid sit: »*ut discas nihil res honestas ab indignis differre.*" Lepida est WYTTENBACHII annotatio: *videtur praeceptum a quodam auctore diserte traditum ac per* εὐθυρρημοσύνην *gravitate oratoria involvere voluisse itaque perspicuitati obfuisse.* Sic nihil erit ad animos commovendos minus idoneum quam *oratoria gravitas.* Si interpretationem emendata lectio praecessisset, non fuisset aliud praeceptum ad intelligendum facilius. Emenda: εἴσελθε εἰς πορνεῖον, παῖ, ἵνα μάθῃς ὅτι τῶν ἀξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει: τὰ τίμια sunt *quae magno constant*, quibus τὰ ἄξια opponuntur. Pro που legendum esse παῖ confirmabit DIOGENES LAËRTIUS VII. 88 et 89. ubi ἐπ' οἴκημα παιδίσκης olim putabant significare »*ad ancillae domum,*" sed est idem quod DIOGENES uno verbo πορνεῖον appellat.

In *Rhetorum Praeceptore* 51, 12. αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν μιμησάμενος, librarii concoquere non potuerunt αὐτοθαΐδα, (quod dictum est ut αὐτοβορέας, αὐτοηρακλῆς, alia) itaque plerique dederunt αὐτὸς θαΐδα: ad idem exemplum emendaverim PLATONIS *Menexenum* p. 245 D. αὐτοὶ Ἕλληνες οὐ μιξοβάρβαροι οἰκοῦμεν, ubi olim venuste αὐτοέλληνες scriptum fuisse arbitror.

In *Philopseude* 52, 34. οὐ καθαρῶς ἑλληνίζοντα libri omnes necessariam negationem omittunt, quam primus editor supplevit de suo, probantibus merito caeteris omnibus. Saepius quam credas librarii οὐ neglexerunt addere, ut in ISOCRATIS *Archidamo* § 33. in omnibus libris est διὰ πλεονεξίαν ποιούμεθα τὴν εἰρήνην, necessarium οὐ ποιούμεθα tandem unus *Urbinas* dedit. Similiter in *Antidosi* § 318 et aliis locis: quamobrem si quando οὐ deesse apparebit noli reformidare veterum membranarum auctoritatem, aut librorum omnium consensum revereri, sed quod opus est confidenter restitue. Dabo duo exempla: in PLATONIS *Phaedone* p. 59 C. τί δέ; Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος παρεγένοντο; — οὐ δῆτα. ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι, et sana ratio docet et Graecae linguae ingenium emendandum esse οὐ παρε-

γένοιντο; nam qui ita quaerit Echecrates miratur eos non nominari inter eos, qui Socrati moriluro adfuissent, et οὐ δῆτα melius respondebitur si οὐ praecesserit. Quam vetus hoc mendum in PLATONIS Codicibus inoleverit apparet ex DEMETRII libello περὶ ἑρμηνείας § 288. GOELL., sed vera scriptura antiquius nihil est. In HERODOTO VI. 52. τὴν δὲ οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκειν, εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, βουλομένην δὲ, εἴκως ἀμφότεροι γενοίατο βασιλέες, locus ex impedito et inconcinno expeditus erit si suppleveris οὐ βουλομένην δέ, et sic εἴκως more Graecorum positum erit, quod nunc soloece ex βουλομένην videtur suspensum.

Addam unum tantum: in libro *de Calumnia* 59, 2. libri confundunt ἄρχεται et ἔρχεται pervulgato errore, qui tamen subinde lectores et editores impune ludificatur. In DIONYSIO HALIC. I. 85. νῦν ἄρχομαι διηγησόμενος manifesto soloecum est pro ἔρχομαι, quod duo optimi libri suppeditant *Vaticanus* et *Chisianus*, sed sine libris ab unoquoque poterat corrigi. In re tam certa quam nota miror quomodo in PLATONIS *Ione* doctos homines turpis soloecismus fugerit p. 533 c. καὶ ὁρῶ, ὦ Ἴων, καὶ ἄρχομαί γέ σοι ἀποφαινόμενος ὅ μοι δοκεῖ τοῦτο εἶναι, nihil certius est quam legendum ἔρχομαί γέ σοι ἀποφανούμενος. Quamquam ἔρχομαι erat olim vulgata lectio tamen doctis nil suboluit. φαίνω et φανῶ, φαίνομαι et φανοῦμαι et similia omnia quam frequenter scribae permiscuerint saepe ostendimus, et novo exemplo hanc partem concludemus: ubicumque futurum ὀδυροῦμαι in veterum libris apparebat Graeculi ὀδύρομαι substituere solent, ut ἀγγέλλω pro ἀγγελῶ, ϛέλλομαι pro ϛελοῦμαι, alia, et in quibus etiam proclivior error est μένω, κρίνω, ἀμύνω caet. pro μενῶ, κρινῶ, ἀμυνῶ. In LUCIANO 10, 23, 2. μετ' ὀλίγον ὀδυρούμενον optimi libri vitiose ὀδυρόμενον. Peius etiam 13, 15. ad unum omnes servant τοῦ μὲν γελασομένου — τοῦ δὲ ὀδυρομένου, pro ὀδυρουμένου. Quis igitur in ISOCRATE πρὸς Καλλίμαχον. § 35. οἶμαι δ' αὐτὸν ὀδύρεσθαι τὴν πενίαν — καὶ λέξειν ὡς δεινὰ πείσεται, dubitabit ὀδυρεῖσθαι corrigere, et ubicumque in simile vitium incidet eodem remedio, quod saepissime profuit, de novo uti?

CAPUT X.

Venio nunc ad novum observationum genus, quod pertinet ad expellenda additamenta, interpretamenta et cuiuscumquemodi emblemata, quae correctores et lectores invitis scriptoribus obtrudere solent. Nullus scriptor Graecus aut Romanus non est passim istiusmodi mendis et maculis inquinatus et oppletus, quemadmodum nullus propemodum est liber scriptus, in quo non appareat illa annotandi, supplendi, corrigendi, interpretandi consuetudo, qua Veteres omnes inter legendum utebantur. Ut cuiusque animus lectione commovetur, ita in margine appingit *καλῶς*, *ὡραῖον*, *φρονίμως*, *ἀστεῖον*, aut aliquid huiusmodi quo lecta probet; nonnumquam et indignabundus obloquitur scriptori et quasi cum eo colloqueretur reponit aliquid vel cum convicio [1], aut quod legit cum suis temporibus comparat et querelam apponit [2], denique omnibus modis ut inter legendum animus affectus fuerit, paucis in margine adscribit. Alias toti sunt in interpretatione verborum et sententiarum, vocabulis antiquioribus et obsoletis adscribunt nova et nota, quibus praesens aetas uteretur; si quid obscurius scriptum videtur interpolando expediunt scilicet; si quid est arguta brevitate dictum, de suo supplent aliquid; si qua est ellipsis elegantior ita explere videbis, ut magistris videtur; si quod nomen, si qua res paulo minus nota commemoratur, paratum est interpretamentum. Denique ubi scriptura laborat incredibili audacia et temeritate grassantur et *ὅ τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτ-*

---

1) Euripides Oresten dicentem facit in cognomine Tragoedia vs. 547.

ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.

in Codice quodam additur:

ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη;

et saepe monachi Iulianum et Lucianum conviciis insectantur: non rara sunt *ὦ κατάρατε, ὦ κάθαρμα, ὦ ἀλιτήριε, ὦ μιαρέ, ὦ γόης, ὦ μάταιε, ὦ κύον,* quibus piae animae in secus sentientes debacchantur. Sic in Scholio, quod Editor legere non potuit sed utcumque ductus litterarum delineavit p. 217, legitur: *κύον, πῶς σολοικίζων νῦν οὐκ ἔγνως τὸν κορυφαιότατον προφέρων;*

2) Sic monachus in Scholio ad Lucianum p. 94. monachorum suae aetatis et episcoporum mores perstringit. In Ciceronis loco *de Legibus* III. 3, 7. *coelibes esse prohibento*, miseri monachi adscribunt: *optima lex.*

ταν ἔλθῃ confidenter videbis reponentes, addunt, demunt quodlibet et interpolant et vitiant arbitratu suo quidquid iis non satis bene aut commode dictum videtur. Si quid iis absurdum videtur annotant *ἀλογία*, quod vocabulum in ARISTIDE cum verbo *σοφίζεται* ita coniunctum est, ut *σοφία λογίζεται* nasceretur. Vide CANTERI *Syntagma de ratione emendandi* p. 49. In DIONYSIO HALIC. I. 14. pro *οἰκοφθορηθεῖσαι* in nonnullis libris est *οἰκοφθοβάρρων ῥηθεῖσαι*, unde natae sunt scripturae *οἰκοφθόρων βαρυθεῖσαι*, *οἰκοφθόρων βαρηθεῖσαι* et Reiskianum *οἰκοφθόρων μαρανθεῖσαι*. Has turbas innoxius M. TERENTIUS VARRO dedit, qui laudatus in sequenti versu et in margine de more notatus inter *οἰκοφθο* — et *ρηθεῖσαι* incommodam et indecoram sedem occupavit; et magna est talium copia. Malum hoc in libris crescebat in diem, et ut quisque est recentissimus ita mendosissimus esse solet, sed nullus est scriptus liber tam vetus, tam bonus, quin eandem labem olim senserit, quam videmus in sequioribus semper gliscentem. Hoc ipsum autem est certissimum interpolationis indicium, quum libri antiquiores cum recentioribus compositi manifestam fraudem faciunt et additamenta insulsa et puerilia sequiorum temporum omittendo arguunt. Quam multa emblemata Codex DEMOSTHENIS *Parisinus* S, quot interpolationes arguit solus? quam multa ISOCRATIS *Urbinas* aut DIONYSII HALIC. liber *Vaticanus?* At plurimum abest, ut ipsi sint sine vitiis eiusdemmodi: optimus ille est, qui minimis urguetur: hoc habent, ut emblemata indagare et odorari et certis vestigiis deprehendere et deprehensa tollere doceant et animos addant iis, qui ineptias concoquere non possint. Palam faciunt quemadmodum ista additamenta oriantur, qua sede libentius haereant, ut sese insinuent et clanculum irrepant, et magna copia locorum emendatorum acuto et sagaci Critico notas quasdam et indicia tenuissima sed certa monstrat, quibus teneat fraudem et sciolos convincat. Docti homines nimium patienter pleraque ista ferre solent: quod frigidum et insulsum est verbis mitigant, etiam alibi non dissimilia legi contendunt, et omnibus modis in praeclarissimo quoque scriptore elevant et excusant, quae in suis quisque scriptis numquam tulissent, aut inepte repetita aut pueriliter explicata. Ut sunt cuiusque Graeci scriptoris Codices antiquitate et fide multum

inter se diversi, ita hoc quoque in genere alia aliorum conditio est: in aliis plurima emblemata sunt, in aliis aliquanto pauciora. In Isocrate post *Urbinatem* pauca supersunt, in Demosthene post *Parisinum* S sat multa, in Aeschine plurima. Herodotus paucis inquinatur, in Xenophonte complura sunt, Thucydidem perquam multa deformant. Plato compluscula habet, Lysias, quamquam depravatissimus ex uno deterrimo Codice depromptus est, perpauca tantum. In Luciano satis magna copia est emblematum, in quibus sunt insulsissima quaedam. Multi multa iam sustulerunt, meliores libri plura damnarunt, novissimus omnium Bekkerus quaedam expulit, ipse in superioribus nonnulla iam indicavi, nunc plura colligam. Praemittam pauca quaedam ex Classicis, deinde quid Luciani Codices boni afferant exemplis compluscsulis ostendam, et sic confirmatus caeteras fraudes et fallacias scribarum retegam. Sophoclis fragmentum legitur apud Athen. III. p. 76 c. Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης γάμῳ τροπικῶς τῷ τοῦ δένδρου ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπών·

πέπων ἐρινὸς * * ἀχρεῖος ὢν
ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ,

in quo loco nihil excidit, sed contra pessime interpolatum est ἀχρεῖος, a nescio quo olim superscriptum ad explicandum quo sensu πέπων ἐρινός dictum esset. Poëta dederat πέπων ἐρινὸς ὢν || Ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, id est φαῦλος ὢν ἄλλους ἐκφαυλίζεις, ad quam ipsam analogiam verbum ἐξερινάζειν Sophocles finxit. In splendido carmine Euripideo apud Porphyr. *de Abstin.* IV § 19. pro

Φοινικογενοῦς τέκνον Εὐρώπης
καὶ τοῦ μεγάλου Ζηνὸς, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου.

circumfertur apud omnes insulsum emblema et sic editur

Φοινικογενοῦς [παῖ τῆς Τυρίας]
τέκνον Εὐρώπης κτέ.

In *Hellenicis* VI. v. 37. Cliteles Corinthius sic verba facere incipit: ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἴσως ἀντιλέγεται, τίνες ἦσαν οἱ ἄρξαντες ἀδικεῖν, multis saeculis post mortem Xenophontis adscripta sunt verba τίνες ἦσαν οἱ ἄρξαντες ἀδικεῖν. Si dixero inepte abundare nihil agam, et multis modis id

eludi solet, at cogita quid ταῦτα significet, quod digito monstrat quae praecedunt § 36. διέθει θόρυβος (lege θροῦς ut § 35.) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Clamant alii δικαίως βοηθῆσαι, οἱ δὲ ἀδικεῖν. interea prodit Cliteles et ab hac ipsa dissensione orditur: ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται, inquit: ecquis erat in concione docendus, quid esset de quo dissentiretur. Absurdum est, opinor, ita dicere. Sed pertinacius agunt viri docti et multa saepe nobis supervacua videri dictitant, quae tamen dicta et scripta sint certa fide: sed manifesta sermonis vitia fraudem patefaciunt: non ἦσαν sed εἰσίν dictum tum oportuit, non τίνες, sed πότεροι, et ἄρχω ἀδικεῖν quis serio XENOPHONTI imputabit? Non minus manifesta emblemata sunt I. v. 13. [ἀπελογήθη ὡς], pro quo Atticus ἀπελογήσατο dixisset, I. vi. 15. [ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ], II. iv. 13. [οὗτοι δὴ οἱ τριάκοντα], IV. v. 5. οἱ δ' ἐν τῷ Ἡραίῳ [καταπεφευγότες], VII. i. 31. [οὗ δὴ καὶ ἀπόγονος λέγεται]. In eodem opere emblema natum est, ut saepe fit, ex depravata lectione, qua correcta ultro excidit II. ii. 20. οὐκ ἔφασαν πόλιν ἀνδραποδιεῖν μέγα ἀγαθὸν εἰργασμένην ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις γενομένοις τῇ Ἑλλάδι, emenda μέγα ἀγαθὸν — γενομένην τῇ Ἑλλάδι et εἰργασμένην eo redibit, unde male pedem intulit. Alio loco factum est ut interpolator turpiter erraret et incredibilem errorem XENOPHONTI affingeret II. ii. 13. οἱ δ' ἐπεὶ ἦσαν ἐν Σελλασίᾳ πλησίον τῆς Λακωνικῆς, viri docti admonent Sellasiam in ipsa Laconica sitam et expungunt πλησίον, at Σελλασία tam notum et nomen et locus est, ut Σελλασία τῆς Λακωνικῆς tam putidum sit et puerile ac si quis Ἐλευσίς vel Μαραθὼν τῆς Ἀττικῆς in simili re dicere voluisset: πλησίον τῆς Λακωνικῆς debetur sciolo, qui illis temporibus *Hellenica* interpolavit, quum nemo sciret ubi terrarum olim Sellasia sita fuisset. Ut locus non uno nomine notus et nobilis etiam notior fiat emendabo locum POLYAENI III. 11. 6. Χαβρίας εἰς Ἑλλάδα τῆς Λακωνικῆς ἐμβαλὼν νυκτὸς τὸν ποταμὸν διαβὰς λείαν πολλὴν λαβὼν τὴν μὲν ὑπὲρ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν Φιλίαν ἀπεπέμψατο. ad hunc nuntium Spartani advolant καὶ σπουδῇ δραμόντες διακόσια στάδια incomposito agmine fessi ab integris funduntur et fugantur. Pro εἰς Ἑλλάδα CASAUBONUS festinans εἰς Ἕλος correxit, quod festinans CORAES recepit. Subridebit qui haec gnarus locorum releget. Scribe εἰς Σελλα-

σίαν τῆς Λακωνικῆς, quod viro POLYAENO recte addebatur, et nota Sellasiam ad fluvium (Οἰνοῦντα) sitam ducentis ab Urbe stadiis distare.

Apud THUCYDIDEM, ut diximus, magna est emblematum frequentia, de quo numero nunc duo delibabo. Libro VIII. cap. 37. editur: ξυνθῆκαι Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς βασιλέα Δαρεῖον καὶ τοὺς παῖδας τοῦ (lege τοὺς) βασιλέως καὶ Τισσαφέρνην σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε: qui hunc locum volet intelligere Ξυνθῆκαι in margine adscribito (ut passim in THUCYDIDIS codicibus δημηγορία, ἐπιστολή, et similia, in margine adscribi solent, si qua concio aut epistola historiae inseritur) et THUCYDIDI relinquito Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων κτἑ. Alterum est VI. 30. ἐν τῷ παρόντι καιρῷ. ὡς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν μᾶλλον αὐτοὺς ἐσῄει τὰ δεινὰ ἢ ὅτε ἐψηφίζοντο πλεῖν, aliena manus adpinxit ἢ ὅτε ἐψηφίζοντο πλεῖν, ut μᾶλλον explicaretur. Non tantum insipidum et inficetum hoc additamentum est, sed etiam rerum fidem et sententiam scriptoris violat, namque si istiusmodi quid ad μᾶλλον adiicitur utroque tempore solliciti fuisse intelligentur, et auctas tantum fuisse curas, quibus iam tum angerentur quum tantam rem susciperent. Contra μᾶλλον elliptice positum id significat, quum expeditionem iuberent sine cura fuisse, nunc quum res agi coepta esset, aliquam sollicitudinem subire animos, non magnam illam quidem sed aliquam tamen, si cum illa veteri confidentia conferretur, qua bellum in comitiis iussissent. Saepe μᾶλλον apud THUCYDIDEM sic ponitur vid. I. 3. μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, quum antea illud nomen negaverit in usu fuisse, vel VIII. 71. ἐκείνου μᾶλλον ἤδη προσδεχομένου, quod de eo dicitur qui paulo ante οὐδὲν ξυμβατικὸν ἀπεκρίνατο, et sic saepius. Prorsus simile emblema irrepserat in AESCHINIS *Ctesiphonteam* § 179. οὔκουν ἄτοπον τὰς μὲν δωρεὰς νῦν πλείους εἶναι τὰ δὲ πράγματα τῆς πόλεως τότε μᾶλλον [ἢ νῦν] ἰσχύειν, ubi quatuor optimi libri ἢ νῦν omittunt. At XENOPHONTI nullus liber opitulatur in *Anabasi* VI. I. 17. ὡς δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐδόκουν ἐγγὺς γίγνεσθαι ἤδη μᾶλλον [ἢ πρόσθεν] εἰσῄει αὐτοὺς ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκωνται, ubi ἢ πρόσθεν spuria sunt. *Nova* haec cura subibat animos. Multa de genere hoc emblemata et ex aliis et ex THUCYDIDE DOBRAEUS eiecit, de quo

summo critico tam docto quam sagaci lepidum est audire POPPONEM (in Praefat. ad *Commentt. in* THUCYD. part. III. p. XI.) serio dicentem: »*Dobraei in notis in Thucydidem coniecturae ut in ceteris eiusdem hominis eruditi adversariis pleraeque et audacissimae et inutilissimae sunt*" atque haec de Criticorum principe dicit POPPO, qui criticus est talis, qualem dicere nolo.

In ISOCRATIS *Panathenaico* § 59. pro ἐντὸς Ἅλυος in omnibus libris praeter unum *Urbinatem* est ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, quod nemo umquam revocabit. Eiusdem generis emblema est in *Hellenicis* IV. III. 8. πρὶν ἐν [τῷ ὄρει] τῷ Ναρθακίῳ ἐγένοντο. Turpius etiam in THUCYDIDE III. 116. οἱ ἐπὶ τῇ Αἴτνῃ [τῷ ὄρει] οἰκοῦσιν, ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὄρος ἐν τῇ Σικελίᾳ. Saepe quod eleganter et venuste et εὐφήμως erat dictum, isti prorsus corrumpunt id ipsum addentes quod scriptor maluerat significare quam dicere. In ISOCRATES *Antidosi* § 288. venuste dictum erat τοῖς λυομένοις εἴκοσι καὶ τριάκοντα μνῶν τὰς μελλούσας καὶ τὸν ἄλλον οἶκον συνκαναιρήσειν, perdiderunt omnia, qui τοῖς λυομένοις τὰς ἑταίρας invexerunt. Similiter in *Panegyrico* § 138. ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης, ἡμεῖς δὲ πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ νῦν πολεμικῶς ἔχωμεν, periit lepor loci ex quo aliena manus πολεμικῶς inseruit. AESCHINES *in Timarchum* § 182. εὐφήμως dixerat: ἀνὴρ εἷς (lege τις) τῶν πολιτῶν εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέχρι γάμου, nescio quis pessime interpolavit, ut hodie legatur θυγατέρα διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν. Iniuriam insignem scribae CICERONI fecerunt actione I. *in Verrem*, cap. XI. § 33. *Nunc quoniam pugnare contra me instituisti non tam ex tua natura quam ex istius tempore et causa* [malitiose], *necesse est istiusmodi rationi aliquo consilio obsistere*, non est hoc scriptum ex Ciceronis natura et ingenio, qui omisso maledicto *malitiose* idem dixit, ut se decebat. Dixerat ISOCRATES in *Antidosi* § 71. παραινῶ τῷ Νικοκλεῖ μὴ ῥᾳθυμεῖν μηδ' ὥσπερ ἱερωσύνην εἰληφότα τὴν βασιλείαν οὕτω τὴν γνώμην ἔχειν, in omnibus Codd. praeter unum optimum ἀμελῶς irrepsit post βασιλείαν. In LUCIANO plane eadem interpolatio deprehensa olim a me est in *Parasito* 48, 52. ὁ παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφῖδας (ἀμελῶς) ἔχοι. plures indicabo ubi praemisero locos, quibus

integriores libri opem tulerint, unde unusquisque a falsariis ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehensis sibi cavere discat. In *Dial. Mort.* 10, 20, 6. μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην in antiquis Codicibus ΜΕ-ΤЄΙΤΗΝ in ΜΕΓΙϹΤΗΝ abierat, itaque nunc in plerisque legitur μεγίστην ἀσκεῖς τὴν σαυτοῦ τέχνην: viden' unde ἀσκεῖς natum sit? 11, 15. τὸν μεταίτην Ἶρον, recte exulat μεταίτην ex optimis, et est vocabulum postremae aetatis. Plane eiusdemmodi emblema est 66, 24. οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἶροι δηλαδὴ ἅπαντες, Codd. Ἶροι καὶ πτωχοί, alii Ἶροι καὶ προσαῖται, unus A verum servavit. In 16, 22. in Codd. ad ἐτελέσθης γάρ adduntur τὰ ἐλευσίνια δηλονότι et δηλονότι τὰ ἐλευσίνια, tritum est in istis δηλονότι, quod quia scribitur δη saepe in δή abiit. 10, 10, 6. εἴποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν in multis additur εὐεργέτην δηλονότι vel δῆλον ὅτι. 16, 21. τὰ πορθμεῖα ἀπόδοτε. παρὰ πάντων ἤδη ἔχω. δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολόν, in optimis emblema est παρὰ πάντων ἤδη τὸν ὀβολὸν ἔχω. 18, 5. Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ. Cod. M. βασιλίδι τῇ πάνυ. F. τῇ βασιλίδι πάνυ. Emblemata ex margine recepta mutare locum solent et incerta sede volitare. Affine est 45, 9. τὸ ἄχρι τοῦ λουτροῦ αἰῶνα μέγιστον ἐτιθέμην, ubi alii μέγιστον alii μήκιστον habent, verum est utroque abiecto αἰῶνα ἐτιθέμην. 46, 16. ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον ἦν in multis est ἔργον δυσχερὲς ἦν. Similiter 73, 12. boni Codices habent additamentum τὰς φιλοσοφίας, quod optime abest a caeteris. In *Nigrino* 3, 10. in omnibus est ἑτοιμός εἰμι, Lucianus more Attico dederat ἕτοιμος, quod ex uno B apparuit. Frequens emblema apparet 19, 12. Ναί, φησί τις, ἀλλὰ νῦν ἑκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις, multi boni libri omittunt τάχα ἂν εἴποι τις, rectissime, sed qui ista adscripsit in suo Codice legebat: Ναί, ἀλλὰ νῦν idque revocandum expunctis φησί τις. Si quando emblema eum reliqua oratione non satis bene componitur, pergunt errare et per vim accommodant, ut in caeteris vitiis facere solent; χειραγωγῶν 45, 10. ubi in χεῖρας ὀρέγων depravatum est, quod sequebatur τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον sine ulla religione refinxerunt in αὐτῷ ἐπερειδομένῳ. Sic 17, 15. quum ποιούμενοι irrepsisset, τιθέμενοι in τιθέμενον abiit. Interea sententia disperit, τοῖς δ' οὐδὲν μέλει, quod imprimis illorum causa dolendum est, qui ista omnia aegra et absurda tamen interpretantur. In

Veris Historiis 27, 18. placuit lectori iocus τῶν δὲ στωϊκῶν οὐδεὶς παρῆν, ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον, itaque adscripsit in Cod. F. ἀστεῖον, quod feliciter non est receptum. At in GALENI loco, quem affert BAKIUS *de Posidonio Rhodio* p. 201. aliter evenit: verba sunt συγγνώμη γὰρ ἀνθρώπῳ γε ὄντι καὶ ἁμαρτάνοντι ὡραῖόν τι. Multum se cruciat WYTTENBACHIUS p. 283. sed nihil extundit. GALENUS dixerat συγγνώμη γὰρ ἀνθρώπῳ γε ὄντι ἁμαρτάνοντί τι, placuit Graeculo dictum et adscripsit ὡραῖον. Verissime BADHAM ad EURIP. *Helenam* vs. 1059. »ὡραῖον *sexcenties in Codicum marginibus a scribis appictum reperias, ubi aliquid pulchre dictum iudicabant*" nota esse solet litera ω, quam mediam ρ transit.

Transeo nunc ad illos LUCIANI locos eundem in modum aut etiam peius interpolatos, ubi in Codd. nihil est praesidii, sed sana mens et iudicium rectum et ἡ τῶν καλῶν καὶ τῶν μὴ καλῶν καὶ πρεπόντων διάγνωσις et interior Graecitatis intelligentia Codicum vicem optime explere possunt, si quis scriptorem, quem tamquam digitos suos noverit, ita legerit, ut de HEMSTERHUSIO RUHNKENIUS scribit »*difficilis, suspicax, semper verens ne quid sibi fallaciae vel a librario vel ab interpolatore struatur.*" Et sunt quaedam huiusmodi, ut non sit ad fraudem indagandam HEMSTERHUSIO opus vel BENTLEIO vel PORSONO, quale est 15, 51. καίτοι γελοῖός γ' εἰμὶ ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν. [ἄφωνοι γὰρ αὐτοί], aut 32, 14. φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα [ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι], ubi poterant confidenter dicere non *alios* homines, qui male Deo opponuntur, sed homines ad unum omnes non saepius quam semel nasci solere. Incredibilis est Graeculorum istius aetatis stupor. Notum est Scholion ad THUCYDIDEM I. 2. τὴν Ἀττικὴν ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί, ne errarent pueri magister admonet: τῷ γένει δηλονότι, οὐ γὰρ ἦσαν ἀθάνατοι: huiusmodi tamen homunciones THUCYDIDEM interpretabantur. In sequenti libro 33, 36. editur ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω, corrige λέγει, pervulgato errore ex λέ^γ vel λ^έ nato, Dicuntur haec *de* LUCIANO non *ab ipso* et in marginem ablegan da sunt.

In *Amoribus* 38, 20. κατὰ πετρῶν δέ, φασίν, [ἀγόνων] σπεί-

ραντες, ita demum retineri poterit ἀγόνων, si quas alias πέτρας γονίμους esse constabit. Nota sunt proverbia κατὰ λίθων σπείρειν, κατὰ πετρῶν σπείρειν, κατὰ θάλασσαν σπείρειν, αἰγιαλὸν ἀροῦν, quibus quis umquam ἀγόνων, vel ἄγονον, adiiciat praeter Graeculos? 58, 30. legitur τὸ τῆς κυνὸς, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει οὔτε τῷ ἵππῳ [δυναμένῳ φαγεῖν] ἐπιτρέπει. 69, 13. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ καὶ [ὥσπερ οὖν ἐςίν] ἀφόρητον ἐφαίνετο, recte ille quidem iudicat quisquis est, sed non ut eius verba Lucianeis misceantur. 70, 38. ἀναμνήσθητι τὸν Ἰξίονα, ὃς [ἀξιωθεὶς] κοινῆς τραπέζης ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, ne dubites expungere inspice Euripidis *Oresten* vs. 9. In haec omnia digitum intendisse satis est. Mirifice arridet quod me Hirschigius meus admonuit 10, 13, 4. ubi vapulat Aristoteles, monachum nescio quem aut Graeculum adscripsisse ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριςοτέλους εἰδέναι, quae verba nunc satis absurde ab eo dicuntur, qui omnibus opprobriis Aristotelem palam insectatur. Videbis etiam alibi Graeculos Aristotelem et caeteros philosophos ab Luciani iocis et dicteriis vindicantes. Insigne huius rei exemplum est in scholiis p. 91. ubi iratus Graeculus Lucianum castigat Stoicorum spinas et τὸ σύμβαμα καὶ τὸ παρασύμβαμα suaviter ridentem. ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, inquit, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν ςρέφων καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων, deinde ea addit quae ne Stoicus quidem sine nausea legat. In 4, 8. eiice λάλον ὄρνεον. 5, 4. [ἀκόλουθα] τῆς ῥαθυμίας τἀπίχειρα κομίζει. 5, 33. οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει [ἀγαθὴν] σύνεργον, et simillima 8, 4, 4. et 66, 13. illic οἷος εἶ σύ [οὕτω καλός], hic οἷον ἂν [ὡς εὐδαίμονα] βίον ἐπεβίωσα: deinde 5 § 56 et 57. μάλιςα (adde μὲν) εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν — εἰ δὲ μὴ [τοῦτο βούλει]: 9, 2, 4. auctore Hemsterhusio tandem expellantur [τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι] et 10, 6, 2. [πολλάκις ἐκφέρει]. In 9, 13, 1. καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν [ἑαυτήν]. Notum est in re amatoria παρέχειν *morigerari*, omisso pronomine, ut 67, 5, 4. πάρεχε γοῦν. Praeterea παρέχειν dicitur qui medico corpus praebet secandum vel urendum vel qualibet medicina curandum, cuius rei egregia exempla e Platone collegit Heusdius in *Specim. Crit. in Platonem* p. 91. nonnumquam τὸ σῶμα additur, ut in *Nubibus* vs. 440.

τουτὶ τό γ'. ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν.

ubi emenda τουτὶ τοὐμὸν σῶμ', nisi quis perspicere poterit quid sibi γε velit. Constans veterum usus est in talibus verbo παρέχειν subiicere activam verbi formam: παρέχω τέμνειν, παίειν, τύπτειν, πατεῖν, similia. Graviter igitur erravit Lucianus 18, 1. πόσοι Μίδαι μετέπεισαν αὐτὸν μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ σύρεσθαι; sequiores saepius ita peccant, et Lucianus ipse alibi, veteres numquam. In 10, 15, 1. ἀγεννῆ τινὰ Φρύγα [δειλόν], et mox τὸν Πηλέως δὲ [υἱόν], et 10, 26, 1. οὐχ ἡδὺ ἦν [ζῶντα] ὁρᾶν τὸ φῶς, 15, 33 ἤν τινα τῶν μεμυημένων ἰδὼν [ἐξαγορεύοντα] ταῖν θεαῖν (scribe τοῖν θεοῖν) τἀπόρρητα [καὶ] ἐξορχούμενον ἀγανακτήσω, qui elegantius loquebantur, dicebant τὰ μυςήρια, τἀπόρρητα ἐξορχεῖσθαι pro ἐξαγορεύειν, ut ipse Lucianus docet 38, 15. ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυςήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί, quis igitur ista coniungat? 15, 43. ἀνέρπουσι βομβηδὸν νὴ Δία καὶ βοτρυδὸν [ἑσμοῦ δίκην] ἵνα [καὶ] καθ' Ὅμηρον εἴπω, disiungi non possunt βοτρυδὸν, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω. 16, 22. τὸ τριβώνιον [πρότερον] τέως ἄμορφον εἶναί μοι δοκοῦν, nam τέως significat πρότερον. 17, 7. εἶτ' ἔλαθον ἄμφω [γηράσαντες] ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι, corrupit interpolator dicti venustatem, et § 25. ὧν μὲν γὰρ [ἕνεκα τῶν μαθημάτων] ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε ὀλίγον αὐτῷ μέλει, nisi illa expungentur non constabit sententia loci. In 18, 2. σὺ ταῦτα πρός με [ὁ Σαβῖνος] ἤδη λέγεις non opus erat Sabinum commonefacere, quis esset. 20, 13. εὖ γε νὴ τὸν Ἑρμῆν [ὦ Ἑρμότιμε] αὐτόν, οὗ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις, quam inepte interpositum hoc est! praeterea νὴ τὸν Ἑρμῆν αὐτόν non possunt dirimi. In 20, 76. λήθη τις ἔςω αὐτῶν ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου [ἄρχοντος πραχθέντων], proverbialis haec locutio est, ubi breviloquentia venusta est et ex rei natura sequitur; nihil addiderunt 16, 5. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζουσαν; In 26, 7. ἄφθονον ἦν τὸ ῥεῦμα καὶ πολὺ ὥςε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι [δύνασθαι], perspicua res est. In 27, 22. ἐνέςη [ὁ ἀγὼν] τὰ παρ' αὐτοῖς θανατούσια, interpolatio manifesta minuit loci leporem. In 29, 18. πάθος ἁπάντων [παθῶν τὸ] δυσαλωτότατον,

non aliter solent. Ibid. § 26. οὑτωσὶ μὲν [ἁπλῶς] ἀκοῦσαι, ut saepe apud DEMOSTHENEM et PLATONEM legitur ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι, ὥς γε οὑτωσὶ ἀκοῦσαι, οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι, ἀκοῦσαι μὲν γὰρ οὑτωσὶ παγκάλως ἔχει DEMOSTH. p. 355, 28. In PLATONIS *Philebo* idem vitium est p. 12 c. ἔςι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως [ἁπλῶς] ἕν τι, male enim editores ἁπλῶς ad ἕν τι retrahunt. In 32, 8. δι' οὓς προεῖπον τυράννους [τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν φόβον] quae paucis ante versibus *bis* iam nominata sunt non possunt *tertium* insipide commemorari. Ibid. 47. εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας τὸ κάλλιςον ὡς οἶσθα τῶν βιβλίων καὶ κεφαλαιώδη περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, vitiosa est haec verborum compositio: lege τὰ κεφαλαιώδη et senties τὰ δόγματα spurium esse. Simili modo 41, 34. lege ὁ αὐτός pro αὐτός et apparebit ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος esse insiticia. Lepide erat scriptum 42, 28. ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν αὐτῶν γυναικῶν ἐδίωκον, insulse aliquis inseruit εἶναι [τῶν ἵππων]. In 45, 29. κατέσκληκεν ὅλος [ἐκτετηκὼς] ὑπὸ φροντίδων, recte § 31. ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. In 46, 2. Μένιππος ἡμῖν διοπετὴς πάρεςιν [ἐξ οὐρανοῦ]. Διοπετής significat ἐξ οὐρανοῦ: HESYCHIUS διοπετές: ἐξ οὐρανοῦ ἐρχόμενον. § 6. τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου [χωρίον] non potuit vocabulum ineptius suppleri quam χωρίον. Dicitur τὸ μεταξύ ut τὸ μέσον in oraculo:

εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

§ 20. πρὸς τοῦτόν με ἀδελφὸν ὄντα [μου] συγκροῦσαι προχειρούμενοι, pronomen in talibus locum non habet. In *Thesmophoriaz.* vs. 74 receptum oportuit

οὐ χρῆν σε κρύπτειν ὄντα κηδεςὴν ἐμέ.

pro ἐμόν a BRUNCKIO emendatum. § 32. οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων λέγοντες [τοὺς θεούς] κτἑ. § 33. ἐς νέωτα οὖν [ἀρχομένου ἦρος] κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται, optime interpretatur quicumque adscripsit, sed in margine erat relinquendum. 58, 9. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον καὶ θαυμαςῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας [τοὺς θεατάς]: τὸ θέατρον significat τοὺς θεατάς, ut sexcenties apud ARISTOPHANEM et omnes, quare manifestum interpretamentum expelle. In 63, 10. τοῖς ὡς ἀληθῶς [γνησίοις] πολίταις apparet insiticium esse. In 67, 9, 2. [πολλοὺς μεδίμνους] facile mihi dabitur sciolo deberi. In 70, 4.

ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι [ᾆσαι] ἐν τῷ συμποσίῳ, non dicitur ᾄδω ᾠδικῶς, sed ᾠδικός εἰμι. In 72, 12. ἥδε ἡ γενεὴ [οἱ νῦν ἄνθρωποι] quis ferat ita dicentem? Multo etiam turpius est, quod apud THUCYDIDEM legitur II. 36. οἱ πατέρες ἡμῶν κτησάμενοι πρὸς οἷς ἐδέξαντο ὅσην ἔχομεν ἀρχὴν οὐκ ἀπόνως ἡμῖν τοῖς νῦν προσκατέλιπον. τὰ δὲ πλείω αὐτῆς αὐτοὶ ἡμεῖς οἵδε [οἱ νῦν ἔτι ὄντες] μάλιστα ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ ἐπηυξήσαμεν, ubi verba οἱ νῦν ἔτι ὄντες iis solis sunt utilia, qui non intelligunt haec PERICLEM vivum dicere ad cives suos, qui nondum essent mortui. Magistellus explicuit pueris ἡμεῖς οἵδε, et ne id quidem satis recte, quia haec verba non significant ἡμεῖς οἱ νῦν ἔτι ὄντες, sed ἡμεῖς οἱ ἐνθάδε παρόντες. Idem prorsus vitium irrepsit in DIONYSIUM HALIC. VIII. 26. Οὐολούσκων τε καὶ Αἰκανῶν στρατιὰν ἐπάγῃ, οὓς ἡμεῖς οἵδε [οἱ νῦν ὄντες] ἐν πολλαῖς ἐνικῶμεν μάχαις. In LUCIANO 10, 15, 3. ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε; male Codd. quidam ὧδε, probante IACOBITZIO, improbantibus reliquis. Apud LUCIANUM 78, 11. ἀκούειν [εἶναι] καλαί certus dicendi usus infinitivum respuit. Et haec quidem sunt insigniora emblemata, quae in LUCIANO deprehenderim praeter ea, quae in superioribus passim indicavi. Saepe miratus sum virorum doctorum in istis excusandis pertinaciam. Quasi religio esset ex Codd. qualibus utimur quidquam delere, quos constet inter omnes antiquitus iam mendosissimos fuisse, ita ineptissima quaeque vindices acerrimos nancisci solent, etiam doctos nonnumquam et acute cernentes. In THUCYDIDE V. 83. editur: ἐστράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος — ὑπῆρχε δέ τι αὐτοῖς καὶ [ἐκ τοῦ Ἄργους] αὐτόθεν πρασσόμενον, ubi puerile additamentum ἐκ τοῦ Ἄργους quamquam et ex se ipsum arguitur et plane conficitur Scholio αὐτόθεν: ἐκ τοῦ Ἄργους, tamen fautores habet. In DEMOSTHENE p. 147, 1. ἂν μὲν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν [ἐκ μιᾶς γνώμης] Φίλιππον ἀμύνησθε, LOBECK ad PHRYNICHUM p. 754. emblematis patrocinium suscipit. VALCKENARIUM miror ad HERODOTUM IV. 135. defendentem et tuentem in *Hellen.* VII. IV. 36. ἐν τῇ Τεγέᾳ αὐτοῦ et comparantem αὐτοῦ Ἀθήνησι THEOPOMPI ATHEN. XII. p. 532 C. τὰ δ' αὐτοῦ κατέλιπεν (scrib. κατέλειπεν) Ἀθήνησι, et LUCIANI verba 7, 8. τὰς ἀπάτας τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας χρὴ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλείπειν, quibus multa similia ex Graecis et Romanis scriptoribus

facile est colligere, sed in his adverbium *praecedit* epexegesin saepe non invenustam, numquam plane inutilem, sed nihil est magis inficetum quam si praemiseris *ἐκ τοῦ* Ἄργους, *ἐν τῇ* Τεγέᾳ, Ἀθήνησι deinde subiicere *αὐτόθεν* vel *αὐτοῦ*. Nonnumquam factum est ut scioli in interpretando errarent, deinde ea praepostera interpretatio cum genuina scriptura coalesceret in unum, quod mihi olim in PLATONIS *Apologia* observatum est p. 20 C. ubi scripserat philosophus: *ὦ Σώκρατες, πόθεν αἱ διαβολαί σοι αὗται γεγόνασιν; οὐ γὰρ δήπου σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν.* Sciolus nescio quis adscripsit *εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί.* Non sensit PLATONEM, si hoc dicere voluisset, *μηδέν* non *οὐδέν* fuisse scripturum et *ἐγένετ' ἂν* pro *γέγονεν*, nunc utraque scriptura monstrose coaluit et defensores habet. Coaluit monstrosius etiam emblema cum antiqua lectione in loco PLATONIS, quem ex ATHENAEO descripsit SUIDAS v. *ἀναλαμβάνειν: ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως.* Apud PLATONEM est in *Theaeteto* p. 175 E. *ἀναβάλλεσθαι — ἐπιδέξια ἐλευθέρως.* HIRSCHIGIUS primus vidit *ἐλευθέρως* interpretamentum esse. Omnino permulta sunt in PLATONE *παρεμβεβλημένα*, nusquam plura quam in *Apologia*, quae ut nunc sic olim in ludis legebatur adolescentulis, qui in litteris tirocinium facerent et lectionem PLATONIS ab hoc libro auspicarentur. Indicabo paucis insigniora et sic hanc partem concludam. p 19 C. *ὧν ἐγὼ [οὐδὲν] οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω.* p. 20 E. *οὗτος ἐμός τε ἑταῖρος ἦν καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει [ἑταῖρός τε] καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην.* p. 21 D. *ἐγὼ δὲ ὥσπερ [οὖν] οὐκ οἶδα οὐδ' οἴομαι.* p. 23 D. *ἔχουσι μὲν οὐδὲν εἰπεῖν [ἀλλ' ἀγνοοῦσιν].* p. 23 E. nisi expunges *καὶ τῶν πολιτικῶν* PLATO videbitur nescire quid dicat; ad ea quae sequuntur *ὑπὲρ τῶν ῥητόρων* adscriptum est *τῶν πολιτικῶν*, deinde ea verba alieno loco adglutinata sunt. p. 24 C. *πειράσομαι [καὶ] ὑμῖν ἐπιδεῖξαι.* p. 24 D. *ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ [καὶ κατηγορεῖς]* emenda *εἰσάγεις εἰς τουτουσί* et interpretamentum expunge. p. 24 E. *οὗτοι, ὦ Σώκρατες, [οἱ δικασταί]* et scribe *οὑτοιΐ.* p. 25 A. *οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ [οἱ ἐκκλησιασταί] διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους.* Et sunt tamen qui hoc PLATONEM ipsum addidisse serio credant. p. 26 A. *εἰ δὲ ἄκων διαφθείρω, τῶν τοιούτων [καὶ ἀκουσίων] ἁμαρτημάτων οὐ δεῦρο*

νόμος εἰσάγειν ἐστίν, scripserim τῶν τοιούτων ἕνεκα ἁμαρτημάτων. p. 26 B. εἰπὲ ἔτι σαφέστερον καὶ ἐμοὶ καὶ [τοῖς ἀνδράσι] τουτοισί. p. 28 A. ὃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους [καὶ] ἀγαθοὺς ἄνδρας ᾕρηκεν. p. 31 B. καὶ εἰ μέν [τοι] τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον. p. 31 D. εἰ ἐγὼ [πάλαι] ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ πάλαι ἂν ἀπωλώλη. p. 32 A. ἔτυχεν ἡμῶν ἡ φυλὴ ['Αντιοχὶς] πρυτανεύουσα. p. 36 B. τί οὖν; τί ἄξιός εἰμι παθεῖν; corrige τί οὖν ἄξιός εἰμι παθεῖν; p. 40 C. μετοίκησις τῇ ψυχῇ [τοῦ τόπου τοῦ] ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, praeterea scribe μετοίκισις, quia animus in morte non μετοικεῖ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, sed μετοικίζεται. In *Phaedone* locus est p. 117 C. ἀλλ' εὔχεσθαί γέ που τοῖς θεοῖς ἔξεστί τε καὶ χρὴ τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε εὐτυχῆ γενέσθαι, qui emblema in *Apologia* arguit et ipse eandem emendationem μετοίκισιν flagitat.

Nunc denique ad illam partem accedimus quamobrem potissimum Lucianum in his Lectionibus tractare instituimus, ut demonstraremus quanto opere a Graecitatis antiquae dicendi sinceritate desciverit, quam multa apud eum negligenter scripta sint et in verborum delectu et in forma et compositione adversus illam veterem loquendi consuetudinem, quam omnes referre satagebant, nemo umquam referre potuit. Ostendam quam saepe antiquum dicendi usum non satis observaverit, quoties aliena et vitiosa ex popularium sermone et aequalium admiscuerit, quam graviter in nonnullis lapsus sit, et, ut ipsius verbis utar (58, 1.) ὅσα πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβωται καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, ne quis umquam in Attici sermonis proprietate et usu constituendo Luciano teste utatur, nisi ubi cum certis et genuinis testibus consentit et orationem suam πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα ἀπηκρίβωσεν, a quo si quando recedentem videbimus aut Lucianum aut quicumque aliquanto post Alexandri mortem Graece scripsit sedulo cavebimus ne illorum negligentia et erroribus una omnium praestantissima lingua, qua mortales umquam usi sint, contaminari et pollui videatur.

Non est in animo magnam illam copiam τῆς ἀκυρολογίας, quam in Lucianeis longo usu animadverterim, omnem effundere et notare. In animo est studia aliorum excitare, imprimis si qui generosi animi iuvenes penitus sese in Graeci sermonis

ingenium et indolem insinuare strenuo et indefesso labore volent, iis viam pracire et propositis exemplis quibusdam insignioribus eam rationem iis aperire et patèfacere, quam ipsi in singulis persequantur et perficiant, ut comparatis inter sese Atheniensibus et Ionibus, Atticis et Atticistis, antiquis et sequioribus, sanis et aegris, praestantissimo quoque cum deterioribus, omnes omnium temporum scriptores Graecos intelligere discant et sic *interpretari* quae sibi recte intellecta sint, et *emendare* quae temporum et hominum vitio intelligi ab sano homine non possint. Compluscula iam in Alciphrone notavimus, nonnulla in Luciano emendando adspersimus, permulta unusquisque, qui Lucianum diligenter cum Platone, Isocrate, Demosthene, Aristophane comparare et eius dictionem ad illorum exigere instituet, ipse nullo negotio reperiet, quamobrem nonnulla breviter perstringemus, insigniora quaedam uberius persequemur.

Ac primum quidem illam labem dicendi et confusionem indicabimus, qua omnes sequiores laborare videbis, quum Atticis Ionica inepte inserunt et utramque dialectum olim certissimis finibus circumscriptam ridiculum in modum commiscent. Qui eleganter scribendi facultatem ex libris veterum colligebant et alèbant, non minore studio et admiratione Herodotum quam Atticos prosequebantur, et melle dulciorem dictionem Herodoteam cum eloquio Attico in sua scripta transfundebant, parum attendentes quam inconcinne et ineleganter illa coirent, quae suapte natura et ex fide rerum discreta semper more locoque fuissent. Est ea res huiusmodi, ut satis sit exempla errorum ponere, quibus colorem aliquis quaerere poterit, si volet, at permixta esse quae olim semper separata fuerint nemo infitias ire, ut in re certa, poterit. Sic mihi quidem perinepta solent videri, quae scripta sunt in hunc modum, quale est 47, 1. *χρὴ αὐτίκα μάλα παρεςάναι τὸν Ἀπόλλωνα ἢ οἴχεσθαί οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης*, aut § 34. *τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα καὶ κατὰ τοῦτο πολλήν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν*, aut 68, 21. *εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωςό οἱ ἀπαλλάττεσθαι*, et 47, 4. *ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαςήρια*, et 70, 24. *ὀρέγοντάς σφισι τὸ ἔκπωμα* et § 14. *ἀναγιγνωσκέσθω σφίσι τὸ πινάκιον* et similia, pro *αὐτῷ* et *αὐτοῖς* more Ionico Homeri et Herodoti posita, quod vitium

frequens est admodum apud sequiores imprimis in Pausania, Appiano, Dione Cassio. Semel hoc vitium in Xenophonte apparet, qui in Asia et Peloponneso usum patriae dialecti non ab omni labe purum servare potuit per tot annos. Legitur in *Hellenicis* I. vii. 5. οὐ γὰρ προυτέθη σφίσι λόγος pro αὐτοῖς. Eiusdem generis est μετὰ δέ, quod sexcenties apud Herodotum legitur pro ἔπειτα δέ, et Lucianus passim Herodoto sublegit, semel tantum recte 14, 4. μετὰ δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι καὶ ἠέρος, quia Pythagoram inducit sua dialecto loquentem, non sine vitio tamen, nam ridiculum est quod § 3. praecipit πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν, volebat dicere ἐχεμυθέειν, dicentem facit φλυηρέειν μηδέν, nam nihil aliud apud veteres λαλεῖν significat quam φλυαρεῖν et inanem loquacitatem arguit. Iam olim οἱ ἰδιῶται et barbari Graece balbutientes coeperunt λαλεῖν pro λέγειν usurpare et magistri admonent, vid. Phrynichum Bekkeri *Anecd.* p. 51, 3. Suavissime in Theophrasti *Charactt.* VII. pueruli ad garrulum patrem: παππία, λαλεῖν τι ἡμῖν ὅπως ἂν ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ. Passim perperam μετὰ δέ in Attica oratione ponitur, ut 10, 9, 2. ἕωθεν μὲν ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί, μετὰ δὲ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο et 14, 9. πρῶτον μὲν τριβώνιον περιβαλῶ, μετὰ δὲ πονεῖν καταναγκάσω et 46, 11. τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν (leg. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίων) ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς et 13, 8. 32, 8. 34, 8. 46, 24. 47, 34. 49, 1 et alibi. Infeliciter admodum Bekkerus in *Rhetorum praeceptore* 51, 17. μετὰ δέ refinxit in μέτει δέ, idque recepit, sed redemit hunc errorem bona correctione in 71, 20. καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως, μετὰ δὲ παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκῦτος, optime enim reposuit μετὰ δὲ παραδούς. Eiusdemmodi est κάρτα, quod pessime verbis Atticis inseritur 70, 24. τὸ λάσιον καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν, aut 59, 3. κάρτα οὐ φρενήρης, quod quis non rideat? Ionibus proprium est imprimis antiquioribus τιθέναι ponere ubi Attici ποιεῖν dicebant et τίθεσθαι ubi hi ποιεῖσθαι: κοινωνίαν ποιεῖσθαι dicit Atheniensis, ξυνωνίην τίθεσθαι Iones, sic δαῖτα τίθεσθαι, θέσθαι ἀγορήν, θυσίαν, γάμον, et τίθεσθαι παῖδα, υἱόν, θετὸς υἱός, θέσις pro ποιεῖσθαι, ποιητός, ποίησις, et saepissime τιθέναι pro ποιεῖν, ut in notissimo: εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοί, et de

Margite: τὸν δ' οὔτε σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὔτ' ἀροτῆρα, et sexcenties apud HOMERUM et poëtas veteres omnes. At nemo sic in Attica loquebatur ut LUCIANUS 64, 1. ἄβατον τὴν χώραν τίθησιν aut 20, 50. μακρόβιον ἔθεσαν, aut 9, 14, 2. ὑπόπτερον ἔθηκεν aut 17, 7. τίθησι δούλους ἀντ' ἐλευθέρων, aut 45, 13. περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησιν aut 49, 16. τοῦ ἀστέρος τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, aut 60, 25. νῦν μὲν Νίνον, νῦν δὲ Μητίοχον, εἶτα μετὰ μικρὸν 'Αχιλλέα τιθεῖσα, et alibi, quae ab HOMERO et Tragicis sumta reliquae orationi non satis convenienter inserta sunt. Contra bis ποιεῖσθαι dixit ubi melius τίθεσθαι posuisset 41, 6. νόμον ἐποιήσαντο et 45, 9. νόμον ποιήσασθαι pro ἔθεντο et θέσθαι, quod omnes in ea re dicebant. Similiter nullo exemplo dixit 4, 1. γραφὴν ἔθετο pro ἐγράψατο. Ex Poëtis arripuit τέθηπα, ut 5, 56. τεθηπότες, 51, 20. τεθήπασι, 17, 42. ὁ δ' ἐραστὴς τεθηπέτω ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον et alibi, pro καταπέπληγμαι: indidem δέδορκα pro βλέπω ut 20, 20. 46, 6. et 46, 14. ἀντίον δέδορκε pro ἀντιβλέπει. Quam ridiculus fuisset Athenis qui ὄπωπα dixisset pro ἑόρακα, aut τέθηλα pro ἀνθῶ aut ἐλελόγχει pro εἰλήχει, quod LUCIANUS facit 38, 18, vel ἐπαταγεῖτο pro ἐψόφει 44, 4, vel σκιδνάμενος 3, 37 et διασκίδνασθαι 8, 20, 5 pro διασκεδάννυσθαι, vel ἀμύσσων 50, 16 pro σπαράττων, vel πλαζόμενον 47, 27 et πλαζομένη 6, 1. 69, 10 pro πλανωμένη, vel φαμένου 37, 66 pro εἰπόντος, γεινάμενοι 59, 1 pro γονεῖς, δίκας ἐτισάτην 12. 3 pro δίκην, ἐπεσταλμένον 32, 56 pro προστεταγμένον, ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ 32, 57 pro ἐπηλειφόμην, ut dixisset Atticus, vel ὡπλιζόμην ἐπ' αὐτόν, μορφῆς εὖ ἡκούσας 39, 11 pro ἐχούσας, ἀμειβομένου 32, 19 pro ἀποκρινομένου, ἐπιβήσειν 10, 6, 4 pro ἐπιβιβάσειν. Multi alii Graeculi βήσω et ἔβησα ab HOMERO et HERODOTO sumta dicebant pro βιβῶ et ἐβίβασα. Indocte Antiatticista BEKKERI *Anecd.* I. p. 85, 6. βιβάζειν et βαίνειν confudit et addit esse qui doceant ἐκβῆσαι δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι οὐκ ἐκβιβάσαι καὶ καταβιβάσαι, quod plane contra est. Iterum p. 104, 4. καταβιβάσαι φασὶν οὐ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ καταβῆσαι. Recte alius p. 395, 16. ἀνέβησεν: ἀνεβίβασεν. οὕτως 'Ηρόδοτος (I. 80. ἄνδρας ἐπὶ καμήλους ἀνέβησε), qui hoc quoque cum multis aliis ab HOMERO sumsit, quum Iones illorum temporum ἀναβιβάσαι dicerent, quo minus

credo sanum esse locum Xenophontis *de re Equestri* 7, 2. ὑπερβησάτω τὴν κνήμην, sed ὑπερβιβασάτω reponendum. Si quis igitur ἐπιβήσειν dicit pro ἐπιβιβᾶν vel ἐπιβιβάσειν, nonne hoc est, ut festivissime Demonax dixit, ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος διαλέγεσθαι? Eiusdem generis sunt βιοτῆς 66, 44. pro βίου, βροτός 14, 6 pro θνητός, et φθιτός 8, 26, 2 pro νεκρός, τερπωλήν 46, 16 pro ἡδονήν, τὸ μετάφρενον 67, 4, 2 pro τὸ νῶτον, οὐδόν 73, 49 pro ὁδόν, φρήτρας 52, 24 pro φρατρίας, et Μίθρης 74, 8 pro Μίθρας, ὁδμῇ 24, 2, 37, 66. 75, 16 pro ὀσμῇ, γήθους 38, 9. pro χαρᾶς, εὐποτμίαν 47, 27 pro εὐτυχίαν, τὸ χρῆμα 46, 13 pro τὸ πρᾶγμα, λέχους 8, 17, 1 pro κλίνης, μήκισται 1, 17 pro μακρόταται, οἴκτιστον 49, 11 pro οἰκτρότατον, συχνάκις et σπανιάκις et ἐκεῖθι saepius, διαμπάξ 10, 27, 4 et μητρόθεν 27, 11 pro πρὸς μητρός. Eiusdemmodi sunt adverbia νειόθεν 68, 7, πάμπαν 5, 3, ὠκέως 33, 19, λαθρηδά 59, 21, γῆθεν 46, 14. et ἔνερθεν 9, 14, 3. 51, 4. νέρθεν 54, 2: obiter Hesychio redde ἔνερθεν: κάτω pro ἔνερον. Quis umquam Atticorum dixisset ῥύομαι pro ἐλευθερῶ, σώζω, ut 42, 33. ἔτλη 60, 21 pro ἠνέσχετο, μαστίζειν 5, 23. 40, 24 pro μαστιγοῦν, λαφύσσω 5, 17 pro ἐμφοροῦμαι, ὀπυίω 17, 41. 35, 12. 45, 19 pro συγγίγνομαι, ἐριδαίνειν 15, 6 pro ἐρίζειν, ἐμάρμαιρεν 67, 13, 3 pro ἔλαμπεν, δαίνυμαι 44, 6 pro εὐωχοῦμαι, ἀποδειροτομεῖν 67, 13, 3 pro τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνειν, ἀποδυσπετεῖν 20, 5. 51, 3 pro ἀπαγορεύειν, aut συναραρυῖα 22, 8 pro συνεστηκυῖα, συντεταγμένη? Eodem sunt referenda nomina, qualia sunt ἀκωκή 10, 27, 4 pro ἀκίς, πληθύς 12, 15 pro πλῆθος, ζεύγλη 9, 6, 2 pro ζυγόν, ἱππότης 41, 47 pro ἱππεύς, et ἀλαπαδνόν 10, 25, 2 pro μαλακόν, πινυτός 33, 4. 54, 8 pro συνετός, ἀτάσθαλος 12, 3 pro ὑβριστής, ἀγέρωχος 42, 40 eodem fere sensu *petulans*, *protervus*. Quam risissent veteres Iones si audivissent, quod illic dicitur, ἀγέρωχον ὄνον, quod olim significabat ἀφνειόν, πολυπάμονα, πλούσιον, vel ἔντιμον καὶ μέγα φρονοῦντα: at sequiores, qui non intellexerant locos Homericos, ita recoxerunt ut pro αὐθάδης καὶ ὑβριστής dicerent ἀγέρωχον, et eodem modo multa vocabula antiqua et obsoleta ex affectata eruditorum dictione in sermonem populi iterum recepta sunt, sed populi effoeti et desipientis.

Sunt contra quaedam vocabula et vocabulorum formae, in

quibus Athenienses semper consuetudinem Ionicam retinuerunt, ut in Πουλυτίων, Θάλεω, Πύθεω, Τήρεω, Ζήνιος, Σκήψιος, Ἀφύτιος, Κρεύσιος, Λάδη, aliis, de quibus alias dicam: nunc unum LUCIANI causa indicabo, qui ubi debebat ἰάζειν, non meminit. Nomen est πουλύπους, in quo omnes Attici primam producunt, et Dores quoque πωλύποδες dicebant, at LUCIANUS aequales sequitur et πολύπουν dixit 9, 4, 2. et πολύποδα 14, 10. et alibi.

In verborum formis quam discedat a Veterum usu in paucis quibusdam cognosce, ac primum in πέτομαι. Attici dicunt πέτομαι, πτήσομαι (semel et iterum πετήσομαι), tum ἐπτόμην, πτέσθαι, πτόμενος. Tragici ex HOMERO assumserunt ἔπτην, πταίην, πτῆναι, πτάς, et ἐπτάμην, πτάσθαι, πτάμενος, quorum nihil in quotidiano sermone in usu fuit extra iocum aut παρῳδίαν. Itaque in Comoedia ἐπτόμην locum habet, ἐπτάμην ubi supra soccum oratio adsurgit. Librariis aliter visum. Formas ex HOMERO sibi et omnibus notissimas passim invehunt, Critici dubii haerent et utramque formam faciles admittunt. Percurram ARISTOPHANIS Comoediam, in qua volant omnes, *Aves*, ubi vs. 35 genuina forma ἀνεπτόμην servata est:

ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.

sed alio vitio versus laborat: corrige

ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν.

Perierat vs. 118. ubi in optimis libris est:

καὶ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ.

Critici restituerunt:

καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ.

Perierat vs. 788.

ἐκπετόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε.

sententia et metro iubente emendatum est ἐκπτόμενος: salva abiit vs. 1471. ἐπεπτόμεσθα. Corrupta est in formam notissimam Graeculis vs. 48 ἐπέπτατο, vs. 90 ἀπέπτατο, 278 ἐσέπτατο, 789 et 792 κατέπτατο, 791 et 795 ἀνέπτατο, 1173 εἰσέπτατο, 1206 ἀναπτάμενος, 1613 προσπτάμενος et 1624 καταπτάμενος, quibus locis omnibus reponendae sunt formae in -έπτετο, et -πτόμενος. Dubitas etiam? inspice hunc unum locum vs. 788 sq.

ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε,
κᾆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτατο.

qui ἐκπτόμενος (quod invitis scribis servatum est) et κατέπτατο bene copulari existimat, nondum satis sensit quam teretes aures habuerint Attici, nec suam aurem ex illorum lectione satis habet exercitam. Vides librarios formam Atticam obliterantes, Homericam a sequioribus recoctam crebro substituentes: itaque noli iis credere et Atticis suum ubique redde. His autem formis antiquis, Ionicis et Atticis, vitiosa τῶν ἰδιωτῶν συνήθεια has addidit: πέταμαι dicebant et ἵπταμαι et ἐπετάσθην (inepte pro ἐπτόμην, quum sit in sana Graecitate ex πετάννυμι natum), et tandem πετῶ quoque et ἐπέτα, ἀπεπέτα, sim. Atticistae igitur has formas omnes inter se permiscent, Homericas, Atticas, ἰδιωτικάς. Scribae grassantur in Atticis potissimum, πέταμαι et ἵπταμαι saepe de suo invehentes, et pro πτόμενος scriptitant πτάμενος aut πτώμενος, ut πετώμενος pro πετόμενος, quamquam πετᾶσθαι ne apud ἰδιώτας quidem in usu fuit, sed eodem errore scribitur quo πριᾶσθαι, κιρνᾶται, sim. Lucianus saepe in his peccavit, saepe bonas formas usurpat κατεπτόμην 46, 10, ἀνεπτόμην 46, 19 (ubi in plerisque est ἀνεπτώμην), καταπτοῖο (κατάπτοιο) 47, 8. καταπτῶμαι (κατάπτωμαι) 46, 13. Reponendum est 66, 44. οὐ μεταστειλάμενος ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος ἀπέλαυον ἁπάντων, imo vero ἐπιπτόμενος. Futurum est 7, 2. et 65, 7. καταπτήσεται et 70, 35. ἐκπετήσονται. Variant libri 70, 20 in ἐπιπετήσεσθαι et ἐπιπτήσεσθαι: in 17, 42. corrige ἀφανὴς ἀποπετέσθω pro ἀποπτέσθω (ἀποπτάσθω). sed passim utitur formis Ionicis 45, 16. καταπταμένη, 47, 1. καταπτάμενος. 52, 14. ἐξέπτατο — ἀνέπτατο. 68, 39 et 40. ἀναπτάμενος, 66, 46. ἀποπτάμενοι, tum πτῆναι lubenter scribit 8, 5, 2. ἀνέπτης. 8, 19, 1. παρέπτην. 8, 20, 14. κατέπτη. 26, 28. ἐπέπτησαν. 45, 23. διέπτησαν. 50, 3. διαπταίη. 51, 7. ὑπερπτῆναι. 66, 45. ὑπερέπτης. 67, 9, 4. διέπτην. 73, 50. ἀπέπτη. 78, 7. καταπτάντα. Deinde nonnumquam abutitur forma plebeia ἵπταμαι ut 1, 16. ἀφιπτάμενος. 8, 20, 6. συμπαριπτάμην. 16, 2. ἀνίπταται. 38, 6. διιπτάμεθα, quibuscum utilissime compones ea, quibus Lexiphanis insania castigatur 34, 25. τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος τοιαῦτα ἔνια ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν ἄν, tum post pauca exempla: καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα

οἷον τὸ ἵπτατο καὶ τὸ ἀπαντώμενος καὶ τὸ καθεσθεὶς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. et in iis, quae de SOCRATE quodam soloecismos urbane arguente scripta sunt 76, 7. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων· ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα σαφῶς ἴσμεν. Peius etiam est πετασθῆναι, quo LUCIANUM videbis utentem 51, 6. ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος. In 47, 33. pro πετόμενον pessime in A est ποτώμενον ex Epicis, et 9, 15, 3. plerique libri παραπετώμενοι exhibent pro παραπετόμενοι, et 12, 22. pro περιπετομένας in B est περιπεταμένας. et 5, 21. προσπετομένην, in A. προσπεταμένην. et 12, 22, quam formam LUCIANUS ipse ridet 60, 29, et saepius alibi. In unoquoque scriptore Attico videmus librarios eodem modo omnia perturbare. Antiqui libri et antiqua scribendi vitia saepe nostram rationem confirmant, qua πτῆναι et πτάσθαι Tragicis sunt propria, πτέσθαι omnibus qui popularem sermonem et quotidianum dicendi usum sequuntur, πέτεσθαι omnibus Atticis solum in usu est, et πέταμαι, ἵπταμαι, ἐπετάσθην, (quibus faex Graeciae ἐπέτασα addidit, vid. LOB. ad PHRYN. p. 582) ex antiquis omnibus sedulo sunt abstergenda, in sequioribus paulo melioribus non sine certo praesidio retinenda, caeteri loquantur quod lubet.

Eadem negligentia in formarum veterum delectu apud LUCIANUM cernitur in verbo ἔρχομαι. Veteres, ut supra diligentius ostendimus, dicebant ἔρχομαι, sed ᾗα (brevi post aetate MENANDRI ᾔειν) non ἠρχόμην, et εἶμι non ἐλεύσομαι, deinde ἦλθον et ἐλήλυθα et in simplici verbo et in compositis omnibus. Praeterea nemo ἔρχου dicebat aut ἀπέρχου, προσέρχου, εἰσέρχου sed constanter omnes ἴθι, ἄπιθι, πρόσιθι, εἴσιθι, et eodem modo ἴοιμι, ἴω, ἰέναι, ἰών, numquam ἐρχόμενος aut ἔρχεσθαι aut quidquam huiusmodi. Itaque ἰέναι, ἐξιέναι, κατιέναι habent pro re nata aut praesentis temporis aut futuri significationem et usum, sicuti et participium ἐξιών, ἀπιών, κατιών, παριών caet. pro quibus Graeculi ἰδιῶται dicebant ἐξερχόμενος et ἐξελευσόμενος et similiter in caeteris ad unum omnibus. Eruditi Atticistae saepissime ita loquebantur, ut apud veteres scriptum legerant, sed quia non nativus iis hic usus erat et maxima pars populi aliter solebat dicere, natura doctrinam vincebat et delabebantur identidem ad vulgarem usum popularium omnium, qui non docte κατὰ τὸν ἀρχαῖον κανόνα, sed ἰδιωτικῶς inter se con-

fabulabantur. Hinc magna oritur confusio: modo Attica in LUCIANO apparent, modo ἰδιωτικὰ multa audiuntur. Afferam exempla pauca de multis. Ut saepissime ἔρχομαι occurrit, sic non minus saepe pro ἔρχομαι videbis εἶμι male et negligenter positum, ut 49, 36. πολλοὶ συνίασιν — ἀπίασιν, pro συνέρχονται — ἀπέρχονται, paulo ante § 15. διέξειμι futurum est, ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι et post pauca § 38. ἐπελεύσεσθαι apparet, et saepe μετελεύσομαι ut 7, 18. 10, 5, 2. 10, 10, 13. 25, 27. 66, 38 ubi Atticus μέτειμι scripsisset; sic male ἐπεξελεύσεσθαι legitur 44, 16. et passim sic erratum est. Vitiosum est eodem nomine 69, 23 μετελευςέον pro μετιτέον vel μετιτητέον. Imperfectum ᾔειν saepe recurrit, sed 4, 4 pessime εἰς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις scriptum est. Nescio cur HEMSTERHUSIUS 11, 7 pro ἐπανῄει πάλιν rescripserit ἐπανῄειν, quod omnes receperunt. Inconsulto: verba sunt μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν μου πρὸς (leg. εἰς) τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας ἐπανῄει πάλιν οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων. Recipienda tum demum erit prima persona, quum quisquam serio credet ἀποπτύσας in hoc loco »*absolute poni pro ἀποπτύσαντος vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε*" ut HEMSTERHUSIUS festinans, credo, scripsit. Antiquae formae sunt ᾖα, ᾔεισθα, ᾔει (ᾔειν ante vocalem), tum ᾖμεν, ᾖτε et ᾖσαν. Cum his formis ubique scribae bellum gerunt et ᾔεις reponunt, ᾔειμεν, ᾔειτε et ᾔεσαν. Rara quaedam vestigia et indicia veteris usus apparent, ut in caeteris, sic et in LUCIANO. Libri in 38, 18 variant in ἐξῄειμεν et ἔξιμεν superscripto η, ut ἐξῇμεν voluisse hominem appareat: παρῇμεν aetatem tulit 26, 7, quamobrem suspecta sunt ἐξῄειμεν 34, 5. ἀπῄειμεν 46, 27. κατῄειμεν 66, 35. in tam frequenti et proclivi interpolatione. Exstat προῄεις 66, 1 pro προῄεισθα antiquiorum: eodem vitio ᾖς pro ᾖσθα legitur 38, 3 et 10, 16, 3 συνῇς: dissentiunt libri 10, 7, 1. in παρῇς et παρῇσθα, recte ᾔδεισθα scriptum est 65, 9. In participio raro peccavit, sed tamen ἐρχόμενον ei excidit 29, 23 et προερχόμενα 8, 20, 5. Antiqua dicendi consuetudo in his tam nota erat ex praeceptis et querelis et criminationibus magistrorum, ut in permultis locis correctores errantem scriptorem castigare soleant et dicendi negligentiam audaci correctione tollere. Est operae pretium ipsas Codicum lectiones discrepantes subiicere oculis: 3, 20.

περιίασι πάντες. in B. suprascriptum περινοςοῦσι, περιέρχονται, quae cur adscripta sint vides. § 22. ἀπίασι cum gloss. ἀπέρχονται in Q. 7, 18. μέτειμι omnes, μετελεύσομαι antiquissimus omnium B. 9, 10, 2. αὐτίκα μέτεισι, deteriores εὐθέως μετελεύσεται. 11. 16. περιέρχεται, CLM. περίεισιν. § 18. περιέρχεται, LM. περίεισι. § 22 κατέρχονται, CLM. κατιᾶσι. In 15, 13 πρόσεισιν, optimi προσέρχεται. § 48 προσέρχονται, M. πρόσεισι similiter § 49. In 43, 2 διεξέρχονται, plerique Codd. διεξιᾶσι. in 44, 53 ἄπεισιν, ADV. ἀποτρέχει. in 45, 3 ἀνατέλλοντα, AC. ἀνελευσόμενον. § 6 ἐκφοιτῶσιν, A. ἐξιᾶσιν. § 9 ἀπέρχομαι AG. ἄπειμι. § 29 περίειμι, AVY. περιελεύσομαι, in 47, 1 περιέρχεται, A. περίεισι. § 9 πρόσεισι, ATY. προσέρχεται. § 11 ἀπίασι, A. ἀπέρχονται. § 13 προσίασι, A. ξυνθέουσι. § 16 διέξεισι, AV. διεξέρχεται. in 52, 31 πρόσειμι, unus προσέρχομαι. Quae est haec, inquies, mutandi et interpolandi libido et licentia? Nempe in suo quisque libro quod vult suo arbitratu refingit sive iure sive iniuria, et satis apparet sana et vitiosa iuxta tentari. Eadem interpolandi consuetudo in caeteris LUCIANI verbis crebro conspicitur. Libri erant in omnium manibus et unusquisque sine ulla religione unumquodque, ut sibi videtur, aut interpretatur aut corrigit, unde ingens copia diversarum lectionum nata est. Exempla haec paulo insigniora cognoscite: 5, 20 μεγαλοψυχία — μεγαλαυχία. 7, 4 ἕωλον — ἐκπρόθεσμον. 8, 14, 1 σκυθρωπός AB, caett. κατηφὴς εἶ. 8, 23, 1 ἰᾷ — θεραπεύεις. 19, 13, 2 ἐλύπησεν — ἠνίασεν. 10, 6, 3 ἀποσμυγέντες — καταγελασθέντες. 10, 10, 4 βλοσυρός — ἀλουργός. 10, 23, 2 πῶμα — ὕδωρ. 10, 27, 2 ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο — ἑαυτὸν ᾐτιᾶτο. § 7. Πειραιῶς — Πίσης. § 9 ἀνιᾷ σε — σε λυπεῖ. 11, 1 ἔμπνουν — ζῶντα. § 7 ἀνίσχοντα — ἀνατέλλοντα. § 10 δέους — φόβου, et ἀφικόμεθα — ἤλθομεν. 12, 6 ἐδεόμην — ἐβουλόμην. 13, 12 φιλήσας — σείσας lege κύσας. 15, 20 μέτει — μέτη — μετέρχῃ. § 31 βοῶν — φθεγγόμενος. 16, 27 ἀποσβεσθῆναι — ἀποσβῆναι. 17, 17 κατέπιεν — κατέφαγεν. 25, 15 θύμου ἀποπνέουσαν — θυμοῦ γέμουσαν. 26, 5 ἀνατέλλοντι — ἀνίσχοντι. § 34 δειμάμενοι — ποιησάμενοι. 43, 4 ὀψάρια — ἰχθύδια. § 7 εὐγνωμοσύνῃ — χρηςότητι. 44, 5 καταγελασθείς — αἰσχυνθείς. § 9 πένητα — πτωχόν. § 24 μετερχόμεθα — κολάζομεν. § 27 εὐσεβής — φιλόθεος. § 30. προφάσεις — ἀφορμάς. 45, 1 ἀνίσχειν — ἀνατέλλειν. § 4 ἐδηδό-

κεις — βεβρώκεις. § 8 ἀναπλάττοντα — προάγοντα. § 23 πρόεισιν — ἐπιβουλεύει. 46, 29 ἐμφερεῖς — ἐοικότες. § 30 ὀνειδίζουσι — λοιδοροῦσι. 47, 10 τιμῶσί με — πράττω παρ' αὐτοῖς. § 34 κατεσκευάσατο — εἰργάσατο. 51, 20 τεθήπασι — θαυμάσονται, et alia alibi, quae quidem partim nata sunt ex interpretatione vocabuli antiquioris et exquisitioris, sed pleraque temere permutata sunt a lectoribus et scribis; quo cautius versandum est in iis, quae aliquam reprehensionem habent, ne LUCIANO imputentur quae alii peccaverint et immerito plectatur ob alienam socordiam. In paucis quibusdam tamen correctores scriptoris vitia sustulerunt, et quod scriptum oportuerat de suo dederunt, ex quo genere nonnulla sunt eorum, quae proposuimus, quibus haec addantur 10, 25, 2 ἐν τῷ ᾅδῃ, correctores ἐν ᾅδου. 13, 8 εἰσιόντων., illi melius εἰσιόντι. 14, 16 ὀμνύω, illi ὄμνυμι. 15, 20 πολυμισῆ μέτει τὴν τέχνην, corrector μετέρχῃ. 43, 17 διαβιώσας, iidem διαβιούς emendarunt. 45, 30 et 32 ἀνέῳγε, correxere ἀνέῳκται. quae vitia ipsius esse nec movenda esse de aliis iam ostendimus, de caeteris mox ostendemus. Ipsius autem vitia sic deprehenduntur si compertum est et ab aliis aequalibus sic saepe peccari solere, et est quaedam peccandi perseverantia, ut saepius in eadem re impingat. Quale est quod constanter erravit in διδάσκομαι et διδάσκω confundendis. LUCIANO perinde est utrum διδάσκω scribat an διδάσκομαι, quasi nihil quidquam interesset et usus veterum non certa fide constaret, de qua re dixerunt HEMSTERH. ad *Plutum* p. 4. VALCKENAER. ad AMMON. p. 70 RUHNKEN. ad TIM. p. 83. διδάσκει, παιδεύει ὁ διδάσκαλος, ὁ πατὴρ διὰ τοῦ διδασκάλου διδάσκεται sive παιδεύεται, ita tamen ut subinde διδάσκειν pro διδάσκεσθαι ponatur, quoniam *quod quis per alium facit, id ipse fecisse videtur*, et communi usu *fecisse dicitur*, non contra, et absurdum est διδάσκεσθαι dicere de eo, qui quem ipse docet, pro διδάσκειν. Duo tantum sunt apud scriptores Atticos loci, qui hanc legem violant, alter PLATONIS est *de Rep.* IV. p. 421. E. τοὺς υἱεῖς ἢ οὓς ἂν διδάσκῃ χείρους δημιουργοὺς διδάξεται, emenda διδάξει, quod in διδάξῃ depravatum in multis libris pro διδάσκῃ irrepsit, alter ARISTOPHANIS est in *Nubibus* vs. 783.

ὑθλεῖς. ἄπερρ', οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.

quem restituit ELMSLEY ad *Medeam* vs. 290. οὐκ ἂν διδάξαιμ'

ἄν σ' ἔτι, quae evidens est emendatio in usu tam frequenti quam certo, a quo nemo sine auditorum risu discedere poterat. Nihil horum Lucianus moratur sed suo arbitratu διδάσκω et διδάσκομαι temere confundit, ut magister saepe διδάσκεσθαι dicatur. Itaque perinde est utrum 1, 2. δίδασκε an διδάσκου scribamus, quamquam διδάσκου apud Veteres ridiculum fuisset. Exempla passim occurrunt: Rhetorica novo discipulo pollicetur 1, 10: τά τε θεῖα τά τ' ἀνθρώπινα οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι, et 14, 3. τί με διδάξεις; — διδάξομαι μὲν οὐδὲν ἀναμνήσω δέ. Cf. 45, 26. 49. §§ 17, 18, 19, 20, 21, 24. 50, 17. 51, 11. 70, 12. ἐγὼ, ἦ δ' ὅς, διδάξομαί σε. κᾆτα ἀρξάμενος ἐδίδασκεν, et alibi.

Aliud vitium Luciano solemne est, τέθειμαι pro κεῖμαι positum. Athenienses, et antea Iones omnes, pro τέθειμαι constanter κεῖμαι dicebant. τιθέναι νόμον et ὁ νόμος κεῖται, περιτιθέναι ςέφανον τῇ κεφαλῇ et ὁ ςέφανος τῇ κεφαλῇ περίκειται, προτιθέναι νεκρόν et ὁ νεκρὸς πρόκειται, sic ὁ παῖς ἔκκειται, ὁ σῖτος ἀπόκειται, ἀνάκειται τὰ ἀναθήματα, τὸ σύνθημα σύγκειται, εὖ διακεῖσθαι et εὖ διατιθέναι, et in caeteris omnibus, quod quis non sexcenties inter legendum vidit? Nonnumquam ὑπό additur, ut in Isaeo Orat. III. 32. εἴ τις ᾔδει τοὔθ' ὑπὸ τοῦ πατρὸς κείμενον, *nomen a patre impositum*. Herodotus III. 40. τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο. praeterea hoc unum affirmo et urgeo, hanc legem perpetuam esse et numquam a quoquam violari, nisi a Graeculis: τέθειμαι passive nemo dicit, nonnumquam transitivo sensu in forma media compositorum legitur, ut apud Demosth. p. 912. οὐκ ἔφασκεν οὔτε τὰ χρήματα ἐντεθεῖσθαι τοῦτον οὔτε τὸ χρυσίον ἀπειληφέναι, et sic Lucianus recte dedit I, 9. ἐν τῷ σώματι τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος. Praeterquam in talibus igitur τεθεῖσθαι Atticis non est in usu. Itaque vehementer fallitur Dindorfius in Demosthene p. 40, 1. εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινὸς πράγματος προὐτίθετο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, scribendum putans προὐτέθειτο, ut et p. 1418, 1. nam prope barbarum hoc est. Seriores ita peccabant, illi numquam. Non animadvertit hoc Lucianus quum scriberet 3, 24. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, aut 32, 22. ἀκόπου τι ὄνομα ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένου, aut 39, 10. διατέθειμαι aut 16, 5. μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων, et eodem modo vidi et

alios errantes, nam erat haec ἡ συνήθεια, quae vivo MENANDRO cum multis aliis vitiis nata est. MENANDER STOB. *Floril.* CXIII. 14.

τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς
χρεία 'ςʼ ἰατροῦ, τῷ δὲ τὴν ψυχὴν φίλου.

paulatim ad omnes pervenit et, quod peius est, hanc quoque labem Veteribus affricant: in ISOCRATIS *Archidamo* § 39. pro τοὺς πολεμικῶς διακειμένους sunt qui διατεθειμένους scribant. In XENOPHONTIS *Hierone* IX, 11. nemo credat sanum esse posse εἰ δὲ φοβεῖ, μὴ ἐν πολλοῖς ἄθλων προτεθειμένων πολλαὶ δαπάναι γίγνωνται, sed emendet ἐπὶ πολλοῖς ἄθλων προτιθεμένων. Neque in ARISTOPHANIS fragmento apud POLLUCEM IX. 36.

ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα

dubita emendare τίθεσθαι.

Non satis perspexit LUCIANUS consuetudinem Atticam in iis, quale est 23, 3. ὅ τι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης, aut 45, 24. τὸ κεφάλαιον ὅ τι περ ἐςὶ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, aut 52, 6. ὅ τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάςης προαιρέσεως, aut 71, 10. ὅ τι περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάςης αἱρέσεως. Similiter 49, 16. ὅ τι περ τὸ πυρωδέςατόν ἐςιν, et 66, 22. ἐξ ἁπάσης ἡλικίας ὅ τι περ τὸ ἀνθηρότατον, in his omnibus male τό addidit et αὐτό. Attici dicebant ὅ τι περ κεφάλαιον, ὅ τι περ ὄφελος, ὅ τι περ ἄνθος, ὅ τι περ δυνατώτατον sim. Nemo umquam his verbis facetius usus est quam EUPOLIS, qui ἐν Δήμοις principes olim in rep. viros in scenam producens nescio quem ad eum, qui PERICLEM enormi capite insignem adduxisset, dicentem facit:

ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες.

apud PLUT. in *Pericle* cap. 3. Certa haec est forma ὅ τι περ, non ὅ τι aut ὅπερ. Recte FRITZSCHE in 17, 39. reposuit ὅ τι περ ἦν νοςιμώτατον pro ὅπερ ἦν, et THUCYDIDES IV. 133. non scripsit ὅ τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπωλώλει sed ὅ τι περ ἦν, ut DIONIS CASSII imitatio docet, quam indicavit HEMSTERH. ad LUCIAN. T. I. p. 171. In *Timonis* loco, quem illustrat 5, 55. μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ τι περ λιχνείας καὶ ἀπληςίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροινος, vir magnus LUCIANI ipsius vitio non intellexit quid esset ὅ τι περ λιχνείας καὶ ἀπληςίας ὄφελος putavitque esse »*earum rerum, quae gulae helluonationique inserviunt delicatissimum.*" Significatur

his verbis ipse Thrasycles helluonum omnium gulosissimus. Volebat dicere LUCIANUS ὁ πάντων λιχνότατος καὶ ἀπληςότατος, et se mirifice speravit esse locutum, quum hoc sic dixisset, ut est in *Lexiphane* 34, 14. ὅ τι περ ὄφελός ἐσμεν τῆς ἀττικίσεως [ἄκρον], ubi ἄκρον glossema est, et recte apud ARISTOPHANEM *Ran.* 424.

κἄςὶν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.

namque sic ipse homo unus an plures *flos delibatus populi* dicitur esse. Sed absurdum est ὅ τι περ ὄφελος cum vitiorum nominibus coniungere et suaviter risisset civis Atticus quilibet, qui λιχνείας καὶ ἀπληςίας ὄφελος audivisset dicentem. Tam periculosa res est nimis eleganter et exquisite dicere velle: nisi cavebis, ineptus eris, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

Percurram nunc ordine LUCIANI libros et ut quodque vitium dicendi occurret, quod quidem utiliter animadverti et notari possit, paucis arguam. In 1, 11. ἀποβλεπόμενος occurrit pro περιβλεπόμενος. Quo sensu EURIPIDES dixit περιβλέπεσθαι τίμιον. — κενὸν μὲν οὖν, et περίβλεπτος dicebant veteres, eodem LUCIANUS male ἀποβλέπεσθαι dicit, ut 3, 13. ζηλωτὸς εἶναι καὶ ἀποβλέπεσθαι et alibi. In 3, 2. οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, frequens hoc in LUCIANO vitium est, qui nescio quomodo κοινωνεῖν, quod μετέχειν significat et κοινωνίαν ἔχειν, pro μεταδιδόναι dicere solet, confundens κοινωνεῖν et κοινοῦν vel ἀνακοινοῦσθαι. vide 52, 34. ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ καὶ συνήθης γενόμενος ὥςε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων, aut 70, 19. ἀλογώτατόν ἐςι τοὺς μὲν ἡμῶν ὑπερπλουτεῖν καὶ τρυφᾶν οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεςέροις, quae si quis Veterum legere potuisset, contrarium quam quod dicitur significare ridens animadvertisset: similiter 70, 33. τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι [καὶ διδόντι] τῶν ἰδίων; ubi sciolus legentem adiuvare voluit, sed μεταδιδόντι debebat ponere, et 32, 46. οὔτε ςέγῃ τις ἐδέχετο οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἐκοινώνει. In § 15. ἀκούων διεφθορότων ᾀσμάτων quid esset nemo Atticorum intelligere potuisset, quibus διέφθορα significat διέφθαρκα, ut apud ARISTOPHANEM ἐν Ταγηνιςαῖς fragm. III.

τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν
ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

et sic constanter omnes Veteres, testibus multis dicendi magi-

stris, vid. LOBECK ad PHRYNICHUM p. 160. Sequiores tamen omnes διέφθορα dicebant pro διέφθαρμαι, frustra admonentibus doctoribus, ut apud LUCIANUM ipsum 76, 3. σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥςε μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι, [οὐ γὰρ πρόσεςιν αὐτῷ τὸ τίνα], ubi bono magistro, qui adscripsit οὐ γὰρ πρόσεςιν αὐτῷ τὸ τίνα, gratias agimus, sed eius annotationem discipulis quam nobis utiliorem expungemus. Quidquid magistri reclamarunt διέφθορα pro διέφθαρμαι postea omnium usu tritum est. DIDYMUS qui *de corrupto dicendi usu* scripsit et librum inscripsit περὶ παρεφθορυίας λέξεως in ipso titulo operis τὴν ἀρχαίαν διάλεκτον παρέφθορεν et in unica observatione, quae mihi ex illo libro innotuit, vehementer fallitur, apud ATHENAEUM IX. p. 368 B. LUCIANUS igitur cum omnibus errans ᾄσματα διεφθορότα dixit pro *lasciva, impudica, spurca.*

In *Timone* 5, 4. οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε ςεφανοῦντος, debebat οὐδενός scribere pro τινός, sed passim in talibus peccat, vid. § 15. 14, 14. Ibid. πηνίκα male pro πότε. Apud Veteres πηνίκα fere semper dicitur quum quis rogat, *quae pars diei sit* vel, ut postea solebant, *quota hora sit*, ut in *Critone* p. 43 A. πηνίκα μάλιςα; — ὄρθρος βαθύς. ubicumque πηνίκα et ὁπηνίκα et τηνικάδε occurrunt videbis hanc rationem constare. Sequiores inepte πηνίκα dicebant pro πότε, *quota hora?* pro *quo tempore?* quos ridet vir acutus apud LUCIANUM 76, 5. qui rogatus πηνίκα ἔξεισι respondit: quis tibi dixit me *hodie* id facturum? Iterum peccat LUCIANUS 45, 6. πηνίκα διηγήσει; ponens pro *quando narrabis?* Qui hoc tenebit facile emendabit XENOPHONTIS *Anabasin* III. v. 18. ἐπὶ τούτοις ἐθύσαντο ὅπως ὁπηνίκα καὶ δοκοίη τῆς ὥρας τὴν πορείαν ποιοῖντο, lege ὁπηνίκα δοκοίη expuncto τῆς ὥρας, quod natum est ex annotatione ἐπὶ τῆς ὥρας ad ὁπηνίκα olim adscripta. In AESCHINIS *Timarchea* § 9. διαρρήδην ἀποδείκνυσι πρῶτον μὲν ἣν ὥραν προσήκει ἰέναι εἰς τὸ διδασκαλεῖον καὶ ὁπηνίκα ἀπιέναι, usus verborum ἣν ὥραν ab aetate AESCHINIS abhorret et ἥν pro τίνα positum vel ποςήν arguit Graeculum. Emenda πρῶτον μὲν ὁπηνίκα προσήκει κτἑ. interpretatio veram scripturam expulit. Addam his nonnulla propter LOBECKIUM ad PHRYNICHUM p. 50 et ut ea controversia dirimatur. PHRYNICHUS docet: πηνίκα μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ

πότε· ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινὸς πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς; quae vera sunt quidem sed non omnem usum adverbii πηνίκα complectuntur. Qui quem rogat πηνίκα --; de eo tempore rogat, quod definitum et constitutum et certum est, ut si quis ex astronomo quaerat: πηνίκα ἐκλείψει ὁ ἥλιος; id quaerit quo *certo* tempore sol defecturus sit. Qui respondet ad haec μετὰ δύ' ἢ τρεῖς ἡμέρας nihil dicit. Eodem modo dicitur πηνίκα ἐστὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ; et πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; quae ita rogantur ut ipsa pars anni et diei accurate definienda sit, si recte respondere velis. Contra πότε ita dicitur, ut id tempus incertum esse intelligatur et fortasse numquam futurum, ut si pater ad dissolutum filium dicit: *quando ad meliorem frugem redibis?* dicendum est πότε σωφρονήσεις; si πηνίκα dixisset ridiculus fuisset. Recte igitur quaeritur: πηνίκα οἱ γάμοι; quia constituta est nuptiis dies, male πηνίκα πολεμητέον; quia id tempus non est definitum. Recte POLYAENUS πηνίκα δοκεῖτε ἁλῶναι τὴν πόλιν; nam tempus ipsum accurate sciri poterat urbe recens capta. Itaque peccavit iterum LUCIANUS 56, 4. ἀλλ' οἵ γε κύκνοι πηνίκα ὑμῖν ᾄδουσιν; in § 2. πότε δὲ (lege δή) ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα; potuerat dicere πηνίκα, nam sicubi illae arbores ad Padum fuissent, poterat definiri tempus ipsum, quo illuc essent perventuri. Ut plurimum autem πηνίκα dici coepit de parte *praesentis diei*, et quum horae numerari solerent, πηνίκα erat ὥρας δηλωτικόν, ut PHRYNICHUS scribit. AELIUS HERODIANUS post MOERIDEM p. 438. τὸ ἡνίκα καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας μᾶλλον, τὸ δὲ πότε ἐπὶ χρόνου. ἔστι δὲ καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ χυπεῖ παρὰ τῷ Δημοσθένει. monstrum χυπεῖ natum est ex χ̄ π̄ i. e. χρόνου παρὰ (τῷ Δημοσθένει). Locus DEMOSTHENIS legitur p. 329, 23. ἐν τίσιν οὖν σὺ καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέῃ. non poterat odiosius dicere quam sic adversarium consulto sibi ad dicendum *certa tempora constituta habere.* Sed redeo illuc unde digressus sum. § 12. πατρῷον φίλον, Attici πατρικόν. § 18. ἄμφω, illi ἀμφότεροι. In 8, 2, 1. οὐδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, veteres οὐδὲν ὅ τι οὐ. Perpetua negligentia LUCIANUS μή, μηδείς, μηδέποτε caett. ponere solet ubi οὐ, οὐδείς, οὐδέποτε erant ponenda, ut

stris, vid. LOBECK ad PHRYNICHUM p. 160. Sequiores tamen omnes διέφθορα dicebant pro διέφθαρμαι, frustra admonentibus doctoribus, ut apud LUCIANUM ipsum 76, 3. σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥςε μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι, [οὐ γὰρ πρόσεςιν αὐτῷ τὸ τίνα], ubi bono magistro, qui adscripsit οὐ γὰρ πρόσεςιν αὐτῷ τὸ τίνα, gratias agimus, sed eius annotationem discipulis quam nobis utiliorem expungemus. Quidquid magistri reclamarunt διέφθορα pro διέφθαρμαι postea omnium usu tritum est. DIDYMUS qui *de corrupto dicendi usu* scripsit et librum inscripsit περὶ παρεφθορυίας λέξεως in ipso titulo operis τὴν ἀρχαίαν διάλεκτον παρέφθορεν et in unica observatione, quae mihi ex illo libro innotuit, vehementer fallitur, apud ATHENAEUM IX. p. 368 B. LUCIANUS igitur cum omnibus errans ᾄσματα διεφθορότα dixit pro *lasciva, impudica, spurca.*

In *Timone* 5, 4. οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε ςεφανοῦντος, debebat οὐδενός scribere pro τινός, sed passim in talibus peccat, vid. § 15. 14, 14. Ibid. πηνίκα male pro πότε. Apud Veteres πηνίκα fere semper dicitur quum quis rogat, *quae pars diei sit* vel, ut postea solebant, *quota hora sit*, ut in *Critone* p. 43 A. πηνίκα μάλιςα; — ὄρθρος βαθύς. ubicumque πηνίκα et ὁπηνίκα et τηνικάδε occurrunt videbis hanc rationem constare. Sequiores inepte πηνίκα dicebant pro πότε, *quota hora?* pro *quo tempore?* quos ridet vir acutus apud LUCIANUM 76, 5. qui rogatus πηνίκα ἔξεισι respondit: quis tibi dixit me *hodie* id facturum? Iterum peccat LUCIANUS 45, 6. πηνίκα διηγήσει; ponens pro *quando narrabis?* Qui hoc tenebit facile emendabit XENOPHONTIS *Anabasin* III. v. 18. ἐπὶ τούτοις ἐθύσαντο ὅπως ὁπηνίκα καὶ δοκοίη τῆς ὥρας τὴν πορείαν ποιοῖντο, lege ὁπηνίκα δοκοίη expuncto τῆς ὥρας, quod natum est ex annotatione ἐπὶ τῆς ὥρας ad ὁπηνίκα olim adscripta. In AESCHINIS *Timarchea* § 9. διαρρήδην ἀποδείκνυσι πρῶτον μὲν ἣν ὥραν προσήκει ἰέναι εἰς τὸ διδασκαλεῖον καὶ ὁπηνίκα ἀπιέναι, usus verborum ἣν ὥραν ab aetate AESCHINIS abhorret et ἥν pro τίνα positum vel ποςήν arguit Graeculum. Emenda πρῶτον μὲν ὁπηνίκα προσήκει κτέ. interpretatio veram scripturam expulit. Addam his nonnulla propter LOBECKIUM ad PHRYNICHUM p. 50 et ut ea controversia dirimatur. PHRYNICHUS docet: πηνίκα μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ

πότε· ἔςι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινὸς πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς; quae vera sunt quidem sed non omnem usum adverbii πηνίκα complectuntur. Qui quem rogat πηνίκα --; de eo tempore rogat, quod definitum et constitutum et certum est, ut si quis ex astronomo quaerat: πηνίκα ἐκλείψει ὁ ἥλιος; id quaerit quo *certo* tempore sol defecturus sit. Qui respondet ad haec μετὰ δύ' ἢ τρεῖς ἡμέρας nihil dicit. Eodem modo dicitur πηνίκα ἐςὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ; et πηνίκα ἐςὶ τῆς ἡμέρας; quae ita rogantur ut ipsa pars anni et diei accurate definienda sit, si recte respondere velis. Contra πότε ita dicitur, ut id tempus incertum esse intelligatur et fortasse numquam futurum, ut si pater ad dissolutum filium dicit: *quando ad meliorem frugem redibis?* dicendum est πότε σωφρονήσεις; si πηνίκα dixisset ridiculus fuisset. Recte igitur quaeritur: πηνίκα οἱ γάμοι; quia constituta est nuptiis dies, male πηνίκα πολεμητέον; quia id tempus non est definitum. Recte Polyaenus πηνίκα δοκεῖτε ἁλῶναι τὴν πόλιν; nam tempus ipsum accurate sciri poterat urbe recens capta. Itaque peccavit iterum Lucianus 56, 4. ἀλλ' οἵ γε κύκνοι πηνίκα ὑμῖν ᾄδουσιν; in § 2. πότε δὲ (lege δή) ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα; potuerat dicere πηνίκα, nam sicubi illae arbores ad Padum fuissent, poterat definiri tempus ipsum, quo illuc essent perventuri. Ut plurimum autem πηνίκα dici coepit de parte *praesentis diei*, et quum horae numerari solerent, πηνίκα erat ὥρας δηλωτικόν, ut Phrynichus scribit. Aelius Herodianus post Moeridem p. 438. τὸ ἡνίκα καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας μᾶλλον, τὸ δὲ πότε ἐπὶ χρόνου. ἔςι δὲ καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ χυπεῖ παρὰ τῷ Δημοσθένει. monstrum χυπεῖ natum est ex χ̊ π̊ i. e. χρόνου παρὰ (τῷ Δημοσθένει). Locus Demosthenis legitur p. 329, 23. ἐν τίσιν οὖν σὺ καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέῃ. non poterat odiosius dicere quam sic adversarium consulto sibi ad dicendum *certa tempora constituta habere.* Sed redeo illuc unde digressus sum. § 12. πατρῷον φίλον, Attici πατρικόν. § 18. ἄμφω, illi ἀμφότεροι. In 8, 2, 1. οὐδέν ἐςιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, veteres οὐδὲν ὅ τι οὐ. Perpetua negligentia Lucianus μή, μηδείς, μηδέποτε caett. ponere solet ubi οὐ, οὐδείς, οὐδέποτε erant ponenda, ut

20, 9. ἐπεὶ τὸν μισθὸν μὴ ἀπεδίδου et § 21. ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις εἰπεῖν et 26, 4. γράφω περὶ ὧν μήτε εἶδον μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην et 37, 1. ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου ἀξίων et 46, 21. μέμνησο τοίνυν προσθεῖναι ὅτι μὴ δυνατόν ἐςί μοι κατὰ χώραν μένειν, et saepe aliis locis: quae turpissima vitia sunt. In 10, 4, 2. ἐοίκασιν et alibi, Attici εἴξασι, sic οἶδας pro οἶσθα scribit 9, 15, 1. In 10, 5, 2. ἀποδυσάμενος pro ἀποδύς. Δύσασθαι et composita antiquis barbara sunt, sequiores errant omnes. 10, 6, 3. ἐπιχαίνετε, Attici χάσκω dicunt non χαίνω. 10, 7, 1. τεθνήξεσθαι, ut ἑςήξεσθαι novicia sunt: antiqua τεθνήξειν et ἑςήξειν. 10, 12, 4. ἀγαπᾶν ἄρχειν, illi ἄρχων et 10, 13, 2. οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαι, veteres omnes ἐπισκήψας. Numquam Attici errant, sed saepissime Atticistae. In 23, 2. οὐκ ἔφθη ποιῆσαι LUCIANI error est, qui cum omnibus sequioribus ita loquebatur. ARISTOPHANIS non est in *Equitibus* 934.

σπεύδων ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν.

nam ipse ἐλθών scripsit, nisi mavis credere constanter omnes et ipsum Comicum in ea re ἐλθών dicere solitum, nunc semel ἐλθεῖν maluisse. Etiam in *Nubibus* 1384 restitue οὐκ ἔφθης φράσας pro φράσαι. 10, 20, 2. κατὰ κόρρης ut saepe aliis locis: Attici ἐπὶ κόρρης. 10, 29, 2. ἀντεποιήθη, debebat ἀντεποιήσατο. 12, 5. ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, veteres ἄκρας. 14, 18. ἐκκαθᾶραι et alibi σημᾶναι, ψᾶλαι, veteres ἐκάθηρα, ἐσήμηνα, ἔψηλα. 15, 8. διδόντας λόγον καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει, Attici καὶ λαμβάνοντας. § 9. δωροδοκήσας perperam pro δεκάσας. § 17. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, Attici ἐξευρίσκουσιν. § 19. ἐλάττων γένοιτο, Attici ἔλαττον ἔχοι. § 23. δύ' ὀβολῶν, illi semper δυοῖν ὀβολοῖν et δύ' ὀβολώ. § 24. οὐ τἀμὰ ἐνδεήσει, Attici οὐ τοὐμόν. 16, 8. τὸν χρυσὸν ὅλον pro πάντα. § 9. ὦ γελοῖε, male pro ὦ καταγέλαςε, idem vitium recurrit 37, 25. § 14. τὴν ἐπὶ τὸν ᾅδην φέρουσαν ὁδόν pro εἰς ᾅδου. 17, 11. καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν, Attici καταγνούς omisso τήν. 18, 11. τῶν μισθοφορούντων, Attici μισθὸν φερόντων. 20, 4. ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι pro ἐπὶ τοῦ ἄκρου. § 10. καταβιώσωσι, Attici βιῶναι, sequiores βιῶσαι: illi βιούς, hi βιώσας. § 68. ἐοικὼς ἔσῃ, Athe-

nienses ut ex ἑςηκέναι ἑςήξειν sic ex εἰκέναι futurum εἴξειν formabant, ut in *Nubibus* vs. 1001:

τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.

id est, ut Graeculi loquebantur, ἐοικὼς ἔσῃ. non aliunde εἴσομαι formatum est quam est εἰδέναι, ut κεκράξομαι ex κεκραγέναι. § 86. μεταμφιάσομαι, veteres μεταμφιοῦμαι et in fine περιςήσομαι ex inepta τῶν ἰδιωτῶν συνηθείᾳ dictum est pro *evitabo*, quod ridiculum vitium scite castigatur 76, 5 ἄλλου δὲ εἰπόντος· περιέςην αὐτὸν ὥςε λαθεῖν, θαυμαςὸν, ἔφη, εἰ εἷς ὢν περιέςης τὸν ἕνα, ex quo exemplo satis apparet illam antiquae linguae sanitatem prorsus periisse. 22, 10 σὺν οὐδενὶ κόσμῳ, veteres οὐδένα κόσμον. § 12 δεικνύειν, δεικνύω, ὀμνύω et sim. sequiora sunt et sub Menandri aetatem propullularunt. Nota sunt haec Menandri:

Γλυκέρα, τί κλάεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία,

et in fragmento, quod equidem τοῦ Κόλακος esse suspicor, apud Plutarchum Tom. II. p. 574. c.

πῶς τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις;
μεσαγκύλῳ. πῶς πρὸς θεῶν; ἐπὶ κλίμακα
πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων. ἐγὼ μὲν δεικνύω
ἐσπουδακώς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν.

narrat haec ipse κόλαξ, ὁ Στρουθίας, cuius verba ἐγὼ μὲν δεικνύω ἐσπουδακώς non sunt ab Interprete intellecta, qui vertit: *promte simul ostendo vulnus:* dicit δείκνυμι ὅτι ἐσπούδακα, *serium vultum ostendo* quasi his omnibus habeam fidem, quod adulatoris est et dictum est ut δείξω ἔτι ζῶν notissimo usu. Ex antiquioribus ista omnia removenda sunt invecta a seris nepotibus. Caeterum debuerat scribere: εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου ἐπιδείκνυσθαι, male interpres *digna theatro*, etiam hic τὸ θέατρον ponitur pro οἱ θεαταί. In 23, 2 paucis verbis interiectis ἐπαινέσονται et ἐπαινέσουσι posuit. In eo usu futuri medii identidem longius a veteribus discedunt. Iam mature coeperunt ἐπαινέσω dicere et ἐγκωμιάσω et ἀγνοήσω et ἀπολαύσω et alia, tandem eo ventum est, ut γελάσω et ἀκούσω diceretur. Videbimus in extrema parte hominem, qui διαβαδιῶν pro διαβαδιούμενος potuit scribere. Alieno vitio inquinatus est Lucianus 66 26, ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεις, ubi βιώσει emendandum. In 24, 2 ἔςι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου ἐν ἀριςερᾷ εἰς

'Ακαδήμειαν ἀπιόντων, duplex in ἀπιόντων vitium est scribarum alterum, alterum Luciani, qui ἀνιόντων dederat, quum ἀνιόντι deberet et saepe chorda oberrat eadem. Veteres genitivum ponunt, ubi temporis spatium significant *dum quid fiat*, dativus indicat situm locorum. Quis credat in Thucydide I, 12 ubi legitur 'Επίδαμνός ἐςι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν 'Ιόνιον κόλπον, ab sano homine scribi potuisse ἐσπλέοντος? Quemadmodum enim dicitur περιπλώοντες τὴν Λιβύην τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά (Herod. IV. 42), et apud Cratinum ἐν 'Οδυσσεῦσι fragm. III.

ἐπ' ἀριςέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἂν ἐφεύρῃς

et passim alibi, sic dicendum est ὁ ἥλιος ἐςὶν ἐν δεξιᾷ τοῖς τὴν Λιβύην περιπλέουσιν, quemadmodum sexcenties apud veteres passim in ea re dativi leguntur. Sequiores soli peccant: nonnumquam Pausanias erravit et alii. Saepius Lucianus, 13, 8 εἰσιόντων δὲ πρῶτα μὲν οἰκοῦσιν αἱ *Ωραι, 52, 18 τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων ἄφες. 68, 35 ςάδιοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς 'Ολυμπίας κατὰ τὸν ἱππόδρομον ἀπιόντων πρὸς ἕω, et 71, 8 ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες τὸν κλιντῆρα ἐπέλαβον, et 73, 1 κατὰ τὴν ςοὰν τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριςερᾷ. quae omnia perinde vitiosa sunt. 25, 13 οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, sic sequiores, ut Romani solent, veteres μισεῖν dixissent. § 16. qui πείρην scribebat Ionice, non erat admodum Ionicae dialecti gnarus. Istiusmodi Graeculis debentur formae μίη, οὐδεμίην, μοίρη sim. in Codd. nostris. Idem vitium est 66, 7 μακέλλην ἔχων, quod tamen sumtum est ex Homerico χερσὶ μάκελλαν ἔχων. § 36 ἀπροσδεῆ, sic alibi ὑγιῆ, εὐφυῆ pro ἀπροσδεᾶ, ὑγιᾶ, εὐφυᾶ. 26, 32 περισκοπήσασθαι, veteres περισκέψασθαι. § 34 ἐναυπηγησάμην, quia solus erat et suis ipse manibus scapham compegerat ἐναυπήγησα dictum oportuit. 28, 12 διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, Attici διειρημένον, ut supra ostendimus. Passim in his Lucianus labitur. 29, 25 δεσπότας κεχειροτονηκότες pro ᾑρημένοι: inepte singuli dicuntur χειροτονεῖν τινά. § 27 εὐηλίῳ καὶ εὐηνέμῳ, Attici εὐείλῳ pro εὐηλίῳ dixissent. 32, 19 προλέγει πᾶσιν ὡς μαντεύσεται ὁ θεὸς εἰς ῥητήν τινα ἡμέραν, inepte ut nihil supra dicitur ipse Deus μαντεύεσθαι, pro *oracula edere*, nam vates μαντεύονται, Dii χρῆν et θεσπίζειν dicuntur: itaque ὁ μὲν 'Απόλλων χρῆ, ἡ δὲ Πυθία μαντεύεται.

Ridet hoc dicendi vitium qui scripsit *Pseudosophistam* 76, 9. In 34, 23 *μὴ αἰδεσθεὶς μεταμανθάνων* pessime pro *αἰσχυνθείς*, et saepius haec confudit, ut 35, 2. *ἐφ' ὧν ἄν τις ἠδέσθη παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος*. 35, 10 *κρησφύγετον εὑρόμενος*, male pro *εὑρών*. 40, 13 *ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος* et mox *εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φαίνεσθαι*, Graeculorum est *ἡλικίαν* dicere pro *statura*, et *ὁμήλικες* pro *eiusdem staturae*. Graecis nihil aliud est quam *aetas* et *aequales*. Graeculi hoc arripuerunt ex locis, qualis est Aristophanis *Ran.* 55 *σμικρὸς ἡλίκος Μόλων*, nam hinc *ἡλικία* formatum est, non ex *ἧλιξ*. ubi *ἡλικία* inolevit *ὁμήλικες* secutum est, etiam peius vitium. § 19 *μεγαλωστί* Graeculi dictitant pro *μεγαλείως*, *μεγαλοπρεπῶς* ex Homerico: *κεῖτο μέγας μεγαλωστί*. § 28 *σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ*, male pro *ἀνυπεύθυνος*, res enim' sunt *ἀνεύθυνοι*, at homines si cuius rei tenentur *εὐθύνας δοῦναι* aut *μὴ δοῦναι* appellantur *ὑπεύθυνοι* et *ἀνυπεύθυνοι*. 41, 3. *τιμῆς ἀξία παρὰ πάντων*, veteres *τιμῆς ἀξία πᾶσιν*, ut *θανάτου ἄξιος τῇ πόλει*. § 7 *οἴχονται μόνους ἀπολιπόντες*, Veteres *οἴχονται ἐγκαταλιπόντες*. § 9. *πλεονεκτοῦμεν*, veteres *πλεονάζομεν*. § 12. *φίλος ἐκ παίδων ἦν*, illi *ἐκ παιδὸς*, *ἐκ νέου*. — *τελευταῖον δέ*, illi *τελευτῶν δέ*. § 17. *παρὰ τὸν ἁρμοστὴν*, *ὃς ἥρμοζε τὴν Ἀσίαν*, *ad Proconsulem, qui Asiam obtinebat, ad Asiae Praesidem*: *ἁρμοστής* a Spartanis sumtum nomen est, quorum *praefecti* in sociorum urbibus vel dediticiis *ἁρμοσταί* dicebantur, quia *reip. constituendae* et rebus componendis creati et missi videbantur. Sic saepius *Praesidem Achaïae* appellant, et verbum *ἁρμόζειν* ea nova significatione mactarunt qui venustius scribunt, caeteri *ἀνθύπατον* vocant. Sic § 22 Praefectus Aegypti *ἁρμοστής* dicitur. § 22. *οὐδεὶς οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο*, veteres *οὐδεὶς ὅστις οὐ*. § 25 *λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς*, veteres *αὐτοῦ* et § 39 *τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο*, quod frequens omnium sequiorum vitium est pro *κατελάμβανον*. § 51. *συγγενὴς μητρόθεν*, veteres omnes *πρὸς μητρός*, sequiores saepe *ἀπὸ μητρός*. 42, 3, *συνανακλίνεσθαι*, Veteres *συγκατακλίνεσθαι*, et mox *ἔοικα δ' ἐνταῦθα διατρίψειν*: pro *ἔοικα* veteres *δοκῶ μοι* dicebant et *τριῶν ἡμερῶν* pessime pro *τρεῖς ἡμέρας* positum. § 6. *ἔνθεν ἑλών* saepe dicunt sequiores imitati Homerum, *Odyss.* Θ. 500.

ἔνθεν ἑλὼν ὡς οἱ μὲν ἐΰσσέλμων ἀπὸ νηῶν
βάντες ἐπέπλειον.

multa dabit DORVILL. ad CHARITONIS locum 11, 12. ὁ δὲ Θήρων ἔνθεν ἑλών. Tamen turbant indocti scribae et interpolant: plerique h. l. ἔνθεν ἀρξάμενος exhibent; in DIOGENE LAËRTIO I. 102. in omnibus est ἔνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἐλθὼν ἔφη, ubi ἑλών reposui. § 33. ἀποσιτῆσαι, veteres ἀποκαρτερῆσαι. § 48. κατηχεῖν sordidum et plebeium pro διδάσκειν. Κατηχεῖν et κατήχησις primi Stoici dixerunt. DIOG. LAËRT. VII. 89. διαστρέφεσθαι δὲ τὸ λογικὸν ζῷον (φασὶν οἱ Στωικοί) ποτὲ μὲν διὰ τὰς τῶν ἔξωθεν πραγμάτων πιθανότητας, ποτὲ δὲ διὰ τὴν κατήχησιν τῶν συνόντων, quod Stoico supercilio dictum est: *quia eorum aures personant pravis opinionibus suorum.* Eodem modo LUCIANUS hoc verbo utitur 44, 39. οἱ ποιηταὶ μέτροις τε κατᾴδουσι καὶ μύθοις κατηχοῦσιν. Hinc emanavit in vulgus verbum pro *crebris sermonibus aliquid inculcare*, deinde pro *viva voce docere*, denique κατηχεῖν prorsus idem est atque διδάσκειν, ut multa vocabula abiecta et sordida τοῖς ἰδιώταις praeplacebant, ut λαλεῖν pro λέγειν. Sic ἐρεύγω (*eructare* olim) *pronunciare* apud istos significat, quod cum pluribus aliis LOBECK. ad PHRYN. p. 63 attulit. 44, 3. ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν, veteres ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. § 26. ὡς ξυνήσουσιν, veteres solum ὅπως cum futuro coniungunt, LUCIANUS saepe ὡς. § 49 πρῴρας ἐπιμελητής, veteres uno verbo πρῳρεύς. 45, 10 οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι veteres οὐκ ἐδόκει. Graviter impegit in § 19 in verbis: ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ut vitaret κακοφωνίαν incidit in soloecismum. Namque aoristi ea natura est ut cum futuro ἔσομαι neque cogitatione neque verbis coniungi possit: quod plane praeteriit et sine vestigio ex rerum natura sublatum est non potest, credo, dici ad futuri temporis usum perduraturum esse. Perfecti futurum est, quia absolutam rem perdurare et exstare significat, aoristi non est. Et ex ipsis quidem perfectis futurorum formae producuntur, ut κτήσομαι ex κτῶμαι sic κεκτήσομαι producitur ex κέκτημαι, et μεμνήσομαι, εἰρήσομαι, βεβλήσομαι, τετμήσομαι, κεκλήσομαι, alia sexcenta sequuntur analogiam pueris notam. Cur igitur tam protrita et puerilia attingis? inquies. Primum ut convellam pro virili parte usum absurdi nominis, quod magistelli insulsi iis formis imposuerunt

et quemadmodum τὸ μὴ καλῶς λέγειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς ἀλλὰ καὶ κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς (ut rectissime Socrates moriturus dicit in *Phaedone* p. 115. E.) sic ex absurdo hoc nomine absurda notio in puerorum animis nascitur, quam adulti plerique retinuerunt. Magistellis hoc tempus appellatur μετ' ὀλίγον μέλλων, quod verterunt *Paulo post futurum*, eoque nomine puerorum aures personant, estque haec vitiosa κατήχησις τῶν διδασκόντων. Apertus error est, in quem satis est intendisse digitum et ex quo uno intelligi potest quam praeclari magistri Graecitatis fuerint, unde haec omnia accepimus. In perfectis quibusdam activae formae eadem analogia conspicitur: ἕστηκα et τέθνηκα producuntur in ἑστήξω et τεθνήξω, (apud sequiores ἑστήξομαι et τεθνήξομαι, quibus formis *numquam* veteres usi sunt). Similiter apud Homerum perfectum ἄνωγα, ἄνωχθι, habet futurum ἀνώξω ex se natum, et apud Atticos κέκραγα κεκράξομαι et κέκλαγγα κεκλάγξομαι. Non aliunde natum est εἴξω, *similis ero*, quam ex ἔοικα (εἰκέναι, εἴξασιν), et εἴσομαι quam ex οἶδα (εἰδέναι): ex eadem forma producitur εἰδήσω. In caeteris omnibus periphrasi utendum: sic γεγάμηκα, *uxorem habeo*, futurum habet γεγαμηκὼς ἔσομαι, sed ἔγημα, *duxi uxorem* (quae nunc mortua est), *habui uxorem*, futuri temporis notionem non admittit. Itaque εἰρηκὼς ἔσομαι dicitur, εἰπὼν ἔσομαι absurdum est. Apud Lucianum legitur 7, 14 ἔσομαι πεπονθώς, 10, 22, 1 ἔσῃ πεπλευκώς, 10, 23, 3 ἔσῃ ἀνεληλυθώς, 12, 12 et 22 ἔσῃ ἀνατεθεικώς. 41, 10 νενικηκὼς ἔσται, 49, 17 ἔσῃ ὠφεληκώς, 70, 5 ἔσῃ ἀποδεδωκώς, 70, 23 ἔσῃ πεποιηκώς, 78, 21 ἔσῃ πεπονηκώς, et eodem modo omnes Graeci saepissime loquuntur, etiam in passivis, quia non multa verba habent ex perfecto passivo productam futuri formam. Sic legitur 34, 25 βεβουλευμένος ἔσῃ et 12, 22 ἔσῃ πεποιημένος: καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιημένος, ubi soloeca lectio est codicis M. ποιησάμενος. Peccavit Lucianus ipse 20, 68 in ἐοικὼς ἔσῃ pro εἴξεις, ut diximus, et in εἰδὼς ἔσῃ in 60, 13, ut ibi dicemus. Subinde iam notavimus Atticistas abuti perfectorum futuris, ubi praesentium futuris esset utendum, ut in δεδήσομαι pro δεθήσομαι, δεδικάσονται pro δικασθήσονται, aliis multis. Tragicis hoc ius est facere, qui μεμνήσομαι pro μνησθήσομαι dicebant: Eurip. *Medea* 929 (quam-

quam in populari sermone hoc significat *commemorabo*, illud *meminero*), κεκλήσομαι pro κληθήσομαι, βεβλήσομαι pro βληθήσομαι. In DIOGENE LAËRTIO IX. 60 pro

βληθήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί.

optimi codices mihi dederunt βεβλήσεται, ut recte legitur in EURIPIDIS *Oreste* vs. 265. Omnino in his formis nescio quomodo Grammatici negligentius versati sunt. BUTTMANNUS, quem nemo adhuc quod sciam in hoc genere superavit, ubi de hoc futuro agit in *Gramm. Gr. Ampliss.* § 99 haec exempla apponit: πεπαιδεύσομαι, πεποιήσομαι, πεπείσομαι, τετύψομαι, τετράψομαι et δεδικάσομαι, quorum nullum usquam in Graecorum scriptis occurrit praeter δεδικάσομαι, quod LUCIANI vitio natum est, ut diximus, et nullum est perfectum in -ασμαι, -εσμαι, -ισμαι, -οσμαι, -υσμαι, unde futurum producatur. Dicam de his ipse alio loco et unde digressus sum redeo: ἀποσκώψας ἔσῃ dixit LUCIANUS, quia ἔσκωφα et ἀπέσκωφα non erant in usu διὰ τὸ τραχὺ καὶ κακόφωνον, quod dum vitat incidit in soloecismum, cuius defensionem noli suscipere ob locum XENOPHONTIS in *Anabasi* VII. VI. 36 ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε, ubi meliores libri servant κατακεκανότες, quod receptum a plerisque est. At mihi forma κέκανα penultima brevi (ut in κατέκανον) a Graeca analogia prorsus abhorrere videtur, contra ἑλληνικωτάτη forma est, quae in miseris λέξεων veterum reliquiis vix emergit, κέκονα, quae apud HESYCHIUM quidem periit in v. κέκοκεν: quod ἔγνωκεν ἢ πεφόνευκεν olim significasse dicit, confundens κεκόηκεν et κέκονεν, sed evasit in ETYMOL. M. p. 500, 55. Κέκονα: παρὰ Σοφοκλεῖ, ex qua stirpe progerminarunt κόναι (scribe κοναί): φόνοι, et ἀνδροκόνοι: ἀνδροφόνοι in gaza HESYCHIANA: itaque XENOPHONTI, qui saepissime Ionicum κατακαίνω usurpat pro ἀποκτείνω Atticorum, κατακεκονότες reddiderim. Ex κατακέκονα natum est κατακονή, quo EURIPIDES usus est in *Hippolyto* vs. 816

κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίοτος βίου,

et receptum εἰς τὴν τραγικὴν λέξιν, unde HESYCHIUS expromsit κατακόνα (scrib. κατακονά): διαφθορά.

In § eadem apud LUCIANUM sequitur ὅτε σε Περικλῆς ὤπυιεν pro συνῄει σοι inepte dictum, sic γαμεῖν τινα Graeculi dicebant pro συγγίγνεσθαι, quod vitium apud LUCIANUM aliquoties

occurrit, ut 26, 22 *γαμεῖται* et *γαμεῖ* ubi codex A. *συνουσιᾶται* et *συνουσιᾷ* exhibet, quod etiam multo peius est, et 42, 32 *τὴν δὲ γυναῖκα εἰς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας γαμεῖν ἐβούλετο*, quod non *εὐφήμως* dictum est sed spurce et plebeio more pro *βινεῖν*. 46, 20 *στασιάσαι* pro *διαβαλεῖν* transitive dictum est, pessime; et saepius Graeculi *στασιάζειν* dixere pro *στάσιν ἐμποιεῖν*. 47, 5 *ἐπιγελῶσαν* apud veteres est *arridentem*, *προσγελῶσαν*, apud sequiores *ἐπιγελᾶν* est *καταγελᾶν*, *ἐπεγγελᾶν*, negligenter. § 13 male iudices dicuntur *κρίνειν* pro *δικάζειν* in *ἐννέα κρινάτωσαν*. § 16 *ἐμοὶ ῥευσάτω*, veteres *ῥυῆναι* dicunt et *ῥυήσεσθαι*, isti *ῥεῦσαι* et *ῥεύσεσθαι*. § 17 *ἀνένηψα* transitive dictum est contra antiquorum usum, quibus *ἀνανήφειν* est *ad meliorem frugem redire* et *ἀνένηψε frugi factus est.* § 33 *ἀποισόμενοι τὸν μισθόν*, veteres *οἴσοντες*. § 34 *ἐς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον*, saepe sic LUCIANUS, ut 6, 1 *ἐς ὄρνιθος τρόπον*, 22, 4 *ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον*, 47, 27 *ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον*, veteres praepositionem omittunt. 49, 9 *τὰ ἆθλα διαθεῖναι*, veteres *θεῖναι*. § 11 *ζημίας ἐπάγουσιν*, veteres *ἐπιτιθέασιν* et *θάνατος ἐπίκειται ἡ ζημία* et sim. 51, 1 *ἀνύειν*, Attici *ἀνύτειν*. § 2 *μηδὲν ὄντες*, illi *τὸ μηδέν*. § 5 *παρακινεῖν* posuit pro *defectionem moliri*, significat idem quod *παραπαίειν*, *παραφρονεῖν*, *insanire.* § 16 *σκορακιεῖ* plebeium verbum est et novicium, Attici *ἐς κόρακας ἀπιέναι κελεύειν*, vide LYSIAM XIII. 81. In 52, 15 *γελοῖα ποιεῖς ἀπιστῶν ἅπασιν*, debuerat *καταγέλαστα ποιεῖς* scribere, ut *ὦ καταγέλαστε* 37, 25 et alibi pro *ὦ γελοῖε*, quod quisque facile scire poterat ex frequenti usu veterum, et quis non meminit se in PLATONIS *Symposio* Aristophanem audisse dicentem p. 189. B. *φοβοῦμαι οὔτι μὴ γελοῖα εἴπω ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα.* In *Lysistrata* vs. 907.

ὦ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου;

si *ὦ γελοῖε* dixisset, nihil dixisset. LUCIANUS tamen saepissime utrumque male confundit, quia aequales omnes promiscue utebantur. Mordax CATONIS dictum in CICERONEM: *quam ridiculum habemus Consulem!* videbatur significare *ὡς γελοῖον ἔχομεν ὕπατον*, at volebat dicere *ὡς καταγέλαστον ὕπατον ἔχομεν.* PLUTARCHUS, qui illo modo vertit, visus est aequalibus *τὸ ἀμφίβολον* servasse. § 32. *τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας*, Atticus *ἀναπέφηνας* dixisset, nam si quid spem et opinionem fefellit non *φανῆναι* dicitur id quod non exspe-

claras sed ἀναφανῆναι, in quo verbo patefacti erroris vel fraudis notio subest, ut in PLATONIS *Sympos.* p. 185 A. ἀναφανέντος τοῦ ἐραστοῦ πένητος, et iocose in *Rep.* I. p. 334 A. κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος ἀναπέφανται, et saepe apud Oratores. § 39. ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην, sequiores pro πολλοῦ. In 54, 3. τοὺς ἐλέφαντας ἐπιστάξαντες καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι ἐπ' αὐτούς, male pro ἀναθέντες. In *Equitibus* vs. 1056.

καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη.

repone coniunctivum ἀναθείῃ. In § 59, 2. ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι, negligenter pro γεγονυῖαν, sic et 60, 11. θᾶττον ἂν τὸν Ἐρεχθέα καὶ τὸν Κέκροπα ξένους ἀποφήναις εἶναι pro ὄντας, et aliis locis. § 21. τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι καὶ τὰς θύρας ἀναπετῶσαι, turpe vitium. Graecum est ἀναπετάννυμι τὴν θύραν, et ἀναπετῶ apud Veteres futurum est. SUIDAS ἀναπετῶ: ἀναπετάσω. Μένανδρος·

ἄλλοις ἀναπετῶ
τουτὶ προσελθὼν κοὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ ἑτέραις. Isti praesentis quae forma sit nesciunt, futurum pro praesenti scribunt: ἀναπεταννύειν dixit § 30. paulo post λαθρηδά dixit σεμνῶς πάνυ pro λάθρᾳ. § 22. ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι, inepte pro τούτους ἅπαντας συμμάχους, συναγωνιστάς, ἔχοντες. § 13. εἰδὼς ἔσῃ, idem vitium atque ἐοικὼς ἔσῃ pro εἴσει et εἴξεις. altera forma erat εἰδήσω omnibus in usu, quae foede corrupta est in IAMBLICHI *Vita Pythag.* § 48. σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο ὅπως αὐτοί τε μόνας ἐκείνας εἰδήσωσιν αἵ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος, pro εἰδήσουσιν et νοθεύσουσι. § 19. οὐκ ἐπιβαίνεις perperam pro ἐπιδημεῖς. Est operae pretium videre in §§ 24 et 29 quam vitiose multi tum loquerentur, etiam ii qui πεπαιδευμένοι essent et eleganter dicendi laudem apud vulgus captarent. Turpissima sunt χειροβλημᾶσθαι (corrige tamen χειροβλιμᾶσθαι, nam ex βλιμάζειν τῇ χειρὶ id monstrum natum est), ἀπέκτεινε θάτερον vel ἄτερον τῶν πενήτων, τριῶν μηνοῖν, ἐκχύνειν, at non multo meliora iam notavimus apud ipsum, qui haec acerbe et iure reprehendit. Lexiphane dignum est 16, 1. ἄλογον καταλιπὼν τὸν οἶκον, de eo qui ἐν τῷ οἴκῳ λόγους οὐκ ἐποιήσατο: paulo ante pro νήξασθαι ἡδύν dictum oportuit ἐννήξασθαι. In 66, 9. πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας, ἀντίος Ionum est et XENOPHONTIS,

qui permulta Ionica admiscere suis solet, (non vetera poëtica, ut multi existimant), Attici ἐναντίος semper dicebant. § 27. ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν, Veteres ἀνατίθεσαι. § 36. ἐπειδὰν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτής, Veteres σημήνῃ omisso ὁ σαλπιγκτής. In 67,-4, 4. κεκερᾶσθαι vitiosa et barbara forma est. Attica sunt κέκραμαι et ἐκράθην, Ionica vetera κέκρημαι et ἐκρήθην, minus vetera κεκέρασμαι et ἐκεράσθην, quae XENOPHON usurpat ab Ionibus aequalibus sumta, ut et ἐδυνάσθην, quod apud eum perpetuum est pro ἐδυνήθην: hinc LUCIANUS aut κεκρᾶσθαι dixisse potest aut κεκεράσθαι, sed quod ex utroque perperam conflatum est κεκερᾶσθαι dicere non potuit. 67, 6, 4. ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, Veteres δειξάσας: ἐνδείκνυμι et ἔνδειξις in iure Attico trita sunt vocabula, sed tam notus hic usus est omnibus, ut LUCIANUM δειξάσας scripsisse suspicer, multis post seculis importunam praepositionem male adhaesisse. 67, 7, 3. καταλείψασαν pro καταλιποῦσαν tam turpe dicendi vitium est, ut ea scriptura sana esse non possit. Multo serius nati sunt, qui λεῖψαι, ἀμαρτῆσαι et similia portenta invexerunt. Antiatticista BEKKERI, qui p. 106, 24. λείψας ἀντὶ τοῦ λιπών, Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδᾳ attulit, tam parum iudicio valet et vitiosis libris tam saepe stulte deceptus est, ut eius fide stari non possit. Ecquis est, qui ei credat ἐωνηκώς dixisse LYSIAM pro ἐωνημένος p. 95, 25, aut ἐγρηγόρησεν XENOPHONTEM p. 96, 25 [1] aut ἠκροᾶσο ANTIPHANEM p. 98, 28, pro ἠκροῶ. ἠκρόασο credo dixerat, id est ἠκηκόεις. Quid erraverit p. 112, 29. in πέπλυνται (editur πέπαυνται) supra demonstravimus. Qui sic dormitare potest et in tam apertis et manifestis caecutire, quis eum in tali re, in immani barbarismo, fidem merere putabit? λείψας igitur tam sanum est et genuinum, atque ARISTOPHANIS *Andromeda*, quae nulla umquam fuit, itaque Ἀντιφάνης reponitur, cuius *Andromeda* hoc unico testimonio nititur. Seros poëtastros ita peccare non miramur, ut auctorem τῶν χρυσῶν ἐπῶν vs. 70.

ἢν δ' ἀπολείψας σῶμ' εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς.

---

[1]) XENOPHON in *Anabasi* IV. VI. 22. ἐγρηγόρεσαν scripsit, quod PORSONUS optime restituit, pro forma barbara ἐγρηγόρησαν a Graeculis invecta et imperito grammatico nostro probata, namque pro ἐγρηγόρησεν: Ξενοφῶν τετάρτῳ Ἀναβάσεως legendum esse ἐγρηγόρησαν manifestum est.

aut Pseudo-Phocylidem vs. 72.

μὴ μιμοῦ κακότητα, Δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν,

quia nihil est tam vitiosum aut ineptum, quod isti non dixerint, ut alias demonstrabo. Quam crebro λεῖψαι et καταλεῖψαι et ἀπολεῖψαι caett. dixerint semibarbari Graeculi Lobeck. ad Phryn. p. 713 sqq. docuit, ex quo simul intelliges quam saepe eadem labe veteres infecerint.

In 67, 8, 2. εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρήσασα, Veteres ὅλα ἔτη et mox pro διὰ μακροῦ illi διὰ χρόνου. 67, 9, 5. διασκεδάσομεν, Attici διασκεδῶμεν, at saepe Lucianus ἐλάσω, ἀναβιβάσομαι et sim. usurpat. 67, 15, 2. Οἰνοέα, Attici Οἰνοᾶ, ut Λευκονοᾶ [1], Στειριᾶ, Μηλιᾶ, Εὐβοᾶ, Κιτιᾶ, alia permulta, quae numquam fere intentata Graeculi relinquunt. Sanam formam et analogia Attica praestat et antiquae corruptelae et poëtarum loci et Grammaticorum auctoritas. Apollonius Dyscolus *de Pron.* p. 126 Bekk. Ἀττικοὶ Εὐβοᾶς φασίν, at non in Codd. nostris. Εὐβοέας Thucydides habet IV. 92. et alibi, et Xenophon caeterique. Pauca nunc ex Aeschine addam. in *Timarchea* § 114. Φιλωτάδην τὸν Κυδαθηναιέα, Cod. f. κυδαθηναια, b. κυδαθηνέα, verum est Κυδαθηναιᾶ, *de F. L.* § 67. Ἐρχιέα lege Ἐρχιᾶ et § 93. Παιανιᾶ et § 116. Ἐρετριᾶ, Codex e ἐρετρία. et § 155. Κηφισιᾶ. ubi Codd. Κηφισέα. in *Ctesiph.* § 100 lege Ἐρετριῶν, Cod. *n.* ἐρετρίων. § 195. scribe Στειριᾶ, similiaque omnia similiter sunt corrigenda.

In 68, 44. ὁ ἰατρὸς μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν, in his verbis bis peccatur contra linguae veteris usum. Μετακαλεῖν veteribus est *revocare*, non *arcessere*, quod μεταπέμπεσθαι aut καλεῖν illi dicebant, deinde nemo olim dicebat ἐπισκοπήσω vel ἐπεσκόπησα. Postulat usus ut ἐπισκοποῦμαι dicatur et ἐπεσκοπούμην, nonnumquam et ἐπισκοπῶ, ἐπεσκόπουν νοσοῦντα vel ἀσθενοῦντα, sed ἐπισκέψομαι et ἐπεσκεψάμην, spretis formis ἐπισκοπήσω et ἐπισκοπήσομαι, ἐπεσκόπησα et ἐπεσκοπησάμην. Exempla passim sunt obvia et proprie haec dicuntur de eo, *qui aegrotantem visit* sive medicus sive amicus est ad curan-

---

[1]) Nomen τοῦ δήμου est *Λευκόνοιον*, non *Λευκονόη*, (ut Dindorf. suspicatur ad Harpocr. v. *Λευκονοεύς*) quod apparebit e Steph. Byz. v. *Ἀβρότονον*, si pro *Λευκωνιεύς* (Codd. *Λευκωνοεύς*) emendabis *Λευκονοεύς*.

dum aut consolandum. Uno exemplo utar, quia corruptus locus est et hinc emendatio confirmari potest. Legitur apud DEMOSTH. p. 114, 24. τοῖς ταλαιπώροις 'Ωρείταις τουτοισὶ ἐπισκεψομένους ἔφη τοὺς ϛρατιώτας πεπομφέναι κατ' εὔνοιαν. πυνθάνεσθαι γὰρ αὐτοὺς ὡς νοσοῦσι [καὶ ϛασιάζουσιν ἐν αὐτοῖς]. Codex S omittit ἐν αὐτοῖς sed non est satis: periit mordacis dicti aculeus, addito importuno emblemate καὶ στασιάζουσι. Νοσεῖν de civitate dictum idem esse quod ϛασιάζειν nemo nescit. Sed haec erat Philippi εἰρωνεία, ut in νοσεῖν luderet ac se misisse diceret τοὺς ἐπισκεψομένους, qui aegrotos inviserent et curarent. Est operae pretium duos alios DEMOSTHENIS locos comparare p. 22, 7. Θετταλοῖς ϛασιάζουσι καὶ τεταρχγμένοις ἐβοήθησε. Codd. AYO. νοσοῦσι καὶ ϛασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις, et p. 124, 1. ἐπειδὰν δὲ πρὸς νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς προσπέσῃ, Codd. A. et S νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς καὶ τεταραγμένους προσπέσῃ, ubi interpolatorum manus agnoscitur, ut tot aliis locis, ubi tamen nemini quidquam subolet. p. 23, 28. magnus orator dixerat αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ τοιαῦτ' ὀνείδη. in Cod. B. annotatio est in marg. συγκρύψαι ἀντὶ τοῦ συσκιάσαι. In caeteris omnibus legitur δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη, praeterquam in S et F, ubi tamen secunda manus συσκιάσαι adscripsit; hoc igitur emblema ἐπ' αὐτοφώρῳ tenemus. Num minus manifesta haec videntur: 20, 28. μικρὸν πταῖσμα ἅπαντ' ἀνεχαίτισε [καὶ διέλυσε], verbum acre et vehemens et splendida metaphora tamquam nube obscuratur a languido et insipido verbo διέλυσε. Non legisse in suo libro HARPOCRATIONEM satis apparet apud ipsum in v. ἀνεχαίτισεν [1]. Multo etiam peius Oratoris verba interpolata sunt p. 21, 20. ἅπας μὲν λόγος ἂν ἀπῇ τὰ πράγματα μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν, μάλιϛα δ' ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως· ὅσῳ γὰρ ἑτοιμότατ' αὐτῷ δοκοῦμεν χρῆσθαι τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιϛοῦσι πάντες αὐτῷ, pessime et soloece composita sunt ὅσῳ ἑτοιμότατα — το-

[1]) In talibus multum est in HARPOCRATIONE praesidii, qui numquam scripsisset Πρυτανεύοντα — ἀντὶ τοῦ διοικοῦντα, si in suo DEMOSTHENE legisset p. 58, 18. κατιδὼν τὰ παρ' ὑμῶν [διοικοῦντα] Φιλίππῳ [καὶ] πρυτανεύοντα, nam hunc ipsum locum indicat: neque Πολιτεία: ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας, si legisset p. 100, 13. ἐχθρὸν τῆς πολιτείας [καὶ τῆς δημοκρατίας], quae falsarius descripsit p. 135, 12.

σούτῳ μᾶλλον. Quid cesso veram lectionem patefacere? Lege μάλιςα δ' ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὥσπερ ἑτοιμότατ' αὐτῷ δοκοῦμεν χρῆσθαι, expuncto emblemate [τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιςοῦσι πάντες αὐτῷ]. Vera lectio casu servata est. Qui DEMOSTHENI falsas orationes supposuerunt, quas Ptolemaeo vel Attalo grandi pretio pro genuinis venderent, ex laciniis antiquarum orationum conflabant novas, idque tam manifestum est, ut mirer quemadmodum id veteres Criticos fugere potuerit, CALLIMACHUM, DIDYMUM, CAECILIUM, DIONYSIUM, alios, qui omnia pro Demosthenicis sedulo lectitarunt, quae hodie neminem fallunt. Falsarius, qui orationem πρὸς τὴν ἐπιςολὴν τὴν Φιλίππου illo modo contexuit, in extrema oratione p. 158, 16. nostro loco usus est: ἅπας μέν ἐςι λόγος μάταιος πράξεων ἄμοιρος γενόμενος, τοσούτῳ δὲ μάλιςα ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὅσῳ δοκοῦμεν αὐτῷ προχειρότατα χρῆσθαι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, qui veram lectionem, ut vides, servavit. Non contineo me, quin unum locum addam pulcherrimum et nobilissimum, sed turpi vitio eiusdem generis maculatum p. 37, 22. ἴσως ἂν τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε [1], ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ, nemo nostrum, qui haec cum admiratione legimus, tam inconcinna et impedita verborum compositione esset usus, atque haec est: ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικεν, ubi τοῖς sine controversia ad διδομένοις refertur, sed cum ἀσθενοῦσιν ita coniunctum est, ut divelli non possit, etiam propterea quod τοῖς ἀσθενοῦσι tam necessarium est atque τῶν ἰατρῶν. Quid multa? emenda ἃ τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικεν, et relinque ἀσθενοῦσι vel τοῖς ἀσθενοῦσιν illis, quibus isto additamento opus esse visum est aut videtur; et LUCIANUS quidem, qui memoriter nobi-

---

1) Melius ἀπαλλαγεῖτε. Apud HESYCHIUM editur καταλογισθείη. Ἀττικώγηρον.

ἀλλά σε αἰδεσθεῖεν οἱ θεοί.

recte emendant καταλογισθεῖεν, quod non est ἀττικώγηρον sed Ἀττικώτερον. MENANDRI fragmentum est:

οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα σωθείημεν ἄν.

quod adiuvabis duplici nomine si scripseris:

οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα καὶ σωθεῖμεν ἄν;

lem locum laudans 17, 5. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι dedit, τῶν νοσούντων ex sententia dicti assumsit, non ex Oratoris verbis descripsit.

In 70, 35 ἐν ἀκμεῖ τοῦ χρόνου, Attici articulum omittunt, tum τελέσματος Doricum vocabulum est pro δαπάνης, ἀναλώματος.

In *Demosthenis Encomio* 71, 1 legitur ineptissima forma διαβαδιῶν pro περιπατήσων. Βαδιῶ extrema est barbaries, sed est iste libellus ex recentissimis Constantinopoli scriptus. § 33 τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται pro λογισμοῖς positum est. § 37. ἐκτήσατο αὐτοῖς ἀκούειν Εὔβοιαν, Μέγαρα, vitiose pro ὑπηκόους ἐποίησεν Εὐβοιᾶς vel κατεστρέψατο vel lenius προσηγάγετο [1], vel simile quid. § 50 μετὰ χεῖρα τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν, veteres μετὰ χεῖρας sed alio sensu: in tali re dicebant πρόχειρον ἔχειν. In *Philopatri* non iuvat (ut LUCIANI verbis utar 79, 23) τὴν κόπρον ἐκκαθῆραι τὴν Αὐγείου, aut in *Charidemo*, aut in carminibus semibarbaris et epigrammatis, ne quis mihi occinat epigramma 15.

εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης.
οὐ δύνασαι δνοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι.

Frustra didicimus, ut hoc uno defungar, quid inter λούειν et νίζειν intersit, λέλουμαι et νένιμμαι, si quid nobis cum istis erit commercii, quos omnia inepte miscere et corrumpere videmus. Unam observationem mihi reservavi ut finem aliquando facerem, quae huiusmodi est, ut non in alia re magis appareat quam sit consuetudo sermonis in formarum delectu morosa et fastidiosa, ut alia aliunde adsciscat et componat, alia repudiet et abiiciat, quibus commode poterat uti, at noluit, atque eadem sic constet sibi, ut quam legem sibi ipsa scripserit, eam constantissime servet, ut ineptus sit qui analogiam quam usum sequi maluerit et nova fingere quam uti paratis. Centena sunt in Graeco sermone, ubi usus ab analogia diversus abit, plurima

---

1) Impeditum et absurdum DIODORI SICULI locum XV. 36., in quo hoc verbum legitur, felici emendatione sanavit vir doct. VAN OORDT. Editur: Τιμόθεος πλεύσας εἰς τὴν Κεφαλληνίαν τάς τε ναῦς τῇ πόλει προσηγάγετο καὶ τὰς κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν ὁμοίως ἔπεισεν ἀποκλῖναι πρὸς Ἀθηναίους. Rem acu tetigit corrigens: τάς τ' ἐν αὐτῇ πόλεις προσηγάγετο.

sunt pueris nota, at sunt alia non minus certa, quae Atticistas quidem omnes fugerunt et Grammaticos omnium temporum, e quorum numero est usus verbi unius omnium notissimi τύπτω, in quo cognoscendo et ediscendo innumerabilis discipulorum multitudo inde ab antiquis temporibus tirocinium fecit, nam qui olim περὶ κλίσεως ὀνομάτων καὶ ῥημάτων scriptitabant omnes in barytonis hoc exemplo utebantur et discipulos exercebant. Olim nata sunt monstra et portenta formarum τυπῶ, ἔτυπον, ἐτυπόμην, τέτυπα, ἐτετύπειν, τυπτέτων, τυπτόμεθον, alia, quae in magistellorum cerebris nata sunt, in Graecorum libris nusquam leguntur; at leguntur et explicantur apud Theodosium in Bekkeri *Anecd.* II. p. 1008 sqq. et alios multos. Et de istis quidem dicere nihil attinet: dicam de formis verbi τύπτειν, quibus vetus lingua uteretur, aliisque usu omnium cum hoc verbo coniunctis, ut ᾖα, εἶμι, ἦλθον cum ἔρχομαι: ἐρῶ, εἶπον, εἴρηκα cum ἀπαγορεύω, προσαγορεύω, caeterisque compositis, aliaque quae sequiores Graeculi non animadverterunt. Τύπτω duplicem habet significandi potestatem, quae sic optime apparebit si observaveris id quod dicam: verbum hoc in populari sermone nomen ex se natum non habet, sed quemadmodum verbo ἰέναι et compositis respondet nomen ὁδός (ut ὁδὸν ἰέναι eodem modo dicatur atque νόσον νοσεῖν), sic verbo τύπτειν et τύπτεσθαι respondet nomen πληγή. Τύπτω igitur significat aut πληγὴν δίδωμι aut πληγὰς δίδωμι (vel ἐμβάλλω vel ἐντείνω vel ἐντρίβω, quae omnia apud omnes in usu sunt). Hoc est *caedere*, *verberare*, v. c. puerum nequam vel indocilem manu aut fuste, illud *ferire*, *vulnus infligere*, gladio, pugione vel quocumque telo cominus, ut πληγή et τραῦμα sit plane idem. Itaque laborat locus Platonis *de Legibus* IX. p. 877. B. εἰ ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος, ubi τοῦ τραύματος expungendum est. Utroque sensu τύπτω et τύπτομαι saepissime leguntur apud scriptores omnes cuiuslibet aetatis et patriae: τύπτω saepe est πληγὴν δίδωμι, at longe frequentius πληγὰς ἐμβάλλω: contra τύπτομαι fere semper est πληγὰς λαμβάνω, *vapulo*. Promiscue dicuntur τύπτω, παίω, πληγὰς ἐμβάλλω, et τύπτομαι, παίομαι, πληγὰς λαμβάνω, quae omnes sunt ἰσοδύναμα et variandae orationis causa alternant et inter se permutantur.

In futuro diversae formae sunt: τύπτω (πληγὰς ἐμβάλλω, *caedo*) habet futurum τυπτήσω, contra τύπτω (πληγὴν δίδωμι, *ferio*) futurum habet πατάξω. Ubi aoristo opus est pro *cecidi* dicunt πληγὰς ἐνέβαλον, ἐνέτεινα, ἐνέτριψα, rarissime ἐπάταξα: nonnumquam ἔπαισα occurrit in grandiore dicendi genere aut apud Xenophontem, qui in his quoque Ionicam consuetudinem imprudens sequitur: at numquam quisquam dixit ἐτύπτησα, quod in nullo veteri et probato scriptore legitur, sed crebro occurrit apud semibarbaros Graeculos extremae aetatis. Pro *ferii, plagam intuli, vulnus inflixi* (πληγὴν ἐνέβαλον), dicitur ἐπάταξα, interdum ἔπαισα sed non in quotidiani sermonis usu: poëtarum est ita dicere, ut in: Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν, et eorum, qui splendidiora vocabula venantur. Perfectum in utraque significatione est πέπληγα, quod non ita frequenter legitur et usitatius est πληγὰς δεδωκέναι pro *cecidisse, verberibus contudisse*; habet tamen certam auctoritatem Aristophanis in *Avibus* 1350.

ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὤν.

et Xenophontis in *Anab.* VI. I. 5 ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει ὡς πᾶσιν ἐδόκει πεπληγέναι τὸν ἄνδρα, quod non est (ut multi existimant) pro πεπλῆχθαι positum: τὸν ἄνδρα obiectum est: καί, ὡς πᾶσιν ἐδόκει, τὸν ἄνδρα ἐπεπλήγει.

In passivis τύπτομαι et παίομαι omnium usu teruntur. Perfectum pro *vapulasse* non est in usu: dicebant omnes πληγὰς εἰληφέναι et eodem modo πληγὰς ἔλαβον, pro quibus sequiores Graeculi τετύπτημαι dicebant et ἐτυπτήθην, quibus formis veteres omnes abstinent. Sicubi futuro opus est πληγὰς λήψομαι usitatissimum est, apud Aristophanem τυπτήσομαι semel apparet. Τύπτομαι (*ferior, vulneror*) habet perfectum πέπληγμαι, nonnumquam πληγὴν εἴληφα et πληγὴν ἔχω. Perfecto πέπληγμαι futurum est ex se natum πεπλήξομαι. Aoristi perpetua forma est ἐπλήγην et futuri πληγήσομαι.

Hae igitur sunt solae formae, quibus veteres et probati scriptores utuntur:

τύπτω, παίω, πληγὰς ἐμβάλλω, ἐντείνω, ἐντρίβω, δίδωμι.
τυπτήσω.
πληγὰς ἐνέβαλον (ἔπαισα).
πληγὰς δέδωκα, πέπληγα.

et τύπτω, παίω, πληγὴν δίδωμι.
πατάξω, (παίσω).
ἐπάταξα (ἔπαισα).
πέπληγα.

deinde τύπτομαι, παίομαι, πληγὰς λαμβάνω.
τυπτήσομαι, πληγὰς λήψομαι.
πληγὰς ἔλαβον.
πληγὰς εἴληφα.

et τύπτομαι, πληγὴν λαμβάνω.
πέπληγμαι.
πεπλήξομαι.
ἐπλήγην.
πληγήσομαι.

Athenienses non utuntur aliis formis quam his. Nemo umquam proferet unum locum, ubi legatur τύψω, ἔτυψα, τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθήσομαι, τετύψομαι, vel ἐτύπτησα, τετύπτηκα, τετύπτημαι, ἐτυπτήθην. Nemo vidit umquam apud Atticos: πατάσσω, πεπάταγμαι, ἐπατάχθην, παταχθήσομαι, vel πέπαικα, πέπαισμαι, ἐπαίσθην, παισθήσομαι. Nemo apud eosdem vidit aut videbit: πλήσσω an πλήττω, πλήξω, ἔπληξα aut πέπληχα aut πλήσσομαι, ἐπληξάμην. Pro his omnibus omnes semper et ubique utuntur iis formis solis, quas diximus.

Apud Homerum, Herodotum et omnes, qui Ionice scripserunt, in usu sunt formae: τύψω, ἔτυψα, τέτυμμαι, ἐτύπην, ἐτυψάμην et πλήσσω, πλήξω, ἔπληξα, ἐπληξάμην. Πατάσσω Ionibus est πάλλομαι, *palpito:* at composito utuntur ἐκπατάσσω pro ἐκπλήττω, unde ἐξεπάταξα, ἐκπεπάταγμαι et ἐξεπατάχθην apud poëtas occurrunt pro ἐξέπληξα, ἐκπέπληγμαι, ἐξετινάχθην.

Tragici, quemadmodum in omnibus solent, utuntur formis Ionicis et Atticis inter se permixtis, quibus addiderunt ἐπαίσθην pro ἐπλήγην. Aeschylus *Sept.* 961.

παισθεὶς ἔπαισας. — σὺ δ' ἔθανες κατακτανών.

quae lingua populari Attica erant dicenda in hunc modum: πληγεὶς ἐπάταξας. σὺ δέ γ' ἀπέθανες ἀποκτείνας. Singulare est in *Lysistrata* 459. οὐ παιήσετε, et in *Nubibus* 1125. παιή-

σομεν, quod σεμνῶς dicitur, formatum ut κλαήσω, καθιζήσομαι, δοκήσω (pro δόξω), βαλλήσω, similia [1].

Hunc igitur constantem et perpetuum Antiquitatis usum seriores, quia numquam animadverterant, retinere et imitari non potuerunt, et analogiam pro usu secuti multas ipsi formas finxerunt de suo Veteribus omnibus prorsus ignotas et inauditas. Ridetur Graeculus, qui ex ὀπυίω suo Marte formavit ὠπύθην, et est sane hoc perineptum, sed non multo meliora sunt, quae LUCIANUS cum aequalibus usurpat, aut Ionica Atticis male admixta ponens, aut nova ex veteribus contra usum formata. Πατάσσω vetus verbum Ionicum est, quod nihil aliud significat quam *palpito*, κραδίη στέρνοισι πατάσσει, θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν et alia apud HOMERUM. Ineptissime igitur scripsit ARISTIDES, cuius locum DINDORF. ad STEPHANI *Thesaurum* attulit: παίοι καὶ ἄγχοι καὶ πατάττοι τοὺς αὐτούς, quam formam ipse ex ἐπάταξα elicuit, idque eo infelicius, quod Attica forma induit vocabulum, quod numquam in sermonem Atticum receptum est. Ridiculum est dicere ἄνασσα, Λίβυττα, Φοίνιττα, βασίλιττα, χαρίεττα, πτεροῦττα, aut ἀνάττω, πτήττω, alia, quibus populus non utebatur, at Θρᾷττα optime habet et μελιτοῦττα, quia toti populo erant in ore. Eadem forma LUCIANO uti placuit 51, 19. καὶ ὁ μηρὸς πατασσέσθω, quum Iones dicerent τύπτεσθαι, κόπτεσθαι, πλήσσεσθαι, πλήξασθαι τὼ μηρώ, Athenienses παίεσθαι, παίσασθαι. *Cyropaed.* VII. III. 6. ὁ Κῦρος ἐπαίσατο ἄρα τὸν μηρόν: analogia deceptus putavit πατάσσεσθαι sibi dicere licere. Similiter 33, 10. non dubitavit dicere παίσαντες καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει, quum deberet πατάξαντες καὶ πληγέντες. Bis peccavit in 49, 3. et § 40. παταχθέντος εἰς τὴν γνάθον, sive παταχθεὶς τὴν γνάθον, et § 40. κατὰ κόρρης παταχθῆναι, nemo umquam sic locutus est pro πληγείς, πληγῆναι, vel πληγὴν λαβών, λαβεῖν: dicit ἐπατάχθην ut alibi κατέαγμαι et κατεάχθην (pro κατέαγα et κατεάγην) analogiam secutus spreta aut ignorata consuetudine. Etiam in κατὰ κόρρης errat, quod saepe et lubenter ponit pro ἐπὶ κόρρης, ut semper

---

[1]) Hinc apud HESYCHIUM restitue παιητέον: πληκτέον, ut est in unico Codice. Male homines docti παικτέον receperunt, quod significat *ludendum est*, apud recentiores, qui παῖξαι pro παῖσαι dicebant.

dicebant Attici. PLATO in *Gorg*. p. 486. Calliclem dicentem facit: τὸν δὲ τοιοῦτον ἔξεστιν ἐπὶ κόρρης τύπτοντα μὴ δοῦναι δίκην, cui bis ἀνταποδίδωσι SOCRATES p. 508 D. εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ ἐάν τε τύπτειν βούληται, τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου, ἐπὶ κόρρης, et p. 527 A. χασμήσει καὶ ἰλιγγιάσεις οὐδὲν ἧττον ἢ ἐγὼ ἐνθάδε σὺ ἐκεῖ καί σε ἴσως τυπτήσει τις [καὶ] ἐπὶ κόρρης [ἀτίμας] καὶ πάντως προπηλακιεῖ, ubi καί libri nonnulli omittunt, ἀτίμως omittet qui PLATONEM et Atticos in succum et sanguinem verterit. Sic et in *Midiana* saepius ut p. 562, 9. Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόρρης, et in nobili loco p. 537. πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιθ' ἑτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς ὑπάρχων, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης. Hos locos eruditi omnes tenebant memoriter, itaque LUCIANUS interdum recte ἐπὶ κόρρης scribit, ut 4, 9. παίσαντι ἐπὶ κόρρης, saepius peccat ut 45, 29. 71, 33 et alibi. Ex aoristo παταχθῆναι natum futurum est παταχθήσομαι, perperam pro πληγήσομαι positum 69, 14. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος ἄκοντος τοῦ δεσπότου κἂν εἰ βούλοιτο ἀπάγειν παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. Praeterea Ionicum est quod scribit 42, 10. ἡ δ' ἐπὶ κόρρης πλήξασά με pro πατάξασα, et § 14. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον pro παισαμένη vel κοψαμένη, et 59, 14. μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπείς pro πληγείς. Eiusdemmodi vitia passim apud sequiores deprehendes, qui saepissime πλήξω et ἔπληξα, et ipsum πλήσσω usurpant et ἐτύπτησα, τετύπτημαι, ἐτυπτήθην et ἐτύφθην, et aliis, quorum apud Veteres non est vola nec vestigium. PLUTARCHUS in *Nicia* c. 27. ὁ Δημοσθένης ἔπληξε μὲν ἑαυτὸν οὐ μὴν ἀπέθανεν. In *Catone minore* c. 70. ὑπὸ τῆς πληγῆς, ἣν ἔπληξε τὸν οἰκέτην. In *Galba* c. 26. τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσεν, et sic omnes solent. DIOG. LAËRT. VI. 33. πληγὰς ἔλαβε tum τὰ ὀνόματα τῶν πληξάντων. § 62. πρόσεχε μὴ τὸν πατέρα πλήξῃς et § 66. πλήξας τῇ βακτηρίᾳ εἶπε· φύλαξαι. Sed plane nihili et barbara forma est, quam STRABONI V. p. 248. obtrudunt φησὶ τὸν λόφον τιναγέντα ὑπὸ σεισμῶν ἀναβαλεῖν πῦρ, Codex optimus παγέντα, corrige πληγέντα.

De veterum usu, quia certa res est et frequens, unusquisque inter legendum exiguo labore experiri poterit sintne vera et

perpetua quae posuimus: τύπτειν utroque sensu legitur apud omnes et τυπτήσω frequens est. ARISTOPHANES in *Pluto* 21.

οὐ γάρ με τυπτήσεις ςέφανον ἔχοντά γε.

unde PHOTIUS annotat: τυπτήσεις: οὕτω λέγουσι τὸ μέλλον. Ἀριςοφάνης. sed omnes ita loquebantur. Audivimus iam PLATONEM dicentem καί σε ἴσως τυπτήσει. In *Nubibus* opponuntur vss. 1443 et 1448.

τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω.

et τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών. In PLATONIS *Hippia maiore* p, 292 B. componuntur καὶ αὐτὸς οἴομαι δικαίως ἂν τύπτεσθαι. — ἢ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις; et mox οἴει ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν; et in *Midiana* p. 580. νομίζεις ἡμᾶς μὲν ἀνέξεσθαί σου, αὐτὸς δὲ τυπτήσειν; et p. 585. πεπίςευκε τῇ πολιτείᾳ μηδένα αὐτὸν ἕλξειν μηδ' ὑβριεῖν μηδὲ τυπτήσειν. In quibus locis, ut in aliis similibus, nulla est optio: solum τυπτήσω recte habet, παίσω et πατάξω aliud quid significant. Itaque negligenter MOERIS: τυπτήσειν Ἀττικῶς, παίσειν Ἑλληνικῶς, quia ista non dialecto, non aetate, sed sensu differunt. Aoristus ἐτύπτησα, ut diximus, nusquam legitur apud voteres et probatos scriptores: Graeculi usurpant quemadmodum et τετύπτηκα ex τυπτήσω formatum. Exempla LOBECK ad PHRYNICH. p. 764. pauca quaedam annotavit, qui credebat praesens τυπτέω alicubi reperiri posse. Copia est apud istos scriptores, qui indigni lectu sunt, ut apud poëtastrum, de quo supra diximus, in fabula 21.

τιμῶντά σε γὰρ οὐδὲν ὠφέλησάς με
τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἠμείψω.

In ARISTOPHANIS *Nubibus* vs. 1391.

καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;

neque numerosus versus est et verba non satis expedita: legendum censeo:

καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τοῦτ', οὐ παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;

in optimis libris *Ravennate* et *Veneto* est παῖδά μ' ὄντ' ἐτύπτησας. En praeclaros testes antiquitatis! bonum factum, quod in poëta nemini imponere potuerunt. Ut ἐτύπτησα barbarum est, sic ἔπαισα satis est frequens, crebrius tamen in Ionibus et Tragicis et XENOPHONTE apparet, quam in sermone populari. Haud facile enim reperias apud eos, qui lingua populi utuntur, locum Xenophonteo similem *Anab.* V. VIII. 12. τοῦτον δὲ ἀνέκραγον

πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν, aut in *Cyrop.* I. III. 17. ubi praecedit ἐπὶ μιᾷ ποτὲ δίκῃ πληγὰς ἔλαβον, et enarrata causa, ἐν δὲ τούτῳ (lege ἐπὶ δὲ τούτῳ) με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος [1], unde LUCIANUS παίσω et ἔπαισα interdum dixit, ut 4, 9. 33, 10. 49, 38. 71, 33. Usitatissimum autem erat dicere πληγὰς ἐνέβαλον, ἐνέτεινα, ἐνέτριψα, ut LUCIANUS 16, 12. πληγάς μοι ἐνέτεινας, 58, 25. πληγὰς ἐνέτριψα, et 1, 14. πληγὰς οὐκ ὀλίγας μοι χθὲς ἐνετρίψατο.

Ubi τύπτειν *ferire cominus* significat perpetuus usus est aoristi ἐπάταξα, et in forma passiva ἐπλήγην, quae formae saepe componuntur, ut cognatio appareat, ut in LYSIA IV. 15. πότερον πρότερον [πρότερος] ἐπλήγην ἢ ἐπάταξα ἐκείνη μᾶλλον [ἂν expunge] ᾔδει, quemadmodum in orat. I. §§ 25 et 27 respondent sibi inter sese πατάξας καταβάλλω et πληγεὶς κατέπεσεν. Sic XIII. 87. ἐάν τις ξύλῳ ἢ μαχαίρᾳ πατάξας καταβάλῃ, et § 71. ὁ Θρασύβουλος τύπτει τὸν Φρύνιχον καὶ καταβάλλει πατάξας. DEMOSTH. p. 572. μεθύων ἐπάταξέ τινα. ἐδόκει ὕβρει καὶ οὐκ οἴνῳ τύπτειν. p. 1264. τῷ πατάξαντι τύπτειν παρεκελεύσατο. DEMOSTH. p. 526. τὸν θεσμοθέτην ὃς ἔναγχος ἐπλήγη, et mox ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας. THUCYD. VIII. 92. ὁ Φρύνιχος πληγεὶς ἀπέθανε παραχρῆμα καὶ ὁ πατάξας διέφυγεν. Componuntur eodem modo ὁ πατάξας et ὁ τύπτων apud ANTIPHONTEM p. 127 et apud PLATONEM *de Legibus* IX. p. 879 D. τοῦ τύπτειν δὲ εἰργέσθω ἵνα πόρρω γίγνηται τοῦ τὸν ἐπιχώριον τολμῆσαί ποτε πατάξαι. et sic constanter Veteres et qui aetate sunt proximi omnes loquuntur. ARISTOTELES *Rhet.* I. 15. εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ πατάξαι ἢ πληγῆναι προκαλέσαιτο. In talibus ἔπαισα populus non dicebat, at poëtae lubenter ita loquebantur: πάταξον μὲν ἄκουσον δέ THEMISTOCLES dixit, SOPHOCLIS Electra παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν: hinc παίσας et πληγείς in tragoedia opponuntur, ut πατάξας et πληγείς in sermone quotidiano. Perfecti πέπληγα exempla attulimus, πληγὰς δεδωκέναι καὶ εἰληφέναι satis tritum est, ut apud DEMOSTH. p. 1261. πολλάκις περὶ ἑταίρας καὶ εἰλη-

---

1) Saepissime XENOPHON παίω, παίσω et ἔπαισα scribit, ubi Attici πατάξω et ἐπάταξα scripsissent. Sed in *Anabasi* IV. II. 3. λίθοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο, optime SCHNEIDER πταίοντες emendavit. cf. BASTIUM *Comment. Palaeogr.* p. 748.

φέναι καὶ δεδωκέναι πληγάς, idem ANTIPHANES dixit apud ATHEN. XIII. p. 555. cuius locum non gravabor describere, ut vitium eximam. Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδιοποιὸς ὡς ἀνεγίγνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος, δεῖ γάρ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτ' ἀποδεχόμενον ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δεδειπνηκέναι καὶ περὶ ἑταίρας πλεονάκις καὶ εἰληφέναι καὶ δεδωκέναι πληγάς, at dixerat τὸν ταῦτ' ἀποδεξόμενον. In passivis τύπτομαι et παίομαι crebro occurrunt, ut in *Nubibus* vs. 494.

φέρ' ἴδω, τί δρᾷς, ἤν τίς σε τύπτῃ; — τύπτομαι.

et passim apud omnes. Futurum est πληγήσομαι pro πληγὴν λήψομαι frequentissimum, ut in nobili loco DEMOSTHENIS *de Corona* p. 314, 24. λαγὼ βίον ἔζης δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Pro πληγὰς λήψομαι apud Atticos semel occurrit τυπτήσομαι, in *Nubibus* 1379.

ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.

ubi olim τυπήσομαι scribebatur, ab iis profectum, qui pueri ita didicerant sed nesciebant ἐτύπην Ionicum et poëticum esse, τυπήσομαι nusquam locorum ne apud illos quidem exstare: at frequens admodum est λήψομαι πληγάς. Perfectum pro πληγὴν εἴληφα est πέπληγμαι, omnibus pariter in usu, veteribus, recentioribus. Occurrit etiam πληγὴν ἔχω, quod prorsus idem est. Antiatticista BEKKERI *Anecd.* I. p. 111, 27. πληγὴν ἔχων: ἀντὶ τοῦ τετρωμένος, Ἀναξανδρίδης, quod optime dictum est, ut τραῦμα ἔχων, ὑπώπια ἔχειν, ἔλαττον ἔχειν, quae idem significant atque τετρωμένος, ὑπωπιάσθαι, ἡλλαττῶσθαι. Forma τετύπτημαι et hinc natum ἐτυπτήθην apud sequiores satis frequenter occurrunt, apud Veteres et probatos scriptores nusquam mihi lecta sunt. Affert MINUCIANUS quidem p. 105, 5. e *Midiana* τετυπτῆσθαι ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας μέσης, sed non magis ea verba apud DEMOSTHENEM reperies quam quod ex eadem oratione APSINES affert p. 6, 8. BAKII: ὁ γὰρ Πολύζηλος, φησὶν, ἐν συνδείπνῳ, ἐγὼ δ' ἐν ἱερομηνίᾳ ἢ κατὰ τόπον ὡς ἐνταῦθα· ὁ μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ, φησὶν, ἐπλήγη (Cod. A omnium optimus ἐτυπτήθη) ἐγὼ δ' ἐν ἱερῷ. Memoriter illi Oratorum locos afferre solent et in his non verborum sed rerum et sententiarum rationem habere. Saepiuscule autem τετύπτημαι et ἐτυπτήθην apud sequiores leguntur, et defungar uno exemplo, quia LUCIANI est 37, 16.

Ὀλυμπιονίκης ἐπάταξεν αὐτὸν καὶ οἱ παρόντες ἠγανάκτουν ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος. Adiectivo tamen hinc formato Attici utebantur. DEMOSTHENES p. 1271, 5. οὐ τυπτητέοι οὐδὲ ὑβριστέοι δήπου ἐσμέν. SCHAEFERUS ad STEPHANUM τετυπτῆσθαι ex DEMOSTHENE affert p. 1255, quod in LIBANII argumento legitur. Ex perfecto de more futurum producitur, estque πεπλήξομαι in usu, ut in loco PLATONIS venustissime scripto *Thaet.* p. 180 A. ἄν τινά τι ἔρῃ, ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι, κἂν τούτου ζητῇς λόγον λαβεῖν τί εἴρηκεν, ἑτέρῳ πεπλήξει καινῶς μετωνομασμένῳ, περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. et in ARISTOPHANIS *Equitibus* vs. 271.

ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ ταυτῃὶ πεπλήξεται.

Medium τύπτομαι apud Atticos non est in usu, neque quidquam inde natum; ἐπαίσατο apud XENOPHONTEM est, ut supra ostendimus, sed semel occurrit, neque ex πατάξαι quidquam nascitur, neque formis πλήξομαι aut ἐπληξάμην utuntur. In Attica dicebant κόπτομαι pro *plango*, sed hoc quoque rarum est, neque me κόψομαι aut ἐκοψάμην memini legere.

Cognito Atticorum usu expeditum est de Ionibus dicere. In Ionia his formis utebantur: τύπτω, τύψω, ἔτυψα, τύπτομαι, τέτυμμαι, ἐτύπην, τύπτομαι, *plango*, τύψομαι, ἐτυψάμην. Praeterea πλήξω et ἔπληξα dicebant et ἐπληξάμην: πατάξω et ἐπάταξα non dicebant, et πατάσσω, uti diximus, illis est *palpito* idem quod πάλλομαι: παίω, παίσω et ἔπαισα apud antiquissimos Iones non occurrunt: πληγῆναι, πληγήσεσθαι, πέπληγμαι omnibus Graecis cuiuslibet aetatis et patriae communia sunt: πέπληγα in antiqua Iade significat πληγὴν δέδωκα, aut πληγάς, ut apud Atticos.

Tragici utebantur sermone ex veteri Ionica et Attica dialecto ita mixto, ut ex utraque suo arbitratu delibarent quod Deorum et heroum μεγαλορρημοσύνην maxime decere iudicarent. Homerica pleraque omnia lubenter usurpant et ex Atticis ea quae non essent toti plebi in ore. Itaque ἀποθνήσκειν non dicebant, sed θνήσκειν et κατθνήσκειν, κατθανοῦμαι, κατθανεῖν, non ἀποκτείνειν sed κατακτείνειν, non ἀπέκτεινα sed κατέκτανον, ἔκτα κατέκτα: evitabant περιορᾶν, περιιδεῖν et quidquid esset κατημαξευμένον. Itaque πατάξω et ἐπάταξα vitabant, παίσω et

ἔπαισα dicebant, et πλήξω, ἔπληξα, et τύψας et τετυμμένος (Aeschyl. *Eumen.* 509. ξυμφορᾷ τετυμμένος) et saepe ἐτύπην: πληγῆναι et πληγείς et πέπληγμαι apud eos crebra sunt, sed addunt παισθείς. Euripides ἔτυπον dixisse videtur in *Ione* vs. 767, ubi tres sunt dochmii:

διχνταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω.

quod dictum est et formatum ad similitudinem talium, quale est in Sophoclis *Antigone* vs. 1308.

ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει.

Sed male deseruit usum loquendi ut fallacem analogiam incaute sequeretur; ἔπαισα ἀνταίαν et ἀνταίαν ἐτύπην bene habent, ἔτυπον nihil est et eam formam analogia pariter et usus respuunt. Peccavit igitur, ut Aeschylum vidimus in κλεις peccantem, et saepissime videre est poëtastros Alexandrinos peccare, qui antiquam linguam vatum Ionicorum laboriose referre satagebant, sed in ea re identidem impingunt, ut Callimachus *in Dianam* vs. 61 ἀμβολαδὶς τετύποντες pessime et nullo auctore scripsit pro τύπτοντες. Apud Homerum τύπτειν et βάλλειν ita inter se opponuntur, ut hoc sit *eminus*, illud *cominus ferire*; nota sunt apud eum τύψας ἠὲ βαλών, βλήμενος ἠὲ τυπείς, ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ, simil., vide Lehrsium *de Aristarchi studiis Homericis* p. 62. Apud Herodotum ἔτυψε legitur III. 64. Καμβύσεα ἔτυψε ἡ ἀληθηίη τῶν λόγων, et post pauca ὥς οἱ καιρίη ἔδοξε τετύφθαι, in quo loco manifestum vitium inest, quod quo melius appareat et certiore emendatione tollatur res repetenda est paulo altius. Graecum est τύπτω τινὰ πληγήν et πληγάς, ut νόσον νοσῶ, φεύγω φυγήν, namque, ut supra verbo diximus, non est nomen e τύπτω natum, quod verbo respondeat, sed aliunde assumtum, ut ὁδός et composita verbo ἰέναι et compositis respondent in ἰέναι ὁδόν, ἔξοδον ἐξιέναι, πολλὰς περιόδους περιελθεῖν, neque quid sit μέθοδος intelligi plane potest, nisi scias ad amussim nomen id verbo μετιέναι respondere. Itaque Graece dicendum est, ut Antiphon dixit p. 127, 13 τὸν ἄνδρα ὁμολογῶν τύπτειν τὰς πληγὰς ἐξ ὧν ἀπέθανεν, et Aristophanes in *Pace* vs. 644.

οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἐτύπτεθ', οἱ ξένοι,

nam sic verissime HIRSCHIG emendavit pro ἐτύπτονθ', et in *Ranis* vs. 636.

οὐ γὰρ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.

et saepius τύπτειν, παίειν, μαςιγοῦν, δέρειν, ξαίνειν, τύπτεσθαι πληγὰς πολλὰς, ὀλίγας, πεντήκοντα, et similia. PLATO *de Legibus* VIII. p. 845. A. *si servus*, inquit, *ex alieno fundo uvas aut ficus furatus fuerit* κατὰ ῥᾶγα βοτρύων καὶ σῦκον συκῆς ἰσαρίθμους τούτοις πληγὰς μαςιγούσθω, et saepe alibi. In ea re tritissimum Graecis est πληγήν aut πληγάς in dicendo omittere et optime Graece dicitur τύπτεσθαι πολλάς, ut in *Nubibus* 972.

ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς,

in quo loco THOMAS MAGISTER, qui discipulos suos docere solet id quod ipse non didicit, indocte πολλάς cum ἐπετρίβετο coniungebat p. 359: ἐπιτρίβεται πολλάς λέγε, μὴ πολλὰς πληγὰς δέχεται. Meliora docebunt LAMBERTUS BOS et SCHAEFER *Ellipses Graecas* illustrantes p. 385. sqq. ubi copia est exemplorum in acervum coniectorum cuiuslibet aetatis et pretii, et sana cum aegris et vitiosis copulantur. Optima sunt ex *Anabasi* V. VIII. 12. ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας. παίσειεν, et ex PARTHENIO cap. 24. ὁ δὲ παῖς παίει καιρίαν τὸν Ἱππαρῖνον, et AESCHYLI *Agamemnone* 1395 τρίτην ἐπενδίδωμι, et ex sequioribus παίει με καὶ ἐπάγει δευτέραν et τρωθεὶς εἰς ἀμφότερα τὰ γόνατα καὶ τρίτην λαβών, quibus adde DEMOSTHENEM *de F. L.* p. 403, 4. ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς, et ANTIPHANEM ATHEN. VI. p. 225. C.

ἦσαν δὲ πληγαὶ, καιρίαν δ' εἰληφέναι
δόξας καταπίπτει καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν
ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων.

quae praemittenda esse putavi, ut emendarentur loci, in quibus ea loquendi consuetudo a sciolis interpolata esse mihi videtur. Meropen apud PLUTARCHUM Tom. II. p. 998. E. non credo exclamasse:

Ὁσιωτέραν δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμι σοὶ
πληγήν.

(ut neque Electra: παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν πληγήν), sed πληγήν ab aliquo lectore adscriptum. Similiter PLATO *de Legibus* XI. p. 914. B. non videtur mihi scripsisse πολλὰς πληγὰς μαςι-

γούσθω, sed πολλὰς μαςιγούσθω, ut recte scriptum est p. 854. D. μαςιγωθεὶς ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικαςαῖς, et p. 879. E. ἐὰν ἄρα ἀδίκως δοκῇ ὁ ξένος τὸν ἐπιχώριον τύπτειν, τῇ μάςιγι τὸν ξένον ὅσας ἂν αὐτὸς πατάξῃ τοσαύτας δόντες τῆς θρασυξενίας παυόντων. Iam autem, ut ad HERODOTI locum redeam, quis est, qui in quolibet horum pro accusativo putet dativum bene Graece poni posse? aut in PLATONIS *Gorgia* p. 527. D. pro πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν salva Graecitate dativos posse scribi? Quam certum est Graece dici

νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ,

et apud AESCHYLUM

ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν,

tam certum est dici oportere τύπτω, παίω πληγήν, καιρίαν, sim., non πληγῇ: et quemadmodum apud AESCHYLUM sine vitio legitur in *Agamemnone* vs. 1343.

οἴμοι πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

sic HERODOTUS ipse olim scripsit ὥς οἱ καιρίην ἔδοξε τετύφθαι, non καιρίῃ: estque hic usus tam firmus et stabilis, ut ne AELIANUS quidem, Atticorum imitator ἀπειρόκαλος, potuerit scribere *de Nat. Anim.* X. 21. Ἀπολλωνοπολῖται Τεντυριτῶν μοῖραι (leg. μοῖρα) σαγηνεύουσι μὲν τοὺς κροκοδείλους — μαςιγοῦσί τε πολλαῖς καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι κνυζομένους (leg. κνυζωμένους) καὶ δακρύοντας, sed PLATONEM et DEMOSTHENEM secutus dederat μαςιγοῦσί τε πολλὰς καὶ τὰς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι, non immemor AESCHINIS in *Timarchea* § 59 τὸν Πιττάλακον ἐμαςίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς.

Quoniam veteres ita dicebant πληγὰς λαβεῖν, ut esset pro τυπτηθῆναι, et sic similia omnia passivorum loco erant, sequitur ut sit dicendum πληγὰς λαβεῖν ὑπό τινος, et vitiosum sit dicere παρά τινος πληγὰς λαβεῖν, quae perpetua ratio est in verbis intransitivis, quae passivorum vicem obtinent, ut ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, ἐκπίπτειν ὑπὸ τοῦ δήμου, κακῶς ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, κατιέναι ὑπὸ τῶν ἑταίρων, ἐξαναςῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων, alia. Eodem modo recte dicitur αἰτίαν ἔχειν et λαβεῖν ὑπό τινος, τραύματα λαβεῖν et ἔχειν ὑπό τινος, ἔλαττον ἔχειν ὑπό τινος, ὑπώπια, πληγὴν λαβεῖν ὑπό τινος, et omnino κακὸν λαβεῖν ὑπό τινος: sed παρά τινος λαβεῖν ἀγαθόν τι, πράττειν τι παρά τινος ἀγαθόν. Poëtis pro ὑπό ius est vel ἐκ ponere vel

πρός: παρά τινος in talibus reprehensionen habet, sed ἀπό τινος prorsus est a Graecitatis ingenio alienum. Praemittam locos incorruptos ut aegris deinde opem feram. Rectissime XENOPHON *Memorab.* III. IV. 1. τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων τοσαῦτα ἔχων, et LYSIAS XXXII, 1. ἔλαττον ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἔχοντες. THUCYDIDES V. 50. Λίχας ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν. XENOPHON *de rep. Laced.* VI. 2. ἢν δέ τις παῖς ποτὲ πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα αἰσχρόν ἐςι μὴ οὐκ ἄλλας [πληγὰς] ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Expungendum esse alterum πληγάς apparebit comparanti *Instituta Laconica*, quae PLUTARCHI nomine feruntur, p. 237 D. et indidem XENOPHONTI redde in seqq. πιςεύουσιν ἀλλήλοις pro ἀλλήλους. Iterum recte XENOPHON ibid. IX. 5. πληγὰς ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων ληπτέον. DEMOSTHENES p. 1261, 2. ἐξ ὧν ὑπὸ τούτων ἔλαβον πληγῶν, et alii veteres. Sequiores interdum hoc imitantur, ut PLUTARCHUS in *Demosthene* cap. 11. ἀνθρώπου διεξιόντος ὡς ὑπό του λάβοι πληγάς, et eodem iure in *Lycurgo* dixit cap. 18. δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τοῦ εἴρενος εἰς τὸν ἀντίχειρα pro δακνόμενος. Manifestum nunc erit vitium in PLATONIS *Apologia* p. 25 E. ἐάν τινα μοχθηρὸν ποιήσω τῶν ξυνόντων κινδυνεύω κακὸν λαβεῖν ἀπ' αὐτοῦ, et nihil certius est quam ὑπ' αὐτοῦ ab ipso fuisse scriptum: quamquam hoc mendum non Codicibus sed Editoribus imputandum est: optimi enim libri ὑπ' αὐτοῦ servant et indocte ἀπ' αὐτοῦ ex deterioribus est receptum. LUCIANUS autem, cuius causa haec collegimus, in ea re saepissime peccavit et quamquam in scribendo diligenter rationem habere solet, (ut ipse dixit 22, 2) ὀνομάτων πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, tamen passim in talibus antiquiorum vestigia imprudens deserit. Insigniora haec sunt 1, 2 παρὰ τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον, 5, 22 παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων (λαβών). 10, 22, 3. πληγὰς παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. 44, 52 πληγὰς παρ' ἐμοῦ λαβών. 70, 16 πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω, et eadem negligentia 15, 6 εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν. 46, 20 πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, 70, 1 κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν. 16, 17 ἐκαλεῖτο παρὰ τῶν νόμων, (alii libri κατὰ τὸν νόμον.) 46, 21 παρ' αὐτῶν γεωμετρουμένη (alii πρός), et 15, 25 ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν (alii παρά), et 8, 26, 1 ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν

ἀνταγωνιςῶν. Nihil apud veteres reperias quo haec tuearis: alia est ratio Isocratis in *Antid.* § 9 τῶν παρ' ἐμοῦ πρότερον ἐκδεδομένων, et apud Demost. τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν διδομένοις σιτίοις, et sim., et unus tantum locus mihi inter legendum occurrit, qui cum his componi possit in Xenophontis *Oeconomico* IX. 11 μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν, quod tanto opere abhorret ab Attica sanitate, ut suspicer olim ὑφ' ἡμῶν fuisse scriptum et interpolatum a correctore indocto, ut ἀπ' αὐτοῦ in loco Platonico, ad eam normam quam novicii scriptores sequebantur, ut Strabo X. p. 482 δείσας μὴ αἰτίαν αὐτὸς ἔχοι παρὰ τῶν ἐχθρῶν, ubi Atheniensis ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν dixisset. Absolvam hanc partem in emendando pulcherrimo loco Hyperidis apud Stobaeum *Floril.* 124, 36. εἰ δ' ἐςιν αἴσθησις ἐν ᾅδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείςης κηδεμονίας· ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν, corruptum est εἴη. Emenda εἰκός et audies ipsum Oratorem.

Satis nunc quidem de Luciani oratione et stilo dixisse videor, ut appareat, in veteris linguae ratione constituenda, usuque definiendo et proprietate dicendi observanda, eius auctoritate et fide stari non posse, et in eius scriptis omnibus vitiosam aequalium συνήθειαν cultissimo veterum sermoni nimis saepe misceri. Facile est haec multis partibus augere, nam quo quis diligentius Lucianum cum Atticis assidua lectione componere volet, eo plura identidem ab illo negligenter scribi animadvertet et ὑποσυγχεῖσθαι, in quibus οἱ παλαιοί ipsam naturam rerum et verborum proxime secuti et clare cernentes, ubi istis lux erat dubia, et suopte ingenio sentientes, quae isti laborioso artificio didicerant, immunes sunt erroris et vitii. Quidquid apud Veteres Atticos scriptum est, modo absint describentium et correctorum errores et fraudes, sanum est et rectum et ad cognoscendam linguae vere Graecae consuetudinem et vitae publicae privataeque usum utilis materia est, unde et ipsi recte cogitare et apte dicere in diem melius discamus recte interpretandi usu, cuius non tantum (ut scribendi recte) *sapere* est et principium et fons, sed etiam fructus et praemium. Est enim πολλῶν λόγων τελευταῖον ἐπιγέννημα non ἡ τῶν λόγων κρίσις solum, ut Longinus dicebat, sed etiam ἡ τῶν καλῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων

διάγνωσις et denique τὸ εὖ φρονεῖν, qua re nihil est in homine divinius. Ut quisque autem aetate distat plurimum ab illis scriptoribus, quos Antiquitas praestantissimos tulit, ita maxime ea cogitandi et dicendi sanitas et serenitas et veritas obscurantur et deficiunt, donec ad illa tempora perveneris, quum omnes pariter desipere videantur et ingenia tam insulsa sint et futilia, ac lingua et sermo putida sunt et inepta. Hanc igitur labem lenta contagione certum exitium afferentem in Luciano volui ostendere tantum; quicumque in eo hunc morbum inesse intellexit, indicia mali quot volet notabit: ego nunc quidem defungar hac opera, postquam paucis demonstravero, quam incaute Luciani testimonio hi quoque utantur, qui ex eius scriptis cognosci posse existimare videntur, aut resp. Atheniensium quemadmodum constituta fuerit, aut legum et iuris aut iudiciorum quae fuerit ratio et usus, denique qui mores veterum fuerint, quae vita publice privatimque. Nihil horum satis tuto ex Luciano colligi potest, coniectis in unum et mirifice confusis rebus omnibus veteribus, novis et novissimis. Ne docti quidem antiquarii, vivo Luciano, hanc partem doctrinae vel mediocri laude tuebantur. Affluentes praestantissimis praesidiis, quum Historicos omnes, Oratores, Comicos, Aristotelem et Theophrastum, et quidquid olim doctissimi Peripatetici et antiquarii scripsissent, haberent ad manum, de Antiquitatibus Atticis tam levia et futilia tam ieiune et negligenter scriptitarunt, ut nisi ipsi Antiquitatis reliquias (tam exiguas et inopes prae illorum copia) melius et sanius interpretari et excutere valeremus, Antiquitatis Atticae studium ludicra res foret. Lucianus et caeteri Rhetores et Sophistae minus etiam quam isti inter legendum id agebant ut antiquum rerum statum et nomina et verba legitima et concepta animadverterent ad imitandum. Magna igitur cum libertate mutabant et confundebant quae olim in Attica certa et discreta fuissent, et si quid non commode recordarentur substituebant quodlibet nomen aut ab aequalium usu sumtum aut temere fictum. At quoniam vel sic illa scripta auditoribus satis placebant, non videbatur opus bene scire, in quibus tuto errare licebat, et nullus error turpis habebatur. Quam suaviter rideret Lucianus, si quos ex suis scriptis Atticas Antiquitates colligere et explicare sciret! Apud veteres suum cuique rei in iure

nomen est verbaque pleraque omnia legitima et concepta sunt et stabilem quodque sedem in re certa habent. Ut apud Romanos qui cadebat formula nihil agebat, sic apud Athenienses qui verbis solemnibus non utitur nihil dixisse videtur. Iudex qui fert sententiam dicitur τὴν ψῆφον φέρειν vel θέσθαι, et universi iudices (consilium) ψηφίζεσθαι. Reus φεύγειν dicitur, accusator διώκειν, ambo οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὧν ὁ μὲν διώκων κρίνει, ὁ δὲ φεύγων κρίνεται. Κατηγορεῖν est *in reum dicere*, et τὰ κατηγορημένα sunt *crimina*, quae accusator dicendo explicuit: itaque Attice dicitur κατηγορεῖταί τι τινός, non κατηγορεῖταί τις: in comitiis qui suffragium ferunt ψηφίζεσθαι dicuntur, qui mittit in suffragium de aliqua re dicitur τοῦτο ἐπιψηφίζειν, qui populum in suffragium mittit διδόναι τὴν ψῆφον: cives qui in comitiis sunt appellantur οἱ ἐκκλησιάζοντες. Apud Lucianum iudex dicitur ψηφοφορεῖν 15, 24 οἱ λοιποὶ ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν et 35, 2 δικαςαὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριςοι τῶν ἐν τῇ πόλει et 47, 18 μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνάςητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν, recte § 20 ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα ex Demosthene p. 605, 20 τὰ εὔορκα ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, at male § 21 εἴρηκα. ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε, et § 22 ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. Eiusdemmodi vitia ibidem sunt § 12 ἀποθέμενοι γραφὴν pro ἀπενεγκόντες. § 13 ἐννέα κρινάτωσαν pro δικαζόντων. § 14 αὗται δὲ (αἱ γραφαὶ) ἐς ὕςερον δεδικάσονται, Graecum est ἐκδικάζειν δίκην, itaque ἐκδικασθήσονται scriptum oportuit. § 33 διπλάσιον ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις, veteres τὸν μισθὸν φέρειν dicunt, non φέρεσθαι, et in § 35 δέκα ὅλαις κρατεῖς sine exemplo dictum est et nihil significat, ut corruptum esse suspicer. Recte § 18 πάσαις κρατεῖ et ὅλοι pro πάντες abiectissimae aetatis est, ut *toti* pro *omnes* Latinitatis est decrepitae et delirantis. Ψηφοφορεῖν pro ψηφίζεσθαι eadem negligentia positum est 5, 56. ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὐκ ἐκκλησιαςὴς ψηφοφορήσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. Ne ἐκκλησιαςὴς quidem satis sanum est: qui cives comitiis intersunt οἱ ἐκκλησιάζοντες Attice appellantur, ut qui pompam ducunt οἱ πομπεύοντες non πομπευταί, quod legitur 11, 16 ἡ Τύχη ποικίλα τοῖς πομπευταῖς τὰ σχήματα προσάπτουσα: et ἐκκλησιαςὴς quidem aliquam habet commendationem a philosophorum usu. Plato et Aristoteles nonnumquam eo

nomine utuntur et unus, quod sciam, Comicus mediae comoediae post amissam libertatem et sublatum ius comitiorum ANTIPHANES ATHEN. VI. p. 247. F.

ταχὺ γὰρ γίγνεται || κἀκκλησιαςὴς οἰκόσιτος,

in lingua populi apud antiquae comoediae poëtas et Oratores in usu non est, sed πομπευταί nemo umquam dixit. Itaque corrector aliquis πομπεύουσι rescripsit, quod ex paucis quibusdam libris receptum est. Inscite admodum civis Atheniensis oblitus patrii moris dicit 5, 44. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός, ubi quid sibi velit ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ suspicari magis quam scire et intelligere possumus. Idem Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεύς narrat § 49. ἐπειδὴ πρῴην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με, at bonus Timon quae esset sua tribus nesciebat, namque Κολλυτὸς δῆμός ἐςι τῆς Αἰγηίδος, teste HARPOCRATIONE et aliis. Habet is error aliquid veniae, at prorsus inepta et temere a LUCIANO ficta sunt quae leguntur in ipso psephismate § 51. ἐπὶ τούτοις ἅπασι δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσιν, in quae conveniunt ipsius LUCIANI verba 5, 1. ἅπαντα ταῦτα λῆρος ἀναπέφηνεν ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. Eiusdemmodi est § 51. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιςεὺς καὶ μαθητὴς ὤν, ubi συγγενής praepostere additum est, nam noto discrimine ἀγχιςεῖς καὶ συγγενεῖς διαφέρουσιν, AMMONIO teste et multis aliis. Scripta haec sunt in extremo psephismate, ut eum qui haec finxerit numquam psephisma vidisse et legisse putares. Non multo melius ψήφισμα finxit 11, 20, ubi indocte addit τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος: verbo ἐπιχειροτονεῖν subiecit de suo notionem, quam voluit. Praeterea pro δοῦναι ψῆφον, ut Veteres dicere solebant, LUCIANUS et sequiores dictitant ψῆφον ἀναδοῦναι, vide 31, 9. quemadmodum saepe ἀναδοῦναι ponunt pro ὀρέγειν, v. c. σκύφον 71, 14. ut ψῆφον ἀναδιδόναι rectius *diribitores* dicerentur. In iudiciorum verbis propriis et legitimis nimis saepe peccavit, ut in 49, 19. ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων. καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει ὁ μὲν διώκων ὁ δὲ φεύγων. dicuntur haec a

Solone περὶ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς, ubi olim alter erat ὁ κρίνων, alter ὁ κρινόμενος, ambo οἱ ἀγωνιζόμενοι dicebantur. Eodem errore in 59, 8. ὁ Σόλων καὶ ὁ Δράκων ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι καὶ τὸ τὴν εὔνοιαν ἴσην τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, risissent haec Athenienses, nam τοῖς κρινομένοις significat *reis*. Non ita **Demosthenes**, quem sequitur, p. 226, 7. τὸν ὅρκον, ἐν ᾧ γέγραπται τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροάσασθαι, τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωκέναι μηδὲν οὐδὲ τὸ τὴν εὔνοιαν ἴσην ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ τῇ τάξει ὡς βεβούληται τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος οὕτως ἐᾶσαι χρήσασθαι. Praeterea quum vellet dicere *iudicem pecunia corrumpere* 15, 9. duplici vitio scripsit: τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅντινα μὴ σὺ δωροδοκήσας ἄδικα πείσεις ψηφίσασθαι; non potuit infelicius verbum ponere quam δωροδοκήσας. In illa rep., ubi pleraque omnia erant venalia, non est verbum frequentius quam δωροδοκεῖν, δωροδόκοι, δωροδοκία, sed δωροδοκεῖν dicitur qui *corrumpitur*, non qui *corrumpit*. Itaque qui δωροδοκεῖν scribit pro χρήμασι διαφθείρειν pessime scribit; deinde verbum est Atticis in ea re proprium et perpetuum: qui *iudicem* corrumpit δεκάζειν dicitur, deinde et qui *populum*. Grammaticus **Bekkeri** *Anecd.* I. p. 236, 3. δεκάζειν τὸ διαφθείρειν τοὺς δικαστὰς ἢ ἐκκλησίας τοῖς χρήμασι καὶ δώροις, ubi corrige ἐκκλησιαστὰς χρήμασι, deinde de qualibet largitione dicitur, ut testes δεδεκασμένοι apud **Lucianum** 17, 12. Postea verbum δεκάζειν plane periit et indocti scribae saepiuscule pro δεκάζειν stolide δικάζειν scripserunt et συνδικάζειν pro συνδεκάζειν, vide Intt. ad **Aeschinis** *Timarcheam* p. 12. In eius locum subrepit δωροδοκεῖν et οἱ ἰδιῶται primum, deinde scriptores non multo meliores istis, et tandem omnes dicebant δωροδοκεῖν τινά pro διαφθείρειν τινὰ χρήμασι, cuius rei complura exempla **Dindorf.** ad **Stephanum** attulit. Duplex hinc damnum veterum monumentis inferri coeptum est. Quia pervulgatum erat δωροδοκεῖν τινά dicere pro *corrumpere*, si quando apud Athenienses occurrebat pro *corrumpi* animadversione erat opus, unde hae scripturae ortae sunt: apud **Demosthenem** p. 240, 27. αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουν τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων [καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασιν] et p. 344, 17. οἱ δωροδοκοῦντες [καὶ χρήματα λαμβάνοντες] παρὰ Φιλίππου et

apud DINARCHUM κατὰ Δημοσθένους. § 74. ἐδωροδόκει μὲν [χρήματα λαμβάνων] παρὰ Φιλίππου. Ecquis serio credit haec ab ipso Oratore addita? etiam ἐπὶ χρήμασιν est abiectae Graecitatis pro χρήμασιν ut ἐπὶ πολλῷ ὠνεῖσθαι pro πολλοῦ et sim. Sed opus erat istiusmodi interpretamento iis, quibus δωροδοκεῖν significabat ἐπὶ χρήμασι διαφθείρειν vel χρήματα διδόναι. Sequiores Grammatici opinantur τὸ δωροδοκεῖν utramque vim habere apud Veteres, ut sit vel λαμβάνειν vel διδόναι χρήματα. Non esset operae pretium Graece discere si ita Graeci fuissent locuti: sed haec quoque sunt aegrorum et indoctorum insomnia. Nititur mirifica haec doctrina uno loco DEMOSTHENIS eoque corrupto p. 122, 24. ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς δωροδοκοῦντας αἴσθοιντο ὥςε καὶ ςηλίτας ποιεῖν, ubi δωροδοκοῦντας manifesto significat τοὺς διαφθείροντας, sed adscriptum esse a Graeculo quo tempore δωροδοκεῖν hanc vim habebat, nunc constat ex optimo Codice S, qui istud quoque emblema sustulit unus. Ad haec quis aegre feret si dicendi magistros et λέξεων consarcinatores contemnere me dixero, quos istas ineptias magna cum gravitate videam docentes et absurdissima quaeque ultro appetentes aut de suo fingentes? Audi nunc eorum ψευδομαρτυρίας. HESYCHIUS δωροδοκεῖ: δίδωσι δῶρα et δωροδοκία: τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα. AMMONIUS δωροδοκία: ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις. Grammaticus BEKKERI *Anecd.* p. 242, 33. δωροδόκος: καὶ ὁ διδοὺς καὶ ὁ λαμβάνων, quae totidem verbis leguntur apud ETYMOLOGUM MAGNUM. TIMAEUS δωροδόκοι: καὶ οἱ διδόντες δῶρα καὶ οἱ λαμβάνοντες. Schol. ARIST. ad *Eqq.* vs. 66. δωροδοκεῖ: δῶρα λαμβάνει. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ διδόντος, et vs. 834. δωροδοκεῖν: οὐ μόνον τὸ δῶρα διδόναι ἀλλὰ καὶ λαμβάνειν. Isti omnes nituntur uno loco DEMOSTHENIS, quem diserte laudat Scholiasta PLATONIS ad *Alcib.* II. p. 149 A., et sic haec malesana doctrina numquam convelli potuisset, nisi unus liber caeteris omnibus melior inexspectatam opem tulisset: quo cautius caetera tractanda sunt quae suopte ingenio absurda sunt sed Antiquitatis caeca veneratione foventur, quia *doctos* Grammaticos auctores habent scilicet et testes.

Manifesta tenetur alia fraus scribarum et sciolorum sua vitia veteribus affricantium in loco DIONYSII HALIC., quem DINDORF indicavit IV. 55. ubi πολλοὶ δὲ καὶ χρήμασι δωροδοκηθέντες ede-

batur, quum egregius Codex *Vaticanus* δεκασθέντες attulit. Alius in eodem verbo error satis turpis a viris doctis nondum animadversus est. Credunt Graece dici posse δωροδοκοῦμαι pro δωροδοκῶ, quod et per se spectatum absurdum est et nititur uno loco depravato et facile emendando Demosthenis p. 446, 20. ὅτι γὰρ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται καὶ τιμὴν ἔχουσιν ἅπαντα τούτων οὗτοι πολλαχόθεν δῆλον. at δωροδοκεῖσθαι optime Graece dicitur id, quod quis δεδωροδοκηκὼς adversus remp. fecerit, et τὰ δωροδοκηθέντα sunt τὰ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων κατὰ τῆς πόλεως πραχθέντα. Quemadmodum in nobili Demosthenis loco est p. 34, 24. προπέποται τῆς αὐτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, eodem modo dicebant τὰ τῆς πόλεως δωροδοκεῖται et saepius καταδωροδοκεῖν pro δωροδοκοῦντα ἀπολλύναι, ut καθηδυπαθεῖν et multa alia, vid. Lysiam XXVII. 3. sed quid plura? Aeschines Demostheni amice opem feret et efficiet ne scribarum calumnia circumveniatur. Aeschinis verba in *Ctesiphontea* p. 85, 25. § 221. τὰ γὰρ περὶ τοὺς 'Αμφισσέας ἠσεβημένα σοι καὶ τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν δωροδοκηθέντα neminem dubitare sinent, quin Demosthenis haec sit manus: ὅτι γὰρ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηται κτέ. quae scriptura in nonnullis libris est sed librorum praesidio non indiget; itaque δωροδοκοῦμαι ex δεδωροδόκηται tam absurde natum est ac si quis ex τὰ ἠσεβημένα σοι, τὰ ἐμοὶ βεβιωμένα vellet ἀσεβοῦμαι pro ἀσεβῶ repetere vel pro βιῶ aut ζῶ βιοῦμαι, nunc ad Lucianum redeundi tempus est. Magna rerum Atticarum inscitia conspicitur in 67, 12, 1. ubi Attica meretrix ad amatorem ita dicit: οἶσθ' ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην, 'Ηθοκλέα (Νεοκλέα) τὸν πρυτανεύοντα νῦν καὶ Πασίωνα τὸν ναύκληρον, quasi esset aliquid τὸ πρυτανεύειν. Erat hoc magnificum in insula Rhodo et sicubi alibi summus magistratus ὁ Πρύτανις erat et dicebatur: Athenis nemo erat tam tenuis et inops, quin id ei sortito obtingere posset, ut Socrati obtigit. Praeterea non dicuntur olim singuli πρυτανεύειν sed ἡ Φυλή. Socrates in Platonis *Apologia* p. 32 B. ἐβούλευσα καὶ ἔτυχεν ἡμῶν ἡ Φυλὴ ['Αντιοχὶς] πρυτανεύουσα, ubi inepte irrepsit 'Αντιοχίς: quae fuisset illa tribus nihil ad rem et sciebant omnes et ἡ 'Αντιοχὶς requirebatur. Melius in *Gorgia* p. 473 E. πέρυσι βουλεύειν λαχών, ἐπειδὴ ἡ Φυλὴ ἐπρυτάνευε καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν γέλωτα παρεῖχον.

Eiusdem fere generis error aut negligentia inest, ut suspicor, in 67, 2, 2. πρῴην ἐδικάσατο (τῷ πατρὶ) περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ, ταλάντου, οἶμαι. ὀφείλων γὰρ τῷ πατρὶ οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν, ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ οὐδ᾽ ὅλον, namque aut de suo appellavit ναυτοδίκας, qui περὶ ναυτικῶν συμβολαίων indicarent, aut diversa confudit, non enim fuisse in ea re τῶν ναυτοδικῶν mentionem faciendam, quasi illi in tali re περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ inter cives iudicarent SCHNEIDER ad XENOPHONTIS librum περὶ προσόδων III. 3. mihi quidem persuadet. Apud HARPOCRATIONEM v. Ναυτοδίκαι e CRATERI psephismatis haec afferuntur: ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιν γεγονὼς φρατριάζῃ [1]) διώκειν εἶναι τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δὲ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, in his οἷς δίκαι εἰσί corruptum esse omnes vident sed dum sanare conantur augent morbum: δι natum est ex ἐξ deinde caetera temere ficta: lege τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς ἔξεςι, λαγχάνειν δέ κτἑ. Scribae, qui οἷς δίκαι εἰσί dederunt, absurdum hoc esse neque sentiunt, neque magnopere curant, si modo vocabula Graeca sunt, ut in *Ctesiphontea* AESCHINIS § 182. ἐν τοῖς δήμοις ὅτ᾽ ἦσαν αἱ διαψηφίσεις duo boni libri exhibent ὁ τῆς ἀναιδείας ψηφίσεις: ex ΟΤΗCΑΝΑΙΔΙΑΨΗΦΙCΕΙC. Postquam incogitanter scriba ὁ τῆς dedit quod supererat αναιδιαψηφισεις temere in ἀναιδείας ψηφίσεις refinxit. I nunc et his in re dubia fidem habe. Ut Graeculi φρατρίζειν dicebant pro φρατριάζειν, sic φράτορες appellantur ab istis, quos Veteres φράτερας dixerant. Luculenter STEPHANUS BYZ. l. l. ἐλέγετο δὲ φράτηρ καὶ φράτωρ, ἀλλὰ τὸ μὲν φράτηρ ἀρχαῖον μετὰ τῆς αὐτοῦ κλίσεως, θάτερον δὲ νεώτερον. LUCIANUS peccat cum caeteris 5, 43. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημόται, et 17, 24. ἡ δὲ ἐλευθερία καὶ τὸ εὐγενὲς αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι φροῦδα. Hinc factum est ut φράτερες in veterum scriptis tantum non ubique in φράτορες depravati sint, quod vitium ex nonnullis scriptoribus elui coeptum est, ut nuper e DEMOSTHENE DINDORF ubique sustulit vide p. 1305, 19, 1306, 1,

---

[1]) Sic lege pro φρατρίζῃ, nam quem afferunt testem STEPHANUM BYZ. v. φρατρία contrarium docet quam putant: φρατρίζειν τὸ εἰς αὐτὴν τὴν φρατρίαν συνιέναι. καὶ μετὰ τοῦ α φρατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς.

1311, 4, 1312, 12, 1313, 20, *εἰσήχθην εἰς τοὺς Φράτερας* (*Φράτορας* libri omnes), et alibi. Male servatum est apud ARISTOPHANEM in *Avibus* 1669.

ἤδη σ' ὁ πατὴρ εἰσήγαγ' εἰς τοὺς Φράτορας;

et 765. *Φανοῦνται Φράτορες*, et in *Equitt.* 255. *Φράτορες τριωβόλου*, et in *Ranis* 418. *οὐκ ἔφυσε Φράτορας*, quae omnia sunt *νεωτερικά*. et refingenda ad Atticorum usum apud Atticos omnes.

LUCIANUS interdum Atticis verbis et rebus indecore peregrina et alienissima admiscet: ex quo genere est quod scribit 18, 2. *καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν σὺ ταῦτα πρός με ἤδη λέγεις*, et 41, 35. *καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι*, quae ab nescio quo scriptore Dorico sumsit, nam solis Doribus *ῥήτρα* eo sensu ius erat dicere et soli adeo vocabulo *ῥήτρα* utebantur. Athenienses *λόγον* dicebant et *λόγον ἀποδιδόναι*: praeterea *καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου* non tantum ineleganter et inepte dictum est, sed prorsus absurdum est. Attici dicebant *καταβῆναι ἀπὸ τοῦ βήματος*, aut simplicius etiam *καταβαίνω*, potestque hoc per iocum dici pro *καταπαύω τὸν λόγον* vel *παύομαι λέγων*: *ἀπὸ τοῦ λόγου καταβαίνω* nihil est. Emendandum esse arbitror *καταβὰς ἀπὸ τοῦ λογείου*, ut seriores pro *βήματος* saepius dixerunt, imprimis pro *tribunali* Magistratuum Romanorum. Sic etiam alibi aliena quaedam et Romana et novicia in antiquitatis adumbratione apponit, ex quo genere est quod scribit 47, 4 *προθῶμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν ἢ εἰς νέωτα παραγγείλωμεν*; et § 12 *ἀκούετε λεῴ. ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον*. Sumsit hoc a magistratibus Romanorum, qui quum in provinciis *conventus agerent* vel *fora* a Graecis *ἀγορὰν δικῶν ἄγειν* dicebantur. Peridoneum huius rei exemplum est apud ARISTIDEM I. p. 339. Dicitur *ὁ Σεβῆρος ὁ τῆς Ἀσίας ἡγεμὼν* (p. 338, 4) *ἐκ τῶν ἄνωθεν χωρίων κατιέναι δικῶν ἀγορὰν ἄξων*, et post pauca p. 346, *ἀγορὰ δ' ἦν δικῶν*, et alibi. Nonnumquam LUCIANUS rodit Romanos et Romana vitia, sed tecte et cautissime et in palliata fabula gentem togatam obscure perstringit. Semel tantum quid sentiret aperte dixit in *Nigrino* 3. imprimis § 30 *μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις*, sed passim in fictis tyrannorum personis et nominibus terrarum dominos castigat vel ridet. Sed non hoc

nunc agimus et ubi pauca de Prytanibus Atheniensium a **Luciano** negligentius dicta addidero finem dicendi faciam. Non sumsit ab Attico scriptore aut comico, quod scribit 67, 15, 2, ubi miles apud scortum turbas dederat, mensam everterat, bonum rusticum pugnis contuderat et conquiruntur amici *οἳ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι* (lege *πρυτάνεσι*) *τὸν Μεγαρέα.* Non est enim huc trahendum, quod est apud **Aristophanem** *Thesmoph.* 654.

ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς πρυτάνεσιν ἀγγελῶ,

cuius loci non est eadem ratio. Denique in 11, 19 *διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων*, hoc quoque negligenter posuit *οἱ πρυτάνεις προὔθεσαν ἐκκλησίαν*, quum apud veteres legisset *προγράφειν ἐκκλησίαν*, sed *προτιθέναι λόγον*, *γνώμην*, *γνώμας*, *διαγνώμην*, *προτιθέναι τῷ βουλομένῳ γνώμην ἀποφήνασθαι* vel *λέγειν*, sim. vide **Hemsterhusium** ad h. l., **Schoemann.** *de Comitt. Athen.* p. 104. Prytanes quum comitia indicerent proponebant edictum, quod *πρόγραμμα* dicitur, et *προγράφειν* tritum est de omnibus, quibus est ius edicendi. **Aristophanes** concepta verba *τῶν ςρατηγῶν παρῳδεῖ* in *Avibus* 450.

σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις,

quae ipsa *πινάκια* et erant et dicebantur *τὰ προγράμματα* (*edicta*). **Aeschines** *de F. L.* § 60 *δεδόχθαι προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους*, et § 61 *κελεύει τοὺς πρυτάνεις προγράψαι δύο ἐκκλησίας κτέ.* Deinde ubi populus in comitia convenit dicuntur *οἱ πρυτάνεις προτιθέναι λόγον* aut *γνώμας* aut sim., non *proposita tabella* (id est *edicto*), ut **Hemsterhusius** suspicatur, sed *ὑπὸ κήρυκος*, *per praeconem*, cuius in ea re notissimum *κήρυγμα* est: *τίς ἀγορεύειν βούλεται;* Praeclare **Demosthenes** p. 285, 6 *ἠρώτα μὲν ὁ κῆρυξ· τίς ἀγορεύειν βούλεται; παρῄει δ' οὐδείς — καλούσης τῆς πατρίδος τῇ κοινῇ φωνῇ τὸν ἐροῦνθ' ὑπὲρ σωτηρίας· ἣν γὰρ ὁ κῆρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐςιν ἡγεῖσθαι.* Haec ipsa causa est, cur dicatur in ea re ipsa resp. *λόγον προτιθέναι*, ut apud **Demosth.** p. 317, 6 *ἀεὶ δ' ἐν κοινῷ τὸ συμφέρον ἡ πόλις προὐτίθει σκοπεῖν*, et **Xenophontem** *Memor.* IV. II. 3. *τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης*, quum proprie *οἱ πρυτάνεις* dicantur aut *λόγον* aut *γνώμας* *προ-*

θεῖναι et sic tandem dicatur εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινὸς πράγματος προὐτίθετο λέγειν, de quo loco supra diximus, in quo προὐτίθετο necessarium est (non προὔκειτο), quia nunc demum voce praeconis Prytanes λόγον προὐτίθεσαν. In simili re, in concilio Ducum, HERODOTUS VIII. 59 eadem locutione usus est, quae leve vitium concepit, πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδεα προθεῖναι τὸν λόγον τῶν εἵνεκα συνήγαγε τοὺς ςρατηγούς, emenda προθεῖναι λόγον. In his igitur quum προτιθέναι certam sedem habeat et natura sermonis Graeci et omnium usu stabilem et perpetuam, incredibile dictu est in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz.* vs. 397 ad hunc diem aequis animis tolerari potuisse hanc scripturam:

ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως,

namque καθεῖναι tam absurdum est ut nihil supra, προθεῖναι quod unusquisque, si lacuna fuisset, certa emendatione reposuisset, etiam insuper confirmatur versu 401.

καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου.

Illud ipsum est apud THUCYD. VI. 14. καὶ σύ, ὦ Πρύτανι, γνώμας προτίθει αὖθις Ἀθηναίοις. Videtur semel dixisse AESCHINES contra dicendi usum λόγους προτιθέναι pro λόγον, sed locus, qui pessime corruptus est, facile potest in integrum restitui. Legitur in oratione *de F. L.* § 66. DEMOSTHENES AESCHINEM bis verba ad populum fecisse contenderat, AESCHINES se semel tantum dicere potuisse demonstrat: ποιεῖ δέ μου τὴν δημηγορίαν ὁ μὲν κατήγορος διαιρετήν (malim διττήν), τὸ δὲ ψήφισμα καὶ τἀληθὲς μίαν· λόγων γὰρ μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑςέραν ἐκκλησίαν, τῶν δὲ προέδρων κωλυόντων οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν. Idem modo recte dixerat § 65. λαβὲ τὸ ψήφισμα, ἐν ᾧ φαίνεται γεγραφὼς τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν τὸν βουλόμενον, τῇ δ' ὑςεραίᾳ (ὑςέρᾳ) τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι. In illo loco tenuissimum indicium insignem corruptelam patefacit, quo si quis sollerter utetur certis vestigiis fraudem tenebit. In duobus Codicibus est τῶν προέδρων pro τῶν δὲ προέδρων, rectissime, nam vera lectio haec est: λόγον γὰρ μὴ προτιθέντων εἰς τὴν ὑςέραν ἐκκλησίαν τῶν προέδρων οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν, postquam λόγον — προτιθέντων casu depravata sunt in λόγων — προτεθέντων scioli locum suo more reficere et sarcire coeperunt. In istorum correctione duo

alia insunt vitia: namque una atque eadem causa est cur dicere in concione non potuerit, sed verba λόγων μὴ προτεθέντων, τῶν δὲ προέδρων κωλυόντων duplicem causam indicare videntur. Praeterea τῶν προέδρων κωλυόντων ita demum bene dictum esset si quis coepisset dicere sed a proedris *prohibitus* fuisset, nam aliud est κωλύειν, aliud οὐκ ἐᾶν. Sed in re perspicua non opus est multis verbis. Eo facilius etiam mihi assentietur, qui noverit et assidua lectione ipse observaverit, quam sit Aeschinis emblematis omne genus interpolatus et quam festinanter et ἀκρίτως Bekkerus in hac quoque parte deteriores libros in constituenda Aeschinis oratione secutus fuerit, spretis multo melioribus. Quam sit hoc verum nunc in uno loco ostendam, postea de industria Aeschinem pertractans permultis exemplis confirmabo. Legitur in *Ctesiphontea* § 156. μὴ πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἱκετεύω ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ τρόπαιον ἵστατε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου ὀρχήστρᾳ, μηδ' αἱρεῖτε παρανοίας τὸν δῆμον τῶν (lege τὸν) Ἀθηναίων, μηδ' ὑπομιμνήσκετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν τοὺς ταλαιπώρους Θηβαίους, οὓς φυγόντας διὰ τοῦτον ὑποδέδεχθε τῇ πόλει, ὧν ἱερὰ καὶ τέκνα καὶ τάφους ἀπώλεσεν ἡ Δημοσθένους δωροδοκία. In his primum quatuor optimi Codices *ehkl* pro πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν dederunt πρὸς τοῦ Διὸς καὶ θεῶν, unde emergit vera lectio πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, tam frequens in Attica atque ὦ Ζεῦ καὶ θεοί: deinde ἱκετεύω ὑμᾶς in Codd. incerta sede vagantur, alii enim post τῶν ἄλλων θεῶν ea verba interponunt, iidem quatuor optimi post ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, quo indicio emblemata facillime arguuntur. In vehementi animi commotione πρὸς Διὸς καὶ θεῶν et sim. cum imperativis solis coniunguntur. Magistelli pueros docebant ἱκετεύω, ἀντιβολῶ, δέομαι aut simile quid in talibus omissa esse videri: ex quorum annotatiunculis Veterum scripta interpolantur, ut apud Isaeum II. § 47. μὴ περιίδητε, πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων [δέομαι ὑμῶν], προπηλακισθέντα αὐτὸν ὑπὸ τούτων, ubi qui non sentit δέομαι ὑμῶν insiticia esse, is poterit credere nullum usquam in Codicibus emblema esse et nimis fastidiosos esse et morosos, qui se talia ferre posse negent. Deinde in Aeschinis verbis μὴ τρόπαιον ἵστατε, iidem Codices μή omnes omittunt: itaque haec est Oratoris manus: μή, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθη-

ναῖοι, τρόπαιον ἵςατε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου ὀρχήςρᾳ. Adscripsi et reliquam loci partem, ut triplex mendum eximam: vitiosa abundantia est in *τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέςων κακῶν*: utrumque *natura* idem significat, *usu* ita discrepant, ut *morbi ἀνίατοι*, *calamitates ἀνήκεςοι* esse dicantur, quamobrem *ἀνιάτων καὶ* expunxerim, tum pro *οὓς Φυγόντας ὑποδέδεχθε* correxerim *Φεύγοντας*, *extorres patria;* denique pro absurda lectione *ὧν ἱερὰ καὶ τέκνα καὶ τάφους ἀπώλεσεν* emendaverim *ὧν ἱερὰ καὶ τεμένη καὶ τάφους*, quod commendatione non eget.

Reliqua in aliud tempus reservabo, nunc manum de tabula: iam tempus est *περὶ τούτων γνώμας προθεῖναι τῷ βουλομένῳ Φιλαθηναίων οἷς ἔξεςιν.*

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Observationes Palaeographicae hoc habent, ut quo plura legas, eo maior succrescat in diem exemplorum copia, quibus quod observaveris stabiliatur et confirmetur, quae res tam iucunda est quam utilis, quia hinc maxime nascitur in animis humanis τὸ ἀδαμαντίνως πεπεῖσθαι, quo qui caret nihil magnopere in quacumque disciplina aut sibi proderit aut aliis. Bona pars eorum, quae scripsimus, huiusmodi est, ut ea unusquisque, qui discere velit, possit inter legendum novis identidem exemplis et testimoniis munire, et ex emendationibus nostris novas elicere et eruere ex illis locis, ubi idem vitium latet eodem modo natum et eadem certa medicina sanandum. Quam sit hoc verum ipse quotidie experior. Si quid datur otii ad legendos et relegendos scriptores Graecos, et excutiendas codicum lectiones, et inspiciendas Principum Criticorum animadversiones, nova semper affluit materies aut novarum observationum, aut exemplorum ad veteres ornandas. Non satis est, si quid perpolire velis, et, ut ille dicebat, οὐκ εἶναι τῶν ἐμούντων ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων, Horatio parere optime monenti et nonum premere in annum quod edere pares, nam dies diem docet, et etiam si verum est et certum quod scripseris, tamen numquam fere his argumentis demonstrari et exemplis muniri potest, quae non aliquando debeant corrigi et suppleri. In re Critica et Palaeographica, sicubi alibi, futile est omnia exhaurire velle. Quia haec doctissimis quoque legenda et diiudicanda scribuntur, resecanda sunt omnia, quae eruditi homines aut omnes aut plerique dudum nota et perspecta habent, et in exemplis quoque diligenter modus est adhibendus, ut acuti et ingeniosi iuvenes ipsi alia, nonnumquam et meliora et insigniora, reperire possint et propterea non illubenter conquirant. Sunt tamen

quaedam huiusmodi, ut me ipsum iuvet ea corollarii instar hic appendere. Quod primum omnium ostendimus, quam saepe ΘΕΙΟϹ et ΟϹΙΟϹ scribarum oscitantia fuerint inter se permutata, nunc iterum novis exemplis ornare placet, ut simul ostendamus *θεόν*, *θεῖον*, *ὅσον* et *ὅθεν* plane eadem de causa inepte confusa fuisse. Thucydidis locus est III. 82, ubi de collegiis et sodaliciis malo publico institutis ita scribit: *οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι*, quae quam vera sint facillimum est ad intelligendum, quia veluti in haec nostra tempora scripta sunt, *γιγνόμενα καὶ ἀεὶ ἐσόμενα ἕως ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ᾖ*, ut vir praeclarus et magnus historicus paulo ante dixit. At nemo tamen in re tam nota intelligere potest, quid sit *τῷ θείῳ νόμῳ τὰς πίστεις κρατύνεσθαι*. Dionysius Halicarn. p. 995 hunc locum ex Thucydide describens salutem attulit. Legitur apud eum *οὐ τῷ θείῳ καὶ νομίμῳ*, unde Dobraeus in *Advers.* I. p. 58 Thucydidis manum reperit: *οὐ τῷ ὁσίῳ καὶ νομίμῳ*. Quam vera haec sententia est tam evidens est emendatio. *Ius et fas* dicuntur Graece *τὸ ὅσιον καὶ δίκαιον*, aut *τὸ ὅσιον καὶ νόμιμον*. Saepissime coniunguntur *ὅσιος καὶ δίκαιος* et *ὅσιος καὶ νόμιμος*, quibus opponuntur *ἀνόσιος καὶ ἄδικος* et *ἀνόσιος καὶ παράνομος*. Plato in *Phaedone* p. 108. A. *ἀπὸ τῶν ὁσίων τε καὶ νομίμων τῶν ἐνθάδε τεκμαιρόμενος λέγω*, (ubi multi libri *θυσιῶν* pro *ὁσίων* pervulgato errore [1]), et *de Legibus* IX. p. 861. D. *οὐ γὰρ ἂν νόμιμον οὐδ' ὅσιον ἂν εἴη*, et magna est exemplorum frequentia praesertim apud Platonem et Oratores. Eodem modo Aristophanes in *Thesmoph.* vs. 676 et 684 opponit *ὅσια καὶ νόμιμα* et *τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσια*, ut Dobraei certa sit et manifesta emendatio *τῷ ὁσίῳ καὶ νομίμῳ*. Non minus est certa et evidens Wyttenbachii correctio in Eunapii fragmento p. 486, 14 Boisson. *ἦν καὶ ἡγεμὼν τῆς μὲν θεοφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος*,

---

[1]) In Isocratis *Areopagitico* § 66. *τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις* in omnibus libris absurde legebatur. Codex *Urbinas* et Harpocration v. *ὅσιον* servarunt veram scripturam *καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις*.

ubi verissime *ὁσίας μερίδος* emendavit in *Addendis* p. LVII. Erant enim duae factiones *οἱ μὲν τὰ χείρω προθέμενοι*, *οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα*, ut paulo ante legitur, eratque haec *ὁσία μερίς*, non *θεία*. Minus feliciter res WYTTENBACHIO cessit in simili scripturae vitio apud TIMOCLEM ATHENAEI XIII. p. 570. f., ubi in unico codice et apographis haec leguntur:

θεὸν τὸ μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ
χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι.

WYTTENBACHIUS ad PLUT. *Moral.* p. 5. B. »*Legendum*, inquit, *θεῖον μεταξύ*. Divinum intervallum *i. e. infinitum quantum distat cum puellula an cum scorto cubare noctu*," ab istis rebus *τὸ θεῖον* procul abesto. Optime IACOBSIUS ex ΘЄΟΝ eruit ΟϹΟΝ. *ὅσον τὸ μεταξύ!* In DIONYSIO HALIC. I. 13. *καὶ τὸ γένος ὅσον ἦν τὸ τῶν Οἰνώτρων ἀποδείξωμεν*, non hoc erat demonstraturus, sed unde illa gens in Italiam venerit. Rectissime DOBRAEUS ex ΟϹΟΝ restituit ΟΘЄΝ. *τὸ γένος ὅθεν ἦν*. Vitium alit ARISTOPHANES in *Equitibus* vs. 146.

προσέρχεται || ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν.

nam *κατὰ θεῖον* nihil est: *τὸ θεῖον* pro *ὁ θεός* dicebant omnes, et *κατὰ τὸ θεῖον* Graece dici potuisset, sed nemo ita loquebatur. Graeca sunt *κατὰ δαίμονα*, *κατὰ θεόν*, *κατὰ θεόν τινα*, quae significant *τοῦ θεοῦ οὕτως ἄγοντος*, ut in *Avibus* vs. 544 *σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα — ἥκεις σωτήρ*, et prorsus eodem modo, quo PLATO dixit *de Legibus* III. p. 682. E. *νῦν ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἀφίγμεθα ὥσπερ κατὰ θεόν*, ARISTOPHANES dixerat:

προσέρχεται || ὥσπερ κατὰ θεὸν εἰς ἀγοράν.

Quod pag. 52 PLUTARCHO reddidimus *ἀκύμονα καὶ μακάριον βίον* pro *ἀμύμονα*, vide quam utiliter adhiberi possit ad locum eiusdem in libro *de Exsilio*. T. II. p. 602. E. *Τιβέριος Καῖσαρ ἐν Καπρέαις ἑπτὰ ἔτη διῃτήθη — ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν αἱ τῆς ἡγεμονίας φροντίδες ἐπιχεόμεναι καὶ προσφερόμεναι πανταχόθεν οὐ καθαρὸν παρεῖχον οὐδ' ἀμύμονα τὴν νησιῶτιν ἡσυχίαν*. Elegantissime PLUTARCHUS scripserat *ἀκύμονα*, quo felicius vocabulum in eo argumento reperiri nullum potest. Quod saepissime *ευ* et *α* diximus stolide confundi, exemplum habet eadem pagina: *Διογένης ὁ Κύων πρὸς τὸν εἰπόντα· Σινωπεῖς σου φυγὴν ἐκ Πόντου κατέγνωσαν. ἐγὼ δὲ, εἶπεν, ἐκείνων ἐν Πόντῳ μονήν,*

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνου πόντου.

Sententia dicti et metrum certam emendationem subiicere potuissent, cuius fideiussor EURIPIDES erit in *Iphig. in Tauris* vs. 253.

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Ἀξένου πόρου.

Quod ostendimus ubi ἵνα et ὅπως indicativum postulent, facit ad emendandum quod statim sequitur: Στρατόνικος τὸν ἐν Σερίφῳ ξένον ἠρώτησεν ἐφ' ὅτῳ τῶν ἀδικημάτων φυγὴ τέτακται παρ' αὐτοῖς ἐπιτίμιον, ἀκούσας δὲ ὅτι τοὺς ῥᾳδιουργοῦντας φυγαδεύουσι· Τί οὖν, εἶπεν, οὐκ ἐρρᾳδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῇς; certum est corrigendum esse μετέστης. Idem remedium THEOPHRASTO adhibendum apud PORPHYRIUM *de Abstin.* IV. 20. εἴθε τὴν μυθευομένην ἄλιμον καὶ ἄδιψον εὔπορον ἦν κεκτῆσθαι ἵν' ἄν τις τὸ διαρρέον τοῦ σώματος ἐπισχὼν δι' ὀλίγου πρὸς τοῖς ἀρίστοις ἦν, scripsit philosophus ἵνα τις. In BABRII fabula 58. corrigo vs. 10. ἵνα βλέπων ἔτυπτεν pro ὡς ἂν βλέπων et vs. 12. ἵν' ἔβλεπέν τις τὸν πέλας pro ὡς ἂν βλέποιτο τὸν πέλας. Quod apud PLUTARCHUM sequitur emendandum est ex iis, quae pag. 285 ostendimus: φησὶν ὁ κωμικὸς ἐν Σερίφῳ τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι καὶ πάντ' ἔχειν ὅσων δεῖ τὴν νῆσον, aliquanto facetius dixerat scurra Atticus πάντ' ἔχειν ὅσων οὐ δεῖ. Quemadmodum ἀκύμων in ἀμύμων depravatur, sic interdum contrario errore peccatur. Apud ANAXANDRIDEM ATHENAEI VII. p. 295 E.

ὁ πρῶτος εὑρὼν πολυτελὲς τμητὸν μέγα
γλαύκου πρόσωπον τοῦ τ' ἀκύμονος δέμας
θύννου τά τ' ἄλλα βρώματ' ἐξ ὑγρᾶς ἁλὸς
Νηρεὺς κατοικεῖ τόνδε πάντα τὸν τόπον.

ANAXANDRIDES, ut assolet, tragicam et magnificam orationem per risum iocumque transfert in res ludicras. Θύννος quum quidvis potius esse possit quam ἀκύμων et ἀκύμων δέμας prorsus nihili sit, facile mihi dabitur δέμας ἀμύμων a festivo poëta Ὁμηρικῶς dictum et ridicule huc translatum.

Quod p. 65 ALCIPHRONI reddebam: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων τάδε ἀλλ' Ἀθῆναι, (quod comparari potest cum versu TELECLIDIS:

τῶν δυνατῶν τι κέλευε, τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι,

nam sic scribendum arbitror apud SUIDAM v. τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι,) non dubito quin STRABONI quoque sit restituendum

libro XIII. p. 594. καυχωμένου δὲ (τοῦ Φιμβρία) ὅτι ἣν Ἀγαμέμνων πόλιν δεκάτῳ ἔτει μόλις εἷλε τὸν χιλιόναυν ϛόλον ἔχων καὶ τὴν σύμπασαν Ἑλλάδα συϛρατεύουσαν ταύτην αὐτὸς ἐν δέκα ἡμέραις (sic leg.) χειρώσαιτο, εἰπέ τις τῶν Ἰλιέων· οὐ γὰρ ἦν Ἕκτωρ ὁ ὑπερμαχῶν τῆς πόλεως. STRABO lubenter commemorare solet, si quid acute et scite a quoquam dictum inaudiverit, sed est hoc dictum tam insipidum et inficetum, ut neque STRABONI potuerit placere, neque nunc cuiquam placeat. At potest erui bonum dictum memoria dignum ex EURIPIDIS *Andromache* vs. 168. iocose sumtum. Nemo in Graecia paulo eruditior non habebat in promtu hos versus:

δεῖ σ' ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων φρονημάτων
πτῆξαι ταπεινὴν προσπεσεῖν τ' ἐμὸν γόνυ, — —
γνῶναί θ' ἵν' εἶ γῆς. οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε.

Itaque scite et lepide iocatus est is, qui iactabundo Fimbriae occinuit: οὐ γὰρ ἦν Ἕκτωρ τάδε. Supervenit sciolus, qui perdidit omnia.

Ad pag. 70. Forma, quales sunt δοκοῦντε, ἀκολουθοῦντε, παθόντε, πληγέντε, restituenda est CLEANTHI in STOBAEI *Floril.* XCIX. 2.

λύπη γὰρ ὀργή τ' εἰς ἕνα ψυχῆς τόπον
ἐλθόντα μανία τοῖς ἔχουσι γίγνεται.

sensu cassa haec sunt. Emenda:

ἐλθόντε μανίαν τοῖς ἔχουσι τίκτετον.

simillima sunt CRATINI apud PLUT. in *Pericle* c. 3. Στάσις καὶ Κρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε μέγιϛον τίκτετον τύραννον, ὃν δὴ κεφαληγερέταν θεοὶ καλοῦσιν.

Eiusdem farinae atque τραπητέον, quod pag. 80 notavimus, est quod apud STRABONEM legitur XIII. p. 622. ὑπελθετέον in verbis τοῦ δὴ κήρυκος οὕτω φθεγγομένου· ὑπὸ τὰς ϛοὰς ὑπέλθετε ἐκπεσεῖν λόγον ὡς Κυμαίων οὐκ αἰσθανομένων ὡς ἐν τοῖς ὄμβροις ὑπὸ τὰς ϛοὰς ὑπελθετέον, ἂν μὴ σημήνῃ τις αὐτοῖς διὰ κηρύγματος. Simplicissimum est corrigere ὑπελθεῖν δέοι.

Ad pag. 81. Locus PLATONIS legitur *de Legibus* XII. p. 947 A. ἱερέας μὲν πάντας — ἀρχιερέα δὲ ἕνα κατ' ἐνιαυτόν, alii ἀρχιερέων: verum est ἀρχιέρεων.

Ad p. 84. PHOTIUS λοῦσθαι λέγουσιν οὐχὶ λούεσθαι καὶ λούμενος οὐχὶ λουόμενος. Ἀριϛοφάνης. Passim videbis in

hoc verbo formas antiquas et probas a scribis tentari. Saepissime apud ARISTIDEM qui ἐν τοῖς ἱεροῖς λόγοις ad fastidium usque commemorat quam saepe laverit, formae deteriores λουόμενος, λούεσθαι, ἐλουόμην, et λελοῦσθαι, λελουμένος a librariis invectae sunt, vide DINDORF. ad p. 274, 18. Negligenter BABRIUS fab. 71, 8.

πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας.

namque νίζειν hoc veteres dicebant, et ἐξέλου debuerat dicere.

Ad pag. 86. Νίφειν scribendum esse, non νείφειν confirmabit PHOTIUS Νίψαι (scrib. Νῖψαι): μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβὴ ὁπότε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται καὶ ἔνιψεν καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ. Εἴλλειν et εἶλαι et composita saepe apud HESYCHIUM leguntur, cui redde εἰσίλλειν: εἰσάγειν, εἰσελαύνειν pro εἰσηλεῖν, et ἐξίλλειν: ἐκβαλεῖν pro ἐξειλεῖν, et κατίλλειν pro κατειλεῖν, et συνιλλόμενα: συστρεφόμενα pro συνειλόμενα, et συνίλας: συνειλήσας pro συνείλας. Vera forma conspicitur nunc in pulchro EURIPIDIS senario de Sphinge:

οὐρὰν ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν,

ubi in libris est ὑπήλλασα et ὑπήλαδ', verum vidit VALCKENARIUS in *Diatr.* p. 193. ARISTOPHANI in *Ranis* vs. 1066 pro ῥακίοις περιειλλόμενος redde περιιλάμενος ex PHOTII annotatione: περιειλάμενος: περιειλησάμενος, quod ex illo loco sumtum est, ut centena ex ARISTOPHANE vocabula in PHOTII Lexico sine poëtae nomine explicantur ex antiquis Scholiis, quae nescio unde PHOTIUS nactus est multo meliora nostris. In EURIPIDIS *Helena* vs. 452.

ἃ μὴ προσείλει χεῖρα μηδ' ὤθει βίᾳ,

legendum arbitror μὴ πρόσιλλε χεῖρα. Vide PHRYNICHUM in BEKKERI *Anecd.* I. p. 19, 14.

Ad pag. 91 addo exemplum ex PLUTARCHO, quia locus dignissimus lectu est, ex libro *de Sollertia Animalium* p. 965. A. Κλεομένης ὁ βασιλεὺς παρὰ πότον εὐδοκιμοῦντος ἀκροάματος ἐρωτηθεὶς εἰ μὴ φαίνεται σπουδαῖον ἐκέλευσεν ἐκείνους σκοπεῖν, αὐτὸν γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ τὸν νοῦν ἔχειν. Emenda αὐτὸς γάρ.

Ad p. 111. Μόνος eodem modo male irrepsit in PLATONIS libr. X. *de Rep.* p. 604. A. πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἴει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαί τε καὶ ἀντιτενεῖν ὅταν ὁρᾶται ὑπὸ τῶν ὁμοίων ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ [μόνος] αὐτὸς καθ' αὐτὸν γίγνηται; ubi alii μόνος αὐτός, alii αὐτὸς μόνος exhibent, quo novo indicio fraus patet.

Ad pag. 122. In Hesychio v. Σκότιος laudatur Μαρσύας ἐν τῇ Ἰάδι pro ἐν τῆι πρώτηι, quod scriptum erat ἐν τῆια'. Multi errores huius generis in Polyaeno commissi sunt, ut I, 45. 2 ἄνδρας pro ἄνδρας διακοσίους (ἄνδρας σ') et 4, 5, 1 ἀπὸ ταλάντων pro ἀπὸ τριακοσίων ταλάντων (ἀπὸ τ' ταλάντων). Imprimis ridiculum vitium latet in 5, 23 δεξάμενος — σαλπιγκτὰς τρεῖς καὶ σκαφὰς ἢ μονοξύλους, ubi Coraës ἢ expunxit. Ego τρεῖς expuncto legerim σκαφὰς ὀκτὼ μονοξύλους. Apud eundem legebatur 2, 1, 11 δυοῖν ἡμέραιν ὁδὸν ἀνύσας pro ἐν ά ἀνύσας, ἐν μιᾷ ἀνύσας, quod Valcken. correxit ad Herod. IX. 15.

Ad p. 123. Verbum ἐπιχεῖν reddendum est Eunapio p. 24 Boiss. προσθεμένης αὐτῆς τὴν κύλικα τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τὸν ἠρτυμένον οἶνον καταχεομένης — πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν κτέ. Corrige καταχεαμένης et ἐπιχεῖν. Futurum ἐπιχέω legitur in Aristophanis *Pace* vs. 166.

οὐ κατορύξεις || κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω || καὶ μύρον ἐπιχεῖς;

Futurum ἐγχέω est apud Demosthenem p. 407, 16. οὐ γὰρ ἐγὼ κρίνομαι τήμερον οὐδ' ἐγχεῖ μετὰ ταῦθ' ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί. Futuro παραχέω utitur Plato Comicus apud Athen. XV. p. 665 b.

νίπτρον παραχέων ἔρχομαι: κἀγὼ δὲ παρακορήσων.

Futurum διαχέω reddendum Dionysio Halic. VI. 62. ἡ τῶν φυγάδων ἰσχὺς οὐ πολὺν ἀνθέξει χρόνον — ἀναρχία τε αὐτοῖς ὡς εἰκός, καὶ στάσις ἐκ τῆς ἀναρχίας ἐμπεσοῦσα ταχὺ διαχέει καὶ διαλύει τὰ βουλεύματα. Quid futurum sit Appius Claudius demonstrat, non quid fiat: corrige διαχεῖ καὶ διαλύσει. Forma διαχέει invecta est a Graeculis, qui πλέειν, πνέειν, δέειν et similia de suo dare solent, ut apud Dionysium ipsum XI. 31 συγχέειν et ἐκχέεις vitiose leguntur. Futurum χέω etiam apud seriores occurrit. Hesychius καταχρίσω (lege κατακαχρύσω): συγχέω, ταράξω. Qui χύω et χύνω barbare pro χέω dicere coeperunt, iidem χεῶ et χεοῦμεν scriptitant.

Ad p. 128. Non melioris notae est forma κατασκεδάζειν apud Photium in v. pro κατασκεδαννύναι, quam imperite ex κατεσκεδάσατο finxerunt. Plutarchus *de virtute Alexandri* p. 340. e. negligenter μεταμφιέζουσι scripsit, et μετημφίαζε *de Pythiae oraculis* p. 406. e. Nihili forma est δαίω et δαίομαι, quam Lexicographi afferunt, pro δαίνυμι et δαί-

νυμαι, cuius unicum exemplum est apud MATRONEM ATHEN. IV. p. 136. B.

τὸ δέ γ' ἀμβροσίη μοι ἔδοξεν
εἶν', ἣν δαίονται μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,

at tu corrige *δαίνυνται*. Illud enim significat *διαμερίζονται*, *partiuntur*. Corrupta HESYCHII glossa est *καταδέδαςαι*: *καταβέβρωται*, *καταμεμέριςαι*. Confundit enim *κατεδήδεςαι* et *καταδέδαςαι*. *Κατεδήδεσμαι* et *κατηδέσθην* respondent apud veteres formis activis *κατεδήδοκα* et *κατέφαγον*: sequiores *καταβέβρωμαι* et *κατεβρώθην* dicebant et *καταβέβρωκα*, et formas antiquas corrumpebant. *Θριπήδεςος* iidem stolide in *θριπηδέςατος* depravare solent, quia unde formatum esset nesciebant. Reddidimus LUCIANO *κατεδεσθῆναι* — *καταφαγών* pro *καταδασθῆναι* — *καταφαγών* pag. 80.

Quem errorem notavimus p. 135 in *καὶ διάγχητε* pro *καὶ ἄγχητε* prorsus idem deprehenditur in libro STRABONIS IX. p. 415 in verbis *βασιλικὴν δὲ πειθὼ λέγομεν ὅταν εὐεργεσίαις φέρωσι καὶ διάγωσιν ἐφ' ἃ βούλονται*. Rectissime KRAMER vidit pannum hunc esse STRABONI assutum ex nescio quo sophista, at iste, quisquis est, dederat *φέρωσι καὶ ἄγωσιν*, ut paulo ante *ἄγοντες ἐφ' ἃ βούλονται*, et in notissimo *φέρειν καὶ ἄγειν* frigide et pueriliter lusit.

Ad pag. 137. Foedius etiam quam in *πριᾶσθαι* et *ἐπριᾶτο* (et *κιρνᾶσθαι*, *πτᾶσθαι*, *κιχρᾶσθαι*) scribae peccarunt in libro PLUTARCHI *non posse suaviter vivi secundum Epicurum* p.1099 c. *Ἀλέξανδρος Φιλόξενον γράψαντα περὶ παίδων εἰ πριεῖται μικρὸν ἐδέησε τῆς ἐπιτροπῆς ἀποςῆναι*. Emenda *εἰ πρίηται* et *μικροῦ* et *ἀποςῆσαι*. Non assequebantur homunciones, quid sibi vellet coniunctivus in *εἰ πρίηται*. Eodem modo in re eadem grassati sunt apud HERODOTUM, cui redde V. 43. *οἴχετο χρησόμενος εἰ αἱρέῃ ἐπ' ἣν ςέλλεται χώρην* pro *εἰ αἱρέει* et V. 67. *ἐχρηςηριάζετο εἰ ἐκβάλοι τὸν Ἄδρηςον* accipe a DOBRAEO *εἰ ἐκβάλῃ*, qui et V. 124. pro *ἐβουλεύετο — εἴτε ἐς Σαρδὼ ἄγοι εἴτε ἐς Μύρκινον* optime restituit *ἄγῃ*. Recte legitur I. 75. *ἐς τὰ χρηςήρια ἔπεμπε εἰ ςρατεύηται*. Recepit DINDORF DOBRAEI emendationem V. 82. *ἐπειρώτεον κότερα χαλκοῦ ποιέωνται ἢ λίθου*, ubi libri omnes *ποιέονται* servant, et VI. 35. *ἐπειρησόμενος τὸ χρηςήριον εἰ ποιέῃ*, ubi Codd. *ποιοῖ* et *ποιείῃ* exhibent, et VI. 135.

ἔπεμπον δὲ ἐπειρησομένους εἰ καταχρήσονται τὴν ὑποζάκορον τῶν θεῶν, ubi optimus Codex *Archias* καταχρήσωνται servavit solus.

Ad p. 138. Verbum ὑποφωνεῖν, quod PHRYNICHUS optime interpretatur, ab eo sumtum est ex ARISTOPHANIS *Acharnensibus* vs. 842.

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφωνῶν σε σημανεῖ τι.

cuius verbi duas interpretationes Scholiastae proferunt, alteram vanam et falsam, alteram veram et certam, sed minus perspicue et diserte scriptam, quam apud PHRYNICHUM est. Apud PHRYNICHUM quoque, ut apud PHOTIUM, permulta leguntur ex antiquis in ARISTOPHANEM Scholiis expromta multis partibus meliora iis, quae nunc circumferuntur.

Ad pag. 141. Quemadmodum ΑΙ et Ν confunduntur, sic interdum pro Ν in Codd. ΔΙ scriptum est. PSEUDO-ARISTOTELES περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων cap. XCV de antro Sibyllae Cumanae scribens addit: τοῦτον δὲ τὸν τόπον λέγεται κυριεύεσθαι ὑπὸ Λευκαδίων, unde mirifica de Leucadiorum colonia olim illuc deducta docti homines commenti sunt. In ΛΕΥΚΑΔΙΩΝ latebat ΛΕΥΚΑΝΩΝ (Λευκανῶν), quos nemo partem agri Cumani aliquando occupasse mirabitur.

Ad pag. 151. Manifesto errore χλαμύς et χλανίς confusa sunt apud PLUTARCHUM *de Genio Socratis* p. 583 F. σοὶ δὲ, ὦ πάτερ, Μιλησίαν χλαμύδα, τῇ δὲ μητρὶ παραλουργὸν ὠνησόμεθα χιτώνιον, et *de Alexandri virtute* p. 330 C. Ἀρίστιππον θαυμάζουσι τὸν Σωκρατικὸν, ὅτι καὶ τρίβωνι λιτῷ καὶ Μιλησίᾳ χλαμύδι χρώμενος δι' ἀμφοτέρων ἐτήρει τὸ εὔσχημον. Utrobique cultus elegantior et mollior significatur, itaque χλανίδα et χλανίδι emendandum est.

Ad pag. 153. Adverbium ἑκοντί vitiose legitur in lepido SOPHOCLIS dicto, quum senex admodum in iudicium adductus esset, apud ARISTOTELEM in *Rhetoricis* III. 15. Σοφοκλῆς ἔφη τρέμειν, οὐχ ὡς ὁ διαβάλλων ἔφη, ἵνα δοκῇ γέρων ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης. οὐ γὰρ ἑκοντὶ εἶναι αὐτῷ ἔτη ὀγδοήκοντα, SOPHOCLES, si quis alius, Ἀττικιστὶ loqui solitus, dixerat ἑκόντι.

Ad pag. 163. Ut apud XENOPHONTEM σκεύη pro σκευήν irrepsit, eodem modo, aut etiam peius laborat locus POLYAENI 5, 8, 2. Λεπτίνης τὴν ἰδίαν στολὴν ἀποθέμενος καὶ λαβὼν αὐτοῦ σκεύη

καὶ φορτίον ξύλων ἀράμενος ἐπέβη τῆς νεώς, CORAËS τὰ αὐτοῦ σκεύη infeliciter admodum, nam vera lectio est λαβὼν ὑκύτου σκευήν.

Ad pag. 194. Quam incogitanter librarii confuderint λι, λυ et μ luculentis exemplis ostendit VALCKEN. ad *Adoniazusas* p. 226, ubi videbis ἄμπον scriptum esse pro ἄλυπον, δειλία pro δεῖμα, ἀρτυλία pro ἄρτυμα et ἠρτυλιμένος pro ἠρτυμμένος (ἠρτυμένος). Κάμψαι et καλύψαι confusa vide in PORSONI *Adversariis* pag. 64, ubi quod vir summus emendavit ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ (pro ἐπικάμψας) diserte in *Marciano* Codice scriptum est. Eodem errore apud STRABONEM IX. p. 391. libri exhibent ἐφ' ἧς παρεπέμπομεν pro ἀφ' ἧσπερ ἀπελίπομεν. Similiter N et ΑΙ permixta esse vide in SCHAEFERI *Meletem. Crit.* pag. 95. Quid eo homine facias qui pro ἐν ᾅδου potuit ἐλιάδου scribere? Plura dabit BASTIUS *Comment. Palaeogr.* pag. 723 sq.

Ad pag. 201. Saepe εἴλημμαι et composita in εἴλημμαι depravata sunt. Duo exempla ex POLLUCE subiungam. Editur IV. 154. μίτρᾳ ποικίλῃ τὴν κεφαλὴν κατείληπται manifesto errore pro κατείληται, et § 191. ἔξωθεν δὲ τυλώδει σαρκὶ κατειλημμένον pro κατειλημένον.

Multa sunt vocabula, in quibus librarii solemni errore consonantem duplicare solent, ut in μέλλει pro μέλει, κνίσσα, τιθασσός, διαθρυλλεῖν, Κηφισσός, Ἐριννύς, aliis. Numquam id vitium, quod sciam, plus caliginis offudit, quam in loco DIONYSII HALIC. III. 41. δευτέρῳ δ' ὕστερον ἔτει πάλιν τῶν Οὐηιεντανῶν καταλυσάντων ἃς ἐποιήσαντο πρὸς αὐτὸν ἀνοχὰς καὶ τὰς ἄλλας ἀξιούντων ἀπολαβεῖν πόλεις, ὧν ἐπὶ Ῥωμύλου βασιλέως καθ' ὁμολογίας ἀπέστησαν ἑτέραν τίθεται πρὸς αὐτοὺς μάχην περὶ ταῖς Ἀλαῖς (Vaticanus πρὸς τὰς ἄλλας) — καὶ τὰς ἄλλας πόλεις ἐξ ἐκείνου κατεῖχεν ἀναμφιλόγως. Male duplicatum λ omnia perdidit. De *salinis* ad Tiberim bellum hoc gestum est. Veientes *salinas* recipere (τοὺς ἅλας) volebant, non *reliquas urbes*, quae nullae erant. Emenda τοὺς ἅλας ἀξιούντων ἀπολαβεῖν, ὧν ἐπὶ Ῥωμύλου — ἀπέστησαν, tum περὶ τοὺς ἅλας et καὶ τοὺς ἅλας ἐξ ἐκείνου κατεῖχεν. Confirmabit haec PLUTARCHUS in *Romulo* c. 25 de eadem re scribens τῶν παρὰ τὸν ποταμὸν ἐκστάντες ἁλοπηγίων, sed optimus fideiussor est ipse DIONYSIUS II. 55. δίκας ὁ Ῥωμύλος αὐτοῖς (*Veientibus*) ἐπιτί-

θησι — τῶν ἀλῶν ἀποςῆναι τῶν παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ ποταμοῦ, ubi iterum Codex *Vaticanus* τῶν ἄλλων.

Ad pag. 215. Corrige obiter in eadem re Pollucem I. 49. ὕδατι τὴν ἄσην ἐκκαθήραντες, ubi Codex A. τὸν ῥύπον pro τὴν ἄσην, quod ἄσιν scriptum oportuit.

Ad pag. 216. Legenda ad haec est festivissima narratiuncula, quam Strabo amans talium lepide perscripsit XIV. p. 658. κιθαρῳδοῦ ἐπιδεικνυμένου (ἐν Ἰασῷ) τέως μὲν ἀκροᾶσθαι πάντας, ὡς δ' ὁ κώδων ὁ κατὰ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἐψόφησε καταλιπόντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸ ὄψον πλὴν ἑνὸς δυσκώφου. τὸν οὖν κιθαρῳδὸν προσιόντα εἰπεῖν ὅτι· ὦ ἄνθρωπε, πολλήν σοι χάριν οἶδα τῆς πρός με τιμῆς καὶ φιλομουσίας. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἅμα τῷ κώδωνος ἀκοῦσαι ἀπιόντες οἴχονται. ὁ δέ, τί λέγεις; ἔφη. ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκεν; εἰπόντος δέ, εὖ σοι εἴη, ἔφη καὶ ἀναςὰς ἀπῆλθε καὶ αὐτός, ubi supple καταλιπόντας (πάντας) ἀπελθεῖν et ἅμα τῷ τοῦ κώδωνος ἀκοῦσαι.

Ad pag. 239. Nomen Μικύλος occurrit et in iocosis versibus Cratetis apud Plutarchum *de vitando aere alieno* p. 830 c. sed alio modo depravatum. Editur:

καὶ μὴν Μίκκυλον εἰσεῖδον
τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναῖκά τε συγξαίνουσαν
τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

ubi scribendum et supplendum arbitror in hunc modum:

καὶ μὴν Μικύλον εἰσεῖδον (κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα).

ex notissimo Homerico versu:

καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον κτὲ.

Ad pag. 247. Ut κάπτω solet multis modis depravari, sic affine verbum λάπτω saepe a librariis est obscuratum et in alia omnia refictum. In Platonis Comici fragmento apud Athenaeum X. p. 424 a.

κυάθους ὅσους ἐκλέπτεθ' ἑκάςοτε.

male Bergk ἐκλεπτέτην rescripsit, ego ἐκλάπτεθ' ἑκάςοτε verum esse arbitror, ut in *Acharn.* 1229. ἄμυςιν ἐξέλαψα. Perfectum λέλαφα exstat in Aristophanis fragmento apud Athen. XI. p. 485 a.

τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμόν, ὦναξ δέσποτα,

unde corrige stupidum errorem in Photii Lexico commissum λέμφας: πέπωκας pro ΛΕΛΑΦΑΣ.

Forma est λαπῆναι, unde λαπήσομαι et ἐκλαπήσομαι, in qua

olim magistri et scioli turbarunt, derivata a λέπω, ἐκλέπω, ut ϛαλῆναι, δαρῆναι. Pro λέπω sequiores λεπίζω dicebant et ἐκλεπίζειν ᾠὰ pro ἐκλέπειν. Reddidi olim HIPPOCRATI ἐκλαπήσεται ex EROTIANO pro manifesto interpretamento ἐκλεπισθήσεται, et HESYCHIO λαπῆναι: λεπισθῆναι pro λαπισθῆναι. EROTIANUS v. ἐκλαπήσεται ARISTOPHANIS loco utitur, quem adhuc pessime corruptum circumferri video: Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι, certum est Φήμαις οὖν natum esse ex Φήμ'ὄὖν id est Φήμ' οὖν non Φήμ'' οὖν id est Φήμαις οὖν. Vitii igitur sedes est in secunda dipodia et

Φήμ' οὖν ἐγὼ 'κ τούτου βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπῆναι,

videtur a poëta scriptum.

Ad pag. 254. Plusquamperfectum pro aoristo evidenti emendatione reponi potest apud EUNAPIUM p. 48. ὁ δὲ ἤδη μὲν εἰς μακρόν τι γῆρας ἀφίκετο καὶ τὸ σῶμα ἔκαμνεν. Quis non sentit ἀφῖκτο requiri? Foedissimum vitium in PLUTARCHI *Pelopida* cap 30 SINTENIS quamquam admonitus tamen non sustulit: οὐ γὰρ ἠρέμα διῆκτο τῆς Ἀσίας ἡ δόξα, quis non statim corrigat διῖκτο, quod SCHAEFER praecepit?

Ad pag. 256. In STRABONIS loco VI. p. 276. οὐκ ἐᾷ θαυμάζειν τοὺς ὁρῶντας ἄλλως γέ πως τὰ τοιάδε KRAMERUS male sprevit certissimam CORAIS emendationem ἀμωσγέπως.

Ad pag. 256. Felix MEINEKII emendatio p. 256 κατάγλωττα pro κατὰ γλῶτταν certam salutem affert loco DIONYSII HALIC. περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων p. 162 SYLB. DEMOSTHENES, inquit, Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἐγένετο παρ' ἐκείνου λαβὼν — τὴν ἐξεγείρουσαν τὰ πάθη δεινότητα, τὸ δὲ κατὰ γλῶσσαν τῆς λέξεως καὶ ξένον καὶ ποιητικὸν παρέλιπε. Quis non statim videt τὸ δὲ κατάγλωσσον emendandum esse?

Ad pag. 258. Quod παρείκατε pro παρήκατε correximus, idem plane vitium apud STOBAEUM est in Zaleuci legibus *Floril.* 44, 21. οἷς ἐφήκασιν οἱ νόμοι μετέχειν τῆς πολιτείας, Codex A ἐφίκασιν: utrumque barbarum est, emenda ἐφείκασιν.

Ad pag. 264. παῦε et παύου Graeculorum socordia permutata sunt in BABRII loco 27, 6.

ἡ δὲ Φρῦνος ἠρώτα
φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. Οἱ δὲ μητρί· παῦε μὴ πρίου.

Ex Vatiano Codice edidit Furia in *Fab. Aesop.* p. 154. οἱ δὲ πχῦσυ μὴ ποιοῦ μῆτερ, unde malim apud Babrium legere:

τὸ ζῷον. Οἱ δὲ παῦε μὴ πρίου, μῆτερ.

ut saepe duos spondeos in extremo choliambo ponere solet, et εἰ τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ pro τοιοῦτον.

Ad pag. 266. Καταλαμβάνομαι pro καταλαμβάνω, quod apud sequiores omnes saepe legitur, apud veteres barbarum est. Itaque vitium alit Herodotus V. 55 τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο τούτων μνήμην ποιήσομαι, expunctis duabus litterulis male repetitis lege κατέλαβον.

Ad pag. 273. Locus Thucydidis VIII. 109 ὅπως μέμψηται καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται secundis curis mihi retractatus meliorem correctionem admittit hanc: καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολύσεται, quod verbum in hac re certam sedem habet et (quod rem conficit) cum ἀπολογεῖσθαι saepius confusum est. *Purgare crimina, diluere* proprie ἀπολύεσθαι τὰς αἰτίας, τὰς διαβολὰς dicitur, aut simpliciter ἀπολύεσθαι, si non apud iudices res agitur. Thucyd. V. 75 καὶ τὴν αἰτίαν ἀπελύσαντο et, quod plane idem est, VIII. 87. βουλόμενος ἀπολύεσθαι πρὸς αὐτοὺς τὰς διαβολάς. Demosthenes *de Rhodiorum libertate* p. 191, 10 συμβήσεται γὰρ ὑμῖν τὰς παρὰ τῶν διαβαλλόντων τὴν πόλιν ἡμῶν βλασφημίας ἔργῳ ἀπολύσασθαι. Dionysius Halic. II. 69 τοῖς ἔργοις ἀπολύσεται τὰς διαβολάς. VI. 59 ἀνάγκην ὁρῶ κἀμοὶ ἀπολύσασθαι τὰς κατ' ἐμαυτοῦ διαβολάς, et in fine capitis τὰς ἐμαυτοῦ διαβολὰς ἀπολύομαι. Graeculi hunc usum non retinuerunt; itaque Suidas v. ἀπολυόμενος Polybii locum, in quo est ἀπολυόμενος τὰς διαβολάς, ita interpretatur, ut dicat esse pro ὑπεραπολογούμενος. Hinc factum est, ut in Veterum scriptis ἀπολογεῖσθαι pro ἀπολύεσθαι male irreperet, ut apud Herodotum VIII. 59. ὁ δὲ ἀπολυόμενος ἔφη, in uno Codice est ἀπολογούμενος, sic igitur Thucydidi reddendum est ὅπως μέμψεται καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολύσεται.

Ad pag. 274. Ex hoc dicendi genere εἰσῆλθον εἰς ὑμᾶς emendandus est et explicandus locus apud Aristotelem in *Rhetoricis* III. 9. ὁ εἰς Πειθόλαόν τις εἶπε καὶ Λυκόφρονα ἐν τῷ δικαστηρίῳ· Οὗτοι δ' ὑμᾶς οἴκοι μὲν ὄντες ἐπώλουν, ἐλθόντες δ' ὡς ἡμᾶς ἐώνηνται, emenda εἰσελθόντες δ' εἰς ὑμᾶς, odiosissime dicuntur et rempublicam pretio vendidisse, et *in iudi-*

cium adducti, postquam rei facti sunt, iudices pecunia corrupisse.

Ad pag. 278. Sigla praepositionis κατά et male lecta et omissa est in eximio loco incerti sed doctissimi Grammatici et Antiquarii in Lexico Rhetorico, quod PHOTIO subiectum est p. 667 PORSONI, qui in voce Εἰσαγγελία praemissa sententia CAECILII (nam legendum est αὕτη μὲν οὖν ἡ Καικιλίου δόξα pro Κικίνου et in praecedentibus καινῶν pro κοινῶν) et THEOPHRASTI haec addidit: συνομολογεῖ δὲ τοῖς ὑπὸ Θεοφράστου εἴτε Θεμιστοκλέα εἰσαγγέ ἢ εἰσήγγειλε Κρατερὸς Λεσβώτης Ἀλκμαίωνος Ἀγραυλῆθεν, quae sic sunt emendanda: ἡ κατὰ Θεμιστοκλέους εἰσαγγελία, ἣν εἰσήγγειλε κατὰ Κρατερὸν Λεωβώτης Ἀλκμαίωνος Ἀγρυλῆθεν, quae sumta sunt ex CRATERI ψηφίσμασιν, de quibus diligenter scripsit MEINEKIUS in *Epimetro* I ad STEPHANUM BYZANTINUM p. 714, quem hic locus fefellit. Est autem permagni pretii hoc CRATERI fragmentum. Ostendit enim unde PLUTARCHUS sua sumserit in *Themistocle* cap. 23. ὁ δὲ γραψάμενος αὐτὸν προδοσίας Λεωβότης ἦν Ἀλκμαίωνος Ἀγραύληθεν, qui permulta alia ex CRATERO sumsisse mihi videtur. Corrige autem Λεωβώτης — Ἀγρυλῆθεν, nam haec est sincera nominis forma Λεωβώτης apud Iones et Atticos; Λαβώτας apud Dores, ut γεωμέτρης, γαμέτρας, Λεωκήδης et Λακήδας, Λεώκριτος et Λάκριτος, Λεωχάρης et Λαχάρης, Λεωσθένης et Λασθένης et alia. Quem regem Spartanorum HERODOTUS Λεωβώτην appellat VII, 204, eum sui cives Λαβώταν dicebant. Puerilis est observatiuncula PAUSANIAE III. 2. 3 Ἡρόδοτος Λεωβώτην οἱ (male pro αὐτῷ) τίθεται τὸ ὄνομα καὶ οὐ Λαβώταν. Sic falluntur multi, qui Ἑστιαῖον appellant Ionice Ἱστιαῖον. Vitiose in *Hellenicis* I. II. 18 σὺν τῷ ἁρμοστῇ Λαβώτῃ editur pro Λαβώτᾳ. Nomina propria hominum et locorum servare solent apud Athenienses dialectum nativam. Apud THUCYDIDEM VIII. 55 recte legitur Ξενοφαντίδα, IV. 119 pro Ἐρυξιδαΐδα lege Ἐρυξιλαΐδα, VIII. 6 pro Μελαγκρίδου corrige e *Vossiano* codice Μελαγκρίδα, VIII. 62 corrige Δερκυλίδα pro Δερκυλίδου et VIII. 5. Σθενελαΐδα pro Σθενελαΐδου et V, 50 Ἀρκεσίλα pro Ἀρκεσιλάου. In libro IV. 56 pro Ἀφροδισία STEPHANUS BYZANT. in libris reperit Ἀφροδιτία, et pro Μεθώνη IV. 45 restituendum

esse Μεθάνα ex STRABONE apparebit VIII. p. 374, ubi emenda Μεθάνα pro Μέθανα, et eadem opera apud PAUSANIAM III. 1. 10 et III. 21, 2 Πελλάνα et Πελλάναν pro Πέλλανα et Πέλλαναν.

Ad pag. 280. Addam tres locos STRABONIS, ubi ἐκ et εἰς scribarum socordia confusa sunt. Lib. VII. p. 301 graviter queritur de moribus aetatis suae corruptis luxuria et avaritia, *ὁ καθ' ἡμᾶς βίος*, inquit, *εἰς πάντας σχεδόν τι διατέτακε τὴν πρὸς τὸ χεῖρον μεταβολήν, τρυφὴν καὶ ἡδονὰς καὶ κακοτεχνίας εἰς πλεονεξίας μυρίας πρὸς ταῦτ' ἐπάγων*, ubi CORAËS pro εἰς reponebat καί, at tu lege ἐκ πλεονεξίας, et idem redde PLATONI *de Legibus* III. p. 677. B. *ἀπείρους τῶν ἐν τοῖς ἄστεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν ἔκ τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας*, ubi editur εἴς τε. Sine vitio legitur in *Convivio* 188 B. *ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας*. Secundus STRABONIS locus est VIII. p. 387. *ἐκ δὲ τῶν Ῥυπῶν ἦν ὁ Μύσκελλος ὁ Κρότωνος οἰκιστής*. Ῥύπες civium nomen est, ut Δελφοί, quamobrem scribe εἷς δὲ τῶν Ῥυπῶν. Hinc facile est videre libro XI. p. 513 pro εἷς ἐκ τῶν ἀποδράντων expungendam esse praepositionem ex dittographia natam.

Ad pag. 283. Ἀστός et αὐτός eodem modo confusa sunt apud ipsum ARISTOTELEM in *Politicis* III. 3. *δι' ἔνδειαν τῶν γνησίων πολιτῶν ποιοῦνται πολίτας τοὺς νόθους, εὐποροῦντες δ' ὄχλου κατὰ μικρὸν παραιροῦνται τοὺς ἐκ δούλου πρῶτον καὶ δούλης, εἶτα τοὺς ἀπὸ γυναικῶν, τέλος δὲ μόνον τοὺς ἐξ ἀμφοῖν αὐτῶν πολίτας ποιοῦσιν*, emenda παραιτοῦνται pro παραιροῦνται et ἐξ ἀμφοῖν ἀστῶν.

Ad pag. 287. Non minus ridiculum emblema pertinaciter haeret in EURIPIDIS *Andromache* vs. 240 sqq.

ΕΡΜ. *οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσει πέρι;*
ΑΝΔΡ. *τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;*
ΕΡΜ. *ναί.*

καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά.

Locus vel sic satis scurrilis est et a Tragoedia alienus, ut non petulans aliquis Graeculus interstrepat et de suo Ναί interponat. In Comici fragmento apud PLUTARCHUM in *Consolatione ad Apollonium* p. 106. A.

τί οὖν πλέον ποιοῦμεν; οὐδέν. ἡ λύπη δ' ἔχει
ὥσπερ τὰ δένδρα τοῦτο καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Respondit lector aliquis οὐδέν, quod quamquam inepte abundat et versum iugulat, tamen nemo ausus est eliminare. Difficile est sine risu legere in STOBAEI *Florileg.* IV. 47 oratorem haec dicentem: τοῦτο γὰρ αὐτῶν καὶ μόνον τῇ προαιρέσει πρόσεςιν ἀγαθόν [ὅπερ ἐςὶ μέγιςον τῶν κακῶν]· ὅτι περὶ ὧν πράττουσι κακῶς καὶ παρρησιάζονται, importunus monachus, ut vides, suam sententiam interponit, quod saepius in utroque STOBAEI opere factum est. Admirabundus aliquis adscripsit ad pulcherrimum locum TELETIS V. 67 pag. 162, ubi morituri Socratis constantia laudatur: ὅρα σχολὴν καὶ παιδείαν. ἡμεῖς δὲ κἂν ἄλλον ἴδωμεν πεφρίκαμεν, et post pauca ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη, et in fine ὅρα παιδείαν. Apud DIONYSIUM HALIC. II. 13 scriba Constantinopoli adscripsit ὃ καὶ οἱ νῦν κατέςησαν, quae verba pessime DIONYSII orationem mediam dirimunt. Non minus perspicuum est VIII. 49 ab aliquo sciolo esse adscriptum [ἱκανὸν παράδειγμα καὶ οἰκεῖον], quod mirifice locum turbat. In PLUTARCHI *vitis* magna emblematum copia legentes ludificatur. Nonnulla expromere iuvat: in *Theseo* cap. 18 κατέβαινεν ἕκτῃ μηνὸς [ἐπὶ θάλασσαν] ἱςαμένου Μουνυχιῶνος, potuitne ineptius quam illic inseri? cap. 35. ἐζήτει τοὺς ἀγροὺς ἀπολαβεῖν, ut apud DEMOSTHENEM ostendimus ἐζήτει natum est ex ζήτει id est ἀπῄτει et expungendum est ἀπολαβεῖν. In *Lycurgo* cap. 2. γενομένων δὲ ὁρκίων [ὁμολογιῶν] et cap. 3. τοὺς δὲ τῶν ὀρφανῶν [βασιλέων] ἐπιτρόπους Λακεδαιμόνιοι Προδίκως ὠνόμαζον. In *Solone* cap. 28. ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο [καὶ δυνατὸς ἦν] τῇ φωνῇ φθεγξάμενος. In *Themistocle* cap. 6. καὶ τοῦτον [καὶ παῖδας αὐτοῦ] καὶ γένος. Si dubitas confirmabit te DEMOSTHENES p. 122. Ibid. cap. 12 ἀπὸ τοῦ καταςρώματος [ἄνωθεν τῆς νεὼς] διαλέγεσθαι et cap. 14 ἐν [τραγῳδίᾳ] Πέρσαις. In *Pericle* cap. 13 male editur in CRATINI fragmento:

ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὅδε προσέρχεται
Περικλέης τῴδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔχων ἐπειδὴ τοὔςρακον παροίχεται.

male MEINEKE ὁδί et ὁ Περικλέης metri fulcra addidit. Lege:

ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὅδε
προσέρχεται τῴδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔχων κτέ.

Insulsum erat iocoso nomini addere verum nomen. Apud POLLUCEM II. 42 BEKKER festinans edidit ἐχινοκέφαλον δὲ Κρατῖνος τὸν Περικλέα εἶπε pro σχινοκέφαλον. Eadem ratione Περικλῆς inepte additum est in PLATONIS *Protagora* p. 320 A. ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ [Περικλῆς]. Moriturus Pericles dixisse fertur cap. 38 οὐδεὶς δι' ἐμὲ τῶν ὄντων 'Αθηναίων μέλαν ἱμάτιον περιεβάλετο, absurdum est participium ὄντων, quasi vero quis περὶ τῶν οὐκ ὄντων hoc dictum esse putare posset. In ΟΝΤΩΝ latet πΟΛΙΤΩΝ, emenda τῶν πολιτῶν et 'Αθηναίων expunge. In *Alcibiade* cap. 6 dele ἀναπείθοντες, quia ὡς cum accusativis coniunctum, ut h. l. ὡς ἀμαυρώσοντα τοὺς ἄλλους, et per se optimum est, et cum ἀναπείθειν componi non potest. In cap. 22. legitur τὴν μὲν οὖν εἰσαγγελίαν οὕτως ἔχουσαν ἀναγράφουσι· Θεσσαλὸς Κίμωνος Λακιάδης 'Αλκιβιάδην Κλεινίου Σκαμβωνίδην εἰσήγγειλεν ἀδικεῖν περὶ τὼ θεὼ [τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην] κτέ. Ecquis dubitat, quin haec PLUTARCHUS descripserit ἐκ τῶν Κρατεροῦ ψηφισμάτων? Itaque satis certum videbitur τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην male esse assuta. Nemo erat docendus, quid esset περὶ τὼ θεὼ ἀδικεῖν, τὰ τοῖν θεοῖν μυστήρια, νὴ τὼ θεώ, et sim. In reliqua parte antiquissimi ψηφίσματος obiter haec corrige: δεικνύντα, οἷάπερ ὁ ἱεροφάντης ἔχων δείκνυσι τὰ ἱερά, tum Πουλυτίωνα, Θεόδωρον Φηγαιᾶ et Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων. Vulgatae lectiones sunt δεικνύοντα, omittitur ὁ, δεικνύει, Πολυτίωνα, Φηγεέα et κηρύκων. In cap. 34 ἐν ταῖς μάλιστα τῶν ἀποφράδων τὴν ἡμέραν ταύτην ἄπρακτον 'Αθηναῖοι νομίζουσιν, Graece dicendum est ἐν ταῖς μάλιστα ἀποφράδα, quod si restitueris ἄπρακτον ultro excidet. In *Paulo Aemilio* cap. 12 PLUTARCHUS scripserat ἀπὸ ποιμνίων ζῆν adscripsit nescio quis νέμοντες. In *Aristide* cap. 1. ἐδόκει τις εἶναι [περισσός]. At quis nescit Graece dici solere δοκεῖ τις εἶναι, δοκεῖν τινὰ εἶναι, quemadmodum omnes loquebantur, et vel THEOCRITI Cyclops XI. 79.

δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμεν.

In *Catone maiore* cap. 8 φύσει τοῦτο τὸ ζῷον [ὁ βασιλεύς] σαρκοφάγον ἐστί. Bonum dictum, ut fit, emblema corrumpit. In

cap. 12. Cato ridet Postumium Albinum male Graece scriptitantem et veniam deprecantem: *ἐπέσκωψεν εἰπὼν δοτέον εἶναι τὴν συγγνώμην εἰ τῶν Ἀμφικτυόνων ψηφισαμένων [ἀναγκασθεὶς] ὑπέμεινε τὸ ἔργον.* Salse dictum adiecto emblemate fit insulsius. In *Agesilao* cap. 2 *μήτε πλαστὰν μήτε μιμηλὰν [εἰκόνα]*, cap. 6 *ἀκούσαντες οἱ Βοιωτάρχαι πρὸς ὀργὴν [κινηθέντες] ἔπεμψαν ὑπηρέτας.* Indoctus Graeculus adscripsit *κινηθέντες*. Quis non saepissime in tali re *πρὸς ὀργὴν* legit? In cap. 32. Agesilaus quum primum Epaminondam vidit *πολὺν χρόνον ἐμβλέψας αὐτῷ [οὐδὲν ἢ] τοσοῦτον μόνον εἶπεν· ὦ τοῦ μεγαλοπράγμονος ἀνθρώπου!* Non est minus notum *τοσοῦτον μόνον* quam *πρὸς ὀργήν*. In *Catone minore* cap. 28 *Μουρήνας ὁ τὴν δίκην φυγὼν ὑπ' αὐτοῦ [καὶ κατηγορηθείς].* Est hoc additamentum satis, ut opinor, manifestum. In cap. 45 ad verba *ἑξακισχιλίων ὁπλιτῶν δύναμιν* adscripsit sciolus *τέλος*, sic isti *legionem* appellabant. In *Cleomene* cap. 7 ad duo urbium nomina adscriptum est *τὰς πόλεις*. In *Cicerone* cap. 40 ludimagistri ingenio dignum est *καὶ ἀνεστάθησαν* additum verbis *ὁ Καῖσαρ ἐκέλευσεν ἀνασταθῆναι.* In *Demetrio* cap. 24 monachus aliquis ad verba *ὅτε Χρυσίδι καὶ Λαμίᾳ καὶ Δημοῖ καὶ Ἀντικύρᾳ συνακολασταίνοι* de suo addidit *ταῖς πόρναις ἐκείναις.* In *Antonio* cap. 23 *φιλέλλην ἀκούων ἔχαιρεν ἔτι δὲ μᾶλλον φιλαθήναιος [προσαγορευόμενος]*, at *ἀκούων* significat *προσαγορευόμενος*. In cap. 54 *Κλεοπάτρα ἐξιοῦσα στολὴν [ἑτέραν] ἱερὰν ἐλάμβανε καὶ νέα Ἶσις ἐχρημάτιζε*, dittographia peperit *ἑτέραν*. In *Lysandro* cap. 30. *ἱστορεῖ Θεόπομπος ᾧ μᾶλλον ἐπαινοῦντι πιστεύσειεν ἄν τις ἢ ψέγοντι*, venuste et clementer dictum est. Corrumpit omnia sciolus, qui annotat *ψέγειν γὰρ ἥδιον ἢ ἐπαινεῖν*, quod falsum est et Plutarcho indignum. In *Sertorio* cap. 2. *τραφεὶς δὲ κοσμίως ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ ὑπερφυῶς δοκεῖ φιλομήτωρ γενέσθαι.* Ecquis ex his non intelligit Sertorium amisisse patrem? Scioli tamen post *χήρᾳ* inseruerunt *πατρὸς ὀρφανός*. In *Pyrrho* cap. 12. graviter Plutarchus: *οἷς γὰρ οὐ πέλαγος, οὐκ ὄρος, οὐκ ἀοίκητος ἐρημία πέρας ἐστὶ πλεονεξίας οὐδ' οἱ διαιροῦντες Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν τέρμονες ὁρίζουσι τὰς ἐπιθυμίας, πῶς ἂν ἁπτόμενοι καὶ ψαύοντες ἀλλήλων ἀτρεμοῖεν ἐν τοῖς παροῦσιν οὐκ ἀδικοῦντες;* addidit aliquis *οὐκ ἔστιν εἰπεῖν*, quae verba cum praecedentibus non satis bene coniunguntur. In *Mario* cap. 7. *ἥδιστον δὲ [Ῥωμαίῳ] θέαμα στρα-*

τιώτῃ ςρατηγὸς ἐσθίων ἐν ὄψει κοινὸν ἄρτον ἢ — ἔργου συνεφαπτόμενος. Cuilibet militi iucundissimum id spectaculum est, opinor, et in solis Romanis id laudare, quod omnibus commune est, Romanis scriptoribus proprium est, ut Graecis sua unice placent. Ipsa verborum collocatio aperit fraudem. Qui *Ῥωμαίῳ θέαμα ςρατιώτῃ* aut ***Romano spectaculum militi*** in hac sententia bene collocata esse putat, ei Graecia et Italia neque mater est neque noverca. In ***Lysandro*** cap. 5. *ὁ Ἀλκιβιάδης ὑπὸ τῶν ἐν Σάμῳ [ςρατιωτῶν] ἀτιμαζόμενος ἀπέπλευσεν εἰς Χερρόνησον.* Non milites soli sed omnes Alcibiadem tum oderant *οἱ ἐν Σάμῳ.* Saepissime autem dicebant *οἱ ἐν Σάμῳ*, ut *οἱ ἐν ἄςει*, *οἱ ἐκ Πειραιῶς*, *οἱ ἐξ ἄςεος*, quod LYSIAE causa addo, apud quem turpissimum emblema sententiam loci pessumdedit XXV. 33. *ἡγούμενοι νῦν μὲν διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς κινδύνους αὐτοῖς ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ τι ἂν βούλωνται, ἐὰν δ' ὕςερον δι' ἑτέρους σωτηρία γένηται κτέ.* Corrige *διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς* expuncto *κινδύνους*, quod ex ipsa oppositione necessario requiritur, et *οἱ ἐκ Πειραιῶς κίνδυνοι* verba sunt sensu vacua. Addam unum a SOLANO deprehensum in vita *Crassi*, quia tam insigne et manifestum est additamentum, ut sit *καὶ τυφλῷ δῆλον.* In capite 3 narrat de Alexandro quodam philosopho peripatetico, qui Crasso amico usus in summa rerum omnium penuria vixit. Adscripsit Graeculus: *φεῦ τῆς ὑπομονῆς, οὐδὲ τὴν πενίαν ὁ τλήμων ἀδιάφορον ἡγούμενος!* quae ante SOLANUM pro Plutarcheis legebantur!

Ad pag. 294. Illud ipsum compendium, quo *ὡραῖον* scribi solet, male irrepsisse suspicor in verba STRABONIS III. p. 147, qui postquam locum POSIDONII attulit opima Hispaniae metalla sic laudantis: *παρ' ἐκείνοις ὡς ἀληθῶς τὸν ὑποχθόνιον τόπον οὐχ ὁ Ἅιδης, ἀλλ' ὁ Πλούτων κατοικεῖ*, addit *τοιαῦτα μὲν οὖν ἐν ὡραίῳ σχήματι εἴρηκε περὶ τούτων.* Pro *ὡραίῳ* in libris est *οὐρανῷ*: alii *ὡραίῳ*, alii *ῥητορικῷ* substituerunt. STRABO dixerat *ἐν σχήματι*, ut solent dicere, nescio quis admiratus POSIDONII lepidum dictum appinxit *ὡραῖον*, compendium male lectum *οὐρανῷ* peperit, et sunt qui multum tribuant illis homuncionibus, qui *ἐν οὐρανῷ σχήματι* serio scribere potuerunt.

Ad pag. 311. Quamquam *τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ πατρὸς κεῖται* optime dicitur, non est tamen ea re abutendum ut tuearis locum, qualis est PLUTARCHI *de Genio Socratis* pag. 583 c.

Λῦσις δὲ καὶ κεῖται καλῶς ὑφ' ὑμῶν, quod nihili est. Veram lectionem patefacit locus p. 585 F. ἐπὶ ξένης ὁ Λύσις κεκήδευται, et post pauca ὁσίως ὑπὸ τῶν φίλων κεκηδεῦσθαι, unde apparet emendandum esse Λύσις δὲ καὶ κεκήδευται καλῶς ὑφ' ὑμῶν.

Ad pag. 327. Quam turpe apud DEMOSTHENEM emblema deprehenditur in verbis ἅπαντ' ἀνεχαίτισε [καὶ διέλυσε], tam manifesta est fraus plane eadem apud ISOCRATEM in *Areopagitico* § 12. οὐδένα χρόνον τὰς εὐτυχίας κατασχεῖν ἠδυνήθημεν, ἀλλὰ ταχέως διεσκαριφησάμεθα [καὶ διελύσαμεν] αὐτάς. Est in *Lexico Rhetorico* in *Anecd.* BEKKERI p. 239, 20. διεσκαριφησάμεθα: ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν: adscriptum olim fuit in margine aut inter versus διελύσαμεν, deinde cum copula, ut fere fit, Oratori adglutinatum. Nihil est Poëtis in metro praesidii adversus eiusdemmodi corruptelas. ARISTOPHANES in *Lysistrata* scripsisse creditur vs. 973.

εἶθ' αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς || μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηςῆρι
ξυςρέψας καὶ ξογγογγυλίσας || οἴχοιο φέρων.

et in *Thesmophor.* vs. 61.

συγγογγυλίσας καὶ συςρέψας,

in quibus locis duo foedissima vitia nimium diu Criticos fefellerunt. Non est, non potest esse proba et Attica forma γογγυλίζω, ut neque ςρογγυλίζω: ut ποικίλος et ποικίλλω, κωτίλος et κωτίλλω, ναυτίλος et ναυτίλλομαι, ςωμύλος et ςωμύλλομαι, ὀγκύλος et ὀγκύλλομαι, sic eadem analogia est inter γογγύλος et γογγύλλω, ςρογγύλος et ςρογγύλλω. Itaque συγγογγύλλω habet antiquae Graecitatis sanitatem, γογγυλίζω et γογγυλέω sunt labentis aetatis formas breves veterum ineleganter producentis, ut λεπίζειν pro λέπειν, de qua re saepius diximus. Quae formae autem in desuetudinem abierunt et deterioribus cesserunt, ubicumque in veterum scriptis apparebant, in magno versabantur periculo, quod in his ipsis de novo demonstrabo. Apud NICOMACHUM ATHEN. II. p. 58 A.

οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος τοῦ πατρὸς
οὕτω συνεςρογγύλικα κἀξεκόκκισα
ἐν μησὶν ὀλίγοις ὥσπερ ᾠὸν τις ῥοφῶν.

Quis repugnabit, si legendum esse contendero συνεςρόγγυλα? Aoristo opus esse vident omnes: inter συνεςρογγύλισα et συνε-

ϛρόγγυλα haerebat incertus MEINEKIUS. Dabit mihi συϛρογγυλίζειν, γογγυλίζειν, ἐγκυλοῦν, ἐξογκυλοῦν serius demum esse nata. Praeterea dedi καταλιπόντος τοῦ πατρός pro καταλιπόντος μοι τοῦ πατρός. Docti homines τοῦ expunxerunt, at numquam in talibus πατήρ pro ὁ πατήρ mihi lectum, si quis de *suo* patre loquitur. Levius peccatum est in fragmento ALEXIDIS apud ATHEN. IV. p. 165. E.

Ἐπιχαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις
σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν
οὕτω συνεϛρόγγυλλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ.

quod DINDORF ex apographis recepit ego in archetypo reperi συνεϛρόγγυλεν. Γογγύλλει dixerat ARISTOPHANES in *Thesmoph.* vs. 56.

καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει,

scribae nil curantes numeros anapaesticos pessime omnes γογγυλίζει dederunt, quod BUTTMANNUS et PORSONUS correxerunt. Eadem opera corrigi poterant duo loci, quos praemisimus, ubi ξυγγογγύλας et συγγογγύλας verum et genuinum est, sed male adhaesit utrobique otiosum interpretamentum. Apud HESYCHIUM editur γογγυλεῖν: συϛρεφεῖν, pro γογγύλλειν: συϛρέφειν, hinc ad συγγογγύλας adhaesit συϛρέψας et cum καί receptum est. Emenda: μεγάλῳ τυφῷ ξυγγογγύλας expunctis καὶ πρηϛῆρι ξυϛρέψας καί et in altero loco

συγγογγύλας || τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.

Addam nonnullos locos praeclarissimi scriptoris, LYSIAE, cuius oratio non multis, ut supra diximus, emblematis inquinata est, et tam limpida et venusta est, ut inepta alienae manus additamenta facilius etiam apud eum, quam apud multos alios deprehendantur. Adeo nihil quod ineptum est et vitiose abundat aut friget aut languet nitidum hoc et elegans scribendi genus ferre potest. In oratione I. § 26. ὁ τῆς πόλεως νόμος, ὃν σὺ [παραβαίνων] περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποιήσω, quis non sentit quam male παραβαίνων abundet? et § 49. οἱ νόμοι κελεύουσιν ἐάν τις μοιχὸν λάβῃ ὅ τι ἂν [οὖν] βούληται χρῆσθαι, nullus est particulae locus. In orat. III. § 10. ἔδοξέ μοι κράτιϛον εἶναι ἀποδημῆσαι [ἐκ τῆς πόλεως]. λαβὼν δὴ τὸ μειράκιον — ᾠχόμην ἐκ τῆς πόλεως. Quis nostrum ita scripsisset? aut quod legitur VI. 7. τοὺς μὲν ἐχθροὺς μηδὲν ποιεῖν κακὸν, τοὺς δὲ

φίλους ὅ τι ἂν δύνηται [*κακόν*], aut XII. 99. *οὐ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι βούλομαι λέγειν, τὰ πραχθέντα ὑπὸ τούτων οὐ δυνάμενος* [*εἰπεῖν*], aut XVII. 1. *δέδοικα μὴ καὶ περὶ ὧν ἀναγκαῖόν μοί ἐϛι* [*λέγειν*] *ἀδύνατος ὦ τὰ δέοντα εἰπεῖν.* In orat. XII. § 22. *ἥκουσιν ἀπολογησόμενοι* [*καὶ λέγουσιν*] *ὡς οὐδὲν κακὸν εἰργασμένοι εἰσίν.* putidum emblema. *ἀπολογοῦμαι* significare *ἐν τῇ ἀπολογίᾳ λέγω* vel *ἀπολογούμενος λέγω* quis nescit? ibid. § 29. *παρὰ τοῦ* [*ποτὲ*] *καὶ λήψεσθε δίκην*; non coniunguntur *ποτέ* et *καί*, alterutro utuntur. Vitiose abundat articulus XII. 53. *περὶ* [*τῶν*] *διαλλαγῶν οἱ λόγοι ἐγίγνοντο*, et XIII. 5. *λόγοι περὶ* [*τῆς*] *εἰρήνης ἐγίγνοντο.* In orat. XIII. 62. *οἱ ϛρατηγήσαντες ὑμῖν πολλάκις μείζω τὴν πόλιν τοῖς διαδεχομένοις* [*ϛρατηγοῖς*] *παρεδίδοσαν.* Significat *τοῖς διαδεχομένοις*, ***successoribus suis***, inepte igitur *ϛρατηγοῖς* abundat. Ibid § 90. *οὐδένα γὰρ ὅρκον οἱ ἐν Πειραιεῖ* [*ἢ*] *τοῖς ἐν ἄϛει ὤμοσαν*, vocula *ἢ* corrumpit sententiam. In orat. XVI. 2. *εἴ τις πρός με τυγχάνει ἀηδῶς* [*ἢ κακῶς*] *διακείμενος* urbanitatem Atticam scioli obscurarunt. Quod polite dixerat LYSIAS XVIII. 5. *ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ οἱ πλεῖϛοι τῶν ἀνθρώπων καὶ μεταβάλλονται πρὸς τὰ παρόντα καὶ ταῖς τύχαις εἴκουσι* misere depravavit qui adscripsit [*δυϛυχοῦντος τοῦ δήμου*]. Frigidum interpretamentum irrepsit XX. 14. *ἀλλ' αὐτὸν ἠνάγκαζον ἐπιβολὰς ἐπιβάλλοντες* [*καὶ ζημιοῦντες*]. In paucis manifestum emblema tenetur XXI. 19. *διὰ τέλους* [*τὸν ἅπαντα χρόνον*], et XXII. 2. *ὡς ἀκρίτους αὐτοὺς χρὴ τοῖς ἕνδεκα παραδοῦναι* [*θανάτῳ ζημιῶσαι*] *Iudices* dicuntur *θανάτῳ ζημιῶσαι*, non *Undecimviri.* In orat. XXVI. 9. [*περὶ*] *τῶν ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἀρξάντων ἕνεκα*, quis credit *περί* servari posse? In orat. XXVIII. 17. *ἅμα τοῖς φίλοις ἀποδοῦναι χάριν καὶ παρὰ τῶν ἀδικούντων* [*τὴν*] *δίκην λαβεῖν*, tam vitiosum est *τὴν δίκην*, ac si quis in praecedentibus *ἀποδοῦναι τὴν χάριν* vellet scribere. In orat. XXIX. 1. *πολλοὶ γὰρ ἦσαν οἱ ἀπειλοῦντες* [*καὶ οἱ φάσκοντες*] *Φιλοκράτους κατηγορήσειν.* Si haec ipse LYSIAS scripsisset, alterum articulum omisisset: eiusdem generis emblema est ac supra *καὶ λέγουσιν.* Ibid. § 11. *δεινὸν ἂν εἴη εἰ — ἆθλα λάβοι τὴν ὑπ' ἐκείνου καταλειφθεῖσαν οὐσίαν* [*ἀντὶ*] *τῆς αὐτοῦ πονηρίας*, molestam praepositionem vicinae syllabae pepererunt. In orat. XXXI. 27. *εἴ τι ἦν ἀδίκημα τὸ μὴ παραγενέσθαι ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ νόμος ἂν ἔκειτο περὶ αὐτοῦ διαρρήδην.* Scribe

εἰ ἦν ἀδίκημα, natum est TI ut saepe ex H. Affine est vitium in fragmento 34. *εἰ μὲν δίκαιον ἔλεγεν ἢ μέτριον* pro *ἔλεγέ τι ἢ μέτριον*. Similiter in *Hellenicis* VI. IV. 5. pro *εἴπερ οὖν ἢ σαυτοῦ κήδει ἢ τῆς πατρίδος ἐπιθυμεῖς ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας*, emenda *εἴπερ οὖν τι σαυτοῦ κήδει*.

Tria exempla addam ex fragmentis. In fragm. 2 BEKKER. *οἰόμενος τοῦτον* [*Αἰσχίνην*] *Σωκράτους γεγονέναι μαθητὴν καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλοὺς καὶ σεμνοὺς λέγοντα λόγους οὐκ ἄν ποτε ἐπιχειρῆσαι κτἑ.* Expungendum esse *Αἰσχίνην* apparebit praecedentia relegenti; praeterea corrige *γεγονότα* pro *γεγονέναι*. In extremo hoc fragmento scribit de vetula decrepita: *ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους*, quasi non essent haec satis facilia ad intelligendum adscripsit nescio quis [*ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν*], quod certatim docti homines expunxerunt. Eodem iure in fragmento 4 in verbis *οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν ἀλλ' ὡς ἂν δύναιντο πλειστηριάσαντες* [*πλείστου ἀπέδοντο*], apparet expungenda esse ultima. In fragmento 46 *περὶ τῆς φιλίας τῆς ἐμῆς καὶ* [*τῆς*] *Φερενίκου*, additus articulus indicat duas esse res, quarum uterque suam habet, omissus unam atque eandem esse duobus communem. Idem vitium est in *Cyropaed.* VII. v. 52 *εὖ ἤδη ἐδόκουν εἰδέναι ὅτι πολλὴ ἔσοιτο ἀφθονία τῆς ἐμῆς καὶ* [*τῆς*] *σῆς συνουσίας*. et in *Hellenicis* III. I. 26. *τὰ Μανίας καὶ* [*τὰ*] *Φαρναβάζου*. Recte Diogenes apud DIOG. LAËRT. VI. 36 *τὴν σὴν καὶ ἐμὴν φιλίαν ἡμιωβολίου τυρίον διαλέλυκεν*, et passim apud omnes. Non possum disertissimi viri fragmenta deponere ex manibus priusquam tria turpissima vitia indicavero, quae in tali scriptore odiosissima sunt. In fragm. 33 *οὐδὲ εἴ τις εἰσποίητος πάθοι οὐδεὶς ἀποστερεῖ τὴν μητέρα αὐτοῦ τῶν χρημάτων*, emenda *εἴ τι ὁ εἰσποίητος πάθοι*, *si quid filio adoptivo acciderit*, notissimo usu. In pulcherrimo fragmento 45 editur: *Ἄρχιππος γὰρ οὑτοσὶ ἀπεδύσατο μὲν εἰς τὴν αὐτὴν παλαίστραν οὗπερ καὶ Τῖσις.* Foeda barbaries *ἀπεδύσατο* a nullius oratione magis quam a Lysiaca abhorret. Bonum factum, quod sententia dicti imperfectum requirit *ἀπεδύετο*, et post pauca *τὸ μὲν πρῶτον συνδειπνεῖν ἐκέλευεν, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἠθέλησεν ἐδεήθη ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ κῶμον λέγων ὅτι μεθ' αὐτοῦ καὶ τῶν οἰκετῶν πίετω.* Non solebant cum *servulis suis* potare, opinor, itaque corrige *μετὰ*

τῶν οἰκείων et pro πιέτω, quod nihili est, restitue πίεται. Contrarium errorem obiter exime ex lepidissimis versiculis Ionis apud Athen. X. p. 463. c.

ὅντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος
κεῖνος τῶν ἄλλων ἁδρότερον πίεται.

ubi et sententia et metrum (nam πίομαι primam producit) emendare iubent ἁδρότερον πιέτω.

Eadem medicina adhibenda est loco Xenophontis, unde egregie confirmabitur quod de usu verbi κερδαίνειν diximus pro *compendifacere.* Legitur in *Apologia Socratis* § 9. αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν κερδᾶναι τὸν πολὺ χείρω βίον ἀντὶ θανάτου. Librarii duplex mendum invexerunt. Non erit opus multis ostendere corruptae scripturae absurditatem, si veram indicavero. Legendum τελευτῶν pro τελευτᾶν, ut inter se opponantur τελευτῶν et τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν et ἀντὶ θανάτου expungendum, quo facto apparebit κερδᾶναι τὸν πολὺ χείρω βίον esse *compendifacere* malam aetatem. Sunt in hoc suavissimo Xenophontis scripto, quod rectissime viri docti *Memorabilium* ultimum caput fuisse arbitrantur, et alia emblemata, insunt et multo plura quam in *Memorabilibus*, quae emendatissima sunt, scribarum vitia et errores. Quid vetat per hanc occasionem nonnullos patefacere? In § 3 pro καὶ ὅ τι ἀπολογήσῃ, corrige ὅ τι καὶ ἀπολογήσει. In § 7. ὅταν — ὑγιὲς τὸ σῶμα ἔχων — ἀπομαραίνηται, πῶς οὐκ ἀνάγκη τοῦτον ποθεινὸν εἶναι; supple ἀπομαραίνηταί τις. In § 11. θαυμάζω Μελήτου ὅτῳ ποτὲ γνοὺς λέγει ὡς κτέ. supple ὅτῳ ποτὲ γνοὺς τεκμηρίῳ λέγει. In § 12. βροντὰς δὲ ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν, mutato accentu corrige τίς. In § 14. φθονοῦντες εἰ καὶ παρὰ θεῶν μειζόνων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι pro εἰ καὶ emenda εἴ τις. Emblema est in § 15. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ δικασταὶ ἔτι μᾶλλον ἐθορύβουν [εἰκότως]. Lectoris est additamentum *nec mirum*, quod Xenophon ipse non tam frigide istic addidisset. In § 16. δικαιότερον δὲ τίνα ἂν εἰκότως νομίσαιτε τοῦ πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου, ὡς τῶν ἀλλοτρίων μηδενὸς προσδεῖσθαι, excidit post τοῦ compendium οὕ, quod significat οὕτω et supplendum τοῦ οὕτω πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου ὡς. Perpetuo errore confunduntur inter se οὐ, οὕ et οὕτω (οὕ in Codd.). Exempla sunt in quavis maiore farragine discrepan-

tium scripturarum, vide ad LUCIANUM 20, 9. Hinc MENANDRO subveniendum apud PLUT. *de fraterno amore* p. 479 D.

οὐκ ἐκ ποτῶν καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς
ζητοῦμεν, ᾧ πιστεύσομεν τὰ τοῦ βίου,
πάτερ; οὐ περιττὸν οἴετ' ἐξευρηκέναι
ἀγαθὸν ἕκαστος ἂν ἔχῃ φίλου σκιάν.

nihil certius quam emendandum: οὐ περιττὸν — σκιάν; In § 17. ἐκείνου δὲ τί φήσομεν αἴτιον εἶναι τοῦ πάντας εἰδέναι ὅτι ἐγὼ ἥκιστα ἔχοιμι χρήματα ἀντιδιδόναι, ὅμως πολλοὺς ἐπιθυμεῖν ἐμοί τι δωρεῖσθαι; Nusquam te ex hoc loco expedies donec rescripseris πάντων εἰδότων *quamquam sciunt omnes*. In § 20. τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκός, corrige τούτου. In § 22. μήτε περὶ θεοὺς ἀσεβῆσαι μήτε περὶ ἀνθρώπους ἄδικος φανῆναι, rectissime HIRSCHIG ἀσεβής. In § 24. ἐμοὶ δὲ τί προσήκει νῦν μεῖον φρονεῖν ἢ πρὶν κατακριθῆναι μηδὲν ἐλεγχθέντι [ὡς πεποίηκά τι] ὧν ἐγράψατό με. Ecquis est, qui ὡς πεποίηκά τι servari posse putat et ἠλέγχθην ὡς πεποίηκά τι bene Graece dictum esse? In § 25. ἐφάνη ὑμῖν [τοῦ] θανάτου ἔργον ἄξιον ἐμοὶ εἰργασμένον. Graece dicitur εἰργάσθαι πληγῶν, δεσμῶν, φυγῆς, θανάτου ἄξια et πληγῶν, δεσμῶν, φυγῆς, θανάτου ἄξιος et θάνατος κεῖται (ἐπίκειται) ἡ ζημία, et θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη: nihil horum articulum admittit et in maxima exemplorum copia nusquam in his et similibus articulus apparet. Itaque eadem opera corrige in § 27. τί τοῦτο; εἰπεῖν αὐτόν, ἢ ἄρτι δακρύετε; οὐ γὰρ πάλαι ἴστε ὅτι ἐξ ὅτουπερ ἐγενόμην κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως [ὁ] θάνατος; praeterea in hoc loco expunge ἢ in ἢ ἄρτι δακρύετε, *nunc primum fletis?* ut ἄρτι μανθάνω et sim. Deinde requirit sententia loci et oppositionis ratio: *nonne dudum sciebatis*, quamobrem pro οὐ πάλαι ἴστε revocanda est vetus Attica forma ᾖστε. Athenienses olim ut ἴσμεν, ἴστε et ἴσασιν, ita ᾖσμεν, ᾖστε et ᾖσαν solebant dicere et συνῇσμεν, συνῇστε et συνῇσαν. Has formas scribae radicitus ex Veterum scriptis extirparunt, ut *nullus* supersit locus, ubi nostri Codices has sinceras scripturas intactas servant. In Poëtarum locis fraus deprehensa est et Grammaticorum testimonia veras lectiones servantium rem conficiunt. Proponam exempla quaedam a PIERSONO ad MOERID. p. 174 emendata. In EURIPIDIS *Hecuba* vs. 1119 nunc recte legitur:

εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν || πύργους πεσόντας ᾔσμεν.

Codices omnes ἴσμεν. In Rheso vs. 855.

οὐδ' ἀφιγμένον || τὸ πάμπαν ᾖσαν.

Codices ᾔσαν et ἴσαν. In *Cyclope* vs. 230.

οὐκ ᾖσαν ὄντα θεόν με καὶ θεῶν ἄπο;

vetus lectio est ᾔσαν aut ἴσαν. Affertur ab antiquo Grammatico ibid. Σοφοκλῆς Κόλχοις·

ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ᾔστε τὸν Προμηθέα.

In Aeschyli *Agamemnone* vs. 1098.

ἦ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι.
ᾔσμεν, προφήτας δ' οὔτινας ματεύομεν.

Porsonus ᾔσμεν dedit pro scriptura librorum ἦμεν vel ἦ μὴν, nescio quam recte, nam ἴσμεν praetulerim. Haec igitur apud Tragicos exempla emerserunt. Comicos iisdem formis usos satis constat, quamquam reiiciendus est testis, quem veteres Grammatici producunt, quia corruptum esse mihi videor demonstrare posse. Producitur enim Aristophanes in *Avibus* vs. 19.

τὼ δ' οὐκ ἄρ' ᾔστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν,

ubi vetus est scripturae discrepantia, nam alii ἴστην legebant, quod plane barbarum est. Neutra lectio mihi sana esse videtur, quia οἶδα δάκνειν apud Aristophanem quidem dictum ut οἶδα λέγειν concoquere non possum. Veram lectionem, si quid iudico, hi loci comparati aperient. *Lysistrata* vs. 139.

οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη,

et in *Ranis* vs. 226.

ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ.
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἄλλ' ἢ κοάξ.

respondent Ranae: εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράττων, ubi annotant Veteres: εἰκότως οὐδὲν ἄλλο ἐσμὲν ἢ κοάξ, αὐτὸ γὰρ τοῦτο πράττομεν. Non est ovum ovo similius quam hic locus illi est, quamobrem emendandum censeo:

τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἤστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν.

id est οὐδὲν ἄλλο ἔπραττον ἢ ἔδακνον μόνον. Nemo reformidet antiqui Critici auctoritatem aut vetustissimorum librorum fidem contemni queratur. Non fuit umquam liber tam emendatus, ut in eo HCTHN et HICTHN confundi non potuerint, neque tam sollers et acutus Grammaticus, qui in huiusmodi errorem non potuerit implicari. Palmaria emendatione ᾔσμεν Aristo-

PHANI restitutum est in fragmento apud ATHEN. XII. p. 551, B, ubi in *Marciano* codice est:

εἰλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας
οὐσημαίνοντας αἰδοφοίτας καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας.

plaudentibus omnibus emendavit TYRWHITTUS (ad TOUPII *Emend.* IV. p. 424) οὓς ᾖσμεν ὄντας, ex quo loco satis apparet has formas, de quibus dicimus, in popularem sermonem receptas esse et omnium usu tritas. Itaque Oratores quoque iisdem utebantur, cuius rei nunc unum tantum indicium et exemplum superest, quum olim permulta fuisse satis certum sit. Legitur apud HARPOCRATIONEM v. Ἦσμεν (ᾔσμεν): ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. Ἀντιφῶν πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ »ἡμεῖς μὲν οὖν οὔτε ναυτικὸν ᾖσμεν ὁπόσου δέοι." In antiquis libris est et olim fuit ἤεμεν, quem turpem errorem PHOTIUS non animadvertit, qui ᾔεμεν bona fide hinc in suum Lexicon transferens medium inter Ἡετιωνεία et Ἡεροφοῖτις inseruit. HARPOCRATION ipse nunc quidem errore vacat, cuius eum aliquando insimulavi, namque ipsa series ἠρία, ἤεμεν, ᾐτημένην arguit scribarum socordiam, quam DINDORF recte castigavit. Praeter hunc unum locum nunc quidem ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν nusquam apud Oratores comparent, sed olim hic illic scripta fuerunt, nunc in corruptis scripturis latent. Indicabo pauca quaedam, ut recte XENOPHONTI πάλαι ᾖστε reddi posse intelligatur. Apud DINARCHUM κατ' Ἀριστογείτονος II. § 15 Δημάδῃ μὲν καὶ Δημοσθένει οὐδεμίαν ᾤεσθε δεῖν συγγνώμην ἔχειν ὅτι δῶρα καθ' ὑμῶν ἐξηλέγχθησαν λαμβάνοντες, ἀλλ' ἐτιμωρήσασθε, καὶ δικαίως, οἷς εἰ μὴ πάντα ἀλλὰ πολλά γε σύνιστε χρήσιμα πολιτευομένοις. Perfectum σύνιστε tam male positum est ac si paulo ante οἴεσθε pro ᾤεσθε legeretur. Sententia est: *quamquam in multis bene de rep. meritos sciebatis tamen condemnastis.* Repone igitur συνῄστε. Apud AESCHINEM in *Timarchea* § 116 περὶ μὲν οὖν τοὺς πολίτας καὶ τοὺς οἰκείους οἷος γεγένηται καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν ὡς αἰσχρῶς ἀνήλωκε, καὶ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὡς ὑπερεόρακε σύνιστε μὲν καὶ πρὶν ἐμὲ λέγειν ἱκανῶς δ' ὑμᾶς ὑπομιμνήσκει καὶ ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος. Poterat Orator ita dicere, quum ad hanc partem orationis transiret et ad haec crimina demonstranda accederet, *quamquam nota haec vobis sunt.*

Nunc postquam haec omnia diligenter explicuit dictum oportuit: *et nota haec erant vobis et satis de iis nunc me dixisse arbitror.* Itaque necessario corrigendum συνῄσε μὲν καὶ πρὶν ἐμὲ λέγειν, tum pro ὑπομιμνήσκει emendandum ὑπομέμνηκεν, nam tam absurdum est ὑπομιμνήσκει ac si quis in tali re ἱκανῶς λέγω pro εἴρηκα dicere voluisset. Vehementer mihi suspectum verbum est in *Ctesiphontea* § 82 χωρία ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ᾔδειμεν πρότερον, nam ᾔδεμεν utique scriptum oportuit, itaque ᾖσμεν, ut apud ANTIPHONTEM, genuinum esse credo. In eadem oratione § 175 εἰ μὲν γὰρ ἠρνεῖτο μὴ δειλὸς εἶναι ἢ ὑμεῖς μὴ συνῄδειτε αὐτῷ διατριβὴν ὁ λόγος ἄν μοι παρέσχεν id ipsum reponendum censeo, quod in *Timarchea* paene integrum evasit συνῄσε, nam συνῄδετε fortasse dicere potuit, συνῄδειτε non potuit, vide ELMSLEIUM ad *Acharnenses* vs. 323, qui affert ex EURIPIDIS *Bacchis* vs. 1343.

ὄψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς, ὅτε δ' ἐχρῆν οὐκ ᾔδετε,

quam scripturam confirmat testimonio *Antiatticistae* (in BEKK. *Anecd.* p. 98, 14) ᾔδεται: Εὐριπίδης Βάκχαις, nam ᾔδετε verum esse. Hic ipse locus demonstrat quam rara fuerint iam olim huius formae exempla, ut Atticistae contenderent Atticos semper dixisse ᾖσμεν, ᾖσε et ᾖσαν, quibus adversarius unum tantum locum ex Tragoedia opponere potuit. Etiam alibi hae formae perierunt, ut in EURIPIDIS *Heraclidis* vs. 658.

οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα,

recte HERMANNUS ᾖσμεν reposuit, et sunt etiam alia, sed haec sufficere nunc videntur ad demonstrandum recte apud XENOPHONTEM πάλαι ᾖσε rescribi posse et debere, namque tam necessarium esse imperfectum *sciebatis*, atque in *Oeconomico* XIX. 17 πάλαι σοι ἔλεγον, et saepe alibi: πάλαι λέγω, πάλαι ἐρωτῶ, et sim. dicuntur ab eo, qui morae impatiens postulat ut aliquando audiatur aut ut sibi tandem respondeatur, ut in *Pluto* 261.

οὔκουν πάλαι δήπου λέγω, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.

In § 28 Apollodorus ad Socratem ita dicit: ἀλλὰ τοῦτ' ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, χαλεπώτατα φέρω ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. Cui ille: σὺ δέ, ὦ φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου με ὁρᾶν δικαίως [ἢ ἀδίκως] ἀποθνήσκοντα; potestne quidquam esse languidius et ab hac urbana oratione alienius quam ἢ ἀδίκως sic additum? In § 29 Ἄνυτον παριόντα ἰδὼν εἶπεν·

ἀλλ' ὁ μὲν ἀνὴρ ὅδε κυδρὸς ὡς μέγα τι καὶ καλὸν διαπεπραγμένος. Κυδρός ab Atticorum usu abhorret: potuit hoc Xenophon in Ionia audivisse et imprudens, ut multa alia, admiscuisse Atticis, ut in libro *de re equestri* X. 16. κυδρῷ τῷ σχήματι γαυριώμενος, at Socratem ita loquentem fecisse non arbitror. Stobaeus in *Floril.* VII. 75 legit γε κυδρός, equidem γαυρός antiquam lectionem suspicor fuisse. In § 31 ὁ νεανίσκος οὔτε τῇ [ἑαυτοῦ] πόλει οὔτε τοῖς φίλοις οὔτε αὑτῷ ἄξιος οὐδενὸς ἐγένετο, inepte et contra omnium usum abundat ἑαυτοῦ. In § 32 ἐπαγόμενος corrigendum est in ἐπαγαγόμενος, in § 33 lege ἔγνω κρεῖσσον ὂν pro εἶναι, denique in § 34. ἐγὼ μὲν δὴ οὔτε μὴ μεμνῆσθαι δύναμαι αὐτοῦ οὔτε μεμνημένος μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, quis admonitus dubitabit μὴ οὐ μεμνῆσθαι recipere?

Faciam finem in loco Demosthenis de *F. L.* § 314. p. 429, 22. οὐ τοίνυν τὰ πάλαι ἄν τις ἔχοι μόνον εἰπεῖν — ἀλλ' ἐφ' ὑμῶν τουτωνὶ τῶν ἔτι ζώντων ἀνθρώπων πολλοὶ δίκην δεδώκασιν, in quo duo insunt vitia. Pro πάλαι, quod duo optimi libri servant, caeteri omnes παλαιά exhibent. Verum est ΤΑΠΑΛΑΙΑΝΤΙC sed scribendum erat: τὰ παλαί' ἄν τις, nam dicitur οἱ πάλαι sed τὰ πάλαι γενόμενα aut τὰ παλαιά. Deinde quis est qui non statim intelligat in ὑμεῖς οὑτοιί [οἱ ἔτι ζῶντες ἄνθρωποι] absurdum additamentum teneri? nam neque ὑμεῖς solum tam insulsam epexegesin admisisset et multo magis ὑμεῖς οὑτοιί vel ὑμεῖς οἵδε respuit emblema οἱ ἔτι ζῶντες ἄνθρωποι.

Ad pag. 330. πληγὰς ἐπιβάλλειν quod est apud Xenophontem *de Rep. Lacedaem.* II. 8. τί δῆτα εἴπερ τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλε τῷ ἁλισκομένῳ, non est cum πληγὰς ἐμβάλλειν· confundendum, et nauci non est scriptura ἐνέβαλε, quae est in uno codice Stobaei. Dictum est ut ἐπιβάλλειν ζημίαν de latore legis poenam hanc constituente.

Ad pag. 345. Quae in Atheniensium Antiquitatibus est Luciani ἀκυρολογία et negligentia, eadem apparet apud sequiores omnes, qui historiam Atheniensium aut res Atticas describunt aut commemorant. Saepe id in Plutarcho miratus sum, qui quamquam diu et multum in illis rebus versatus est et diligenter Atticos scriptores trivit, et ipsa Antiquitatis monumenta et in his Crateri ψηφίσματα sedulo adhibuit, tamen antiquam dicendi consuetudinem et concepta verba et constantem usum loquendi

Atticorum saepe deserit, ut ea vel ignorare videatur vel certe nihil curare. In vita *Periclis* cap. 3. scribit: Περικλῆς γὰρ ἦν τῶν μὲν φυλῶν Ἀκαμαντίδης, τῶν δὲ δήμων Χολαργεύς, quo modo nemo umquam veterum est locutus. Forma Attica apparet in *Aristide* cap. 1. Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου φυλῆς μὲν ἦν Ἀντιοχίδος, τῶν δὲ δήμων Ἀλωπεκῆθεν, ubi vulgata lectio erat τὸν δὲ δῆμον tralaticio errore, quem numquam commiserunt veteres, at saepe iis Graeculi affricant. Quam magna copia locorum est ubi ita scribitur ut in Platonis *Euthyphrone* pag. 2. B. ἔστι δὲ τὸν δῆμον Πιτθεύς, in hoc loco et similibus omnibus corrigendum esse τῶν δήμων et ratio docet et boni libri saepissime confirmant. Recte nunc editur in *Themistocle* cap. 1. Νεοκλέους Φρεαρρίου τῶν δήμων, nisi quod Athenienses τῶν δήμων fere praeponere solent. Vide Dindorfium ad haec verba Demosthenis p. 1003, 15. εἰπέ μοι, Βοιωτέ, πόθεν νῦν Ἀκαμαντίδος φυλῆς γέγονας καὶ τῶν δήμων Θορίκιος; ubi omnes codices τὸν δῆμον de more exhibent, unus S, ut solet, veram lectionem servat solus. Quam negligenter scripsit Plutarchus in *Aristide* cap. 3. μέλλοντος δὲ τοῦ προέδρου τὸν δῆμον ἐπερωτᾶν — ἀπέστη τοῦ ψηφίσματος, pro τοῦ ἐπιστάτου et ἐπιψηφίζειν. In cap. 4 pessime legitur κρίνων ἰδιώταις δυσί pro κρίνων διαιταν δυσί, sed κρίνειν δίαιταν non sumsit ab Atheniensibus. In cap. 24 dicitur Aristides τὴν ἀπογραφὴν τῶν χρημάτων ποιήσασθαι, at veteres in ea re omnes τάξαι dicebant, ὁ τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἕλλησιν Ἀριστείδης. vid. Aeschin. *de F. L.* § 23. *in Ctesiph.* § 258. Ἀπογραφὴν ποιεῖσθαι est *censum agere* et de Romanis dici solet. Τάττειν τοὺς φόρους reddendum est Plutarcho in *Aristide* cap. 26, ubi ὅτε τοὺς φόρους ἔταττε legendum pro ἔπραττε, quae verba ex Cratero descripsit, et in cap. 27. μηδ' ἐντάφια καταλιπόντι, quia hoc absurdum est haud scio an Plutarchus scripserit μηδὲ ταφῆναι, quae nota est in ea re locutio, ut in *Pluto* vs. 556.

εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

et in *Ecclesiaz.* vs. 591.

τὸν μὲν πλουτεῖν — τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι.

In vita *Solonis* cap. 18 pro τῶν νόμων κυριεύσοντας male Sintenis κυριεύοντας dedit, recipere debebat κυρίους ὄντας, ut nescio quis rectissime correxit, et post pauca emenda παντὶ λαχεῖν δίκην

ἔδωκε pro λαβεῖν, quod sententiam absurdam facit, tum lege ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι expunctis τῷ [δυναμένῳ καὶ] βουλομένῳ, et in cap. 20 lege ὑπὸ τῶν ἀγχιςέων τοῦ ἀνδρός pro ὑπὸ τῶν ἔγγιςα. Fallitur PLUTARCHUS cap. 24. σύκων ἐξαγωγὴ τὸ παλαιὸν ἀπείρητο καὶ τὸ Φαίνειν ἐνδεικνύμενον τοὺς ἐξάγοντας ἐκλήθη συκοΦαντεῖν, namque ἐνδεικνύναι dicebant, non ἐνδείκνυσθαι. In cap. 25 vitiosum est κατεγράΦησαν οἱ νόμοι εἰς ξυλίνους ἄξονας pro ἀνεγράΦησαν, quod verbum repone in *Pericle* cap. 13. δημιουργὸς ἐν τῇ ςήλῃ ἀναγέγραπται pro εἶναι γέγραπται. In *Themistocle* cap. 10. κρατήσας τῇ γνώμῃ dixit pro νικήσας τὴν γνώμην et cap. 16. γνώμην ἐποιεῖτο pro εἰσηγεῖτο, ut recte legitur in *Pericle* cap. 13. εἰσηγουμένου γνώμην Περικλέους, ubi paulo ante scribendum Μεταγένης ὁ Ξυπεταιών pro ὁ Ξυπέτιος. Ibid. cap. 28. χρήματα ἐν χρόνῳ ῥητῷ ταξάμενοι κατοίσειν. male scribitur pro ἀποτίσειν. Neque Pericles, ut legitur cap. 34. κληρουχίας ἀνέγραΦεν sed ἔγραΦεν. Ipse PLUTARCHUS erravit in cap. 37. συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς Φράτορας, quum Athenienses constanter dicerent εἰσάγειν εἰς τοὺς Φράτερας, et pro ἀπογράψασθαι utique ἐγγράψαι esset dicendum. Non est PLUTARCHO imputandum dicendi vitium in *Alcibiade* cap. 3. ἄσωστον αὐτῷ τὸν βίον ἔσεσθαι, sed corrigendum ἀβίωτον αὐτῷ, nam neque Graecum est ἄσωστος et ἄσωτος, quod Graecum est, nihil aliud significat quam eum, qui *perditis moribus* vivit, *dissolutus*, *nepos*, at male cap. 5 dixit ὠνεῖσθαι τὰ τέλη de publicanis vectigalia *redimentibus* pro μισθοῦσθαι, et cap 8. τὸ τῆς ἀπολείψεως γράμμα παρὰ τῷ ἄρχοντι θέσθαι pro τὴν κακώσεως γραΦὴν πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀπενεγκεῖν, et cap. 22. μήπως τὴν μέλαιναν ἀντὶ τῆς λευκῆς ἐπενέγκῃ ψῆΦον, nam ἐνέγκῃ ψῆΦον debuerat dicere, ἐπιΦέρειν ψῆΦον tam vitiosum est atque ἐπιψηΦισαμένων in cap. 18. Praeterea pro ἡ μέλαινα Athenienses dicebant ἡ πλήρης (ἡ ἀτρύπητος) καὶ ἡ τετρυπημένη. vid. AESCHINEM *in Timarchum* § 79. In cap. 27. Φοβούμενος αἰτίαν λαβεῖν ἐκ βασιλέως, debuerat ὑπὸ βασιλέως dicere, ut supra ostendimus et recte dixit in *Phocione* cap. 14. τραύματα λαβὼν ὑπὸ τῶν προσβοηθούντων ἀπέπλευσεν. In cap. 30. ἐναντία ὅπλα μὴ τίθεσθαι, supple τὰ ὅπλα. In *Aristide* cap. 22. τοὺς ἄρχοντας αἱρεῖσθαι ἐξ Ἀθηναίων πάντων, in frequenti locutione semper Athenienses

ἁπάντων dicebant. In cap. 24. ἐτέλουν ἀποφοράν vitiose dictum est. Servi dominis ἀποφοράν recte dicuntur pendere, socii φόρους ἔφερον. In *Lysandro* cap. 15. ἕκτῃ ἐπὶ δεκάτῃ Μουνυχιῶνος μηνός, probum est ἐπὶ δέκα. In *Cimone* cap. 4. Ἰσοδίκην κατὰ νόμους αὐτῷ συμβιώσασαν contra usum veterum dixit, quibus νόμῳ, ἡ νόμῳ γαμετή mos est dicere et συνοικεῖν pro συμβιοῦν. In cap. 17 legitur ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων — ἀπηγόρευσε, sexcenties tamen PLUTARCHUS apud veteres legerat ἡ βουλὴ οἱ πεντακόσιοι, neque umquam aliter loquebantur, et ἀπεῖπε, numquam ἀπηγόρευσε. In cap. 18. Ionicum est ἐκέλευσεν ἀπιέναι τοὺς θεοπρόπους et οἱ θεοπρόποι κατέβαινον ἐπὶ θάλασσαν. Quos Iones θεοπρόπους appellant eos certus et constans Atticorum usus appellabat θεωρούς. Haud scio an ipsius PLUTARCHI errore legatur in cap. 19. τοὺς Περσῶν φορολόγους ἐν μέσαις ταῖς συμμάχοις καὶ φίλαις πόλεσιν ἀπολιπόντες, namque Atticum est αἱ συμμαχίδες πόλεις, non αἱ σύμμαχοι, at non dubito quin φίλαις scribarum vitio scribatur pro φιλίαις. Opponuntur inter se πολέμιος et φίλιος non φίλος, et διὰ πολεμίας — διὰ φιλίας non φίλης, quamobrem semper φιλία γῆ, χώρα dicitur quae sociorum et amicorum est, quorum urbes φίλιαι πόλεις appellantur. Scribae φίλαι et φίλιαι non raro confundunt, ut apud LYSIAM XII. 38 πόλεις πολεμίας οὔσας φίλας ἐποίησαν in omnibus est, at certum est φιλίας requiri. Ex caeteris vitis duo tantum exempla apponam: in *Phocione* cap. 27. scripsit φιλίαν ἔσεσθαι καὶ συμμαχίαν πολιτευομένοις τὴν πάτριον ἀπὸ τιμήματος πολιτείαν, ubi ἀπὸ τιμήματος dictum est ut *ex censu* apud Romanos. Graeci omnes olim constanter dicebant ἡ ἀπὸ τιμημάτων πολιτεία, non τιμήματος. Copia est exemplorum vel apud ARISTOTELEM et PLATONEM. Optimum est in libro VIII. *de Rep.* pag. 550. c. τὴν ἀπὸ τιμημάτων πολιτείαν, ἐν ᾗ οἱ μὲν πλούσιοι ἄρχουσι, πένησι δ' οὐ μέτεστιν ἀρχῆς, quorum PLUTARCHUS fuit immemor. Alterum est in vita *Demosthenis* cap. 16. ὅτε πρεσβεύων δέκατος ἧκεν εἰς Μακεδονίαν. Civis Atheniensis quilibet dixisset δέκατος αὐτός, PLUTARCHUS addidisse potest, ut alibi nonnumquam addidit, at potuit etiam auctoritatem Atticorum negligenter deserere, quod nunc satis mihi videor demonstrasse.

Ad pag. 351. Si cui λόγος ἀπεδόθη dicitur λόγου τυχεῖν, in

qua re gravem errorem commisit Harpocration v. λόγου τυχεῖν: ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Locus legitur p. 229, 13. οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν, quae verba Grammaticus non intellexit, quod eo est turpius, quia tam saepe λόγου τυχεῖν legitur apud Oratores et Historicos. Hoc ipsum Plutarcho reddendum est in *Marcello* cap. 23. τῶν Συρακοσίων προσπεσόντων καὶ δεομένων λόγων τυχεῖν καὶ δίκης, ubi vera lectio est λόγου τυχεῖν.

Ad pag. 325. Scriptura ΗΚΡΟΑϹΟ Grammaticum doctum magis quam acutum fefellisse videtur, ut ἠκροᾶσο esse putaret quod ἠκρόασο esset, et hinc aequalium vitiis sermonis ἀκροᾶσαι pro ἀκροᾷ et ἠκροᾶσο pro ἠκροῶ opinatus est se invenisse veterem auctorem ac testem. Praeclara res et egregium Grammaticae artis praesidium est accentuum rationem probe nosse et ubique expeditam et paratam habere. Complures sunt nostratium, qui nescio quomodo certissimum hoc Litterarum Graecarum subsidium volunt contemnere videri, et de accentibus contemnendis veluti de contemtu divitiarum urbane et suaviter nugantur. Credo, difficultas et labor discendi disertam negligentiam facit. Malunt enim disserere nihil esse in accentibus boni, quam quid sit discere. Nemo umquam poterit hoc adminiculo destitutus inexhaustam linguae Graecae copiam et varietatem animo et mente sic complecti, ut non multa permisceat et ridicule confundat, quae forma, sensu, usu, aetate aut patria olim fuerint diligenter diremta. Vacillat memoria in ea incredibili formarum copia, in analogiae, derivationis, compositionis ratione et usu observando, disponendo, tenaciter retinendo, ubi hos certos indices horum discriminum oscitanter et stulte neglexeris. Nemo umquam poterit syllabarum omnium quantitatem in promtu habere, nisi qui constanter in singulis τὰς προσῳδίας, ut veteres Graeci *accentus* appellant, longo usu cognoverit, quae continuo subiiciunt oculis id quod paulatim tenaci memoria debemus philologi firmiter in omnibus tenere. Quam necessarium sit in re Grammatica et Critica omnium syllabarum mensuram scire, et non aliter quam sic artis Metricae facultatem nasci et excoli posse, et caecutire passim et turpiter se dare, qui hac facultate careant supervacuum est demonstrare. Itaque

qui se accentus omnes contemnere prae se ferunt, fatentur inepti et palam faciunt se id nescire, quo sine Graece scire nemo potest. Nemo umquam poterit Grammaticos et Criticos veteres intelligere, aut Codices Graecos ita legere et excutere, ut operae pretium faciat, nisi hanc doctrinae partem longo usu perdidicerit, et sic numquam in interpretatione aut emendatione Graecorum quisquam aut sibi satisfaciet aut aliis, nisi paratum hoc ubique habebit interioris Graecitatis cognoscendae adiumentum, quod multo plus habet in recessu quam fronte promittit. Ex quo grammatica ars sollertius excoli coepta est, unusquisque Graecorum novo hoc adminiculo diligenter utebatur, cuius rei unum de multis exemplum afferam, quoniam corruptus locus est hinc emendandus. Apud PLUTARCHUM legitur in libro *ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή* pag. 439 B. *οὐδὲ περὶ προσῳδίας ἔχει τις εἰπεῖν στάσιν ἐν πόλει γιγνομένην πότερον Τελχῖνας ἀναγνωστέον*, tu corrige *πότερον Τέλχινας ἢ Τελχῖνας ἀναγνωστέον*. Postquam Graecia effoeta desipere coepit poëtastri in versibus pangendis spreto metro et quantitate syllabarum nil nisi accentus sequebantur, ut trochaicus AESCHYLI:

ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,

istis iambicus octonarius fieret ex accentuum positione haec pronuntiantibus. Affert hunc versum cum multis aliis qui vehementer de aequalium in ea re insania queritur Grammaticus incertus, ex quo pag. 183. iam nonnulla laudavimus, quo vivo illae ineptiae propullulare coeperunt: *τίνι μὲν οὖν δικαίᾳ προφάσει*, inquit p. 659, 44., *πρὸς τόδε τὸ τῆς ὁρμῆς γέγονεν ἐγὼ μὲν οὐχ ὁρῶ, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνοι λέγειν ἂν ἔχοιεν, ὡς ἐμαυτὸν πείθω.* At placuit tum plerisque omnibus et, ut ipse paulo ante dixit, *ἐνίκησε τὰ χερείονα* (ex Iliad. A. 576.) et post pauca *καὶ ἤδη γε τὸ κακὸν ἐξενίκησεν*. Usu receptum ab omnibus est, et ad hunc diem qui Graeciam incolunt vitium hoc Constantinopolitanum alunt et fovent. Hinc factum est ut Graeculi omnes accentuum sedem ex dicendi usu satis diligenter teneant et raro peccare soleant praeterquam in lingua antiqua et priscis vocabulis dudum obsoletis, aut in iis syllabis, quarum quantitatem nescirent, in quo genere eos sexcenties turpiter errare videas. Nemo istorum commisisset vitium, quod SINTENIS in PLUTARCHI comparatione *Thesei* et *Romuli* cap. 6, qui edidit *οὐ γὰρ ἀξιώτεραι*

γε παιδοποιοὶ τῶν Ἀθήνησιν Ἐρεχθηΐδῶν καὶ Κεκροπιδῶν αἱ Τροιζηνίων καὶ Λακώνων θυγατέρες, nam Ἐρεχθηΐδῶν barbarum est et Κεκροπιδῶν nimis lepidum, quoniam οἱ Κεκροπίδαι non pariunt. Qui PLUTARCHI Codices inspiciet scriptum esse reperiet, ut opinor, Ἐρεχθηΐδων καὶ Κεκροπίδων, quae quum reposueris prudenter Ἀθήνησιν expunges. At scribae saepissime impingunt in talibus, qualia sunt ἑστᾶναι, ἱστᾶναι, δεικνῦναι, τεθνᾶναι, δεικνῦντες, χρῖσμα, κεκερᾶσθαι, κιχρᾶσθαι, πτᾶσθαι, aut contra in κυλίσαι, λύσαι, νίψαι, κεχρίσθαι, κεκονίσθαι, μεμίχθαι, πεπράχθαι, κλίμα et κρίμα et πλύμα et τὸ δακρύον, confundunt αἶρειν et αἱρεῖν, βάλλω et βαλῶ, συννέφειν et συννεφεῖν, κυλίνδω et κυλινδῶ, κατατρύχων et κατατρυχῶν. Fere semper χοᾶ et χοᾶς pro χόα et χόας scriptitant, et ὄφλειν et ὀλίσθειν et πτάρειν et similia. Aoristos in -αθεῖν productos ubique in -άθειν deprararunt, ut multi hodieque opinentur Graeca esse διωκάθειν, ἀμυνάθειν, εἰκάθειν, ὑπεικάθειν, παρεικάθειν, εἰργάθειν, ἀλκάθειν, quum διωκαθεῖν cett. aoristos esse ELMSLEIUS ad *Medeam* vs. 186 acute perspexerit. In PLATONIS *Sophista* pag. 254 B. ἐὰν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικασθῇ ἀθρόοις ἀπαλλάττειν dant omnes pro παρεικάθῃ, quod BOECKHIUS reperit. HESYCHIO redde εἰκάθωμεν: παραχωρήσωμεν pro εἰκαθέσοιμεν. Iisdem debetur Ὀλυμπίᾳ νικᾶν pro Ὀλύμπια, καλεῖν ἐπὶ ξενίᾳ pro ξένια, et passim Ὀλυμπιάσιν et Ὀλυμπιᾶσιν pro Ὀλυμπίασιν, et sexcenta sunt huiusmodi, in quibus constanter Graeculi labuntur, et nimis saepe Criticos secum in errorem trahunt. Foedissimum vitium est τεθνᾶναι pro τεθνάναι scribere, nam brevem vocalem esse constat, ut in τέθναμεν, ἕσταμεν, τέθναθι, ἕσταθι, decepit tamen doctos homines, qui in MIMNERMI fragmento 2. vs. 10. ediderunt:

αὐτίκα τεθνᾶναι βέλτιον ἢ βίοτος,

quum in libris sit αὐτίκα δὴ τεθνάναι et verum videatur αὐτίκα δὴ θάνατος, nam τεθνᾶναι mera est barbaries. Ingens superest locorum numerus, ubi accentus imperite et indocte appositi sententiam verborum pessumdant. Est aliquid inter λέχους et λεχοῦς, εἴκοσιν et εἰκόσιν, καλῶς et καλώς, τὰν ὑπάρχοισαν et τᾶν ὑπαρχοισᾶν, καί et καῖ, λέοντας et λεοντᾶς, οἰκέτην πάροινον κολάζειν et παρ' οἶνον, quae omnia confusa esse ostendi. Iuvat his nonnulla exempla addere ex uno eodemque scriptore sumta, ex PLUTARCHI *vitis*, quibus similia aliunde alii conqui-

rant. Prorsus idem error, quo Antiatticistam deceptum esse suspicor, PLUTARCHI lectores decipit in vita *Caesaris* cap. 3. *ὁ Καῖσαρ ἔπλευσεν εἰς Ῥόδον ἐπὶ σχολὴν πρὸς Ἀπολλώνιον τὸν τοῦ Μόλωνος, οὗ καὶ Κικέρων ἠκροᾶτο*, non enim eodem tempore CICERO et CAESAR Moloni operam dederunt, quamobrem *ἠκρόατο* emendandum arbitror, *quem Cicero quoque audierat*, non *audiebat*. In vita *Periclis* cap. 10. simillimum vitium manifestum tenetur in verbis: *ἔπεσον δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς, οὓς Περικλῆς συνεπῃτιᾶτο τοῦ λακωνισμοῦ*, nam PERICLES CIMONIS amicos in illius iudicio olim *insimulaverat*, non illo tempore, quo ad Tanagram pugnatum est, *insimulabat*: itaque *συνεπῃτίατο* corrigendum pro *συνεπῃτιᾶτο*. In vita *Pompeii* cap. 25 vitiose scribitur: *τίνα ἕξετε ἄλλον ἂν ἀπολέσητε τοῦτον; ἐκ μιᾶς γνώμης ἐπεφώνησαν ἅπαντες· σεαυτόν*, reciprocum pronomen in illa re absurde positum est, itaque emenda *σὲ αὐτόν*. In vita *Alexandri* cap. 52 lepidum dictum CALLISTHENIS in ANAXARCHUM leve vitium concepit: *ἀλλὰ μὴν ἀνάγκη σοι ταῦτα ἐκείνων ὁμολογεῖν ψυχρότερα. σὺ γὰρ ἐκεῖ μὲν ἐν τρίβωνι διεχείμαζες, ἐνταῦθα δὲ τρεῖς ἐπιβεβλημένος δαπίδας κατάκεισαι*, nam dixit mordaciter *ἀνάγκη σοὶ ταῦτα κτέ.* non *σοι*. In vita *Antonii* cap. 25. DELLIUS dicitur CLEOPATRAM *προτρέπεσθαι, τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν, ἐλθεῖν εἰς Κιλικίαν εὖ ἐντύνασαν ἑαυτήν*, quis dubitabit ex loco Homerico Iliad. Ξ. 162.

ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασα ἓ αὐτήν.

apud PLUTARCHUM quoque *Ὁμηρικῶς* scribere *ἓ αὐτήν*. Non potuit festivius HOMERI versus quam ad illam sic accommodari. In vita *Ciceronis* cap. 47 vitiosi accentus sunt in verbis *οἱ δ' οἰκέται κακίσαντες ἑαυτοὺς εἰ περιμένουσι τοῦ δεσπότου φονευομένου θεαταὶ γενέσθαι, αὐτοὶ δ' οὐκ ἀμύνουσι*, nam sententia postulat *περιμενοῦσι — ἀμυνοῦσι*, quod frequens in libris vitium est. In *Alcibiade* cap. 32 editur *πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο*, ubi vitium subesse suspicor, nam si *δάκρυον* scripsisset non *τῷ χαίροντι* sed *τῇ χαρᾷ* opposuisset, at opposuit, opinor, *τὸ δακρῦον τῷ χαίροντι*. In eiusdem vita cap. 11 carmen EURIPIDIS laudatur, in quo legitur *κάλλιστον δὶς στεφθέντ' ἐλαίᾳ κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι*, vehementer displicet *βοᾶν*, quod rusticum et plebeium sonat: contra magnificum est et sonorum *κάρυκι βοὰν παραδοῦναι*, quod dictum est ut

λέγεις μοι χαράν, λέγεις μοι βοάν, in *Pluto* 637. et similia alibi.

Finem faciam in loco ex eadem vita *Cimonis* cap. 28, quem PLUTARCHUS ex *Hellenicis* descripsit: ἑάλω δὲ καὶ γράμματα λακωνικῶς φράζοντα τοῖς Ἐφόροις τὴν γεγενημένην ἀτυχίαν· ἔρρει τὰ καλά. Μίνδαρος ἀπεσσούα. πεινῶντι τὤνδρες. ἀπορίομες τί χρὴ δρᾶν. Leguntur haec apud XENOPHONTEM I. I. 23. ubi γράμματα ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας refingendum est in ἑάλω. In ipsa epistola idem vitium inest: ἔρρει τὰ καλά, quod nemo umquam suspicatus est, quum BERGKIUS acutissime verum vidit, nempe scribendum esse: ἔρρει τὰ κᾶλα, *periere naves*, quod iure DINDORF recepit: τὰ κᾶλα significat τὰ ξύλα, quod et aliunde satis constat et HESYCHII testimonio: Καλά: ὀξυτόνως τὸ σύνηθες καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος τοῦ καλῶς. παροξυτόνως δὲ τὰ ξύλα, nisi quod in quantitate syllabae erravit, nam προπερισπωμένως δέ debuerat dicere. CALLIMACHUS fragm. 459.

παλαίθετα κᾶλα καθῄρει.

subrustice igitur et nautico vocabulo Spartani naves τὰ κᾶλα appellabant. DINDORF ex *Lysistrata* adscripsit vs. 1251.

ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
πρόκροον θείκελοι ποττὰ κᾶλα,

ubi olim ποττὰ καλά ex libris edebatur, quod BRUNCKIUS primus correxit. In *Ravennate* est ποττὰ κᾶλα cum antiquo scholio πρὸς τὰ πλοῖα, quae omnia certam praestant BERGKII emendationem ἔρρει τὰ κᾶλα et ostendunt quid tribuendum sit Codicibus XENOPHONTIS et PLUTARCHI, qui omnes unanimi consensu ἔρρει τὰ καλά exhibent. Ostendit idem exemplum mensuram syllabarum Magistris non esse admodum notam, nam apud plerosque κάλον pro ξύλον et κάλα scribitur quantitatis securos et ignaros. In STOBAEI *Ecl. Phys.* I. 1. scripserunt:

καὶ ταῦτ' ἴσον μὲν εὖ λέγειν, ἴσον δὲ μή,
ἴσον δ' ἐρευνᾶν, ἐξ ἴσου δὲ μὴ εἰδέναι.

et nihil suspicantur mali. Perinde esse istis videtur utrum ἶσον an ἴσον scribatur et vocalem, quam δίχρονον (*ancipitem*) appellant, suo arbitratu corripiunt aut producunt. Natum est hoc malum poëtastrorum vitio, qui quum sermonem antiquum laboriose imitari satagunt, saepe in turpissimos errores se implicant, quos notare et reprehendere philologi debemus, non inepte

vim inferre iudicio nostro et certissima convellere, ut nihil isti peccasse videantur. NICANDRO in mentem venit dicere δείδιθι producta penultima in *Alexipharm.* 443.

ἅσσα σὺ μὴ δείδιθι, μέλοιο δὲ πάμπαν ἀρωγῆς,

unde praesidium laboranti BABRIO quaesitum est, cui placuit scribere fab. 74, 2.

πάντων λεγόντων· μὴ δέδιθι, σωθήσῃ.

qui loci non demonstrant δέδῖθι bene Graecum esse, sed poëtastros sequiores etiam in hoc, ut in sexcentis aliis, graviter impegisse. Non minus est vitiosum δέδιθι producta media, quam si eandem in ἄπιθι velles producere, quod facit praeclarus poëta in Scholiis ad LUCIANUM p. 60.

καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χειρῶν δέχου
ἄπιθι τοίνυν σὺν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν.

Nihil enim est certius quam in δέδιμεν (δείδιμεν), δέδιτε (δείδιτε), δέδιθι (δείδιθι), ut in ἕςαμεν, ἕςατε, ἕςαθι, τέθναμεν, τέθνατε, τέθναθι, et ἐδέδισαν (ἐδείδισαν), ἕςασαν, ἐτέθνασαν et in infinitivis δειδίμεν, τεθνάμεν, τεθνάναι, ἑςάναι penultimas esse natura correptas neque ullo modo produci posse, quemadmodum item constat ea omnia apud veteres poëtas semper brevia esse, ut apud HOMERUM:

μηδὲ σύ γ' Ἄρηα τόδε δείδιθι μήτε τιν' ἄλλον.
Ἥρη μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν.
θάρσει μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην.

et apud ARISTOPHANEM:

μηδέν, ὦτᾶν, δέδιθι μηδέν.
καὶ μὴ δέδιθ', οὐ γάρ ἐςιν ἐξηκασμένος.

quae leguntur in *Iliad.* E. 827. Ξ. 342. *Odyss.* Δ. 825. *Vespis* 373, *Equitt.* 230, quibus multa passim similia occurrunt. Quid igitur NICANDRO et BABRIO faciemus? Lapsi sunt, errarunt, dari venia potest sed ita ut peccasse se fateantur, et abstinendum erit posthac eorum testimoniis, quos saepissime sic impegisse constabit. De caeteris vitiis, quibus NICANDER caeterique id genus poëtae antiquam linguam Ionicam et Epicam contaminarunt, deque prosodiae veteris inscitia, quae apud eos omnes apparet, in animo est propediem quam potero diligentissime scribere, nunc ἴσος tantum attingam, de cuius vocabuli quantitate mihi cum MEINEKIO non convenit, cuius vide *Vindi-*

cias Strabonianas pag. 137. MEINEKIUS existimat credendum esse ETYMOLOGO MAGNO, qui pag. 477, 10. in ἶσος, inquit, εὕρηται τὸ ι μακρὸν καὶ βραχύ. παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀεὶ μακρὸν, παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις βραχὺ, καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς εὕρηται καὶ συνεσταλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ κωμικοῖς συστέλλεται ἀεὶ τὸ ι, κατὰ δὲ ἰαμβικοὺς ἐπαμφοτερίζει. Descripsit haec omnia ex DRACONE STRATONICENSI, indocto et imperito homine, pag. 49 HERM. Addit his alius magister in GAISFORDI nota: ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς κωμικοῖς σπανίως εὑρίσκεται ἐκτεινόμενον τὸ ι. Opponam his meam sententiam: non fuerunt apud Graecos, dum lingua Graeca nativa vixit, vocales ullae ἐπαμφοτερίζουσαι. Sua cuique mensura in sua patria et aevo perpetuo constat, sed diversi populi subinde utuntur prosodia eiusdem vocabuli diversa. In Ionia καλός trochaeus est, in Attica pyrrhichius: eadem est ratio in ἶσος, quod Ionicum est, et ἴσος Atticorum. Numquam haec permutantur aut miscentur. Ridiculus est in Ionia, qui ἴσος admiscet verbis Ionicis, in Attica, qui ἶσος Atticis. Itaque apud HOMERUM ἶσος perpetuum et certum est, et composita ἰσόθεος, ἰσόμορος, ἰσόπεδον, ἰσόφορος, ἰσοφαρίζειν ubique primam necessario producunt. Contra in sermone Attico, quo omnes Attici utebantur, ἴσος semper et ubique priorem habet correptam. Lingua artificialis, qua docti poëtae utuntur, utramque dialectum miscet in unum, et Tragici, ut hoc utar, quemadmodum in verborum delectu Ionica et Attica suo arbitratu promiscue ponere solent, sic utuntur prosodia utralibet, modo Ionica, modo populari. Eadem est ratio eorum, quos DRACO ἰαμβικοὺς appellat et ἐποποιούς, eadem est Lyricorum, ut bellissimum quodque delibent ex dialectis diversis. Quos dicat πεζολόγους et quomodo de eorum usu tam confidenter pronuntiare ausit non satis perspicuum est, sed non est operae pretium in istiusmodi metrico id scire. Credo, πεζολόγοι Iones Ionicam, Attici Atticam consuetudinem sequebantur. Itaque male apud HERODOTUM editur I. 2. ἴσα πρὸς ἴσα, aut VI. 11. θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων, et alibi, pro ἶσα: in caeteris, qui Attici sunt aut Atticos imitantur, saepissime scribae ἶσα negligenter pro ἴσα dare solent et ΕΙCΑ adeo scribere, unde factum est ut εἰς ἃ pro ἶσα (ἴσα) legeretur, ut pag. 95 ostendimus. Ex his sequitur apud Comicos ἴσος et composita

sine ulla exceptione primam semper correptam habere, apud Tragicos fere semper, nam Iones sequi *si lubet*, *licet*: et Aeschylo ius est Φᾶρος ἶσον οὐρανῷ dicere eodem modo, quo in πατρός, ὅπλα, τέκνον, quoties videtur priorem contra usum patrii sermonis longam facit, ut Homerus et Iones. In ἰσόθεος, ἰσοδαίμων, ἰσόνομος et similibus utravis prosodia utebantur, idque eo iustius quia nil nisi antiquum patriae sermonem repetebant, qui olim nihil ab Ionico discrepabat. Solonis aetate ἶσος dicebant, ut Iones, vide Solonis fragm. 15 ἰσόν τοι πλουτεῦσιν κτἑ. et in notissima cantilena Attica apud Athen. XV. p. 695. a.

ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην,

ἰσονόμους, ut vides, choriambus est. Obiter pro κτανέτην (cod. κατανέτην) emenda κανέτην, ut recte legitur vs. 10 ἐκαινέτην. Post haec tempora ἴσος solum in usu est, ut in Ἰσοκράτης v. c. prima sit brevis. Notum est Strattidis fragmentum:

καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακήν. [1]

et constans omnium hic usus est, ut in comoedia praeter iocum aut parodiam ἴσος solum appareat. Tragici, ut diximus, utralibet prosodia utuntur. Ἰσόθεος more Attico posuit Euripides in *Troadibus* vs. 1169.

γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος.

et in *Iphig. in Aul.* vs. 626.

λήψει τὸ τῆς Νηρῇδος ἰσόθεον γένος.

Ionice Sophocles in *Antigone* vs. 836.

καίτοι φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις
ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι.

ubi obiter corrige σύγκληρα pro ἔγκληρα, nam illud non hoc significat κοινά, ὅμοια, τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης, ut Veteres interpretantur. Aeschylus amat Ionica, et ἰσόνειρον in *Prometheo* vs. 549, ἰσόμοιρον in *Choëph.* vs. 320 posuit prima longa, sed in ἰσόψυχον in *Agamemn.* vs. 1740 eandem corripuit. Eodem modo Iambographi et Lyrici componunt sibi canorum et mag-

---

1) In carmine heroico aut elegiaco ius erat eandem producere. In Isocratis statua a Timotheo posita subscriptum erat:

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν σύνεσίν τε προτιμῶν
Ἰσοκράτους εἰκὼ τήνδ' ἀνέθηκε θεοῖς.
Λεωχάρους ἔργον.

nificum dicendi genus ex omnibus dialectis. Dores ἴσος dicebant at PHILOXENUS ἐν Δείπνῳ, Dorico carmine, (in BERGKII *Poet Lyr.* p. 852) dixit: ἰσοτράπεζος prima Ionice producta, et sic caeteri brevem plerumque relinquunt, at sicubi videtur eadem longa Ὁμηρικῶς uti possunt. Qui olim intermortuam Epicam poësin et antiquam linguam vatum Ionicorum Alexandriae recoxerunt et ipsi omnia contaminarunt et quum versificatores essent, non Poëtae, quibus neque ingenium esset, neque mens divinior, neque dives vena, neque os magna sonaturum, insulsa carmina panxerunt ridiculo sermone partim prisco et casco partim sequioribus vitiis polluto laboriose consarcinata. Etiam in prosodia omnia susque deque habuerunt. Non dubitant scribere τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, et ἴσον κάτω ἴσον ἄνωθεν, (THEOCR. VI. 19. et VIII. 19.) et:

πρέσβυν ἴσον κούροις ἴσον ἀδόντα κόραις.

(*Anthol. Graec.* IACOBS. vol. IV. p. 229). CALLIMACHUS, cuius immensa eruditio laudari et extolli solet, scribere potuit (fragm. 313):

πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς,

non recordatus in verbo πύθω et quidquid inde nascitur υ productum esse. Quis nescit Homerica ὀστέα πύσει ἄρουρα, ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ, et alia? CALLIMACHUS igitur ἴσος et ἴσος suo arbitrio permiscet, scribitque promiscue:

αἰθυίῃς ἶσα θαλασσοπορεῖ.
σάκει ἶσα τετραβοείῳ.
καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι
πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον.

et ψαμάθῳ ἴσον et ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ, quae leguntur in *Epigr.* 62, in *Dian.* 53 et 211, in *Iovem* 85, in *Dian.* 253. et in *fragm.* 118. CALLIMACHO nullus est reliquorum in talibus multo melior aut antiquae linguae et prosodiae peritior. Omnes peccant, omnes saepe, omnes turpiter. NICANDER, qui sibi Ionice videtur scribere et HOMERUM aemulari et *Theriaca* concludit his versibus:

καί κεν Ὁμηρείοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο
μνῆστιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

tamen passim in prosodia Ionica et omnino Graeca impingit aut corripienda producens aut corripiens producenda. Nunc

tantum in ἴσος quid designaverit cognosce. Promiscue ἶσα et ἴσα scribit *Theriac.* 751 et 943, ἴσην spondeus est vs. 259. et ἴσως vs. 226 et 227. Produxit ἶσος in ἰσαῖος, quod ei significat ὅμοιος, ἴκελος, ἐναλίγκιος prima longa vs. 360. Deinde forma ἰσήρης utitur a Tragicis sumta, modo producta prima vs. 643, modo correpta vs. 788. Tum ἰσάζομαι ex Homerico ἰσάζω elicuit, sed ut significet ἔοικα, ἐμφερής εἰμι, et primam brevem facit vs. 286 et 886. Denique monstrum et portentum verbi de suo commentus est ἰσαίομαι pro ὅμοιός εἰμι, nullo exemplo et contra omnem analogiam fictum, prima item correpta, in *Alexipharm.* vs. 399.

τὴν ἤτοι γευθμῷ μὲν ἰσαιομένην μάθε νάρδῳ,

bellissime dictum est pro **gustu similem** (γεύσει ὁμοίαν) γευθμῷ ἰσαιομένην, et in fragm. II. 56. pro παιδέρως τῇ λεύκῃ ἐμφερής magnifice canit παιδὸς ἔρωτες || λεύκῃ ἰσαιόμενοι, hoc est demum os magna sonans mentis divinioris! In fragm. II. vs. 33. Ionice scripsit ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν et ἰσόμορον in *Theriac.* vs. 105, sed Attice in re eadem ἰσόμοιρον ἐλαίου ibid. vs. 592. Iterum Ionice ἰσώνυμον vs. 678 et ἰσορρεπές vs. 646. et Homericum ἰσοφαρίζειν vs. 572. Denique quum vellet dicere *eiusdem ponderis* de suo commentus est ἰσοελκής vs. 41. καρδάμῳ ἀμμίξας ἰσοελκέϊ et vs. 44.

ἄλλοτε δ' ἀσφάλτοιο φέρων ἰσοελκέα μοῖραν,

in quo, ut vides, popularem usum secutus primam corripuit. Babrius, qui et ipse putat se Ionice scribere, quum in fabula 14, 11. recte scripsisset:

ὁ δ' ἄλλος ὡς Βοιωτὸς οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ.

Attice scripsit 34, 2.

τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ,

et excusari potest, quia cum aequalibus omnibus peccavit et sibi idem quod omnibus credidit licere, at recte et ordine sic scripsisse videri et vitio vacare non potest.

Quam vellem haec scribendo omnibus persuadere possem quibus nostra iuventus erudienda et veterum Litterarum studiis informanda committitur, ut et ipsi haec omnia quam accuratissime perdiscant et assiduo et longo lectionis et interpretatio-

nis usu solidam illam et certam harum rerum scientiam colligant et observando in diem augeant et confirment, sine qua nemo discipulis quidquam prodesse potest. Vetus est Graecorum proverbium:

ὀλίγοι μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων,

et nimis multi ad Academica studia tam impares et imparati accedunt, quoniam Grammaticae artis et in his prosodiae et metricae prima elementa, quibus solis vera doctrina superstrui potest, non diligenti cura et indefessa industria veluti firmissima fundamenta iacta sunt, sed negligenter et desultorie ab initio ostenta, deinde intermissa, tandem plane derelicta, ut *ad altiora*, ut aiunt, evoletur. Hinc in plerosque convenit Spartanorum dictum apud HERODOTUM (III. 46.) τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα ἐπιλελῆθέναι, τὰ δὲ ὕςερα μὴ συνιέναι. Non semel vidi, qui se Sophocleas tragoedias complures lectitasse dicerent et rogati quem genitivum nomen Σοφοκλῆς haberet aut Σοφοκλοῦ aut simile quid responderent. I nunc et istos de cathedra linguam et litteras Graecorum doce. Interrogaveris eosdem qui factum sit, ut illa omnia nesciant quibus Litterarum vera studia nitantur, respondent: numquam se haec audivisse, aut doctos et admonitos esse in his esse tam necessarium doctrinae praesidium. Accentuum quoque rationem et usum non didicisse: nempe magistrum de his aut verbum non fecisse umquam, aut eam rem inutilem esse et contemnendam dixisse, quippe non esse nobis Graece *loquendum*, satis esse si scriptores Graecos omnes *intelligamus*. Et est id hercle satis, sed nemo, ut opinor, hoc assequetur, qui optima intelligendi praesidia neglexerit aut spreverit. Vereor autem ne multi sint aetatis iam provectioris quam ut a me quidquam pravi dedoceantur vel recti quidquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelae meae duxi, vos nunc alloquor. Si quis vestrum ad accuratam Graecarum litterarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam quam maturrime comparet in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. *Nam risu inepto res ineptior nulla est.* Qui hanc doctrinam nescit dum ignorantiam suam fatetur inscitiae tantum reus; qui vero nescire non contentus ignorantiae suae contemtum praetexit maioris culpae affinis est.

Non mea haec verba sunt, sed PORSONI, summi viri, (ad EURIPIDIS *Medeam* vs. 1.) quae ex animi sententia mea facio ad vos, dilectissimi Adolescentes, quos et ego solos tutelae meae duxi. Non errabimus si PORSONUM ducem et VALCKENARIUM (in *Diatribe* pag. 247.) sequemur. Nunc operi finem impono et *κορωνίδα* dictum SYNESII a PORSONO laudatum: *ἠγώνιςαι πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν.*

INDEX SCRIPTORUM

QUORUM LOCI TRACTANTUR.

C.

D.

E.

G.

H.

I.

INDEX GRAECUS.

A.

B.

Γ.

Δ.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

N.

Ξ.

O.

Π.

T.

Υ.

Φ.

Χ.

Ψ.

Ω.

INDEX LATINUS.

